

Giới thiệu Phượng Khuynh Thiên Lan

Quy tụ những nhân vật hứa hẹn gây sóng gió, truyện Phượng Khuynh Thiên Lan của Thiên Hạ Quy Nguyên gửi bạn đọc tác phẩm ngôn tình hiện đại, có chút lạnh lùng, kiêu ngạo, ngông cuồng, cách biệt thế gian...Không phải là hắc, là nàng!

Xinh đẹp, yêu nghiệt, nham hiểm, trời sinh ngọc sáng lẫn trăng...Đừng nghĩ là nàng, là hắc!

Rạch ngang trời cao lạc nhĩ ý, bất ngờ gặp gỡ, địch vây bốn phía, xuất đao mà ra...Lúc này đúng rồi, chính là xuyên không.

Đập tan hoàng quyền, mưu mô xảo quyệt, gian nan theo bước...Nghe qua có vẻ nhàm chán.

Vượt qua thời không, si mẩn trời cao; bất ngờ gặp gỡ, phá kiếm người; truyện bốn bề vây khốn, ta ca vang; vung đao xuất thế – thủ biên cương.

Giày nát hoàng quyền, ta phục nguyên...

Gài bẫy giăng mưu, người rảnh ha!

Nghiêng đảo thiên hạ, Gai Nhân Gian..

Nguy nan sánh bước – thượng mây ngàn.

Có lợi? Ta tới. Có hại? Người đi.

Nam nhân của ta, người tính năng? Vậy ta "ăn" trước là xong!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khiếu Hoa Kê

Đêm khuya thanh vắng, không trăng không sao, sắc xuân phủ khắp giang sơn Nam Tề.

Triều đại Nam Tề¹, nằm ở phía Nam lục địa, non xanh nước biếc. Cảnh sắc tươi đẹp trải dài trên khắp lãnh thổ. Đi hết biên giới phía Nam của Nam Tề chính là đệ nhất đại thành An Châu, ngoài thành là dãy Lộc Minh Sơn nhấp nhô phía trên bình địa. Lộc Minh Hà như một dải lụa vắt ngang dãy Lộc Minh Sơn, biến nơi đây trở thành danh lam thắng cảnh hàng đầu An Châu, mang đến cho thi nhân nguồn cảm hứng dạt dào, bất tận.

Chỉ có điều, nơi này gần đây đã bị người ta chiếm lấy, hắc ta nói rằng, Lộc Minh Hà có suối nước nóng, lại không hôi mùi lưu hoàng³; nước trong tinh khiết, bốn phía núi vậy, đêm xuân yên ắng, cỏ hoa lay động, chim chóc lượn cảnh. Nơi này nhất định phải dùng làm thảo bồn⁴, nếu không thì thật có lỗi với làn da như châu như ngọc của hắc.

Lúc này đây, ba dặm quanh Lộc Minh Sơn được chia làm ba vòng.

Vòng ngoài cùng là một đoàn kim giáp hộ vệ cưỡi ngựa vùng vãi, tuần tra quanh sườn núi, người sau cách người trước ba thước, mắt quan sát xa ba trượng, động tĩnh trong phạm ba dặm xung quanh đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nào là gió thổi cỏ lay, rồi lại chim động thú nấp, bên kia có tên nông phu đi qua thả rắm, phía này có thiếu nữ vùng trộm yêu đương, tất cả đều lập tức bị đuổi khỏi phạm vi đang được canh gác.

Vòng giữa giống như chẳng có lấy một âm thanh, ngay đến cây cối cũng đặc biệt yên lặng, gió thổi qua cũng chỉ động một cái rồi thôi. Bất chợt, một con thỏ nhỏ kêu lên một tiếng, nhảy lướt qua vài ngọn cỏ, lại tự dưng kêu thêm một tiếng rồi nhảy xuống, mất tích.

---

(1) Triều đại Nam Tề (Trung Quốc, công nguyên năm 479-502).

(2) Thành An: một huyện ở tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc

(3) Lưu huỳnh.

(4) Chỉ nơi tắm rửa.

Cây cối bỗng nhiên đồng loạt rung động.

- Thật tốt! Tối nay cuối cùng cũng có đồ lót dạ...

- Câm miệng! Đừng có quấy rầy chủ tử tắm rửa!

Vòng trong cùng, không có kim giáp hộ vệ hung mãnh như ngoài cùng, cũng chẳng có mặt vệ ẩn núp trong bóng tối như ở vòng giữa, chỉ có một đám thiếu nữ đang độ xuân xanh, lụa mỏng thướt tha, tóc mây mặt hoa, tay áo ẩn cao, lộ ra cánh tay trắng nõn gần như trong suốt, vây quanh bờ sông.

- Văn Xuân, hôm nay dùng xà phòng hương thược được đi. Chủ nhân có nói, ngày mai trời nhiều mây, dùng mùi hương nào đậm một chút.

- Xảo Mị, hương hoa thược được có chút nồng, tới lúc xông hương ngoại y, dùng đồ nhược có lẽ sẽ phù hợp.

- Áo lót bên trong nên dùng gấm trơn Hoài Nam, đừng dùng vải đay Bích La, kéo thô ráp lắm!

Oanh yến lú lo, ngừ điệu miền Nam êm ái, đám mỹ nhân chân trần ngồi trên thảm cỏ xanh mượt, nhìn qua giống như tiên nữ giáng trần, xinh đẹp tựa hồ yêu.

Trên nền cỏ bày ra một loạt nào là khay ngọc, xà phòng, lược gỗ, tinh dầu,...tất cả đều được phân loại, đánh dấu cẩn thận đặt trên khay gỗ ô đàn, dùng lụa vàng che phủ, tránh để bụi bặm bám vào.

Các cô nương này đều đã sớm luyện thành nhãn lực, dù là đêm tối, cần xà phòng sẽ không đáng bỏ kết, cần khăn mặt tuyệt không đáng khăn tắm. Sở dĩ như vậy là vì ai cũng hiểu, nếu chẳng may mắc phải sai lầm, cả đời này coi như xong luôn rồi!

Dưới sông bỗng có tiếng vén nước vang lên, nước bắn tung tóe, lấp lánh tựa ánh sao. Người ở giữa sông lười biếng cất tiếng gọi, thanh âm trầm thấp mị hoặc:

- Mang y phục lại đây.

- Dạ..

Một thiếu nữ cười nhẹ đáp lại, nụ cười so với sóng nước càng thêm phần tươi đẹp, đầu ngón tay xinh xắn tựa ngọc mài nhẹ lướt qua trường bào màu trắng tuyết. Tay ngọc thon nhỏ này, ngày ngày đều là được dùng mỡ dê bảo dưỡng, tránh cho đầu ngón tay bị thô ráp mà làm hỏng mắt hoa văn tinh tế thêu bằng chỉ bạc trên y phục chủ tử.

Thiếu nữ xinh đẹp nhất liền đem xiêm y đặt lên khay ngọc, những người còn lại đều dùng ánh mắt hâm mộ dõi theo nàng ta. Phải biết rằng, có thể tới gần hầu hạ chủ tử, đều là mong ước lớn nhất của tất cả các nàng. Chính vì thế, lúc này, chẳng có ai chú ý rằng, ở phía chân trời tối đen, một dải ánh sáng xanh lam chợt lướt qua, rồi lại nhanh chóng biến mất trên Lộc Minh Hà.

Thiếu nữ tay nâng y phục, uyển chuyển bước về phía trước.

Dưới sông, một người lười biếng tựa người trên khối đá tròn, nâng môi mỉm cười, nhìn về phía nàng, đầu ngón tay chậm rãi cảm lên một ngọn cỏ, ngắt ra một đoạn, hai đoạn, ba đoạn, đồng thời thầm đếm: Ba...Hai...Một...Trượt chân!

- Ai nha - Đúng lúc hần đếm đến tiếng thứ ba, một âm thanh yêu kiều vang lên, thiếu nữ kia lão đảo một cái, vòng eo nhỏ nhắn gấp lại, ngã nhào vào lòng hần.

Thật thật chuẩn xác! Nàng ta ngã xuống, tay vẫn cầm chắc khay ngọc, chồng y phục bên trên cũng chẳng hề lộn xộn.

Hần mỉm cười, tựa hứng thú, tựa nhàm chán.

Đúng là nữ nhân, tuy có chút xinh đẹp, nhưng thật tẻ nhạt. Đêm nào cũng dùng một loại biểu cảm, một cách trang điểm, một loại hương thơm, đến ngã cũng duy nhất một kiểu, chẳng có lấy một chút mới mẻ gì cả.

"Ào" một tiếng, hần lười biếng đứng lên. Không phải chỉ là nhảy vào ôm lấy ngực một cái hay sao? Còn có thể ngã ngoạn mục, ngã tới đẳng cấp truyền kì, ngã tới nỗi khiến cho người ta điên đảo hay sao?

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên chói sáng, bầu trời như có tia chớp rạch ngang, ánh sáng mạnh mẽ chiếu xuống khiến người ta lóa mắt.

Bốn bề kinh hô, ai cũng che mắt tránh né, hần lại thần nhiên ngửa mặt, con ngươi nheo lại, chăm chú nhìn lên. Trên kia, một luồng ánh sáng mạnh mẽ xé rách đêm đen, tựa như trời xanh bỗng nhiên mở to đôi mắt. Ngay lúc đó, từ bên trong lỗ hồng xuất hiện một người.

Hần cả kinh. Người nọ giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ đánh trúng, thân hình không tự chủ được mà lão đảo, chật vật sắp ngã. Nhưng lại không ngờ tới, người nọ bỗng nhiên hung hăng đưa tay hướng về phía khe sáng, hét lớn:

- Trả cho ta!

Một đồ vật kì quái gì đó bị lôi ra, nhìn qua giống như một cái hòm, còn có một điểm đỏ. Người nọ vẫn không chịu buông tha, một tay giữ lấy đồ vật, một tay đưa về phía cái khe vỡ bắt lộn xộn:

- Yêu Kê? Tiểu Kha? Văn Trần? Đại Ba? Người dám đóng cửa...SHIT!

Tiếng mắng chửi còn chưa kịp dứt, cái khe kia đột nhiên khép lại, đem cái người đang hướng trời cao tức giận la mắng đẩy ra. Một dải ánh sáng màu đỏ lóe lên, hướng phía Lộc Minh Hà đáp xuống.

Tiếng kinh hô khắp nơi vang lên, nam tử giữa sông vẫn bình thản, túm lấy cô nương trong lòng, mạnh mẽ ném lên.

"Bịch" một tiếng, hai thân thể giữa không trung va vào nhau, rơi xuống, tiếng hét kinh hãi cùng tiếng khay ngọc vỡ vụn đồng loạt vang lên.

Mơ hồ "xoẹt" một tiếng, một mùi cháy khét tỏa ra, người vừa rơi xuống cúi đầu lăm lăm hai chữ "Đáng chết!" rồi nhanh chóng quay người ngồi dậy.

Trên bãi cỏ là một đồng hồ hỗn độn, các cô nương đứng quanh đều hốt hoảng, lập tức giải tán.

Nơi này vốn canh gác nghiêm ngặt, trong vòng ba dặm không thể có người đến gần, vậy nên nữ tử ở đây đều là loại chân yếu tay mềm, trói gà không chặt, chưa từng gặp qua kẻ địch, càng không cần nói đến khả năng tự vệ. Cái này cũng không thể trách mắng các nàng, làm gì có ai lại đoán được sẽ có người bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống cơ chứ!

Hiện tại, trong sân chỉ còn lại ba người, dưới sông một, bị dọa bất tỉnh một, khách từ trên trời rơi xuống một.

Kẻ kia tóc ngắn bù xù, mặt đầy bụi đen, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn nhưng vô cùng sắc bén. Thời điểm đứng lên, thắt lưng thực mềm dẻo, chân dài duyên dáng cùng linh hoạt về ra một đường cong. Nhìn qua có vẻ giống như một thiếu niên anh tuấn.

Nam nhân trong nước hứng thú đánh giá người kia. Ánh mắt sắc bén lia từ khuôn ngực bằng phẳng thẳng xuống bờ mông hơi vênh lên.

- SHIT! - Thái Sử Lan giống như hoàn toàn không biết mình còn đang bị nhìn trộm, lăm lăm một tiếng, ném va li trong tay xuống, xoa xoa ngón tay đã sưng đỏ, lăm lăm

- Vừa rồi không biết từ khe nứt đã lòi ra được cái quái gì nữa?

Nhìn quanh bốn phía, dưới đất có một nữ nhân đã ngã xù, khắp nơi vương vãi mảnh vỡ khay ngọc, còn có, ban nãy hình như nàng nhìn thấy rất nhiều quần áo, nhưng mà đều đã rách nát hết cả rồi, lại còn có vết tích vật gì đó bị cháy, mùi khét lập tức xộc vào mũi.

Chẳng thềm liếc mắt tới nữ nhân đang té xù dưới đất, Thái Sử Lan ngồi xồm xuống, nhặt lên mấy bộ quần áo, sau một lúc lâu tỉ mỉ quan sát, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

XUYÊ! QUA! RỒI!

Hoa văn lẫn phong cách đều mang hơi hướng cổ đại, chắc chắn đây không phải trường quay đi. Trang phục diễn phim lòi đâu ra loại hàng cao cấp này, chỉ riêng quần áo lót cũng dùng gấm để may, nếu thật sự là diễn phim, vậy thì chỉ có nước lỗ nặng thôi!

Hai tay Thái Sử Lan tì vào đầu gối, trầm tư ba giây..

Ba giây này, nàng bắt đầu hoài niệm, nàng thật sự nhớ bảo bối Yêu Kê của nàng, nhớ cả ba đứa bạn nữa, sau đó, sau đó...hết rồi!

Hừ, nhập gia tùy tục. Đến chỗ nào cũng như nhau thôi, vẫn phải sống tiếp.

Thái Sử Lan đứng thẳng lên, bước qua cô nương còn nằm trên đất, thuận tay cầm lên một bộ quần áo, xé ra rồi thắt nút lại, làm thành một cái túi to đơn giản.

Quần áo này vừa rộng vừa ngắn, vật liệu may tinh xảo nhắn mịn, hình dáng có chút quen mắt. Đương nhiên, nàng sẽ không coi đây là chuyện quan trọng, chỉ chăm chú nhặt lên mấy miếng ngọc vỡ quý giá, ném vào túi hành lý. Sau đó, nàng đem gói to cất vào bên trong vali mới vừa rồi lấy được giữa không trung.

Bên cạnh va li có một khối bụi màu đen, nàng nhìn nhìn, đúng thật là một tảng đá. Nàng vươn tay cầm lên, thấy có chút ấm nóng, nghĩ một lát, hình như trước khi rơi xuống, từ bên trong cái khe nứt kia, đúng là nàng có mang ra thứ gì đó, chẳng lẽ chính là đồ vật này sao?

Thiên thạch ư?

Hay là bảo bối nhỉ?

Nhìn xuống mấy mảnh vải cháy xém trên đất, lại nhìn bàn tay bị thương, chắc chắn là việc tốt mà thứ này làm ra rồi! Mấy đồ vật kì lạ kiểu này hay được liệt vào danh sách nguy hiểm, nhưng cũng rất có thể là báu vật nha, trước tiên cứ giữ lại đã.

Nghĩ vậy, nàng đem tảng đá cũng ném vào trong rương, "ầm" một tiếng va chạm, hư lun PSP. Thái Sử Lan cũng chẳng mấy may đau lòng, nhún nhún vai, tới nơi này rồi, PSP chính là đồ bỏ đi, còn chẳng bằng một miếng điểm tâm đâu.

***

Nam nhân dưới sông lại nằm bò trên tảng đá, nhìn tên ăn mặc quái dị kia đang bộn rộn đem toàn bộ mọi thứ nhét vào cái rương cũng kì quái kia.

Hắn neho mắt, ánh mắt này, trông độc ác nguy hiểm hơn là hứng thú quan tâm.

Đồ của hắn, lại để cho kẻ khác thích lấy thì lấy?

Kẻ lần trước cầm đồ của hắn mang đi, xương cốt đều thành tro cả rồi....Ai nha, là tro cốt cũng chẳng còn mới đúng.

Nghĩ vậy, tay hắn khẽ động, cầm lên một viên đá nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể "tiếp đãi" cái tên tiểu tử vừa kì quái vừa không coi ai ra gì kia. Nhưng ngay lúc này, ánh mắt hắn chợt ngưng.

Tên tiểu tử kia lại đang làm gì thế?

Trên bãi cỏ, Thái Sử Lan đem tất cả quần áo cầm lên, còn lấy thêm mấy cái que đánh lửa, cẩn thận nghiên cứu cách dùng. Cuối cùng nàng cầm lên cái áo bào trắng rộng thùng thình khoác lên người.

Hắn nhú mày, cảm thấy y phục kia tựa hồ có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra.

Thái Sử Lan sau khi khoác lên áo bào trắng, liền lục lọi trên người nữ tử vẫn đang hôn mê nằm trên cỏ, lôi ra một hộp son, bôi lên quần áo chính mình, loại son này màu đỏ tươi, tô lên áo nhìn qua rất giống vết máu loang lổ.

Nam nhân giữa sông nhìn hành động của nàng, đầu tiên hơi ngần ra, rồi ngay lập tức hiểu được, ánh mắt chợt sáng lên.

Tiểu tử này không phải không ý thức tình cảnh hiện tại của bản thân. Hắn ta rõ ràng biết rằng bốn phía xung quanh đều có hộ vệ, lại biết hắn ở trong sông, vậy nên mới tính toán đóng giả làm hắn, thoát khỏi vòng vây.

Người này từ trên trời rơi xuống, nét mặt một chút cũng không đổi, trong hoàn cảnh xa lạ như vậy mà nháy mắt tính toán kẻ sách. Cái loại bình tĩnh thế này, lại còn ngay trước mặt chủ nhân nơi đây thân nhiên giờ trò, bày ra quỷ kế, quả thật....vô sỉ, rất có phong độ của một đại tướng.

Khóe môi hắn nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ hứng thú, từ trong nước chậm rãi đứng lên.

Bởi vì cũng không nghĩ đến việc che giấu, âm thanh lúc nam tử rời khỏi mặt nước trong đêm khuya yên tĩnh vang lên thật rõ ràng. Tuy rằng đưa lưng về phía sông, lại đang bận rộn nhiều việc, nhưng thật ra nàng vẫn trộm nghe động tĩnh của kẻ phía sau, lúc này, Thái Sử Lan đột nhiên quay đầu.

Nàng đưa mắt liếc qua, liền thấy người ngọc trước mắt hết một vầng sáng, soi rọi đêm đen. Người kia thân thể trần trụi từ trong nước bước ra, điệu bộ thân nhiên, dung mạo trong trẻo, sạch sẽ, từng bước đi của hắn đều vô cùng nhịp nhàng lại dứt khoát. Cái vẻ ngoài này, thật khiến người nhìn hồ thẹn mả!

Lúc này, ngay đến Thái Sử Lan cũng có chút loạn nhịp, nhất thời cảm thấy choáng váng, giống như đột nhiên có một đám mây trắng trong thanh khiết ôm lấy hai mắt nàng.

Chẳng qua, choáng váng thì choáng váng, Thái Sử Lan trước giờ đều phân định rạch ròi lí trí và cảm xúc, ánh mắt có thể đang ham mê nhìn ngắm sắc đẹp, nhưng tay lại không chút do dự nâng lên. "Bốp" một tiếng, bụn loãng đã chuẩn bị từ sớm theo tay nàng mạnh mẽ bay ra, một đồng đen sì về một đường cong trên không trung, nhanh nhẹn cùng chính xác đập vào....bộ phận quan trọng giúp phân biệt giới tính của người kia.

- Aaaaa....- Nam nhân kia vì đau đớn cùng bất ngờ kinh hãi hét lên.

Tiếng hét còn chưa tắt, Thái Sử Lan đã xoay người, cầm lên một cái que nhóm lửa tinh xảo, nâng tay đón gió rồi dí thẳng xuống phía dưới:

- Đồ ẻo lả, có muốn ăn "gà" nướng đất không?

Que đánh lửa ngược gió mà đến, lóe lên một đốm đỏ, nước bụn tí tách rơi vào..

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiết Khổ Của Ta, Kẻ Nào Dám Trộm?

"Lúc này, nếu như quả thật bị nướng chín, món "gà" nướng đất quý giá nhất Nam Tề hẳn là sẽ như vậy mà ra đời..."

Bóng trắng chợt lóe, tốc độ thu mình tựa gió xoáy, cả biển cỏ đại kia bị gió cuốn qua mà lay động, nghiêng ngả, ngã rạp một vạt dài. "Tùm" một tiếng, người nào đó lại trở về trong nước...

Thái Sứ Lan lập tức xoay người, tháo chạy như điên, mới được một đoạn, kim giáp hộ vệ phía sau đã vọt đuổi theo. Âm vệ nghe thấy động tĩnh liền chạy qua, xa xa đã thấy "chủ tử máu tươi đầm đìa" chạy tới, ai nấy đều nhất thời hoảng sợ.

Thái Sứ Lan nghiêm mặt, cúi đầu khẽ quát:

- Phía sau có kẻ địch! Trên giang hồ gọi là đạo tặc Khiếu Hoa Kê, các người mau mau bày trận chặn chúng lại.
- Dạ vâng.

Cả đám hộ vệ nhất loạt nhảy xuống ngựa, Thái Sứ Lan nhấc tay, châm que đánh lửa, ánh sáng chột lóe, xẹt qua bụi cỏ rồi dừng lại dưới chân một con ngựa. Con ngựa kia lập tức hoảng sợ, điên cuồng nhảy loạn, mấy con ngựa xung quanh cũng liền bị ảnh hưởng theo, tình cảnh nhất thời hỗn loạn.

Đám hộ vệ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể ghi chặt dây cương, liên tục quát lên. Thái Sứ Lan vội vàng chạy tới con ngựa ở rìa ngoài gần nhất, phi người lên, thuận tay vỗ mông ngựa:

- Đi!

Tuần mã hí dài một tiếng, trong phút chốc đã lao ra xa mấy trượng. Hộ vệ vẫn còn đang vui đầu ra sức khống chế đàn ngựa, chuẩn bị đối địch, lúc này ngẩng đầu lên, kinh ngạc thấy "chủ tử" đang gắng sức tháo chạy, nhất thời đều trở tay không kịp.

- Mới vậy mà đã đi ngay rồi, thật không lẽ phép! - Tiếng cười âm trầm từ phía sau vang lên. Tiếp đó, phong ba lập tức nổi lên, một đạo ánh sáng từ sau đánh đến, chớp mắt vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, thẳng hướng ngựa của Thái Sứ Lan điên cuồng đuổi tới.

Thái Sứ Lan lắng tai nghe, tiếng gió là từ trong lòng sông truyền ra, phi kiếm rít gào trong gió. Nàng quay đầu, khẽ nhủ mảy, đúng thật là tên suýt bị nàng biến thành "gà" nướng đất ban này, nhưng rõ ràng khi đó hẳn đâu có vũ khí đâu?

Còn chưa kịp nghĩ ra, phía chân trời tối đen lại lóe sáng, tiếng gió ngày một gần. Thái Sứ Lan vừa quay đầu, liền thấy kiếm đã đuổi gần tới. Đuôi ngựa xinh đẹp bất chợt xù lên, từng sợi tản ra, hóa thành vô số hạt tuyết trắng, hết như những đóa bồ công anh phân tán khắp một khoảng trời.

Đáng chết! Kiếm còn chưa chạm với đã phá hủy đuôi ngựa như vậy!

Khí lạnh cắt da cắt thịt nhắm thẳng giữa lưng nàng, tiếp tục vọt tới.

Thái Sứ Lan cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thấy qua, cũng không hề nghĩ tới bản thân sẽ có ngày trải qua một màn đặc sắc thế này. Chẳng qua nàng có một ưu điểm rất lớn, chính là bình tĩnh. Lúc này, nàng nheo mắt quan sát, đột nhiên phát hiện thanh kiếm kia vậy mà lại trong suốt, cũng không có chuôi kiếm.

Tốt lắm! Hóa ra là kiếm băng!

Thái Sứ Lan lập tức chìa tay đón nhận mũi kiếm trước mắt. "Xoẹt" một tiếng, mũi kiếm sắc nhọn trong nháy mắt đâm vào da thịt, máu tươi từ đầu ngón tay bắn ra, tựa những đóa hồng mai hết sức xinh đẹp.

Khí lạnh truyền thẳng vào người khiến Thái Sứ Lan run lên, sắc mặt tái xanh, nàng không chút chần chừ, nắm chặt lấy kiếm, quát lên chói tai:

- Hoàn nguyên!

Thanh âm rõ ràng, dứt khoát vang lên, ngay lúc đó, kiếm băng lập tức vỡ vụn.

Khoảnh khắc đó, thanh kiếm sắc bén tựa hồ ngay cả quỷ thần đều có thể chém đứt kia bỗng nhiên tan chảy, hóa thành một dòng nước, từ tay Thái Sứ Lan ào ạt chảy xuống, hòa lẫn với máu của nàng.

Kiểm cứ như vậy biến mất!

Bốn bề tĩnh lặng, tất cả mọi người đứng ở đây đều cảm thấy việc này quả thật vượt quá sức tưởng tượng rồi!

Hắn nhất thời nhủ mảy, thanh kiếm kia là do hắn dùng nội lực tụ nước mà thành, trước giờ chẳng mấy ai có thể đối chọi, vậy mà tên tiểu tử kia...lúc này, ngay cả hắn cũng nghĩ không ra, một kiếm như thế bỗng nhiên "biến mất"?

Thái Sứ Lan ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân kia. Gió đêm xuân nhẹ nhàng thổi qua, lá xanh như ngọc che lấp người nọ đứng ở xa xa, hắn giống như không muốn mặc quần áo của kẻ khác, cứ như vậy mà lỏa thân đuổi theo nàng, nhưng là trên người hắn giống như phát ra ánh sáng, không thấy rõ người. Nàng cẩn thận quan sát, liền phát hiện hắn đã dùng băng che chắn ba vị trí quan trọng trên cơ thể.

Lúc này tiết xuân ấm áp, giữa sông lòi đâu ra băng? Vậy là hắn, chính hắn dùng nội lực kết băng làm nên kiếm băng ban này lần y phục băng hiện tại?

Người này tài năng hơn người, thân thủ linh hoạt, võ công cao cường, đây mắt Thái Sứ Lan lập tức phát sáng: Cao thủ!

Nàng nhất định phải tóm được hắn, nhất định bắt hắn giao ra bí kíp võ công mới được. Nàng cũng rất muốn ngưng băng tạo kiếm, sau đó du ngoạn giang

hồ, để xem lúc đó còn ai dám gây sự với nàng, nếu có, nàng liền gấp một giết một, gấp một đâm giết một đâm.

Nhìn một lúc, tán lá sau hắt lay động trong gió, thoạt nhìn giống như đôi cánh thiên sứ, mê hoặc lòng người.

Thái Sử Lan cười khẩy, quả nhiên, có cánh chưa chắc đã là thiên sứ, còn có thể là điều nhân nữa!

Ngay lúc đó, con người chuyển dời, điều nhân kia chăm chú nhìn nàng, xa như vậy, thế nhưng lại như thấy rõ biểu tình của nàng, khỏe môi khẽ động, vẽ nên đường cong yêu mị.

Nàng rung mình một cái, không nói hai lời, lập tức thúc vào bụng ngựa, tiến về phía trước.

Tuần mã mãnh mẽ lao đi. Những người xung quanh còn chưa hết kinh ngạc, đến lúc muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.

Điều nhân trên cây kia cũng không có động tĩnh gì, chăm chú nhìn bóng nàng rời đi, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Lúc này hộ vệ mới hoảng sợ nhảy lên:

- Chủ tử, ngài không sao chứ? Khiếu Hoa Kê đạo tặc mà người nói...

- Aaa... - Lời con chưa dứt, một tiếng kêu thất thanh vang lên, điều nhân thuận tay vung lên, tên hộ vệ xui xẻo kia liền bay ra xa. "Ào" một tiếng, nước sông bắn cao ba trượng.

Người kia vẫn đứng trên cây, đôi mắt chăm chú dõi theo hướng Thái Sử Lan bỏ chạy.

Hộ vệ vội vàng kiểm tra bốn phía, dọn dẹp nơi vừa xảy ra hỗn loạn, cuối cùng sắc mặt tái nhợt, tiến lên trước bẩm báo:

- Bẩm chủ nhân, thiếu mất một rương vàng đựng xà phòng, mười hai chuỗi hổ phách trân châu cùng vàng bạc, châu báu, vỡ mất mười khay ngọc,... - Tiếp tục kể ra hàng loạt những thứ khác, cuối cùng mới lúng túng mà nói, - Còn có...ngọc đá của người cũng không tìm thấy...

Hộ vệ ngượng ngùng cúi đầu, thăm nghĩ, ngọc đá không tìm thấy, hẳn là tiết khố của chủ nhân cũng bị mất luôn rồi. Chỉ là, chuyện này hẳn cũng không dám báo lại.

Người kia nghe đến việc mất đi chừng ấy vàng bạc châu báu cũng chỉ bày ra bộ dáng thờ ơ, còn không thèm liếc mắt nhìn thị vệ kia một cái, mắt vẫn hướng về phía trước, nhân nhật cất tiếng:

- Thiên Lí hương con ngựa kia chưa gỡ xuống?

- Bẩm chủ nhân, đúng là chưa có gỡ xuống.

- Ha. - Hắn hứng thú cười cười, nhẹ nhàng nhảy xuống, dang tay ra, xiêm y liền được dăng đến.

- Đêm nay ta còn phải dự tiệc chỗ tổng quản An Châu đại nhân, cứ thay y phục trước đã.

Một thị nữ xinh đẹp liền tiến lên, tìm kiếm trong chõng y phục một hồi lâu, mọi người đều căng thẳng cúi đầu, gần như ngừng thở.

Quả nhiên, một lúc sau....

- Cái gì? - Giọng nói lạnh lẽo vang lên, âm cuối còn có chút lên giọng, mang theo nghi vấn cùng giận dữ.

- Tiết khố của ta, kẻ nào dám trộm?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Yêu Nghiệt Tề Nam

"Nam Tề, Cảnh Nguyên năm thứ nhất, đêm xuân tháng ba..."

Một đêm này có kẻ từ trên trời rơi xuống đem nội khố mang đi, có người từ nước đi lên bị mất luôn nội khố, trừ hai việc này ra, đây chỉ là một đêm xuân bình thường, nhà nhà yên giấc ngủ say, ôm mộng thăng quan phát tài, thê tử đột tử thật đúng là mộng đẹp.

Chẳng qua là, một đêm này, thật sự có người được thăng quan..."

- Bệ hạ tuổi nhỏ, ngại vàng còn chưa yên. - Trong điện Cảnh Dương hoàng cung Nam Tề, hoàng thái hậu trẻ trung xuân sắc khẽ chỉnh vạt áo dưới cái bụng đang nhô cao, ngay ngắn ngồi đối diện ba vị cự thần, nhẹ giọng. - Theo như di chỉ của tiên đế, lấy tam tư sắc phong ba vị nắm giữ chức Thượng trụ quốc, nắm quyền phụ chính, cho phép ra vào cung cấm giải quyết chính sự. Thiên hạ này của bệ hạ sau này, đều nhờ vào chư vị ái khanh.

- Chúng thần không dám phụ sự ủy thác của tiên đế và thái hậu! - Tam tư cúi đầu, - Thái hậu hiện đang mang long thai, thỉnh cầu người nhất định phải giữ gìn phượng thể.

- Chư vị ái khanh trung quân ái quốc, ai gia trước giờ luôn vô cùng yên tâm. - Thái hậu nâng tay nhẹ lau khóe mắt, - Tiên đế sớm băng hà, để lại giang sơn rộng lớn như vậy cho cô nhi quả phụ chúng ta. Nay, chính sự rối ren, biến cương nhiễu loạn, thiên hạ này, ai gia làm sao mới có thể gánh vác được....

Ánh đèn mập mờ, cảnh vật mơ hồ, thái hậu khổ sở vì ai, ba vị cự thần đều nghiêm mặt, cúi đầu quan sát, nhìn qua nhìn lại phạm vi ba thước trước mặt.

Cứ như vậy nhìn tới nhìn lui, thân mình Đại tư không Chương Ngưng lập tức cứng đờ.

Phía trước, trên phượng tọa, dưới góc váy của thái hậu lộ ra đôi hài phượng màu đỏ tươi, chạm khắc viền vàng, mũi hài thêu uyển ương bảy màu, lông chim sắc sỡ, sống động như thật.

Quốc tang vừa hết, hoàng cung nhuộm vẻ tang thương, mẫu nghi thiên hạ như thái hoàng thái hậu cũng chỉ có thể cài trâm bạc, y phục trên dưới đều là màu trắng, thật không nghĩ tới dưới chân váy thái hậu lúc này lại là cả rừng hoa cỏ chim thú.

(1) Tam tư: ba chức quan cao nhất thời phong kiến.

Cả ba người đều giật mình, ánh mắt lập tức dời đi, đối đáp vài câu với thái hậu, sau đó kính cẩn lui xuống, vừa ra đến cửa lại nghe tiếng thái hậu vui vẻ nói:

- Ôm hoàng đế lại đây.

Cạnh cánh cửa khép hờ, đại tư không Chương Ngưng xoay người, nhìn thấy cung nữ ôm hoàng đế mới hai tuổi bước tới. Thái hậu liếc nhìn nhi tử, bỗng nhiên nói:

- Tại sao sắc mặt hoàng đế lại khó coi như vậy?

Chương Ngưng không nhìn được nhìn thoáng qua, thấy một đứa nhỏ trắng trẻo đáng yêu đang dụi đầu trên ngực cung nữ, đôi mắt đen lúng liếng đảo qua đảo lại nhìn người trong điện, má hồng phúng phính, nào có nửa điểm "khó coi"?

Cung nữ kia trôi chảy đáp:

- Bẩm thái hậu, bệ hạ đêm qua ngủ không ngon, liên tục khóc lóc.

Tam tư đều nghoảnh lại, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nhảnh bóng kia, lại nhìn đến đôi mắt không chút sưng đỏ.

Tiểu hoàng đế ngẩng đầu, vui vẻ đưa tay lần sờ trên đôi môi đỏ mọng của cung nữ.

- Đứa nhỏ này của ta thật đáng thương, - Thái hậu lo lắng thở dài, - Đêm qua lại gặp ác mộng sao? Trương thiên sư lần trước có nói, trong cung nhiều nữ nhân, âm khí quá nặng, ảnh hưởng xấu tới long thể của bệ hạ. Ai gia vốn định từ từ suy nghĩ đối sách, nữ nhân trong cung cũng đều rất đáng thương, còn có thể bảo các nàng đi đâu đây, nhưng xem ra, hiện tại..

Tam tư yên lặng lắng nghe, nghĩ thầm, kịch hay lại tới rồi đây.

- Đáng thương. - Tiểu hoàng đế đưa tay quệt quệt vết son, cười hi hi, đầu lưỡi hồng nhạt liếm nhẹ một vòng quanh môi.

- Hình như trước kia có một tập tục, - Thái hậu nghiêng người, giống như cùng thái giám bên người Lí Thu Dung tán dóc, - sau khi Tiên thái tổ hoàng đế băng hà, phi tần từng hầu hạ người đều theo chân thác xuống suối vàng, những người còn lại thì cùng nhau tu hành, vì nước nhà cầu phúc, có phải hay không?

- Thái hậu thánh minh, một chút cũng không nhớ nhầm ạ. - Lí Thu Dung ở cạnh liền cung kính đáp.

Thân mình tam tư run rẩy, chân đứng trước cửa cũng không hề nhúc nhích.

Chôn theo người chết....

Tập tục tàn nhẫn này đã sớm hủy bỏ, vậy mà nữ nhân này lại có thể nhắc đến một cách nhẹ nhàng thân nhiên như vậy!

Đã sớm biết rằng nữ nhân trước mặt muốn càn quét cục diện triều đình, biết rằng nàng ta muốn thanh trừ phe đối lập, nhưng cũng không thể nghĩ tới, nàng ta lại ra tay nhanh như vậy, độc ác như vậy, dứt khoát như vậy.

Không khí trong điện yên ắng lạ thường. Tiểu hoàng đế bỗng nhiên cười vang, chui đầu vào trong lồng ngực cung nữ, âm thanh va chạm vang lên.

- Vậy cứ làm thế đi. - Thái hậu thân nhiên nói, ngữ điệu giống như đang bàn chuyện thời tiết.

- Tuân chỉ. - Ngữ khí Lí Dung Thu cũng thân nhiên vang lên.

- Thái...- Churong Ngưng vội xoay người, vừa bước lên một bước, thì ở phía sau, đại tư đồ Ngụy Nghiêm kéo ống tay áo, ngăn lại lời hần sắp nói ra.

Thái hậu "kính ngọc" ngẩng đầu lên, giống như tới lúc này phát hiện tam công còn chưa dời đi.

- Đại tư không có chuyện gì sao? - Nàng cười châm biếm nhìn Churong Ngưng, - Sao vậy, triều chính rành rang nên muốn chỉ bảo ai gia quản lí hậu cung sao?

Sáu tiếng "ai gia quản lí hậu cung" nặng nề phát ra, như đang ngấu nghiêng một sợi gân trâu, lộ ra hơi thở tanh mùi máu.

Churong Ngưng nhắm chặt mắt, nuốt xuống lời định nói. Chuyện hậu cung, hoàng thái hậu nắm toàn quyền xử lí. Nàng dám bất chấp tất cả làm ra việc sai lầm nghiêm trọng thế này, chắc chắn không cho phép kẻ nào ngăn cản.

Nàng ta để bọn họ dò diện rồi mới hỏi họ quyết định, lại cố tình để bọn họ nghe được, có thể thấy rằng, chuyện này cũng không phải là tới giờ mới nghĩ ra. Lời này là khiêu khích, cũng chính là cảnh cáo. Bọn họ giờ có muốn, cũng không thể ngăn được.

Tam tư một bên thăm mắng tiên đế sao lại sớm ra đi như vậy, hơn nữa lúc sống còn sùng ái nữ nhân này, cho phép nàng ta buông rèm nhiếp chính, nắm mọi quyền hành, một bên cam chịu lui ra ngoài.

Hoàng thái hậu cười khẩy. Phía sau, Lí Dung Thu dâng lên một quyển sổ, trên đó là toàn bộ danh sách phi tử của hoàng đế, bên trái là tên những phi tử đã được thị tẩm, bên phải là tên những người còn lại, ở giữa kẻ một đường đỏ, chính là lẫn ranh sống chết.

Hoàng thái hậu Tôn Chính Huệ liếc danh sách một cái, không nói một lời, hàng mi thưa thớt của Lí Dung Thu sụp xuống, im lặng cầm danh sách lui đi.

Vận mệnh một đám yến oanh chốn hậu cung, vậy mà chớp mắt một cái liền bị nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ định đoạt.

- Chậm đã.

Lí Thu Dung lập tức dừng chân. Hoàng thái hậu phẩy tay, hộ giáp hoàng kim gắn năm cánh hoa mai hồng ngọc lóe sáng xinh đẹp, giống như lưỡi dao trên đoạn đầu đài chém xuống. Danh sách một lần nữa được dâng lên. Lúc này, hoàng thái hậu tự tay cầm lấy bút đỏ, ở một cái tên phía bên phải gần bút khoanh tròn, rồi vẽ thêm một mũi tên hướng sang bên trái.

- Nàng đã từng được thị tẩm, ai gia nhớ rõ đêm bệ hạ băng hà, người đã chỉ đích danh nàng ta, nhưng mà sau đó, đồng sử quên không ghi lại. - Hoàng hậu thân nhiên nói, ngữ điệu giống như đang nói hôm nay quên thu hoạch cái trắng.

- Thái hậu anh minh, quả thật là do đồng sử nhất thời sơ sót. - Lí Thu Dung kính cẩn đáp.

Danh sách đóng lại, cái tên được khoanh tròn bằng bút đỏ kia thật khiến người ta chói mắt: Thai Thế Lan.

Hoàng thái hậu khẽ phát tay, tựa vào gối phượng lông lấy có thêu hoa sen, uể oải cất tiếng:

- Nghe nói Thai gia trong tay nắm giữ vật hiếm, chỉ là đã lâu không thấy xuất hiện. Người dòi đều đồn rằng, vật đó đang nằm trong tay trưởng nữ Thai gia, Thai Thế Lan kia hình như chính là người đó.

- Lão nô đã hiểu. - Lí Thu Dung chậm rãi khom lưng lui xuống, - Lão nô sẽ cẩn thận điều tra rõ ràng việc này.

Bên kia, hoàng đế vẫn đang dụi đầu vào ngực cung nữ, bỗng nhiên há miệng cắn một cái.

- A...- Người kia không kiềm chế được, rên khẽ một tiếng, rồi giống như lập tức bừng tỉnh, sợ hãi quỳ xuống, khuôn mặt trắng bệch, ngay cả lời cầu xin tha tội cũng không dám nói ra, ôm lấy hoàng đế không ngừng run rẩy.

Hoàng thái hậu lại phát tay, một thái giám tiến tới, bế hoàng đế rời ra, giờ chân đạp cung nữ kia ngã xuống, thuận tiện lui ra ngoài. Đi đến cửa điện, thái giám kia còn hướng về phía tam công đang đứng im, cười cười. Tam công lặng lẽ quay đầu.

Hoàng đế đột nhiên nắm đi người ôm, méu má sắp khóc. Lập tức, một cung nữ gầy gò vội vàng tiến lên ôm lấy hắn. Tiểu hoàng đế nhìn bộ ngực bằng phẳng trước mắt, khinh thường quay đầu đi.

Hoàng thái hậu lười biếng liếc nhìn một cái:

- Hoàng đế đã hai tuổi rồi, sao vẫn còn muốn ăn sữa, còn giận dỗi nữa cơ đấy!

Giọng điệu giống như trách cứ, nhưng một chút mất hứng cũng không có.

- Bẩm thái hậu, thân thể bệ hạ từ nhỏ suy yếu, thái y nói, phải dùng sữa nuôi dưỡng mới có thể khỏe mạnh lớn lên. - Giọng Lí Thu Dung vang lên, ngữ điệu ngang bằng cùng với ngực của ông ta không có nửa điểm sai khác, khiến người ta không khỏi thắc mắc xem có phải vết hầu của ông ta đã sớm biến

mất rồi hay không.

- Nghe nói lúc mới đổi nhũ nương, nó đêm nào cũng khóc nháo? - Thái hậu nhíu mày, không giống lo lắng mà như là nhớ tới điều gì đó không vui.

- Dạ vâng.

- Nhũ nương ban đầu đâu? Không phải hoàng đế rất yêu thích nàng ta hay sao? Vì sao lại đuổi đi?

- Nàng ấy nói con nhỏ bệnh nặng, lão nô lo lắng trên người nàng có lẽ cũng có bệnh không tiện nói ra nên dứt khoát đuổi nàng về nhà ạ. - Lí Thu Dung hít một hơi, nhớ tới dòng sữa chảy mãnh liệt của nhũ nương nọ.

Hoàng thái hậu lơ đãng phát tay:

- Bệ hạ quấy khóc ban đêm cũng không phải chuyện nhỏ. Nếu nó thật sự thích người kia, vậy gọi nàng quay lại.

- Dạ vâng.

Hoàng đế khanh khách cười rộ lên, nghịch ngợm bầu ngực đại cung nữ.

Tam tư đi rất chậm, còn chưa cách quá xa, nghe được đoạn đối thoại bên trong, khuôn mặt không chút hay đổi nhưng đuôi mày khẽ giật giật, cho đến tận lúc ba người hồi phủ vẫn chưa hết.

Một đêm đó, đại tư mã đóng cửa luyện kiếm, trên cánh cửa thư phòng liền xuất hiện thêm ba trăm tám mươi vết kiếm.

- Hai tuổi! Hai tuổi lão tử đã canh bốn rồi giường tập đứng tấn. Ngươi lại ngay cả đi cũng cần người bế!

Một đêm đó, Đại tư đồ tự tay bóp nát cây hạch đào hán yêu thích nhất, lặng lẽ thờ dài.

- Hai tuổi, lúc đó ta đã bắt đầu đọc tứ thư, ngươi ngay cả tên mình cũng chưa biết viết.

Một đêm đó, đại tư không uống hết rượu cất giữ trong phủ, ngựa mặt thét dài:

- Hai tuổi! Hai tuổi ngươi vẫn còn bú sữa! - Hán ném mạnh bầu rượu xuống đất, lần đầu trong đời lộ vẻ thô lỗ, - Uống, uống cái con mẹ nó!

Đêm đó, tôi tớ trong ba phủ lặng lẽ suy đoán, hai tuổi không tự đi, không nhận mặt chữ, lại còn muốn bú sữa, rốt cục là của họ nhà nào?

Lại là đêm đó, trong trường vắng sáng lóa, vị hai tuổi còn không tự đi, không nhận mặt chữ, muốn bú sữa kia chán ghét đẩy bà vú ra, âm thanh mờ hồ phát ra:

- Uống! Uống...mẹ cơ...mẹ cơ...!

Cung nữ trong điện rầm rầm quỳ xuống, chỉ có thể âm thầm than khóc trong lòng....

Quanh đi quẩn lại cũng là đêm đó, hoàng thái hậu ở điện Vạn Thọ nghe người báo lại chuyện phát sinh trong phủ ba vị đại thần, tùy ý cười khẩy.

- Ba tên này, chẳng qua chỉ là hồ già rưng rưng, phượng hoàng gãy cánh, cứ để bọn hán âm ỉ đi... - Nàng cúi đầu nhìn bàn tay mình, ý cười nơi đáy mắt dần nhạt đi:

- Rốt cuộc, ai gia tới giờ cũng chỉ để tâm một người.

- Người ngài đang ám chỉ là...

- Đúng vậy. - Hoàng thái hậu đáp lại, cái cằm tròn bóng nâng lên, ánh mắt lóe lên một vẻ kì dị, - Dung Sở.

Tiếp tục đêm đó, sau khi tam tư phát tiết xong, không hẹn mà cùng đứng trong sân, chắp tay sau lưng, nhìn lên ánh trăng yếu ớt, chân trời xuất hiện vết hồng kì dị, hết như màu nước sông pha trộn máu tươi, khiến người ta bất giác rùng mình.

Tam tư đồng thời lo lắng thờ dài, nghĩ tới những thay đổi trong triều đình một tháng qua, bệ hạ chết bất đắc kì tử, thái hậu buông rèm chấp chính. Nữ nhân trong cung kia, rốt cuộc là dùng biện pháp gì mà đạt được sự ủng hộ của thống soái ba quân cùng chương quân đại nội thị vệ, giành được ngôi vị chí tôn Nam Tề?

Lại nghĩ tới một ngày, ả nữ nhân mang nụ cười chứa đầy sát ý kia dùng tay nhào nặn non sông rộng lớn. Khi đó, còn ai có thể ngăn cản nàng ta, cứu lấy giang sơn Nam Tề của vương triều Lam thị đây?

Trong đầu tam tư đồng loạt hiện lên một cái tên.

Dung Sở...

Ngay sau đó, lập tức lắc đầu...

Tấn quốc công Nam Tề, thiện ác không ai phân, vui buồn không ai hay, thâm sâu không ai rõ. Thế lực trong tay hấn khó ai bì kịp, tuy rằng không màng đến chính sự, nhưng lại có thể dễ dàng thao túng cục diện triều đình. Ngày qua ngày, vậy cánh của hấn không ngừng mở rộng, như bóng ma bao phủ núi sông Nam Tề, không rõ điểm dừng.

Một kẻ như vậy, liệu có thể vực dậy giang sơn?

Tam tư lại tiếp tục thờ dài, nhìn về phía chân trời, chợt thấy sao băng vụt qua, vẽ ra một vết đỏ thẫm.

- Quốc sinh yêu nghiệt, ai có thể diệt trừ đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thăng Quan Phát Tài, Hôn Thê Đột Tử

"Vẫn là ban đêm

Đêm đó, ngoại trừ có người thăng quan, còn có kẻ phát tài..."

- Thiếp không đi... - Trong căn phòng sơ sài, một người phụ nữ nhìn một bàn đầy ngân lượng trước mặt, đưa tay lau nước mắt, - Con còn đang bệnh nặng, bảo sao thiếp còn có tâm tư tiền cung làm nhũ nương cho bệ hạ!

- Ngươi đừng có nói nhảm. - Trọng phụ của nàng gấp gấp tới nỗi liên tục chà xát lòng bàn tay, - Đây là ý chỉ, ngươi lại dám kháng lại? - Một tay nắm áo nàng lôi ra ngoài, - Đừng có lằng nhằng nữa, công công còn đang chờ kia kìa!

- Không được! - Người phụ nữ thanh âm thê thảm, gắt gao ôm lấy đùi nhỏ trên giường, - Để thiếp ở cùng nó, để thiếp ở cùng nó một đêm...không, nửa đêm...nếu không thì...một khắc...một khắc thôi cũng được.

- Thủy nương tử, nói là chỉ chăm chú nhỏ một lát, sao còn nấn ná tới tận bây giờ? - Bên ngoài, giọng nói của thái giám vang lên, - Bệ hạ nhớ ngươi, thái hậu liên tục biệt triệu kiến, đây là may mắn tám đời của ngươi, ngươi sao lại còn khóc lóc cái gì, thật xui xẻo!

Người đàn ông nhận ra được giọng nói của tên thái giám đã rất không kiên nhẫn cùng tức giận, thân người run rẩy, tay nắm áo người phụ nữ dùng sức kéo, nàng ta liền cúi đầu, hung hăng cắn mạnh lên tay nam nhân.

- Ôi - Hấn hô nhỏ một tiếng, nhưng vẫn không hề buông tay, run giọng nói bên tai thê tử, - Thủy nương, đừng bướng bỉnh nữa...Hoàng thất không phải thứ chúng ta có thể chống lại...ngươi làm thế này chính là kháng chỉ...kháng chỉ là tội chu di cửu tộc đấy!

Nàng ngó lơ, giống như không nghe thấy, quay đầu nhìn đứa trẻ đang hấp hối trên giường. Thấy vậy, hấn mắt kiên nhẫn, hung hăng lôi nàng ra ngoài, gót giày găng sức ghim chặt trên nền đất, tạo thành một đường dài vết tích.

Người bên ngoài cũng đã sớm tức giận, thấy cảnh này, lớn tiếng quát:

- Luyến tiếc có đúng không? Vậy ta lập tức giúp ngươi giải quyết! Xem ngươi còn chần chừ hay không?

Lời còn chưa dứt, u quang chợt lóe, "xoạt" một tiếng, rèm cửa màu lam như một dòng nước bị con lốc đánh tới, lập tức rách thành hai nửa. Gió lớn rít gào lao đến, đánh lên thân thể nhỏ bé trên giường. Thân thể kia bị đánh trúng, nảy lên một cái, mới vừa nặng nề rơi xuống, nửa tấm rèm đã từ từ rơi xuống, chính xác phủ lên mặt hấn.

- KHÁNH NHI!

Nàng đau khổ tới cùng mà la lên, mới bước được nửa bước đã bị kéo trở lại. Vẻ mặt kẻ kia không chút thay đổi, tùy ý vẩy vẩy tay. Một hộ vệ lập tức chạy tới, bịt miệng nàng lại, thô bạo ném vào trong xe.

- Hồi cung!

Xe ngựa lóc cộc dỏi đi, người trong xe vẫn cố gắng vùng vẫy, va vào thân xe phát ra âm thanh "bang bang". Mành xe bị xô phải mà hơi hơi hé mở, bên trong, ánh mắt tràn ngập oán hận của nữ nhân kia lóe sáng.

....

Đêm đó, còn có kẻ mất đi hôn thê.

- Quốc công, Tiểu thư nhà Tôn thị lang vừa...mất rồi. - An Châu, bên trong biệt viện Tấn quốc công, quản gia khom người, dè dặt nhìn sắc mặt chủ nhân. Hần biết rõ, chủ nhân từ lúc bị trộm đi nội thất, tâm trạng vẫn rất không tốt, - Tôn gia cho người đến phủ báo tin, Lí đại tổng quản vội vã phi ngựa đến truyền thư, hỏi người tính tự mình về kinh hay để hần thay mặt phụng viếng ạ?

- Hử? - Dưới ngọn đèn mờ nhạt, có người đang ngồi mài giữa móng tay. Giữa móng nhỏ xinh, sáng như tuyết, tựa như ánh mắt xinh đẹp của giai nhân. Nhưng là, so với nó, mười đầu ngón tay kẻ kia lại càng thêm trắng sáng, đẹp đẽ.

Ánh đèn nhu hòa rọi xuống, tạo thành làn sáng mỏng phủ lên đôi tay hần, móng tay như được tráng một lớp men, trơn bóng xinh đẹp. Ngón tay như ngọc, khuôn mặt ẩn trong bóng tối, chỉ lộ ra đường nét mềm mại, kinh động lòng người.

Hần đáp lại một từ, không nghe ra vui buồn, quản gia lại giống như hiểu được, lập tức giải thích:

- Nhị tiểu thư Tôn gia, vị hôn thê nửa năm trước cùng người đính ước, ba ngày trước bệnh nặng mà mất rồi ạ.

- Người thứ mấy? - Hần vẫn như trước không mấy để ý, hỏi.

- Người thứ ba rồi ạ. - Quản gia cúi đầu, chưa sót mở miệng.

Nam từ cười cười, tựa ngọc trước trán khẽ lay động, dây tua màu tím tôn lên nước da trong trẻo như minh châu của hần.

"Dung gia hữu tử

Tuân mĩ thả dĩ

Bích hải châu huy

Trường thiên minh nguyệt."

Đây là một bài ca dao tả hần, dân chúng Nam Tề ai cũng biết hát, nhưng mà nghe nói lời hát gần đây đã bị sửa đổi.

"Dung gia hữu tử

Tuân mĩ thả dĩ

Bích hải thôn châu

Trường thiên sinh mị."

Từ khi mấy vị thiên kim tiểu thư vì hần mà thành ma, bài ca dao này cũng dần nhuốm vẻ chết chóc, u ám. Trong ba năm đã có ba vị hôn thê mất đi, lời đồn đại cũng có đến mười tám loại, trong đó có ba lí do được nhiều người ủng hộ nhất, chính là "Tấn quốc công mang mệnh khắc thê", "Tấn quốc công trầm mê ma đạo, dùng hồn mỹ nhân luyện thuật giữ nhan", "Tấn quốc công thật ra là một kẻ yếu sinh lí, chán ghét nữ nhân".

Quản gia yên lặng thờ dài. Bậy bạ, thật là vô cùng bậy bạ!

Lấy hồn mỹ nhân luyện thuật giữ nhan? Ngươi có từng thấy trắng sáng mượn lửa đom đóm không?

Yếu sinh lí? Ngươi có biết cà rốt chẻ củi quá nhỏ rất buồn cười hay không?

Nhưng mà...nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cũng không ai dám thành thân với chủ nhân nữa. Đường đường là chủ nhân phủ Tấn quốc công, nắm trong tay Long Hồn vệ Nam Tề, thế lực to lớn, quyền khuynh thiên hạ, vậy mà không thể nạp thê. Lí trời ở đâu hả?

Quản gia sực sực vài tiếng, quả là sự đời trái ngang, lời đồn thì ai cũng nghĩ đúng, sự thật lại chẳng ai thêm tin. Một đám hôn thê đều xuống mồ, nói là mệnh khắc thê, còn không phải là...

- An Châu rất tốt, ta vẫn còn muốn ở lại. - Hôn thê sắp cưới vừa mất, một chút biểu tình đau thương cũng không có, hần nhàn rỗi thối thối móng tay, - Báo Lí Phủ Châu đi đi. - Suy nghĩ một chút, lại nói - Nói với lão Tôn, ta thật sự rất đau lòng.

Hần "đau lòng" hít một hơi, cảm thấy ngón trở sửa mãi vẫn chưa được như ý.

Quản gia lui ra ngoài, màn che buông xuống, hoãn các rộng lớn khôi phục vẻ yên tĩnh vốn có.

Một lúc lâu sau, Dung Sở một thân áo bào đứng dậy, chậm rãi đi về phía Nam, tựa vào song cửa, nhìn ra xa.

Phía kia, kinh đô Nam Tề, long khí cuộn cuộn, bao đời kim phần phồn hoa, cũng chính là nơi gian trá bậc nhất thiên hạ.

Dung Sở chăm chú nhìn vào hư không, nhắc dao giữa móng, chỉ về hướng quốc đô Nam Tề. Dưới ánh trăng, lưỡi dao phát ra ánh bạc sáng quắc, bén lạnh tựa mắt kẻ nhìn.

Nhìn phía trời Nam, trên mặt hần hiện lên ý cười, giọng điệu lại lạnh lẽo như băng:

- Người chơi chán chưa vậy?

.....

Dao hắt ánh trắng, tạo thành một luồng sáng bắn ra ngoài, chiếu thẳng vào mắt một kẻ đang ngồi trên nóc phủ đệ phía xa xa.

- Ranh con nhà ai nghịch gương ngu thế không biết? - Phía trên nóc, người nọ không kiên nhẫn quay đầu.

Ánh sáng lóe lên, soi rõ khuôn mặt người nọ.

Nước da không tỉnh là trắng trẻo, nhưng tron bóng khỏe mạnh, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng phiếm hồng. Mái tóc ngắn bị gió đêm thổi loạn, lộ ra đôi mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén giờ đang nheo lại, ba phần lạnh nhạt, ba phần ngạo mạn.

Ngũ quan nữ tử trước mắt, giống như hơi ẩm mềm mại ẩn nấp trong hơi xuân se lạnh, như hoa lê bay bay trong gió rét căm căm.

Trên cổ tay đang nâng lên của nàng là một sợi dây thừng đen, bên trên buộc hai đồ vật to bằng ngón cái. Một cái là đầu lâu bạc, mắt khảm lục tuyền thanh, ánh sáng xanh nhạt lóe lên trong đêm tối, giống như nhìn chăm chăm vào kẻ đối diện. Còn thứ kia là một cái răng bạc, nếu ai có thị lực tốt, có thể thấy trên răng nanh có khắc hai chữ - "Thái Sử".

Thái Sử Lan ngồi trên mái vát chéo hai chân, vẻ mặt có vẻ không tốt lắm.

Trên bờ sông ba ngày trước, nàng cướp ngựa bỏ trốn, đến một trấn nhỏ liền đem ngựa bán đi, dùng tiền mua y phục. Cũng là do nàng không thích mặc y phục của kẻ khác, nên mới may mặc chạy thoát kẻ lần theo mùi hương đuổi tới.

Thái Sử Lan lấy bọc đồ ra, đặt lên tay ước lượng. Đây là đồ vật lần trước vợ vết được trên bờ sông, nhưng mà trước mắt cũng không phải thời điểm tốt để đem bán. Vào thời điểm xé vải làm túi, nàng cảm thấy hình dáng thứ bị xé trông rất quen mắt, nhưng mà cũng chẳng mấy để ý.

Nàng yên lặng cân nhắc, vấn đề quan trọng nhất là bây giờ phải đi đâu. Tìm người? Ba người bỗng nhiên rơi vào cái thế giới xa lạ mà rộng lớn này, giống như ba giọt nước mưa rơi vào biển rộng, nhất thời không thể có manh mối gì.

Tìm chó hả? Cái này còn chẳng bằng tìm cá biết leo cây.

Thôi thì trước tiên cứ tìm đồ ăn cái đã, đêm khuya thanh vắng, quán cơm đều đã đóng cửa. Nghĩ tới bữa ăn khuya, bụng Thái Sử Lan lại kêu vang, liền chọn nhà lớn nhất trấn, bò lên mái bếp. Theo như nàng nghĩ, nhà giàu nửa đêm chắc đều sẽ có điểm tâm đề phòng.

Quả nhiên không tòi, từ phía dưới truyền lên một mùi hương ngào ngạt, giống như mùi canh gà nấm hương. Đói khát cùng hơi lạnh ban đêm ập đến, dù là rau củ cũng đủ mê hoặc cái bụng của nàng.

Chỉ là, Thái Sử Lan lại không có hành động gì tiếp, ánh mắt tràn ngập vẻ không kiên nhẫn.

Vì sao ư? Là tại bên dưới có kẻ yêu đương vụng trộm.

Đúng vậy! Là yêu đương vụng trộm đấy!

Quy mô phòng bếp phía dưới không phải là nhỏ, ba gian cao rộng, góc tối kê một chiếc giường, chắc là để đầu bếp cả đêm canh lửa có chỗ nghỉ ngơi. Giờ phút này, cửa sổ góc kia để ngỏ, lộ ra một góc giường, chăn nệm xộc xệch, tiếng rên rỉ yếu ớt của nữ tử hòa lẫn với âm thanh va chạm rất nhỏ vang lên, thỉnh thoảng còn thấy được từ chỉ trắng nõn lộ ra, cuốn lên người nam nhân, treo mình giữa không trung "loạn chiến". Giây tiếp theo, móng tay sơn đỏ chọc choét trên mình nam nhân đột nhiên run rẩy, cùng lúc vang lên tiếng quát to cùng thờ đốc.

Chơi đùa đến điên loạn rồi!

Phải nói rằng, cảnh xuân sống động trước giờ đều có khả năng cho thấy cá tính chân thật của người xem. Ví như bốn vị sau, Cảnh Hoàng Ba mà thấy chắc chắn sẽ muốn nhảy xuống, tới gần tỉ mỉ quan sát hiện trường, Quân Kha khẳng định là sẽ đỏ mặt, quay đầu bỏ trốn mất dạng, Văn Chấn hiển nhiên là kinh hoàng mà hô "Ai nha, thật trơ tráo, thật dám dăng, ngượng chết đi được!", sau đó một bên che mắt, một bên nhìn lén qua kẽ tay, xem hết sẽ lắm bầm một câu "Nhỏ quá, nhỏ quá...", mà Thái Sử Lan thì...

Thái Sử Lan nâng cằm, duỗi chân, khép mí mắt. Ngủ.

Miệng lẩm bẩm đếm số.

- Tên thứ ba.

"Két" một tiếng, cửa mở, một nam tử để trần nửa người, ôm áo khoác của mình lét lét chuồn đi, nhanh chóng hòa vào bóng đêm.

Thái Sử Lan vẫn không nhúc nhích.

Quả nhiên, nam tử này vừa đi, góc kia lại xuất hiện thêm một tên khác, nhẹ nhàng gõ cửa phòng bếp, trong phòng truyền đến một tiếng cười duyên.

- Đến đây...

Nam tử này vẻ mặt hình như có chút khác lạ đi vào, thuận tay khép cửa. Chẳng bao lâu, bên trong lại vang lên tiếng mưa huyền ảo...

- Tên thứ tư. - Thái Sử Lan nói.

Nói cách khác, nàng đã ở đây chờ đến người thứ tư.

Nữ nhân bên dưới, thể lực thật tốt!

Kĩ viện này, làm ăn cũng thật được!

Kẻ đứng đầu bảng được yêu thích nhất ở phòng bếp tiếp khách, có chút sáng tạo!

Thái Sử Lan trước giờ chỉ thích xem gà khỏa thân, cũng không thích nhìn người lỏa thể, nam nữ như nhau cả thôi. Vì sao hả? Vì nàng cảm thấy rằng, trên đời này người có thân thể đẹp nhất chính là nàng - Thái Sử Lan nàng, nhìn thân thể kẻ khác đều là sỉ nhục con mắt nàng.

Lúc này, nàng nghiêm túc sờ sờ bụng, lại nhìn sắc trời, quyết định đợi nốt tên này "ăn" xong, nếu còn chưa cút, nàng chắc chắn phải đứng trên này hô to cho cả trần đền xem.

Ai không để nàng ăn no, nàng liền để kẻ đó ngủ cũng không được yên.

Lúc này, phía dưới bỗng "ầm" một tiếng, có vẻ là hoạt động mạnh quá sập luôn giường rồi, hầy! Cùng lúc, thân thể kẻ trên giường chợt nghiêng, lọt thẳng vào tầm mắt Thái Sử Lan.

Khuôn mặt kia, như thế nào lại....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sát Khí Đêm Khuya

Người kia...

Khuôn mặt trái xoan, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng phớt hồng, mắt phượng hẹp dài.

Thái Sử Lan rung mình, nữ nhân dám dâng cuồng hoan cả đêm trong bếp, tại sao lại có vẻ ngoài giống hệt nàng như thế? Tuy rằng khuôn mặt kia có chút khác biệt, lông mi dài hơn, làn da trắng hơn, cằm thon nhỏ hơn, gò má bởi vì xuân tình nhộn nhạo mà có chút hồng hào, hơn nữa khí chất cũng hoàn toàn khác biệt. Nhưng mà, Thái Sử Lan liếc mắt một cái liền nhận ra hình dáng chính mình.

Thái Sử Lan lập tức đứng dậy.

Lúc trước không phát hiện khuôn mặt nữ nhân kia, nàng cũng chẳng có hứng thú quan tâm một đêm người ta tiếp bao nhiêu khách, Nhưng bây giờ, nhìn thấy kẻ kia hình dáng giống hệt mình, lại hướng nam nhân bày ra bộ dạng là loi, quyến rũ, nàng nhất thời cảm thấy như ăn phải ruồi bọ, vô cùng kinh tởm.

Trong khi Thái Sử Lan không hiểu sao lại gặp phải cái sự tình này, ở Đại Yến xa xôi, cô bạn chí cốt Quân Kha cũng vì một kẻ đáng dấp y hệt mà cuộc đời chuẩn bị rẽ sang một hướng đi mới. Chuyện nhân quả thế gian đều do ý Trời, cũng chính vì trên đại lục tồn tại vài người có từ trường gần giống nhau, nên bốn người bọn họ mới bị đưa tới nơi này.

Thái Sử Lan đang muốn nhảy xuống, đột nhiên dừng lại.

Trong bóng đêm, có vài người đang vội vàng lao tới. Nhìn qua có vẻ đều là nữ tử, mũ đen trùm đầu, khuôn mặt che kín, giống như muốn nói "Ta làm việc này, không thể lộ mặt."

Các nàng đều hướng phía căn bếp chạy tới. Thái Sử Lan nhú mào, chậm rãi ngồi xuống.

Lúc này, nàng chợt nghĩ tới một số vấn đề.

Thứ nhất, căn nhà này to lớn, tráng lệ thế này, không làm sao có thể là kĩ viện được? Nhưng mà, nhà giàu không phải đều là trên dưới quy củ hay sao, lời đầu ra một nữ nhân phóng đảng, vô sỉ như vậy?

Thứ hai, nếu như nữ nhân kia là đầu bếp, vậy tại sao lại sơn móng tay?

Thứ ba, nhà giàu không phải đều có hộ vệ tuần tra hay sao? Tuy rằng nơi này có chút yên ắng, nhưng cũng không thể không có góc chết. Nàng ở đây ngơ ngẩn ngần ngại mấy canh giờ, vậy mà không ai phát hiện, thật kì lạ!

Mấy nữ tử kia vội vã chạy đến, khẽ hé mở cửa bếp, một nữ tử cao gầy ghé tai vào, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên trong.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, nàng nhìn nữ tử bên dưới, làn da tuyết trắng, mi dài cong vút, nàng ta lấy ra từ dưới áo choàng một lưỡi dao sắc bén, vẽ mặt lộ ra vài phần lạnh lùng cùng sát ý.

Âm thanh trêu đùa bên trong liên tục truyền, sắc mặt nàng ta càng trở nên trắng bệch, ánh mắt u ám.

Phía sau nàng ta có vài nữ tử khác, sắc mặt âm trầm, vẻ mặt oán giận, lại có chút sợ hãi.

"Bịch" một tiếng vang lên, hai người bên trong cũng không vì giường sập mà mất hứng, ngược lại ngay tại nền đất "khai chiến", lúc này cũng chẳng biết là ai đẩy ngã ai.

Một thanh âm này vang lên, giống như sấm sét vang dội, đập tan hết thủy tia do dự cuối cùng của nữ tử bên ngoài, mở ra một đêm chém giết.

Nữ nhân cao gầy kia lập tức ngừng đầu, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn, dứt khoát đẩy cửa bước vào.

Hai kẻ bên trong kinh hoàng "đình chiến", lập tức ngừng đầu, sắc mặt nam tử thoát cái trắng bệch, kinh ngạc:

- Thế Trúc, sao nàng... lại tới đây... - Hắn vội vàng bò lên. Nữ tử dưới chân vẫn cười cười kéo thắt lưng hắn, lại bị hắn đá văng ra.

Sắc mặt Thế Trúc đã sớm xanh mét, không trả lời câu hỏi của hắn, giơ tay chỉ vào mặt nam nhân:

- Còn không mau cút, trở về ta sẽ tìm người tính sổ!

Nam tử ngẩn người, nhìn thê tử trước mắt sát ý nồng đậm, vội vàng ôm lấy y phục, quay người bỏ chạy. Hắn vừa rời khỏi, có hai nữ tử lập tức tiến đến phía cửa canh gác, ba người còn lại đi về phía nữ nhân kia. Một nữ tử này tóm lại đều là vội vàng mà quên mất cửa sổ vẫn mở, bởi vậy, tình hình bên trong, hết thảy đều lọt vào tầm mắt Thái Sử Lan.

Nữ tử kia mặt mũi chóng khuỷu tay xuống đất, nhìn thẳng Thế Trúc, nhàn nhạt mở miệng:

- Hóa ra là Thế Trúc muội muội, sao vậy? Đêm hôm khuya khoắt tìm đến chỗ tỷ tỷ, có điều quan trọng muốn nói sao?

Thái độ dửng dưng của nàng lập tức chọc giận một người khác, một nữ tử mặt tròn lập tức tiến tới, mạnh mẽ tát vào mặt nàng, lớn tiếng quát:

- Thái Thế Lan! Nữ nhân vô sỉ nhà ngươi, thật uổng phí cho cái danh khí phi hoàng thất. Cung quy nghiêm khắc cũng không dạy nổi tiện nhân ngươi tam tòng tứ đức. Tiên đế băng hà, hậu cung để ngươi về nhà xuất gia, ngươi vốn nên ở am thành tâm niệm phật. Thật không ngờ lại dám kháng lại ý chỉ, quyền rũ phu quân của Thế Trúc muội muội, lại còn... còn...

Một bạt tay kia khiến Thái Thế Lan phải quay đầu đi, trên mặt hắn lên vệt đỏ, có thể thấy ra tay không nhẹ. Vậy mà nàng lại tỏ ra thờ ơ, giống như đã sớm quen với việc này.

- Còn sao? - Thái Thế Lan lui người về sau, cầm tấm vải giường che người lại, - Nói tiếp đi, còn làm sao? - Nàng khanh khách cười, chỉ tay về phía mấy nữ tử sắc mặt tái mét, - Nếu muội muội không dám, vậy tỷ tỷ nói tiếp hộ muội. Tỷ đây không chỉ vùng trộm với phu quân của Thế Trúc muội muội, mà còn vùng trộm với phu quân đại đường tỷ muội, còn có nhị đường muội muội, người, người nữa,... - Ngón tay lướt qua từng người, chỉ đến ai, người đó càng thêm giận dữ.

Cuối cùng, nàng thu tay lại, mở to mắt tỏ vẻ sợ hãi, xoa xoa lồng ngực:

- Ai nha, nhiều như vậy mà tỷ tỷ còn không biết đấy! Ta nói các người nghe này, hồi nhỏ, đều là các người cùng nhau ức hiếp ta, đến lúc trưởng thành lại cùng cưới một đám nam nhân... - Nàng ngửa đầu cười vang, - Nói lên liền lên, vừa lên giường thì mềm, sắc tâm lớn hơn trời, gan lại bé hơn chuột.

- Người... - Nữ nhân mặt tròn vừa tiến lên một bước liền bị Thái Thế Trúc giơ tay cản lại.

- Thái Thế Lan! Người nói phải, chúng ta quả thật không gặp thời, nhưng mà so với người, dù sao bọn ta cũng vẫn còn sống, tốt xấu gì hắn cũng theo ta cả đời. Ta tin rằng, sau lần này, hắn sẽ vĩnh viễn trung thành với ta, phủ phục dưới váy. Còn người, tỷ tỷ à, người nói xem, người còn có cái gì? Còn có ai?

- Ta có ngày hôm nay không phải đều do các người ban tặng sao? - Nàng ngẩng mặt, mắt phỉếm hồng. - Ngày trước hoàng gia tuyển tú, người đáng lẽ phải đi, là người.

- Ha, ban đầu không phải ta đã cho người một cơ hội sao? Ai bảo người lại nhu nhược yếu đuối, không biết tự mình tìm đường sống, cho nên mới phải tiến cung. Nhưng mà, người có được vị trí nữ nhân của hoàng đế, cả đời vinh hoa phú quý, còn muốn gì nữa? - Thái Thế Trúc cười khẩy, - Người tự

nhìn lại mình đi, tuy hiện tại không có phong hào, phải tới am ni cô cả đời hướng Phật, nhưng dù sao cũng là phi tần của tiên đế, cả đời này sẽ không ai dám lấy, cũng không ai dám tới gần, như vậy có gì không tốt?

- Không ai dám tới gần? - Mi dài khế rung đông, Thai Thế Lan mỉm cười, - Ai nha...vậy vừa rồi...nam nhân của các người, là sao vậy nhỉ?

Năm chữ "nam nhân của các người", nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Trong phòng đột nhiên yên lặng. Hồi lâu sau, một tiếng cười cổ quái vang lên:

- Yên tâm đi. - Thai Thế Trúc cười lạnh, tiếng nói trong trẻo, ngân nga như hát, - Sau này, việc như vậy, sẽ không bao giờ không xảy ra nữa!

- Người dựa vào đâu mà...- Thai Thế Lan nâng mặt, đang định phản bác, nhưng lại đột nhiên hoảng sợ, lui ra sau.

Cùng lúc, Thai Thế Trúc sai bước tiến tới, trên tay cầm theo dải lụa đen. Nàng ta túm tóc Thai Thế Lan giật ra sau, lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Thai Thế Trúc không chút do dự dùng đầu gối đè lên lưng Thai Thế Lan, cầm dải lụa cuốn hai vòng quanh cổ nàng ta, hai tay xiết mạnh.

Đêm khuya thanh tĩnh, tiếng xương gãy "rắc rắc" vang lên khiến cho người ta lạnh toát sống lưng. Thai Thế Lan dùng sức vùng vẫy, lại không thể thoát ra, nàng quay đầu nhìn Thai Thế Trúc, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng. Thời điểm ấy, lại nghe tiếng "rắc rắc" rợn người vang lên.

Dải lụa đen trên cổ càng tôn lên làn da tuyết trắng, dưới ánh nến mờ ảo càng thêm kinh diễm, lay động lòng người. Bầu không khí trong phòng như bị đóng băng, thờ cũng không rõ tiếng. Trên tường, bàn tay cầm nhánh cây của Thái Sử Lan lập tức cứng đờ.

Vốn tưởng chỉ là tỷ muội cãi vã vài câu, chẳng nghĩ tới lại dẫn tới kết cục này. Phía dưới, Thai Thế Lan cảm thấy cái chết tới gần, càng ra sức vùng vẫy, Thai Thế Trúc nhũu mày, ngẩng đầu lên, khé quát:

- Đứng ngay ra đó làm gì? Còn không mau tới giúp! - Thấy mấy kẻ kia không động đậy, nàng ta nghiêng răng, - Không thể để nàng ta sống sót. Hôm nay, nàng ta trúng được, các người cũng có phần.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ai nấy đều biến đổi, lập tức tiến tới.

Thai Thế Lan tuyệt vọng, nàng đột nhiên nghiêng người, lưng đập mạnh vào ván giường. "Cạch" một tiếng, giống như đồ vật gì đó lăn ra ngoài. Đó là một vật hình tam giác màu xanh lục, dưới trăng phát ra ánh sáng lấp lánh.

Thai Thế Trúc giật mình, đột nhiên cười lạnh:

- Hóa ra thứ này lại ở trong tay người, phụ thân vậy mà đưa vật gia truyền cho người? Nhưng mà, ai chẳng biết, thứ này gia tộc ta không ai biết cách dùng. Sao? Người còn mong nó lúc này có thể cứu người một mạng à?

Khỏi ngọc lăn tới, Thai Thế Lan gắng sức vươn tay. Một nữ nhân định tiến tới ngăn cản, nhưng nghe Thế Trúc nói vậy thì lại thôi. Đến khi Thai Thế Lan chạm được vào miếng ngọc, Thai Thế Trúc mới giờ chân, di mạnh, sau đó chỉ thấy dưới đất, máu thịt trộn lẫn vụn ngọc... Vật gia truyền vậy mà không chịu nổi chút sức lực, lập tức vỡ tan. Thai Thế Trúc cười khẩy, đá miếng ngọc vào góc tường.

Ánh trăng chiếu xuống nền đất. Lúc này, không ai để ý rằng, từ chỗ mảnh ngọc vụn, lớp sương mù màu bạc chậm rãi tản ra.

Không khí trong phòng ngày càng khàn trướng, các nàng đều chăm chăm nhìn Thai Thế Lan đang tuyệt vọng kháng cự. Thai Thế Lan theo thời gian trôi đi mà dần dần ngưng dây giữa.

Còn Thái Sử Lan trên kia như có người đẩy mạnh, đột nhiên ngã xuống..

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhân Gian Thế, Thế Nhân Gian

Lại nói, cũng không phải là Thái Sử Lan tự mình nhảy xuống. Trước đó một giây, nàng còn đang loay hoay tìm gạch vụn, đồng thời nghĩ xem làm sao để một phát ném trúng đầu Thai Thế Trúc.

Tuy rằng nàng cũng không thích nhìn nữ nhân mang khuôn mặt giống hệt mình cả đêm tươi cười quyến rũ hầu hạ nam nhân kia, nhưng cũng không thể nhìn nàng ta từ từ chết đi, điều này khiến nàng thật sự khó chịu, giống như hồn rời khỏi xác, nhìn thấy chính mình bị giết. Nhưng ai ngờ, đúng lúc nàng định ra tay, liền cảm nhận thấy phía sau có thứ gì đó xé gió lao tới, nàng lập tức nghiêng người, theo ống khói ngã thẳng xuống dưới.

"Ầm" một tiếng, Thái Sử Lan rơi xuống nền đất. Trước khi ngã xuống chỉ kịp vơ bừa ít bụi than trên tường, bôi lung tung lên mặt.

Mấy kẻ giết người bên trong nghe tiếng động lớn, bị dọa cho giật mình, lập tức buông tay, quay đầu nhìn lại. Phía cửa sổ, một người đang ngồi trên đất, mặt mũi lem nhem nhìn không rõ dung mạo, đôi mắt phượng hẹp dài, vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Mấy vị tiểu thư này tuy tâm địa độc ác, nhưng dù sao cũng là lần đầu giết người đêm khuya, vốn là chìm sợ cảnh cong, giờ phút này tự nhiên thấy có người từ trên trời rơi xuống, liền nghĩ là trộm cướp, kinh hãi không thôi, cũng chẳng để ý đến người đang thoi thóp bên dưới nữa, quay đầu bỏ chạy.

Người chạy ra cuối cùng là Thái Thế Trúc. Trước khi ra khỏi cửa, nàng đưa mắt nhìn thoáng qua, thấy Thái Thế Lan nằm bất động trên đất, không khỏi nhếch miệng, vừa lòng cười cười. Nàng thấy rõ, xương cổ Thái Thế Lan đã gãy, cho dù là ông trời cũng không cứu nổi. "Két" một tiếng, nàng đẩy cửa chạy ra, vừa ra đến cửa lại thấy đầu óc choáng váng. Đến khi bừng tỉnh thì đã thấy mình ở trong hoa viên, về mặt đồ dẫn.

Chuyện động trời vừa xảy ra khi này, nàng ta cứ ngỡ cả đời cũng không quên, vậy mà lúc này, đầu óc mơ hồ, như có mây mù che phủ. Nàng suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ lại chuyện khi này, cảm thấy vô cùng hài lòng, cảm giác kinh hãi cũng lập tức biến mất, chậm rãi rời đi.

Kỳ lạ là, nàng đã hoàn toàn quên mất sự xuất hiện của Thái Sứ Lan.

--- ----

Phía Thái Sứ Lan...

Lúc này, nàng kia thoi thóp nằm ngang trên đất, Thái Sứ Lan chậm rãi đi đến, vừa ngồi xổm xuống, lập tức nhướn mày.

Nhìn cái cổ bị gãy đến không ra hình dáng kia của Thái Thế Lan, tình hình này...chết rồi.

Thái Sứ Lan vỗ vỗ lên mặt nàng ta, thấy Thái Thế Lan vẫn không nhúc nhích, thở dài một tiếng. Trong phút chốc lại nhìn thấy khối ngọc nằm gọn trong góc phòng, không khỏi giật mình.

Trước khi chết, Thái Thế Lan cũng phải lấy ra bằng được vật này, nói như vậy, nó thật sự rất quan trọng?

Vậy thì chôn theo nàng ta đi!

Miếng ngọc ba cạnh giờ đã thành một đồng mảnh vụn, muốn khôi phục cũng không phải dễ dàng, nhưng việc này với Thái Sứ Lan mà nói thật sự là dễ như ăn kẹo, nàng từ từ đưa tay phủ trên. Dưới lòng bàn tay, mấy miếng ngọc vụn như mềm đi, biến dạng, rồi lập tức gom lại...Một lần nữa ngưng tụ.

Miếng ngọc ba góc sau khi khôi phục cũng không phải là giống hệt hình dáng ban đầu. Dường mắt thường cũng có thể thấy rằng, bên trong miếng ngọc có chất lỏng màu xanh nhạt đang chậm rãi chuyển động, giữa chất lỏng xuất hiện một đường tơ máu mong manh chuyển dời, tách chất lỏng màu xanh ra. Màu sắc chất lỏng này dần dần thay đổi, biến thành các màu bạc, lam, vàng, tuy nhạt, lại tách biệt rõ ràng.

Cuối cùng, khối ngọc màu lục ban đầu biến thành một miếng ngọc mới mang ba màu, ba cạnh vẫn nửa trong suốt như cũ, ở giữa có một chất lỏng lưu động, dưới ánh nền như phát ra ánh sáng rạng rỡ.

Nếu nói nó lúc trước không phải là một tác phẩm nghệ thuật thì hiện tại, cũng chẳng có gì thay đổi, nhưng lại có thêm vài phần quý dị.

Thái Sứ Lan nâng tay, thấy vậy cũng "Ồ" một tiếng.

Ở thế giới hiện đại, nàng cũng thường dùng dị năng phục chế đồ vật, nhưng đều là khôi phục y nguyên hình dáng ban đầu, chưa từng gặp qua tình huống kiểu này. Cảm xúc đối với khối ngọc đang cảm cũng rất đặc biệt, trắng bạc lạnh lùng, lam nhạt ôn hòa, màu vàng cũng mang đến một cảm giác kì dị không nói nên lời, giống như có một sức hút riêng biệt, khiến người ta không khỏi kích động.

Ngón tay Thái Sứ Lan ấn thử vào một góc của khối ngọc, "cạch" một tiếng, khối ngọc đột nhiên chuyển động, góc màu lam nhô ra gai nhọn.

Thái Sứ Lan có chút hoảng hốt, gai nhọn kia không cẩn thận đâm vào mu bàn tay của Thái Thế Lan.

Đúng lúc này, Thái Thế Lan đột nhiên mở mắt!

Thái Sứ Lan đang ngồi xổm, trong tay vẫn cầm khối ngọc.

Cái gì đây? Xác chết sống dậy?

Vừa nãy xem qua hô hấp của nàng ta, rõ ràng đã chết, sao bây giờ lại mở to mắt thế kia?

Thái Sứ Lan không nói hai lời, cầm cái giá nền dưới đất lên, đập xuống phía Thái Thế Lan

Xác chết sống dậy không phải chuyện tốt, đập cho chết hẳn cái đã, có gì tính sau!

- Đùng... - Một tiếng ngân坎 yếu ớt vang lên, tay Thái Sứ Lan lập tức dừng lại, cách đầu Thái Thế Lan ba phân.

- Người hay quỷ? - Nàng nhìn chằm chằm Thái Thế Lan. - Muốn nói lời trắng trối? Khỏi, ta không phải chúa cứu thế.

Hai mắt Thái Thế Lan trợn ngược, bị Thái Sử Lan dứt khoát từ chối không màng nguyên do, nghẹn nửa ngày hơi thở mới lưu thông, đứt quãng nói:

- ....Ta chẳng sống nổi bao lâu....ngươi...không muốn nghe....bí mật sao...

- Không muốn. - Mặt Thái Sử Lan không chút thay đổi.

Người thích nghe bí mật, thường thì cuối cùng cái chết cũng thành bí mật. Nàng có điền mới này sinh hứng thú!

Thái Thế Lan nghe vậy, "Ặc" một tiếng, thờ hồn hên mấy hơi, ánh mắt chuyển tới khối ngọc trong tay Thái Sử Lan, bỗng nhiên sáng lên, lấp lánh:

-....Thì ra là thế....ngươi....ngươi... - Nàng cố gắng vươn tay, - Ngươi có muốn....có được....vật báu gia truyền...của Thái thị không...

Thái Sử Lan cầm khối ngọc trên tay, cân nhắc một chút, kinh ngạc hỏi:

- Cái này không phải là của ta hay sao?

Thái Thế Lan nghẹn họng, bắt đầu ho khan...

- Thôi được... - Sắc mặt của nàng ngày một âm trầm, bắt đầu dĩ cười khổ, - Vốn dĩ....nó chỉ nhận trường nữ Thái thị làm chủ...không ngờ...cuối cùng lại chấp nhận ngươi....lai lịch vật này...về sau ngươi sẽ biết...nó gọi là "Gai Nhân Gian"...

Muốn giành lấy thiên hạ, phải có "Gai Nhân Gian".

- Nhân Gian...- Thái Sử Lan lặp lại, cảm thấy vật này, tên cận ý sâu, đọc qua một lần sẽ nhớ mãi về sau, trong lòng có chút hoảng hốt.

Theo lời kể đứt quãng của Thái Thế Lan, Thái Sử Lan cuối cùng cũng hiểu. Ba gai nhọn của Gai Nhân Gian, một cái khiến người ta quên đi, một cái khiến người ta nói ra sự thật, một cái khiến hồn người quay lại.

Loạn nhân tâm, khuynh thiên hạ, khổng tử sinh...Đều do Gai Nhân Gian

Nhiều năm trước, Gai Nhân Gian vốn là của tộc Trường Li, bộ tộc này am hiểu dùng độc, lấy Dị Long làm biểu tượng. Thật ra, cái gọi là "Dị Long" này, là một loại rắn độc quý hiếm mà bọn họ cung phụng, loại rắn này trên da, nọc, nước miếng đều có độc, lại là ba loại độc kì lạ khác nhau. Vì vậy, người trong tộc từ đời này sang đời khác đều dốc sức nghiên cứu, cuối cùng luyện chế ra "Quên Lãng, Chân Thật, Hồi Hồn" - ba loại dược thần kì, cũng là báu vật quý hiếm nhất thiên hạ. Sau đó, họ lấy ba loại dược này luyện thành "Gai Nhân Gian".

Quên Lãng, là khiến cho người ta tạm thời quên mất, vì trúng được nặng hay nhẹ mà mất đi kí ức dài ngắn khác nhau; Chân Thật, công dụng giống như tên gọi, người trúng được sẽ bị không chế tinh thần, nói ra sự thật; Hồi Hồn đương nhiên không phải làm người chết sống lại, nhưng có thể khiến linh hồn người chết quay lại thể xác trong một thời gian ngắn.

Ba loại công hiệu đều là ngắn hạn, nhưng đều rất quan trọng. Chớp mắt xóa đi trí nhớ cũng tốt, nói thật một lát cũng được, hồi sinh một lúc cũng không tệ, đều có thể ở giây phút quyết định phát huy tác dụng. Vật này, nói nó có thể "khuynh thiên hạ, loạn nhân tâm" cũng không phải quá lời. Huống chi, nghe nói năng lực của Gai Nhân Gian sẽ vì năng lực chủ nhân tăng cường mà sẽ ngày mạnh mẽ, nếu như rơi vào tay của kẻ nắm thiên mệnh, chuyển khuynh đảo thiên hạ, chẳng phải dễ như ăn kẹo sao!

Cũng bởi vậy, kẻ vô tội mang ngọc cũng thành có tội. Bộ tộc này về sau gió tanh mưa máu, tai họa không ngớt, cuối cùng đi đến kết cục diệt tộc. Mọi thứ liên quan đến Gai Nhân Gian đều bị hoàng đế Nam Tề đoạt lấy. Sau nhiều lần đổi chủ, cuối cùng thuộc về Thái thị.

Thái thị thật ra cũng là hậu duệ của bộ tộc xưa, chẳng qua là thay tên đổi họ mà thôi. Năm đó, người trong tộc lấy máu nuôi rắn, vì vậy, máu là thứ bất buộc cần có để khởi động Gai Nhân Gian. Nhiều năm sau, bí mật này bị phủ bụi, ngay cả người nhà Thái thị cũng không biết.

Thái Thế Lan lúc này sống lại, đương nhiên không thể nói ra như vậy, có một số việc nàng cũng không rõ ràng, nhưng Thái Sử Lan cũng đại khái là hiểu được.

Thời gian sống lại dù sao cũng không nhiều, sắc mặt Thái Thế Lan rất nhanh trở nên trắng bệch. Nàng đột nhiên hít sâu một hơi, mạnh mẽ tóm lấy tay Thái Sử Lan:

- Giúp ta...báo thù...

- Liên quan gì đến ta! Mặc kệ ngươi! - Thái Sử Lan tiếp tục cự tuyệt.

- Ngươi...ngươi cầm bảo vật gia truyền nhà ta....

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn Gai Nhân Gian trong tay. Lúc trước nàng cầm nó, là bởi vì hơi thích, giờ phút này biết được lai lịch vật này, thật sự không còn hứng thú.

- Vậy trả cho ngươi. - Nàng thuận tay ném khối ngọc lên người Thái Thế Lan, quay người bỏ đi.

Thái Thế Lan há hốc mồm, thờ đốc.

- Vì sao. . .

- Thứ nhất, chúng ta không thân không thích, mà kẻ thù của người thể lực không nhỏ, ta có ngu mới tự mình tìm tới phiền toái. - Thái Sử Lan giờ cao hai ngón tay, - Thứ hai, người đâm đâm vô si, cuối cùng bị ti muội trong nhà hại chết. Làm chuyện xấu rồi còn không biết tự bảo vệ mình, chết không đáng tiếc.

- Ta không phải...trời sinh vô si... - Thái Thế Lan nhìn nàng, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống, - Ta xuất thân thế gia danh môn...làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy...là bọn họ hạ được ta....nếu ta một đêm không giao hoan....cả người sẽ đau nhức không chịu được...bộ dạng hiện tại của ta, cũng là sống không bằng chết....nếu không tin, người nhìn đi... - Nàng lập tức dùng tay kéo xiêm y xuống.

Thái Sử Lan liếc nhìn, lập tức dời ánh mắt sang chỗ khác, dạ dày nhộn nhạo buồn nôn.

- Gai Nhân Gian...tặng cho người. - Thái Thế Lan chậm rãi khép váy, nhắm mắt lại, - Cùng không cần người báo thù giúp ta...bọn họ đều sẽ gặp báo ứng...ta chỉ cầu xin người một việc, trong ngăn tủ có một bình được, bình ngọc màu tím kia...là bí được ta mang về từ trong cung, một canh giờ sau, nhờ người giúp ta bôi lên...giữ cho dung nhan của ta như lúc sống...ta muốn chết một cách nhẹ nhàng, sạch sẽ...

- Được rồi. - Thái Sử Lan cảm thấy yêu cầu này cũng hợp lý, lập tức đáp ứng.

Khoe môi Thái Thế Lan hơi cong lên, nhẹ nhàng thở ra, sau đó, nàng không mở mắt lại nữa.

Bông dạ hương trên bàn nhẹ nhàng rơi ra một giọt sương trong suốt, giống như nước mắt nữ nhân.

Ngoài cửa sổ, hơi nước ngưng tụ, đọng lại trên lá xanh, tinh khiết, trong sạch...

Thái Sử Lan quỳ bên cạnh Thái Thế Lan, chăm chú nhìn vào nụ cười trên môi nàng, cảm thấy rằng nụ cười này ngập tràn tính toán, mười phần quỷ dị.

Nhưng mà, một người đã chết, có thể mưu tính cái gì đây?

Thái Sử Lan lắc lắc đầu, đem ý nghĩ kì quái trong đầu vứt đi, đưa tay chỉnh lại mái tóc rối loạn của Thái Thế Lan.

Chỉ trong vòng một đêm, nàng gặp được một người giống hệt mình ở thế giới kì lạ này, nhưng ngay lập tức phải nói lời vĩnh biệt, chính mắt thấy nàng chết đi, chính mắt nhìn nàng đi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Tay nàng dừng lại ở đuôi lông mày quen thuộc, giống như một con gió nhẹ thổi qua hồ nước yên tĩnh. Tự nhiên cảm thấy thật chua xót.

Việc này thật không phải một khởi đầu tốt đẹp.

Nhưng mà kết quả ra sao, ai mà biết được?

Thái Sử Lan chậm rãi đứng lên, lấy ra cái bình nhỏ trong ngăn kéo, trong bình là một phần màu trắng đục, nhìn qua không có gì đặc biệt. Nàng theo lời dặn của Thái Thế Lan, bôi lên vết thương trên cổ nàng.

Thuốc bột vừa rắc lên, sắc mặt nàng chợt lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tỷ Đệ Thái Gia

Quay trở lại thời điểm Thái Sử Lan bị gió lớn quật ngã.

Lầu cao phía xa, gió xuân thổi nhẹ. Bên cạnh lan can cẩm thạch, Dung Sở chỉ dao về phía trời Nam.

Lúc ánh dao chạm tới mặt Thái Sử Lan, nàng từng rất không kiên nhẫn, quay đầu phẩy phẩy tay.

Khoảng cách xa như vậy, người kia chỉ tùy ý vung tay, có người đứng dưới chân tường cũng chưa chắc đã phát hiện. Nhưng mà phía lầu bên này, tay cầm dao của Dung Sở đột nhiên dừng lại.

Ngón tay vừa động, hần đem dao cắt vào trong tay áo, tạo thành một đường cong sáng ngời, như ánh mắt mỹ nhân liếc mắt đưa tình..

Hần lập tức phi thân. Áo bào rộng lớn bay bay trong gió, như mây trôi bồng bềnh, nháy mắt đã thấy hần đứng lặng trên mái nhà.

Đôi mắt sáng tựa sao đêm, trên tay hắt cầm một nụ hoa màu xanh ngọc, cánh hoa khép chặt như say giấc nồng. Dung Sở nhìn về phía Thái Sử Lan, tay áo khẽ phát..

Giống như cảm nhận được hương Thiên Lý hòa quyện trong gió, nụ hoa kia từ từ nở ra.

Đây chính là hoa Vị Văn, "Hoa Vị Văn nhớ thương hương Thiên Lý". Bất luận là kẻ nào, trên người chỉ cần dính chút mùi Thiên Lý, đều có thể khiến cho Vị Văn nở hoa. Hương Thiên Lý càng nồng, Vị Văn nở càng rộ.

Dung Sở nhếch môi, bông hoa trong tay từ từ rơi xuống.

Lập tức, một bóng đen tung người bay qua, đón lấy hoa Vị Văn, đáp xuống thân ngựa phía sau bờ tường. Nơi đó, một hàng dài kị sĩ đang đứng yên đợi lệnh. Trong khoảnh khắc này, đôi mắt ai nấy đều lóe sáng như chim ưng.

Người cầm hoa hô lên một tiếng, đoàn kị sĩ lập tức thúc ngựa, như gió lướt qua phố, nháy mắt mất dạng ở góc đường.

Từ lúc Dung Sở thả mình bay lên đỉnh lầu đến khi hộ vệ nhận lệnh dời đi, bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Ngựa phi băng băng trên phố lớn, áo choàng tung bay như xé rách màn đêm. Người dẫn đầu thân mình vững trãi, trong tay giơ lên một đóa hoa màu xanh ngọc.

Hoa dưới ánh trăng, hào quang lưu chuyển, dần dần nở rộ, tới khi đoàn ngựa tới gần phòng bếp của đại viện Thai thị, hoàn toàn bung nở.

Giờ phút này, chính là lúc Thái Sử Lan đem thuốc bột rắc lên miệng vết thương trên cổ Thái Thế Lan.

...

Thuốc bột vừa rắc xuống, từ miệng vết thương lập tức bay lên một làn khói mỏng, mùi hương gay mũi. Trong nháy mắt, vết thương lún xuống, lan rộng rồi nhanh chóng biến mất.

Gió đem mùi hương gay nồng ra khỏi tường vây, bông hoa trong tay kị sĩ dần dần lập tức héo rũ.

Kị sĩ cúi đầu nhìn đóa hoa đã tan, sắc mặt chột đời, quay ngựa rời đi.

Thái Sử Lan bên trong lại hoàn toàn không biết đoạn nhạc đệm này, không hay biết bản thân thiếu chút nữa chỉ vì một đóa hoa mà bị người ta dễ dàng tóm được. Giữa không trung, tay nàng cứng đờ, sắc mặt tái mét.

Đáng chết... Bị lừa rồi!

Thế quái nào lại là thuốc hóa thi!

Thai Thế Lan mắc bệnh thần kinh gì không biết, thi thể toàn vẹn không thích, lại muốn hủy thi diệt tích?

Còn có, nàng ta làm sao thấy được mặt nàng? Thấy được lúc nào?

Thái Sử Lan đưa tay sờ mặt, chột nhận ra không biết từ bao giờ đã vô ý dùng tay áo lau qua mặt. Thảo nào Thái Thế Lan bình tĩnh như vậy, lại còn tính kế nàng.

Như vậy...

Thái Sử Lan nghĩ đến một vài khả năng, lập tức quay đầu rời khỏi.

Vừa đứng thẳng, nàng nhin không được hừ nhẹ một tiếng. Mất cả chân lúc này đau như bị châm kim sát muối, vừa rời từ trên mái ngã xuống, có khi nào bị trật chân rồi không?

Chân bị thương đi lại không tiện, trước tiên nàng cần đi tìm thuốc đã. Thời gian mới qua một lát, thi thể Thái Thế Lan đã biến mất hơn nửa, thuốc này quả nhiên lợi hại!

Thái Sử Lan lục lọi trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc mỡ giúp lưu thông máu, nàng vừa ngồi xuống chuẩn bị bôi thuốc, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, một thiếu niên chạy vào, la lớn:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ không sao chứ?

Thái Sử Lan lập tức ngừng đầu, nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn tìm chỗ trốn đi, thế nhưng lại phát hiện phòng này thông với gian ngoài, ra cửa chắc chắn chạm mặt người đang tới. Trốn không được, vậy phải đem thi thể Thái Thế Lan giấu đi. Bằng không, nếu để người khác thấy được, nàng chắc chắn tránh không nổi một trận kiện cáo. Chỉ có điều, trong phòng không có lấy một chỗ để giấu thi thể, mà phía ngoài kia, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Thái Thế Lan vội vàng lúi lúi vén giường ra, vút lên người Thái Thế Lan, tự mình ngồi lên phía trên.

- Tỷ tỷ! - Nàng vừa ngồi xuống, "két" một tiếng, cửa mở ra. Một thiếu niên người mặc áo đơn, tùy tiện khoác ngoài áo bào vọt tới. Giây phút nhìn thấy

nàng ngồi trên đất, lập tức ngậy người.

Thái Sứ Lan ngồi yên bất động, sắc mặt an tĩnh, lạnh lùng. Nàng lập tức hiểu ra mưu tính của Thái Thế Lan.

Người phụ nữ giản xảo này, ngoài miệng nói nàng không cần báo thù, trước khi chết ngăn nàng rời đi, có lẽ đã đoán được sẽ có người đến, cho nên mới lừa nàng dùng được tiêu hủy thi thể.

Thái Thế Lan mất tích, Thái Sứ Lan đương nhiên trở thành nghi phạm, sẽ bị bắt đưa lên quan phủ. Nếu muốn thoát khỏi cảnh này, Thái Sứ Lan nhất định phải lợi dụng việc nàng và Thái Thế Lan có cùng khuôn mặt, tạm thời giả mạo một thời gian. Mà một khi Thái Sứ Lan giả làm Thái Thế Lan, tỷ muội nhà này nhất định không bỏ qua cho nàng. Đến lúc đó, Thái Sứ Lan đương nhiên sẽ cùng bọn họ đối đầu, cũng là gián tiếp giúp Thái Thế Lan báo thù.

Tuy rằng bây giờ nàng vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể không tán thưởng sự thông minh của Thái Thế Lan, gần chết đến nơi mà còn nghĩ ra một nước cờ như vậy, thậm chí không tiếc hủy đi thân xác, đứt đứt khoát khoát, đủ tàn nhẫn.

Chỉ là nàng thật sự không hiểu, một người thông minh như vậy, tại sao cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này?

- Tỷ tỷ... - Trước cửa, thiếu niên kinh ngạc nhìn Thái Sứ Lan đang ngồi xếp bằng trước mắt, mặt mũi nhem nhuốc, tóc ngắn rối bời, - Mặt của tỷ...

- Bị các nàng trát bùn vào mặt.

- Sao tỷ lại ngồi dưới đất...

- Trật chân.

- Giọng của tỷ...

- Ăn phải ớt.

Thiếu niên hoài nghi nhìn nàng một lúc lâu, rõ ràng cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng bây giờ, ở trong phòng này, ngoài Thế Lan tỷ tỷ thì còn ai vào đây nữa?

- Tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi. - Hắn thả lỏng tâm tình, vui vẻ nở nụ cười, ngồi xổm xuống trước mắt Thái Sứ Lan, - Để nghe nói mấy người Thế Trúc tỷ tỷ đi về phía này, nói phải...nói phải... - Hắn đột nhiên đứng lên, nói lắp, dừng một chút mới tiếp tục, - Để thật sự rất lo lắng, muốn tới xem, lại bị nương giữ lại, cũng may là tỷ không có việc gì...- Hắn thở phào một tiếng.

Thái Sứ Lan nhìn hắn, diện mạo thiếu niên cùng với Thái Thế Lan có vài phần tương tự. Ánh mắt trong veo, mặt mũi anh tú, mặc dù tính khí hơi trẻ con, nhưng khí chất trời sinh thanh tao thoát tục, vẻ non nớt mềm mại như tơ tằm dệt lụa, như sắc trời ngày quang, sáng sủa lại âm áp.

Ánh mắt Thái Sứ Lan dụ đi một chút, gật gật đầu nói:

- Ta không sao.

- Tỷ tỷ, chân tỷ bị thương sao? - Thiếu niên thấy hộp thuốc mỡ đặt trên đất, lập tức cầm lên, quỳ xuống bôi thuốc lên chân Thái Sứ Lan, động tác không mấy thuần熟 nhưng vô cùng tỉ mỉ, cuối cùng còn ngậy ngậy cúi đầu thổi thổi, cười nói, - Như vậy sẽ không đau nữa.

Thái Sứ Lan cúi đầu nhìn xuống, thấy trên đỉnh đầu thiếu niên có hai cái khoáy, mái tóc đen bóng mềm mại. Nàng bỗng nhớ đến chó trắng Yêu Kê bé bỏng của mình. Nó cũng thường ngồi chồm hổm trước mặt nàng thế này, nhào người trên chân nàng làm nũng.

Thái Sứ Lan bỗng vươn tay, tóm lấy gáy thiếu niên, túm vào rồi mới nhớ ra, đây không phải chó, xách không nổi.

Thiếu niên sờ sờ sau gáy, ha ha cười. Xem ra tính tình đứa nhỏ này rất tốt. Thái Sứ Lan cùng hắn nói chuyện phiếm, mới biết thiếu niên tên Thái Thế Đào, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Thái Thế Lan, trên danh nghĩa gọi mẹ Thái Thế Lan là mẫu thân, từ nhỏ đã cùng nàng lớn lên. Sau khi đại phu nhân Thái thị cũng chính là mẫu thân của Thái Thế Lan mất đi, nàng bị ép tiến cung. Cuối cùng, đến khi trở về mang thân phận khí phi, ngày ngày đều đến từ đường tụng kinh niệm phật. Thái Thế Đào nhiều lần muốn tới gặp tỷ tỷ đều bị ngăn cản. Hôm nay, vô tình nghe được có người đến đây gây khó dễ cho Thái Thế Lan, liền liều lĩnh chạy tới.

Thái Thế Đào gặp được tỷ tỷ, thấy nàng không có việc gì, yên tâm cười vui vẻ. Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm, khó trách không thể nhận ra kẻ trước mắt là giả mạo, hóa ra là đã lâu không gặp tỷ tỷ. Chỉ là không thể ngờ được, Thái Thế Lan ở đại gia tộc này, tình người tàn nhẫn, lại có một đệ đệ tình nghĩa sâu nặng như vậy.

Thái Thế Đào ngồi một lúc, bỗng nhiên nghi hoặc hít hít mũi:

- Mùi gì lạ vậy?

Giờ à...mùi thuốc tiêu xác cuối cung vẫn bị nó phát hiện!

- Chắc tại bữa tối đệ ăn nhiều rau hẹ quá đúng không? - Thái Sứ Lan sắc mặt không đổi liếc hắn một cái, - Khi ăn thức ăn có vị nồng, lúc ra mồ hôi sẽ có mùi khác thường. Điều này đệ cũng không biết à?

Thai Thế Đào ngây thơ bị người vô lương tâm nào đó nói như ném dế vào mặt, hai má nóng ran, vội vội đi tìm nước súc miệng. Lúng túng quá mà quên luôn rằng, mùi rau hẹ cùng cái mùi kì lạ kia vốn là chẳng liên quan gì đến nhau.

Lúc này, Thái Sử Lan thờ ơ đá ngón tay thò ra vào lại dưới ván giường.

Nhưng mà, Thai Thế Đào rất nhanh vội vã chạy lại, sắc mặt kinh hoàng:

- Tỷ tỷ...Nguy rồi!

Thái Sử Lan giương mắt nhìn hấn.

Thai Thế Đào nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt gần như coi thường của nàng, giật mình, bỗng nhiên cảm thấy người trước mắt trở nên xa lạ, sau khi lấy lại bình tĩnh mới vội nói:

- Nhị tỷ....Nhóm nhị tỷ tới tìm đệ! - Hấn sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, - Nơi này là chỗ ở của nữ nhân, đệ vốn không được đến,...đệ đã dặn Tiểu Hoàn không được nói ra, nhị tỷ các nàng sao lại biết được...

Hấn vừa xoay người, trong tay áo vang lên tiếng "loạt xoạt", Thái Sử Lan liền hỏi:

- Trong tay áo của đệ có gì vậy?

Thai Thế Đào ngần ra, sờ sờ tay áo, lấy ra một trâm nam ngọc phi thủy lưu li bát bảo.

Thiếu niên trừng mắt nhìn đồ vật trong tay, vẻ không dám tìm:

- Cái này...cái này ở đâu ra vậy?

Thái Sử Lan cười lạnh, quả nhiên!

Thai Thế Đào ở viện trước, cách nơi này xa như vậy, làm sao mà biết Thái Thế Lan ở đây bị người ta gây khó dễ?

Hấn một mạch chạy đến đây, nửa đêm từ viện trước đến viện sau, làm sao lại không có người phát hiện? Hấn vừa tới nơi này, lập tức có kẻ khác chạy tới?

Xem ra, mấy người Thai Thế Trúc không chỉ muốn giết Thai Thế Lan, mà còn muốn đuổi đệ đệ thân thiết nhất của nàng đi.

Tội danh gì đây....Ăn cắp? Ban đêm xông vào viện sau? Chỉ e cũng không chỉ có vậy.

Nếu không phải nàng đột nhiên tới đây, chỉ sợ giờ này, Thai Thế Lan đang trong tình trạng quần áo xộc xệch, xác phơi trên đất, cả phòng đều là mùi vị sau khi nam nữ giao hoan. Hơn nữa, y phục Thai Thế Đào đang mặc cũng không chỉnh tề, còn cầm trâm nhọn trên tay...Hiển nhiên, đây là chuyện nghịch với luân thường đạo lý, trái với tam cương ngũ thường, trở thành trò hề lớn của gia tộc: Đệ đệ ăn cắp nữ trang, thông dâm với tỷ tỷ, trong lúc sung sướng lỡ tay ngộ sát.

Nếu vậy, cái gì đang đợi tỷ đệ Thai gia ở phía trước?

Người đã chết đương nhiên đem đi mai táng, kẻ còn sống chỉ có nước bị đuổi khỏi cửa.

Kẻ sách tâm thường nhưng nham hiểm tuyệt đối, đúng là một lũ lòng dạ rắn rết mà!

Bên ngoài, tiếng tranh cãi càng lúc càng lớn, đèn cũng sáng, người tới càng nhiều, hộ vệ trước giờ "mất tích" cũng đã xuất hiện. Một đám người lũ lượt kéo đến, dẫn đầu là một ông già mặt như táo bón, dáng dấp cao lớn, ngũ quan lúc này giống như hận không thể đánh liền vào nhau, có thể thấy, tâm trạng vô cùng không tốt.

Phía sau hấn chính là đám người Thai Thế Trúc sớm đã thay đổi y phục, sắc mặt đặc ý đi theo.

Nàng ta làm sao có thể không đặc ý được đây? Một mũi tên trúng hai con chim, kẻ sách tài tình, thời gian vừa khớp, cũng không phải là việc ai cũng làm được. Nàng ngược xuôi chuẩn bị kế hoạch, mặc dù có chút rủi ro, nhưng nghĩ đến kết cục của hai người kia, một chút rủi ro ấy, có tính là gì đâu.

Nàng và Thai Thế Lan cùng là con gái tổng quản An Châu, đều là thân phận nữ nhân Thai thị. Nhưng mẫu thân Thai Thế Lan xuất thân cao quý, trở thành chính thất, mẫu thân của nàng thì chỉ là thân phận thiếp thất, thấp kém hơn không biết bao nhiêu lần. Thêm nữa, Thai Thế Đào tuy rằng là con thứ, nhưng từ nhỏ đã được đại phu nhân nuôi dưỡng, nhận làm con trai trưởng. Luận về thân phận, tỷ đệ nàng mãi mãi không sánh bằng tỷ đệ Thai Thế Lan.

Rất rõ ràng, chỉ cần tỷ đệ Thai Thế Lan còn ở đây, trong tương lai, bất kể là thân phận hay của cải, mấy người các nàng cũng không thể nào so được với hai người kia. Giờ phút này, nàng không những từ bỏ được cái gai trong mắt là Thai Thế Lan, lại còn đuổi được mầm tai họa Thai Thế Đào. Chỉ cần hai người bọn họ biến mất, Thai thị sau này, chính là thiên hạ dưới chân nàng.

Thai Thế Trúc càng nghĩ càng sung sướng. Trước khi đại phu nhân qua đời, toàn bộ của hồi môn đều thuộc về Thai Thế Lan. Bây giờ nàng ta chết đi, tất

cả của cái đều sẽ thuộc về phụ thân, phụ thân có bạc trong tay, sau này còn không thể thăng quan tiến chức, đi lên như điều gặp gió sao? Không nói đâu xa, hiện tại Tấn quốc công còn đang ở An Châu, nghe nói đêm nay hẳn tới dự tiệc, đang ở sảnh chính thưởng thức màn kịch nổi tiếng nhất An Châu, có hẳn vì nhà mình nói vài lời tốt đẹp, phụ thân thăng chức, chẳng phải là chuyện đơn giản hay sao?

Còn giờ, nghĩ đến về mặt lúc sắp chết của Thái Thế Lan, khóe môi không khỏi vẽ ra một nụ cười đắc ý. Nàng nhất định phải khiến cho tiện nhân kia sau khi chết cũng phải nhục nhã thêm một lần!

Nàng càng cười càng vui vẻ, nhanh nhẹn tiến về phía trước.

Bên trong, Thái Sử Lan cũng xoay người đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Âm Hồn Bất Tán

- Thế Trúc! - Chủ nhân Thái thị, cũng chính là tổng quản An Châu - Thái Bách nhủ mảy, nhìn chăm chăm vào phòng bếp, hỏi nữ tử phía sau, - Ngươi nói nhìn thấy có bóng đen đi vào nơi này, sợ có kẻ gian tới làm hại Thế Lan, thậm chí là ám sát Tấn quốc công, sai người báo với vị phụ. Nhưng hiện tại, nơi này hết thấy đều có vẻ bình thường, có phải người hoa mắt rồi hay không?

- Con gái sao dám dối gạt phụ thân? - Thái Thế Trúc mỉm cười, ngón tay chỉ vào mặt đất, - Phụ thân, người nhìn xem. Từ chiều tới giờ phòng bếp ít người ra vào, mà hiện tại, trên đất lại ngổn ngang dấu chân, vô cùng bất thường.

Thái Bách chăm chú nhìn xuống, lát sau nghiêm túc gật đầu:

- Vẫn là Trúc nhi thông minh.

Hắn vung tay, hộ vệ lập tức bao vây xung quanh phòng bếp. Thái Thế Trúc mỉm cười đắc ý, bỗng nhiên kinh hãi nói:

- A! Sao tỷ tỷ lại ở bên trong?

Một ngón tay chỉ về phía cửa phòng bếp, nhanh nhẹn tiến lên:

- Hình như con vừa nhìn thấy bóng tỷ tỷ!

- Nói bừa! Thế Lan ở phía sau am tu hành, không được ra khỏi cửa dù chỉ một bước, làm sao có thể ở đây! - Thái Bách nhẹ giọng quát, cũng không tự chủ được nhìn về phía trước.

Thái Thế Trúc bước tới mở cửa, men theo ánh sáng yếu ớt đi vào. Bên trong tối đen, nhìn không rõ cảnh vật, nàng khép mắt lại, khóe môi hiện lên ý cười, đứng im, đột nhiên thét chói tai:

- A! Tỷ tỷ! Tỷ làm sao vậy? A! Đào nhi! Tại sao ngươi lại ở đây...Hai người! Hai người...

Âm thanh hoảng sợ vang lên lạnh lạnh, đâm vào màng nhĩ của tất cả mọi người. Trong nháy mắt, đoàn người vội vã tiến vào.

- Tại sao hai người lại ở chỗ này, còn...còn cái dạng này...Cái dạng này...! Trời ơi! - Thái Thế Trúc vẫn nhắm mắt hét chói tai, kêu một hồi, lại không nghe thấy tiếng động nào khác, bốn bề yên tĩnh một cách lạ lùng. Có người chậm rãi "khụ" một tiếng:

- Trúc nhi...

- Tại sao hai người lại vô liêm sỉ như...- Thái Thế Trúc còn chưa kêu hết lời kịch.

- Trúc nhi! - Âm thanh nghiêm khắc vang lên, Thái Thế Trúc giật mình mở mắt, nhất thời như bị sét đánh.

Bên trong làm gì có thi thể nào, làm gì có cảnh nam nữ quần áo xộc xệch, làm gì có cảnh đệ đệ đang hoảng hốt. Trước mắt, giường nhỏ tuy rằng đã sập, ván gỗ cũng gãy tan, nhưng mặt đất lại vô cùng sạch sẽ, cửa sổ mở ra, trong gió thoảng thoảng một mùi hương kì lạ, nhưng chắc chắn không phải thứ mùi sau khi nam nữ hoan ái mà có. Đệ đệ Thái Thế Đào đứng trước mặt nàng, quần áo chỉnh tề, sắc mặt bình tĩnh, đang cùng với tất cả mọi người nhìn chăm chăm nàng.

Việc này thật sự đáng sợ, nhưng cũng chưa phải quan trọng nhất! Quan trọng hơn, đáng sợ hơn chính là...

Thái Thế Trúc như muốn ngừng thở. Phía đối diện, một người đang đứng đó, dáng vẻ vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ. Người nọ từ từ bước đến trước mặt nàng, bước đi có chút xiêu vẹo, nhưng khí thế lại giống như nữ vương cao ngạo, vừa tiến tới vừa hỏi:

- Cái dạng này? Người nói "cái dạng này" gì nữa?

....

- Aaaa...

Một lúc sau, tiếng hét chói tai vang lên, rung chuyển đất trời. Thái Thế Trúc đường đường là một thiên kim tiểu thư nhưng điệu bộ lúc này lại vô cùng thất lễ. Nàng ta lùi ra sau ba bước, lại "bịch" một cái ngã xuống, kêu lên một tiếng, chân rõ ràng cũng trật luôn rồi. Thế nhưng, nàng ta cũng chẳng để ý, vội vã xoay người, chạy ra bên ngoài.

Một người rõ ràng đã chết trước mặt mình, giờ lại bỗng nhiên xuất hiện sờ sờ trước mắt, cái cảm giác kinh hoàng cùng sợ hãi lúc này, quả thật không thể diễn tả bằng lời. Cũng bởi vì quá khiếp sợ, Thái Thế Lan căn bản không nhận ra rằng, người trước mắt này diện mạo cùng kiểu tóc đều đã có phần đổi khác. Hiện tại, nàng chỉ cảm thấy hoảng sợ đến cùng cực, chỉ nghĩ đến việc làm sao thật nhanh rời khỏi nơi quỷ quái này mà thôi.

Nàng vừa chạy ra đến cửa, một cái chân bỗng giờ ngang ra trước mặt, Thái Thế Trúc không kịp né, "rầm" một cái cắm mặt xuống đất.

Cái chân kia vẫn thản nhiên để đó, chẳng thèm thu lại, giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Người còn chưa có trả lời ta, cái dạng này gì nữa?

Thái Thế Trúc chống hai tay xuống đất, liều mạng bò lên, đến liếc mắt nhìn Thái Sứ Lan một cái cũng không dám. Nàng ta giờ tay ôm lấy mặt, xông ra phía ngoài. Eo đột nhiên bị một bàn tay bắt lấy, âm thanh thản nhiên ở phía sau lại một lần nữa vang lên:

- "Bộ dáng này" làm sao?

Thái Thế Trúc sợ hãi hét lên, vùng vẫy thoát khỏi tay Thái Sứ Lan, chạy ra ngoài.

"Vù" một tiếng, một chiếc ghế lao tới, đập thẳng lên đùi Thái Thế Trúc, hung hăng đánh nàng ngã xuống đất. Âm thanh đáng sợ phía sau lại tiếp tục vang lên:

- "Bộ dáng này" gì nữa?

Thái Thế Trúc thấp giọng gào thét, kéo lê chân bị thương bò ra ngoài, bò được một lúc lại nhận ra thân người một chút cũng không hề di chuyển, quay đầu lại liền thấy một bàn chân đang dẫm lên góc váy của nàng.

Thái Sứ Lan nhìn nàng dò xét, giọng điệu tò mò nhưng sắc mặt không đổi.

- "Bộ dáng này" làm sao hả?

....

Thái Thế Trúc cảm thấy bản thân bị điên rồi.

Âm hồn bất tán, vô cùng cố chấp, từng bước đuổi sát, không chết không ngừng...Kẻ này....kẻ này chắc chắn là quỷ!

Thái Sứ Lan dẫm lên góc váy của nàng, một tay túm tóc nàng kéo ra sau, giống hệt tư thế lúc trước Thái Thế Trúc kéo tóc Thái Thế Lan, thân người của nàng ngửa ra sau, da đầu đau nhức, nước mắt "ào" một cái ướt đầm khuôn mặt.

Thái Sứ Lan cũng chẳng thèm để ý, gằn từng tiếng:

- Bộ dáng chết như thế này đúng không?

Lúc này, phía sau lưng nàng, không ai nhìn rõ đang có chuyện gì xảy ra. Tay áo vừa động, Gai Nhân Gian đã rơi xuống lòng bàn tay, định dẫm vào cổ Thái Thế Trúc.

Gai Nhân Gian, gai thứ nhất - Chân Thật!

.....

Chính sảnh Thái phủ, đèn đuốc sáng rực, một người đang khoan thai ngồi xem kịch đột nhiên ngẩng đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gà Nướng Đất! Thân Ái Chào Tạm Biệt!

Ngày hôm nay, chính sảnh Thai phủ đều là mang đồ tốt nhất bày ra, lại dùng loại đồ ăn tinh xảo nhất bùng lên, an bài thị nữ xinh đẹp nhất tới hầu hạ. Rèm châu phi thúy, trường rù mảnh sa, ánh nến chao nghiêng bập bùng, cả không gian ngập tràn sắc màu lung linh, huyền ảo.

Ca nữ ôm tì bà khuôn mặt nhỏ nhắn, năm ngón gầy đàn, liếc mắt đưa tình nhìn về vị trí thượng khách. Người nọ nghiêng người dựa vào đệm vải, nhàn hạ nâng chén, khoe môi khẽ nhếch, anh tuấn phong lưu. Lúc này, phía xa xa mờ hồ truyền đến tiếng tranh cãi ồn ào, lại bị tiếng đàn đè xuống, dường như không ai nghe được, nhưng người kia lại bỗng nhiên ngừng đầu.

Khoảnh khắc ấy, người đẹp trong sảnh đồng loạt cúi thấp, gắm vóc cả phòng dường như cũng đánh mất màu sắc.

- Thật dễ nghe! - Dung Sở khẽch môi cười, ý tứ sâu xa.

Ca nữ đang gảy đàn nghe vậy, sắc mặt ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu. Dung Sở lại chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng. Hắn nhàn hạ nâng ly rượu, hướng phía chủ vị - nơi nhị lão gia Thai Lâm nói:

- Nghe nói quý phủ có ba cái tuyệt, ca múa, hí kịch, đêm tĩnh ngắm trăng sau hoa viên. Hai thứ đầu ta đã được thưởng thức, quả nhiên danh bất hư truyền. Thứ cuối cùng, hôm nay vừa lúc trăng tròn, có phải là vừa lúc đúng dịp hay không?

Thai Lâm ngẩn ra, nhà mình từ khi nào thì có "ba cái tuyệt" vậy? Ban đêm tối như mực thế này, sau hoa viên thì có cái gì mà đẹp? Nhưng thôi, bỏ đi, người ta đường đường là Tấn quốc công quyền cao chức trọng, nói dối không chớp mắt như thế, hắn làm chủ nhân, còn có thể nói sao đây? Nghĩ vậy, Thai Lâm vội vang đứng lên, cúi người chấp tay:

- Được quốc công xem trọng đúng là may mắn của hạ phủ! Sau hoa viên mặc dù đơn sơ, nhưng cũng có vài khóm hoa có thể ngắm tạm, kính mời quốc công.

Dung Sở mỉm cười buông ly rượu, thản nhiên đi ra ngoài. Phía trước, Thai Lâm kính cẩn dẫn đường, lâu lâu lại liếc trộm vị quốc công tôn quý. Đến hậu hoa viên, quốc công vậy mà không xem hoa cũng chẳng xem cỏ, hết sức nhàn hạ, tùy ý nói vài câu. Mấy câu nói này nhìn qua tưởng đơn giản, cẩn thận ngẫm nghĩ lại là ý vị sâu xa, một câu cũng không thể đáp bừa. Vì vậy, Thai Lâm vắt óc nghĩ, đắn đo hồi lâu rồi mới dám đáp lời, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo. Đến lúc hắn khó nhọc ứng phó xong, vừa ngẩng đầu, bỗng không khỏi há hốc.

Sao lại đã rồi khỏi hậu hoa viên rồi?

Sao lại đến gần phòng bếp lớn rồi?

Nguy to, đại ca lúc sắp đi đã căn dặn không được để kinh động đến quốc công đại nhân. Hiện tại thế quái nào hắn lại mơ mơ hồ hồ tự dẫn người tới?

....

Lúc này, trước cửa phòng bếp đang vô cùng huyền ảo. Phản ứng của Thai Thế Trúc hết sức kì lạ, khiến Thai Bách đứng đó cũng vô cùng ngạc nhiên cùng nghi ngờ. Mắt thấy Thái Sử Lan đang ở kia hùng hổ dọa người, còn Thai Thế Trúc lại vô cùng khẽch nhác, ông ta vội vàng chạy ra ngăn cản, lệnh cho hộ vệ tách hai người ra. Kể hồ người hết, một đoàn rối loạn, vì vậy cũng không phát hiện Dung Sở đã đến gần từ bao giờ.

Dung Sở hai tay khép lại trong áo, nhìn cảnh tượng rối loạn trước mắt, tựa tiểu phi tiếu:

- Quý phủ thật vô cùng náo nhiệt!

Thai Lâm trán đầy mồ hôi, vội vàng chấp tay tạ lỗi, rồi lập tức chạy lên phía trước ngăn cản đại ca, tránh để lộ việc xấu trong nhà trước mặt khách quý.

Hắn vừa rời đi, một bóng dáng vô thanh vô thức vụt đến, đứng sau Dung Sở. Dung Sở giống như không hề phát hiện, nhẹ nâng đầu, trong không gian thoáng qua hương Thiên Lí nhàn nhạt, lại bỗng nhiên nói:

- Bệ hạ gần đây thế nào?

- Tất cả đều bình thường, nghe nói hoàng thái hậu vì người mà cho kẻ dưới tìm nhũ nương lúc trước quay lại. - Người này đem chuyện bí mật trong cung nói ra, lại giống như nói đến chuyện vặt trong nhà, tùy ý cười nói, - Thái hậu quả nhiên cung chiêu bệ hạ.

- Vậy sao? - Dung Sở như cố ý lại như vô tình liếc nhìn hắn, giọng điệu không cho là đúng. - Còn có chuyện gì không?

- Thái hậu hạ chỉ đem tất cả phi tần mà tiên đế từng thị tẩm tuần tấu.

- Nàng ta vẫn độc ác như vậy. - Giọng điệu Dung Sở nhàn nhạt vang lên, như đã biết trước.

Người phía sau cũng không nói thêm gì nữa, dường như cũng khẽch môi cười khẩy.

Hai người trầm mặc, gió thổi ào ào quét sạch sao đêm, Dung Sở bỗng nhiên lên tiếng:

- Đêm bệ hạ băng hà có ai ở cạnh không?

- Là một phi tần mới vào cung không lâu, còn chưa được phong hào. Sau khi bệ hạ băng hà, nàng theo lệ về nhà thanh tu, thật sự vừa khéo... - Người nọ nâng cằm, -...chính là nữ nhi của tổng quản An Châu Thai Bách.

Dung Sở đưa mắt nhìn về phía trước, đúng lúc thấy Thái Thế Trúc đang chạy như điên, Thái Sừ Lan đuổi theo sau như âm hồn bất tán.

Kia rõ ràng là Thái Sừ Lan tóc ngắn lộn xộn, trên mặt còn dính ít bụi đen. Dù đứng lẫn với đám đông, Dung Sở vẫn chỉ liếc mắt một cái là thấy nàng.

Ánh mắt hắn hơi co lại. Nữ nhân này trời sinh mang trên người khí chất cùng đáng vẻ vô cùng đặc biệt, nam nữ khó phân, vẻ đẹp trung tính, có chút anh tuấn của nam nhân, cũng có chút dịu dàng của nữ tử. Lạnh lùng nhưng không u ám, dứt khoát nhưng chẳng vô tình, vô cùng bình thường nhưng lại sản sinh ra hơi thở mê hoặc, không dễ kẻ khác tới gần.

Nữ nhân như vậy, thật sự không giống một phi tử vì không được sủng ái mà trả về.

Ánh mắt Dung Sở dừng lại trên mái tóc ngắn của Thái Sừ Lan. Tóc của nàng rất ngắn, là vì vâng lệnh tu hành nên tự tay cắt đi?

- Nàng có ở trong danh sách tuần táng không?

- Lúc đầu thì không nhưng về sau lại có.

Dung Sở giống như đang cười, không nói thêm gì khác, lẩm bẩm: "An Châu, quả nhiên là đất tốt..."

Người phía sau cúi người. Hắn biết, khi chủ nhân lộ ra vẻ mặt này, thường là có chuyện kẻ khác còn đang mơ hồ, chỉ người đã sớm rõ ràng.

Dung Sở nhìn một lúc lâu, không chút hứng thú quay đầu. Nhưng ngay lúc hắn vừa chuyển, khóe mắt giống như có tia sáng kì lạ xẹt qua. Hắn nhẹ nhàng "ồ" một tiếng, lập tức xoay người lại.

Ngay lúc đó, Thái Sừ Lan đang định cầm Gai Nhân Gian đâm vào sau tai Thái Thế Trúc, trong lòng đột nhiên xẹt qua tia nguy hiểm.

Cảm giác của Thái Sừ Lan trước giờ vô cùng nhạy bén, giống như trực giác trời sinh của dã thú. Lúc trước, khi còn ở sở nghiên cứu, Văn Trấn còn nói nếu nàng xuyên không khẳng định thích hợp mang binh đánh giặc, ánh mắt long lanh một mực khẳng định kiếp trước nàng chắc chắn là chó săn. Quân Kha... Quân Kha chỉ có thể chấp tay bái lạy.

Thái Sừ Lan hơi nghiêng đầu, liền thấy Dung Sở trong bóng đêm lướt qua.

Gió thổi ngang qua trời đêm tĩnh mịch, áo bào pháp phối như mây bị gió thổi tan, lại nháy mắt ngưng tụ, lần nữa xuất hiện đã thấy cách xa ngàn dặm.

Ngay khi Thái Sừ Lan nhìn thấy người này, lòng tơ toàn thân dựng đứng - kẻ địch!

Thế quái nào lại là "gà nướng đất"!

Ngón tay vừa động, Gai Nhân Gian lập tức thu trong tay áo. Bây giờ mà ra tay, người kia chắc chắn nhìn thấy, nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Nàng vừa mới buông tay, Thái Thế Trúc đã nhanh chóng chạy loạn. Lúc trước, khi nàng ta giả vờ, hai tay đưa về phía sau liều mạng phản kháng, túm được đai lưng Thái Sừ Lan, lúc này chạy đi, "xoạt" một tiếng, đai lưng Thái Sừ Lan bị xé rách, một túi to đột nhiên rơi xuống. Thái Sừ Lan vươn tay định nhặt lên.

Đúng lúc này, một cánh tay so với nàng còn nhanh hơn, tóm lấy cái túi kia. Dung Sở sờ sờ chất vải, mắt đột nhiên nheo lại.

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, ai ngờ tiết khố ở ngay đây!

Thái Sừ Lan lập tức giơ tay, gắt gao nắm lấy túi đồ, cũng không vì tang vật đã rơi vào tay chủ cũ mà hoảng loạn.

Hai bên giằng co, Thái Sừ Lan nghiêng răng nghiêng lợi lôi kéo, đương nhiên kéo không lại.

- Người... - Bị nàng lôi kéo nhưng Dung Sở vẫn bất động như núi, giơ tay nắm lấy tay trái Thái Sừ Lan, đem ngón tay cả hai đan vào nhau. Dung Sở nhếch môi cười, hơi dùng sức, kéo Thái Sừ Lan vào trong lòng.

Thái Sừ Lan nghiêng mình một cái, ngã vào lòng Dung Sở. Bỗng nhiên, nàng quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, thấp giọng nói từng chữ:

- Gà nướng đất! Thân ái chào tạm biệt!

Dung Sở sùng sốt, ngẩn người. Thái Sừ Lan nhân cơ hội đó lấy ra Gai Nhân Gian trong tay áo, đâm một gai màu bạc vào lòng bàn tay Dung Sở.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ta Thật Đẹp!

Ánh bạc lóe sáng, ngay khi Dung Sở chỉ mới cảm nhận được có vật gì đó đâm vào da thịt, Thái Sứ Lan đã nhắm mắt thu lại Gai Nhân Gian vào ống tay áo.

Tuy đang trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, nàng vẫn không quên đem "bao tiết khó" giũt lại, nhét vào trong áo choàng, rút bàn tay đang bị nắm ra, thuận tiện chà chà ngón tay lên áo Dung Sở, rồi mới quay người rời đi.

Vừa quay đầu liền chạm phải sắc mặt vô cùng lo lắng của hai huynh đệ Thai Bách, hai người nhìn nhìn Dung Sở, cảm thấy bộ dáng Tấn quốc công dường như có điều gì đó không đúng, lại không dám mở miệng hỏi, liền quay đầu nhìn sang Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn hắn, thản nhiên mở miệng:

- Ài, chưa thấy người đẹp bao giờ hay sao mà kinh hãi đến mức đấy?

....

Huynh đệ Thai Bách lão đảo một cái...

Thái Sứ Lan đi được vài bước, quay đầu nhìn lại đã thấy Dung Sở khôi phục bình thường, đang trả lời mấy câu hỏi thăm ân cần của huynh đệ Thai thị, quả nhiên là đã quên mất lời nói cùng hành động của nàng ban nãy.

Lúc này, Thái Sứ Lan âm thầm kinh hãi. Nàng nhớ rõ, khi Thai Thế Trúc bị Quên Lãng ảnh hưởng, phải một lúc lâu mới hoàn hồn, sau đó tư duy cũng rất chậm chạp. Hơn nữa, Thai Thế Trúc còn không phải là bị gai đâm trực tiếp vào da thịt. Mà người trước mắt này, sau khi trúng chiêu lại chỉ mê mang vài giây, sau đó nói năng lưu loát như không có gì xảy ra. Nếu không phải nàng nhanh chân chuồn mất, có khi còn bị hắn phát hiện ra điểm bất thường luôn rồi. Năng lực phản ứng quả nhiên đáng sợ!

Thái Sứ Lan lập tức đem Dung Sở liệt vào danh sách "Tạm thời tận lực lảng tránh".

Thai Thế Trúc đã chạy đi rất xa. Lúc này, mấy nữ nhân liên quan đến chuyện giết Thai Thế Lan nhìn thấy nàng, lập tức tránh như tránh quỷ. Thái Sứ Lan cũng không tính toán chuyện lúc trước, đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, hiện tại cũng không thể nào sử dụng Gai Nhân Gian nữa. Hơn nữa "Thai Thế Lan" vẫn "còn sống". Tìm bằng chứng buộc tội Thai Thế Trúc cũng chẳng dễ làm gì.

Bên kia Dung Sở và huynh đệ Thai thị vừa đi vừa nói chuyện, sau đó trở về đại sảnh. Thái Sứ Lan để ý hắn từ lúc xảy ra chuyện cũng chưa hề liếc mắt nhìn mình, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên, sau khi trúng Quên Lãng sẽ mất đi kí ức.

Nhưng mà, nàng không hề biết rằng, lúc Dung Sở sau khi xoay lưng rời đi, bỗng nhiên xòe hai lòng bàn tay, chăm chú nhìn vào. Trên lòng bàn tay trắng nõn như ngọc...chấm nhỏ như kim, đỏ tươi như máu. Hắn lập tức nhếch môi, giao hoạc tựa hồ ly.

.....

Dung Sở dời đi, Thai Bách cũng vội vã theo bởi, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thai Thế Trúc một cái. Thai Thế Trúc đứng im bất động, mặt mũi xám ngoét, tự biết bản thân hôm nay hành động kì quái, nếu muốn giải thích rõ ràng, chắc chắn phải hao tâm tổn trí một phen.

Liền sau đó, sắc mặt nàng ta lại đổi. Phía đối diện, Thái Sứ Lan từ tay áo lấy ra một cái trâm vàng đính ngọc lưu ly bất bảo. Thai Thế Trúc liếc mắt một cái liền nhận ra, đúng là trang sức mà nàng đã lết lút nhét vào ống tay áo Thai Thế Đào để vu oan. Giờ phút này nhìn Thái Sứ Lan cầm nó trên tay, nàng lập tức hiểu ra, kế hoạch của nàng vậy mà bị nhìn thấu.

Lúc này, mấy vị thiếu gia tiểu thư các phòng khác đều có mặt, mà xa xa, kẻ phu nhân Thai gia cũng dẫn theo một đoàn người vội vàng chạy tới. Thai Thế Trúc thấy có viện binh, phe mình thế mạnh người đông, nhẹ nhàng thở ra, đang định mở miệng..

Thái Sứ Lan cầm lên cây trâm quý giá, nhìn nhìn, sắc mặt không đổi, đột nhiên buông tay. Trâm vàng rơi xuống đất, kêu lên leng keng. Thái Sứ Lan nâng giày, chậm rãi giẫm lên, di tròn gót chân.

Bốn bề không một tiếng động, hơn mười ánh mắt ngậy ngốc nhìn chăm chăm lòng bàn chân Thái Sứ Lan. Gót chân nàng dứt khoát mà thông thả chuyển động, ngọc lưu ly dưới giày phát ra tiếng "lạch cạch", vỡ vụn, bay ra một ít bột phấn xanh biếc cùng trắng bạc, rơi vãi trên nền đất.

Sắc mặt những người xung quanh cũng một màu trắng bệch. Về mặt Thai Thế Trúc thì lại càng không cần phải nói, vô cùng đặc sắc. Trâm cài này là do Phù Lục Hiên chế tạo. Phù Lục Hiên là tiệm trang sức đặc biệt chỉ chuyên cung cấp trang sức cho hoàng thất, tất cả trang sức của phi tần hậu cung lẫn thân quyến vương công quý tộc đều được chế tạo từ đây, không tùy tiện bán hàng cho khách lạ, là biểu tượng thân phận của khuê tú kinh thành. Ai có được trong tay một món trang sức của Phù Lục Hiên, cũng có thể đem ra khoe mấy năm. Bởi vậy, cái trâm này với nàng mà nói cũng là vật phẩm trân quý, nếu không phải vì đề lật đổ tỷ đệ Thai thị, nàng làm sao nỡ lấy ra.

Nàng dùng đến cái trâm này, cũng chưa từng nghĩ tới việc không thể mang về. Thật không ngờ, chỉ một động tác của đối phương, lại khiến nàng thất bại

thảm hại.

Mọi người sau khi trải qua một đêm kinh hãi, lúc này lực chú ý lại hoàn toàn dồn vào động tác của Thái Sứ Lan, chỉ biết nhìn chăm chăm vào cây trâm đã bị nan nghiền nát. Chỉ có Thái Thế Đào là nhìn chăm chăm vào đôi giày của Thái Sứ Lan.

Hắn bỗng nhiên nhớ ra một chuyện. Vừa rồi tỷ tỷ bảo hắn tạm ra gian ngoài, sau đó thay quần áo đi ra. Lúc ấy, lòng hắn như có lửa đốt nên không nghĩ được gì, giờ phút này nhớ lại, y phục ban đầu tỷ tỷ mặc, hình như là nam trang?

Thái Sứ Lan lấy y phục của Thái Thế Lan đặt trên giường thay vào, lại không có cách nào đổi giày. Lúc ấy, nàng nhìn thấy ánh mắt quái lạ của Thái Thế Đào, cũng không mấy để ý. Dù sao nàng cũng không định làm thế thân lâu dài, nên chẳng việc gì phải giấu giếm nọ kia.

Hồi lâu sau, Thái Sứ Lan nhắc chân lên. Trên mặt đất, bột phấn ngọc lưu ly cùng bùn đất trộn lẫn vào nhau, hiện tại, cái trâm vàng quý giá này, thần tiên có đến cũng đành bó tay. Thái Sứ Lan mặt không chút biểu tình, giống như chỉ là tiện chân giẫm chết một con kiến hôi, bước qua đồng bùn, nghênh ngang rời đi. Không nói một lời, khinh cuồng ngạo nghễ. Để lại một đám "huỳnh đệ tỷ muội" phía sau đang trợn mắt há mồm, hít sặc gió đêm.

....

Thái Sứ Lan cảm thấy có một "đệ đệ" giống như Thái Thế Đào đôi lúc cũng không phải không tốt, giống như lúc này chẳng hạn..

- Tỷ tỷ! Đệ diu tỷ tới am ni cô! - Thái Thế Đào vừa thoát được một kiếp, lập tức lấy lại khí thế, tâm tình nhảy nhót, ân cần đi lên, chỉ Thái Sứ Lan hướng đi về phía am ni cô.

Rất tốt, tránh được việc nàng ngay cả "am ni cô mình ở" cũng không biết ở đâu mà để lộ dấu vết. Đến lúc đấy, chỉ có nước đâm đầu vào đậu phụ!

- Nơi đó là hậu trạch, đệ tới làm cái gì. - Thái Sứ Lan một câu liền đuổi hắn trở về, ở đây còn cần "đệ đệ" này ở lại.

Quả nhiên, nàng mới đi được không xa, liền thấy Thái Lâm vội vàng chạy tới. Hiện tại, mọi việc đã giải quyết xong xuôi, kể cả bọn tỷ muội Thái Thế Trúc cũng đã phát giác "Thái Thế Lan" này có chút kì lạ. Ngay lúc này, liền nghe thấy Thái Thế Đào lớn giọng cãi nhau với một đám người.

- Tóc của nàng đột nhiên ngắn?

- Là Thế Trúc tỷ tỷ dẫn người tới cắt!

- Giọng nói không giống?

- Thế Trúc tỷ tỷ bắt Thế Lan tỷ tỷ ăn ớt cay!

- Biểu hiện khác biệt?

- Thế Trúc tỷ tỷ bắt nạt Thế Lan tỷ tỷ, tỷ ấy đương nhiên phải phản kháng. Các người khi nãy đều thấy rồi, tỷ ấy còn có ý đồ vu oan bọn ta!

Thái Thế Đào la lớn, gộp cả đám người Thái Thế Trúc lại mà mắng "Nói bậy! Làm loạn! Vô liêm sỉ!", đủ loại âm thanh chê trách trộn lẫn vào nhau. Ánh lửa lập lòe chiếu xuống, có người mặt mũi hung dữ, có người thở ra hỗn hển, có người thật sự không liên quan, có người nét mặt nghi ngờ.... Còn Thái Sứ Lan...đã sớm đi xa.

... ..

Thái Sứ Lan đứng trước cửa am ni cô, đảo mắt nhìn quanh, nhú mày.

Nơi này rách nát, cũ kĩ, thật sự là chỗ ở của Thái Thế Lan? Thái phủ nơi nơi hào hoa xa xỉ, lại khác nghiệt với một vị tiểu thư như vậy?

Thái Sứ Lan đẩy cửa bước vào. Trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ, một bộ bàn ghế cùng một tủ gỗ, so với ni cô chính phái còn đơn giản hơn.

Theo như dự tính, nàng sẽ ở trong này nghỉ ngơi vài hôm, chờ cho sự tình bình ổn, hộ vệ lợi lỏng, nàng liền lập tức bỏ đi. Bởi vì vali của nàng tương đối chói mắt nên không tiện mang theo bên người, chỉ có thể giấu trong một cái miếu thổ địa ở ngoài thành An Châu. Đợi đến lúc nàng chạy thoát, xách theo hành lý rời khỏi An Châu, vậy là có thể ngao du thiên hạ rồi.

Thái Sứ Lan cũng không người có dã tâm gì, nàng sẽ không giống mấy nhân vật xuyên không trong truyện, ý chí mạnh mẽ, muốn khuynh đảo thiên hạ, hoặc dùng kiến thức khoa học kỹ thuật hiện đại thúc đẩy lực lượng sản xuất cổ đại và dòng chảy lịch sử, nhưng là nàng có cái tật xấu, chính là không thích cúi đầu dưới chân kẻ khác. Vì vậy, nàng không thể ở lại cái phủ đệ uy nghiêm này được, nghĩ đến chuyện gặp ai cũng phải hành lễ, động một tí lại phải thỉnh an, thật không thể chịu được!

Đem chăn trên giường gạt qua một bên, Thái Sứ Lan vừa đảo đệm một cái, lại nghe tiếng "kịch" từ gối phát ra. Nàng đưa tay lên sờ, phát hiện đáy gối có một khe hở, Thái Sứ Lan lập tức ôm lấy gối, ném mạnh xuống đất. Cái gối lập tức chia năm xẻ bảy, rơi ra một cái hộp nhỏ. Nắp hộp bằng vàng, châu ngọc khảm quanh, mười phần đẹp đẽ cùng quý giá, thật không phù hợp với cái "am ni cô" rách nát này.

Hộp không đầy kín, vừa rơi xuống đất liền bung nắp, một tờ giấy từ trong rơi ra. Thái Sứ Lan cầm lên, hóa ra chỉ là mấy bài ca thơ chép tay của thiếu nữ khuê phòng. Từ trước đến nay Thái Sứ Lan vốn là người thích tò mò mấy chuyện linh tinh nên cũng chỉ xem lướt qua, đang tính quăng đi thì phát hiện còn

có mấy mẫu vụn, góc dưới dường như có ấn ký. Nàng nghĩ nghĩ, vươn tay đặt tay lên đồng giấy. Trang giấy chậm rãi phục hồi, trước mắt nàng chính là một tờ giấy viết thư đầy nếp gấp. Trên giấy có ấn ký màu vàng đậm, hình dáng kì lạ, vảy rồng, thân ngựa, có mào, cả người ánh lửa quẩn quanh. Thái Từ Lan cảm thấy rất giống một loài thượng cổ dị thú mà cuốn cổ tịch "Son Hải Kinh" có nói đến. Chẳng lẽ nơi này cũng có Son Hải Kinh?

Nhưng vấn đề khó hiểu cũng không phải chuyện này, mà là tự nhiên nàng cảm thấy đã từng nhìn thấy vật này ở đâu đó, hơn nữa là mới gần đây. Nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc là thấy qua ở đâu, nàng xuyên đến nơi này chẳng qua ngăn ngừa mấy ngày, một đường trốn chạy truy đuổi, làm sao có thể gặp qua hoa văn kỳ lạ này?

Mà thôi, không nhớ thì kệ xác nó, đau đầu. Lật qua lật lại tờ giấy ... ừm, không phải là thơ tình thiếu nữ gì cả mà là một phong thư. Phong thư không có tên người nhận, người gửi, nội dung cũng không đầy đủ trọn vẹn, chỉ nhìn ra vài câu ít ỏi: "...Khanh hôm nay ủy khuất, vì ta mà không ngại bước chân vào chốn cung đình rộng lớn, Đến ngày ta thu xếp ổn thỏa, nhất định đền đáp tình ý này gấp trăm nghìn lần...Đừng lo, ta sẽ dặn dò tổng quản trong cung miễn triệu thị tẩm..."

Thái Từ Lan nhướn mày. Chẳng lẽ việc Thái Thế Lan tiến cung không có đơn giản như bề ngoài, mà nàng ta là nội ứng của người khác? Xem ra đối phương là tình nhân của nàng ta, nếu không dựa vào cái gì mà nói "đền đáp tình ý". Còn viết cái gì mà "dặn dò tổng quản miễn triệu thị tẩm"? Nhưng lời này cũng có thể nói sao, hoàng cung là nơi nào? Từ trước tới nay đều là nơi vào được không ra được. Nhưng nghe khẩu khí người này, giống như đã sớm sắp xếp ổn thỏa để Thái Thế Lan tương lai có thể thuận lợi xuất cung. Hẳn dựa vào đâu mà nói như vậy?

Có thể dặn dò người trong cung miễn triệu Thái Thế Lan thị tẩm, người này địa vị chỉ sợ không thấp, cận thần thiên tử?

Trên người Thái Thế Lan, đến cùng còn ẩn chứa những bí mật gì nữa?

Thái Từ Lan đem tờ thư gấp lại, vốn định cất lại vào hộp, bỗng nhiên đổi ý, đem bỏ vào trong "túi tiết khó".

Nàng tiếp tục lục lợi mấy thứ còn lại, có mấy bản nháp của Thái Thế Lan ghi lại ân oán của nàng cùng mấy "tỷ muội" khác, ghi lại chuyện lúc trước nàng thay Thái Thế Trúc biểu diễn tài nghệ, giúp nàng thành công thu hút lang quân như ý, còn ghi rằng, lúc trước người trong cung đến An Châu tuyển phi, vốn là nhìn trúng Thái Thế Trúc, không biết tại sao sau khi Thái Thế Trúc bảo nàng ra ngoài dâng hương một chuyến, người được chọn liền biến thành nàng, ngoài ra còn có nhiều chuyện linh tinh khác.

Giọng điệu Thái Thế Lan tràn đầy oán giận cùng nghi hoặc, nhưng lại không đề cập tới việc ở trước mặt Thái Thế Trúc chất vấn hoặc tra tìm chân tướng. Thái Từ Lan ngẫm nghĩ, nữ nhân này quả nhiên yếu đuối, biết rõ sự tình có điểm dối trá, vậy mà lại không có đủ dũng khí đi đối chất hoặc trả thù. Làm người, khôn ngoan nhưng nhu nhược, sẽ không thể nào sống yên trong cái xã hội đấu đá không ngừng này.

Bận rộn tới nửa đêm, Thái Từ Lan cũng cảm thấy mệt mỏi, nghe được trong phủ đã yên tĩnh mới nằm xuống. Nàng cũng không tin rằng đám người Thái Thế Trúc lúc này sẽ tiếp tục ra tay, tốt xấu gì chắc cũng phải đợi đến sáng mai.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, nàng đột nhiên cảm giác có người tới gần...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hôn Thê

Có người tới gần, đây đơn thuần là một loại cảm giác. Bốn bề tĩnh lặng, nàng lại cảm thấy trong không khí có thêm hơi thở một người, vô cùng lạnh nhạt, vô cùng sạch sẽ, căn bản không hề có ác ý. Nàng nhắm mắt lại, dường như có thể cảm thấy được động tác người nọ, đầu tiên là từ từ xuất hiện bên cửa sổ, sau đó mang theo gió mát tiến vào, đứng cạnh giường nàng...

Không có tiếng hít thở, không có khí tức, nhưng người này chắc chắn còn ở đó. Hình như hắt đang hơi cúi người nhìn nàng, ánh mắt tĩnh lặng như mặt biển...Hắn khom lưng, một sợi tóc vô tình chạm phải người nàng, hết sức nhẹ nhàng...

Thái Từ Lan đột nhiên mở to mắt, còn chưa thấy rõ người trước mặt, Gai Nhân Gian trong tay đã đâm ra. "Xoẹt" một tiếng, gai chạm vào vật gì đó, có chút không thông, chắc chắn không phải cảm giác đâm trúng da thịt. Ngay lúc đó, dường như nghe thấy tiếng một người cười khẽ, một cơn gió thổi mặt nàng ập tới, mang theo một hương thơm vô cùng đặc biệt.

Thái Từ Lan ngồi thẳng dậy, nhìn quanh bốn phía, trống rỗng không một bóng người. Ngay đến cửa sổ cũng không có gì kì lạ, cảm giác vừa rồi, chẳng nhẽ là mơ sao?

Nàng đang muốn đuổi theo ra ngoài, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi nồng nặc gay mũi. Dầu hỏa? Mùi hương vừa truyền đến đúng là mùi dầu hỏa. "Bùng" một tiếng, ngoài âm lập tức sáng rực. Ngọn lửa theo khe cửa cuộn cuộn tiến vào, giống như vô số xúc tu quái thú vươn tới, đỏ tươi như máu.

Ánh lửa soi sáng khuôn mặt Thái Từ Lan, sắc mặt nàng lạnh lùng tựa băng tuyết. Xem ra nàng đã đánh giá quá thấp độ tàn nhẫn cùng quyết tâm của đám người Thái Thế Trúc rồi! Không ngờ các nàng thật sự ngay trong đêm nay phóng hỏa giết người.

Thế lửa bập bùng. Gian nhà này vốn đã rách nát, mấy đồ vật linh tinh làm bằng gỗ nháy mắt bị lửa lớn vây quanh. Thái Sử Lan đang định chạy ra ngoài, bỗng nhiên cảm giác có người sau lưng. Nàng quay đầu, không có một ai, nhưng là trong nháy mắt đó, cảm thấy trên giường có điều gì sai sai. Chỉ là lúc này tình hình khẩn cấp, nàng cũng chẳng nghĩ nhiều, vọt tới cạnh cửa dùng sức đẩy ra. "Rầm" một tiếng vang lên, cửa thế nhưng lại khóa ngoài!

Thái Sử Lan đến chửi cũng lười, vội vàng chạy ra phía sau, nàng nhớ rõ phía sau còn một cái cửa khác, có lẽ đối phương còn chưa tới khóa kịp. Nàng mới đi được vài bước, lại "ầm" một tiếng, một thanh xà ngang rơi xuống. Am ni cô dựng từ gỗ, lại lâu năm không được tu sửa, trong nháy mắt đã sập hơn phân nửa, phía trước ngổn ngang cây gỗ, rất khó vượt qua.

Lúc này, mơ hồ có tiếng gọi "tỷ tỷ" vang lên phía xa, đúng là giọng Thai Thế Đào. Nhưng nàng biết, Thai Thế Trúc tuyệt đối sẽ không để hấn tới đây. Giờ phút này, bốn phía lửa vây, tóc ngắn của nàng cũng bắt đầu bị cháy xém, hóa thành tro bụi. Mồ hôi ướt đầm trán, mà khí quản bị khói tràn vào, giống như bị vô số lưỡi đao cứa cắt.

Trước sau không đường, lên trời không cửa, Thái Sử Lan cũng không cam tâm chịu chết. Mắt thấy xà ngang lúc sau lửa càng lúc càng nhỏ, chỉ cần có thể nhảy qua chắc chắn còn có cơ hội chạy thoát. Nàng không chút do dự mà cúi đầu, lùi về phía sau, lấy đà chuẩn bị nhảy qua xà ngang. Nàng vừa nhấc chân, "rầm" một tiếng, mái nhà bị đập thủng. Một cánh tay vòng qua ôm lấy eo nàng, đưa nàng bay lên.

Vừa ra tới ngoài, gió mạnh đập thẳng vào mắt, tuy còn mang theo mùi khói, nhưng vẫn tốt chán so với ban nãy. Thái Sử Lan không nhịn được hít vào một hơi, mờ to mắt. Nàng lập tức ngo ngoe.

Trên mái nhà, một người đang ngồi xếp bằng ở đó, bên ngoài khoác áo choàng đen, một thân bào trắng. Y bào kia, tựa ánh trăng thanh, mây trời sáng bóng, tinh khiết như ngọc, sáng tựa minh châu. Vạt áo phất phơ trong gió, giống như ngân hà rực rỡ sao đêm. Nước da hần như mây như ngọc, bóng mượt thuần khiết, khó mà miêu tả bằng lời. Đôi mắt thật sâu, giống như bao trọn châu ngọc lưu ly thế gian, rực rỡ ánh sáng, tựa lạnh lẽo lại tựa nồng nàn, như hữu ý lại như vô tình.

Trăng trắng rơi soi đêm đen, ánh lửa đỏ tươi bập bùng nhảy múa, trong tĩnh có động, trong âm u có sáng lạn, như một bức tranh khung cảnh xinh đẹp mà thê lương, lại chẳng so bì được với nhan sắc hần.

Dường như, hần có mặt ở đâu, đều sẽ trở thành trung tâm của trời đất, trung tâm mọi ánh nhìn, là thứ mà người phạm chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ.

Thái Sử Lan đương nhiên nhận ra hần. Người đầu tiên nàng gặp khi xuyên không là hần, sau đó lại có vài lần gặp lại, nhưng là mỗi lần đều cảm thấy thật xa lạ, rõ ràng vẫn là khuôn mặt này, thế nhưng mỗi lần đều vì hần mà kinh tâm.

Có điều, đáng lẽ giờ này hần phải đang dự tiệc rượu ở chính sảnh Thai phủ, nếu không thì cũng là đã thỏa mãn mà quay về quán trọ rồi, thế quái nào mà lại ngồi lù lù trên nóc cái am ni cô rách nát này, nhón nhơ vênh vào nhìn nào chặt vật chạy loạn trong đám cháy, đã thế bên cạnh còn bày một cái bàn nhỏ, một bình rượu thơm, một chén ngọc thạch. Nắp bình đã mở, chén còn rượu dư, đúng là một cảnh tự chuốc tự say.

Trong lúc nàng đang liều mạng chạy trốn, hần lại dám ung dung ngồi trên này ngắm lửa? Nói như vậy, cái kẻ vừa này vào trong phòng nàng, là hần?

Con người kia giờ phút này lại còn nhàn nhạt nhìn nàng, tay cũng không thèm buông, bỗng nhiên phun ra một câu:

- Ngồi đây ngắm lửa cũng được lắm.

Thái Sử Lan hừ một tiếng, đúng là cái đồ ác tâm, lại còn ngồi đây làm bộ làm tịch.

- Xem ra ngươi cũng thấy vậy.

Dung Sở cúi đầu nhìn nàng, tay khẽ động. Thái Sử Lan lập tức cảm thấy lão đảo, lộn nhào, ngã xuống gần ba thước. Dung Sở vừa thu tay, thân người nàng lập tức dừng lại.

- Vô liêm sỉ. - Thái Sử Lan thờ ơ xoay đầu, nhìn thẳng Dung Sở, - Ngươi bị thần kinh à? Cuồng ngược đãi à?

Dung Sở càng hứng thú nhìn nàng. Chơi đùa với nữ tử này cũng thật vui nha! Lúc này nàng lại có thể không sợ không giận, nhìn cái ánh mắt ngạo nghễ kia, thật giống như kẻ đang bị treo người trên ngọn lửa không phải nàng mà là hần vậy.

- Ta có cái vấn đề muốn hỏi ngươi, nên trước tiên làm ngươi tỉnh táo chút đã. - Dung Sở cười cười như không để tâm, xòe lòng bàn tay, - Vết thương này, là do thứ gì tạo ra?

Thái Sử Lan cố gắng ngồi dậy, liên tục ho khan. Khói đen mù mịt trước mắt, làm gì thấy rõ cái thứ gọi là "vết thương" kia, vậy mà trong lòng lại khẽ động, đáng chết, bại lộ rồi!

Quên Lãng không phải sẽ khiến người ta hoàn toàn mất đi kí ức hay sao? Đối với bọn người Thai Thế Trúc cực kì hiệu quả, tại sao hần lại có thể phát hiện?

- Không biết! - Nàng thẳng thắn đáp lại, chết cũng không nhận.

- A? Vậy sao?

Dung Sở khẽ cười, tay lại buông lỏng. Thái Sử Lan lập tức rơi xuống thêm một thước. Thân người căng cứng, lại dừng lại giữa không trung. Lúc này,

nàng ngày càng tới gần trận hỏa hoạn bên dưới. Thình thoảng, mấy tia lửa đã suýt chạm tới mặt nàng, khói bụi hầm hập tỏa ra, xông thẳng vào khí quản, cổ họng như bị thiêu đốt, vô cùng đau đớn.

- Hiện tại biết không? - Âm thanh phía trên chậm rãi truyền đến.

Thái Sứ Lan mím môi, không nói một lời. Dung Sở nhếch môi cười, hẳn biết nữ tử này vô cùng ương bướng, vậy nên chỉ có thể giờ phút thủ đoạn, chỉ cần nàng chịu thua, đương nhiên sẽ lập tức cứu nàng. Nhưng đúng lúc hắn cúi người thăm dò, ánh mắt đột nhiên co lại.

Thái Sứ Lan phía dưới bỗng nhiên giơ tay ra, cầm theo một cái kéo, cũng không để ý bàn tay bị kéo làm bỏng, nỗ lực giãy dụa, đang muốn cắt đứt dải lụa buộc trên người mình.

Dung Sở lập tức nhắc tay, Thái Sứ Lan bị lôi lên. Cây kéo trong tay va vào xà nhà, leng keng rơi xuống.

- Bí mật đáng giá hơn mạng sao? - Dung Sở nhú mày nhìn khuôn mặt bị hun khói nhìn không ra dung mạo của Thái Sứ Lan, cảm thấy nữ tử này đã vượt quá dự liệu của hắn.

Thái Sứ Lan "hừ" một tiếng, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng khàn giọng đáp:

- Sai!

- Hừ?

- Ta sẽ không bao giờ chịu bị uy hiếp. - Thái Sứ Lan không chút khách khí cầm một góc áo áo choàng của hắn lên lao mặt, - Kẻ chịu đựng sự uy hiếp của người khác đều là kẻ nhu nhược, mà kẻ nhu nhược mãi mãi không thể sống yên trên đời này.

- Luận điệu này của ngươi thật mới mẻ, - Ánh mắt Dung Sở có chút kì quái, - nhưng nếu ngươi không chịu bị uy hiếp, vậy chỉ có một con đường chết.

- Có thể bị uy hiếp tức là còn có chút giá trị, đương nhiên sẽ không dễ dàng bị giết! - Thái Sứ Lan lại thuận tay cầm lấy vạt áo lau lau cổ, - Nếu không người vì cái gì mà cứu ta? Chẳng lẽ là vì ngươi lương thiện? Có quý mới tin!

- Mắng rất khá. - Dung Sở nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, không giận mà còn cười, - Đáng để ta uy hiếp, cũng đáng để ta cứu. - Hắn lười nhác thay đổi tư thế, khuỷu tay chống xuống gối, dáng vẻ phong lưu, - Nếu ngươi đã không thích bị uy hiếp như thế, vậy chúng ta đôi phương thức, cùng nhau thương lượng một chút....

Thái Sứ Lan còn đang nghĩ xem làm thế nào để lừa hắn, nhìn cái điệu bộ này, muốn lừa cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, bỗng nhiên nghe thấy hắn nói:

- Thương lượng một chút, ta trăm nghìn vắt và cứu ngươi thoát khỏi đám cháy, ngươi vô cùng vui vẻ trở thành hôn thê của ta, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tấn Quốc Công Vs Yêu Kê

Thái Sứ Lan chăm chú nhìn hắn.

Cực khổ....

Quả nhiên vô cùng cực khổ, vừa "phải" uống rượu, vừa "phải" ngấm lửa, vừa "phải" lựa chọn góc độ khoe mặt, vừa "phải" treo người ta lên để luyện cơ tay.

Vui vẻ...

Quả nhiên vô cùng vui vẻ, vừa "được" ngó lơ, vừa "được" treo trên đám cháy, vừa "được" uy hiếp đe dọa, vừa "được" tra tấn bức cung.

Thấy nàng vật lộn trong đám cháy, không thèm đếm xỉa, giờ lại còn giờ giọng nửa thương lượng nửa uy hiếp cầu hôn?

Trong từ điển của hắn, ngoài hai chữ "vô si", "bi ối" ra chắc chắn không còn gì khác.

"Rắc" một tiếng, cây xà ngang cuối cùng rơi xuống, một phần nóc nhà cách ngay phía sau Dung Sở ba thước sụp theo. Hắn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, chỉ chăm chú nhìn Thái Sứ Lan, cười như không cười:

- Sao rồi? Chuyện này cũng tính lấy cái chết chống lại?

- Thành giao.

Hắn còn chưa hỏi xong, Thái Sử Lan đã vội đáp, giọng điệu chắc chắn khiến Dung Sở cũng giật mình. Hắn nhướn mi, cười cười, tay vừa thu lại, thân người Thái Sử Lan lập tức bay lên, cùng Dung Sở rời khỏi nóc nhà đang bị thiêu rụi.

Bên ngoài, mọi người thấy lửa cháy dữ dội, đã muốn bó tay chịu trận, lại đột nhiên nhìn thấy trong bóng đêm tăm tối có hai người vụt bay lên cao. Ai cũng ngửa đầu nhìn, chỉ thấy bóng trắng lướt qua như sao băng, vụt qua ngọn lửa bập bùng nhảy múa, sau đó đáp xuống đất. Tay áo tung bay trong gió, thanh thoát tựa mây bay, chính xác là Dung Sở.

Đương nhiên, bây giờ bất kể kẻ nào đứng cạnh Thái Sử Lan mặt mũi nhem nhuốc, tóc tai xơ xác như chó gặm, cũng đều có thể giống như phát ra ánh sáng lung linh huyền ảo, chứ đừng nói tới Dung Sở khuyên đảo Nam Tê.

Thai Thế Trúc sắc mặt chợt biến, năng tính toán đêm nay sóng gió liên tiếp, thật ra chính là cơ hội tốt nhất để động thủ. Những dịp thế này vô cùng hiếm gặp, tiếp tục ra tay sẽ khiến người ta không kịp phòng bị. Nhưng là trăm lần không nghĩ tới Tần quốc công vốn đã rời phủ, thế nhưng lúc này trở lại.

Thái Sử Lan hờ hững liếc nhìn Thai Thế Trúc, đúng lúc bắt gặp ánh mắt kinh hoàng của nàng ta.

- Hôn thê. - Dung Sở thì thầm bên tai nàng, - Trong phủ này có vẻ không được yên tĩnh, có muốn cùng vi phu đi tới biệt quán ở tạm hay không?

Thái Sử Lan càng thêm hờ hững liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Ngươi nói ai cơ?

- Nàng muốn quyết nợ à? - Dung Sở có chút ngạc nhiên.

- Ta đâu có. - Thái Sử Lan vừa nói vừa bước về phía trước, - Ta chỉ đáp ứng làm vị hôn thê của ngươi, đâu có nghĩa ta thừa nhận ngươi là hôn phu của ta?

- Không có nghĩa? - Dung Sở nhướn mày.

- Đúng, không có nghĩa! - Thái Sử Lan gật đầu.

- Ha? - Về mặt Dung Sở dần trở nên hứng thú, - Vậy nam nhân nàng thích là loại người nào?

Thái Sử Lan chú ý thấy hắn từ đầu tới cuối không có gọi mình là Thai tiểu thư. Nam nhân này, hắn suy cho cùng là nhận ra hay không nhận ra nàng?

- Ta thích... - Thái Sử Lan híp mắt, nghĩ đến chó nhỏ Yêu Kê của mình, hiếm khi về mặt có chút nhu hòa, - lông (tóc) trắng như tuyết...

Đám hộ vệ phủ quốc công đi theo tiếp ứng vội vàng nhìn sang mái tóc dài mượt, đen nhánh của chủ tử...

- Thời điểm chạy nhanh, quanh thân sẽ tỏa ra ánh sáng bàng bạc, giống như ánh nắng chiếu lên băng tuyết...

Đám hộ vệ lại nhìn ngắm mái tóc quốc công bay lượn trong gió, dưới trăng như được phủ thêm lớp nhũ bạc, cũng có tí xanh xanh, âm u thăm thẳm, nhưng là....ách....xanh bạc với cả bàng bạc "như ánh nắng chiếu lên băng tuyết" còn có "chút" khoảng cách...

- Mũi sư tử, mồm rộng, hàm răng sắc bén...

Đám hộ vệ lại nhìn sang chủ tử cao quý, tướng mũi huyền đảm, hình như so với mũi sư tử có "chút" thanh tú hơn?

Môi nhỏ phớt hồng, hình như không đủ rộng?

Răng nanh....ách, chủ tử khép miệng kín như thể thì nhìn kiểu quái gì?

- Từ chi tráng kiện, nhảy lên có lực; chân trước bật lên, chân sau đứng thẳng, ấy là vui vẻ....

Đám hộ vệ tiếp tục nhìn chủ tử, từ chi tráng kiện...thon dài chắc cũng được nhỉ? Chủ tử cao lớn, bề ngoài thanh tú, đường cong tinh tế, nhưng tuyệt đối không hề nữ tính. Đáng người vô cùng hấp dẫn, thu hút sự chú ý.

Nhảy lên có lực, khinh công chắc cũng có thể coi là "nhảy lên"?

Chân trước bật lên, chân sau đứng thẳng...chân sau....

Một tiểu hộ vệ ngốc nghếch theo bản năng đưa tay sờ sờ chân Dung Sở...

Tiếng gió "phần phật" vang lên. Dung Sở lập tức dùng áo choàng quấn lấy thân mình, góc áo phấp phới, đem tiểu hộ vệ liều lĩnh kia thổi bay, lập tức nằm xuống đo đường.

Đám hộ vệ đồng thanh "A" một tiếng, ánh mắt đồng tình nhìn nhìn Dung Sở.

Quả thật là có sự khác biệt quá lớn, cũng không thể trách chủ tử đột nhiên nổi bão...

Lại nói, sở thích của vị Thái cô nương này, quả nhiên....đặc biệt.

Ha ha, vô cùng đặc biệt.

Thái Sứ Lan mặc kệ sắc mặt Dung Sở đang tối đen, quay đầu nhìn lại am ni cô đã bị thiêu hủy. Nàng quyết định rồi, còn lâu mới đi!

Nàng là ai hả? Nàng đường đường là một game thủ tài năng, chuyên chơi mấy game nổi danh bạo lực đẫm máu ở hiện đại, như Chiến Thần 3, Hiệp Đạo Săn Ma cùng mấy game linh tinh khác. Lúc trước, ở cái thế giới hiện đại kia, lúc nào Thái Sứ Lan cũng bị vây hãm, kìm cạp trong sở nghiên cứu chết tiệt, chỉ có thể dựa vào game online khuấy động cuộc sống. Hiện giờ khó khăn lắm mới được xuyên qua, tạm thời không có chỗ nào để đi, không bằng ở đây cùng kẻ thù náo một trận, tiện thể tự mình trải nghiệm cuộc sống gian nguy ở dị thế, gia tăng điểm kinh nghiệm cùng kỹ năng, về sau mới có thể thuận lợi thăng cấp, đánh quái giết BOSS.

Quan trọng hơn là, nàng đã đi vào tầm mắt của Dung Sở. Nhiều lần tiếp xúc, nàng đã nghiệm ra một điều, ở cùng hắn mới là chuyện nguy hiểm nhất trên đời. Cùng Dung Sở tới ở tại biệt quán, không bằng ngay gốc ở Thái phủ tự do đầu.

- Thế Lan...

Hai người bạn rợn nhất đêm nay - huynh đệ Thái thị cuối cùng cũng chạy tới. Ánh mắt Thái Bách kinh nghi bất định nhìn nàng:

- Con không sao chứ?

- Không có việc gì. - Thái Sứ Lan khoanh tay trước ngực, nhìn am ni cô đã bị đốt thành một đồng tro tàn, mấy gã sai vặt lúc này mới bắt đầu tích cực cứu hỏa. Mà xa xa, chỗ cổng vòm hậu viện, một đám người mờ mờ ảo ảo đứng trong bóng tối, mơ hồ thấy được thân hình Thái Thế Trúc.

- Ta không còn chỗ ở. - Nàng chăm chú nhìn về phía Thái Thế Trúc, hứng thú nhếch môi, quả nhiên thấy ánh mắt hoảng sợ của đối phương lóe lên.

- Người chưa an bài được chỗ ở mới đứng không? - Giống như đang hỏi, thật ra là khẳng định, nàng chỉ tay về phía Thái Thế Trúc, - Vậy đề ta ở tạm chỗ muội muội, dù sao muội phụ cũng ngủ ở tiền trạch. Ta cùng muội muội ở chung, chờ am ni cô sửa chữa xong thì quay lại, được chứ?

- Vậy cũng tốt. - Thái Bách vuốt cằm, an bài như vậy rất hợp lý, hắn không có lý do từ chối, nhưng mà...

Hắn lại nghi ngờ liếc nhìn Thái Sứ Lan. Tính tình của nữ nhi....giống như đột nhiên thay đổi rất nhiều, trước kia, nàng đâu có quyết đoán như vậy? Thậm chí hiện tại phong thái còn có vài phần kiêu ngạo. Ánh mắt nàng, cao ngạo mà lạnh lùng, như ánh trăng sáng ngời, lại lạnh lẽo như băng.

Nhìn kĩ dung mạo Thái Sứ Lan, hắn bỗng nhiên mơ hồ hiểu ra. Nữ nhi là từ trong cung trở về, thân phận khác trước. Thời điểm nàng về phủ, hắn còn mang toàn thể người trong phủ từ xa quý xuống nghênh đón. Sau đó lại trực tiếp đưa nàng đến am ni cô phía sau viện. Nơi đó là chốn thanh tu, không được gọi thì hắn cũng không dám tùy tiện tiến vào. Tính ra, từ lúc nữ nhi vào cung hai năm trước, hắn cũng đã gần ba năm chưa gặp lại nàng. Lúc này, nhìn dung mạo Thái Sứ Lan đại khái không sai, nhưng trừ điểm này ra, còn lại có vẻ đều không giống trước. Có lẽ...hậu cung vốn là nơi hiểm ác nhất, cũng là nơi đấu đá quyết liệt nhất thế gian. Tại nơi đó ở lại hai năm, có lẽ ai cũng sẽ thay da đổi thịt.

Thái Bách nghi ngờ thì nghi ngờ vậy, chứ có cho hắn thêm một nghìn lá gan, hắn cũng không nghĩ đến việc nữ nhi thật sự của mình đã "thay da đổi thịt" thật luôn rồi.

Nha hoàn vội vàng chạy tới báo cho Thái Thế Trúc rằng sẽ có người tới ở cùng. Từ bên kia cổng tròn phảng phất truyền đến một tiếng hét chói tai, Thái Thế Trúc lập tức như điên lao tới, bỏ nhào đến trước mặt Thái Bách:

- Phụ thân, không được!

Thái Bách cầm lấy tay nàng, vẻ mặt ôn hòa:

- Trúc nhi, làm sao vậy?

Thái Sứ Lan âm thầm cười lạnh, thái độ vị Thái đại nhân này đối với hai người bọn họ khác biệt quá rõ ràng. Giọng nói lúc này, ảm áp đến nỗi băng tuyết cũng muốn tan chảy luôn rồi!

- Con không muốn cùng... - Thái Thế Trúc cố giữ bình tĩnh, bối rối muốn tìm cớ từ chối việc ở cùng Thái Sứ Lan. Nàng còn chưa nghĩ ra được lý do nào tốt, Thái Sứ Lan đã từng bước tiến lên.

- Không muốn ở cùng ta sao?

Thái Thế Trúc kinh ngạc nhìn nàng, dáng vẻ người trước mắt vẫn giống hệt vị tỷ tỷ trước kia, mặc cho nàng mưu tính, ức hiếp cũng không dám phản kháng, nhưng trong phút chốc, tất cả dường như đều đã đổi thay. Hiện tại, người này lạnh lùng cùng dứt khoát, thẳng thắn cùng súc tích, mỗi câu mỗi chữ nói ra đều như búa đập vào tim, khiến người ta muốn học máu mà chết.

- Ta...
- Bởi vì ngươi muốn giết ta?
- Ngươi... - Ngươi nhanh mồm nhanh miệng như Thái Thế Trúc lúc này cũng bắt đầu nói lấp.
- Hay là ngươi sợ ta sẽ giết ngươi?
- A... - Thái Thế Trúc rất muốn nói "đúng", nhưng trước mắt bao người, lời này làm sao có thể nói ra?
- Vậy ngươi còn nói nhảm gì nữa. - Thái Sử Lan vung tay, kết thúc đoạn đối thoại.

Không khí im ắng, ai cũng nhìn chăm chăm Thái Sử Lan với ánh mắt vô cùng kỳ lạ. Thái Sử Lan cũng chẳng thêm để ý. Nàng sẽ không bao giờ cố gắng giả làm người khác, nàng chính là nàng, không chịu tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.

- Ta mệt rồi, muốn ngủ. - Nàng vờ vai. Trước khi đi về phía hậu trạch, lúc đi qua người Dung Sở vẫn nãy giờ tùm tùm xem kịch, nhìn bộ dáng không muốn rời đi của hắn, thần nhiên nói, - À đúng rồi, còn có một việc nữa, ta thích...cái đó...khi ngủ thì nằm dưới cuối giường, nửa đêm sưởi ấm chân cho ta....Ngươi cũng muốn học tập sao?

Dung Sở...

Vị quốc công tôn quý nào đó cuối cùng cũng rời đi, trước khi vẫn tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Thái Sử Lan, dùng khẩu hình nói: "Đợi ta làm ấm chân...", khiến cho một đám nữ nhân Thái phủ đang đứng nhìn lên phía trước công vòm hậu viện kinh diễm một hồi, hít thở không thông. Thái Sử Lan nhìn đôi môi đỏ mọng khuyên đảo Nam Tê của người kia, nghĩ thâm, dù sao vẫn là không đẹp bằng miệng rộng của Yêu Kê bảo bối nhà nàng!

Dung Sở dời đi vô cùng tiêu sái, vô cùng yên tâm. Nếu không đoán sai ý của nàng, vậy rất nhanh thôi sẽ gặp lại!

Thái Sử Lan sau khi nhìn hắn rời đi, mới để ý thấy trong tay vẫn cầm một mảnh góc áo của Dung Sở. Đang tính ném xuống, nàng lại đột nhiên nâng tay, đưa góc áo lại gần, chăm chú nhìn vào. Phía trên góc áo, mơ hồ ẩn hiện hoa văn trang trí màu vàng nhạt, vô cùng quen mắt. Nhưng là hoa văn không được đầy đủ, cũng không thể xác định chính xác là cái gì.

Thái Sử Lan nhìn theo bóng dáng Dung Sở, mắt híp lại, có chút rét lạnh. Nàng lập tức tiện tay vút miếng vải đi, đi về phía nơi ở của Thái Thế Trúc.

Nét mặt cũng thật tiêu sái, thật yên tâm.

Bắt đầu quãng thời gian chung sống cùng Thái Thế Trúc.....

Đại ma vương thức tỉnh, "kiếp nạn" của Thái gia.....chính thức bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tân Ma Vương Thái Gia

Đêm đầu tiên...

Thái Thế Trúc sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, dẫn theo Thái Sử Lan đi về Thính Trúc Hiên. Đầu tiên, nàng yêu cầu Thái Sử Lan ở tại Thiên Sương. Bị cự tuyệt!

- Không thích. - Thái Sử Lan thần nhiên.

Sau đó, nàng yêu cầu Thái Sử Lan cùng nàng phân chia giường ngủ. Tiếp tục bị cự tuyệt!

- Không cần thiết. - Thái Sử Lan lại thần nhiên.

Thái Thế Trúc nín thở, nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt, tức để nổ đom đóm mắt. Một lúc lâu sau, yêu cầu để thị nữ vào. Tiếp tục bị cự tuyệt!

- Quá ồn ào. - Thái Sử Lan nói.

Thái Thế Trúc thật muốn hét chói tai, thật muốn mắng người, thật muốn chạy ra ngoài rồi vĩnh viễn không quay lại nữa, thật muốn dùng bình gốm đập tan khuôn mặt vị mỹ nhân biểu tình không đổi như cương thi trước mắt này. Chẳng qua là...nàng cũng không có gan làm.

Từ lúc người trước mặt chết đi sống lại, nàng bắt đầu cảm thấy vô cùng sợ hãi. Chính mắt nhìn thấy người đã bị mình giết chết đứng ở trước mắt, cho dù

có chút hoài nghi, nhưng cũng không là gì so với cảm giác khiếp sợ tới mức cả người co rúm lúc này.

Người này từ khi "sống lại" hoàn toàn đổi khác so với trước kia, lạnh lùng hơn, quyết tuyệt hơn. Việc này khiến nàng lạnh lẽo tới tận tâm can, không dám hành động tùy tiện. Thái Thế Trúc hít sâu, hai tay nắm chặt, nhìn trời ba giây, lặng lẽ tiến lên, tự trải giường chiếu, lấy ra chăn đệm, đang định chui vào.

Đúng lúc này, một bàn tay vươn tới, nhắc bông nàng lên...

Thái Sứ Lan từ nhỏ yêu thích vận động, tập luyện chăm chỉ, cho nên thân thể nhẹ nhàng, khí lực khỏe mạnh. Lúc này, nhắc lên Thái Thế Trúc cùng với nhắc lên con gà con cũng chẳng có gì khác biệt lắm.

Nàng nhắc Thái Thế Trúc lên, nhìn chăm chăm vào nàng ta. Thái Thế Trúc bị nàng nhìn chòng chọc hồi lâu, tự nhiên chột dạ, cup mắt xuống, quên cả chất vấn. Thái Sứ Lan khinh miệt nhìn nàng, vung tay thả Thái Thế Trúc ngã ngồi trên nền đất.

Nàng ta đau đón hét lên. Thị nữ vội vàng chạy vào đỡ Thái Thế Trúc, chờ đến lúc nàng ta đứng vững, phía trên giường, Thái Thế Lan đã an ổn trong chăn ấm, còn thuận tay vứt xuống đất một cái đệm khác.

Thái Thế Trúc chống tay xuống đất, nhìn nữ nhân kia thân nhiên nằm trên đệm nàng vừa rải ra, tức giận run người. Nàng đồng ý để nàng ta ở cùng đã là vô cùng nhẫn nhịn rồi, không ngờ nữ nhân này không hề có "quá phận nhất" chỉ có "càng quá phận", lại dám đuổi nàng xuống đất nằm.

- Người...

- Người bị hôi nách. - Thái Sứ Lan trở mình, đem gối dưới đầu ném thẳng về phía Thái Thế Trúc. Sau đó, nàng từ trong giá sách rút ra mấy quyển dày, vò vò rồi gối lên.

Thái Thế Trúc trợn mắt, muốn ngất ngay tại chỗ.

Bản gốc mà nàng tốn không biết bao nhiêu công sức tìm mua đấy! Nguyên là nghe nói Tấn quốc công đến An Châu, dò hỏi mãi mới biết được hán rất thích các loại điển tịch. Sau đó, không biết nàng đã phải tìm đến bao nhiêu người, tốn bao nhiêu bạc, chỉ vì muốn dâng lên cho quốc công một món lễ vật vừa văn nhã vừa trân quý để được hán chú ý, cân nhắc tìm giúp phu quân một vị trí tốt trong triều. Vậy mà... vậy mà bây giờ lại bị nữ nhân này vò nát rồi sáng khoái đem đi gối đầu!

Có câu con người một khi tức giận sẽ quên đi sợ hãi. Thái Thế Trúc thờ hồng học nửa ngày, dần dần lấy lại bình tĩnh. Nàng giương mắt nhìn Thái Sứ Lan an ổn ngủ trên giường, hơi thờ nặng nề. Ánh mắt nàng cũng từ từ trầm xuống, không nói một lời, ôm gối đến bên tháp nằm xuống.

Trên tháp, Thái Thế Trúc nằm ngửa, hai mắt mở lớn, bắt đầu tính toán, đợi lát nữa giết chết ả, rồi để nha hoàn bên ngoài chịu tội thay đi...

Phía bên kia, Thái Sứ Lan vẫn không nhúc nhích, giống như trời có sập xuống cũng không thể tỉnh lại.

Gần sáng, ánh trăng yếu ớt xuyên qua màn sa, kéo dài bóng dáng một người đang từ tháp nhẹ nhàng bước xuống, chậm rãi tiến về phía giường, mở ra năm ngón tay, từ từ đưa xuống...

- A... - Một tiếng hô nhỏ ngắn ngủi vang lên, nhưng cũng không phải giọng của Thái Sứ Lan.

Bên giường, thân hình Thái Thế Trúc cứng đờ. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, nàng ta tóc tai bù xù, năm ngón tay gấp lại vẫn để nguyên giữa không trung, giống hệt ma nữ. Chẳng qua là, ánh mắt nàng ta đại ra, trống rỗng.

Trên giường, Thái Sứ Lan xoay người lại, trong tay đang cầm Gai Nhân Gian, một chiếc gai màu bạc lóe sáng rực rỡ. Thái Thế Trúc vẫn đang chìm đắm trong Quên Lãng. Thái Sứ Lan đột nhiên vung tay, "bốp" một tiếng tát lên mặt nàng ta.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, lực đạo mãnh mẽ đến mức không thể mạnh mẽ hơn, má Thái Thế Trúc lập tức hiện lên hình dáng năm ngón tay đỏ rực. Thái Sứ Lan quơ quơ bàn tay, ánh mắt nàng ta vẫn mờ mịt như trước, một lúc lâu sau mới chậm chạp xoay người, vuốt mặt một cái, đi thẳng về tháp.

Thái Sứ Lan nằm xuống, nhắm mắt ngủ tiếp. Thẳng tới sáng hôm sau, một tiếng hét chói tai vang lên, lời nàng bùng tình. Thái Sứ Lan mở mắt, nhìn thấy Thái Thế Trúc đang hoảng loạn nhìn nàng, lại sợ sệt nhìn khuôn mặt sưng vù của bản thân trong gương đồng, lắp ba lắp bắp:

- Mặt của ta... Tại sao mặt của ta lại...

Có lẽ nàng ta còn muốn hỏi thêm, nhưng chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Thái Sứ Lan lại không dám tiếp tục mở miệng.

Thái Sứ Lan đứng lên, vuốt phẳng chăn đệm, vuốt đến không còn một nếp nhăn nào mới quay đầu rồi đi. Nàng lục tìm trong ngăn tủ, lấy ra một bộ xiêm áo màu đen làm bằng sợi bông, không có thêu hoa đính ngọc, "xoạt" một tiếng xé bớt vải tay áo rườm rà rồi mới thông thả mặc lên, lại lấy ra một đôi giày để mềm mới tinh đeo vào, dậm chân tại chỗ hai cái rồi mới vừa lòng gật đầu.

Thái Thế Trúc nghẹn họng trân trối nhìn Thái Sứ Lan thân nhiên lựa lựa chọn đồ của mình. Đến tận lúc Thái Sứ Lan xong xuôi mọi việc, lúc này mới bình tĩnh đi qua người nàng, nàng ta vội vàng kéo tay áo Thái Sứ Lan.

- Ai đánh ta, có phải người hay không?

Thái Sừ Lan bỗng nhiên vươn tay, Thái Thế Trúc cả kinh lùi lại một bước. Lại chỉ thấy nàng tách năm ngón tay, vút một cái qua mặt nàng ta, lại chỉ chỉ vào mặt của nàng, rồi lập tức bước ra ngoài, đi thẳng.

Thái Thế Trúc ngây ngốc đứng đó, sờ sờ mặt, lại nhìn vào gương, cẩn thận ngắm lại động tác vừa rồi của Thái Sừ Lan, hơn nửa ngày mới hiểu được...

Thái Sừ Lan là bảo nàng so dấu tay!

Thái Thế Trúc chỉ thiếu điều phun ra một búng máu. Trên đời này, vậy mà lại có một nữ nhân kiêu ngạo đến thế!

...

Một ngày này, có xảy ra một vài chuyện vụn vặt.

Sự kiện thứ nhất: Thái Sừ Lan chạy bộ quanh hồ trong hậu viện, gặp phải một nhân sĩ không rõ thân phận định đẩy nàng xuống nước.

Kết quả: Nhân sĩ không rõ thân phận kia lại tự mình trượt chân ngã xuống. Thái Sừ Lan còn nghiêm túc ngồi xổm nghiên cứu tư thế bơi lội của nàng ta mười giây, sau đó mới bắt đầu kêu cứu rồi lập tức bỏ đi.

Sự kiện hai: Nàng chạy được phân nửa, đột nhiên bị người ta chặn lại, nói phía trước là vườn hoa, thỉnh cầu nàng đi đường vòng. Vì vậy, nàng ngoan ngoãn đi đường vòng, loanh quanh luẩn quẩn chạy tới vườn giả sơn, một tòa núi giả bên trong đột nhiên sụp đổ.

Kết quả: Thái Sừ Lan bình yên đi ra. Có người liền nghi ngờ đi vào nhìn, phát hiện tất cả núi giả đều vô cùng hoàn hảo, không một vết nứt, vạn phần kinh ngạc, không nhận được đi đến dưới núi giả bị động chân động tay kia xem xét. Lúc này, núi giả sụp.

Sự kiện ba: Sau khi hai sự kiện kia phát sinh, có người truyền lời nói phu nhân mời nàng đi uống trà. Nàng liền đi, nước trà rất thơm, phu nhân còn tặng nàng một gói trà bảo nàng đem về uống.

Kết quả: Ma ma đem gói trà đưa cho nàng tự nhiên về mặt đại ra, lập tức lớn tiếng nói gói trà này bị hạ độc. Người trúng độc tuy rằng sẽ không chết, nhưng sẽ dần dần mất đi trí tuệ, biến thành kẻ ngốc. Phu nhân vô cùng tức giận, không đợi ma ma nói xong, lời nàng ta ra ngoài phạt gậy. Sau đó hạ lệnh hậu táng người đã theo bên mình hai mươi năm, nghe nói đó là nhũ mẫu từ nhà mẹ đẻ theo nàng sang đây. Tất cả mọi người đều nhất trí ca ngợi phu nhân thưởng phạt phân minh, từ ái độ lượng.

Thái Sừ Lan cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ở đó ngồi cùng phu nhân ăn hết điểm tâm.

....

Đêm đó, nàng ngủ rất ngon, nhưng rất nhiều người lại không ngủ nổi.

....

Ngày thứ ba..

Ngày thứ ba lại bình an vô sự. Các tiểu thư Thái thị mặt như trái cà, vô cùng thiếu sức sống. Thái Sừ Lan liên tiếp bình yên thoát kiếp một cách kì lạ, làm cho lòng tin của các nữ nhân khác bắt đầu sụp đổ. Trong phủ, lời đồn đại bắt đầu lan rộng, ngày càng mang đậm sắc thái tâm linh huyền bí. Lời đồn mới nhất chính là nói Thái Thế Lan mượn xác hoàn hồn, Thái Thế Lan của hiện tại đã sớm không còn là nàng của trước kia nữa.

Trí tưởng tượng vô cùng phong phú, còn ai dám nói cổ nhân ngu ngốc hả? Thái Sừ Lan chép miệng

Chẳng qua, rất nhanh nàng liền hiểu được, các vị tiểu thư kia đột nhiên an phận không chỉ vì sau quá nhiều lần thất bại, cần có thời gian nghỉ ngơi để nghĩ ra cách khác mà còn có thêm một nguyên nhân nữa: Thái phủ nhận được thiệp mời.

Ba ngày sau, phủ An Châu mở tiệc tiễn Tán quốc công về kinh, đúng ngày "Hai tháng hai, rồng ngẩng đầu", đặc biệt tổ chức hàng loạt hoạt động để góp vui, kính mời chư vị tiểu thư tụ họp tại Lộc Minh Sơn, tham dự hội thi "Trăm hoa khoe sắc".

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ai Muốn Vong Ta, Ta Tất Diệt Hắn!

Hàng năm, lễ hội tổ chức vào mừng hai tháng Hai ở An Châu đều có rất nhiều hoạt động chào mừng. Năm nay lại có thêm Tán quốc công, sự kiện càng được tổ chức long trọng hơn. Nghe nói mừng hai tháng Hai năm nay, không chỉ có nữ tử tham gia "Trăm hoa khoe sắc", mà thiếu gia các phủ cũng sẽ tỷ thí văn võ. Bởi vậy, hiện tại, không chỉ khuê tú các nhà vất chân lên cổ tập luyện để chuẩn bị khoe khoang một trận lớn, mà các vị thiếu gia gần đây cũng

vội vàng hành động, chỉ mong được Tấn quốc công để mắt tới.

Thái Sứ Lan nghĩ thầm, trước khi Tấn quốc công rời đi, các nàng chắc cũng chẳng có tâm tư cùng nàng gây loạn. Bởi vậy, nàng hiện giờ cảm thấy vô cùng nhàm chán, quyết định đi dạo hoa viên. Nghĩ tới việc tên Dung Sở kia sắp phải cút đi, đúng là tin tức tốt nhất trong mấy ngày này.

Nàng đi dạo trong hoa viên, bên cạnh một người cũng không có, ai nhìn thấy nàng cũng vội vã trốn đi từ xa, chỉ sợ tới gần là sẽ trượt chân xuống hồ hoặc đột nhiên nổi điên gì đó. Bỗng nhiên, phía trước có người rẽ hoa đi đến, bộ dáng so với nàng còn có phần thông dong hơn. Thái Sứ Lan ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt có chút nhu hòa, là Thái Thế Đào. Người này có thể xem như là đệ đệ gần gũi nhất với Thái Thế Lan, cũng là người đối xử với nàng tốt nhất trong Thái phủ.

- Đệ sao lại rảnh rỗi ở đây tản bộ thế này?

- Tỷ tỷ. - Thái Thế Đào thấy nàng cũng vô cùng vui vẻ, cười ha hả sờ sờ đầu, - Phụ tử nói, văn võ đệ học cũng đủ rồi, bây giờ thiếu hụt chính là kinh nghiệm thực tế cùng tầm nhìn. Muốn có hai thứ này thì phải đi ngàn dặm đường, nhìn trời trải cảnh. Còn chuyện lễ hội sắp tới, cũng không cần quan tâm làm gì.

- Thiếu gia chính là thần đồng bậc nhất của An Châu, đâu giống mấy vị thiếu gia khác, đợi cho nước đến chân mới nhảy. - Một thị nữ bên người hần mím môi cười duyên.

- Mặc Hà, đừng nói như vậy, kéo đệ các huynh đệ nghe được lại chê cười. - Thái Thế Đào quát lớn một tiếng, trên môi lại mang ý cười. Nhìn cái bộ dáng này, chín mươi phần là thích thị nữ xinh đẹp kia rồi.

Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn nha đầu tên Mặc Hà một cái, cảm thấy không vui vẻ gì. Ăn mặc so với thị nữ bình thường trông trưởng thành hơn cũng được thôi, nhưng lời nói không có gì hay ho ban này, là ngây thơ không hiểu chuyện hay là cố ý mà thành? Hơn nữa ánh mắt nàng ta mập mờ, mặc dù đang cười nhưng lại chông chênh tâm sự. Chỉ có Thái Thế Đào ngây ngô, đơn thuần mới nhìn không ra.

Chẳng qua, Thái Sứ Lan cũng sẽ không vì người qua đường Giáp mà tốn nhiều tâm tư. Ngược lại, hiện tại nàng đối với vị "phụ tử" trong miệng Thái Thế Đào kia vô cùng hứng thú.

- Sư phụ này của đệ hiểu biết cũng thật uyên thâm.

- Đương nhiên rồi. - Thái Thế Đào tự hào cười rộ lên, nhưng liền sau đó lại bày ra biểu cảm suy sụp, - Nhưng mà Lý phụ tử cũng không phải người trong phủ, mà là do đệ vô tình gặp được ở hiệu sách. Người vô cùng tốt bụng, lại nho nhã, thông thái, chỉ có điều năm nào cũng sẽ du ngoạn thiên hạ, thỉnh thoảng mới đến An Châu gặp đệ. - Hần tiến lên một bước, ghé vào tai Thái Sứ Lan, thì thầm, - Thật ra trước kia ta cũng chỉ bình thường như các huynh đệ khác thôi, có được ngày hôm nay đều là nhờ có người chỉ bảo.

Thái Sứ Lan thấy vẻ mặt sùng bái của hần, trong lòng khẽ động, nghe qua thì vị Lý phụ tử kia giống như một ẩn sĩ vùng núi. Nhưng mà, một người như vậy đột nhiên xuất hiện ở An Châu, chỉ là do cơ duyên thôi sao? Nếu như ban đầu tư chất Thái Thế Đào cũng chỉ ở mức trung bình, tính tình cũng không phải mười phần xuất sắc, vậy dựa vào cái gì mà khiến hần đề mắt tới?

- Tỷ tỷ, sư phụ mới tặng đệ một bộ sách mới. Đệ còn chưa kịp xem thì đã gặp tỷ ở đây rồi, vậy chúng ta cùng nhau xem đi. - Thái Thế Đào kéo tay áo nàng, vừa khoe vừa đi về phía trước.

Thái Sứ Lan không thể không đi theo, lúc liếc qua Mặc Hà lại thấy sắc mặt nàng ta chợt đổi.

Thái Thế Đào một mạch đi vào trong sân. Lúc bước qua cổng, Thái Sứ Lan chú ý thấy Mặc Hà để mấy gã sai vặt lui hết ra ngoài, chỉ có một mình nàng ta theo vào.

- Tỷ tỷ. - Thái Thế Đào vui vẻ đi tới bên giá sách.

Bộ sách kia được đựng trong một hòm gấm, hoa văn phong cách cổ xưa vô cùng tinh xảo, vừa thấy liền biết là đồ tốt. Chỉ có điều nhìn qua có vẻ nặng, Thái Thế Đào có phần phải cố hết sức mà bê. Thái Sứ Lan đang định tiến lên giúp đỡ. Nàng vừa nghiêng người liền nhìn thấy Mặc Hà. Thị nữ xinh đẹp kia đang đứng cạnh bàn, dáng người cứng nhắc, đôi môi mím chặt, sắc mặt trắng bệch, vô cùng căng thẳng.

Thái Sứ Lan nhũn mảy, sao đó vội vàng xoay người nhưng đã quá muộn. Mặc Hà bỗng nhiên vung tay, tự đập tan búi tóc của mình, rồi lập tức xé rách xiêm y, lộ ra một mảng da thịt trước ngực trắng nõn. Nàng ta nhanh chóng dùng tay mạnh mẽ xoa nắn, đoạn trở mình xô đổ toàn bộ giá bút trên bàn, âm thanh ồm ồm lập tức vang lên.

Thái Thế Đào kinh hãi xoay người, lập tức bất động. Hòm gấm mới rút ra được một nửa, hơi hơi nghiêng xuống. Lúc này, không ai thấy rằng từ phía nắp hòm, một ít bột phấn màu trắng từ từ rơi xuống mũi cùng miệng Thái Thế Đào. Thái Sứ Lan lúc này đang đứng cạnh hần cũng không chút phát giác, mắt thấy Thái Thế Đào ngờ ngác bất động, chỉ sợ hòm sách sẽ rơi xuống, vội vàng đẩy nó về chỗ cũ, mắt vẫn nhìn chăm chăm Mặc Hà. Lúc này, bột phấn từ hòm sách rơi xuống giá sách bên cạnh, bị gió thổi bay đi, không chút dấu vết.

... ..

Chỉ là, sự việc diễn ra trước mắt chẳng qua cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tuồng hay hãy còn ở phía trước.

- Thiếu gia! - Mặc Hà thê lương lên tiếng, bỏ nhào đến, gắt gao bắt lấy mắt cá chân Thai Thế Đào, - Chàng không thể đối xử với thiếp như vậy được, không thể đối xử với con của chúng ta như vậy được!

Hai mắt Thai Thế Đào tròn trũng, Thái Sứ Lan cũng suýt chút nữa thì hộc máu mồm.

Quá là máu chó rồi!

Mặc Hà âm ỉ một hồi. Thái Sứ Lan cũng đại khái đã đoán ra, tám phần là do Thai Thế Đào quá ưu tú, con cháu còn lại của Thai thị sợ bị hấn dành lấy hết nổi bật nên mới ra tay bôi nhọ hấn, chỉ có điều, thủ đoạn kiểu này....

Thôi được, nhà người ta là thế môn danh gia, thủ đoạn này thật sự rất hợp lí. Nhưng mà nàng có điều không rõ, Mặc Hà làm sao để chứng minh đứa nhỏ trong bụng là của Thai Thế Đào đây? Chẳng lẽ chơi trò lấy máu nghiệm thân như trong phim sao?

Mới vừa rồi bốn phía còn thập phần yên ắng, đến giờ, sau khi Mặc Hà náo loạn một hồi, thật giống như trời đất thức tỉnh, cả Thai phủ lại náo nhiệt hẳn lên, mơ hồ nghe được tiếng bước chân "ầm ầm" hướng tới. Hầy, đáng thương thay mấy vị lão gia Thai thị, để giày gàn đây có lẽ đều đã bị mòn hết vì ma sát quá nhiều rồi. Mặc Hà lại tiếp tục kêu khóc vài tiếng, đảm bảo đám người bên ngoài đã nghe đủ thì lập tức không chút do dự, đập đầu xuống đất.

"Ầm" - Âm thanh va chạm giòn giã vang lên, làm cho Thái Sứ Lan liên tưởng đến việc giữa trưa hè nóng bức đem dưa hấu đập vỡ.

Ngay lập tức, nàng vội vàng ngồi xổm xuống, xem xét hô hấp của Mặc Hà, không nhìn được mà nhú mày - nguyên lai vẫn là đoán được quá trình, lại không đoán được kết quả. Nàng ta thế nhưng lại sáng khoái tìm đến cái chết. Quyết tâm quả thật ghê gớm!

Tiếp tục "ầm" một tiếng, Thai Thế Đào hôn mê, đổ người xuống đất.

Lại là "ầm" một tiếng, cửa lớn lập tức bị đá bay.

Ba âm thanh giống như cùng lúc vang lên, trong nháy mắt đó, Thái Sứ Lan cũng chỉ kịp làm một việc. Nàng đem Gai Nhân Gian trong tay áo ra, dùng gai màu vàng đâm thẳng vào mạch của Mặc Hà.

- ĐÀO NHI! - Một người vội vàng xông vào, rống lên một tiếng kinh thiên động địa.

Tổng quản An Châu, gia chủ Thai gia - Thai Bách lúc ở ngoài nghe được tiếng kêu la thảm thiết của Mặc Hà, sắc mặt đã có phần tái xanh. Đến khi hấn chạy tới, thì thê Mặc Hà trên đất lập tức đập thẳng vào mặt, phía bên trong vạt áo vòng eo còn thấy rõ vết bầm chi chít, nhất thời con giận như hồng thủy vọt đến, mạnh mẽ phun trào.

Hấn tròn mắt nhìn chằm chằm Thai Thế Đào, đầu tiên vung tay lên, một bà đỡ lập tức tiến tới, xem xét bụng Mặc Hà, yên lặng nhìn hấn gật gật đầu. Cả người Thai Bách lập tức chấn động.

- Ngươi...ngịch tử nhà ngươi... - Hấn cả người run rẩy, tròn mắt nhìn chằm chằm Thai Thế Đào vừa bị tiếng động lớn đánh thức, vẫn còn đang mờ mịt không hiểu gì. - Bắt lấy nó cho ta!

Ngay lập tức, một gã sai vặt cao to vạm vỡ tiến lên, giơ tay tóm lấy, xách Thai Thế Đào lên một cách nhẹ nhàng như xách một con gà con.

- Phụ thân! Phụ thân! - Thai Thế Đào vừa nhìn thấy thi thể Mặc Hà, suýt nữa lại ngất xỉu. Hấn vội vàng liều mạng cắn môi dưới, chống đỡ để bản thân không hôn mê, thê lương kêu to, - Không phải con! Không phải con! Nàng vu oan con! Ngươi hãy nghe con nói! Trước hết ngươi hãy nghe con nói...

- Đồ súc sinh! - Ngũ quan Thai Bách vì tức giận mà đồng loạt co lại, - Ngươi lại còn nói ngươi bị vu oan? Mặc Hà là thị nữ bên người ngươi, đi theo ngươi nhiều năm, đang yên đang lành tại sao phải vu oan cho ngươi? Nàng ta lấy cái chết chứng minh, ngươi còn không muốn thừa nhận?

Thái Sứ Lan sờ sờ cằm. Quả thật, đây mới là màn máu chó nhất, phân đoạn nham hiểm cùng tàn tàn nhẫn nhất trong kế hoạch này. Đáng lẽ Mặc Hà vừa chết, từ vô đối chứng, nhìn qua tưởng rằng mưu tính ngu ngốc nhưng trái lại, hiện giờ tang chứng vật chứng, nhân chứng đều đủ cả, ai cũng sẽ tin vào lời nói trước lúc chết của Mặc Hà, không chút may mắn nghi ngờ. Quan trọng nhất chính là sinh mạng, có âm mưu gì thì cũng phải sống sót mới có thể thực hiện, nàng ta lấy cái chết để tố cáo, còn có thể là giả bộ hay sao?

- Phụ thân! Không phải con! Không phải con! - Về mặt Thai Thế Đào ngập tràn thê lương lẫn bi ai, liều mạng giãy dụa. Hai tên hộ vệ lại không chút để ý, mặc kệ móng tay hấn vì túm lấy bàn học mà đã nứt vỡ, mang theo dòng máu đỏ tươi trào ra.

Thai Bách có chút chấn động, một thiếu niên da thịt trắng nõn đứng cạnh lại bỗng nhiên buồn rầu lên tiếng:

- Tam ca...Mặc Hà kia, đối với huynh tình cảm thâm thiết, lúc trước nàng ta còn nói với nha hoàn của ta rằng huynh đồng ý để nàng làm di nương. Kỳ thật đây cũng là chuyện đáng mừng, huynh chỉ cần đến cầu xin phụ thân một tiếng, hiện tại, vì sao lại thành ra như vậy... - Hấn lo lắng thờ dãi một hồi, - Nghe đệ đệ khuyên một câu, huynh vẫn nên thừa nhận đi. Chẳng qua cũng chỉ là một đứa nỏ tỳ, cũng chẳng phải kẻ nào tai to mặt lớn. Huynh chống chế như vậy, ngược lại làm cho đại bá càng thêm tức giận, tội gì phải làm vậy?

- Thế Thành! - Thai Thế Đào gào lên giận dữ, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm thiếu niên trắng nõn kia, - Ngươi nói vậy! Đê tiện!

Thai Thế Thành cười lạnh, lui về sau vài bước, lắc lắc đầu, dáng vẻ đứng kiêu kiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Ngươi còn có mặt mũi mắng huynh đệ! - Thái Bách càng thêm tức giận, hung hăng vung tay lên, - Lôi nó ra ngoài! Trước tiên lôi ra đánh, đánh đến khi nó chịu nhận thì thôi! Sau đó lập tức đuổi về thôn trang Cổn Châu, ta đời này không muốn nhìn thấy tên súc sinh này nữa!

- Tuân lệnh! - Hai hộ vệ ngay lập tức đứng lên, kéo Thái Thế Đào ra ngoài. Thái Thế Đào ra sức giãy dụa, bắt bàn túm ghế, lôi kéo hết thứ này đến thứ khác, cuối cùng cũng vẫn bị lôi đi trong tuyệt vọng.

Một phòng đầy người cũng chẳng ai nói gì, không một lời khuyên giải, mơ hồ còn cảm giác thấy có người muốn nhảy lên reo hò khi kẻ khác gặp nạn. Mà kẻ đó, không ai khác chính là người thân của mình.

Tiểu thiếu gia nhỏ tuổi, lúc này một khắc thành linh trưởng thành, hiểu được tình thân trên thế gian, hóa ra cũng chưa chắc đã là thứ có thể dựa vào và tin tưởng. Trong giây phút phần nợ cùng tuyệt vọng nhất, thiếu niên bỗng ngửa đầu hô to:

- Nương! Tỷ tỷ!

Ngay lúc thị vệ đem Thái Thế Đào kéo tới cánh cửa, một cánh tay bỗng giờ ngang chặn lại, chính là Thái Sừ Lan!

Nàng vẫn luôn chờ đợi giây phút này mới ra tay, chính là lúc Hồi Hồn phát huy tác dụng, đồng thời, nàng cũng phải để tiểu đệ rõ ràng bộ mặt người nhà Thái thị.

Nơi này, nàng chắc chắn không thể ở lâu, nếu như hắn còn muốn sinh tồn tại đây, mà cứ từ đầu tới cuối ngây ngô khờ dại, thì có khi sang năm nàng đã có thể thấy hắn biến thành một nấm mồ đầy cỏ dại rồi.

Bị người khác lãnh khốc vô tình hãm hại, hoặc là rơi xuống vực sâu không lối thoát, hoặc là phá băng mà ra. Tuyệt đối không còn lựa chọn nào khác.

- Thế Lan! - Thái Bách quát chói tai, - Ngươi tránh ra! Chuyện này không đến lượt ngươi quản!

- Một đám người ngu ngốc. - Thái Sừ Lan nói.

....

Không ai nghe đủ hàm ý lời này, chỉ biết trở mắt nhìn nàng. Thái Sừ Lan có chút lấy làm tiếc cho hiệu quả lời mắng của mình, càng thêm mất hứng chỉ một ngón tay lên mặt đất:

- Nàng ta không chết, gào to cái quái gì?

Mọi người đồng loạt quay đầu, trên mặt đất, Mặc Hà hai mắt mở lớn. Nhất thời không gian lặng ngắt như tờ.

- Không chết thì có làm sao? - Thái Thế Thành cười lạnh, - Chẳng lẽ có thể đổi trắng thay đen?

Thái Sừ Lan chẳng thêm để ý tới hắn, vỗ vỗ mặt Mặc Hà:

- Nói chuyện chút đi.

Mặc Hà rên lên một tiếng, yếu ớt liếc mắt về phía Thái Thế Thành. Hắn ta sắc mặt hơi biến, rồi lại lập tức cười lạnh một tiếng. Thái Sừ Lan cũng lười để ý, nhưng dường như vẫn có thể cảm nhận được tâm tình thích thú xem tuồng của hắn.

- Ngủ thiếu gia... - Giọng nói Mặc Hà tuy nhẹ nhàng nhưng vô cùng rõ ràng, - ...Ta nghe lời ngươi vu oan tam thiếu gia...Ngươi buông tha người thân của ta được rồi chứ...

...

Một mảnh tĩnh lặng như tờ. Một lúc lâu sau, Thái Sừ Lan ngửa đầu, giọng cười mỉa mai, đi tới cầm tay Thái Thế Đào. Hai hộ vệ đang định ngăn lại thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, cuống quýt rút tay về.

- Thế nào? - Âm thanh Thái Sừ Lan không lớn, nhưng vô cùng rõ ràng, - Đệ phải nhớ kỹ. Cho dù có là người thân trong nhà, cũng khó tránh khỏi việc tính toán âm mưu, bạc tình bạc nghĩa, bên trọng bên khinh, suy nghĩ hạn hẹp, vì vậy, ai cũng không thể hoàn toàn tin tưởng mà dựa dẫm. Thứ duy nhất mà đệ có thể dựa vào, chỉ có thể là bản thân mình.

Thái Thế Đào trầm mặc, rất lâu sau mới cất tiếng:

- Tỷ tỷ dạy bảo, cả đời này Thế Đào sẽ không quên.

Giọng điệu hắn trầm thấp, thông thả, sắc mặt không chút thay đổi, có vài phần giống với dáng vẻ Thái Sừ Lan. Thất lưng hơi hơi khom lại của hắn giờ phút này thẳng tắp hiện ngang, thiếu niên nhỏ ngây ngô lúc trước, hiện tại cả người đều toát lên vẻ phong nhã tài hoa. Quá trình trưởng thành của một người, có lúc cần rất nhiều thời gian mới có thể hoàn tất, nhưng nhiều khi cũng chẳng qua chỉ là vài giây ngắn ngủi. Vốn là Thái Bách đang bức tức đi đi lại lại trong phòng, về mặt nhân số khó chịu, lúc này đột nhiên dừng lại, khuôn mặt tái xanh.

- Bày ra nguyên một vở kịch vu oan giá họa ngu ngốc này, cũng chỉ vì tranh cái quái gì mà vị trí đứng nhất hội "Rồng ngẩng đầu" mà thôi. - Thái Sừ Lan

kéo tay Thai Thế Đào nhanh chóng rời đi, lưu lại một đám người vẻ mặt có hoảng sợ, có xấu hổ.

Phía chân trời, một thanh âm rõ ràng rành rọt vang vọng...

- Ai muốn hãm hại ta, ta tất tiêu diệt hẳn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cảnh Xuân Âm Áp, Khó Bằng Mỹ Nhân

Sự tình lúc bắt đầu thì rầm rập rộ rộ, khi kết thúc lại có chút nhàm chán. Chẳng có gì đáng tin hơn lời của nhân chứng đã chết bỗng nhiên tỉnh lại, chân tướng một màn máu chó như vậy kì thật hết sức đơn giản: Mặc Hà có mang với ngũ thiếu gia Thai Thế Thành, hẳn lại bảo nàng vu oan giá họa cho tam thiếu. Nếu thành công thì sẽ để cả nhà nàng yên ổn ở lại trong phủ, còn nhờ có thất bại thì liền bán nàng tới kĩ viện, đuổi tất cả người thân của nàng đi.

Việc này vừa sáng tỏ, kẻ bị đánh đương nhiên đổi thành Thai Thế Thành, tiếp đó tước đoạt danh nghĩa chủ nhân ba cửa hàng, đuổi về biệt trang ở Côn Châu, để hẳn ta tu tâm dưỡng tính. Nhị tiểu thư Thai Thế Mai vừa về phủ thăm viếng cũng lập tức bị đuổi về nhà mẹ chồng keo kiệt của nàng ta. Lại nói thêm, Thai Thế Mai chính là nữ tử mặt tròn đi cùng Thai Thế Trúc đến giết Thai Thế Lan đêm đó.

Thái Sứ Lan cũng chẳng thêm quản việc người ta xử lí kẻ có tội, nàng cũng không cho Thai Thế Đào xen vào chuyện này. Còn về phần lí do tại sao, đơn giản là bởi nàng cảm thấy cái gọi là "xử lí" này của Thai lão gia vô cùng không thỏa đáng. Về Thai Thế Thành, vết thương chắc chắn rồi sẽ tự lành, cửa hàng bị lấy đi cũng vẫn có thể cầm về, có thứ gọi là "tu tâm dưỡng tính" thì tất nhiên cũng có cái mang tên "cải tà quy chính". Còn phần Thai Thế Mai, tuy rằng sẽ có lệnh cưỡng chế này nọ cấm nàng ta dự hội vào ngày mừng hai tháng Hai sắp tới, nhưng đến mừng hai tháng Hai kế tiếp, chẳng phải vẫn có thể tham gia hay sao?

Thai Thế Đào cũng chẳng mấy may dị nghị. Hẳn hiện nay rốt cuộc cũng hiểu được: Cái gọi là "chủ trì công đạo", không phải là ngồi yên đợi người khác cho phép người làm, mà là nếu như người có bản lĩnh, thì tương lai hãy tự mình đem từng việc thanh toán rõ ràng.

Mùng hai tháng Hai, rông góc đầu...

Một ngày này, tát bụi dẫn rồng, phòng chống sâu bệnh, cúng tế Long Vương, kính dâng Thổ Địa, gả vợ gả chồng, đồng tử khai bút. Khuê tú dừng thêu thùa, tránh tổn thương mắt rồng; quần áo không đem giặt, kéo tổn hại da rồng.

Một ngày này, đám đông thiếu nữ dạo chơi ngoại thành, lựa rau hái cỏ, trở tài nấu nướng.

Rạng đông, nhà nhà mổ gà kính tổ, hòa bột nặn bánh.

Chỉ là lúc này, mấy vị công tử tiểu thư Thai gia cũng không có tâm tư ăn uống, đều lệnh đem đồ ăn gói lại đem lên xe, chậm rãi đi về phía Lộc Minh Sơn.

Thái Sứ Lan cũng không có ý định đi. Nàng chung quy lại là cảm thấy cái tên Tần quốc công kia đúng là người dài dòng lời thôi, vô cùng phiền toái, lại nói thêm, phần lớn bề ngoài ngọc thụ lâm phong thì bên trong chính là lòng dạ rắn rết, nếu không thì cũng là cả gang bàn chân hôi thối chảy mủ. Thôi, ngừng bình luận, nói tiếp vấn đề chính. Lúc này nàng dẫn theo Thai Thế Đào chuẩn ra bằng cửa sau, định là ra phố dạo chơi linh tinh, ai ngờ trên đường lại không gặp một bóng người, ngay cả cửa hàng cũng đóng cửa hết luôn. Nghĩ nghĩ một hồi mới biết hóa ra mọi người đều đã chạy đến Lộc Minh Sơn chơi hội ngắm quốc công rồi. Thái Sứ Lan cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng qua cũng chỉ là một ngày hội, chẳng qua cũng chỉ là Tần quốc công phải rời đi, vì thế mà muôn người đều phải đổ xô đến hay sao?

Chẳng qua là Thái Sứ Lan không biết một điều. Hôm nay, con cháu thế gia thi văn đấu võ, tiểu thư khuê các độ sắc tranh tài, chính là một màn để phủ An Châu cùng Tần quốc công đạt thành lợi ích trao đổi. Cụ thể, con cháu nhà nào đấu thắng thì sẽ được Tần quốc công dúi dất, cũng chính là đáp ứng một cái thỉnh cầu của phủ An Châu, còn nữ tử nhà nào thắng trận khoe sắc thì sẽ trở thành "hồi báo" của phủ An Châu với Tần quốc công. Vụ này cũng không đơn giản là một trận tỷ thí góp vui thông thường, mà là liên quan đến tiền đồ cá nhân, thậm chí là cả gia tộc hoặc là cả An Châu. Bằng không, Thai Thế Thành cũng chẳng dốc toàn bộ tâm tư để vu oan Thai Thế Đào. Lại nói, tai to mặt lớn nhất An Châu này chẳng qua cũng chỉ là một quan viên tứ phẩm, để nữ nhi nhà mình làm chủ mẫu gia đình quan lại bình thường, cũng không bằng làm thế thiếp của Tần quốc công. Đứng nhìn bề ngoài quốc công tựa hồ không can dự triều chính, kì thật lực lượng của Dung gia trong triều, thiên hạ ai dám coi thường? Kết thân với Dung Sở, chính là nắm chắc trong tay đường đời bằng phẳng.

Việc này tất cả mọi người tham dự hôm nay đều ngầm hiểu, chỉ có Thái Sứ Lan cùng Thai Thế Đào mơ mơ hồ hồ mà thôi.

- Tỷ tỷ. - Về mặt Thai Thế Đào quả nhiên buồn chán, liên tục nhìn quanh, - Đường phố hôm nay chẳng có gì thú vị cả, còn không bằng về phủ đi xem nô thần.

- Nô thần nào? - Thái Sứ Lan thuận miệng hỏi.

- Tỷ không để ý sao? - Thai Thế Đào hứng thú bưng bưng giải thích, - Cái này nghe nói là do Tần quốc công sai người nghiên cứu chế tạo ra loại nô mới

cho binh lính, lực đạo dây kéo mạnh mẽ đến đáng sợ. Nhưng cũng bởi vì quá mạnh mẽ, cứng cáp, đến nỗi không loại tiền nào chịu được, tiền bắn ra đều gãy hết, vô cùng tốn kém. Bởi vì phụ thân là người quản lý việc quân ở An Châu, trước kia cũng là xuất thân từ công binh quân đội, nên lần này Tấn quốc công đến An Châu cũng đem theo một cái giao cho phụ thân, bảo người tìm cách cải tiến. Ôi, là nô thần trong truyền thuyết đó nha, ở binh bộ cũng phải có một quyền sở tài mi ghi lại từng cái được chế tạo ra, tuyệt đối không được đem lưu hành ra bên ngoài! Phụ thân vô cùng cẩn thận, đặc biệt dựng vách ngăn bao quanh một khu nhỏ trong hậu viện để chế tạo thử đấy!

- Đồ quan trọng như thế, đệ tốt nhất đừng động vào.

Thái Sứ Lan vừa nghe được ba chữ "Tấn quốc công" thì nhú mày, cái tên Dung Sở gì đó, tránh càng xa càng tốt. Quay đầu nhìn sang thấy Thái Thế Đào đang đứng ngồi không yên như chó nhỏ, dứt khoát vỗ đầu hấn một cái, đẩy hấn hòa vào đoàn người. Thái Thế Đào cũng vui vẻ đi theo đám đông lên núi, tự nhiên khiến Thái Sứ Lan nhớ tới dáng vẻ vẩy đuôi vui mừng ngày trước của chó nhỏ Yêu Kê mỗi khi được nâng cho ăn khuya.

- Cô nương, có thể cho mượn mười văn tiền không? - Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên phía sau, âm thanh trầm thấp dễ nghe.

Thái Sứ Lan ngẩng ra, quay đầu lại.

Cảnh xuân bỗng nhiên như thêm lung linh sinh động, từ đằng cùng đỉnh hương càng thêm lên rực rỡ xinh đẹp. Bên đường, ngọc lan bung nở lổn lẫy, đài hoa lung linh như ngọc mon trón trên má người nọ. Giống như một bức tranh, nguyên bản vô cùng xinh đẹp, lại bị người đời vụng xem nhẹ, liền sau đó lại được danh thủ thêm thắt vài nét, bỗng nhiên trở nên sống động tươi đẹp, khiến người ta không thể không ngắm nhìn. Còn hấn, chính là vài nét đã thêm vào kia, đứng trong cảnh xuân nơi góc phố, thời gian dường như cũng ngưng đọng. Nhưng kì lạ một điều, người như vậy đứng trên đường lại không hề gây chú ý, hấn mang một vẻ đẹp giản dị mà ấm áp, tĩnh lặng cùng ôn nhu, tựa thủy mặc, tựa chi ngọc, giống như một áng mây mềm mại, vừa được tuyết trời gột rửa.

Trong đầu Thái Sứ Lan đột nhiên hiện lên hai chữ: sạch sẽ.

Hai chữ này, giống như dung mạo hấn. Y phục nhẹ nhàng khoan khoái tựa trời xanh, đôi mắt tràn ngập ý cười dịu dàng ấm áp.

Thái Sứ Lan bỗng nhớ tới Dung Sở, khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ mỉ hoặc, giống như yêu nghiệt, cùng với người trước mắt này, hoàn toàn bất đồng. Người trước là minh châu tinh xảo, người sau lại là ngọc đá núi cao chưa được mài dũa, vẻ đẹp mộc mạc tự nhiên.

- Cô nương, có thể cho mượn mười văn tiền không? - Người nọ thấy nàng không trả lời, dịu dàng hỏi lại, hơi hơi mỉm cười.

Thái Sứ Lan nhìn quần áo của hấn, không tính là mới, nhưng chất liệu không tệ, không giống loại người nghèo túng tới nỗi mười văn tiền cũng phải đi mượn. Nhưng mà, một đại nam nhân đứng giữa đường cùng nữ nhân đòi tiền, đáy lòng nàng hơi hơi có chút xem thường, nhưng cũng không hỏi nhiều, sờ sờ trên người, không có đồng nào mà chỉ có ít bạc vụn, liền cầm lấy một miếng bạc đưa qua. Người nọ lại mỉm cười lắc đầu:

- Cô nương, ta chỉ cần tiền đồng.

Thái Sứ Lan buông tay, ý bảo không có. Người nọ mỉm cười như cũ, khẽ khom lưng rồi quay người rời đi. Thái Sứ Lan tràn ngập hứng thú, từ xa dõi theo, không bao lâu, lại thấy hấn tới gần một nữ tử hỏi xin tiền đồng. Nàng kia ăn mặc lòe loẹt diêm dúa, chắc là kĩ nghệ hay gì đó, thấy hấn đẹp mắt, không nói hai lời liền đáp ứng, thời điểm đưa tiền còn tranh thủ sờ sờ lòng bàn tay hấn. Hấn lại vẫn cười cười như cũ, chất phác cùng nhả nhặn.

Nàng thấy hấn không chỉ có bên đường đòi tiền nữ nhân, thậm chí ngay cả tiền của kỹ nữ cũng muốn, không khỏi nhăn mặt nhú mày, ác cảm trong lòng càng sâu. Thái Sứ Lan đang định xoay người dời đi, bỗng nhiên nghe thấy hấn cười nói:

- Tại hạ không lâu nữa sẽ phải rời khỏi nơi này, mười văn tiền này chỉ sợ ngày sau không có cơ hội trả cho cô nương.. Trước dùng vật này bồi thường vậy.

Nói rồi, hấn lôi từ trong tay áo ra một vật gì đó, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay đang ăn đậu hũ của nàng kia. Nàng ta cúi đầu, đột nhiên ngớ người. Thái Sứ Lan bên này cũng ngăn ra.

Vật kia...thật sự là một miếng vàng lá!

Dùng vàng lá đổi lấy tiền đồng? Đại nãi người này quả nhiên có vấn đề! Hơn nữa còn là vô cùng nghiêm trọng!

Người nọ cũng không cho người ta cơ hội hỏi nhiều, xoay lưng rời đi. Thái Sứ Lan nghĩ nghĩ một lúc, quyết định đi theo phía sau hấn, mắt thấy hấn quẹo một cái, liền vội vàng rẽ theo vào hẻm nhỏ.

Nơi này rất giống một khu ổ chuột. Bên ngoài đường lớn mùa xuân đã tới, phía trong ngõ nhỏ lại như mùa đông chưa qua, âm u rét lạnh. Trên khối đá dơ bẩn, một thiếu niên gầy trơ xương đang ngủ, hình như còn đang phát sốt, cả người đỏ bừng, chỉ có khuôn mặt là đen nhem dơ dáy.

Nam tử kia đem mười đồng tiền đặt cạnh thiếu niên, lại từ trong người lấy ra một gói thuốc, nhẹ nhàng để xuống mặt đất, sau đó không một tiếng động rời đi. Hấn vừa ra khỏi ngõ nhỏ, tâm trạng có vẻ không tốt, ngựa đầu thờ dãi. Ánh nắng chiếu xuống, khuôn mặt hấn dường như trở nên trong suốt. Một giọng nói bỗng nhiên vang lên, nhỏ nhẹ mà lạnh nhạt:

- Vì sao ngươi lại cho hấn tiền? - Thái Sứ Lan từ trong ngõ nhỏ u ám đi tới, hỏi.

Nam tử quay đầu, nhìn thấy nàng cũng không tỏ ra ngạc nhiên, thái độ vẫn như cũ, thẳng thắn bộc trực, thông dong trả lời:

- Hắn mỗi ngày đều phải nộp lên cho lão đại ăn mỳ năm văn tiền, nhưng hiện giờ bị bệnh, nếu như không giao tiền, sẽ bị đánh đập.
- Vậy tại sao ngươi lại cho hắn mười văn?
- Năm văn còn lại để hắn mua bánh bao ăn. - Hắn mỉm cười, - Bánh bao nhà Vương Kí trên phố Lê Hoa hương vị không tồi, cô nương nếu rảnh có thể qua nếm thử xem sao.
- Vậy tại sao ngươi không trực tiếp mua bánh bao cho hắn ăn?
- Đứng tưởng nơi đó không có ai khác, đợi lát nữa mấy người ăn xin còn lại đều sẽ trở về. - Hắn không chút không kiên nhẫn, bình tĩnh giải thích. - Nếu như thấy được sẽ không cho hắn ở lại nữa.
- Đồng cảm như vậy, vì sao ngươi không dứt khoát thu lưu hắn luôn? - Thái Sử Lan cũng không vì thái độ hợp tác của hắn mà thu lại sự sắc bén trong lời nói.
- Hắn không chịu đi, nói phải ở lại đợi người. - Hắn thờ dài, mỳ hơi nhũn lại, đáng vẻ lo âu nhưng lại lộ vẻ phong tình. Mấy nữ tử đi ngang qua đều nhìn không được mà trộm liếc nhìn hắn.
- Ngươi có vàng, vì sao không cho hắn?
- Thất phu vô tội mang ngọc lại thành có tội, đạo lý này cô nương hẳn là hiểu rõ. - Ánh mắt hắn trong trẻo mà thông hiểu.

Thái Sử Lan im lặng, hiểu được ý tứ của hắn, quả nhiên là một người tinh tế tỉ mỉ, giúp một kẻ ăn xin cũng suy nghĩ thấu đáo như vậy. Biết rõ nếu như cho vàng, ngược lại sẽ khiến kẻ kia gặp phải phiền toái, cho nên không ngại ngần đón người trên đường vay tiền, cũng không tiếc dùng vàng lá đổi lấy tiền đồng.

- Ngươi có thể đến cửa hàng dùng vàng lá đổi tiền đồng, vì sao nhất định phải hỏi vay nữ nhân? - Thái Sử Lan lại có thể vẫn không buông tha, hỏi tiếp.
- Chuyện này...mấy cửa hàng trên phố, hôm nay... - Hắn khó xử nhìn bốn phía xung quanh, - Chỉ có tiệm bánh bao Vương Kí là mở cửa, có điều lại không nhận thối lại vàng lá. Còn việc tìm nữ tử... - Hắn mỉm cười, - Hôm nay trên đường nhiều nữ tử, hơn nữa, nữ tử luôn dễ nói chuyện, trừ phi... - Hắn không nói tiếp, ánh mắt nhìn Thái Sử Lan mang theo ý cười.

Thái Sử Lan cảm thấy, hiểu rõ ý tứ đối phương chính là "Trừ phi giống như cô nương, lại khó nói chuyện như vậy", lời này của hắn, mang ý phê bình nhưng lại điềm đạm hòa nhã, mang ý thăm dò nhưng lại giống như trên đùa, mang ý giễu cợt nhưng lại cẩn thận tinh tế, vô cùng thân thiết nhưng lại có chừng mực, không chút phóng túng, đủ loại tư vị nhỏ nhặt. Theo lý, lúc này nàng hẳn là phải tỏ ra không quen, cần phải cảm thấy bất mãn, cần phải xoay người rời đi, nhưng không hiểu tại sao, thấy người nọ bình tĩnh mà mặt ngập ý cười, nàng chợt cảm thấy trong lòng bình thản. Người kia, ngay cả ánh mặt trời khi chiếu lên người hắn đều mang theo vẻ dịu dàng đến lạ.

Thái Sử Lan không nói lời nào, hắn cũng không gọi chuyện, hai người yên lặng đối mặt ở góc phố. Gió xuân tháng Hai nhẹ nhàng len lỏi trong dây thừng xuyên bên tường, cành lá lay động, quang cảnh một màu xanh tươi. Một cảnh này phản chiếu trong đôi mắt hắn, dù mơ hồ lại cũng trở thành sắc xuân say đắm lòng người.

Thái Sử Lan đột nhiên hét đầu:

- Đi.
- Nàng dẫn đầu bước lên phía trước. Người nọ giật mình, vội vàng đuổi theo, đồng thời hỏi:
- Cô nương, ngươi đây là?
- Bánh bao Vương Kí thật sự rất ngon sao?
- Phải.
- Vậy đi nếm thử chút.
- Được.
- Có rượu không? Ta muốn vừa ăn bánh bao vừa uống rượu.
- Ta biết có chỗ rượu rất được.
- Vậy thì tốt rồi.
- Có điều...Chút vàng cuối cùng của ta đều dùng hết rồi.
- Vậy ta mời ngươi.

Hắn đột nhiên đứng lại, nàng cũng dừng bước, quay đầu lại, thấy hắn đứng đó tươi cười. Không phải ý cười giống như trước kia, khiếm tốn lễ độ, với ai cũng ảm áp, hiền lành, mà là một loại cười lạ lẫm, rung động lòng người; khóe môi từ từ nâng lên, chậm rãi lan tỏa trên mặt, tiếp tục tràn đến đáy mắt, ánh mắt bởi vậy giống như phát sáng, rực rỡ trắng lè, như ánh ban mai sau đêm giông bão, như ánh cầu vồng ngập tràn màu sắc trên đỉnh núi cao.

Hắn trả lời: Được

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ôn Nhu Như Ngọc

Bánh bao Vương Kí, rượu thơm Nghênh Hương. Quả nhiên là sự kết hợp hoàn hảo!

Thái Sứ Lan tay xách một túi bánh bao, nam tử kia cầm theo hũ rượu, tiến ra khỏi thành. Thái Sứ Lan vốn là người đã quen tự thân vận động, lúc đầu, nàng còn đang định một tay cầm bánh, một tay xách rượu, thì người kia đã không biết từ lúc nào ôm hũ rượu lên, kiên quyết nói:

- Ta đường đường một thân nam nhân, sao có thể trở mặt nhìn nữ nhi xách vỏ rượu được.

Thái Sứ Lan híp mắt, nghĩ nghĩ. Nếu giờ có ba đứa bạn của nàng ở đây, thế nào cũng sẽ bá vai bá cổ nhau mà cười, lại thăm thì to nhỏ khen một câu "Đúng là thân sĩ trời sinh mà!". Cảnh Ba nhất định sẽ hai mắt long lanh, lập tức lao tới ôm cổ người ta mà tra hỏi tên tuổi, nghề nghiệp, lương tháng bao nhiêu, nhà cửa thế nào, bố mẹ còn sống hay đã mất, có anh chị em gì hay không....

Nhưng mà, lại phải nói, Thái Sứ Lan cũng rất thích thái độ này của hắn. Không phải hắn vì hắn giúp nàng xách vỏ rượu, máu chốt ở chỗ đây là xã hội nam quyền, trọng nam khinh nữ, nữ nhân muốn xuất đầu lộ diện đã khó, chứ đừng nói đến chuyện tùy tiện mời rượu một nam nhân xa lạ, vậy mà hắn lại vô cùng bình tĩnh, không chút nhiều lời. Lúc này, hắn đi song song bên cạnh nàng, ngón tay thon dài đặt trên vỏ rượu. Hương rượu phảng phất xung quanh, nhưng cũng không thể khiến người ta say lòng bằng ý cười trên môi nam tử.

- Chỗ này không tồi. - Hắn chỉ tay về phía sườn núi nhỏ xanh rì trước mắt. Trên đất hoa nhỏ điểm tó, phía trên liễu rủ lá lứt, bên cạnh suối nhỏ vắt ngang, quả là khung cảnh xinh đẹp nên thơ.

Thái Sứ Lan ngồi bệt xuống đất. Bên cạnh, hắn cũng thản nhiên ngồi xuống, chân dài duỗi thẳng, đáng vẻ vô cùng thoải mái. Nàng mở túi, bánh bao Vương Kí quả nhiên hương vị thơm ngon. Vỏ bánh trắng tuyết được quét lên một lớp dầu mỏng, lại vì hơi nước bao quanh mà dường như trở nên trong suốt, bên trên phủ vài cọng hành lá xanh tươi.

Thái Sứ Lan cũng không mời hắn, từ từ ăn hết một cái, còn đang định lấy thêm, một bàn tay bỗng nhiên vươn tới. Hắn hơi nghiêng người, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm lên một cành cây nhỏ, vỏ cây đều được lột bỏ. Hắn dùng cành cây làm đũa, cẩn thận gắp đi mấy lá hành thái nhỏ trên bánh bao.

Giờ phút này, cả hai gần như dựa sát vào nhau. Nửa người hắn nghiêng xuống trước mặt nàng, hơi thở nhàn nhạt, không giống với mấy mùi huân hương dành cho nam tử đang thịnh hành, mà chỉ là mùi mộc hương phảng phất, thanh tao nhã nhặn. Nắng ấm nhẹ vương trên vài sợi tóc rủ xuống trước trán, vài tia nắng giống như đang nhảy nhót vui đùa trên hàng mi đen dài cong vút của hắn, rạng rỡ mê ly.

Bốn phía như trở nên yên ắng đến lạ. Chim chóc không cất tiếng ca, cánh hoa nhẹ nhàng lay động, suối nước yên ả, gió khẽ ngâm nga. Khuôn mặt Thái Sứ Lan cũng có chút phiếm hồng.

- Người tên gì? - Nàng bỗng nhiên mở miệng, vẫn là giọng điệu thường ngày.

- Lí Cận Tuyết. - Hắn bỏ đi tất cả hành thái, cũng không cảm thấy có điểm bất thường, tùy ý ngồi thẳng lên, đáp.

- Sao lại bỏ hết hành đi? Người cũng không thích sao?

- Ta thích.

Thái Sứ Lan nhìn hắn. Ban nãy lúc nàng ăn cái bánh bao đầu tiên, chỉ khẽ nhú mày khi nhìn thấy hành lá, chẳng lẽ hắn nhìn ra nên cố ý bỏ đi giúp nàng?

- Ta không biết tiếp theo người sẽ chọn cái bánh nào. - Hắn cười, - Có lẽ là cái béo tròn trắng trẻo bên này, cũng có thể là cái nhỏ nhắn xinh xắn bên kia.

- Không phải đều giống nhau sao? - Nàng khó hiểu.

- Không, không giống. Không những bánh bao, - Hắn cười, - vạn vật trên thế gian, không có thứ gì hoàn toàn tương đồng. Chỉ cần người để ý kỹ sẽ tìm ra điểm khác biệt, chuyện này cũng khá thú vị.

- Thú vị ư? - Nàng hỏi lại, rồi tỉ mỉ chọn lấy một chiếc bánh bao, thoát nhìn rất đáng yêu. Như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, lại cất tiếng hỏi, - Vì sao lại dùng cái tên này? Tuyệt lạnh như vậy, không giống người chút nào.

- Ta là cô nhi. - Giọng điệu hần giống như đang nói xuất thân của hần rất tốt, thậm chí ánh mắt cong cong như mang ý cười, - Nghĩa phụ phát hiện ra ta dưới gốc cây phủ đầy tuyết trắng, bởi vậy đặt tên ta là Cận Tuyết.

Nàng uống một ngụm rượu, hơi hơi nhăn mày, buông vò rượu xuống. Rượu ở cổ đại quả nhiên nhạt nhẽo, rượu ngon hóa ra lại là rượu gạo mang vị ngọt.

- Tên rất hay.

- Ta cũng thấy vậy. - Hần cũng uống một ngụm rượu, cắn một miếng bánh bao, đột nhiên nghiêng đầu nhìn nàng, - Không thích rượu này?

- Không thích.

- Ta đoán thử được không? - Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi của hần vang lên, - Người thích rượu mạnh, loại rượu uống vào giống như thiêu đốt cổ họng cùng dạ dày, bùng bùng nóng rực, giống như tính cách chính người?

Nàng trầm mặc một hồi, đột nhiên lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt:

- Tốt lắm, thật hình tượng. Nhưng ta không thích người khác hoài nghi ta như vậy.

- Không phải ta hoài nghi người. - Hần thở dài. - Thôi được, nếu người đã không thích như vậy, ta sẽ nói thẳng. Ta muốn hỏi người một chuyện.

- Nói.

- Người không giống một kẻ thích xen vào chuyện của người khác, cũng không giống một người dễ dàng cảm động. Vậy thì tại sao người đi theo ta, lại vì ta cho đũa kia mười văn tiền mà mời ta ăn cơm?

Thái Sử Lan chú ý thấy hần khi nhắc tới người ăn xin kia lại dùng từ "đũa nhỏ", điều này khiến nàng thay đổi chủ ý, quyết định trả lời.

- Đáp án thật ra rất mang tính chủ quan, ta vốn không muốn nói, nhưng kể cho người cũng không sao. - Ánh mắt nàng trở nên xa xăm, - Ta có ba người bạn, trước kia đều là cô nhi, ta là người lớn nhất trong nhóm. Lúc các nàng vẫn còn cần có người bông bế, ta cũng đã ba tuổi. Ba tuổi, có nhiều chuyện không thể không nhớ rõ.

Nàng ngừng lại một lát, hần đưa qua một cái bánh bao, Thái Sử Lan hưng hăng cắn một miếng.

- Ta còn nhớ rõ lúc ta còn là ăn mày, sống cùng mẫu thân dưới gầm một cây cầu. Sáng nào bà ấy cũng sẽ ra ngoài, buổi tối đi về mang theo đồ ăn cho ta. Bởi vì ta có chút bản lĩnh, bà ấy nhờ vào bản lĩnh này của ta mà có thể đem ít đồ linh tinh đi bán, miễn cưỡng đảm bảo cho chúng ta no bụng qua ngày. Bởi vì cuộc sống hai mẹ con ta có chút khá hơn so với mấy người xung quanh, khiến cho vài kẻ sinh lòng đố kỵ. Lúc đó, chúng ta cũng bị thu phí bảo hộ, thời điểm lão đại trên phố đến thu phí, có kẻ âm thầm ở sau lưng nói bà ấy có tiền rồi, có thể thu nhiều một chút.

Gió lạnh thổi qua, bánh bao cũng đã nguội hết từ bao giờ, vậy mà chiếc bánh bao hần đưa qua lại vô cùng ấm nóng, thơm ngon như mới. Nàng cũng không phát hiện, tiếp tục nói.

- Ngày đó, ta bế về một con chó nhỏ, nương ta nói con chó kia thuộc loại giống quý. Một kẻ ăn xin lại nuôi dưỡng con vật như vậy, chi sợ sẽ gặp phiền toái. Ta lại không chịu nghe lời. Đúng lúc này, người thu phí tới.

Nàng mím môi, ánh mắt lạnh lùng tĩnh lặng, như bao phủ một lớp sương mù. Chuyện cũ đập tan giới hạn năm tháng thời không, mạnh mẽ tràn tới...

- Không có tiền? - Tên vô lại ngu ngốc kia chỉ tay về phía Yêu Kê, ôm bụng cười ngặt nghẽo, - Không có tiền nộp phí, lại có tiền nuôi chó? Lại còn ở đây hào phóng chi tiền nuôi chó? Con mẹ nó, mày dám lừa ông? - Giọng điệu của hần đột nhiên chuyển thành dữ tợn, hưng hăng ném mạnh Yêu Kê xuống đất.

- Đừng đánh chó của cháu! Nàng bỏ nhào tới, lại bị kẻ kia một cước đá văng ra, đập lên bệ cầu, một tiếng "ầm" mạnh mẽ vang lên.

- Không được đánh con tôi! - Người phụ nữ ban đầu vốn đang khiêm nhường cười lấy lòng, vẻ mặt cầu khẩn van nài, lúc này cũng nhất thời hét lớn, lao về phía trước, móng tay điên cuồng cào lên mu bàn tay đối phương, lưu lại mấy đường đỏ thẫm.

- Mẹ nó! Lại dám cào ông mày! - Hần ta tức giận kéo tóc người phụ nữ, nghiêng răng nghiêng lợi, - Con mẹ nó, là mày tự muốn tìm tới chỗ chết đấy! - Hần ta hưng hăng đẩy người phụ nữ ra. Ngay lúc đó, một chiếc xe tải lao qua.

Kí ức nàng, một mảnh đỏ tươi chói mắt, mùi máu tanh nồng...

Nàng kể đến đây thì yên lặng, hần cũng trầm mặc theo, giống như hiểu được tâm tình nàng lúc này, không có hỏi thêm. Một lúc lâu sau, Thái Sử Lan lại lên tiếng.

- Sau đó ta báo thù. Về sau, tên côn đồ kia cũng té ngã, thời điểm hần ngã xuống đất, bị một thanh nhọn đâm ngang.

Lời nói ra vô cùng hồ hững, nhưng tim nàng lại có chút lạnh lẽo. Cảnh xuân tươi đẹp trước mắt, lại giống như biến thành góc đường năm ấy. Tuyết trắng tung bay trong gió. Nơi ấy, cũng không có thanh nhon nào, chẳng qua là vô số mảnh thủy tinh vụn vỡ rải đầy nền đất. Tên côn đồ kia đẩy mẹ nàng, lại vì dùng sức quá lớn nên theo quán tính ngã xuống. Một khắc đó, nàng lập tức vươn tay, nhẹ nhàng nói: Hợp lại.

Trong nháy mắt, miếng vỡ thủy tinh hợp lại nguyên dạng, đâm thẳng vào lưng kẻ đang mạnh mẽ ngã xuống.

Ngày hôm đó, có người trong viện nghiên cứu vô tình đi ngang qua, thấy được quá trình nàng khôi phục mảnh vỡ, liền ôm nàng về viện.

Cuộc sống mới của nàng bắt đầu từ ngày đó, cũng không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh.

...

Lời nàng nói ra, chỉ có muốn nói hoặc không muốn nói, tuyệt đối không che giấu, bởi vậy nàng nói "Ta báo thù" chứ không phải "Ông trời giúp ta báo thù". Trời xanh vô tâm, dựa vào cái gì mà được mang tiếng tốt.

Cũng không biết hẳn nghe có hiểu không, lại chậm rãi cắn một miếng bánh bao, ý cười khoe môi tan biến. Bỗng nhiên cầm rượu đưa qua, ôn nhu nói:

- Uống đi cho thoải mái.

Thái Sử Lan có chút kinh ngạc nhìn hần. Tuy rằng mới tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng nàng luôn cảm thấy Cận Tuyết là một người vô cùng thấu đáo, từ đầu tới giờ lúc nào cũng nghĩ cho người khác, không phải là một kẻ thích miến cưỡng người khác. Nàng ban nãy đã nói không thích rượu này, vậy mà giờ hần lại khuyên nàng uống. Chẳng qua là lúc này, trong lòng nàng có chút buồn bực, tự nhiên lại cảm thấy vô rượu trước mắt dường như cũng có vài phần hấp dẫn. Nàng dứt khoát đón lấy, "ưng ực" nuốt xuống hai ngụm lớn, tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, nàng đang định cáo từ, còn chưa kịp mở miệng, Cận Tuyết bỗng nhiên biến sắc:

- Cẩn thận!

Trong chớp mắt, đã thấy hần lao về phía nàng, mùi mộc hương nhàn nhạt truyền đến. Tiếp đó, Thái Sử Lan bị hần kéo chạy băng băng lùi ra xa mấy bước. Phía sau, âm thanh "phập, phập" liên tục vang lên, tiếng đồ vật xé gió lao đến, Lí Cận Tuyết cũng không quay đầu, vẫn kéo nàng chạy khỏi, Thái Sử Lan cố sức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đám cỏ họ vừa ngồi, mũi tên như mưa cắm xuống.

Lí Cận Tuyết vòng tay quanh eo nàng, thỏa đáng mà có chừng mực. Nàng đột nhiên cảm thấy như một dòng nhiệt từ đó truyền vào, nhất thời thân nhẹ như yên, chạy nhảy không hề mất chút sức lực. Chắc chắn, đây chính là võ công thâm hậu trong truyền thuyết có đúng không?

- Mau chạy lên núi! - Lí Cận Tuyết nói nhỏ, kéo nàng chạy thẳng đến Lộc Minh Sơn gần đó. Nàng cũng không kịp nghĩ nhiều, kẻ phía sau vẫn không buông tha, tiếp tục đuổi tới.

"Vù", một mũi tên xé gió lao tới, mạnh mẽ xoay tròn trong không khí, lao thẳng về phía bả vai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trời Giáng Mỹ Nhân!

- Nhảy lên! - Vòng tay Lí Cận Tuyết ở eo nàng nhẹ nâng lên.

Thân mình Thái Sử Lan bay lên nửa thước, mũi tên "xoẹt" một cái xé rách ống tay áo, nàng thậm chí còn cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại sượt qua da thịt. Thời điểm tay áo vừa rách, một vật gì đó đột nhiên ló ra. Lúc này, hai người họ đang vội vã trốn chạy, nàng cũng không có tâm tư quan tâm đó là cái gì. Nhìn xuống vật đang chuẩn bị rớt ra, nàng bỗng nhiên cảm thấy dường như có việc gì đó không ổn đang phát sinh, vội vàng nhìn lại lần nữa. Vật kia chính xác là một tờ giấy, hơi hơi hé mở, nàng nhận ra đó là giấy viết thư hôm trước tìm được trong phòng Thái Thế Lan.

Dường như không có gì quan trọng, nhưng là Thái Sử Lan vẫn một bên chạy, một bên đưa tay cầm lấy ống tay áo. Vết rách trên đó từ từ khép lại...

Lí Cận Tuyết chỉ lo kéo nàng chạy đi, cũng không quay đầu nhìn lại. Hai người thẳng hướng Lộc Minh Sơn thẳng tiến. Vốn là ban đầu còn nghĩ rằng hôm nay ở đây tổ chức lễ hội, có thể lợi dụng đám đông mà thoát khỏi kẻ đang truy sát phía sau, chỉ là không ngờ do không quen thuộc đường đi, phương hướng lên núi lại không đúng. Vậy nên càng chạy khung cảnh càng vắng vẻ, đường đi càng gồ gề, một bóng người cũng chưa hề nhìn thấy.

- Đằng trước không có đường! - Lí Cận Tuyết bỗng dừng bước.

Thái Sử Lan bình ổn hơi thở. Vừa ngừng đầu liền phát hiện hai người họ không biết từ khi nào đã chạy đến một vách đá. Cuộc đời xuyên không của nàng quả nhiên màu chó, đến chỗ nào không đến lại chạy tới vách núi. Nàng dứt khoát:

- Ta không nhảy đâu!

Nàng mới không thèm nhảy vực làm thần tiên tỷ tỷ hay đi tìm sư phụ Phong Thanh Dương của Hoa Sơn gì đó đâu! Nàng chỉ cần biết, bây giờ mà nhảy xuống, chín phần mười là thành kẻ tàn phế.

- Ngươi nghĩ đi đâu thế? - Lí Cận Tuyết bật cười, kéo tay nàng, - Nhìn xem

Thái Sư Lan lúc này mới để ý kĩ. Vị trí hiện tại hai người đang đứng giống như một hòn núi nhỏ, phía dưới "vực sâu" cây cối che phủ, nhìn không rõ cảnh vật. Giống như mơ hồ có dòng nước yên bình chảy qua, đối diện chính là dãy Lộc Minh Sơn cao lớn trắng lè. Phía xa xa, bên trên núi đá lồi chồm, giống như còn có mấy cái cửa hang tối đen, đúng là nơi che đậy rất tốt, cho dù có kẻ truy đuổi, hẳn là vẫn có thể tìm được chỗ trốn trong đó.

Thái Sư Lan cảm thấy Lí Cận Tuyết thì còn có thể dễ dàng nhảy qua, còn nàng...hình như có hơi quá sức. Lí Cận Tuyết bỗng nhiên nắm lấy một đoạn dây leo, cười cười nhìn nàng:

- Chúng ta nhảy qua.

- Nhảy qua kiểu gì?

- Gần đây ta bị thương, tạm thời khinh công giảm sút. - Hắn có chút áy náy cười, - Không thể nào ôm theo ngươi nhảy qua, dây leo này cũng hơi nhỏ, không chịu được sức nặng của hai người. Vậy nên ta qua trước, xong xuôi thì quăng dây lại kéo ngươi sang.

Thái Sư Lan gật gù đầu, thái độ bình tĩnh, không chút mấy may nghi ngờ. Sinh tử trước mắt, không thể do dự. Lí Cận Tuyết nhìn nàng, ánh mắt cong cong mang theo ý cười, ôn nhu nói:

- Yên tâm, ta sẽ đỡ ngươi.

Thái Sư Lan vỗ vỗ lên túi vải bên hông:

- Nhớ kỹ, bánh bao còn chưa có ăn xong đâu.

Cái này có thể xem là sự quan tâm của nàng dành cho hắn. Ánh mắt Lí Cận Tuyết nhìn nàng như lóe sáng, lập tức cười cười, cầm lấy dây leo, nhảy qua khe núi. Thái Sư Lan nhìn tay áo hắn tung bay trong gió, giống như chỉ vừa nhấc chân, thân người đã lập tức lướt qua không trung. Tư thế tung người của hắn có vẻ tốt lắm, giống như con cá quẫy đuôi lao vào biển rộng.

Nhìn thấy một chân hắn đã sắp chạm đến vách núi đá màu đen phía đối diện, nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lúc này, bỗng một tiếng "vút" ngăn ngời vang lên.

Nàng lập tức căng tai lắng nghe, vừa mới xác định được phương hướng âm thanh phát ra, liền cảm thấy không khí bên người như bị gió lớn xé ngang, ống tay áo "xoẹt" một tiếng, lại bị xé rách! Một đạo ngân quang xẹt qua người nàng, lao thẳng về phía trước. Nàng tro mắt nhìn mũi tên kia cắm lên lưng Lí Cận Tuyết, máu tươi bắn ra.

Thái Sư Lan vội vã chạy về phía trước, nắm lấy một đoạn dây leo, giật giật, lập tức nhảy xuống. Vừa mới lao xuống được nửa trượng thì đoạn dây đã bị kéo căng. Cũng may, vẫn là chịu được sức nặng của nàng! Thân người Thái Sư Lan lắc lư giữa không trung, nàng cố gắng vươn tay muốn tóm lấy hắn. Giống như kì tích bỗng nhiên xảy đến, nàng mạnh mẽ bật người, tứ chi phối hợp nhuần nhuyễn, tốc độ tăng vọt giống như người đã học võ lâu năm. Cả đời này của nàng cho đến hiện tại, chắc chắn đây là lần hành động xuất sắc nhất rồi!

Nàng chuẩn xác lao tới bên người Lí Cận Tuyết, lúc này vừa vặn đúng thời điểm hắn ngã xuống, ngón tay của nàng nhanh chóng tóm được tay áo hắn! Thái Sư Lan hung hăng túm chặt. Lòng nàng vừa mới âm thầm vui mừng, bỗng nhiên thân mình nhẹ bẫng, đột nhiên rơi xuống. Ôi mẹ ơi! Thế quái nào lúc này lại đứt dây!!!!

Lí Cận Tuyết ngẩn đầu, lúc này, hắn không có mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn ấm áp, dịu dàng như trước. đột nhiên vùng tay đẩy nàng lên. "Vút" một tiếng, thân mình Thái Sư Lan đột ngột bay lên, lực phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, vô cùng khó chịu. Ngay khi nàng sắp sửa đáp người đến vách đá đối diện, bỗng nhiên một tiếng vang quen thuộc lại truyền đến. Ánh bạc chợt lóe, một mũi tên xé gió lao tới, lực đạo mạnh mẽ bắn đến khiến thân mình nàng lại rơi xuống. Cái loại tình hình này, ngay cả Thái Sư Lan cũng không nhận được muốn mắng to: "Đùa ta đấy à!"

Thân người nàng vừa mới bắn lên lại đột ngột rơi xuống. Gió rít ào ào bên tai, nàng cố hết sức mở mắt nhìn quanh, thấy Lí Cận Tuyết cũng không có rơi xuống mà đột nhiên đâm vào vách núi. Nơi đó dây leo đứt gãy, lộ ra một khe núi sâu hoắm, Lí Cận Tuyết lập tức biến mất.

Khe núi đá nhô lồi chồm như vậy, mà hắn lại đang bị thương...

Ý niệm dūr nhiều lần ít đột nhiên hiện lên trong đầu nàng, còn chưa kịp nghĩ hết, lại "rầm" một tiếng, cả người Thái Sư Lan mắc vào tàng cây. Mùi gỗ tùng lập tức xông vào mũi. Chẳng qua, lần dừng lại này cũng chỉ trong nháy mắt, tiếng "rắc rắc" lại đột nhiên vang lên, thân người Thái Sư Lan tiếp tục lao xuống!

Âm thanh va chạm lại một lần nữa vang lên, bất quá cũng không có đau nhức như nàng tưởng tượng. Có điều, thất lưng giống như bị thứ gì đó ôm lấy, vừa cứng rắn lại vừa mềm mại. Thái Sư Lan lấy lại bình tĩnh, cảm giác vật này rất giống một cánh tay. Rơi như thế lại còn có người đỡ được?

Choáng váng chưa qua đi, hương quế thơm nồng lập tức vây quanh nàng, một giọng nói quen thuộc vang lên, có chút kinh ngạc, lại giống như trêu đùa:

- Ông trời quả nhiên đối đãi ta không tệ, biết ta cô đơn buồn chán liền ban xuống mỹ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đẩy Ngã Không Thương Lượng

Người nọ còn chưa dứt lời, đột nhiên đổi giọng, ngạc nhiên nhìn nàng:

- Lại là nàng?

Thái Sử Lan mở mắt. Trước mặt, ánh mắt người nọ chớp nhoáng đổi thay, tựa tiểu phi tiểu. Làn da như châu như ngọc càng thêm nổi bật dưới bóng cây rậm rạp, giống như có ánh sáng bao phủ. Quả nhiên là khuôn mặt của tên đáng ghét kia!

Thái Sử Lan nhú mày, đưa tay đẩy mặt hắn ra. Dung Sở mỉm cười, nhẹ nhàng buông tay. "Rầm" một tiếng, cả người Thái Sử Lan "lại" lao xuống đất. Cũng may Dung Sở cũng không phải loại người lòng dạ hiểm ác, cái bàn phía trước hắn vốn có trái thảm, Thái Sử Lan có ngã cũng chỉ rơi lên tấm thảm đó mà thôi. Nhưng là, Thái Sử Lan từ trên cao ngã xuống, trước đó còn va chạm cây cối, lúc này rơi xuống, toàn thân không tránh khỏi đau nhức, cổ họng cũng khô khốc. Nàng vừa đưa mắt nhìn lên, lại thấy trước mặt có một đĩa lê lớn, thuận tay cầm lấy một quả, đưa vào miệng nhai ngấu nghiến. Ăn xong, tùy tiện vứt hạt lê sang bên cạnh, sau đó ngẩng mặt nhìn quanh...

Ặc? Nhiều người như vậy!

Để ý một chút, mới phát hiện lúc trước ở trên kia nhìn không đến, rơi xuống rồi mới thấy nơi đây là một vùng đất rộng lớn bằng phẳng, cỏ cây hoa lá xanh tươi trải ra vô tận, dòng sông phía trước xanh biếc uốn lượn, phía sau gió thổi vi vu, phong cảnh như họa, cũng bởi vậy mới bị chọn làm nơi tổ chức lễ hội ngày hôm nay.

Trước mặt, hai hàng bàn tiệc được sắp xếp ngay ngắn, bên trái dành cho nam nhân, bên phải một hàng nữ tử. Đám người này vốn nên ồn ào huyền ảo, nhưng lúc này, một mảnh yên ắng như tờ, ai cũng trợn mắt há mồm, nhìn chăm chăm vào người vừa từ trên trời rơi xuống trúng Tần quốc công, tạm thời chưa nuốt trôi sự kiện mới bắt đầu xảy đến.

Chỉ có một người sau phút giật mình ngẩn ngui, vui vẻ hô lớn:

- Tỷ....

Thái Sử Lan nhìn tới chỗ phát ra giọng nói, liền thấy Thái Thế Đào vui mừng chạy đến. Bên thắt lưng hắn, hai cái đầu rồng bằng tơ lụa hai màu đỏ vàng lắc lư theo từng nhịp bước, nhìn qua có chút buồn cười. Thái Sử Lan lúc này lại nhạy bén phát hiện có một đám người đang hướng ánh mắt khó chịu về phía Thái Thế Đào.

Chắc chắn, tiểu tử này, sao lại đắc tội với người ta rồi?

- Tỷ... - Thái Thế Đào vừa hô được nửa tiếng, đột nhiên nhớ ra tỷ tỷ là khí phi hoàng gia, được ngự ban thưởng cho về nhà xuất gia, vốn là không được xuất hiện ở nơi này, vì vậy vội vàng đem lời nói nuốt trở vào.

Thái Sử Lan lúc này cũng không có lòng dạ nào tán dóc cùng hắn. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía chân vách núi, lại nhìn đến suối nước cách đó không xa, tự hỏi không biết Lí Cận Tuyết đã ngã xuống nơi nào rồi. Nàng chống tay, gắng gượng thân thể đau nhức như gãy từng đoạn xương đứng lên.

Dung Sở ở bên cạnh thong thả uống rượu. Một khắc khi Thái Sử Lan rơi vào vòng tay hắn, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, sau đó nàng cũng chẳng thèm liếc nhìn hắn thêm lần nào nữa. Một người lúc nào cũng là tâm điểm của sự chú ý như hắn, lúc này lại bị vị khách không mời mà tới này ngó lơ, cũng chẳng tỏ ra nửa điểm khó chịu, lại còn ung dung ăn trái cây, hứng thú quan sát Thái Sử Lan. Lúc này, thấy Thái Sử Lan trán đầy mồ hôi, lại kiên quyết muốn rời đi, hắn vội cất giọng hỏi:

- Đi đâu?

- Tìm người.

- Ai?

- Không liên quan đến người.

- Chuyện của hôn thê, ta là hôn phu đương nhiên phải quan tâm rồi.

- Trước khi ta tự mình thừa nhận, tốt nhất người đừng có xưng hô như thế.

- Vậy nàng cho ta một cơ hội, ta sẽ cố sức để nàng thừa nhận, thế nào? - Dung Sở cười dài, thoát nhìn không hề có chút thành ý, - Ta phải người tìm người giúp nàng.

Thái Sử Lan theo thói quen đang định từ chối, bỗng nhiên nhớ tới con suối nhỏ kia rất có thể là một nhánh nhỏ của Lộc Minh Hà. Nếu nhờ như Lí Cận Tuyết trôi xuống hạ lưu, nàng một thân một mình tìm kiếm quả thật khó khăn. Lại nói, Lí Cận Tuyết cũng có thể không rơi xuống nước mà còn bị kẹt ở đâu đó trong khe núi, cũng cần có nhiều người may ra mới tìm được.

- Được. - Nàng giơ một ngón tay lên, - Một trăm hộ vệ.

Dung Sở vỗ vỗ tay. Một đội người áo xanh không biết từ đâu đi tới. Những người này đều mặc trang phục vô cùng đơn giản, thoát nhìn không hề giống với hộ vệ của mấy nhà giàu có. Nhưng đôi mắt ai nấy đều sắc bén, tinh tường, bước chân vô cùng có lực. Bốn phía vang lên một trận xì xào to nhỏ, Thái Sử Lan tựa hồ nghe được "Long Hồn vệ" linh tính gì đó, nàng nhìn nhìn, vẫn là cảm thấy không vừa lòng:

- Chỉ có mười người?

- Mười người bọn họ cũng đủ so với một ngàn hộ vệ tầm thường khác rồi. - Giọng nói Dung Sở bình thản vang lên, giống như không cho phép người ta hoài nghi lời nói của mình, - Hiện tại nàng có thể nói cho ta biết rồi chứ, muốn tìm ai?

- Nam nhân. - Thái Sử Lan nói, - Áo lam, thân hình, vóc dáng, tuổi tác không khác biệt mấy so với người. - Nàng lại nghĩ nghĩ một chút, hình như vẫn không có đặc điểm gì nổi bật, lại bỏ sung, - Đẹp.

- Đẹp? - Câu cuối cùng khiến cho lông mày Dung Sở nhíu lại, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm.

- Phải. - Thái Sử Lan dứt khoát gạt mạnh một cái.

- Đẹp như nào? - Dung Sở chỉ chỉ chính mình, - Giống như ta?

Thái Sử Lan khinh bỉ nhìn hắn một cái, đúng là cái đồ tự luyện! Nàng lại nghĩ nghĩ, cảm thấy hai người này kì thật không thể đem ra so sánh với nhau, phong cách cùng đáng về quá mức khác biệt, bất quá vẫn phải nói thêm, nàng thấy Lí Cận Tuyết vẫn là vừa mắt hơn một chút.

- So với người dễ nhìn hơn chút.

Ánh mắt Dung Sở lập tức nheo lại, tựa tiểu phi tiểu, nụ cười giống như mang theo vẻ nguy hiểm, lại nhẹ nhàng bước tới.

- Nàng thích hắn?

Giọng điệu bình thản, lạnh nhạt. Thái Thế Đào đứng một bên bỗng nhiên rung mình một cái. Thái Sử Lan khẽ nhíu mày, nàng không thích cái từ "thích" này của hắn. Chỉ là, cái nhíu mày này của nàng, trong mắt người xung quanh chính là thái độ khi bị đoán trúng tim đen. Dung Sở nhìn nàng một lúc lâu, sau đó bỗng lui về phía, lười biếng dựa người vào ghế, cười nói:

- Ta thay đổi chủ ý, sao ta lại phải lấy lòng vị hôn thê của mình?

Thái Sử Lan cũng không nói hai lời, xoay người bước đi.

- Nàng không tức giận? - Dung Sở phía sau nàng hỏi.

- Người còn không đủ tư cách. - Nàng đáp lời.

Phía sau một hồi yên lặng, Dung Sở vẫn như cũ nở nụ cười, chỉ là đáng vẻ tươi cười của hắn có chút kì dị. Thái Thế Đào ở một bên trầm ngâm, Tấn quốc công bình thường đều là nữ nhân bu vào như kiến, làm gì có chuyện bị ghê lạnh thế này bao giờ. Lần này chắc chắn đã cảm nhận được cảm giác thất bại ê chề rồi nhỉ? Nhưng mà, tỷ tỷ so với trước kia thay đổi rất nhiều. Bất quá, hắn thích!

- Tinh tình nàng sao lại bướng bỉnh như vậy chứ? Thật là không đáng yêu chút nào. - Sau một hồi yên lặng, mắt thấy Thái Sử Lan thật sự khập khiễng tiến về phía trước, Dung Sở cuối cùng vẫn mở miệng trước, - Cái này, ta nghĩ nàng cũng không muốn nợ ân tình của người khác, cũng không thích ta a dua có phải không? Nàng hẳn là thích công bằng. Vậy đi, chỉ cần nàng làm được một việc này, ta liền phải người đi tìm giúp.

- Chuyện gì? - Thái Sử Lan xoay người. Nàng không thích cầu xin người khác, nhưng không có nghĩa là nàng ngang bướng một cách ngu ngốc.

Dung Sở vẫy vẫy tay, Thái Sử Lan mặt không biểu tình bước tới. Hắn nghiêng mình qua, thì thầm bên tai nàng:

- Nàng tới muộn, "trăm hoa đua sắc" cũng đã kết thúc. Lúc trước ta đã đáp ứng qua, người thắng cuộc có thể yêu cầu ta làm một việc. Bất quá người thắng lần này ta không thích, không muốn đáp ứng yêu cầu gì của nàng ta hết. Không bằng bây giờ nàng đi so tài với nàng ta, nếu thắng là có thể ra điều kiện với ta rồi.

- So cái gì bây giờ?

- Thêu thùa. - Dung Sở cười đến có chút đáng ghét. Tiếp đó, hắn đứng thẳng người, thần nhiên thông báo, - Nữ tử có bốn phẩm chất, ba phẩm chất

trước đó của khuê tú An Châu đều đã khiến ta mở rộng tầm mắt, vậy liền thi cái phẩm chất cuối cùng đi.

Thêu thùa cần có thời gian, từ trước đến nay cũng không phải hạng mục để nữ tử so tài.

Bất quá...

Dung Sở liếc mắt nhìn Thái Sử Lan, chân thành tươi cười.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng đoán ra, nàng không giống người am hiểu nữ công. À không, đừng nói là nữ công, phàm là mấy cái tài nữ am hiểu như kiểu thi từ, khúc nghệ, nhạc cụ lung tung này nọ, chỉ sợ nàng cũng không biết.

Hắn thật ra muốn biết, nàng rốt cuộc có bản lĩnh gì?

Hắn cũng muốn biết, một nữ tử có chấp đến cực điểm như nàng, nếu phải tranh đấu chắc chắn muốn giành phần thắng, nhưng nàng làm thế nào để thắng đây?

Không thể không nói, cái tính cách này của nàng quả thật không đáng yêu, nhưng thật sự...thật dễ dàng khơi mào ham muốn thách thức của nam nhân mà!

Thái Sử Lan cũng không để ý thấy nụ cười quái dị của hắn. Hai chữ "thêu thùa" này...Nàng khẽ nhủ mảy, trò đùa này, có cho nàng tám đời học cũng không xong, cũng tuyệt đối không học.

- Người ban này thắng là ai? - Nàng đột nhiên muốn biết chính xác đối thủ của mình, bởi vì trong đám người bên kia, giống như có mấy ánh mắt nham hiểm lại quen thuộc đang hướng về phía nàng.

- Lại nói, cái này cũng thật trùng hợp. - Hắn nhẹ hất cằm về phía đám người, - Nam tử thắng cuộc là đệ đệ nàng, còn nữ tử thắng cuộc lại là muội muội nàng.

Thái Sử Lan nhìn theo ánh mắt hắn. Phía đối diện, Thái Thế Đào thấy nàng nhìn đến liền lập tức quơ quơ hai cái đầu rồng bằng lụa lên. Mà bên cạnh, chính là nữ tử đầu tới giờ vẫn bị nàng xem nhẹ, vẻ mặt vô cùng không tốt, trừng mắt nhìn nàng. Thái Sử Lan cảm thấy khuôn mặt này vô cùng quen thuộc, suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra. Người này, không phải là người đêm đó đi theo Thái Thế Trúc đến tìm Thái Thế Lan tính sổ, rồi lại trốn sau lưng Thái Thế Trúc, chỉ lộ ra nửa gương mặt hay sao? Sau đó, nàng ở chỗ Thái phu nhân cũng từng gặp thêm một lần, hình như là từ tiểu thư Thái Thế Vi thì phải.

Thái Thế Vi nhìn thấy ánh mắt hờ hững như nhìn cỏ dại của Thái Sử Lan, phần nộ tới nổi cả người đều run rẩy.

Nàng khó khăn lắm mới thắng được biết bao khuê tú nơi này, giành được sự nổi bật trước mặt Tấn quốc công.

Nàng vốn hẳn là nên đứng ở bên cạnh Tấn quốc công, cũng đã nghĩ ra yêu cầu của mình.

Kết quả, lúc nàng đang muốn tiến lên, nữ nhân này lại từ đâu rơi xuống. Còn cố ý rơi vào vòng tay Tấn quốc công, cắt ngang lời nàng định nói!

Đã vậy, nàng ta còn chưa chịu bỏ cuộc rồi đi, lại cùng Tấn quốc công liếc mắt đưa tình, đề ra yêu cầu với ngài! Người có tư cách ra yêu cầu, đáng lẽ phải là nàng, là Thái Thế Vi nàng, không thể là ai khác!

Hiện tại, nàng ta lại còn dùng ánh mắt miệt thị nhìn nàng!

Thật đáng giận! Không chỉ đảo lộn Thái phủ, còn muốn đảo lộn luôn kế hoạch của nàng? Quả nhiên là loại nữ nhân vô liêm sỉ!

...

- Người có hiểu rõ thân phận của mình hay không vậy? - Thái Thế Vi nhìn chằm chằm Thái Sử Lan, ánh mắt ngập tràn căm hận, - Nơi này không phải là nơi người có thể tới, còn không mau rút về! Đừng để mặt mũi gia tộc mất hết trong tay người!

Nàng ta cũng không nói thẳng thân phận hiện tại của Thái Sử Lan, bởi nàng ta cũng chẳng để vị khí phách này vào mắt. Một kẻ mà số phận đã được định đoạt sẵn, cả đời này cũng chỉ có thể sống trong am ni cô, hoặc bởi vì hành vi dâm đãng mà sớm hay muộn cũng sẽ bị thả trôi sông, còn có thể đe dọa được ai đây?

Mọi người nghe lời nói của nàng, biết được Thái Sử Lan cũng là người nhà Thái thị, không khỏi kinh ngạc: Đây là vị tiểu thư nào của Thái phủ? Vì sao tỷ muội một nhà lại nói năng nặng nề với nhau như vậy?. Liền sau đó, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Thái Sử Lan, trần trụi hứng thú chờ đợi một màn tỷ muội tương tàn. Ai ngờ Thái Sử Lan lại chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc qua Thái Thế Vi, căn bản là không thèm để ý, ngược lại hướng về phía Dung Sở, cất tiếng hỏi:

- Là nàng ta?

Mọi người nhìn nhìn nàng, lại nhìn sang Thái Thế Vi bùng bùng lửa giận, đột nhiên cảm thấy thật giống cảnh một con chó săn chưa trưởng thành đang bắt lured hướng về phía chiến sĩ dũng mãnh sửa soạn...

- Có nắm chắc phần thắng hay không? - Dung Sở càng cười càng lộ vẻ thành khẩn, lại càng làm Thái Sử Lan cảm thấy hấn không có ý tốt gì cho cam.
- Có. - Nàng không kiên nhẫn đáp lại.

Thái Thế Vi lúc này rốt cuộc cũng nghe hiểu ý tứ hai người, không thể tin nổi tròn tròn mắt, sau một lúc lâu bỗng duyên dáng cất tiếng cười.

- Bảo nàng thắng ta? Ha ha...Bảo nàng thắng ta? - Nàng ta cười đến cả người run rẩy, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, - Quốc công ngài là đang muốn góp vui với mọi người sao? Nữ nhân này...để nàng ta thắng ta?...Ha ha...Thật buồn cười...

Tiếng cười của nàng ta càng ngày càng lớn. Mọi người nhìn thần sắc nàng ta cũng đại khái đoán ra, xem chừng nữ nhân mới tới này tám phần là không có sở trường về nữ công, cũng không chịu được mà che miệng cười giễu cợt.

- Vị này tám phần là sẽ không thắng được rồi!
- Xem ra hôm nay có thể thấy được uyên ương mang hình vịt béo rồi đây...ha ha.
- Lại có kịch hay để xem rồi...

...

Âm thanh chế giễu tuôn ra như nước. Thái Sử Lan lại giống như không nghe thấy, lại quay sang nhìn từ đầu đến chân Dung Sở, đột nhiên một tay cầm đai lưng hấn, tay kia hung hăng đẩy ngã!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tên Xấu Xa Nhà Ngươi

"Rầm" một tiếng, Dung Sở bị đẩy ngã.

Ở trước mắt bao người bị đẩy ngã.

Ở trước mắt bao người bị Thái Sử Lan đẩy ngã.

Âm thanh xôn xao đột nhiên vang lên, mọi người đều kinh ngạc.

Há hốc mồm kinh ngạc.

Há hốc mồm rồi hét lớn một tiếng, vô cùng kinh ngạc.

....

Đám người bốn phía khiếp sợ đến cực độ, hét lên một tiếng rồi lập tức im bật, giống như nháy mắt biến thành một vương quốc cương thi. Còn hai kẻ kia lại giống như người ngoài hành tinh vô tình đặt chân đến. Một kẻ, một tay đẩy người ta, một tay lại cầm sẵn đai lưng người ta, vì vậy "xoẹt" một tiếng, đai lưng hai lớp gấm mỏng màu lam của Dung Sở lập tức bị kéo rách.

Sau khi Thái Sử Lan kéo rách đai lưng hấn, cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái mà chỉ thuận tay quăng đi. Động tác nhanh nhẹn linh hoạt giống hệt một nữ lưu manh, chỉ là lại thiếu mất nụ cười dâm đãng đứng chuẩn biểu cảm đáng khinh, thế cho nên, giữa sân lại phát ra âm thanh hít vào không khí "vù vù" như đào núi lấp biển.

Bên kia, kẻ bị đẩy ngã cũng không hề lộ ra nửa điểm kinh ngạc, lại còn chống một khuỷu tay xuống thảm, chiếc cằm tinh tế tì lên mu bàn tay. Sau khi cân thận điều chỉnh dáng nằm đạt đủ tiêu chuẩn khuynh quốc khuynh thành, Dung Sở mới chớp chớp mắt, hỏi Thái Sử Lan:

- Nàng cảm thấy không thắng nổi, cho nên liền định dùng sức với ta?

"Ừc" một tiếng, không biết là ai thầm nuốt nước bọt. Đương nhiên, đây cũng không phải nữ nhân, bởi các nàng đều đã vội vàng lấy tay che mặt. Tuy nhiên, còn phải nói thêm, các nàng vẫn là qua kẽ tay len lén nhìn ra, bộ dạng đứng kiêu đang thêm nhỏ dãi luôn rồi...

Vì sao hả? Rất đơn giản, bởi vì tạo hình của Dung Sở lúc này rất hấp dẫn! À không, là vô cùng hấp dẫn!

Bên trên tấm thảm xanh lục đẹp đẽ quý giá, hấn một thân áo bào trắng như tuyết nằm đó, viền áo thêu hoa văn bằng chỉ vàng, thoát nhìn vô cùng tôn quý.

Kiểu dáng áo choàng là loại đang lưu hành nhất ở Nam Tề, cổ áo rất rộng, bị Thái Sử Lan đẩy xuống, liền lộ ra hai bên xương quai xanh tinh mỹ như tranh vẽ, bờ ngực đề trần, tron bóng óng ánh như ngọc, vòng eo thon nhỏ, đường cong tinh tế như ẩn như hiện.

Tư thế này, dáng người này, đến thái hậu cũng bị hấp dẫn luôn rồi!

Vậy mà Thái Sử Lan lại tuyệt nhiên không liếc mắt một cái.

Nàng đẩy ngã Dung Sở, sau đó cầm dao nhỏ xiên qua trái cây, tùy tiện nhét đầy một miệng hoa quả, rồi lại tiện tay cầm đai lưng tinh xảo kia lau dao. Dao nhỏ sắc bén, đai lưng lại mỏng manh, chùi qua chùi lại vài cái, đai lưng lập tức rách burom. Mọi người tro mắt nhìn Thiên Quang Vân Ảnh quý giá bậc nhất Tô thành bị nữ nhân điên kia nháy mắt xé đoạn ném xuống đất, đồng loạt phát ra một tiếng than thở đau lòng.

Thái Sử Lan hung hăng đá đổ cái bàn trước mặt, hoa quả rượu ngon lăn lóc trên đất. Lúc này, nàng lại chọn đi chọn lại đồng hoa quả, cuối cùng cầm lên một chùm nho dài, sau đó lớn tiếng mắng:

- Tên xấu xa nhà ngươi!

Mắng xong thì lập quay người đi.

....

Một đám sĩ tử thầy thuốc, thực nữ khuê tú tròn tròn mắt: Cái này...ý tứ gì đây?

Nguyên một màn đặc sắc vừa rồi, lí do lại là như vậy?

Tân quốc công đã làm việc gì xấu xa mà khiến vị tiểu thư kia tức giận, uất ức đến vậy?

Rốt cuộc giữa hai người có uẩn khúc gì đây?

Dựa theo logic bát quái thông thường, trong nháy mắt, mọi người đều bắt đầu phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình. Nào là bội tình bạc nghĩa, cưỡng bức dân nữ, ý thể hiếp người,...tạo thành một vở lãng mạn ướt át, ngay cả tên cũng đã nghĩ ra, chương thứ nhất gọi là "Quốc công phong lưu đến An Châu trên hoa ghẹo nguyệt, khuê tú hữu tình thâm định chung thân", chương hai gọi là...

- Sao? Không nắm chắc phần thắng thì giận chó đánh mèo? - Thái Thế Vi cười lạnh, giọng điệu sắc nhọn.

Thái Sử Lan bước tới trước màn trướng, nhìn quanh một vòng, không thấy còn chỗ nào trống, lạnh lùng lên tiếng:

- Chuẩn bị trướng cho ta!

- Tiễn nhân như ngươi, cũng xứng đáng sử dụng tú trướng sao? - Thái Thế Vi lại tiến đến, tiếp tục cười lạnh.

Thái Sử Lan cũng chịu hết nổi rồi, đang định giáo huấn nữ nhân này một trận trước. Phía sau, Thái Thế Đào đột nhiên nhảy ra, chỉ thẳng vào màn trướng của Thái Thế Vi:

- Trướng của ngươi, để tỷ tỷ ta dùng!

- Thái Thế Đào, ngươi dám! - Thái Thế Vi ngoài ý muốn phần nỡ, sắc mặt tái xanh.

- Ta có quyền lệnh cho ngươi nhường, tỷ tỷ ta có quyền dùng trướng của ngươi! - Thái Thế Đào từng bước tiến lên, ghé bên tai Thái Thế Vi, uy nghiêm lên tiếng, - Ngươi chẳng qua cũng chỉ là con thứ. Tỷ tỷ cùng ta lại là trưởng nữ trưởng tử, bảo ngươi nhường, ngươi còn dám không nhường? Nếu ngươi dám, ta lập tức để quan lại An Châu phân xử, nhận thức rõ gia phong của tứ tiểu thư Thái thị!

Thái Thế Vi từng lui ra sau ra sau một bước, hoàn toàn không thể tiếp nhận nổi sự bén nhọn trong lí lẽ của hấn, chỉ có thể cứng họng không nói được một lời.

Dòng chính thứ có quá nhiều khác biệt, quan niệm này đã hằn sâu trong mỗi người. Có ý đồ khiêu chiến với nó cũng chính là khiêu chiến với toàn thể người ở đây; không tuân theo nó cũng sẽ bị tất cả mọi người phi nhổ, khinh bỉ. Tỷ đệ hai người trước mắt, bởi mẫu thân mất sớm, kế mẫu gởi đầu làm mưa làm gió, sớm đã thất sủng trong Thái phủ, không được ai tôn trọng. Có điều, ở bên ngoài, do thân phận thấp kém, Thái Thế Vi cũng không có khả năng kháng cự.

Một bà mẹ vội vàng đi tới, ghé tai Thái Thế Vi nói nhỏ vài câu. Sắc mặt Thái Thế Vi lập tức trắng bệch, một lúc lâu sau mới chậm chạp dịch chuyển thân người. Thái Thế Đào cũng đã trở lại ngồi trên chiếu bên kia, vẫn chăm chú quan sát tình hình bên này. Giờ là bọn họ mất thấy tình hình không ổn, mới phái người tới thức tỉnh Thái Thế Vi đây mà.

Thái Sử Lan vừa lòng nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Thái Thế Đào khen ngợi, rồi lập tức tiến qua chỗ Thái Thế Vi, bước vào bên trong. Thái Thế Vi đứng như trời trồng trước trướng, một lúc sau mới hít sâu một hơi, ra sức vịn xoắn khăn tay, lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng có mừng vội! Để xem ngươi có thể thêu ra cái dạng gì!

Người bên trong lại căn bản không có động tĩnh gì. Mỗi người đều hiểu rõ, cái này không phải không thể chống đỡ, mà phải gọi là khinh thường. Sự khinh thường mạnh mẽ nhất, chính là coi như người không có tồn tại.

Trên thảm gấm, Dung Sở sửa sang y phục ngồi dậy. Bị Thái Sử Lan đẩy ngã trước mặt bao người, bộ dáng hần cũng chẳng có gì gọi là tức giận, ý cười trên môi còn nhiều hơn vài phần. Hần ngồi thẳng người, ánh mắt như có như không vô tình nhìn xuống mặt đất. Nơi đó, một mảnh hỗn độn, hiện tại đang có đầy tớ dọn dẹp, họ bận rộn đem đồ vật nọ kia vứt vào một cái sọt, cũng không để ý gì nhiều.

Đáy mắt Dung Sở dần dần hiện lên ý cười. Trên mặt đất, giống như đã thiếu mất thứ gì đó...

Nàng rót cuộc muốn làm gì đây? Hần cảm thấy vô cùng, vô cùng tò mò...

Hần vung tay lên, một tên hộ vệ theo lệnh rời đi, một lúc sau, quay về ghé tai hần nói nhỏ vài câu. Biểu tình Dung Sở đột nhiên trở nên kì lạ. Hộ vệ hỏi báo, nàng vừa vào trường liên ăn nho, ăn xong lập tức đi ngủ...Ngủ có thể ngủ ra bức thêu đẳng cấp hay sao?

Chẳng lẽ trên người nàng vốn đã có sẵn hàng thêu tinh xảo? Có điều, xiêm y của nàng vô cùng đơn giản mộc mạc, lại một thân nhếch nhác rơi xuống, làm sao có thể?

Lúc này, mọi người đều nóng lòng chờ mong, lại không được nhìn ngó xung quanh màn gấm, làm gì còn có tâm trạng ăn uống. Cũng may Thái Sử Lan cũng không để họ phải chờ lâu, thậm chí tốc độ so với dự tính còn nhanh hơn rất nhiều. Màn trường vừa động, thanh âm trong trẻo lại lạnh lùng của nàng truyền ra:

- Xong rồi.

Bên ngoài, Thái Thế Vi cười lạnh một tiếng:

- Nhanh như thế? Đùa giỡn cái gì vậy? Sẽ không phải là phượng hoàng lai gà đấy chứ? - Nói xong, nàng ta cũng tự cảm thấy hết sức buồn cười.

Thế nhưng, bốn phía xung quanh không có ai lên tiếng, không khí có phần kì dị. Thái Thế Vi đang cười lại tự nhiên cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, liền hướng ánh mắt theo phía mọi người đang nhìn, cứng ngắc quay đầu. Phía sau, một bàn tay lộ ra khỏi trường. Ngón tay thon dài, chỉ giờ ra một chiếc khăn thêu, phấp phới trong gió.

Giọng điệu người kia vẫn như trước, lạnh lùng, lạnh đậm, hơi hột đến mức khiến người ta cảm thấy tức giận muốn chết:

- "Đùa giỡn" cái dạng này đây.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Cùng Mỹ Nhân Sánh Bước

- "Đùa giỡn" cái dạng này đây.

Trong tay nàng, xa tanh mỏng nhẹ, óng ánh rực rỡ, phiêu dật tựa mây bay, chất liệu thật sự không tầm thường. Chỉ là...tạo hình có chút kì quái, miếng vải hình chữ nhật, nhưng lại bị cắt mất hai góc, bề mặt nếp nhăn ngang dọc. Nói là khăn tay thì quả thật không giống khăn tay, mà nói là mảnh yếm quả thật cũng không giống mảnh yếm. Nhưng mà, cho dù hình dáng kì lạ, cũng không thể che giấu tài nghệ thêu thùa đỉnh cao của người này.

Thứ này, chính là sử dụng kĩ thuật thêu khó học nhất - Loạn Săn mà tạo thành, muốn làm được phải đem hai màu chỉ thêu vàng - bạc lần lượt thay đổi, giống như mây trời trùng điệp, trải dài trời xanh, hòa quyện cùng tia nắng, vô cùng lung lẫy xinh đẹp.

Ánh trời. Sắc mây. Giống như thần tú trong truyền thuyết, chỉ dùng hai màu đơn giản kết hợp với kĩ thuật thêu thùa tuyệt đỉnh mà tạo nên vật phẩm độc nhất vô nhị. Mặc dù hình dáng kì lạ, bề mặt đầy nếp gấp, lại có vài vệt màu tím khả nghi, nhưng kĩ thuật thêu thùa cùng cách phối màu này, chắc chắn chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: vô cùng tuyệt vời!

Xung quanh, rất nhiều người dụi mắt, lại tiếp tục dụi mắt, muốn nói không thể nào, cũng muốn nói cái này chính là đai lưng của Tấn quốc công ban nãy. Nhưng rõ ràng vừa rồi ai cũng thấy chiếc đai lưng đã bị cắt vụn, sau đó bị giẫm nát, cuối cùng còn bị đem vứt cùng với hoa quả lán lóc dưới đất, sao lại có thể không chút sứt mẻ xuất hiện ở đây?

Huống chi, sau khi nhìn kĩ, ai cũng phát hiện tấm vải thêu này tuy cũng là cảnh mặt trời chiếu ánh mây, nhưng dường như so với đai lưng kia thiếu đi không ít họa tiết, hẳn là không phải cùng một đồ vật. Mọi người khó mà nén lại sự kinh ngạc trong lòng, chẳng lẽ vị Thái tiểu thư này mới chính là cao thủ thâm tàng bất lộ, tuyệt đại vô song của Thái phủ?

Ánh mắt Dung Sở từ từ nheo lại. Lúc này, chỉ hần biết rõ, thứ trước mắt cùng đai lưng của hần, chắc chắn là một. Cho dù Thái Sứ Lan đã đem hai lớp đai lưng mở ra, tùy tiện cắt đi hai góc, tháo bỏ một vài họa tiết, nhưng hần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đồ của bản thân. Lại nói, loại vải xa tanh màu lam nhạt kia cũng không phải vật tầm thường, ít nhất thì hần cũng chắc chắn rằng ở An Châu này, không kẻ nào có khả năng lòi ra một mảnh thứ hai. Quan trọng nhất, mọi đồ vật tùy thân của hần đều có kí hiệu riêng, chỉ là, người khác không thể phát hiện ra mà thôi.

- Quốc công, chuyện này... - Phủ doãn An Châu cùng Thái Bách đều đã bước tới. Người đi trước sắc mặt kì lạ, kẻ đi sau vẻ vẻ tươi cười nhưng ngầm có ý tức giận.

Thái Bách giờ phút này có chút vui buồn lẫn lộn, Thái Thế Đào đứng nhất đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng Thế Lan lại là khí phi hoàng gia, sao có thể dính dáng đến nam tử khác? Đó là tội lớn đáng bị tịch thu tài sản, tru di tam tộc!

Vốn Thế Vi thắng được chính là điều tốt nhất, gả một thứ nữ làm thiếp của Tấn quốc công, cũng không làm mất mặt tổng quản An Châu hần, ai ngờ Thái Sứ Lan lại từ trên trời rơi xuống... Sắc mặt Thái Bách sa sầm, vừa nghi hoặc vừa tức giận, ngườì lạnh nhìn về phía Thái Sứ Lan.

Dung Sở đem tất cả thu vào tầm mắt, đẩy mắt ánh sáng chột lóe, cười nói:

- Thắng bại đã phân, đâu cần hỏi ta nữa.

Thái Thế Vi này giờ vẫn thất hồn lạc phách, lúc này bỗng hét lớn một tiếng, che mặt chạy vội ra ngoài. Trên đường vô tình đụng phải người một phụ nữ, trăm cái tóc liền lập tức rơi xuống, nàng ta lại giống như không hề phát hiện, lao đảo đi ra.

Biểu tình Thái Sứ Lan không chút thay đổi, trước ánh mắt thần phục cùng nóng bỏng của mọi người, nàng chậm rãi thu tay về, bỗng nhiên lại cảm thấy ngứa mũi, liền cầm miếng xa tanh mỏng quý giá kia lên, chuẩn bị lau nước mũi...

Mọi người còn chưa kịp than vãn, cánh tay nàng lại đột nhiên bị kéo lại. Hương quế nhàn nhạt truyền đến, người nọ kẻ sát vào nàng, thì thầm:

- Cô nương, nàng nói xem, đai lưng của ta như thế nào lại khôi phục rồi?

Thanh âm hần nhẹ nhàng, khẽ phả vào tai nàng. Bộ dáng kiêu diễm, nhìn qua không giống như đang bóc trần bí mật cùng nàng, mà giống như cặp tình nhân thâm thi to nhỏ. Ánh mắt đám nữ tử xung quanh lập tức bắn tới, trong mắt như tràn ngập tia sét, đủ để đem Thái Sứ Lan xẻ thành trăm mảnh.

Thái Sứ Lan ghét bỏ lúc lắc đầu, quay mặt đối diện với hần, ánh mắt không chút nhượng bộ:

- Muốn biết sao?

Dung Sở có chút kinh ngạc, song cũng không hề phủ nhận, mỉm cười nói:

- Nàng cùng ta tâm can tương thông, có gì phải giấu diếm?

- Nửa cân son phấn, nửa cân xảo trá, - Thái Sứ Lan vươn tay, chọc chọc trước ngực hần, - Trái tim này của ngươi, đừng đánh đồng với ta.

- Ôi chao, nàng nói vậy thật khiến trái tim ta đau đớn khôn nguôi, lại chạm vào làm nó như muốn nhảy nhót vậy. - Dung Sở cười gian, ưỡn thẳng ngực, giọng điệu nửa thật nửa giả.

Thái Sứ Lan khinh thường liếc hần một cái. Thế nào? Nam nhân này lại còn muốn bán manh cơ đấy!

Nàng vội vã thu hồi ngón tay, lại nói:

- Ngươi muốn biết thì tự đi mà tìm hiểu.

Nói rồi, nàng xoay người, đưa lưng về phía mười hộ vệ này giờ vẫn đứng yên một bên, lập tức tiến về phía trước. Nàng cũng không lo Dung Sở sẽ đột nhiên đổi ý, bởi nàng hiểu, một người lúc nào cũng tỏ vẻ bồn chồn như hần, thực chất sự kiêu ngạo bên trong khó ai sánh bằng.

Tiếng bước chân chinh tề từ phía sau vang lên, mười hộ vệ tinh anh quả nhiên vẫn đi theo. Thái Sứ Lan cảm giác được ánh mắt không tốt lành gì của bọn họ ghim chặt lên lưng nàng, trong lòng có phần kinh ngạc. Xem ra mấy hộ vệ này của Dung Sở cũng rất là đáng yêu, thấy thái độ không tốt của nàng với Dung Sở, liền bày ra bộ mặt không vừa ý. Chắc chắn, thật là nhìn không ra, một kẻ lười nhác nham hiểm như Dung Sở cũng thật có mắt nhìn người.

Bất quá, xen lẫn trong tiếng bước chân chinh tề phía sau, dường như có gì đó sai sai...

Thái Sứ Lan xoay người, lập tức nhìn thấy kẻ đang không phối hợp kia.

- Ngươi đi theo làm gì? Ta không rảnh chiếu cố ngươi. - Nàng nhàu mày.

Dung Sở liếc mắt nhìn nàng một cái. Trên đời này, có người thương hần, có kẻ hận hần, có người kiêng dè hần, có kẻ đố kỵ hần, nhưng cho dù là bất cứ loại cảm tình nào, đều là thể hiện quan tâm đến sự tồn tại của hần. Vậy mà nữ nhân này, lại năm lần bảy lượt không để hần vào trong mắt. Cái này cũng không phải là khinh thường gì, mà giống như trong thế giới của nàng, không hề có sự tồn tại của hần. Hần bỗng nhiên rất muốn biết, thế giới đó của nàng có phải hay không chỉ độc hai màu đen trắng, có phải hay không vĩnh viễn là dãy núi đóng băng?

- Ta đâu phải là đi chơi. Ta là đang dẫn đường cho hộ vệ.

Hắn cười cười nhìn Thái Sử Lan, lúc này đứng trước nhóm hộ vệ, thoạt nhìn quả nhiên giống người dò đường. Nàng chăm chú nhìn hắn. Một lúc sau, không nói một lời liền quay đầu.

- Tên hắn là gì? - Một hồi lâu sau, Dung Sở giống như tùy ý cất tiếng hỏi.

- Lí Cận Tuyết.

Dung Sở suy nghĩ một chút, cảm thấy cái tên này thật sự xa lạ, lại vuốt cằm nghĩ thầm, họ Lí quả nhiên cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Dọc theo đường núi, Thái Sử Lan rất nhanh phát hiện ra hộ vệ tinh nhuệ "lấy một địch nghìn" trong miệng Dung Sở cũng không phải là nói bừa. Gần như chỉ mới đi được vài bước, mấy hộ vệ đã muốn vượt qua người nàng, nàng cũng biết bản thân đi theo chỉ tổ làm vướng chân người ta, vậy nên dứt khoát miêu tả cảnh vật nơi Lí Cận Tuyết ngã xuống. Sau khi nhóm hộ vệ nghe xong, một người giống như thủ lĩnh nhanh chóng phát lệnh, những người khác nghe xong lập tức tản ra, chia nhau đi tìm người.

Thái Sử Lan đưa mắt nhìn theo, liền thấy bọn họ nhanh như gió vút qua ngọn cỏ, một nửa lao thẳng tới khe núi, nửa còn lại vọt đến dòng suối. Mặc dù chạy đi với tốc độ chớp nhoáng như vậy, bọn họ vẫn giữ nguyên đội hình như trước, bất cứ lúc nào cũng có thể kết hợp ăn ý, giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau. Sau khi tới đích, tất cả đồng loạt hô lên một tiếng, lập tức tách ra, mỗi người hướng về một phía, bắt đầu tìm kiếm. Không tới nửa khắc, quá trình bố trí đã hoàn tất.

Chính xác, nhanh chóng, hiệu suất cao, phối hợp ăn ý, quả nhiên là mười người địch vạn quân.

Trông thấy "hộ vệ" như vậy, thật khiến người ta đối với chủ nhân của bọn họ khiếp sợ run người.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn sang Dung Sở, hắn khoanh tay nhìn thủ hạ hành động, cũng không tỏ vẻ đắc ý, thậm chí còn khẽ nhíu mày, dường như chưa đủ hài lòng. Thấy vậy, nàng lập tức dịch chuyển thân mình. Kẻ nguy hiểm thế này, phải tránh càng xa càng tốt!

Sắc trời tối dần, âm thanh truyền báo vọng tới:

- Khe suối, không có!

- Trong động, không có!

- Chân núi bên trái khe suối, không có!

- Chân núi bên phải, không có!

Thái Sử Lan nhíu mày, sao lại có thể đều không có như thế?

Nàng hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của bọn họ. Bọn họ tìm kiếm kỹ càng như vậy, đừng nói là một người con sông hay một cái thi thể, ngay cả một ngón tay cũng có thể tìm được.

Bóng tối dần dần ôm lấy cảnh vật, mơ hồ có thể thấy được đám người dưới núi đều đã rời đi, cảnh vật tứ phía bao trùm một màu xanh đen.

- Xem ra bằng hữu kia của nàng có thể đã tự rời đi rồi. Bây giờ trời cũng đã tối, nghe nói nơi này ban đêm không yên bình, vẫn là nên xuống núi thôi. - Dung Sở đứng bên rìa vách đá, cỏ cây hoa lá xung quanh cùng núi đá đen ngòm càng tôn lên một thân y phục trắng tuyết của hắn, khuôn mặt như tranh vẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, khiến con mắt người nhìn như được tẩy sạch.

Thái Sử Lan lại không để ý tới, giống như không nghe được lời của hắn, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, bỗng nhiên nói:

- Nơi đó có một gian nhà.

Giữa bóng cây trên đỉnh núi quả nhiên lộ ra một góc nhà trúc, mây mù mờ mờ mang che phủ, khiến cho nơi đó như ẩn như hiện.

- Chỗ đó đã vượt quá đỉnh núi này rồi. Hơn nữa, nàng cùng bằng hữu là ngã xuống, cũng không phải bay lên trời. - Dung Sở nhìn vào góc mái nhà kia, khẽ nhíu mày.

- Người về đi. - Thái Sử Lan không phản bác cũng chẳng đồng ý, cúi xuống buộc ống quần lại.

Dung Sở thấy biểu cảm này của nàng, tự biết có nói nữa cũng vô dụng.

- Chủ tử... - Hộ vệ Triệu Thập Tam đi tới, vẻ mặt nghiêm nghị, thấp giọng nói, - Gian nhà này xem ra có điểm không ổn. Bọn thuộc hạ vừa đến An Châu đã lục soát cả tòa núi, căn bản không hề có nhà trúc kia. Chủ tử thân thể nghìn vàng, không thể xem nhẹ an nguy. Xin hãy để bọn thuộc hạ hộ tống người xuống núi.

- Người nói rất đúng. - Dung Sở mỉm cười, đáp. Triệu Thập Tam vừa vui sướng vừa kinh ngạc, đang không hiểu sao hôm nay chủ tử lại dễ nói chuyện như vậy, liền nghe thấy hắn ung dung nói tiếp, - Chúng ta đã lục soát cả núi rồi mới chiếm giữ nơi này. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một gian nhà trúc,

vậy mà chúng ta lại không hề phát giác. Cái này không phải là sĩ nhục ta quá hay sao? Chịu bị sĩ nhục mà im lặng rút lui, như vậy còn có thể là Dung Sở hay sao?

Triệu Thập Tam...

Kỳ thật, có lẽ...chịu bị sĩ nhục trước tiên im lặng rút lui, sau đó nhân lúc đối phương còn đang đắc ý thành linh lao ra làm thịt hẳn, đây mới là phong cách của Dung Sở ngài thì phải...

Người "bị sĩ nhục" - Tấn quốc công giờ phút này đang đi cạnh Thái Sử Lan, một chút phần nộ vì "bị sĩ nhục" cũng không có, dọc đường chỉ mãi ngắm hoa nhìn nước, chỉ điểm phong cảnh, đáng vẻ vô cùng nhân rồi. Phía trước, Thái Sử Lan vội vàng cất bước, lúc này giống như một hướng dẫn viên du lịch.

Đường núi vốn khó đi, cả người Thái Sử "hướng dẫn viên du lịch" lại vô cùng đau nhức, bước chân xiêu vẹo, thỉnh thoảng lại lao đảo như sắp ngã, thế nhưng Dung Sở phía sau cũng không thêm dịu dàng. Hơn nữa lại còn...

- Hoa xuân thật đẹp... - Dung Sở nhìn ngang liếc dọc.

Thái Sử Lan tiếp tục đi đường của nàng.

- Sông xanh thật sạch... - Dung Sở nhìn về phía sông lớn.

Thái Sử Lan vẫn tiếp tục cầm đầu cầm cổ đi.

- Con rắn này thật đáng yêu. - Giọng điệu Dung Sở ra vẻ tán thưởng.

Thái Sử Lan nhảy lên, tránh được rắn độc ẩn nấp trong lùm cỏ, đang âm hiểm nhìn chăm chăm mắt cá chân nàng.

- Còn vật ai đó đi qua để lại này... - Dung Sở chậm rãi trầm tư.

"Bẹp" một tiếng, chân Thái Sử Lan đột nhiên giẫm phải một đồng phân.

...thật thôi. - Dung Sở rút cuộc nói xong nửa câu còn lại.

Trận một, Dung Sở thắng.

Thái Sử Lan sắc mặt không đổi, lấy mảnh gấm "ánh trời sắc mây" ra, mạnh mẽ lau chùi. Sau đó nhờ có Dung Sở làm cột chống đỡ, sau một hồi cò kè mặc cả, đổi lấy đôi giày sạch sẽ của một hộ vệ. Thái Sử Lan thử uốn uốn, đôi giày này cũng gần giống với giày của quân đội, vô cùng rắn chắc, giúp nàng đi đường ổn định hơn rất nhiều.

Trận thứ hai, Thái Sử Lan thắng.

... ..

Trong bóng đêm dày đặc, mười hai người đứng lặng trước gian nhà trúc. Gian nhà có vẻ đã ở chốn này lâu năm, những ống trúc rời rạc đã bắt đầu xuất hiện những vết mốc. Gió núi thổi qua, căn nhà liền phát ra những âm thanh "kêu kẹt" kì quái, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến những cảnh ma quái kinh dị.

Dung Sở nhìn chăm chăm Thái Sử Lan, cho rằng nàng nhất định sẽ thô lỗ lao thẳng vào để tìm xem vị bằng hữu kia có ở đây hay không. Vậy mà không ngờ lúc này, Thái Sử Lan lại vô cùng thận trọng đứng đó, rút ra chiếc giày đeo dưới chân, cầm lên tay cân nhắc, giống như đang chuẩn bị ném giày phá cửa, khiến cho khuôn mặt hộ vệ vừa đưa giày cho nàng co rút lại.

Dung Sở vô cùng hài lòng. Tốt, vẫn còn cẩn thận lắm! Có điều, chỉ ngay giây tiếp theo, hắn lập tức muốn thu lại suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu. Bởi Thái Sử Lan đứng cạnh đang một mặt tìm kiếm vị trí thích hợp để ném giày, mặt khác sắc mặt không đổi quay đầu nhìn hắn. Điều này khiến cho Dung Sở cũng suýt nữa thì trợn mắt há mồm. Như thế nào? Nàng sợ sau khi phá cửa, không may khởi động cơ quan bên trong, nên muốn để ta làm bia đỡ?

Ngay lúc Thái Sử Lan còn chưa kịp làm gì, cửa bỗng nhiên vô thanh vô tức mở ra.

Mọi người ngẩn đầu, lập tức sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Rung Động

Cánh cửa gian nhà trúc rách nát chậm rãi mở ra.

Bên trong, ánh sáng tràn ngập, châu ngọc rực rỡ. Bốn vách tường nam minh châu Nam Hải, viên nhỏ nhất cũng to bằng trứng chim bồ câu; mặt đất trải thảm gấm, dày tới nỗi đặt bàn tay vào liền không thấy được năm ngón; trên nóc treo đèn lồng đỏ, sợi tơ rủ xuống như là liễu phát phơ trước gió; màn gấm nặng nề buông xuống, phủ kín cửa sổ; hương thơm phảng phất lan tỏa, say đắm lòng người.

Gian nhà trúc bề ngoài rách nát như thế, bên trong lại lộng lẫy tráng lệ như hoàng cung, thật khiến người ta tạm thời không thể tiếp nhận, trông mắt như muốn rớt ra.

Nhưng là, khiến người ta choáng váng không chỉ có điều này.

Chính giữa gian phòng, bên trên thảm gấm, bốn mỹ nhân hướng mặt về phía cửa, thân thể mềm mại, e thẹn cúi đầu, tư thái quyền rũ nhu mì. Mà quan trọng hơn là, các nàng...không mặc y phục. Cánh cửa vừa mở, các nàng đồng loạt quỳ xuống, giọng nói trong trẻo vang lên:

- Cung nghênh quốc công! Quốc công vất vả lặn lội đường xa, bọn nô tỳ ở nơi này chờ đợi, kính xin quốc công nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đêm, bên trong gian nhà trúc rách nát nhưng trang hoàng lộng lẫy, mỹ nhân nhu mì điềm đạm chờ được hiến thân. Quả là một cảnh tượng đặc biệt mà khiêu khích, đủ khiến nam nhân thiên hạ máu nóng sôi trào, giống như mộng đẹp đột nhiên hiện ra trước mắt.

Đến lúc này, vẻ mặt ung dung mỉm cười của Dung Sở đã có chút thay đổi, không phải kinh ngạc vui mừng, mà u ám giống như đã sáng tỏ, mơ hồ lộ vẻ phần nộ. Bàn tay hần đột nhiên giơ lên, mười hộ vệ không một tiếng động lui đi.

Trách nhiệm của họ là dùng cả sinh mệnh để bảo vệ sự an toàn cho quốc công, chưa từng rời khỏi hần ba bước. Nhưng giờ phút này, ngược lại rời đi rất nhanh, giống như hiểu được Dung Sở hiện tại không có gì nguy hiểm, biết rõ bản thân không nên ở lại, giống như đã ngầm hiểu từ lâu.

Thái Sứ Lan cũng xoay người đi theo. Nàng đã nhìn kỹ toàn cảnh trong phòng, hoàn toàn không thấy Lí Cận Tuyết đang dưỡng thương như đã dự đoán từ trước. Đã vậy, cũng không có lí do gì để nàng ở lại nơi này nữa.

Thái Sứ Lan vừa nhấc chân, tiếng xé gió sắc bén đột nhiên ập tới. Ánh sáng lóe lên, một vật gì đó bắn thẳng tới mặt nàng...

"Phập" một tiếng, vật kia đột ngột dừng lại, kẹp ở giữa ngón tay thon dài của Dung Sở. Đối mặt với ánh mắt thắc mắc của Thái Sứ Lan, Dung Sở quăng ám khí vào trong bụi cỏ, vẻ mặt lạnh lẽo:

- Quả nhiên sai lầm, ta đáng lẽ không nên theo nàng tới đây.

Thái Sứ Lan trầm mặc. Cái quỷ gì thế này? Nam nhân Nam Tề đều nguy hiểm như vậy? Hôm nay nàng đi cùng hai người, thì cả hai cùng bị ám sát.

- Để nàng đi. - Dung Sở nhìn vào nhà trúc, thần nhiên nói, - Nàng là hộ vệ của ta.

Tiếng cười khằng khặc, lại không nhìn thấy ai khác xuất hiện. Giọng cười vô cùng kì dị, bất nam bất nữ, giọng điệu kịch cỡm:

- Lời này của quốc công không đúng rồi. Chủ tử đã căn dặn, nói người kia là bằng hữu của ngài, vì vậy nhất định phải tiếp đãi chu đáo. Nô tài làm sao dám không vâng lệnh đây! Chỉ có thể kính xin quốc công thứ lỗi.

Hần nhấn mạnh hai chữ "tiếp đãi", Thái Sứ Lan đương nhiên nghe hiểu ý của hần. Đối phương hần là không có ác ý với Dung Sở, nếu không hộ vệ cũng sẽ không rút đi. Nhưng giọng điệu đối với nàng lại vô cùng cảm phần. Trong đầu Thái Sứ Lan lập tức hiện lên bốn chữ - dục vọng chiếm hữu. Nàng lắc đầu, cũng không hiểu sao tự nhiên lại có ý nghĩ này.

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ lấy Dung Sở, khiến vẻ mặt hần dường như trở nên thật mơ hồ, giọng nói lại càng thêm âm trầm:

- Ngươi hần là người trong Tây Cục của vị ấy? Lặn lội xa xôi chạy đến An Châu, hần là đã biết một đi không trở lại rồi chứ?

Kề kia yên lặng một hồi, lúc sau mới cất tiếng, âm trầm nói:

- Bọn tiểu nhân thân là nô tài, chủ tử đã mở miệng, chỉ có thể vâng lệnh mà làm, đâu dám nghĩ nhiều.

- Nàng phái người đến là để nói cho ta biết cái gì?

- Chủ thượng nói, - Kề kia cất giọng thần nhiên, - quốc công bận bịu nhiều việc, không biết là vất vả đến nỗi nào mà tới điều tra dân tình ở nơi biên giới phía Nam nhỏ nhoi này, lâu như vậy cũng chưa xong việc. Cực nhọc như vậy, hần là ban đêm sẽ cảm thấy buồn chán? Vậy nên đặc biệt đưa tới bốn mỹ cơ tính nét dịu dàng, thân thể khỏe mạnh, không hiểu đọc được, không biết võ công, không mang binh khí, mời quốc công yên tâm tiếp nhận.

- Nàng là đang muốn để ta hiểu rõ sự hòa nhã của nàng? - Dung Sở nhếch môi cười khẩy.

Người nó lại giống như không dám tiếp nhận hai chữ "hòa nhã" này, chỉ cúi đầu nói:

- Quốc công nếu có thắc mắc, có thể chờ đến lúc gặp chủ nhân hỏi cho rõ.

- Người ta đã gặp, lời cũng đã nghe, hiện tại người có thể đi rồi. - Dung Sở mỉm cười, không chút khách khí đáp lại.

- Quốc công nói phải. - Người nọ lên tiếng. - Nhưng còn một câu cuối cùng.

Dung Sở đột nhiên như mây, không nói một lời, giờ tay kéo Thái Sử Lan. Thái Sử Lan theo bản năng né tránh, lại lập tức nghe thấy giọng nói khó nghe kia vang lên:

- Chủ tử nói, ngoại trừ những người nàng đã an bài cho ngài, những nữ nhân khác ở bên cạnh ngài, người đều không thích.

"Vụt, vụt".

Kẻ kia vừa dứt lời, bốn góc phòng đột nhiên chấn động, hoàng loạt tiễn đồng loạt phóng ra như mưa. Mũi tên ngắn nhỏ sắc bén, tốc độ cực nhanh, nhìn phạm phi bao phủ của chúng, cũng không phải là chỉ nhắm vào Thái Sử Lan, thậm chí ngay cả Dung Sở cũng nằm trong khoảng mưa tên lao tới.

Trước khi tiễn bắn tới, Dung Sở vốn đã phi thân lên, nhưng lại tóm trượt Thái Sử Lan. Lúc này, hắn đơn độc ở trên không trung, lại định vươn tay kéo nàng lên. Có điều, mưa tên đã vọt tới, cũng không kịp làm theo kế hoạch, Dung Sở cười lạnh một tiếng, chắn trước người Thái Sử Lan, vùng ống tay áo.

Trong bóng đêm u tối, tay áo tuyết trắng của hắn phát lên, từ bốn phương tám hướng quây lại, bao bọc hoàn toàn mưa tên sắc bén, một loạt âm thanh "leng keng" trầm đục vang lên.

Phi tiễn dày đặc không ngừng phóng đến ống tay áo Dung Sở. Thái Sử Lan mở to mắt, kinh ngạc nhìn toàn bộ mũi tên vừa chạm tới tay áo liền đột ngột chuyển hướng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ngay lúc nàng đang tập trung nghiên cứu ống tay áo của hắn, trong lòng đột nhiên vang lên báo động, trực giác nhạy bén của dã thú đang nhắc nhở nàng ngừng đầu nhìn lên. Nguy hiểm thật sự đến từ bầu trời!

Thái Sử Lan lập tức ngửa mặt, liếc mắt một cái liền thấy một đoạn dây thừng màu đen từ trên tầng cây đã vô thanh vô tức đặt ngay trên đầu nàng từ lúc nào.

Sát thủ thật sự ở nơi này!

Ý niệm trong đầu vừa lóe, còn chưa kịp làm gì, dây thừng đã đột nhiên đi xuống, thắt chặt cổ nàng, bắt đầu kéo lên. Dung Sở quay đầu, ánh mắt lóe lên tia tàn khốc, lập tức quán ống tay áo lại, vùng về phía dây thừng màu đen. Âm thanh "phập phập" liên tiếp vang lên, toàn bộ mũi tên đều trúng đích. Thế nhưng dây thừng kia lại không hề đứt, vẫn không ngừng đi lên. Thái Sử Lan ra sức giãy dụa, nhưng càng lúc càng bị kéo lên cao hơn.

Dung Sở quát khẽ một tiếng, tung mình nhảy lên, mạnh mẽ rút kiếm. Đúng lúc này, bóng xám chột lóe, từ trong nhà trúc lao ra, trong tay cầm theo trường đao, đâm thẳng đến giữa lưng Dung Sở.

Dung Sở lại không thèm quay đầu, lạnh giọng:

- Muốn giết ta?

Người nọ không nghĩ tới việc Dung Sở thể nhưng mặc kệ đao sắc sau lưng. Hắn nào dám ra tay tổn thương Dung Sở, động tác vừa chậm lại, Dung Sở bên này đã rút ra trường kiếm.

Giống như cầu vồng tươi đẹp sau cơn giông bão, như ánh trăng rọi soi biển sâu u tối, tầm nhìn mơ hồ của Thái Sử Lan lúc này cũng nhờ có ánh sáng rực rỡ kia mà trở nên rõ ràng.

Trời đất tối tăm u ám, cảnh tượng hỗn loạn, chân trời đột nhiên lóe lên một tia sáng, xuyên thấu trời cao, thoát cái vượt qua nghìn dặm mà tới, đẹp đẽ như hoa thực được bùng nở.

"Xoẹt" một tiếng, đại thụ trăm năm bị một kiếm chém ngang...

Dung Sở vừa chém xong một kiếm cũng không hề ngừng lại, nghiêng người giữa không trung, một cước đạp lên bóng xám phía sau. Kẻ nọ lập tức đập mạnh người vào thân cây to lớn, "phụt" một tiếng, máu phun ra như ngọn lửa nhảy múa.

Đại thụ trăm năm cũng ầm ầm đổ xuống, phá nát nhà trúc.

Tiếng hét kinh hoàng thảm thiết đồng loạt vang lên. Bước chân Dung Sở cũng không ngừng lại, mũi chân nhẹ điểm, thân người lập tức lao về phía Thái Sử Lan đang rơi xuống đất.

Thái Sử Lan cũng không có ngắt đi. Giây phút đại thụ đổ xuống, dây thừng đột nhiên nổi lóng, nàng lập tức giờ tay tóm lấy, mạnh mẽ kéo xuống, tránh việc lại bị kẻ khác thít cổ. Nàng cho tới bây giờ, không chỉ có trực giác bản sinh, mà còn mạng trên người nặng lực của dã thú.

Thái Sử Lan vừa ngã xuống đất, sau khi chặt vật đứng dậy, lập tức ngừng đầu nhìn lên, vừa trông thấy kẻ kia, không nói hai lời, đột ngột lao tới.

Lúc này, Dung Sở mới vừa lao đến chuẩn bị độ khí cho nàng, được nửa đường đột nhiên dừng bước. Hắn nhìn nàng tóc tai bù xù, trên cổ còn hằn một đường máu ứ, con mắt đỏ rực, giống như lang sói nhảy lên, bỏ nhào tới nam tử vừa mới bò lên từ dưới tầng cây, gắt gao áp chế hắn. Một tay nàng đề lên cổ hắn, tay kia lấy ra dây thừng màu đen vừa rồi còn thít trên cổ chính mình vòng qua cổ người nọ, lập tức kéo căng hai đầu.

Dung Sờ cả kinh.

Thái Sừ Lan quỳ gối trên mình người nọ, hai tay ra sức kéo dây. Kê kia đau đớn giãy dụa, âm thanh rên rỉ cùng cầu xin tha thứ dứt quãng vang lên. Nàng có tai như điếc, ngoảnh mặt làm ngơ, ngửa mặt, giọng nói khàn đặc vang lên:

- Mươi! Chín! Tám..

Lúc này, Dung Sờ cũng giật mình đứng lạng, không hiểu nàng đang làm gì, sáng khoái giết người?

-...Một!

Tiếng đếm cuối cùng vang lên. Thái Sừ Lan buông tay, thu dây thừng vào trong áo, sau đó quay người rời đi.

Người nọ không chết, sắc mặt xanh trắng, đau đớn cuộn mình trên mặt đất, hai tay ôm lấy cổ họng, không ngừng ho khan.

Thái Sừ Lan bên kia cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn thêm một cái.

Giờ khắc này, trái tim Dung Sờ bỗng nhiên nhảy loạn.

Không phải kinh hoàng, không phải sợ hãi, mà là rung động vì cuộc đời này lần đầu gặp gỡ một người vô cùng đặc biệt.

Mạnh mẽ, dứt khoát, sắc bén, ân oán rõ ràng.

Nàng ra tay, đơn giản là vì trước đó đối phương thương tổn nàng, nên nhất định phải hoàn trả. Nàng bị kê kia treo lên bao lâu, liền trả lại đối phương bấy nhiêu. Giấy phút sinh tử, nàng vậy mà có thể đem ân oán tính toán rõ ràng..

Dung Sờ từ từ khép mắt.

- Người...Người dám tổn thương bọn ta... - Kê áo xám ban nãy ra tay ngăn chặn Dung Sờ, lúc này đã ngã trên nền đất, trừng mắt nhìn Thái Sừ Lan, - Người dám! Người sẽ phải chết không toàn thây!

Thái Sừ Lan nhìn nhìn hấn. Mặt béo trắng bệch, cầm không một sợi râu. Sau một hồi đột nhiên nói:

- Nhân yêu!

- Người...

- Nhân yêu, truyền lời của ta đến vị chủ tử biến thái của ngươi. - Giọng nói Thái Sừ Lan khàn đặc lại lạnh lùng, - Ai muốn giết ta, ta liền diệt hấn!

Kê kia nhìn nàng hồi lâu, không đáp lời.

- Được lắm. Ngươi tuy lợi hại, nhưng có lợi hại hơn nữa thì cũng có sao? Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, ngươi sẽ hối hận vì những gì đã nói và làm ngày hôm nay. - Thái Sừ Lan mặt không chút biểu tình, cuộn dây thừng lên tay chính mình.

- Ta sẽ không giúp ngươi truyền lời... - Hấn cười lạnh một tiếng, chậm rãi nhắm mắt, - Nhiệm vụ hôm nay của ta đã hoàn thành..

Một bàn chân đột nhiên giẫm lên người hấn. Nam nhân béo tròn trắng trẻo kinh ngạc mở mắt, đón lấy ánh mắt không chút dao động của Dung Sờ:

- Hiện tại không được chết. - Hấn nói, - Mang theo lời của ta trở về.

Kê kia thoát cái bắt đầu run rẩy, ánh mắt hoảng sợ, giống như việc còn sống trở về truyền lời so với chết đi còn đáng sợ hơn.

- Hỏi nàng. - Thanh âm Dung Sờ vang lên, vô cùng chậm chạp, vô cùng lạnh lẽo, - Chờ vậy đã đủ chưa? Còn ta, hiện tại bắt đầu cảm thấy không vui rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bại Lộ

Thì ra "bắt đầu không vui" là thế này đây. Vẫn là đang cười, nhưng là nụ cười khiến người ta phát lạnh, vẫn là bình tĩnh, nhưng lại giống như mặt biển tĩnh

lặng trước con sóng lớn, không biết lúc nào sẽ bùng nổ.

Lúc này, Thái Sử Lan đã bị Dung Sở tự mình lôi xuống núi. Nàng rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là không giận mà uy, rút cuộc cảm nhận được cái gì gọi là lạnh thấu tâm can.

Dung Sở không có giết nhân yêu kia, nhưng sắc mặt kẻ kia so với chết còn thảm hại hơn. Rõ ràng là hắn cảm thấy còn sống trở về tuyệt đối so với tự sát kinh khủng hơn rất rất nhiều. Nhưng Dung Sở không cho hắn chết, hắn cũng không dám không nghe. Thái Sử Lan còn nhớ rõ lúc hắn đứng lên, nàng thấy cả quần hắn đều ẩm ướt, khí phách hiên ngang thấy chết không sờn lúc trước, thời điểm đó đều như bị nghiền ra bã. Nàng không thể hiểu nổi, trên đời này ngoài cái chết ra, còn gì đáng sợ hơn nữa đây?

Nàng liếc mắt nhìn sang Dung Sở đang nhếch môi cười. Người này ngày thường vui vẻ nhàn nhã, vậy mà một khi thật sự tức giận, khí chất không giận mà uy liền phút chốc bùng phát, giống như một vị thần xưa tan đi mây mù bao quanh, để lộ một thân lấp lánh ánh vàng.

Có lẽ, người kia tuy rằng không ngừng khiêu khích Dung Sở, nhưng cũng sẽ không bao giờ dám vượt qua giới hạn của hắn. Cho nên, khi Dung Sở thật sự "không vui", người đó sẽ lập tức lùi lại một bước, thậm chí còn phải nghĩ cách khiến cho Dung Sở hết giận?

Thật là một đám người biến thái mà!

Thái Sử Lan đưa tay vén màn xe ngựa. Trên núi phía sau bóng người chớp động, đám hộ vệ của Dung Sở còn đang xử lý chiến trường lộn xộn ban nãy cùng những người bị thương. Động tác thuần thục dứt khoát, xem ra đều là "tay nghề lâu năm" cả.

Có lẽ đối với việc này, Dung Sở cũng sẽ có cách giải quyết riêng của mình. Nhưng nhất thời nửa khắc, nàng cũng không thể nghĩ ra. Thái Sử Lan tự biết tỏ mò chuyện người khác là không tốt. Nhưng là khi nhìn thấy dưới ánh trăng mờ nhạt, gương mặt vô cùng xinh đẹp của Dung Sở lúc đó lại hết sức yên tĩnh, trong lòng không khỏi suy đoán một phen.

Tân quốc công quyền cao chức trọng, gia tộc Dung thị thế lực hùng hậu. Có thể, hoặc nên nói là dám đối với hắn thể hiện dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn cũng chẳng phải kẻ nào thân phận tầm thường. Dựa vào giọng điệu mà vừa rồi nhân yêu kia thuật lại, rất có thể là một vị công chúa cao quý bệnh hoạn đẩy người nào đó. Về phần nguyên nhân tại sao Dung Sở lại tức giận như vậy, Thái Sử Lan lại đột nhiên không muốn nghĩ tiếp nữa.

Xe ngựa dừng lại, Dung Sở từ nãy đến giờ không nói một lời bỗng xốc màn xe lên. Hóa ra là đã tới Thai phủ.

- Ta không đi vào. - Hắn nói, - Xe ngựa của ta đưa nàng về phủ, hẳn là Thai phủ cũng không dám làm khó nàng.

Thái Sử Lan thật ra cũng chẳng thêm quan tâm đến thái độ của Thai phủ thế nào. Nhưng vẫn là vì sự quan tâm hiếm gặp của hắn mà gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

- Hôm nay nàng thắng cuộc ở hội. - Dung Sở chăm chú nhìn nàng, xác định nàng từ đầu đến cuối không biết được chân tướng, lúc này cũng không nỡ nụ cười như mọi khi, chậm rãi nói - Thật ra phần thưởng không chỉ là được yêu cầu ta một việc...

Thái Sử Lan nhìn hắn, con ngươi đen trắng rõ ràng, mát lạnh như suối nước. Dung Sở bỗng nhiên do dự, không nói tiếp, mỉm cười:

- Quên đi. Ta nghĩ có một số chuyện nàng cũng không có hứng thú.

Thái Sử Lan gật gật đầu, cũng không hỏi là chuyện gì, xoay người rời đi. Nàng cảm thấy Thai phủ hiện tại cũng không thể ở lâu thêm, tốt nhất vẫn nên sớm lấy túi hành lý, bán chút đồ bên trong rồi mua lấy vài bộ quần áo rời đi.

- Đợi chút.

Nàng quay người. Dung Sở vén rèm, lấy ra mấy bình nhỏ.

- Bình màu đen bôi ngoài vết úr, bình màu đỏ là thuốc uống, mỗi ngày uống một lần. - Ánh mắt hắn dừng lại trên cổ nàng, - Đừng quên dùng. Nàng vốn đã không xinh đẹp gì, bị như vậy lại càng giống quỷ nữ treo cổ.

Một tia ấm áp vừa nhen nhóm trong lòng Thái Sử Lan lập tức bị dập tắt.

- Ngươi thì tốt rồi. - Nàng im lặng một hồi, sau đó giật lấy hai bình nhỏ, - Chẳng khác gì đàn bà.

Nàng cất bình thuốc vào trong người, quay người bước đi, cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn về mặt hắn.

...

Xe ngựa nơi góc đường không có lập tức rời đi. Dung Sở chờ đến khi người nhà nàng đích thân ra của đón Thái Sử Lan vào mới chậm rãi trở về.

Xe ngựa nhẹ nhàng dừng đưa, khuôn mặt Dung Sở khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày.

Vừa rồi, thật ra là muốn hỏi nàng, có nguyện ý cùng hắn về kinh hay không?

Muốn hỏi nàng, có muốn trở thành một người nắm giữ hết thảy trong tay hay không?

Muốn nói cho nàng biết ý nghĩa thật sự của lễ hội ngày hôm nay. Muốn nói thật ra là muốn chọn lựa một thiếu niên ưu tú, đưa vào nơi quan trọng nhất cũng là nguy hiểm nhất - triều đình Nam Tề. Nhưng cuối cùng, hẳn lại vừa ý nàng.

Hắn nhìn rõ được bản lĩnh của nàng, vốn không nên bị chôn vùi nơi mảnh đất An Châu xa xôi này.

Nhưng mà...một khắc cuối cùng, hẳn lại thay đổi chủ ý.

Giây phút ấy, khi nàng bị treo lên, dây thừng gắt gao siết lấy cổ nàng, lại giống như thít chặt hô hấp của hắn, khiến hắn hít thở không thông.

Lòng hắn đột nhiên mềm nhũn, quyết định vứt bỏ kiên trì của bản thân.

Kinh thành tuy rực rỡ, quyền lực tuy mê người. Nhưng ẩn sau sự phồn thịnh xa hoa ấy, lại là biết bao sát khí gian trá, mưu mô tính toán.

Có lẽ...nàng không thích hợp.

Vậy hãy cứ để đóa hoa băng lạnh xinh đẹp này ở lại nơi đây, để gió nam ấm áp chậm rãi hòa tan nàng thôi...

Xe ngựa lặc cộc tiến về phía trước, trong đêm đen tĩnh lặng, thân xe càng lúc càng xa, vẫn thẳng tiến về nơi tối tăm u ám kia.

...

Thái Sứ Lan vừa tiến vào Thai phủ, liền biết kế hoạch trốn chạy của nàng đêm nay coi như chết non.

Quản gia Thai phủ tiến tới cửa lớn đón nàng, bà mụ đi sau lập tức dẫn nàng tới viện của Thai Bách. Nơi đó đèn đuốc sáng trưng, xem ra mọi người đều vẫn ở đó.

Thai gia có quy củ của Thai gia. Com chiều đều ăn trong viện của Thai Bách, nam nhân ngồi ở nhà chính, nữ nhân ngồi trong phòng nhỏ. Lúc này đã quá com chiều vài canh giờ, vậy mà tất cả mọi người đều tụ tập đầy đủ ở đây, quả nhiên là chuyện hiếm có khó tìm. Thái Sứ Lan nhếch môi cười lạnh. Mấy ngày trước, oán khí vốn đã phủ đầy nơi đây, hôm nay nàng lại phá hủy chuyện tốt của Thai Thế Vi, sự nghi hoặc cùng oán hận của người nhà Thai thị hôm nay cuối cùng cũng phải bùng nổ.

Thái Sứ Lan vừa tới, liếc mắt liền thấy Thai Thế Đào giữa đám nam nhân, lén lút nháy mắt ra hiệu với nàng, vẻ mặt lo lắng. Nàng nhìn hắn một cái, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Trong sảnh, Thai Bách cùng Thai phu nhân đã mũ áo chỉnh tề ngồi chính giữa. Trên bàn, thức ăn sắp xếp ngay ngắn, đã nguội lạnh từ lâu. Mấy thiếp thất cùng tiểu thư khác theo thứ tự ngồi ở hai bên, một đám thất lung thẳng tắp, ánh mắt sáng quắc. Về mặt Thai Thế Vi đặc biệt hưng phấn, mặc dù hai mắt sưng đỏ, nhưng không giấu nổi vẻ nóng lòng chờ xem kịch hay.

- Chưa ăn com chiều đúng không? - Thai Bách câu đầu nói ra cũng không phải hỏi tội giống như suy đoán của Thái Sứ Lan. Hắn chỉ tay về phía mặt bàn, lạnh nhạt lên tiếng, - Nếu vậy, ăn no rồi nói, tránh để người ta nói Thai phủ ngược đãi nữ nhi.

Thái Sứ Lan nhìn một bàn đầy đồ ăn, dứt khoát ngồi xuống nâng đũa. Lúc trước nàng từ chối lời mời com của Dung Sở, bụng sớm đã đói meo.

Giữa một phòng toàn người như hồ rình mồi, nếu là người bình thường, hẳn là đã sớm đã run rẩy sợ hãi. Nhưng lúc này, Thai Bách sau khi quan sát Thái Sứ Lan hồi lâu, phát hiện "nữ nhi" này của mình, quả nhiên không coi ai ra gì. Không phải là ra vẻ điên cuồng không coi ai ra gì, mà là thật sự không để sự tồn tại của người xung quanh vào trong mắt. Loại cảm giác này khiến hắn có phần không thoải mái, nghi hoặc trong lòng càng sâu sắc. Thai phu nhân liếc nhìn sắc mặt hắn, ghé tai hắn nói nhỏ:

- Lão gia, người xem bộ dáng này của nàng...Điều mọi người nói, cũng không hẳn không có lý.

Sắc mặt Thai Bách lộ ra vẻ lo lắng, nhẹ gật đầu.

Lúc này, vú già bưng lên một bát canh gà nóng hổi. Khi đi qua bên người Thai phu nhân, để nàng liếc nhìn một cái, gật gật đầu.

Đáy mắt đám người Thai Thế Trúc lập tức tuôn trào vẻ vui mừng.

Trên một bàn đồ ăn đều đã nguội lạnh, bát canh đang tỏa hương thơm phức trước mặt liền trở nên vô cùng hấp dẫn. Thái Sứ Lan lập tức bê bát canh lên miệng...

Về mặt Thai Thế Vi hí hửng đến tột đỉnh, miệng không nhịn được hơi nâng lên.

"Phụt", Thái Sứ Lan đột nhiên há mồm, nước canh đầy miệng phun thẳng lên mặt Thai Thế Vi.

- Mặn quá đi mất! - Nàng đặt mạnh bát canh lên bàn.

Phía đối diện, Thai Thế Vi cứng ngắc đứng đó. Nước canh từ khuôn mặt hí hửng của nàng từ từ trượt xuống, lướt qua ánh mắt đang nheo lại, chảy qua cánh mũi phập phồng lên xuống, rơi vào khoe miệng của nàng ta...

Mọi người phút chốc sững sờ.

- Càn rỡ! - "Rầm" một tiếng, Thái Bách đập bàn đứng lên, - Thế Lan, ngươi đang làm cái gì đây?

Thái Thế Vi lập tức "òà" một tiếng bắt đầu khóc lóc. Thái phu nhân vội vàng bước tới ôm nàng, lại còn trừng mắt nhìn Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan vẫn ngồi thẳng lưng, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

- Ta nói là quá mặn, - Nàng bưng bát canh lên, đưa mắt nhìn quanh, - Không tin? Vậy lên đây nếm thử chút!

Ánh mắt khiển trách của mọi người lập tức biến thành trốn tránh. Thái Bách ho khan một tiếng, gượng gạo nói:

- Quá mặn cũng không thể làm như vậy với muối muối người.

- Có lẽ nàng cũng muốn uống. - Thái Sứ Lan chăm chú nhìn Thái Thế Vi, - Nước canh cũng chảy vào miệng rồi. Thế nào, mùi vị không tệ chứ?

Thái Thế Vi nghe vậy, kinh hoàng đẩy Thái phu nhân ra, vội vàng tìm khăn tay lau miệng, chà lên chà xuống hai lần mới phát hiện ra điều bất ổn. Cánh tay nàng ta cứng lại giữa không trung. Bốn phía lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cúi gằm mặt, gầy gầy ngón tay. Thái Bách lại ho khan, lảng sang chuyện khác:

- Thế Lan, vi phụ có một vấn đề không hiểu. Hôm nay, đặc biệt đợi ngươi đến lúc này, cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

- Ồ?

- Từ đêm am ni cô cháy. - Thái Thế Bách chăm chú nhìn nàng, - Hình như ngươi chưa từng kêu vi phụ một tiếng "phụ thân"?

- Vậy sao?

- Tất cả mọi người đều nói ngươi rất kì lạ. - Trán Thái Bách nổi đầy gân xanh, kìm nén tức giận, chậm rãi nói, - Vi phụ vốn không tin. Nhưng hiện giờ, xem ra cũng không thể không tin... Ta hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ý Chỉ Tới!

- Ha?

- Ngươi cho là trả lời qua loa lấy lệ có thể thoát được hôm nay? - Thái phu nhân tiếp lời, khóe môi nhếch lên cười lạnh, - Thế Lan nhà ta dịu dàng hiền thực, tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc. Ngày trước trong cung tuyển tú, là do nàng tài sắc vẹn toàn, lại dịu dàng hiền đức mới có thể trúng tuyển, làm về vang cả phủ. Tiên đế băng hà, nàng từ trong cung trở về tu hành trong am ni cô, chân không bước ra khỏi cửa, không gặp mặt người ngoài, không gây chuyện thị phi. Cả Thái phủ từ lớn đến bé, từ già đến trẻ đều phải tán dương khen ngợi. Mà ngươi... - Nàng nhìn Thái Sứ Lan từ đầu đến chân, - Đi đứng thô tục, không hề có chút mềm mại uyển chuyển của một tiểu thư khuê các; không tôn trọng bề trên, từ đầu đến cuối không hề tỏ ra khiêm tốn nhã nhặn. Ưc hiếp tỷ muội, tự tiện ra ngoài. Thân là khí phi lại có thể thân nhiên đi tới lễ hội thi thố tranh tài, hại Thái gia ta mắc vào tội lớn khi quân. Ngươi làm sao có thể là Thế Lan?

- Mẫu thân nói phải. - Thái Thế Trúc lập tức nói tiếp, - Tỷ tỷ ngày trước ân cần, hòa nhã, đâu giống người này!

- Nàng ta làm sao có được một nửa vẻ hào hoa phong nhã, phẩm chất tốt đẹp của Thế Lan tỷ tỷ! - Thái Thế Vi tiếp lời.

- Đúng vậy. Thảo nào lại kì lạ như thế. - Lại có người lên tiếp phụ họa, - Ngay cả khuôn mặt, nhìn kĩ cũng có phần không giống..

- Nàng ta tuyệt đối không phải Thế Lan. - Một đám người về mặt kích động. - Thế Lan gặp ai cũng cười. Đâu có giống nàng ta, lúc nào cũng bày ra nguyên một loại biểu tình, chưa từng thay đổi.

- Thế Lan lúc nào cũng hòa thuận với mọi người, nàng ta lại xúc phạm muối muối!

- Thế Lan khiêm nhường lễ phép, đâu giống nàng ta, ngang ngược thô lỗ!

Thái Sứ Lan lẳng lặng nghe những người đó mô tả Thái Thế Lan, nào là hoàn mỹ, hiền đức, dịu dàng, đáng yêu... Hội tụ đầy đủ ưu điểm cần có của nữ tử nhân gian, các nàng đối với nàng đều là yêu quý, hoài niệm, kính trọng, yêu thương... giống như tuyệt đối không cho phép ai xúc phạm tới thanh danh của nàng.

Thái Sứ Lan nhếch môi, ý cười trào phúng. Cảnh tượng trong phòng bếp đêm đó như hiện lên trước mắt...thân thể gãy dựa...giọng cười nhạo báng chế giễu...tóc dài xõa tung...vết bầm xanh tím...

Đợi đến lúc mọi người dừng lại, nàng mới thản nhiên lên tiếng:

- Vậy thì sao?

Xung quanh, một mảng tĩnh lặng.

- Đúng! Ta thật sự không phải Thái Thế Lan, cũng may mắn không phải là nàng. - Ánh mắt Thái Sứ Lan châm chọc, mỉa mai. Nàng vén ống tay áo.

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng lại ở cánh tay nàng, giữa khuỷu tay có một vết bớt hồng nhạt. Tất cả người có mặt lại lập tức chuyển hướng nhìn Thái phu nhân. Đây mắt Thái phu nhân mờ mờ, nàng là mẹ kế, nào biết khuỷu tay Thái Thế Lan có vết bớt hay không? Nhưng lúc này, nàng nhất định phải đẩy Thái Sứ Lan xuống, liền nói:

- Ngươi quả nhiên không phải Thế Lan! Khuỷu tay Thế Lan không có bớt!

Thái Bách thở phào một hơi, hần cũng mơ hồ không nhớ nữ nhi có vết bớt nào không. Lo lắng trong lòng lập tức tiêu tan. Thật may, không phải Thế Lan, nếu không đúng là họa lớn rồi!

Hần nhướn mày:

- Ngươi nếu đã không phải Thế Lan, vậy Thế Lan đang ở đâu? Tốt nhất ngươi hãy thành thật nói ra, nếu không ta liền đem ngươi tới quan phủ!

Thái Sứ Lan dừng dừng.

- Đã chết.

...

- Ngươi...là ngươi giết? - Một lúc lâu sau, Thái Bách mới khiếp sợ tìm lại giọng nói chính mình.

Thái Sứ Lan chăm chú nhìn sắc mặt tái xanh của hắn, có lẽ, vị phụ thân này đối với Thái Thế Lan vẫn là có vài phần tình cảm. Có điều, cũng chỉ trong một giới hạn nào đó mà thôi!

- Ta sẽ không nói cho ngươi biết. Ta chỉ muốn nói rõ trên công đường. - Nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn Thái Thế Trúc, gật đầu. Khuôn mặt nàng ta lập tức trắng bệch.

- Thái gia ta là tổng quản An Châu, phủ của ta cũng chính là công đường. Tại đây đánh gãy chân ngươi, tự nhiên sẽ rõ ràng mọi chuyện! - Giọng điệu xót xa của Thái Thế Vi bỗng vang lên.

- Ngươi có thể thử xem. - Thái Sứ Lan vẫn ngồi yên bất động. - Dù sao hôm nay ta cũng vừa thắng ngươi một lần rồi.

Sắc mặt mọi người lập tức trắng bệch, lúc này mới đột nhiên nhớ ra nữ nhân trước mắt hôm nay thắng cuộc đã gặp qua Tấn quốc công. Lúc này, nếu lên lút xử lý nàng, Tấn quốc công mà hỏi đến, chỉ sợ tự mình chuốc lấy phiền toái.

- Tuy rằng người này bụng dạ khó lường, nhưng tỷ tỷ thân là nữ tử, chuyện riêng bị đưa lên quan phủ, chỉ e thanh danh cả đời đều sẽ bị hủy. Phụ thân xin hay suy nghĩ cẩn thận. - Thái Thế Trúc lập tức lên tiếng.

- Chuyện này liên quan đến danh dự Thái phủ, tuyệt không thể trình lên quan phủ. Thái gia ta từ trước tới nay lễ nghĩa cẩn trọng, đương nhiên cũng không thể lạm dụng tư hình. Xin gia chủ suy xét. - Mọi người cũng lên tiếng ủng hộ.

Thái Bách nhìn quanh bốn phía, sắc mặt các phu nhân cùng nữ nhi khiến hắn có cảm giác ngột ngạt, ánh mắt nhất thời đăm đăm. Thái phu nhân khẽ kéo ống tay áo hắn, hai người liền đi sau bình phong. Một lúc lâu sau, Thái Bách đi ra, khuôn mặt già nua đen lại.

- Ngươi không phải Thế Lan, đương nhiên không thể ở lại Thái phủ. Vậy nên, mong người lập tức rời đi, đồng thời tuyên thệ cả đời này cũng không tiết lộ nửa chữ chuyện ngày hôm nay.

Đây là cách giải quyết cuối cùng ư?

Thái Sứ Lan yên lặng mỉm cười.

Thái Thế Lan...ngươi thật không đáng.

Nàng đứng dậy, phui phui góc áo, nhìn ra. Bên ngoài bình phong, mơ hồ có thể thấy được một cái đầu nhỏ đang hướng về trong này, bước bình lặng. Nếu như không phải bị người ta giữ lại, có lẽ hắn đã vọt tới rồi.

Ánh mắt Thái Sứ Lan dao động, nâng cách tay, cách khoảng không nhẹ nhàng vỗ vỗ, giống như an ủi.

Bên ngoài, hai mắt Thái Thế Đào bỗng nhiên ẩm ướt.

Thái Sứ Lan đứng dậy, đi qua đám người đang lặng yên đứng đó. Nàng thật không ngờ tới, người nhà Thái phủ cuối cùng lại nhượng bộ như vậy, tổn công nàng tính toán cách trút giận cả buổi.

Có điều, toàn bộ họ Thái này, tốt nhất nên bắt đầu cầu nguyện từ bây giờ, đừng để sau này gặp lại nàng ở bên ngoài.

Mọi người nhìn theo bóng nàng rời đi, cắn môi, đáy mắt chớp động kì dị. Đám người Thái Thế Trúc nheo mắt, tràn ngập sát khí bị đè nén.

Trước tiên cứ để nàng ta rời đi, sau đó nhất định phải giết chết...

Thái Sứ Lan vừa đi đến sân. Phía trước đột ngột vang lên tiếng bước chân gấp gấp chạy đến. Bóng người vọt qua, Thái Lâm vội vã đi vào, nôn nóng nói:

- Ý chỉ tới! Ca ca mau mau tiếp chi...

Một mảnh hỗn loạn. Thái Bách đứng đầu cùng phu nhân quỳ xuống tiếp chi, hàng người nghìn nghịt phía sau cũng quỳ gối theo. Thái Sứ Lan đứng trong bóng tối phía xa. Lúc này, ai ai cũng bất an, không biết ý chỉ nửa đêm đưa đến lành dữ thế nào, làm gì còn tâm trạng để ý đến người vừa bị đuổi đi là nàng.

-...Lệnh cho tất cả cung quyền của tiên đế đã về quê lúc trước, hiện tại lập tức theo xe ngựa triều đình quay về kinh thành. Chờ ngày lành tháng tốt tiến vào lăng, vĩnh viễn hầu hạ bên người tiên đế. Ngoài ra, trong nhà, ban thưởng hai nghìn hoàng kim, chức vụ mỗi người đều tăng thêm một bậc, trong con cháu chọn ra một người hưởng ân...

Toàn bộ kẻ quỳ trên đất lập tức sững sờ, ngón tay lạnh băng bấu chặt nền đất, không thấy đau đớn, chỉ có chết lặng. Một mảnh đen kịt trước mắt như hiện lên hai chữ màu máu đỏ rực, rạch trời phá đất mà đến: Tuân táng!

- Thần...lĩnh chỉ. - Thái Bách sau khi sững sờ hồi lâu, không biết là vui mừng hay bi ai, run rẩy đưa tay đón lấy cuộn lụa vàng chói mắt.

- Ấy cha. - Thái giám truyền chỉ về mặt tươi cười, kéo dài giọng, - Chúc mừng Thái đại nhân, thăng quan tiến chức, đón nhận phần thưởng, con cháu hưởng thánh ân. Thái hậu đối với các người quả nhiên ban ân to lớn. Hiện tại, phần thưởng đã nhận, vậy lệnh thiên kim đâu rồi? Có phải còn đang ở am thanh tu hay không? Thái hậu có lệnh, cung phi tiếp chi cần lập tức theo ta hồi kinh, làm phiền Thái đại nhân mời thiên kim lộ diện đi thôi.

Bốn phía im lặng như tờ.

- Như thế nào? - Thái giám nheo mắt, ánh mắt lóe lên tia tàn khốc, - Nàng không có ở phủ?

Lại là một hồi im lặng. Sau một lúc lâu, già trẻ lớn bé Thái phủ tại chỗ xoay người, đồng loạt nâng tay chỉ về phía Thái Sứ Lan đang đứng trong góc tối.

- Nàng có ở phủ, ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đại Sát Bốn Phương.

Editor: Imelda

Có câu, bị nghìn người chỉ, không bệnh cũng chết.

Thái Sứ Lan bị nhóm người này đồng loạt chỉ vào, lửa giận phút chốc bùng nổ.

Nàng xưa nay đều lạnh lùng lạnh nhạt, không phải là người hay biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Nhưng giờ phút này đây, Thái Sứ Lan nhìn chằm chằm đám người kia, giống như thấy được sinh vật đê tiện, trơ tráo nhất thế gian. Nguyên một đám khoắc trên bên ngoài lớp vỏ đạo mạo trang nghiêm, thật giả lẫn lộn, bộ mặt giả dối thay đổi thất thường, khoa chân múa tay làm hại nhân gian. Một giây trước còn liều mạng phủ nhận nàng là Thái Thế Lan, vội vã đuổi đi. Giây sau lại liều mạng phủ nhận nhận định trước đó, muốn dùng mạng của nàng đổi lấy an bình cùng vinh hoa một nhà.

Ở trong mắt bọn họ, cho dù là nàng hay Thái Thế Lan, thật ra cũng chỉ là một loại hàng hóa đem đi trao đổi thôi?

- Hóa ra người ở đây. - Thái giám kia hí mắt nhìn ngấm Thái Sứ Lan.

Thai Thế Lan là người hoàng thái hậu đặc biệt nhân mạnh, hẳn phải là kẻ quan trọng nhất trong đám người đem đi tuần tảo. Lúc ở trong cung, thái giám này từng gặp qua Thai Thế Lan vài lần. Lần này tự mình đến là vì cần phải kiểm tra kĩ càng. Giấy phút nhìn thấy nàng, hẳn vừa lòng gật đầu, vung tay.

- Thái hậu có chỉ, đã từng là cung phi của tiên đế, bất luận có phong hào hay không, phẩm cấp đều tăng hai bậc. Phong cho nữ nhi tổng quản An Châu - Thai Bách làm Bảo lâm. Thai Bảo lâm, mời đi theo nô tài!

Phía sau hẳn, một đội thị vệ xông tới. Thái Sứ Lan lập tức xoay người chạy đi. Nàng nhớ rõ, nơi này còn có một cái cửa sau. Có điều, vừa chạy được hai bước, chân đột ngột dừng lại. Cửa sau không biết từ khi nào đã đứng sẳn một hàng hộ vệ của Thai gia, lấp kín lối ra. Phía sau nàng, giọng nói thê lương, buồn bã của Thai Bách vang lên:

- Nữ nhi, kháng chỉ là tội lớn xét nhà diệt tộc, con...vâng lệnh đi thôi!

Thai Sứ Lan cắn mạnh môi dưới, không nói được một lời. Lúc này có biện bạch phủ nhận cũng không có tác dụng gì, Thai gia trên dưới đồng loạt đều nói nàng là Thai Thế Lan, nàng có thể làm gì?

- Không! - Thai Thế Đào bỗng nhiên vọt tới, kêu to, - Nàng không phải... - Lời còn chưa dứt, Thai Lâm nhanh tay nhanh mắt bịt miệng lời ra ngoài, xa xa vẫn nghe thấy giọng nói y a của hẳn.

Bên này, Thai phu nhân nhìn về phía thái giám, giải thích:

- Tiểu nhi ngây ngô dại dột, mong công công thứ lỗi...

Phía trước hộ vệ chặn kín đến con kiến cũng không chui lọt, đằng sau tiếng bước chân thị vệ hoàng gia đã tiến gần. Một người dẫn đầu quát lên:

- Thai Bảo lâm! - Người nọ lập tức đưa tay định chụp bả vai nàng.

Thai Sứ Lan cắn răng, ồng tay áo lay động, Gai Nhân Gian lập tức rơi vào lòng bàn tay, gai Hồi Hồn màu vàng lóe sáng.

Hồi Hồn có thể khiến hồn người chết quay về thân thể trong thời gian ngắn, nếu vậy, đối với một người còn nguyên vẹn, phải chăng cũng sẽ có công hiệu đặc biệt? Thái Sứ Lan không nắm chắc, nhưng hiện tại, trước có người chặn, sau có truy binh, nàng chỉ có thể mạo hiểm một lần.

Người phía sau vừa giơ tay lên, gió lớn mạnh mẽ ập tới. Nàng cúi đầu, bất ngờ xông ra ngoài, chạy thẳng về phía cửa sau. Người còn chưa tới, gai nhọn màu vàng trong tay lóe lên!

Một âm thanh rất nhỏ phát ra, gai đâm da thịt, một giọt máu đỏ tươi trượt xuống.

Người đứng đối diện Thái Sứ Lan bỗng nhiên cứng đờ. Vốn là lúc nhìn thấy Thái Sứ Lan tự chui đầu vô lưới, hẳn còn nhe răng cười gằn. Ai ngờ nàng ta vừa ngẩng mắt, hai mắt như báo hoang đột nhiên sáng rực. Hẳn vừa ngẩn người, kim quang trước mắt lóe sáng. Ánh sáng vàng rực kia còn chưa tiêu tan, rất nhanh liền có vô số kim quang nhấp nháy trước mắt, giống như vô số bướm vàng bay lượn.

- Ha ha ha ha... - Nam tử bị đâm trúng thỉnh linh phát ra một trận cười quái dị, lao đảo chạy về phía Thái Sứ Lan.

Thai Sứ Lan nghiêng người, nam tử kia cũng không biết thu thế, nhào thẳng vào thị vệ đang đuổi phía sau Thái Sứ Lan, lớn giọng hô:

- Bắt được rồi! Bắt được rồi!

Khuôn mặt hẳn ta đỏ bừng, cánh mũi phập phồng, khoe môi trào bọt trắng, giống như vì đột nhiên giàu to mà sướng quá hóa rồ, ôm lấy tên thị vệ hoàng gia. Thị vệ kia ngây người đứng đó, muốn đánh cũng không được mà không đánh cũng không xong. Những hộ vệ còn lại của Thai gia cũng ngẩn ra, nguyên một đám về mặt đần độn.

Thai Sứ Lan thừa dịp này chạy tới khe hở vừa xuất hiện, lao nhanh đi. "Rầm" một tiếng, một hộ vệ khác đứng chắn cửa bị nàng đẩy ngã. Lúc này mới phản ứng lại, kinh sợ hét lớn:

- Nàng ta chạy thoát sau rồi!

"Bốp" một tiếng, sắc mặt Thai Bách tái mét, tát mạnh lên mặt kẻ kia:

- Còn không mau đuổi theo! Nàng ta chạy ra hậu viện, không thể trốn đi đâu được!

Một cái bóng xám vọt tới. Ngón tay nhọt nhọt mềm mại điểm điểm, hai người vẫn đang này giờ đây đưa một chỗ lập tức tách ra. Tên hộ vệ Thai phủ vừa rồi còn nổi điên yếu ớt ngã xuống đất, hộ vệ hoàng gia ngây ngốc đứng đó.

- Ha ha...Thú vị...Rất thú vị. - Thái giám truyền chỉ cười dài, vuốt vuốt cằm. Sau đó, quay người nhìn về đám thị vệ, - Còn không mau đi theo hầu hạ Thai Bảo lâm đi?

Lúc này, Thai phu nhân lặng lẽ tiến đến bên người trượng phu, thấp giọng:

- Nhất định phải bắt được nàng, nếu không...

- Nàng ta không thoát được đâu... - Thái Bách chăm chú nhìn vào hộ vệ đang nằm dài trên đất, đáy mắt đột nhiên lộ vẻ kinh hoàng.

- Vì sao?

- Công công này là người của Tây Cục... - Giọng nói của Thái Bách vang lên, chỉ đủ để hai người nghe được.

Thái phu nhân vừa nghe được hai chữ này, liền rung mình một cái, lập tức ngậm miệng...

Gió lạnh thổi qua. Trên mặt đất, hộ vệ kia không hề nhúc nhích, sớm đã vô thanh vô tức chết đi.

...

Thái Sứ Lan cũng không chạy về phía cửa lớn mà thẳng hướng hậu viện lao tới. Không ai hiểu nổi suy nghĩ của nàng. Rõ ràng chạy về phía cổng chính mới may ra tìm được một tia hi vọng. Hậu viện không có cửa sau, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Mà ngay sau nàng, truy binh không ngừng đập cửa, đẩy người, điên cuồng đuổi theo. Bà mẹ cùng nha hoàn trong hậu viện không kịp né tránh, âm thanh kinh hãi thảm thiết không ngừng vang lên, loạn thành một đàn.

Tiếng bước chân từ đầu đến cuối đều như ở sát sau lưng. Hộ vệ Thái phủ võ công tầm thường, nhưng thị vệ hoàng gia cũng không có người không. Ngay cả Thái Sứ Lan đã quen thuộc địa hình cũng vài lần suýt bị tóm, may nhờ có chỗ ngoặt mới có thể tạm thời cắt đuôi. Tuy vậy, khoảng cách giữa người chạy kẻ bắt cũng càng ngày càng rút ngắn.

- Đại nhân. - Một thị vệ hoàng gia đưa mắt nhìn về phía Thái Sứ Lan vừa chạy trốn, nói với người giống như thủ lĩnh ở cạnh, - Nữ nhân này giống như đang chạy vòng quanh vậy, liệu có phải nàng ta điên rồi không?

- Có thể nàng ta có mục đích của nàng ta, cũng có thể nàng ta đang cầu Bỏ Tắt phù hộ. Ai biết được đây? - Thị vệ đứng đầu kia cười khẩy một tiếng.

Phía trước, Thái Sứ Lan đang trốn chạy đột nhiên nghiêng người nhưng không có té ngã, chỉ là trong ngực bỗng rơi ra một vật. Nàng giống như không hề phát hiện, nhanh như chớp đã chạy ra xa. Thị vệ đứng đầu kia đang định đuổi theo, vừa cúi đầu liền nhìn rõ đồ vật kia, lập tức dừng bước:

- Cái này không Hắc Tác các vị đại nhân Tây Cục sử dụng hay sao? - Giọng nói hân hân vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Tây Cục. Cả đất Nam Tề, cũng không có mấy người biết đến cái tên này. Đây chính là tổ chức khủng bố cùng thân bí nhất của hoàng gia, do chính hoàng thái hậu bí mật nuôi dưỡng, do hoạn quan đứng đầu; là con dao hút máu, là bóng ma đáng sợ luôn luôn lơ lửng trên đầu mỗi cá nhân trong triều Nam Tề.

Tây Cục, của cái vô số, vũ khí mà bọn họ sử dụng không thứ nào không là trân phẩm bậc nhất của Tu Chân Giới.

Trong hộ vệ, cũng chỉ có thị vệ đứng đầu là có chút hiểu biết về Tây Cục. Lúc này, vừa thấy dây thừng đen từ trên người Thái Sứ Lan rơi xuống, ánh mắt lộ vẻ kì dị. Hắn dừng lại, mấy người còn lại hiển nhiên cũng không đuổi nữa. Người nọ nhanh chóng định thần, nhặt Hắc Tác nhét vào trong ngực.

- Tiếp tục đuổi theo!

Trong khi đám thị vệ trì hoãn, Thái Sứ Lan đã nhanh chóng chạy đến bức tường sau bếp. Nơi đó có một sọt trúc chuyên dùng để đựng bát đĩa bỏ đi. Lúc này, trong sọt đã có quá nửa mảnh vỡ. Thái Sứ Lan chạy qua, dứt khoát đá đổ sọt, mảnh vỡ từ trong lăn lóc rơi ra.

- Ha ha...Nàng ta làm cái gì vậy? Muốn làm bị thương chân chúng ta sao? Ôi chào! - Một thị vệ chạy trước lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, cất tiếng cười quái dị, ra về đầu đón kêu lên một tiếng.

Những người còn lại cũng cười theo, chẳng thèm để ý, giẫm lên mảnh vỡ, đi đến. Thái Sứ Lan đột nhiên xoay người, trên tay vốn trống không không biết từ khi nào có thêm một cái bình sứ, nàng liền vung tay ném đến.

"Rầm!" một tiếng, máu từ trán bắn ra tung tóe, tên thị vệ kia ngã đầu ngã xuống. Hắn vừa ngã, lại bị mảnh vỡ dưới đất đâm lên người, đau đớn tỉnh dậy, gào lên thảm thiết.

- Cứu ta! Cứu ta! - Tên bị thương nhìn dòng máu tươi đầm đìa chảy xuống, sợ hãi túm lấy chân người bên cạnh.

- Mẹ kiếp! - Tên cầm đầu gầm lên một tiếng, đành phải để lại hai người giúp hắn băng bó vết thương, dẫn theo những người còn lại tiếp tục truy đuổi.

Thái Sứ Lan điên cuồng chạy về phía bãi luyện võ cỡ nhỏ cách hậu viện một bức tường. Thị vệ cũng không biết nơi đó là chỗ nào, chỉ thấy nàng vọt đến, nhảy qua bờ tường.

- Đuổi theo! - Liên tiếp gặp phải việc lạ, tên đứng đầu không dám lơ là, vung tay.

Bảy tên thị vệ còn lại nhanh chóng xếp thành trận hình ba cạnh, lao qua tường vây.

Trước mặt bọn hắn, Thái Sử Lan đứng lặng giữa bãi đất trống, dường như đã sắp kiệt sức vì chạy quá lâu. Nàng thở dốc, khuôn mặt phiem hồng.

Nàng đứng sau vũ khí duy nhất trong võ trường, mặt không biểu cảm.

Nơi này vốn có người canh gác, nhưng hiện tại đều bị khẩn cấp điều ra đuổi bắt nàng. Vậy nên, không ai có thể tưởng tượng rằng, Thái Sử Lan không chạy về phía cửa lớn, mạo hiểm vòng vào một hồi là vì muốn tới đây.

Hoa cỏ lay động. Bảy tên thị vệ chân vừa chạm đất liền thấy nữ nhân kia đứng thẳng tắp đằng sau chiếc nỏ lớn màu đen.

Đêm tối không trăng, ánh sao mờ nhạt. Thái Sử Lan vươn tay cầm lấy nỏ.

- Nỏ thần! - Có người kinh ngạc nói.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi. Ai cũng đã từng nghe danh loại nỏ này, là vũ khí quan trọng bậc nhất Nam Tề, sức sát thương vô cùng mạnh mẽ; từng bị Đô Sát viện và các ngự sử lấy lý do "có thể làm tổn hại tới hòa bình" mà khuyến can sử dụng. Cuối cùng do sức mạnh quá lớn, không có loại tên nào phù hợp mà không thể phát triển thêm nữa.

Đây là thần công, lại là sát thần. Chỉ cần một lần bắn, cũng có thể đem bảy người họ giết chết!

Sát khí đáng sợ nhất thời chấn động mọi người, không ai dám tiến lên nửa bước. Tên thị vệ đứng đầu cẩn thận nhìn chiếc nỏ một lúc lâu, bỗng nhiên ngửa đầu cười lớn:

- Ta còn đang tự hỏi sao nỏ thần lại ở đây, hóa ra là nguoi phò trương thanh thế! - Hắn cười ta chỉ vào chiếc nỏ, -Con mẹ nó, lại lấy tiền gây đùa với ông đây! Nỏ thần bắn xuống, tiền làm sao có thể còn nguyên vẹn!

Mọi người lúc này mới phát hiện, trên bàn, ngổn ngang tiền giấy. Rất rõ ràng, cái này chính là minh chứng cho việc thử nỏ thần vẫn không thành công như trước. Đây đất là mảnh vụn tiền giấy do không chịu nổi sức mạnh của nỏ thần.

Tiếng cười chế nhạo chấn động sân nhỏ, ai cũng cười đến vô cùng thả lỏng. Thái Sử Lan không lên tiếng, lòng bàn tay chậm rãi xoa vào rãnh nhỏ đặt tiền lên.

Thủ lĩnh đám thị vệ đang cười lớn, bỗng nhiên nhận thấy có điều không đúng. Hắn lập tức phóng mắt đến, liền thấy mũi tên đã nằm trong rãnh nỏ, sắc mặt đại biến.

- Nguoi!..- Hắn run rẩy chỉ tay về phía Thái Sử Lan, - Nguoi...Quái vật...

Thái Sử Lan đột nhiên bóp cò. Nặng nề! Không thể lay động! Kéo động nó, cảm giác giống như tự mình phải kéo cả một cái xe. Nàng dường như đã dùng hết sức lực mà kéo, thế nhưng nó chỉ mới dịch chuyển được một chút.

Thái Sử Lan phút chốc nhận ra bản thân đã quá coi thường cái nỏ này. Muốn bắn nó, cần có sức lực, khác xa với việc bắn cung. Còn nàng, ngay cả dây cung cũng chưa từng kéo, lúc này quả thật là liều mạng!

Có điều, phóng lao phải theo lao, liều mạng cũng phải bắn! Nàng cắn răng, đôi môi cũng bật máu, thân mình chợt bắn về phía sau, toàn lực bùng nổ!

"Rắc"

Ngay còn bé, Thái Sử Lan từng bị gãy xương khuỷu tay, nên xương nơi đó vốn rất yếu. Hiện tại lại dùng sức quá lớn, cò nỏ cứng rắn tì vào, xương khuỷu tay lại một lần nữa nứt gãy, máu tươi tuôn ra, nhuộm đỏ thân nỏ.

Thái Sử Lan hít sâu một hơi, lập tức rút túi tiền bên hông đặt lên miệng, mạnh mẽ cắn chặt. Túi tiền lập tức bị cắn đứt, hương vị đắng chát mát rượi rót vào trong miệng. Nàng trong lúc đau đớn cực hạn cùng choáng váng đầu óc mới đột nhiên nhớ tới chai thuốc Dung Sở đã đưa.

Thuốc vừa nuốt vào, đầu óc lập tức thanh tỉnh, đau nhức cũng giảm đi vài phần. Nhân cơ hội đó, nàng hít sâu một hơi, toàn thân ngửa ra sau, dùng toàn lực bóp cò!

Bốn phía tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vu cùng tàng cây lao xao rung động.

Trời đất cùng đám người đứng đó như cùng vì một nữ tử can đảm cùng dũng mãnh mà khiếp sợ nghẹn ngào.

Đoạn xương gãy nơi khuỷu tay dường như hơi lộ ra, lạnh lạnh đáng sợ. Ngay lúc này, "cách" một tiếng, âm thanh nhỏ bé vang lên. Cò súng tới đế!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tàn Sát

"Vút"

Sát khí phóng ra, xé gió lao tới!

Lại "Phập" một tiếng. Nhiều mũi tên bắn ra như vậy, chẳng qua cũng chỉ tạo nên một tiếng động.

Từ vọng. Chẳng qua cũng chỉ giống như gió lớn bẻ cành, nứt gãy chỉ trong giây lát. Bảy mũi tên, bốn cái không thể hiện uy lực. Bởi chỉ dùng ba cái, cũng đủ để xuyên thủng thân thể bảy kẻ kia. Mỗi mũi tên bắn thủng ít nhất ba người, lao ra còn mang theo máu thịt trộn lẫn, mạnh mẽ cắm lên tường chắn đặc chế. Lưu lại phía sau mấy thi thể rầm rầm đổ xuống.

Cảnh tượng ngày hôm nay, tương lai lại trở thành một trong những truyền thuyết huyền bí nhất trong lịch sử Nam Tề. Mà truyền thuyết này chính là mở đầu cho một đời rực rỡ của Thái Sử Lan, mở đầu cho vô số truyền kì về nàng lưu truyền trong hậu thế. Rất nhiều, rất nhiều năm về sau, mọi người vẫn say sưa trò chuyện cùng suy đoán, lúc đó, vị nữ tử truyền kì ấy còn chưa có võ công, vậy đã làm gì mà có thể một phát bắn chết bảy người khi ở trong bước đường cùng, cũng cho rằng đây là kì tích mà chỉ có nàng mới có thể tạo nên.

Cứng rắn như Thái Sử Lan, lúc này nhìn thấy một màn trước mắt, cũng không nhận được mà rung mình. Nỗ tiên trong thời đại này, hiệu quả cùng cảm giác khi bắn ra lại có thể tương tự sức lực của hiện đại. Quả thật khó mà tưởng tượng được lại có người có thể chế tạo ra thứ vũ khí khủng bố như vậy.

Nếu như có thể dùng tên... Thái Sử Lan nhìn mặt đất ngổn ngang mũi tên đứt gãy, không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Chỉ có điều, cảm giác kì dị này lập tức bị đau nhức nhấn chìm. Trong phút chốc, thương thế trầm trọng trên người nàng giống như bắt đầu ồn ào ào động. Trán Thái Sử Lan đỏ đầy mồ hôi lạnh. Đau đớn lên tới tột đỉnh, sức lực toàn thân như bị rút sạch, cảnh vật trước mắt bắt đầu mờ hồ không rõ, dường như có thể ngắt đi ngay lập tức. Chỉ là, lúc này, nàng tuyệt đối không được phép bất tỉnh.

Thái Sử Lan liều mạng cắn chặt răng, ôm lấy cánh tay, lao đảo bước tới chỗ đám hộ vệ đã chết, dùng cánh tay lành lặn lột bỏ một cái áo choàng, khoác lên người. Chỉ là một động tác khoác áo đơn giản, nhưng lúc này lại giống như cực hình, khiến cả người nàng mồ hôi ướt đầm. Không thể buộc chặt dây lưng, Thái Sử Lan đành phải miễn cưỡng quấn vài vòng trên cổ.

Giấu đi thương tích trên cánh tay vào trong áo choàng, nàng dựa vào tường, từng bước đi ra bên ngoài. Toàn bộ nghị lực cùng ý chí dường như đều phải dốc ra toàn bộ để chống lại đau nhức trên người, thân thể cùng má cọ sát trên bức vách tường thô ráp, nhưng nàng lại dường như không cảm nhận được đau đớn, mà giống như chết lặng. Khuôn mặt tái nhợt, thấm đẫm mồ hôi từ từ nâng lên, phía chân trời, bình minh vẫn chưa ló rạng.

Ngày hôm nay...những ai đã khiến nàng đi tới bức tường này, nàng nhất định trả lại gấp trăm lần!

Trong sân nhỏ vắng vẻ, thi thể ngổn ngang trên đất, máu tươi lênh láng, tiếng thở dốc nặng nề của nàng như vang vọng.

Ngay khi Thái Sử Lan sắp tới cửa, bên ngoài, tiếng bước chân rầm rầm truyền đến. Hộ vệ Thái phủ chạy tới, vội vàng đẩy cửa định xông vào. Cửa vừa mở, nàng đứng thẳng người, vẻ suy yếu cùng đau nhức ban nãy như hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh nhạt uy nghiêm, thật sự có vài phần giống với thị vệ hoàng gia.

- A...Đại nhân! - Hộ vệ Thái phủ nhìn thấy nàng cúi đầu đứng trong bóng đêm, khuôn mặt mờ hồ không rõ, giật mình hô lên.

- Mau vào đi! - Nàng chỉ tay vào trong sân, giọng nói trầm đục, - Kẻ địch vô cùng lợi hại. Hắn đã giết hết người của ta, lại cứu được nữ nhân kia. Các người mau giúp ta cản lại, ta đi tìm công công cầu xin viện trợ.

Hộ vệ Thái phủ vừa nghe vậy, sắc mặt trắng bệch. Một người trong số đó không nhận được, nghiêng đầu nhìn vào, vừa thấy cảnh tượng cực kì bi thảm bên trong, kinh hãi hết lớn:

- Toàn bộ đã chết...toàn bộ đã chết...

- Nói bừa! Vị đại nhân này không phải vẫn còn lành lặn hay sao!

Thái Sử Lan đỏ mồ hôi lạnh, khóe môi lại không nhận được khe nhếch. Kêu đứng lăm! Quả thực toàn bộ đều đã chết.

- Giết nhiều người như vậy! Mau mời lão gia đến!

- Bên trong có thể còn có kẻ địch, cẩn thận một chút.

Đám hộ vệ Thái gia đứng lấp kín cửa, quát tháo om xòm nhưng không ai chịu tiến vào...Kẻ địch lợi hại như vậy, trong nháy mắt giết nhiều bao nhiêu thị vệ hoàng gia. Người kia muốn bọn họ trở thành lá chắn, bọn họ còn lâu mới làm kẻ ngu.

Cả một đám người chen lấn lộn xộn, không ai đi vào, cũng không ai để ý tới "thị vệ đại nhân" đã biết mất từ khi nào.

...

Thái Sứ Lan vừa rời khỏi tầm mắt đám hộ vệ, thân người đột nhiên co quắp. Một màn nguy trang vừa rồi, giống như đã đem toàn bộ sức lực trong người nàng rút sạch.

Nàng mặc một thân trang phục thị vệ, quả nhiên dọc đường không ai dám gắng hỏi linh tinh. Vừa rời thị vệ đi theo thái giám đến truyền chỉ, ai cũng quý gối cúi đầu, không kẻ nào ngẩng mặt nhìn xem bộ dáng bọn hắn. Thêm vào đó, hậu viện lại nhận lệnh của lão gia, nói thị vệ ở phía sau truy bắt tội phạm trốn chạy, tuyệt đối không được quấy nhiễu. Điều này khiến nàng đi lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Bởi có ý chỉ đến, cửa viện trước sau đều mở. Thái Sứ Lan đi được một đoạn, chỉ cần vượt qua cổng viện trước mắt là có thể thuận lợi tới cửa chính.

Phải chạy thật nhanh! Nhất định phải chạy thật nhanh rồi đi chữa thương, nhất định không thể trở thành một kẻ tàn phế!

Ngay lúc này, nàng bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân thật nhỏ phía sau, lòng tơ cả người dừng đứng. Thái Sứ Lan không dám quay đầu, dốc sức đi về phía trước.

"Vút" một tiếng, tiếng gió nặng nề lướt qua đầu nàng, đập mạnh lên bụi cỏ ven đường, cách mặt nàng chưa tới một tấc. Bóng đen từ sau bắn lên, định đập thẳng xuống đầu nàng. Thái Sứ Lan nghiêng người sang phải, tránh khỏi phạm vi "sư tử vồ mồi" của đối phương. Chỉ là, vừa nghiêng được một nửa, cánh tay đau nhức, thân người mềm nhũn. Nàng hừ lạnh một tiếng, tro mắt nhìn bóng đen đang che phủ đỉnh đầu. Tiếng gió mạnh mẽ ập đến, Thái Sứ Lan than thầm, nhắm mắt lại.

Xuyên qua chưa bao lâu thì chết? Thật không khoa học!

Người nọ đang ở giữa không trung, vừa thấy rõ mặt của nàng, bỗng kinh ngạc "ô" lên một tiếng, liêu mạng vãn vẹo thân mình.

"Rầm" một tiếng, người kia đáp xuống cạnh người nàng. Không biết là bị sái eo hay hai móng, cúi đầu kêu thảm một tiếng. Âm thanh vô cùng quen thuộc, Thái Sứ Lan lập tức nhìn sang:

- Thế Đào!

- Tỷ tỷ! - Tiểu tử kia so với nàng còn hưng phấn hơn vài phần.

Xung hô thế này đột nhiên làm Thái Sứ Lan bình tĩnh hơn chút, thân nhiên nói:

- Ta không phải tỷ tỷ ngươi.

Thai Thế Đào cũng không để ý, bắt đầu đánh trống lảng, vỗ vỗ ngực:

- Vừa rồi thật là nguy hiểm, suýt nữa thì giết nhầm người rồi!

- Ngươi... Vừa rồi nghĩ ta là thị vệ?

Thai Thế Đào gật đầu, vẻ mặt giống như mây mẩn sóng sót qua tai nạn.

Thái Sứ Lan lúc này mới chú ý thứ vừa suýt ném trúng nàng là một bọc đồ lớn. Tiểu tử này, chẳng lẽ là đang chuẩn bị đi cứu nàng, thấy thị vệ thì không nhận được cảm xúc trong lòng liền ra tay?

Hắn không biết đây là tội lớn mất đầu hay sao?

- Sao lại có mùi máu nh? - Thai Thế Đào khịt khịt mũi, lập tức vén áo choàng của nàng lên, -...tỷ!

Hắn trừng mắt nhìn miệng vết thương máu thịt lẫn lộn trên tay nàng, trái tim co lại, hít thở không thông. Vết thương nặng như vậy...nàng lại làm như không có việc gì?

Hai mắt Thai Thế Đào đỏ lên. Thái Sứ Lan còn tưởng hắn chuẩn bị khóc, đang định bày ra bộ mặt nghiêm khắc dạy bảo một phen. Ai ngờ hắn lại lập tức mở túi đồ, lôi ra một đồng thuốc trị thương cùng vài bó, lại còn bắt đầu lên mặt giáo huấn nàng:

- Đại cô nương của đệ ời! Sao lại có thể để mình thành ra như vậy? Tỷ về sau còn muốn lập gia đình hay không?

Thái Sứ Lan chăm chú nhìn hắn, có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại hơi chua xót. Cuối cùng gắng gượng nhếch môi, vươn tay xoa nhẹ đầu hắn. Tay Thai Thế Đào hơi dừng lại, nhưng không ngừng đầu lên. Hắn nhanh nhẹn giúp nàng xử lý miệng vết thương, đồng thời nói:

- Đệ chỉ có thể cầm máu trước, sau đó tìm thầy thuốc tốt mới có thể bó xương lại. Ngộ nhờ để lại tàn tật...cũng không phải chuyện đùa...

Thái Sứ Lan ngạc nhiên nhìn hắn cầm ra vô số thuốc trị thương, hơn nữa động tác cầm máu vô cùng thuần thục. Thai Thế Đào cười cười, không có giải thích vì sao mang theo nhiều thuốc như vậy.

- Thai gia chúng ta từ nhỏ đều luyện tập võ nghệ, vết thương thế này cũng đã nhiều lần gặp qua.

Nàng nhìn hắn. Có phải hắn dự định cứu nàng rồi cùng nhau chạy trốn, biết trên đường trốn chạy vất vả gian khổ, khó tránh việc bị thương nên mới chuẩn bị nhiều như vậy hay không?

- Cứ để túi đồ lại đây rồi về đi! - Nàng giờ tay đầy hắn.

Thai Thế Đào cũng không để ý, nghiêng người đỡ nàng dậy:

- Cùng nhau đi!

Không đợi nàng từ chối, hắn đã vội nói:

- Thai phủ này, đệ cũng không ở lại thêm được nữa! Hôm qua Tấn quốc công đã hỏi đệ có nguyện ý đến võ doanh hay không, đệ vốn cũng định đồng ý rồi. Hôm nay dù không có việc này xảy ra, đệ cũng vẫn sẽ đi. - Hắn không nhìn Thái Sứ Lan, cúi đầu, hít sâu một hơi, do dự một chút mới hỏi, - Tỷ...tỷ tỷ thất sự của đệ...đã chết?

- Phải.

Hắn im lặng thật lâu, sau đó mới gật đầu một cái, lại vươn tay đỡ nàng:

- Đi thôi.

Thái Sứ Lan cũng không nói nữa. Hai người dựa sát vào nhau mà đi về phía cửa chính. Phía trước không xa, chỉ cần quẹo qua một bức tường là có thể rời khỏi.

- Chúng ta chạy thôi. - Thai Thế Đào nói nhỏ, nhịp chân cũng nhanh hơn.

Bỗng nhiên, rêu xanh từ trên đầu tường là tả roi xuống. Thái Sứ Lan ngẩng đầu. Vừa nhìn rõ thứ trước mặt, nàng vội vã đẩy Thai Thế Đào ra!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hứa Hẹn

- Ha ha... - Giọng cười đặc biệt chói tai vang lên phía trên đỉnh đầu, - Thai Bảo lâm, người thật sự khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa rồi.

Chữ cuối cùng còn chưa nói hết, hai đế giày màu bạc đã đột nhiên đá tới. Rõ ràng còn cách nhau một đoạn dài, vậy mà trong nháy mắt đã đá đến trước mặt hai người. Thai Thế Đào trước đó đã bị Thái Sứ Lan đẩy ra, hiện tại chỉ còn một mình Thái Sứ Lan đối diện với mũi chân đột nhiên đánh tới.

"Rầm" một tiếng, Thái Sứ Lan bị đá trúng, thân người lập tức bay về sau mấy trượng, mạnh mẽ đập xuống. Từ miệng vết thương còn chưa lành, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống.

Nàng còn chưa kịp đứng lên, thái giám kia đã tiếp tục lao tới, khanh khách cười giòn. Áo choàng vén lên, một cước tiếp tục đá đến.

"Bụp" một tiếng, Thái Sứ Lan lại không thể chống cự mà trượt ra sau, ngã vào trong bùn đất ẩm ướt bên cạnh hoa viên. Bùn đất nâu đen bám đầy trên mặt, che đi màu sắc trắng bệch tái nhợt bên dưới. Từng giọt mồ hôi nặng nề rơi xuống, trượt trên mặt liền biến thành màu nâu bẩn thỉu.

- Tỷ tỷ! - Thai Thế Đào điên cuồng gào thét, đánh về phía thái giám. Người còn chưa chạm đến, thái giám kia đã dứt khoát xoay người, đá lên ngực hắn.

Một đá này của hắn không giống như đối với Thái Sứ Lan, như mèo vờn chuột mà là mạnh mẽ ác liệt. Tiếng gió gào thét, quả nhiên là chán ghét nam nhân!

Một cước này nếu như đá trúng người, kết cục chỉ sợ cũng không sai khác lắm so với mấy vị ở sân luyện võ.

- Hắn là người của Dung Sở!

Tiếng xé gió lập tức dừng lại. Mũi chân tên thái giám lơ lửng giữa không trung, đặt ngay trước ngực Thai Thế Đào, tư thế vô cùng quái dị. Hắn xoay mặt nhìn Thái Sứ Lan:

- Sao?

Thái Sứ Lan đầu đổ mồ hôi, sắc mặt xanh trắng, tay bấu chặt bùn đất, gắng gượng lên tiếng:

- Dung Sở chọn hắn đến võ doanh.

Nàng cũng không biết rõ võ doanh là nơi nào, nhưng theo như vẻ mặt của Thái Thế Đào ban nãy, hẳn là một chốn không tầm thường.

Nàng nhớ rõ, tên thái giám Tây Cục lúc trước khi đối diện với Dung Sở, vẻ mặt vô cùng sợ hãi. Lúc này, chỉ có thể lấy Dung Sở ra thử, may mắn mới có thể cứu được một mạng của Thái Thế Đào. Nếu như cũng không hiệu quả, vậy thì...cùng chết đi!

Biểu tình tên thái giám kia quả nhiên hơi buông lỏng. Hắn do dự một chút, sắc mặt u ám, chậm rãi thu chân. Bỗng nhiên lại nham hiểm cười rộ, mũi chân lại hướng về phía Thái Sứ Lan.

Hắn ta chơi đùa đến nghiện rồi có đúng không?!

Mũi giày lại lao tới. Lúc này, cách không xa phía sau Thái Sứ Lan chính là hồ nước. Thái Thế Đào gào thét, lại liều lĩnh lao lên:

- Hoạn quan nhà ngươi! Cút con mẹ nó đi!

Thái Sứ Lan bỗng nhiên giơ tay chụp lấy cái cổc bên cạnh, không nói hai lời ném mạnh về phía trước.

"Xoẹt". Âm thanh vải vóc bị xé rách vang lên vô cùng rõ ràng. Một chân đang giơ cao của tên thái giám cứng lại giữa không trung.

Cái cổc lao thẳng đến, xé rách đũng quần của hắn, rơi xuống còn mang theo miếng lụa đỏ đóng đưa trong gió.

Tiếng cười nhạo của Thái Sứ Lan vang lên, vô cùng chói tai:

- Ôi chào! Suýt nữa thì quên! Phía dưới của ngươi vốn đã không còn!

Nàng bày ra bộ mặt tức nước. Không có khả năng đánh lại hắn, vậy thì khinh bỉ hắn một phen đi!

- Ngươi... - Một chiêu này của nàng, so với thật sự chém trúng dường như còn khiến người ta bị thương nghiêm trọng hơn. Sắc mặt thái giám kia liên tiếp thay đổi, từ hồng sang xanh, lại chuyển sang trắng, màu sắc phong phú đa dạng. Sau một lúc lâu, hắn gầm lên một tiếng long trời lở đất, - Ta phải giết ngươi! Ta nhất định phải giết chết ngươi!

- Công công! - Tên thị vệ duy nhất cạnh hắn vốn còn đang cười lạnh nhìn Thái Sứ Lan chịu tra tấn, lúc này thấy tên thái giám thật sự tức giận, vội vàng tiến lên, - Nàng ta là do thái hậu đặc biệt chỉ tên...Tuy nói dù sao cũng phải chết, nhưng trước khi về kinh, chúng ta cũng không thể dùng tư hình, nếu lỡ thái hậu...

Sắc mặt thái giám hơi đổi, căm ghét nhìn về phía Thái Sứ Lan đang nhắm mắt thờ đốc, nổi giận đùng đùng phát tay áo.

- Mang đi!

Xe ngựa đã chuẩn bị từ trước vội vã tiến vào. Tên thị vệ kia lập tức tóm lấy Thái Sứ Lan, vọt lên xe.

- Tỷ tỷ! - Thái Thế Đào lệ rơi đầy mặt lao đến, muốn nhảy lên xe, lại bị huynh đệ Thái Bách vừa tới liều mạng kéo xuống. Hắn điên cuồng giãy dụa, liên tiếp thụi khuỷu tay lên người phụ thân cùng thúc thúc, - Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Các ngươi thả nàng ra! Thả nàng...

Thái Sứ Lan bỗng nhiên mở mắt. Cách cửa xe ngựa, nàng chăm chú nhìn "đệ đệ" lệ rơi đầy mặt, ánh mắt không đổi, nhẹ nhàng giơ một ngón tay đặt lên môi.

Thái Thế Đào ngay tức khắc im lặng nhìn nàng, ánh mắt vẫn chưa hết bị phẫn.

Khi đó, hắn không để lỡ mất dù chỉ một chữ của nàng...

Cũng không thể nào quên được giây phút này, nàng yên lặng cùng rét lạnh, rồi lại dùng giọng điệu kiên quyết mà nói:

- Thế Đào! Hai chúng ta chắc chắn còn gặp lại! Đến lúc đó, nhất định không được để người khác có khả năng sỉ nhục nữa!

...

Xe ngựa lộc cộc rời đi.

Thái Sứ Lan cũng không giống với kịch bản máu chó thông thường, bám víu lấy thành xe, hai mắt ngập nước, bị thương không dứt. Xe ngựa vừa chuyển động, nàng liền xoay người nằm xuống.

Thái Thế Đào đương nhiên cũng không mù quáng đuổi theo. Hắn đứng lặng nhìn Thái Sứ Lan không chút quan tâm nằm xuống. Mặc dù trong lòng bị phẫn, cũng không nhịn được khẽ nhếch môi, nụ cười so với khóc còn khó coi hơn vài phần.

Một lúc lâu sau, hắn trấn định tinh thần, bình tĩnh đứng thẳng người.

Hắn tin tưởng lời của nàng, bởi vậy, cũng nhất định phải làm theo. Hắn tin, tỷ tỷ sẽ không chết đi giữa chừng. Vì vậy, hắn nhất định cũng phải bảo vệ

chính mình thật tốt. Chờ đến khi hai người gặp lại, sẽ không dễ kẻ nào dám thích gì làm nấy như bây giờ nữa.

Giây phút nàng rời đi, hẳn biết, nàng chính là tỷ tỷ của hắn. Nàng tuy không ôn nhu dễ gần như Thế Lan tỷ tỷ, nhưng lại càng giống một tỷ tỷ có thể vì đệ đệ mà che mưa chắn gió. Bất luận là lần Mặc Hà vu oan hắn, hay là khoảnh khắc sinh tử vừa rồi, nàng đều giúp hắn an toàn vượt qua.

Hiện tại, nàng đã rời đi, hẳn hiểu được chính mình phải lớn lên.

Gió đêm lạnh lẽo, trái tim lại nhiệt huyết sôi trào. Con đường chẵn êm đềm ẩm ướt trước mắt lập tức biến mất, thay là đó là một đường đầy gian nan tăm tối, tràn ngập giày vò cùng máu và nước mắt. Nhưng nơi cuối đường, có một người đang đứng đó đợi hắn!

Hắn xoay người, đặt túi vải sang bên cạnh, dứt khoát quỳ xuống. Đoạn đoạn chính chính dập đầu ba cái trước mặt phụ thân cùng thúc thúc.

Sắc mặt Thái Bách chợt đổi, từ phần nộ chuyển thành kinh ngạc, rồi lại trở nên bi ai cùng đau xót. Thái Lâm giật giật khóe môi, muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ thờ dài.

- Nhi tử... - Một lúc lâu sau, Thái Bách chậm rãi nói, - Chuyện liên quan đến cả một dòng họ, cũng không phải đơn giản, có rất nhiều thứ cần phải hi sinh...Đợi đến lúc con lớn lên, nhất định sẽ hiểu rõ.

- Ta biết. - Thái Thế Đào ngẩng đầu, - Cần hi sinh bản thân, hi sinh tín nghĩa, hi sinh đạo đức cá nhân, còn có lương tâm.

Da mặt huynh đệ Thái thị rùn rẩy, muốn tức giận. Nhưng khi nhìn thấy cặp mắt sáng rõ của thiếu niên trước mặt, lời khiến tránh đang muốn nói ra như nghẹn lại nơi cổ họng:

- Con muốn vứt bỏ dòng họ hay sao? - Thái Bách miễn cưỡng lên tiếng.

- Không. - Thái Thế Đào xoay người đứng lên, lại ngoái đầu lại, mỉm cười, - Chỉ là cần hoàn thành tốt một chuyện. Các người có cách thức của các người, ta có phương thức riêng của ta. Mà ta sẽ chứng minh cho các người thấy, người đứng...là ta!

Hắn nhanh chân rời đi, không ngoái đầu nhìn lại thêm một lần.

Thái Lâm tiến lên một bước định đuổi theo, Thái Bách liền giơ tay cản lại.

- Không cần. Có muốn cũng không thể giữ nữa.

Hắn chậm rãi xoay người, mơ hồ phát ra một tiếng thờ dài.

- Đứa trẻ ưu tú nhất Thái gia...là ta đánh mất nó.

Bên trong cửa lớn, bóng tối giống như từ từ nuốt chửng bóng dáng già nua của người nọ...

Mà bên kia, tia nắng ban mai dần hé lộ, soi sáng bóng hình thiếu niên rảo bước trên đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Gặp Lại

Thái Sử Lan cảm thấy bản thân giống như đang nằm mộng.

Bốn phía âm u mù mịt, ý thức cũng giống như bị một tầng sa mỏng che phủ, như tỉnh như không. Đôi lúc nàng còn cảm thấy trong không khí như phảng phất một hơi thở hết sức quen thuộc, thật...sạch sẽ.

Dường như có gió nhẹ thổi tới, ánh trăng rọi soi, một tia, rồi lại một tia chiếu xuống...Nàng mơ mơ hồ hồ nghĩ lại, không phải nàng đang ở trên xe ngựa hay sao? Xe ngựa không phải còn có cửa xung quanh để người ngồi bên trong có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài sao? Tại sao hiện tại lại có cảm giác bản thân đang ở trong một không gian giam cầm thế này? A...vẫn còn nhấp nhô lên xuống, vậy là vẫn ở trên xe?

Nàng rất muốn mở mắt nhìn rõ xung quanh, nhưng không hiểu tại sao cả mí mắt lẫn từng bộ phận trên thân thể đều vô cùng nặng nề, không chịu nghe theo ý muốn. Hơn nữa, cánh tay phải... Nơi đó đã hết tê, có cảm giác rất mát lạnh, mặc dù vẫn còn đau đớn, nhưng đã giảm bớt nhiều lắm. Thái Sử Lan còn cảm nhận thấy có thứ gì đó rất mềm mại, giống như hai ngón tay đang nhẹ nhàng mon trón trên vết thương của nàng, chậm rãi trượt xuống...

Nàng choàng tỉnh. Đinh xe tối tăm, thân xe hơi hơi đọng đọng, trong không khí tràn ngập mùi thuốc đông y, dường như còn phảng phất một mùi hương

quen thuộc. Gió nhẹ thổi bay rèm xe, ánh trắng bên ngoài yếu ớt chiếu vào...vô cùng giống với cảm giác trong mơ khi này.

Chỉ có điều, không có ai cả...

Chớp mũi nàng rõ ràng vẫn lưu lại hương thơm ấy. Khoảnh khắc nàng mở mắt, dường như còn cảm giác được tay áo mềm mại như mây lướt qua hai má.

Hoặc có thể, lúc đó vẫn là trong mơ chẳng...

Hay là, đứng vào khoảnh khắc nàng mở mắt. cũng là lúc hân theo gió rời đi, hóa thành một vệt đen, biến mất ngoài đêm tối?

Thái Sứ Lan chậm rãi ngồi dậy, lúc này mới phát hiện trong lúc nàng nửa tỉnh nửa mê, đã được chuyển tới một xe ngựa khác tương đối khép kín. Vết thương ở khuỷu tay cũng không biết đã được xử lý từ khi nào, cũng không biết dùng loại thuốc gì mà đau đớn giảm bớt rất nhiều, xem ra cũng không cần lo lắng sẽ để lại tàn tật nữa.

Thái Sứ Lan cũng không cho rằng đám người thái giám cùng thị vệ kia tốt bụng như vậy. Nàng sờ sờ ống tay áo, Gai Nhân Gian may mắn vẫn ở trong đó. Nghĩ nghĩ một lúc, nàng lấy Gai Nhân Gian chọc vào đệm rom bên dưới, cảm thấy xuống thân xe.

Vừa giấu xong, "cạch" một tiếng, cửa xe liền mở. Một bát cơm tiến vào, người đưa cơm đập mạnh đồ ăn xuống trước mặt nàng. Thái Sứ Lan cũng không để ý, trực tiếp cầm bát lên ăn, may mắn chỉ là cơm bình thường, cũng không phải loại ôi thiu gì. Thái Sứ Lan ăn hết không sót một hạt, ăn xong còn liếm liếm môi, nghĩ thầm, nếu có thêm một bát canh nữa thì tốt rồi!

Nàng chậm chạp nằm xuống, nghĩ tới ngày đó trên Lộc Minh Sơn nhìn thấy một kiếm kia của Dung Sở chém xuống, lại nghĩ đến mấy chuyện lung tung khác. Cuối cùng, bởi vì thương thể không nhẹ, thân thể mệt mỏi, dần dần thiếp đi.

Trong lúc nàng còn đang nửa tỉnh nửa mê, dường như có gió thổi tung rèm, tay áo mềm mại lướt qua hai má. Nàng mơ hồ nghĩ người nọ nhanh như vậy đã quay lại rồi, lại bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hơi thở người kia giống như...có chút đậm hơn, có điều, lần này, ý thức của nàng nhanh chóng cảm thấy mơ hồ...Chờ đến lúc nàng đột nhiên tỉnh giấc, phát hiện vết thương lại tốt trước.

Xe ngựa lộc cộc tiến về phía trước. Nàng mơ mơ hồ hồ, mỗi ngày đều cảm giác được người thần bí kia sẽ đến một lần. Trừ lần thứ hai hơi thở có chút khác biệt ra, những lúc khác đều vô cùng bình thường, vẫn là mùi hương sạch sẽ kia. Mỗi khi người đó rời đi, nàng tỉnh lại sẽ thấy thương thể tốt lên. Cũng từ lúc ấy, tất cả mọi người đều không lộ diện trước mặt nàng, người đưa cơm cũng chỉ để lộ một bàn tay. Nếu như nàng muốn ra ngoài, chỉ cần gõ gõ lên cửa xe, một bà mục sẽ đỡ tay nàng đi, thuận tiện trông coi, cũng không nói chuyện cùng nàng.

Đổi lại thành người khác, ở một nơi vừa tối tăm vừa yên tĩnh thế này, có lẽ đã sớm ngủ hoặc lung tung rồi suy nghĩ đến phát điên, còn nàng lại nghỉ ngơi vô cùng thoải mái, càng ngày càng béo trắng, ánh mắt trong đêm đen giống như lang sói, ngày càng sáng lên.

Nàng có thói quen yên lặng, cũng thích yên lặng. Khi còn bé, nàng theo mẹ loanh quanh khắp chốn. Mẹ nàng thường ở trên cầu vượt hát dạo, mỗi ngày đều hát đến đau cả họng, cuối cùng không còn sức nói chuyện với nàng. Thái Sứ Lan thường thường đứng dưới chân cầu tối tăm, một mình chơi đùa. Sau ba tuổi, nàng lại bị ôm vào viện nghiên cứu, lúc đó ba người bạn của nàng còn chưa có xuất hiện, những người còn lại đều là mấy chú lớn tuổi, nàng vẫn như trước một mình sống qua ngày.

Vì vậy, đây mới chính là hoàn cảnh mà nàng quen thuộc nhất, ngay cả vết thương dường như cũng lành lại nhanh hơn bình thường.

Chớp mắt đã nhiều ngày qua đi. Thái Sứ Lan trầm tính, cảm thấy ít nhất cũng đã đi đường được mười ngày rồi. Gió từ ngoài thổi vào như mang theo hơi nóng, giọng nói của người bên ngoài vọng vào cũng không giống lúc trước.

Buổi tối hôm nay, lần đầu tiên nàng cùng người canh giữ cùng nhau nói chuyện.

- Vị tiểu ca này. - Nàng gọi người đưa cơm lại, cúi đầu nói, - Ta tặng ngươi bạc, ngươi thả ta đi được không?

Người đưa cơm ngẩn ra, hình như do dự một chút. Sau đó, bàn tay thô ráp xòe ra:

- Bạc đâu?

Nàng tháo cúc áo bằng ngọc trai trên cổ áo xuống, đưa qua. Nàng vốn không thích y phục xa xỉ, trang sức hoa lệ, hôm đó lấy đồ của Thái Thế Trúc đều là mấy thứ đơn giản nhất. Cúc áo bằng ngọc trai này cũng vì không phải loại đắt tiền gì mới không bị nàng tháo xuống. Kẻ kia nhanh tay cầm lấy hạt ngọc. Dưới ánh mặt trời trong trẻo rực rỡ, hắn cười lạnh một cái, xoay người rời đi.

- Ê! - Nàng vội gọi người nọ, - Ngươi nhận trần châu của ta...

- Thế thì sao? - Người nọ nhe răng cười, vẻ mặt tham lam, - Đồ của ngươi vốn là nên để biếu tặng bọn ta! Nếu không phải công công không cho phép lại gần, bọn ta đã sớm lấy hết mọi thứ trên người ngươi rồi! Lại còn muốn chạy ư? Nằm mơ đi!

- Mẹ kiếp! Đê tiện! Vô sỉ! Hèn hạ! Xấu xa! - Nàng tức giận mắng chửi.

- Ta đê tiện đây, thì sao hả? - Cười nọ cất tiếng cười quái dị, nhìn ánh mắt nàng căm phẫn hướng về phía chùm chìa khóa treo bên hông hắn, vẻ mặt càng trở nên đắc ý. Hắn tháo chùm khóa trên người xuống, đóng đưa trước mặt nàng, - Nhìn xem, chìa khóa để mở xích trên tay ngươi đang ở đây nè. Thế

nào? Không phục sao? Vậy thì tôi đây mà lấy đi, lấy đi này!

Chiếc khóa lắc lư trên ngón tay thô ráp của hắn. Nàng nhìn chăm chăm vào tay hắn, ánh mắt đỏ rực, đột nhiên đập đầu vào cửa, quyết tâm lao ra ngoài.

- Ôi chào! - Kẻ kia không nghĩ nàng lại nồng nặc như vậy, kính hãi lùi về sau một bước. Chìa khóa rơi xuống mặt đất.

"Rầm" một tiếng, nàng cũng ngã nhào trên mặt đất, thân người ngã ra sau đụng phải chân ngựa. Con ngựa giật mình, chạy lên một đoạn, thân xe cũng lắc lư dỏi đi, bánh xe chèn lên chìa khóa trên đất.

- Kẻ điên! Mau tránh ra! - Kẻ kia vẫn chưa hết hoảng sợ, bất chấp đẩy nàng ra, vội chạy lần theo vết bánh xe ngựa tìm chìa khóa. Đến lúc hắn tìm được, nó cũng đã bị gãy.

- Cũng may ta còn một cái dự bị... - Người nọ lau mồ hôi nói thầm, lập tức vứt cái chìa khóa kia vào bụi cỏ ven đường. Chân to còn giẫm mạnh một cái trước mặt nàng. - Muốn chìa khóa đúng không? Được thôi, ngay kia kia, người có thể qua đó mà tìm! Có gan thì đi ra mà tìm rồi mở xích trên tay ra đi! Sao vậy, sao lại không đi? Ha ha ha! - Hắn ta cười to rồi đem nàng ném lại vào trong xe.

Nàng yên lặng không lên tiếng, sắc mặt không đổi, liếc mắt về phía bụi cỏ một cái, không hề bi phẫn, không hề đỏ mắt mà nghiêm nghị như núi.

Đêm hôm đó, nàng bị tiêu chảy, liên tiếp đi tới bụi cỏ ven đường giải quyết. Bà mẹ trông coi nàng ban đầu còn ánh mắt sáng quắc, đến lần thứ sáu bị gọi dậy, vừa tới nơi liền đứng ngủ.

...

Nửa đêm, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại trong một sân nhỏ. Từ đầu tới giờ, mỗi khi bọn thái giám ở trọ, nàng đều bị nhốt lại trên xe, xung quanh quan binh trông coi nghiêm ngặt. Lần này xe ngựa tiến thẳng vào khách điểm, Thái Sứ Lan ngồi trong xe, dường như nghe thấy có người đi ra nghênh đón. Giọng điệu kẻ dẫn đầu thô lỗ lại càng thẳng:

- Là ai? Không được tự tiện xông vào?

Giọng nói tên thái giám áp giải nàng lập tức vang lên.

- ...Ta còn đang tự hỏi ai lại phô trương như vậy, thì ra là chương quản đại nội thị vệ đại nhân, ha ha...

Chắc là thái giám giờ ra lệnh bài trên thất lưng, giọng nói thô lỗ kia cách nửa ngày mới vang lên tiếp, không còn căng thẳng mà có vài phần nhinọt:

- Hóa ra là Thường công công, một trong mười đại cao thủ của Tây Cự, ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Thái Sứ Lan âm thầm nhớ kỹ cái tên này.

- Đâu có, đâu có. - Thường công công được người ta tâng bốc, trong lòng vô cùng sung sướng. Giọng cười the thé vang lên.

Sau đó, giọng nói của hai người liền nhỏ xuống, mơ hồ nghe được mấy câu không hoàn chỉnh: "...Chúng ta phụng ý chỉ áp giải trọng phạm...Ta cũng vậy...Không bằng cùng đi...Chuyện này của ta vô cùng quan trọng...Chẳng lẽ chuyện của ta thì không?...Vậy kính nhờ công công giúp đỡ...Ta là áp giải người đi tuần tắng, người đi đâu...Kẻ này của ta cũng không biết mắc tội gì, nghe nói không được phép thăm vấn, không phải việc đùa...". Âm thanh dần dần không thể nghe rõ nữa, dường như cả hai đã cùng tiến vào trong.

Chiếc xe bên kia cũng không bình thường như xe của nàng mà là dùng sắt cùng gỗ dày tạo thành, bên trên chỉ có một khe nhỏ đút vừa tay người. Bốn phía xung quanh đứng đầy hộ vệ mặc áo giáp, canh phòng nghiêm ngặt gấp mấy lần chỗ nàng.

Thái Sứ Lan liếc nhìn xe ngựa kia một cái rồi lại nằm xuống. Tay trái nắm chặt chìa khóa, đây là vào thời điểm nàng "tiêu chảy" lần sáu tìm được trong bụi cỏ, cũng đã dùng năng lực khôi phục lại nguyên dạng. Tay phải chậm rãi rút ra Gai Nhân Gian từ trong đệm rom.

Lúc này, nửa đêm yên tĩnh...

Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, vang vọng trời đất!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bí Mật Nam Tề

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang dội, như muốn xuyên thủng màng nhĩ. Cùng lúc đó, Thái Sứ Lan đột nhiên ngồi dậy, dùng chìa khóa nhanh chóng mở xích trên tay, để sát vào cạnh cửa.

Lúc này, bụi mù ngập trời, mơ hồ có thể thấy mấy bóng đen ẩn hiện ở nóc nhà cùng bốn phía xung quanh. Có người từ bên trong đi ra, quan binh còn đang ngồi ngủ gật cạnh xe ngựa cũng bừng tỉnh, hoảng loạn đứng lên. Trong sương khói, không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, đám người theo bản năng vờn tay sờ loạn.

Khói bay nồng đậm gay mũi. Thái Sừ Lan cố gắng mở to hai mắt, cũng chỉ có thể thấy mấy bóng người lơ mơ bên ngoài. Ánh kiếm bạc đột nhiên lóe lên.

Sương mù dày đặc bị lưỡi kiếm ngang dọc xẻ nhỏ, từng đường từng đường sáng bóng như sương, trắng bạc như tuyết. Mỗi nơi kiếm sắc đi qua, liền bắn ra một vệt máu đỏ tươi nhầy nhụa.

Một đám quan binh ngã xuống, người may mắn sống sót thì thất kinh, bắt đầu điên cuồng chạy vào bên trong cầu cứu, lại va vào người từ phía trong chạy ra. Bên trong sương mù dày đặc, không phân nổi địch ta, người phòng trong ngang nhiên ra tay, nhất thời lại một trận kêu la thảm thiết vang lên, khung cảnh nháy mắt hỗn loạn.

Bên ngoài ảm ỉ như địa ngục, Thái Sừ Lan trong xe lại lù lù bất động, từ đầu đến cuối chăm chú nhìn vào xe ngựa phía đối diện.

Chiếc xe ngựa này cùng người bên trong... vô cùng quan trọng. Trực giác nói cho nàng biết, thích khách tới đây là để cứu người kia, đây chính là cơ hội tốt nhất để nàng bỏ chạy.

Thái Sừ Lan ngẩng đầu, một bóng người đột nhiên đập vào mắt.

Người nọ bề ngoài cao gầy, tay áo phát phơ trong gió, từ nóc nhà trực tiếp vọt xuống, nhìn qua không nhanh, nhưng chớp mắt một cái đã ở ngay trước mặt. Sương mù dày đặc trước mắt lập tức bị xua tan, phía sau lưu lại một đường bụi trắng cuộn cuộn không dứt. Hắn ở bên trong, tựa như giữa khung cảnh bầu trời sụp đổ, mây khói tung bay, đột nhiên xuất hiện một khối ngọc ôn nhuận, sáng ngời.

Phong thái xinh đẹp, chỉ là không thấy rõ gương mặt.

Thái Sừ Lan chăm chú nhìn hắn, thấy hắn nhẹ nhàng đứng trên đỉnh xe ngựa đối diện.

- Ai? Ai? - Thường công công chân trần đuổi theo ra, thờ dốc, nhìn về phía bóng dáng thướt tha kia, - Người là ai? Lăn xuống đây cho ta!

Người nọ đứng giữa sương mù, vẫn không nhúc nhích. Sương khói quay cuồng quanh thân hắn lúc này như đông lại nhưng chẳng hề tan đi. Hắn giống như kinh thường hoạn quan kia, lại giống như nhẹ nhàng cười khẩy.

- Bảo vệ cửa lớn! Tất cả bảo vệ cửa lớn cho ta! - Thường công công hét to.

Bóng dáng người nọ chột lóe, từ đỉnh xe ngựa đột nhiên biến mất, nháy mắt đã đứng trên cang xe. Đầu ngón tay vừa run lên, chốt xe ngựa bằng sắt lập tức rơi xuống. Tuần mã hí dài một tiếng, nâng chân lao về phía tường vây.

Hắn ta thế nhưng cùng xe ngựa lao thẳng vào tường!

Người kia nhìn qua phong thái xinh đẹp nhỏ nhắn, vậy mà làm việc lại dũng mãnh gan dạ không tưởng. Hắn đứng thẳng lưng, khẽ nghiêng người, một tay đánh về phía trước. Tường vây lập tức nổ tung một nửa.

Tóc dài tung bay, bóng dáng hắn nghiêng nghiêng thanh nhàn mà cứng cáp, như bức tranh một nét cô đọng.

Cũng trong nháy mắt đó, Thái Sừ Lan đứng thẳng lên, xoay người. Khuỷu tay hung hăng đánh nát song cửa bằng trúc, mạnh mẽ vung lên xích sắt! Âm thanh lanh lảnh của dây xích vang lên. Sợi xích dài xuyên qua ô cửa gãy nát, mạnh mẽ nện vào xe ngựa phía đối diện, kẹt vào khe hở duy nhất trên thân xe.

Tuần mã phát lực, khối khối cơ bắp toàn thân hiện rõ, xích sắt bị kéo căng, dường như sắp bị lôi theo ra ngoài. Thái Sừ Lan liều mạng nắm chặt dây xích trong tay, dùng hết sức đập cửa.

"Rầm". Nàng phá cửa lao ra, đập mạnh lên nóc xe ngựa bằng sắt phía đối diện. Đỉnh đầu giống như có hàng nghìn ngôi sao bay quanh, cả người đau đớn, bụi mù cuộn cuộn đập vào mặt. Xích sắt lay động dữ dội, ma sát vào tay đau nhức đến tận xương tủy. Xe ngựa lao nhanh như bay, theo quán tính mạnh mẽ đập vào nàng, "ầm ầm" rung động... Thái Sừ Lan cắn chặt răng, gắng gượng nắm chắc xích sắt, tuyệt đối không thể để bản thân rơi xuống.

Thân người bỗng nhiên nhẹ bẫng, không khí trong lành đột nhiên tạt vào mặt, trái tim như nhảy vọt lên. Thái Sừ Lan vừa mở mắt nhìn xuống liền thấy xe ngựa đã rời khỏi mặt đất, bay về phía ánh trắng cao cao trên kia, bầu trời đầy sao cùng gió hạ du dương đột nhiên ập đến.

Một khắc này, giống như bánh xe quay một vòng thật lớn, đưa nàng chìm vào ánh trắng thuần khiết.

Một khắc này, giống như chỉ cần vờn tay một chút, liền có thể hái xuống nghìn vạn ngôi sao.

Một khắc này, giống như đem cả người hòa tan vào trời xanh trong lành.

Thái Sừ Lan nghĩ rằng, cả đời này của nàng, có lẽ cũng không bao giờ quên được giây phút này - toàn thân ở trên xe ngựa lơ lửng giữa không trung, bay cao về phía trời cao trắng sáng.

"Rầm" một tiếng, thân người chấn động mạnh mẽ. Xe ngựa rơi xuống đất. Thái Sứ Lan quay đầu mới phát hiện, vừa rồi, người kia thúc ngựa bay lên trời, nhảy qua tường vây đã bị phá hủy, đem truy binh bỏ rơi phía sau.

Cửa sổ trên xe không biết đã bật ra từ khi nào. Nàng xoay người một cái, chui vào trong. Chân vừa đứng vững, Thái Sứ Lan không nhịn được thở phào một hơi, không khỏi biết ơn thói quen liêu minh vận động nhiều năm qua của bản thân. Nếu không nhờ vậy, hàng loạt hành động vừa rồi cũng không thể thực hiện hoàn mỹ đến thế rồi!

Bỗng nhiên, bà vai bị người nào đó vỗ nhẹ lên. Nàng giật mình một cái, chợt nhớ bên trong này còn có một tên tội phạm quan trọng. Thái Sứ Lan lập tức quay đầu. Trước mặt, kẻ kia hai mắt sáng quắc, ẩn sau tóc tai dơ bẩn rối bời là khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, bộ ngực của nàng ta rung động mãnh liệt, dường như đã sắp đập thẳng vào mặt Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan ngẩn người, không ngờ tới trọng phạm này lại là nữ nhân.

- Vừa rồi chúng ta bay lên... - Nữ tử bộ dáng bản thủ cười hi hi nhìn nàng, - ...là để dẫn ta đi gặp Khánh nhi đúng không? - Nàng xòe hai tay, nhảy nhót vui vẻ, lại vỗ tay nói, - Đi gặp Khánh nhi!

Hóa ra là kẻ điên. Canh gác như phòng kẻ địch như thế, chỉ vì một kẻ điên?

- Chúng ta đến xem tranh...xem tranh... - Nữ tử điên kéo tay nàng, ngồi xổm xuống, hi hi chỉ vào vách tường xe ngựa. Nơi đó có một bức vẽ, nét bút vụng về, xem ra là do nàng ta dùng đá trắng vẽ lên.

Thái Sứ Lan không có tâm trạng xem tranh cùng nàng, nhăn mặt nhịu mày, rút tay khỏi nàng ta, xốc màn che lên. Lúc này, xe ngựa đang chạy gấp trên đường lớn, không thấy truy binh. Phía xa xa, một nhóm người đã đợi sẵn ở đó. Người đang đánh xe kia bỗng nhiên phi thân nhảy lên, rời khỏi xe ngựa, đi về phía trước.

Xe ngựa theo quán tính tiếp tục lao thẳng. Lẽ ra giờ phút này đã an toàn, nhưng trong lòng Thái Sứ Lan vẫn cảm thấy bất ổn như cũ, trực giác sinh tia cảnh báo, khiến nàng không thể ngồi yên.

Thân xe bỗng nhiên nghiêng ngả, giống như vấp phải đá. Thái Sứ Lan tựa người bên cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài là một vùng rừng núi xanh ngắt. Ánh mắt chợt lóe, vội vàng khom lưng, lợi dụng lúc thân xe lệch đi, nhảy ra ngoài. Nàng nhảy xuống liền xoay người, lăn xuống dốc núi, trườn vào bụi rậm.

Người đánh xe kia mang theo người của hắn nhanh chóng quay lại. Hắn vừa leo lên ngựa, dường như lập tức phát hiện trên thùng xe đã thiếu mất một người, vội vàng ghim ngựa dừng xe.

Xe vừa dừng, cửa xe bị mở ra, nữ tử điên kia lập tức lao ra.

- Khánh nhi! Khánh nhi! - Nàng múa may hai tay, khanh khách cười lớn, - Nương đã trở về! Nương trốn về rồi! Lần này nương mang con đi! Đi, đi, chúng ta đi, chúng ta không cần ở đây nữa, chúng ta không cần cho...hoàng đế nữa...

Âm thanh líu lo của nàng đột nhiên dừng lại.

Người kia vươn tay, nhẹ nhàng giữ chặt cổ họng nàng ta.

Hắn đưa lưng về phía Thái Sứ Lan. Theo góc độ của nàng chỉ nhìn được bóng dáng cao gầy của hắn, dưới ống tay áo lộ ra cổ tay gầy trơ xương, ngón tay thon dài như ngọc.

Thái Sứ Lan nín thở. Giây phút này, nàng rút cuộc cũng hiểu ra, người này nửa đêm cướp tù, căn bản không phải vì muốn cứu người. Hắn chỉ muốn tra hỏi bí mật.

Dường như người nọ hỏi nữ nhân điên kia một câu gì đó, nàng mơ hồ nghe được bốn chữ - ....nó ở nơi nào?

- Bên trong! Bên trong! - Kẻ điên kia vừa cười vừa nói tiếp, - Khánh nhi, nương về rồi đây...

Người kia vung tay, mấy nam tử vừa tới tiếp ứng lập tức nhảy vào trong xe, một lát sau lắc đầu đi ra. Người nọ ngẩng đầu, giống như đang suy nghĩ.

Bầu trời từ từ sáng lên, một tia sáng nhàn nhạt xuyên mây chiếu lên chiếc cảm hán, đường cong rõ ràng. Mái tóc dài bay bay trong gió, giống như cùng cỏ cây xung quanh nhảy múa chao lượn, một cái bóng cũng vô cùng hào hoa phong nhã.

Sau đó, hắn giống như thờ dài một tiếng, tay xoa nhẹ trên cổ nữ tử điên kia. Ống tay áo vung lên.

Thân hình kẻ điên mềm nhũn, nhanh như chớp lăn xuống sườn núi, biến mất trong bụi rậm, dừng ngay bên người Thái Sứ Lan.

Nam tử kia cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, lại phát tay. Đám thủ hạ lập tức đánh nát xe ngựa.

Người này không hỏi được bí mật cũng không tỏ vẻ gấp gáp, dứt khoát xuống tay giết người, ngay cả xe ngựa cũng đạp nát, quả nhiên là nhỏ cỏ nhỏ tận gốc! Sông phẳng dứt khoát!

Càng khiến cho kẻ khác kinh hãi chính là khi hắn làm việc này lại là một bộ dáng vân đạm phong khinh.

Làm xong mọi việc, hắn bỗng nhiên như nhớ tới trong xe lúc trước còn có một người khác, lại vung tay hạ lệnh tìm kiếm.

Tìm Thái Sử Lan như ngừng đập.

Người nọ đang định xoay người, bỗng nhiên dừng lại một chút, nhìn về phía xa. Xa xa, bụi mù cuộn cuộn trên đường, giống như truy binh đã tới. Người nọ đứng yên suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn dần theo thuộc hạ rời đi.

Một lúc lâu sau, xác định hắn đã đi xa, Thái Sử Lan mới thở phào một hơi. Nàng nghiêng đầu nhìn sang nữ tử nằm cạnh. Trên cổ nàng ta có một vết lõm xuống, vô cùng kì dị, đôi mắt sáng quắc dần dần âm đạm, vẫn nhìn chăm chăm Thái Sử Lan. Thái Sử Lan chăm chú nhìn vào con ngươi cuối cùng cũng lộ ra thanh thần của nàng ta, lấy Gai Nhân Gian ra.

-...Ta...Khánh nhi của ta... - Nàng kia vừa tỉnh lại, hai hàng nước mắt lập tức chảy xuống, - Hải tử của ta đã chết...ta phải đi nuôi nấng con của kẻ thù... - Nàng run rẩy sờ soạng trên mặt đất, tìm đến tay Thái Sử Lan, nắm chặt, - Ta...ta trốn thoát, còn mang theo bảo bối của bọn họ...Ha ha...Bảo bối đó...bọn họ bắt được ta, bức ta giao ra...Ha ha...Ta không nói...Ta nói Khánh nhi trở về rồi... - Ánh mắt nàng ta từ từ rối loạn, dường như lại sắp phát điên trở lại.

Thái Sử Lan hiểu, nàng ta chắc phải bị tra tấn lâu lắm, sớm đã dầu hết đèn tắt. Cho dù hôm nay không có người này ra tay, chỉ sợ cũng không sống được bao lâu nữa. Bàn tay bỗng nhiên mu bàn tay đau xót, ngón tay bị nữ nhân kia dùng sức bấu chặt.

- Bên trong! Bên trong!

Hai câu cuối giọng điệu bén nhọn, giống như dùng cả tính mạng mà la lên. Thân người nàng ta run rẩy, ngón tay đang bấu lấy nàng nhanh chóng mềm nhũn. Thái Sử Lan im lặng một hồi lâu, sau đó chậm rãi vuốt xuống đôi mắt của nàng.

Từ lúc xuyên qua đến giờ cũng không phải thời gian dài, vậy mà đã có hai nữ tử chết ngay trước mắt nàng. Người thứ nhất để lại cho nàng Gai Nhân Gian; người thứ hai, lại muốn giao cho nàng thứ gì đây?

Phía trên, tiếng vó ngựa nhanh chóng rời đi, phỏng chừng là truy binh của triều đình. Đợi cho bọn họ đi xa, nàng đứng lên, thở ra một hơi.

"Bên trong...bên trong..."

Nữ tử này, bất kể là trong lúc điên rồ hay sau khi tỉnh táo đều trước sau như một nói ra hai chữ này. Có ý gì đây?

Thái Sử Lan suy tư đi lên sườn núi. Mặt đất nơi này ngổn ngang mảnh vụn xe ngựa bị phá nát. Trên một tấm sắt, vết tích bức tranh vẽ bằng đá trắng vẫn hiện lên rõ ràng. Lúc này, trong đầu Thái Sử Lan giống như có tia chớp xẹt quá, xóa tan sương mù đang che phủ, soi sáng bí mật Nam Tề!

Bên trong! Bên trong!

Thì ra là "bên trong bức tranh"!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Chiết Nhĩ Miêu Đột Kích

Xe ngựa bên ngoài làm bằng sắt, bên trong vẫn là mảnh gỗ. Lúc này, bức tranh trên mặt gỗ cũng đã bị chém thành mấy phần. Thái Sử Lan tìm lại mấy mảnh vụn để vào cũng một chỗ, phủ tay lên trên. Ván gỗ từ từ khôi phục nguyên vẹn, quả nhiên là một bức tranh, lại giống với một tấm bản đồ đơn giản. Thái Sử Lan cẩn thận phân biệt một hồi, phát hiện dây nhỏ đại diện cho dòng sông, tam giác đại diện cho núi, vòng tròn là thành trì, bên cạnh còn có hai chữ "Đông Xương", lại có thêm một cái kí hiệu.

Hóa ra là nói đồ vật kia (hoặc là người kia?) ở Đông Xương, bên trong một khu vực có núi sông cùng thành trì bao phủ?

Thái Sử Lan nhìn tấm bản đồ lần nữa, nhớ kĩ trong đầu rồi ném mảnh gỗ xuống nước, quay người lại chôn cất cho nữ nhân điên kia. Trong lúc đó, nàng đột nhiên phát hiện trong vạt áo nữ nhân kia có một thẻ bài màu lam đề chữ vàng, thượng thư Nhật Thần Điện. Thái Sử Lan nhú mày, lúc này mới để ý, nàng ta chỉ là một nữ tử, làm thế nào lại có thể vượt qua bảo vệ nghiêm ngặt của hoàng cung mà trốn ra, lại còn đem đồ vật quan trọng giấu đi? Đến ngay cả nàng lúc này cũng có cảm giác không thể tin nổi.

Thái Sử Lan đem mấy tấm ván gỗ hợp lại thành một cái quan tài đơn giản, sau đó chôn xuống đất.

Trời đã sáng rõ, sinh mệnh cũng chấm dứt. Nếu như người ở bên dưới biết được, mong hãy giúp ta.

....

Bóng dáng nàng dần dần biến mất nơi cuối đường. Không bao lâu sau, một bóng dáng khác vọt đến, chính là nam tử đã giết người ban nãy. Hắn lập tức bước đến đóng vụn xe ngựa ngang trên đất, cúi đầu tìm kiếm, xem ra cũng đã hiểu được ý nghĩa hai chữ "bên trong" kia.

Chỉ có điều, hắn đến chậm một bước. Miếng gỗ nhỏ kia giờ này có lẽ đã chìm sâu dưới đáy nước. Người nọ tìm kiếm cả nửa ngày, nhận ra đã thiếu mất mảnh gỗ có bức tranh kia, không khỏi nhủ mảy. Dường như hắn còn không cam tâm, tiếp tục tìm kiếm bốn phía xung quanh. Rồi đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì đó, giậm chân một cái, cuối cùng nhanh chóng phi thân rời đi.

Ngày hôm nay, mảnh đất bằng phẳng này quả nhiên náo nhiệt! Hắn vừa rời đi không lâu, lại có thêm một đám kỵ sĩ vô cùng dũng mãnh đi đến.

Một đàn ngựa đen, phi thường cao lớn. Trên lưng ngựa, kỵ sĩ thẳng tắp như tùng. Người dẫn đầu một thân y sam sát chặt, xa xa có thể nhìn rõ đường cong tuyệt đẹp nơi thắt lưng, khuôn mặt nghiêng nghiêng như được tỉ mỉ chạm khắc. Xiêm y phát phơ trong gió, sáng màu ngọc trai, mặc lên người hắn lại như chỉ dùng làm nền.

Hắn được kỵ sĩ vây quanh bảo vệ, giây phút đoàn người ngang qua vùng đất bằng phẳng này, bỗng nhiên nâng tay. Đàn ngựa lập tức dừng lại. Nam tử kia lập tức nhảy xuống ngựa, ánh mắt quét qua nền đất, nói:

- Là nơi này.

Hộ vệ trên ngựa lập tức đồng loạt nhảy xuống, bắt đầu tìm kiếm. Hồi lâu sau, bọn họ đương nhiên cũng không thấy được manh mối nào. Nam tử đang cúi đầu nhìn mảnh nhỏ trên đất bỗng nhiên ngẩng mặt.

Ánh nắng nhẹ nhàng mon trón lên cằm hắn, trắng sáng như ngọc.

Hắn liếc mắt xuống bên dưới, nơi đó vẫn còn lưu lại dấu vết có người lần qua. Dung Sở thân nhiên nhìn một lúc lâu.

- Trong bụi rậm dưới sườn núi.

Hộ vệ vâng lệnh đi xuống. Sau một lúc lâu quay lại hồi báo:

- Chủ nhân, bên dưới sườn núi có một thi thể đã được chôn cất, là Thủy nương tử. Trong bụi rậm có vết tích hai người từng ngã vào, còn có dấu vết bị đào lên. Từ sườn núi đến bụi cỏ có dấu tích lần thứ hai vượt qua, hẳn là từng có một người lần xuống sườn núi, sau đó người thứ hai mới lần theo. Trong đó có một người chết đi, người còn lại chôn cất cho nàng. Người lần xuống lần hai là Thủy nương tử, còn người trước đó...không xác định.

Tuy nói là không xác định, nhưng nếu như lúc này Thái Sử Lan có mặt ở đây, chỉ sợ cũng sẽ thờ dài một tiếng, cảm thán một câu - chân thật như tận mắt chứng kiến!

- Các người quan sát rất qua loa. - Dung Sở lại không hề khách khí mà phê bình, - Trên cỏ còn có một vài chi tiết. Các người nói xem, là cái gì?

- Xin chủ nhân chỉ bảo. - Đám hộ vệ xấu hổ cúi đầu.

- Người người đứng ở chỗ này. - Dung Sở dậm dậm chân, - Vứt một vài đồ vật giống nhau đi, mấy thứ đó suột qua ngọn cỏ, rơi vào nước. - Hắn hướng mắt về phía hồ nước cách đó không xa, - Đồ vật kia...rất có thể là đem ván gỗ trên xe ngựa hợp lại.

Dung Sở suy nghĩ một chút, lại nói tiếp:

- Trên vách xe ngựa, Thủy nương có lẽ đã để lại chữ viết hoặc tranh vẽ. Có điều, hiện tại đã bị ném vào trong hồ nước.

- Nếu vậy, chẳng phải chỉ cần tìm thấy mảnh gỗ liền có thể tìm thấy bệ...Nó đã rơi xuống? - Ánh mắt hộ vệ sáng lên.

Dung Sở ngồi xổm xuống, nhặt lên một miếng đá trắng.

- Nét vẽ bằng đá, rơi xuống nước còn có thể nguyên vẹn?

Hắn nhắm mắt, suy nghĩ một hồi, sau đó đi đến bên cạnh thi thể Thủy nương.

- Người nếu như biết được, hi vọng có thể thứ lỗi cho ta.

Thi thể vẫn im lặng như cũ. Đám hộ vệ nhìn hắn nói chuyện với thi thể, cũng không một ai cất tiếng cười nhạo. Ngón tay Dung Sở vung lên, y phục trước ngực Thủy nương lập tức bị xé rách. Không một ai nhắm mắt, sắc mặt Dung Sở cũng không đổi, lộ vẻ hồ hững. Một lúc lâu sau, hắn đứng lên.

- Người ấy gần đây có ăn sữa, trước đó còn từng ăn bánh bột ngô. Trên ngực cùng xiêm y của Thủy nương đều lưu lại mảnh vụn. - Hắn nói, - Người ấy hẳn là ở cách đây không xa. Mà loại bánh bột ngô này gọi là bánh Hoàng Kim, chỉ có ở thành Đông Xương cùng vài thị trấn xung quanh.

- Vậy chúng ta...

- Dựa vào thời gian cùng tuyến đường mà Thủy nương chạy trốn, có thể thấy rằng nàng ta không hề đi qua thị trấn. Vậy nên...Người ấy ở trong thành

Đông Xương.

....

Thành Đông Xương.

- Xin hỏi lão trượng, quanh đây có nơi nào có thể vừa nhìn thấy sông, vừa nhìn thấy núi hay không?
- Ôi chào! Quanh đây có hồ trông núi, suối Âm Bích, núi Thúy Phong, vườn sen hồng, sông Minh Kính,....
- Ta nói là sông núi gần bó.
- Sông núi hơn phân nửa đều gần bó với nhau nha...
- Nơi đó sông núi gần bó, nhưng không lớn, cũng không phải thôn trang.
- Hình như là núi Thúy Phong cùng sông Minh Kính, ở đó giống như còn có một tòa miếu...
- Cảm tạ.

Thái Sử Lan thẳng hướng núi Thúy Phong bước đi.

Núi Thúy Phong là một núi nhỏ trong thành, còn con sông kia chảy dọc quanh toàn thành Đông Xương. Trong thành có tòa núi, dưới chân núi có ngôi miếu, trong miếu có... Trong miếu có cái gì tạm thời cũng không rõ.

Thái Sử Lan vốn không phải là một kẻ thích xen vào việc của người khác, nhưng từ khi quản một việc không đâu lại tự nhiên có được Gai Nhân Gian, nàng cảm thấy thỉnh thoảng quan tâm chuyện người khác cũng không phải là không tốt.

Cuối cùng nàng cũng đến được trạm dừng, lúc này mới hiểu vì sao người kia lại nói là "giống như".

Ngôi miếu này thật sự khiến người ta có cảm giác nó không hề tồn tại.

Bụi bắn bao phủ, hai ba miếng ngói vỡ, bốn năm hòa thượng nghèo...

Một nơi sa cơ thất thế như này...xin cho hỏi, bảo bồi nơi đâu?

Mới chỉ mười bước chân, nàng dường như đã đi hết cả ngôi miếu. Thái Sử Lan nghĩ thầm, kiểu này, dù cho là gõ cửa hay lén lút đi vào, chẳng phải cũng không có gì khác biệt hay sao? Vốn dĩ nàng nghĩ như vậy là vì tường vây bốn phía đều đã đổ nát, lộ ra một chỗ giống như hang động.

Động..

Động..

Mạch suy nghĩ của nàng lập tức vì chữ "động" kia mà dừng lại.

Từ trong động, một cái đầu dần dần lộ ra.

Tròn xoe, tóc rậm, làn da trắng mịn non nớt, vành tai nhỏ bé mềm mại đáng yêu, hai má hồng nhạt, con ngươi to tròn đen láy, đôi môi phớt hồng cong cong. Bộ dáng này lập tức khiến nàng liên tưởng đến mèo tai cụp nổi tiếng ở hiện đại.

Chiết Nhĩ Miêu kia lộ đầu ra khỏi động, nhìn ngó xung quanh. Bởi vì hiện tại nàng đang đứng ở góc chết nên nó cũng không thể nhìn thấy, sau khi xác định bốn phía không có ai, Chiết Nhĩ Miêu giống như thả lỏng, khoe môi nâng lên, nhẹ nhàng bước ra. Một tay nó từ đầu đến cuối vẫn thần thần bí bí giấu ở sau lưng. Có điều, Thái Sử Lan vẫn có thể nhìn rõ, trên bàn tay nhỏ bé của nó nắm chặt một cây cái củ.

Đứa nhỏ này nhìn qua có lẽ mới chỉ có ba tuổi, quần áo trên người đều lấm bẩn, nhưng vẫn không che giấu được chất liệu cao quý sáng rực dưới nắng, lại là loại vải màu vàng hiếm thấy.

Thái Sử Lan ngẫm nghĩ một chút. Màu vàng kia ở thời hiện đại vốn dĩ vô cùng phổ biến, nhưng từ khi xuyên qua lại chưa hề gặp qua ai mặc trang phục màu này, bởi vậy hiện tại mới có cảm giác "hiếm thấy" như thế.

Đứa nhỏ chậm chạp đi đến bên bờ sông, bước đi nghiêng ngả lảo đảo, giống như một con mèo béo đang lăn lộn trên đường. Hai ba tuổi, đi đường sao vẫn còn không vững như thế? Là do có tật sao?

Thái Sử Lan bỗng nhớ đến Yêu Kê của nàng, trước kia cũng có dáng vẻ như vậy; còn có Quân Kha lúc mới được bế về viện nghiên cứu, khi ấy mới một tuổi, dáng đi rất giống đứa nhỏ này, lại còn rất thích ôm lấy chân nàng kéo kéo. Vừa nghĩ đến đây, chân nàng cũng không tự chủ được mà đi theo đứa nhỏ.

Bờ sông cũng không tính là gần ngôi miếu. Người trưởng thành thì không nói, nhưng một đứa nhỏ như vậy muốn đi qua cũng không phải chuyện dễ dàng

gi. Quả bóng kia chân nam đá chân chiêu bước về phía trước, không ngừng đưa tay lên lau mồ hôi. Thái Sử Lan lúc này cũng tò mò muốn biết vì sao đứa trẻ này lại quyết tâm phải đến bờ sông như vậy? Nó vừa tới bờ sông liền tìm đến một chỗ nước nông, ngồi xổm xuống. Nơi đó đặt sẵn một cây gậy trúc, một đầu có buộc một sợi dây, nhìn không ra để làm gì. Đứa nhỏ nhìn ngó bốn phía, làm mặt quỷ rồi lấy cây cái củ ra, buộc vào đầu sợi dây, cố hết sức cầm gậy trúc lên, thả sợi dây vào trong nước.

- Cắn câu...cá cá cắn câu đi... - Dây vừa rơi vào trong nước, nó non nớt la lên.

Thái Sử Lan tròn mắt há mồm.

Ờ? Câu cá?

Lấy củ cái câu cá?

...

Quả nhiên, Nam Tề nhân tài vô số!

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn "nhân tài" đang lấy củ cái củ câu cá đằng kia, quyết định nằm xuống. Đi ngủ!

...

Nửa canh giờ sau, nàng tỉnh giấc. Phía đối diện, bóng dáng nho nhỏ vẫn ngồi yên ở đó, chỉ là tư thế ngẩng cao đầu lúc trước đã biến mất, thay vào đó là một quả bóng cuộn tròn. Từ xa nhìn lại, cái đầu to to, bên trên là hai tai mềm mại, vóc dáng thấp bé,...quả nhiên là một con mèo cụp tai thêm cá!

Chiết Nhĩ Miêu đương nhiên không thu hoạch được gì, bắt đầu thu dọn "dụng cụ câu cá", đồng thời lẩm bẩm:

- Máy thứ viết trên sách đều là gạt người...ngày mai đổi sang cái thìa...

...

Mèo nhỏ, ngày một liệu có đổi sang tôi luôn không?

Ngươi có đổi hết loại rau ngày đến rau khác trong miếu, à không, thậm chí là cả thiên hạ, cá cũng không thèm đếm xỉa đâu...

Ngay lúc Chiết Nhĩ Miêu vừa xoay người, liền nhìn thấy Thái Sử Lan đang ngồi trên có. Thái Sử Lan còn chưa nghĩ xong sẽ bày ra biểu tình gì với đứa nhỏ này, hung thần ác sát hay là rét lạnh tựa núi băng đây? Búp bê kia vừa thấy nàng, ngẩn người, sau đó miệng mở lớn, con ngươi đen láy lúng liếng, dưới ánh mắt trời sáng lên như châu ngọc.

- Nữ nhân... - Chiết Nhĩ Miêu mất sáng dạ thường. Sau một lúc lâu, mơ màng thì thảo.

Thái Sử Lan lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn. Cái gì đây? Tiểu tử này là trời sinh có xu hướng phạm tội hay là trưởng thành sớm? Được lắm! Nàng không ngại thiên nó đâu!

- Có ăn... - Nó bắt đầu chảy nước miếng, lưỡi nhỏ hồng nhạt liếm liếm môi.

Hử? Ăn? Ăn cái quỷ gì?

- Ăn... - Như có kỉ tích xảy đến, Chiết Nhĩ Miêu dùng một tốc độ kinh người lao tới.

Thái Sử Lan ngẩn ra, còn đang tự hỏi nên ôm lấy hay là đá văng.

"Bịch" một tiếng, nàng chưa kịp nghĩ xong, thân hình nhỏ bé kia đã nhào thẳng vào lòng nàng. Vật nhỏ nhấc đầu, há miệng ra, lập tức ngậm lấy một bên ngực nàng.

- Ăn sữa!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kích Động

Gió lạnh xào xạc thổi qua.

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống.

Chiết Nhĩ Miêu ra sức mút mút.

Thái Sừ Lan...Thái Sừ Lan lần đầu trong đời ngơ ngác đần mặt.

Nhìn vật nhỏ còn đang gắng sức khai quật bộ ngực không thể xem là hùng vĩ của nàng, Thái Sừ Lan cảm thấy máu nóng sôi trào. Nhóc con này, quả nhiên là trời sinh lưu manh bại hoại!

Thái Sừ Lan giận điên người. Đây là tiểu vô si nhà ai? Thăng cha lưu manh nào lại đào tạo ra được đứa con hai tuổi vẫn đòi bú sữa? Vừa nhìn đã biết là mầm mống tội phạm cường gian rồi! Nàng lớn lên bề ngoài trung tính như vậy, lại ăn mặc quần áo bảo thủ, hiện tại còn là tóc ngắn, người lớn đi qua còn phải nghĩ xem là nam hay nữ, tiểu tử này lại chỉ liếc mắt một cái liền biết nàng là nữ nhân!

- Ô ô... - Mèo cụp tai vẫn còn ở trong lòng nàng vụng vẹo. Mỗi lần uốn éo đều chạm vào bộ phận mềm mại nhất trên người nàng, động tác thuần thực, vẻ mặt thuần khiết.

- Đứng lên! - Thái Sừ Lan xách cổ áo hần, nhấc thân người nhỏ bé ra khỏi lòng mình.

Chiết Nhĩ Miêu thấy nàng nổi giận, cũng không phản kháng, ở trong tay nàng buông thõng tay chân, đầu cúi xuống, y hệt mèo chết.

- Nhà ngươi ở đâu? - Thái Sừ Lan kìm nén lửa giận, quyết định không tranh cãi với trẻ nhỏ, nhưng vẫn phải để bố mẹ hần biết rõ bản thân đã dưỡng ra cái loại mặt hàng thế nào!

Chiết Nhĩ Miêu mấp máy miệng, chỉ chỉ miếu nhỏ.

Thái Sừ Lan nhũn mảy, cô nhi sao? Được nuôi trong miếu đương nhiên đều là không cha không mẹ. Nhưng mà, chùa miếu thanh quy giới luật, sao có thể dạy ra một "nhân tài" như này?

Nàng túm lấy mèo cụp tai, đi tới cổng chính gỗ cửa. Cửa vừa mở, một tiểu hòa thượng thò đầu ra, vừa thấy Chiết Nhĩ Miêu bên người nàng, lập tức bày ra bộ mặt vui mừng sung sướng:

- Tạ ơn trời đất! Nữ thí chủ cuối cùng cũng chịu tới nhận lại tiểu thí chủ rồi, thật tốt quá! Như vậy đi, thí chủ cứ việc đem người về nhà, cũng không cần phải cảm tạ gì. Người xuất gia khoan dung từ bi, đều coi tất cả chỉ như gió mát lướt qua. Không đáng để thí chủ canh cánh trong lòng. Tạm biệt thí chủ. Không tiễn!

"Rầm" một tiếng, cửa cổng nhanh chóng đóng lại.

Thái Sừ Lan vốn còn đang hưng phấn muốn tới đây hỏi tội hòa thượng, ngay cả lời đạo đầu cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Lúc này, chớp mũi thiếu chút nữa thì bị đập bẹp...

- Cái gì? - Qua khe cửa hơi hé, nàng nhìn thấy tiểu hòa thượng vẫn còn chưa rời đi mà dường như đang dùng lưng đè lên cánh cửa, giống như sợ nàng đẩy cửa lao vào trong.

Nàng trông đáng sợ đến thế?

Thái Sừ Lan ghé tai lên cửa, nghe thấy tiểu hòa thượng bên trong hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng đi rồi! Thật sự là không hầu hạ nổi mà...Dọa chạy tất cả nữ khách đến dâng hương, chỉ thiếu điều phải lên công đường nữa thôi...Còn muốn sát sinh, muốn uống canh cá! Nếu như hần còn tiếp tục ở lại, miếu nhỏ này sớm muộn cũng sẽ phải đóng cửa mất... - Hần đột nhiên vỗ vỗ đầu, - A đi đã phạt! Người xuất gia thế nào lại ở sau lưng chê trách thí chủ, tiểu tăng phải úp mặt hối lỗi thôi...

Nói tới đây, tiểu hòa thượng cài chặt then cửa, lập tức nhanh chân đi vào.

Thái Sừ Lan chậm chạp quay đầu nhìn chằm chằm Chiết Nhĩ Miêu.

Mèo nhỏ cũng hướng mắt nhìn nàng, lộ ra bộ mặt vô tội, vui tươi ngọt ngào. Thái Sừ Lan lập tức có cảm giác ngực ngứa ngứa... Nàng nhẹ nhàng buông tay, đặt mèo tai cụp xuống đất, cũng không thèm liếc nhìn một cái, lập tức xoay người dời đi.

Báo bối? Nàng không cần nữa! Về phần "báo bối" trước mặt này, ai lấy thì lấy, nàng không quan tâm!

Nàng nhanh như gió đi ra khỏi miếu nhỏ, bộ dạng trước nay chưa từng có.

"Loẹt xẹt, loẹt xẹt..."

Đi qua dòng suối.

"Loẹt xẹt, loẹt xẹt..."

Đi lên đường núi.

"Loẹt xẹt, loẹt xẹt..."

Sau một khắc, Thái Sứ Lan cuối cùng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn bóng dáng nhỏ bé như âm hồn bất tán kia.

- Người theo ta làm gì?

Áo choàng Chiết Nhĩ Miêu đã bẩn hơn trước. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mồ hôi liên tục rơi xuống, nó một mặt liều mạng di chuyển chân ngắn đuối theo nàng, một mặt liên tục giơ tay áo lên lau mồ hôi; tay áo vốn đã bẩn, lau qua lau lại lại càng bẩn hơn, một đường bụi đất đen xen một đường xanh lam, càng giống một con Chiết Nhĩ Miêu Scotlan.

Thật là khó tin! Chân ngắn của nó làm sao lại có thể bắt kịp bước chân vội vã của Thái Sứ Lan, lại còn theo lâu như vậy?

Thái Sứ Lan không thể không thừa nhận, tiểu tử này tuy rằng trời sinh vô sỉ, nhưng nghị lực lại phi thường hiếm thấy.

- Ặn... - Chiết Nhĩ Miêu nhìn thấy vẻ mặt Thái Sứ Lan, khôn ngoan không nói tiếp chữ "sữa", chỉ chớp chép miệng, vươn hai tay về phía nàng.

Thái Sứ Lan trừng mắt nhìn cánh tay nhỏ bé của hắn.

Muốn cái gì đây?

Đòi bế?

Có thể sao?

Một khi bế hẳn lên, tiểu lưu manh này lại không lập tức đưa đầu lại gần gặm cái gì gì hay sao?

Chiết Nhĩ Miêu ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ lên nhìn nàng. Mắt to ngập nước đòi bế, hai má phúng phính đỏ hồng, lộ ra vẻ mặt nhõng nhẽo làm nũng. Cái vẻ mặt này, chỉ sợ sẽ khiến bản năng làm mẹ của nữ nhân khắp thiên hạ bùng nổ, sau đó ngoan ngoãn ôm nó vào lòng, tất cả sai lầm đều có thể tha thứ; bị gặm thì sẽ nghĩ thật đáng yêu, bị sờ thì sẽ nghĩ dậy thì sớm cũng không phải chuyện xấu.

Chỉ có điều, nó lại không may gặp phải Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan lạnh lùng liếc mắt một cái, lập tức xoay người rời đi. Chiết Nhĩ Miêu ngờ ngác buông tay, sững sờ tại chỗ suy nghĩ hồi lâu. Tuyệt kĩ đánh mười thắng mười của mình hôm nay tại sao lại không hề phát huy tác dụng như vậy? Đến lúc ngẩng đầu phát hiện Thái Sứ Lan đã sắp đi xa mới vội vã chạy theo.

Lúc này, nó đã bị bỏ lại khá xa, lại chạy gấp, không được vài bước liền vấp phải đá, ngã nhào một cái. Nó cũng không có khóc, chỉ ngẩng đầu nhìn bóng dáng Thái Sứ Lan. Nàng lại dường như không hay biết, bước chân vẫn không hề chậm lại, nhanh chóng biến mất nơi cuối đường.

Chiết Nhĩ Miêu cúi đầu. Ánh nắng nhảy nhót trên hàng mi cong dài, nhẹ nhàng ôm lấy từng giọt nước mắt lấp lánh như thủy tinh.

Phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Mèo nhỏ lập tức ngược mặt lên. Trước mặt, Thái Sứ Lan lẳng lặng đứng đó, sắc mặt không đổi, chưa đợi nó lộ ra nụ cười ngọt ngào nịnh nọt đã khom người xuống, xốc mèo nhỏ lên lưng.

- Ôm chặt ta. - Nàng nói.

Một đôi tay nhỏ bé ngoan ngoãn vòng qua ôm chặt cổ nàng. Mười ngón tay ngắn ngủn, trắng nõn chạm lên da nàng.

Thái Sứ Lan đột nhiên có chút hoảng hốt. Nàng nhớ lại quãng thời gian trước khi ba tuổi, ngày đó, nàng cũng từng được mẹ cõng trên lưng như thế này. Nàng ở trên lưng mẹ trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, lại đi qua hết cây cầu này đến cây cầu khác, cho đến tận khi đặt chân tới thành phố lạnh lẽo kia. Khi đó, mẹ nàng tay trái cầm một cái bao lớn, tay phải cầm một cây đàn cũ kĩ đã có vài vết nứt. Nàng ở trên lưng mẹ, mỗi khi vô tình đụng phải cái bao đó đều có cảm giác vô cùng cứng rắn, hẳn là rách trên tay phải nặng lắm...

Thái Sứ Lan nghiêng đầu nhìn mèo nhỏ, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nàng, dịu dàng, ấm áp.

....

Thái Sứ Lan không lập tức rời khỏi thành Đông Xương, bởi vì không bao lâu sau Chiết Nhĩ Miêu ngủ trên lưng nàng đã tỉnh dậy. Mà nó vừa tỉnh là bắt đầu đòi, Thái Sứ Lan còn nghe rõ bụng nó sôi lên ục ục. Lúc này, nàng cũng đã cảm thấy hoa mặt chóng mặt. Từ tối qua đến giờ hình như cũng chưa có gì bỏ bụng, hơn nữa trên người còn không mang theo tiền, vali của nàng vẫn còn bị bỏ lại ở An Châu.

- Cái miếu kia... - Nàng quay sang hỏi mèo tai cụp, - Bên trong có bảo bối gì hay không?

Bây giờ nàng phải nuôi đứa nhỏ này, cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Vì vậy, vẫn là nên đi trộm cái bảo bối kia ra trước.

Chiết Nhĩ Miêu nhìn nàng, lắc lắc cái đầu tròn xoe.

Quả nhiên! Một ngôi miếu bị tàn phá như thế, mái ngói vỡ vụn, tường vôi đổ nát, đến cả quần lót phơi trong sân từ xa cũng có thể nhìn thấy được. Vậy thì lỗi đâu ra bảo bối gì? Thật không ngờ nàng lại bị một kẻ điên trên đũa như thế! Nữ nhân Nam Tề, trước lúc chết sao đều thích lừa người như vậy?

Mèo tai cụp đột nhiên đá đá nàng. Thái Sứ Lan cúi đầu, nhìn đôi giày nhỏ của nó. Tuy rằng dính đầu bùn đất bẩn thỉu, nhưng dường như...thật sáng! Thật nhiều đá quý! Thái Sứ Lan ngồi xuống móc xuống một viên hồng ngọc, mang đi đổi lấy một ngàn hai ngàn phiếu cùng một ít bạc vụn.

Tốt lắm! Một đôi giày cũng đủ tiền để nàng nuôi một đứa nhỏ.

Vấn đề tiền nong đã được giải quyết. Thái Sứ Lan tâm tình không tồi, lúc này mới nhớ ra một chuyện, liền hỏi Chiết Nhĩ Miêu:

- Tên?

Chiết Nhĩ Miêu giống như cảm thấy rất thoải mái với giọng điệu ngắn gọn rõ ràng của nàng, cười tí mắt ôm lấy cổ nàng:

- Lam...Lam...

Thái Sứ Lan tự nhiên nhìn thấy quán ven đường có bán trống lắc, liền thuận tay mua một cái đưa cho Chiết Nhĩ Miêu. Trống lắc là loại tự làm, không xem là quá đẹp đẽ. Hai mặt phủ da dê, có khắc bốn chữ "Cảnh Thái hưng thịnh". Nàng suy nghĩ một hồi mới nhớ ra, niên hiệu Nam Tề hiện tại hình như là Cảnh Thái.

- Vậy gọi là Cảnh Thái Lam đi. - Nàng nói, cảm thấy tên này rất thuận miệng, nghe giống như con trai nàng.

Lam Lam? Tên gì mà ngốc chết đi được! Hơn nữa, con trai cũng không thể dùng một cái tên đàn bà như vậy, lớn lên sẽ rất không hay.

Thái Sứ Lan lúc này đã bắt đầu nghĩ đến chuyện nên cẩn thận dạy bảo như thế nào để đem tiểu lưu manh đi vào quỹ đạo.

Chiết Nhĩ Miêu im lặng, chắc cũng đã đồng ý với cái tên mới này rồi. Tiểu tử này cũng thật biết xem hướng gió, biết Thái Sứ Lan là loại người một khi đã quyết định tuyệt đối sẽ không cho phép người khác thay đổi, cho nên biểu hiện vô cùng hợp tác.

Sau khi có tiền, Thái Sứ Lan cũng theo Cảnh Thái Lam đi đến khách điểm lớn nhất trong vùng ở trọ, lại gọi một bàn đồ ăn đầy ắp. Sau đó, một lớn một nhỏ vui đùa vào ăn, cũng không nói thêm lời nào. Cảnh Thái Lam đặc biệt thích canh cá, cả một bát lớn bị mình nó uống sạch. Thái Sứ Lan ăn xong cũng ngồi yên không nhúc nhích, ôm lấy cái bụng tròn vo. Trướng bụng luôn rồi. Tiếp đó, nàng liền sai tiểu nhị dọn đồ ăn thừa xuống, mang nước ấm vào để chuẩn bị rửa chân.

Quần áo Cảnh Thái Lam vô cùng bẩn thỉu. Thái Sứ Lan nghĩ nghĩ, lại bảo tiểu nhị mua quần áo trẻ con mang đến, sau đó lột bỏ quần áo nó, chuẩn bị lôi đi tắm.

Cảnh Thái Lam đang gật gù buồn ngủ, lại bị Thái Sứ Lan không chút khách khí lay đến tỉnh. Tiểu tử kia liền kêu ca, gắng nặn nước mắt, nửa ngày cũng không rơi nổi một giọt. Thái Sứ Lan cũng chẳng thèm để ý đến dáng vẻ hần. Lúc này, nàng bỗng nghe thấy cửa phòng bên ngoài có tiếng gõ, liền vừa ôm lấy Cảnh Thái Lam, vừa đi ra mở cửa.

Cảnh Thái Lam chôn mặt trên vai nàng, khanh khách cười, cũng chẳng biết là vui vẻ cái gì. Thái Sứ Lan còn chưa kịp chạm vào cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Ánh trăng chiếu rọi, soi rõ khuôn mặt của người vừa tiến đến.

Người nọ đẹp đẽ hoa lệ, giống như trên châu hòa quyện cùng trăng sáng, lung linh rạng rỡ.

Có điều, vẻ mặt ngây ngốc, cùng với khuôn mặt xinh đẹp như yêu nghiệt của hần thật không phù hợp.

- Nàng... - Hần nhìn Thái Sứ Lan, lại quay đầu nhìn sang Cảnh Thái Lam, lần đầu tiên trong đời nói lắp, - Hần...

- Con trai. - Thái Sứ Lan bình tĩnh ôm lấy Cảnh Thái Lam, nhìn sắc mặt nháy mắt đã đen đi một nửa của Dung Sở, - Của ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tắm Rửa

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua màn sa chiếu vào, gương mặt Dung Sở trở nên mơ hồ, nhìn không rõ vui buồn. Tuy nhiên, Thái Sứ Lan lại có thể cảm

nhận được hấn đang vô cùng kinh ngạc, cho nên nụ như cứng lại trên môi, giống hệt một con hồ ly bỗng dung ngẩn người. Có điều, giây lát sau, hấn đột nhiên cười lớn, đưa tay đón lấy Cảnh Thái Lam

- Hử? Nhanh như vậy đã sinh rồi? Để ta xem xem nó giống ta hay giống nàng nào!

Lần này, đến lượt Thái Sử Lan ngẩn người. Dung Sở nhân cơ hội ấy chen người bước vào, lại còn mỉm cười với nàng. Thái Sử Lan lạnh lùng nhìn hấn, thăm nghĩ, xem giọng điệu này của ngươi đi, người khác nghe được còn tưởng đúng là ta sinh con với ngươi đấy. Ngươi là cố ý có đúng không?

Rất nhanh, Thái Sử Lan liền xác định hấn đúng là cố ý. Bởi vì tiểu nhị nhìn xong liền nhanh chóng tránh ra ngoài, ra khỏi cửa rồi còn nghiêng mình cười với nàng:

- Phu nhân, tiểu nhân giao lại lão gia cho người. - Lại tiến lên một bước, ghé sát vào tai nàng. - Phu nhân, nữ nhân một thân một mình ở bên ngoài không phải chuyện dễ dàng gì. Người nghe tiểu nhân khuyên một câu, đừng giận đối tượng phu của người nữa...

Hóa ra là nghĩ nàng bỏ nhà ra đi?

Thái Sử Lan nhìn vào khuôn mặt như làm được việc tốt, đang chờ được khen ngợi của hấn, gật gật đầu. Lúc này, tiểu nhị mới mỉm cười vui vẻ, đang định quay đi. Bỗng nhiên "rầm" một tiếng, cánh cửa sập lại ngay trước mặt hấn, hung hăng đập lên mũi tiểu nhị.

Bên trong phòng, Dung Sở còn đang khoanh tay xem xét đồ đạc xung quanh, tự nhiên giống như đây thật sự là phòng ở của Dung phu nhân. Lúc này, nghe thấy tiếng động lớn, hấn mới mỉm cười lên tiếng:

- Phu nhân bớt giận.

Tiếng động vừa rồi cũng đã đánh thức Cảnh Thái Lam. Nó lim dim ngẩng đầu. Thân người tiêu sái, vẻ mặt thần nhiên của Dung Sở bỗng nhiên cứng đờ.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra. Thủ lĩnh hộ vệ của Dung Sở - Triệu Thập Tam cũng vừa lúc chạy tới. Hấn đứng ở ngoài cửa, trong lúc vô tình nhìn thấy Cảnh Thái Lam, thân người lão đảo nghiêng ngả, suýt nữa ngã nhào.

Thái Sử Lan cũng chẳng thèm để ý về mặt quái dị của bọn họ, đi tới thử nước ấm. Cảnh Thái Lam nhìn chăm chăm Dung Sở, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ vẻ cổ quái. Sau đó quay phắt đi, bày ra vẻ mặt "ta không quen ngươi". Dung Sở nhìn Cảnh Thái Lam, đáy mắt xẹt qua tia kinh ngạc. Đợi đến lúc Thái Sử Lan quay đầu lại, vẻ kì lạ trong mắt hai người đều đã biến mất.

- Nàng muốn làm gì? - Dung Sở nhìn cái bồn tắm sạch sẽ nhưng cũ kĩ kia, lại đưa mắt tìm kiếm xung quanh, - Tắm rửa cho nó? Tinh dầu đâu? Gáo tắm? Được làm mềm da? Sao khăn lại chỉ có một cái?...

Thái Sử Lan không trả lời hấn, trực tiếp buông tay, ném Cảnh Thái Lam vào trong nước.

"Ào" một tiếng, nước bắn tung tóe, suýt nữa bắn luôn vào mặt Dung Sở. Hấn nhú mày, bày ra vẻ mặt khó coi.

Hộ vệ Triệu Thập Tam đứng ngoài cửa há hốc miệng, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ im lặng quan sát tiếp.

Cảnh Thái Lam khán khách cười vang, giống như cảm thấy rất thú vị. Nhưng nó không biết bám vào thành bồn, thân người xiêu xiêu vẹo vẹo, lập tức ụp ục vào mấy ngụm nước. Dung Sở lập tức tiến tới muốn bế nó lên, Triệu Thập Tam càng hí hửng giơ tay ra. Thái Sử Lan liếc nhìn hấn một cái, cảm thấy nam nhân ngoài cửa này thật chướng mắt. "Rầm" một tiếng, cửa lại bị đóng chặt. Đồng thời, nàng chạy tới gạt tay Dung Sở ra.

- Ngươi/ Nàng muốn làm gì? - Hai người trăm miệng một lời.

- Giúp nó tắm rửa. - Lại đồng thanh.

Bốn phía yên ắng, mặt tương đối lạnh. Sau một lúc lâu, Dung Sở hít vào một hơi.

- Đứa nhỏ này mới hai tuổi, nàng muốn để nó tự tắm? Nhỡ chìm thì phải làm sao?

- Đáng đời. - Thái Sử Lan đáp, Dung Sở cũng suýt sặc, - Nam nhân hai tuổi lại còn không biết tự tắm rửa? Không biết thì phải học! - Một ngón tay nàng chỉ về phía Cảnh Thái Lam, - Bám vào thành bồn!

Cảnh Thái Lam ụp vào mấy ngụm nước, ho khan đưa tay vịn thành bồn. Khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng, Thái Sử Lan hỏi nó:

- Có biết tắm thế nào không?

Cảnh Thái Lam do dự một lúc, giống như nghĩ xem mình có từng tự tắm hay không. Để các tỷ tỷ tắm có được tính là tự mình hay không?

- Là nam nhân đều phải tự mình tắm rửa. - Thái Sử Lan lại liếc mắt sang Dung Sở, - Đương nhiên, cũng có một số người ngoại lệ, đến tận hai mươi tuổi còn không tự tắm rửa. Ngươi không được học theo hấn.

Cảnh Thái Lam liền tiếp gật đầu.

Người nào đó bị công kích nghiêng răng nghiêng lợi cười:

- Hai tuổi...nam nhân?

- Cảnh Thái Lam - Thái Sử Lan nói tiếp, - Cho ẻo là nhìn xem, người có đúng là nam nhân không!

Thái Cảnh Lam "ha ha" cười, bắm lấy thành bồn, uốn ngực ngẩng đầu.

Dung Sở...

Triệu Thập Tam đang bắm vú cửa sổ nhìn vào, đầu lập tức đập vào song cửa...

Dung Sở sau khi bị người thân công kích hồi lâu, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, ánh mắt thay đổi. Cảnh Thái Lam?

Cảnh Thái Lam quấy đập trong nước một hồi, lại uống vào mấy ngụm nước, dần dần cũng quen, vui vẻ nghịch nước, đương nhiên cũng không biết tự tắm rửa. Thái Sử Lan cũng không quản nó, chờ đến khi nước đã sắp lạnh mới bế Cảnh Thái Lam lên, dùng khăn lớn vò vò từ đầu đến chân. Xong việc!

Động tác nhanh chóng, tay nghề cầu thả. Dung Sở nâng cằm nhìn nàng, ánh mắt ngày càng lộ vẻ hứng thú. Triệu Thập Tam ở ngoài cửa sổ nhìn vào, vẻ mặt ngày càng bị phần.

Cảnh Thái Lam cười khúc khích, nhào đến găm vào cổ Thái Sử Lan. Nàng lập tức giơ tay đẩy nó ra.

- Dừng lại!

Dung Sở nhìn cái cổ ửng đỏ của nàng. Hử? Chỗ nhạy cảm?

Cảnh Thái Lam vừa tắm xong, da thịt mềm mại đỏ hồng, càng giống một đóa nhò mới sinh. Long mi cong dài cụp xuống, xem ra là đã vô cùng mệt mỏi. Thái Sử Lan ôm nó lên giường, cũng không quay đầu lại nhìn Dung Sở:

- Đi đổ nước đi.

Phía sau không có âm thanh nào đáp lại. Thái Sử Lan quay đầu, Dung Sở còn đang cười cười nhìn cổ nàng:

- Ta đang nghĩ nếu như vết đỏ kia chuyển lên trên mặt nàng, không biết sẽ thế nào nhỉ?

- Ở trên mặt người thì càng đẹp đấy. - Thái Sử Lan nhét Cảnh Thái Lam vào trong chăn, - Một quyền là đủ.

- Chắc chắn. Thật không biết khi nào nàng mới nữ tính được chút, hoặc là... - Dường như Dung Sở còn lăm bắm thêm gì đó, lúc sau mới quay sang phân phó, - Thập Tam, đi đổ nước.

Triệu Thập Tam tiến vào, không nhìn được liếc trộm Cảnh Thái Lam trên giường một cái. Cảnh Thái Lam đang cuộn chăn đến sát bên người Thái Sử Lan, đáng thương cọ cọ nàng: "Ôm ngủ...ôm ngủ...", lại lập tức bị nàng ghét bỏ đẩy cách xa một cánh tay. Triệu Thập Tam vừa thấy vậy, lại lộ ra vẻ mặt bị phần...bị phần tới nỗi một tay xách luôn bồn tắm đầy nước đi ra ngoài. Dung Sở ở sau hắt dạn:

- Đổ xong thì bê một bồn nước mới lên, nhân tiện mang thêm xà phòng và tinh dầu đến.

Triệu Thập Tam vâng lệnh đi ra ngoài. Thái Sử Lan nghĩ thầm, hắt ân cần thế thì có ích lợi gì? Nàng mới không thèm cùng hắt tắm rửa gì đó đâu!

Một lúc sau, Cảnh Thái Lam đã ngủ say. Tư thế ngủ của nó cực kỳ không tốt, lúc đầu còn nằm ngay ngắn, dần dần bắt đầu đạp chân buông tay, lăn bên này, lộn bên kia, chăn bị đạp hết xuống góc giường.

Dung Sở đi đến định kéo lại chăn cho nó, lại bị Thái Sử Lan chặn lại.

- Làm gì? - Lại trăm miệng một lời.

Dung Sở tiếp tục hít vào một hơi:

- Không phải nàng nghĩ rằng đạp chăn cũng là không đàn ông đấy chứ?

- Không liên quan đến cái đó. Chỉ là, ai cũng phải có trách nhiệm với việc làm của mình. - Thái Sử Lan thần nhiên nói.

- Liên quan gì đến trách nhiệm? Nó chỉ mới hai tuổi, không đắp chăn sẽ bị ốm.

- Ôm một lần, về sau nó sẽ hiểu khi ngủ không được đá chăn. - Thái Sử Lan cũng không thèm liếc nhìn hắt một cái, - Hơn nữa, tay của ta, cũng không phải sinh ra để giúp nó đắp chăn.

- Vậy thì để làm gì? - Giọng điệu Dung Sở nhàn nhạt, dường như có chút tức giận.

- Đương nhiên là để truyền thụ tài nghệ mà sinh ra. Ta cần dạy nó làm, chứ không phải thay nó làm - Thái Sử Lan khép mắt, - Tư vị trần gian, cần tự mình nếm trải mới có thể trưởng thành.

Nàng cũng không nói thêm nữa, tự cảm thấy thảo luận với người cổ đại về quan niệm giáo dục quả nhiên là phí thời gian. Bất đồng văn hóa đương nhiên sẽ dẫn đến nhận thức căn bản cũng khác nhau, làm sao mà nói mấy câu liền có thể sát lại được. Lại nói, địa vị hần tôn quý như vậy, từ nhỏ đã được vạn người xu nịnh, quan niệm cấp bậc cùng tư tưởng hường thụ vốn đã ăn sâu vào xương tủy. Ở trong mắt hần, nàng đương nhiên là đang "ngược đãi" Cảnh Thái Lam. Nhưng mà, cho dù ngược đãi thật thì có sao? Dù sao cũng là con nàng, chẳng liên quan tới hần.

Người bên cạnh cũng im lặng. Nàng còn đang nghĩ có phải hần sắp tức chết rồi không. Đúng lúc này, Dung Sở bỗng nhẹ nhàng lên tiếng, phảng phất như nói mê bên tai nàng:

- Như thế, nàng đã bao lần nếm thử tư vị nhân gian rồi?

Hần buông tay xuống, góc áo lướt qua khuỷu tay nàng, như gió nhẹ thổi đến. Thái Sử Lan trong lòng khẽ động. Dung Sở cũng không nói thêm. Một lát sau, tiếng kéo lê bồn tắm trên đất vang lên, hơi nóng tạt vào mặt. Triệu Thập Tam lên tiếng:

- Chủ tử, tất cả đã đủ.

- Được. Ra ngoài đi!

Thái Sử Lan bất động, hạ quyết tâm phải từ chối thẳng thừng ý tốt của hần. Ai ngờ Dung Sở lại hoàn toàn không nói chuyện với nàng, dường như đi chuyển vài bước. Sau đó, nàng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, giống như ai đó đang thử nước. Lại thêm một lúc nữa, dường như còn nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống nền đất. Thái Sử Lan rốt cuộc không nhìn được, mờ mắt.

Ngay tức khắc, nàng trợn mắt há mồm. Nam nhân lửa thể...lưng dài thẳng tắp...không hề che đậy...

Không biết từ khi nào, Dung Sở đã tiến vào thùng tắm, đang thân nhiên tự mình tắm rửa. Tóc dài đen bóng, ướt át xõa ngang lưng, dường như còn có thể thấy được cả vai tinh tế ẩn hiện bên dưới, vòng eo thon gọn, nước da lại bóng mượt hồng hào, nổi bật giữa ánh đèn vàng mờ nhạt, giống như lớp men trên gốm sứ, như minh châu dưới trăng, sáng lên rực rỡ. Làn da đẹp tới nỗi khiến người ta ngây ngẩn, sau đó sẽ điên cuồng ghen tị.

Bên cửa sổ, lụa mỏng phát pho, ánh trắng theo gió đi vào, mon tron trên làn da căng bóng của hần, đẹp như tranh vẽ. Có điều, bức tranh hoàn mỹ này rất nhanh chóng bị Thái Sử Lan phá hỏng.

- Người đang làm gì? - Làn chất vấn thứ ba trong đêm

- Như nàng thấy đấy, - Mỹ nhân ngoạn đầu nhìn lại, phong tình vô hạn, - tắm rửa.

- Xéo ngay!

- Dung Sở năm nay đã hai mươi hai, cần phải tự mình tắm rửa sạch sẽ.

Thái Sử Lan trở mắt nhìn hần, một lúc sau mới nghĩ ra lời này là nhằm vào câu nói trước đó của nàng - "cũng có một số người ngoại lệ, đến tận hai mươi tuổi còn không tự tắm rửa".

Nam nhân vô sỉ này, ở lại tắm rửa ngay trước mặt nàng, chỉ vì muốn chứng minh điều đó?

- Hôn nữa, ta thực sự là một nam nhân chân chính. - Hần nhìn thẳng vào mắt nàng, nụ cười giảo hoạt tựa hồ ly, - Có muốn ta chứng minh một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mỹ Nam Tắm Rửa

Hần cười khiêu khích nhìn nàng. Thái Sử Lan liếc mắt một cái, từ trên giường đứng dậy, đi thẳng đến. Thấy vậy, Dung Sở có chút ngạc nhiên. Hần nhìn theo nàng, lại thấy Thái Sử Lan cứ thế một đường đi đến bồn tắm, sau đó...đi thẳng ra mở cửa, cũng không thèm để ý đến Triệu Thập Tam đang trừng mắt nhìn nàng, trực tiếp xuống lầu.

Dung Sở hứng thú tựa người vào thành bồn, mỉm cười chờ xem nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Hần biết, nàng chắc chắn không phải là tránh đi để hần tắm rửa. Mặc dù quen biết chưa lâu, nhưng hần hiểu được cá tính của nàng, từ trước đến giờ, đều là nàng bức người khác, làm gì có chuyện cam chịu để người ta bắt nạt.

Một lát sau, tiếng bước chân trên cầu thanh vang lên. Thái Sử Lan đi lên, kéo theo một tấm ván gỗ lớn, nhìn qua có chút quen mắt. Đi sau là tên tiểu nhị đang cười hi hi xách theo một thùng phẩm màu.

- Đến đây giúp đi. - Thái Sử Lan quay sang gọi Triệu Thập Tam, giọng điệu sai bảo tự nhiên không khác gì Dung Sở.

Triệu Thập Tam đang muốn cự tuyệt, cũng muốn trừng mắt nhìn nàng, nhưng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt như núi băng của nữ nhân trước mắt, tự nhiên cảm thấy nếu bây giờ mà từ chối thì thật ấu trĩ, đành phải ngoan ngoãn đến hỗ trợ nàng. Hắn giúp nàng dựng tấm ván lên, càng nhìn càng cảm thấy vật này quen mắt, hắn vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra. Đây không phải là tủ đựng hàng của trưởng quầy hay sao? Nàng đem tủ của người ta dỡ hết ra thế này để làm gì đây?

Dung Sở nhào người lên thành bồn, cũng quên luôn mất việc mình còn đang khóa thân tắm rửa.

Triệu Thập Tam cùng tiểu nhị mỗi người một bên giữ lấy tấm gỗ, còn Thái Sử Lan cầm trên tay một cây bút lông sói cỡ lớn, nhúng vào thùng sơn bên cạnh, bắt đầu viết chữ. Nàng viết xong liền quẳng bút sang một bên, chỉ huy đám người tiểu nhị đặt tấm gỗ trước cửa khách điểm, còn bảo tiểu nhị treo hai cái đèn lồng hai bên, soi rõ chữ viết trên đó.

Khánh điểm này vốn nằm ở một nơi vô cùng nhộn nhịp, bên dưới chính là chợ đêm sầm uất nhất Đông Xương. Đứng từ lầu hai nhìn xuống có thể thấy được dòng người tấp nập di chuyển. Đèn lồng vừa treo lên, lập tức thu hút sự chú ý. Người bên dưới bắt đầu chỉ trỏ bàn tán, càng ngày càng nhiều người đứng lại, ngửa đầu, kinh ngạc hô lên, ánh mắt phát sáng.

Triệu Thập Tam tò mò đi đến nhìn lên. Sau đó, thân người hắn lập tức cứng đờ trong gió đêm..

Dung Sở cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kì. Đang định đứng lên xem xét. Đúng lúc này, một đoàn người bỗng nhiên cầm theo dụng cụ đi đến, hạ tất cả cửa sổ xuống.

Hạ tất cả cửa sổ xuống...

Bởi vậy, Dung Sở đành phải tiếp tục ngâm mình trong nước.

Lại phải nói thêm, bởi vì những căn phòng ở lầu hai đều chủ yếu dành cho khách thích ngắm cảnh, bốn phía đều là cửa sổ lớn. Lúc này, cửa sổ được hạ xuống, căn phòng chẳng khác lửa lò trước mắt muôn người.

Thái Sử Lan bê ghế đến ngồi sau tấm gỗ, bắt đầu gõ chiêng. Âm thanh vang lớn, truyền xa tám hướng, tất cả mọi người lập tức quay đầu nhìn lại. Sau đó, họ liền nhìn thấy cửa sổ bốn phía của tiểu lâu đã hạ xuống, trên đó còn có một tấm gỗ lớn. Trên tấm biển, chữ viết đỏ rực như giương cung bạt kiếm, vô cùng chói mắt... "Hoan nghênh toàn bộ khách quan đến nhận khuyến mãi lớn: Mỹ nhân tắm rửa, miễn phí thưởng thức!", bên dưới còn có thêm một dòng chữ nhỏ "Cầu tài tử thi nhân đến sáng tác thơ văn. Tác phẩm xuất sắc sẽ được treo miễn phí trong tủ kính bên tiệm, để muôn người chiêm ngưỡng. Một đêm thành danh, giờ đây đã không còn là giấc mộng xa vời của bạn!

Mọi người lập tức chăm chú quan sát, lại thấy trên lầu cao quả nhiên có thùng tắm, bên trong cũng có một người. Mái tóc đen bóng buông xõa, làn da trắng sáng như ngọc. Quả nhiên là mỹ nhân!

Sau một hồi xôn xao, đám người lập tức chấn động.

Mỹ nhân tắm rửa trên phố! Mặc người thưởng thức!

Từ bốn phương tám hướng, đám người ùn ùn kéo đến. Kẻ nào kẻ nấy ngửa đầu rón cổ, không khác gì một đàn ngỗng, kẻ trước liếc mòng nheo mắt nhìn ngó, người sau điên cuồng ăn bả vai trước mặt xuống. Cảnh tượng vô cùng ồn ào náo nhiệt.

- Đâu? Đâu? Mỹ nhân ở đâu?

- Ta nói này huynh đài, người xem lâu như thế cũng đủ rồi chứ?

- Tránh đường, tránh đường!

- Con mẹ nó! Người béo như thế, che hết tầm nhìn của lão tử rồi!

....

Sau đó...

"Rầm!" "Bịch!" "Bốp!"...

Một đêm này, phủ Đông Xương phải giải quyết hơn ba mươi vụ án tranh chấp ẩu đả, so với cùng kì năm ngoái tăng vọt ba trăm phần trăm.

Thái Sử Lan nhếch môi cười lạnh, quả nhiên mọi sự trên đời đều có lẽ thường, cổ nhân cũng vậy, cái này cũng với phương pháp dùng mỹ nhân ăn mặc thiếu vải ở tiệm tắm xe để thu hút đám đông không có khác biệt.

Chường quầy ở một bên cười tới không thấy lá cờ tổ quốc. Thái Sử Lan điều động nhân lực của hắn, tháo quầy hàng của hắn cũng không có trả tiền, chỉ

nói với hấn việc này được gọi là quảng cáo. Nàng còn cam đoan nếu hấn nghe theo, nhất định số lượng khách tới ở trọ sẽ tăng vọt, tiền bạc thu vào không dứt, từ đó tiếng tăm chấn động, trở thành khách điểm đệ nhất Đồng Xương.

Quả nhiên không phải nói bừa!

Chường quầy vốn còn lo lắng khách đến phát hiện người tắm trong bồn là nam nhân sẽ không chịu giao tiền thuê phòng, bất quá Thái Sử Lan lại nói: "Không vấn đề gì! Thật ra so với nam nhân, nữ nhân háo sắc càng điên cuồng."

Sự thật chứng minh, Thái Sử Lan vĩnh viễn anh minh.

Lúc đầu, quả thật có một nam nhân sau khi phát hiện sự thật đã vô cùng bất mãn bỏ đi. Nhưng rất nhanh sau đó, liền có một nữ nhân chỉ vào Triệu Thập Tam, thét chói tai:

- A! Hộ vệ kia, vừa rồi ta thấy hấn cùng một nam nhân khác đi vào khách điểm. Nam nhân kia...nam nhân kia... - Nói đến đây, ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng quắc.

Chường quầy cười càng vui vẻ.

Kết quả, cửa trước khách nữ chen chúc đến đăng ký ở trọ. Mà lúc này, kẻ vẫn ngồi trong bồn tắm bị mọi người vây quanh đòi nhìn là Dung Sở lại không xấu hổ cũng không lúng túng. Hấn lười nhác tựa vào thành bồn, nói với Thái Sử Lan:

- Nàng cũng thật hào phóng. Nhưng ta chỉ bằng lòng để một mình nàng nhìn thôi.

Hấn dang rộng hai cánh tay, lộ ra đường cong tuyệt đẹp, cơ bắp hai tay chắc nịch mà không hề bành trướng, không có vẻ cao gầy khi mặc y phục, cũng không hề quá khổ như võ phu, cả người đều toát vẻ dẻo dai cũng đẹp đẽ. Từng giọt bọt nước lướt qua trên da thịt bóng mượt hồng hào của hấn, mê hoặc lòng người.

- Ấy, ta nào phải loại người ấy. Hưởng thụ một mình không bằng cùng vui với mọi người. - Thái Sử Lan không nhìn hấn, thần nhiên đáp.

Người có giỏi thì giả bộ tiếp đi, có giỏi thì ở luôn trong đây đừng ra nữa! Tốt nhất là ngâm cho nhão da luôn cũng được! Nghĩ tới đây, Thái Sử Lan đứng thẳng dậy, đi nhanh vào giường, lập tức nằm xuống ngủ.

Hừ, nàng còn lâu mới thêm quan tâm Dung Sở làm cách nào để đi ra khỏi bồn tắm. Dù sao thì cửa sổ cũng hạ hết rồi, hấn có đi ra kiểu nào đi nữa cũng khó mà tránh khỏi tầm mắt của nữ tử vây quanh bên dưới.

Cuồng lửa thể đứng không? Muốn khoe thân đứng không? Vậy lần này nàng cho hấn khoe đến ngán luôn!

Thái Sử Lan thỏa mãn xoay người, đưa lưng về phía Dung Sở, đúng lúc nghe thấy tiếng nước "ào ào" chảy.

Đi ra rồi?

Nàng cười thầm trong bụng, nóng lòng chờ đợi tiếng thét chói tai của đám nữ tử. Có điều, mãi cũng không nghe được thấy âm thanh nào vang lên, lại chỉ nhìn được ánh đao lóe sáng. Giống như gió lớn nháy mắt thổi tung băng đá núi cao, hóa thành vô số khối nhỏ bắn ra bốn phía, lại như thần Mặt Trời vén màn mây bước ra, minh quang phút chốc trải dài, bao phủ vạn vật.

Thái Sử Lan khó chịu xoay người quay mặt, quay đến bên nào cũng thấy ánh sáng rực rỡ, nàng không kim lại được nhắm chặt hai mắt. Ngay lúc đó, bỗng nhiên cảm thấy thân người như chìm xuống. Thái Sử Lan vội vàng nhìn quanh, phát hiện cả căn phòng đều đang rơi xuống, mơ hồ nghe thấy âm thanh kinh hô phía xa truyền tới. Nàng lập tức lật người ôm lấy Cảnh Thái Lam đang ngủ say bên cạnh.

"Rầm" một tiếng, cả người Thái Sử Lan bị chấn động mãnh liệt mà nhảy dựng lên. Lúc này, lại nghe được dưới thân có tiếng thét chói tai vang lên.

Dưới thân...?

Nàng cúi đầu, thấy giường của mình không biết từ khi nào đã ở trên một cái giường khác giống y chang, bên dưới còn có đôi nam nữ lỏa lồ đang vợ chồng chằm lên người, liều mạng thét chói tai. Tro bụi từ trên đỉnh đầu tuôn rơi như mưa, lập tức lại có âm thanh vật gì đó nhẹ nhàng chạm đất. Nàng quay đầu, liền thấy thùng tắm của Dung Sở "thong thả" rơi xuống. Đúng, chính là "thong thả" rơi xuống, bọt nước một giọt cũng không bắn ra. Tiếp đó, lại có một bộ tắm y màu tuyết trắng từ trên nhẹ nhàng thả xuống, Dung Sở chậm rãi vươn tay đón lấy, bước ra khỏi thùng tắm.

Bọt nước đồng loạt bắn lên, hai chân thon dài còn vương hơi nước hiện ra trước mắt. Bên dưới, đôi nam nữ còn đang bận hét chói tai, làm gì rảnh rồi nhìn đến mỹ nam vừa xuất hiện.

Tắm y mềm mại như mây trắng nhanh chóng bao trùm toàn thân Dung Sở. Hấn tự nhiên chỉnh lại thất lưng, ngoài đầu mỉm cười với Thái Sử Lan. Nàng lại chỉ cảm thấy nụ cười này của hấn vô cùng chói mắt.

Thái Sử Lan ngẩng đầu nhìn lên. Trên trần đã có thêm hai lỗ hồng lớn, một cái hình vuông, một cái hình tròn. Nói vậy, vừa rồi là Dung Sở vung đao phá hủy sàn nhà dưới giường cùng bồn tắm? Đây là cách rời thùng tắm của hấn?

Thái Sử Lan âm thầm ngẫm nghĩ, nam nhân này thoát nhìn bề ngoài phong lưu chơi bời, gian xảo âm hiểm, kỳ thật phong cách hành động vô cùng bá

đạo, so với nàng chẳng mấy chênh lệch.

- Hai vị - Dung Sở nhìn sang đôi uyên ương hoang dã kia, giọng nói mềm mỏng - Ta muốn đổi phòng với các người, không phiền chứ?

Cái gì cơ? Hẳn phá nóc phòng người ta, thùng tắm rơi xuống nền phòng người ta, giường cũng đập trên đỉnh đầu người ta, bây giờ còn hỏi người ta ba chữ "không phiền chứ?"

Người ta đương nhiên chỉ có thể vui lòng chiều theo.

Mất thấy hai kẻ bên dưới không nói hai lời, hốt hoảng chạy đi, Thái Sử Lan ngồi dậy, nhìn xuống Dung Sở.

Dung Sở ngẩng đầu nhìn nữ tử khoanh hai chân thon dài ngồi yên trên giường, cảm thấy nàng tuy rằng..., kỳ thật đường cong eo lưng vẫn là vô cùng mềm mại.

- Cần ta đỡ không? - Hắn mỉm cười nhìn Thái Sử Lan, đang rộng hai tay.

Câu trả lời của Thái Sử Lan chính là ôm lấy Cảnh Thái Lam, "rầm" một cái nhảy xuống.

Mèo tai cụp hiện tại đã biến thân thành lợn Hà Lan, nhảy lên nhảy xuống nảy giờ vẫn nằm yên bất động, cũng không thém nhún mảy khẽch miệng một cái.

Dung Sở chăm chú quan sát động tác của Thái Sử Lan. Nhìn qua rõ ràng là nàng không hề có võ công, nhưng tính phối hợp cùng tổ chất lại hơn hẳn người thường; bàn tay không hề nhăn nhai mà đầy vết chai, vậy nên hẳn là không phải tài năng bẩm sinh mà do lâu ngày rèn luyện thành.

Nữ tử này, cô độc kỳ lạ, lại tao nhã phóng khoáng như nam nhân. Nàng rốt cuộc là đến từ nơi đâu?

Thái Sử Lan ôm lấy Cảnh Thái Lam ra ngoài. Căn phòng này bị phá tan tành như vậy, Dung Sở thích thì tự đi mà ở!

Có điều, Thái Sử Lan cuối cùng cũng thấm thía cái gọi là gây ông đập lưng ông. Nhờ có phương thức "quảng cáo" của nàng mà giờ đây, phòng hảo hạng xung quanh đều đã bị nữ tử đến thuê hết. Lại nói, nữ nhân có thể tự do ra ngoài tìm nơi ở trọ đương nhiên đều là hiệp nữ giang hồ gì đó. Vì vậy, cả đêm Thái Sử Lan đều nghe thấy tiếng giẫm ngói đi tới đi lui trên nóc nhà, cùng với tiếng mèo hoang kêu xuân khắp chốn, bất quá cũng không nghe thấy Dung Sở bên kia có động tĩnh gì. Mấy chuyện này khiến nàng cảm thấy vô cùng phiền, nhưng mà tâm tình cũng không tệ lắm, bởi vì Dung Sở so với nàng chắc chắn còn phiền hơn vài lần.

Giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm. Có người cảm thấy như vậy là không có lợi, còn nàng lại không cho là vậy, dù sao thì địch cũng chết nhiều hơn ta hai trăm, không phải sao?

Thái Sử Lan mơ mơ màng màng thoải mái trở mình một cái. Nàng vừa mơ thấy Dung Sở bị bà béo ba trăm cân đè lên, tâm tình vô cùng, vô cùng tốt. Sau đó, nàng cảm thấy như có thứ gì đó chui vào lòng nàng. Thái Sử Lan cũng không để ý, chỉ nghĩ Cảnh Thái Lam bị lạnh, liền vòng tay ôm lấy nó. Lập tức, nàng liền cảm thấy trước ngực đau nhức...

- Cảnh Thái Lam! - Nàng bật dậy, xách tiểu lưu manh nào đó lên.

Tiểu lưu manh vẫn còn đang mơ mơ màng màng say ngủ, miệng ngậm trên ngực nàng không chịu buông.

- Đói...ta đói bụng...

Thái Sử Lan xách Cảnh Thái Lam lên, đang định một trăm tám mươi độ quăng nó lên nhuễn tháp. Đáng ra nàng không nên tự dưng tốt bụng, sợ nó sẽ bị lăn xuống giường mà đè hai người ngủ cùng nhau. Sai lầm! Đúng là vô cùng sai lầm! Nghĩ đến đây, nàng xoay người, còn chưa kịp đi xuống giường, cả người đã lập tức cứng đờ.

Phía đối diện, một người tay chống má, thanh thoi nằm trên nhuễn tháp, cười dài nhìn vào một bên ngực vẫn bị ngậm của nàng, dịu dàng lên tiếng:

- Ta cũng đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bắn Khoăn

Giây phút đó, sức sát thương của lời này quả nhiên không gì sánh bằng.

Thái Sử Lan trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt đủ giết ngàn quân.

Ánh trăng rọi soi nhuyền tháp, dáng nằm của Dung Sở lúc này kỳ thật vô cùng hấp dẫn, đoá dạ hương tuyết trắng trên tấm y kỳ thật vô cùng nghệ thuật, nụ cười dịu dàng nơi khóe môi Dung Sở kỳ thật vô cùng xinh đẹp.

Đáng tiếc, kẻ khó hiểu phong tình là Thái Sử Lan lúc này chỉ hận không thể đá văng nhuyền tháp lẫn người kia bay khỏi khách điểm. Thái Sử Lan hít sâu một hơi, cuối cùng ném thẳng tiểu lưu manh trong tay vào lòng đại lưu manh phía trước.

"Đói bụng chứ gì? - Nàng nhìn vào Cảnh Thái Lam rồi cuộc cũng tỉnh, nở nụ cười rét lạnh, chỉ tay vào ngực Dung Sở, "Đi mà ăn của hần ấy!"

Dung Sở: "..."

Triệu Thập Tam đang canh giữ ngoài cửa âm thầm che ngực...

Thái Sử Lan đi nhanh ra khỏi cửa, thở dài một hơi, quyết định phải đổi xuống phòng bên dưới - cách xa hai kẻ điên này một chút!

Tuy nhiên, vừa đi được vài bước, nàng lập tức dừng lại.

Hình như là Dung Sở có ý chọc giận nàng? Hần đang muốn làm gì? Hần muốn để nàng giận dữ bỏ đi, thuận lợi ở lại cùng Cảnh Thái Lam sao?

Thái Sử Lan cẩn thận nhớ lại, lúc này mới phát hiện thái độ của Dung Sở đối với Cảnh Thái Lam rất không hợp lý. Giống như là...hần quen biết đứa nhỏ này vậy. Nhưng mà, nếu đã là quen biết, tại sao không thừa nhận? Chẳng lẽ là muốn đuổi nàng đi rồi mới nhận? Rốt cuộc thân phận của Cảnh Thái Lam là thế nào?

Hơn nữa, để một đứa trẻ hai tuổi một mình ở cạnh hồ ly Dung Sở kia...

Thái Sử Lan vội vàng xoay người trở lại, càng chạy càng nhanh. Có điều, khi gần đến căn phòng kia, nàng bỗng dừng bước. Trong bóng đêm yên tĩnh, bóng người như có như không lóe lên. Nàng nheo mắt nhìn kỹ, cả tòa tiểu lâu, trên nóc nhà, góc ngoặt, trong bóng tối, tất cả những nơi khó phát hiện đều mơ hồ có bóng đen cao lớn đứng đó, không hề nhúc nhích, giống như hòa làm một với tòa nhà. Đây hẳn đều là hộ vệ của hần? Nói vậy, một khi nàng đã đi ra, thì đừng nghĩ tới việc có thể dễ dàng vào lại, mà cho dù có vào được, cũng không thể nghe được thứ muốn nghe.

Thái Sử Lan dừng chân, ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng quyết định ngồi xuống chân cầu thang. Đây là con đường duy nhất để đi xuống, nếu như Dung Sở muốn mang Cảnh Thái Lam đi, nàng chắc chắn có thể phát hiện. Nàng dựa vào vách tường lạnh như băng, bắt đầu ngửa mặt ngắm sao. Phía trên, Triệu Thập Tam bỗng đưa mắt nhìn nhìn nàng, lộ vẻ mặt cổ quái.

...

Mà lúc này, bên trong phòng quả thật diễn ra một cuộc nói chuyện.

Thái Sử Lan vừa đi, Dung Sở liền đặt Cảnh Thái Lam trong lòng xuống nhuyền tháp, sau đó lập tức xoay người. Ngay lúc đó, Cảnh Thái Lam đã hoàn toàn tỉnh táo bỗng vươn bàn chân mập mập chặn lại động tác tiếp theo của Dung Sở.

"Công...công..." Nó nỉ non, "Không được..."

Dung Sở nhìn nó hồi lâu, sau đó thở dài, ngồi xuống bên cạnh, nói: "Chúng ta trở về, được không?"

Cảnh Thái Lam lập tức lắc đầu quầy quậy.

Dung Sở lại thở dài, "Ta còn đang tự hỏi, chỉ là một bà vú, cho dù có bán mình cấu kết với thị vệ chạy khỏi cung đình, cũng làm sao có thể đem người ra theo, thì ra...thì ra là còn có người góp sức..." Hần ngồi xồm xuống, đắp chăn cho Cảnh Thái Lam, "Dù sao chúng ta cũng phải về, người còn có trách nhiệm của người, người là..."

Cảnh Thái Lan lại tiếp tục lắc đầu quầy quậy, lắc tới nổi đầu cũng muốn rớt ra. Dung Sở nhìn thôi cũng cảm thấy choáng váng, giờ tay giữ đầu hần lại. Cảnh Thái Lam nhân cơ hội đó nhào vào lòng ngực Dung Sở, nghịch nghịch vạt áo hần, thì thầm: "Không đâu...muốn chơi."

"Có thể trở về rồi chơi."

"Trở về không có..." Cảnh Thái Lam ngẩng đầu, góc bốn lăm độ thiên sứ trong sáng lập tức tái hiện, "Không ai chơi với ta..."

"Người từ khi sinh ra đã không phải để chơi đùa." Dung Sở lắc đầu, "Tuy rằng hiện tại tin tức còn chưa bị lộ ra ngoài, nhưng cũng không thể giấu diếm mãi. Một khi bị người khác biết, không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội phải chịu cảnh đầu rơi máu chảy. Hơn nữa, hoàng thái hậu cũng..."

Cảnh Thái Lan vẫn nghe cái hiểu cái không, nhưng ngay khi Dung Sở nhắc đến hoàng thái hậu, nó liền liều mạng lắc đầu, một tầng nước mắt lập tức phủ đầy đôi mắt to tròn, "Không phải...không phải..."

"Không phải cái gì?" Dung Sở ngạc nhiên nhìn nó.

"Bà ấy không cần ta..." Cảnh Thái Lan nhào vào lòng Dung Sở, đầu vùi sâu trong bả vai hần.

Dung Sở ôm lấy nó, nhất thời có chút sững sờ. Đứa nhỏ này, tuy rằng vẫn là trẻ con, nhưng bản thân đã quen thấy nó sống trong vàng ngọc, ngồi trên

đỉnh đại điện, phía sau màn che lộng lẫy, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hấn lại ở trong lòng mình như lúc này.

Ngay khi Dung Sở ôm lấy Cảnh Thái Lam, vô tình chạm phải cổ tay nhỏ bé, bỗng nhiên ngẩn ra. Hấn lập tức lật lại cổ tay Cảnh Thái Lam, nghiêm túc bắt mạch, sắc mặt trang nghiêm. Hồi lâu sau, đến khi Dung Sở buông tay, Cảnh Thái Lam không biết từ bao giờ đã ngủ gục trên vai hấn, nước miếng chảy ròng.

Dung Sở vỗ nhẹ tay, nói: "Đi mời danh y giỏi nhất Đông Xương đến đây."

"Vâng"

Danh y rất nhanh được mời tới, lại rất nhanh đi ra, mang theo vẻ mặt ngưng tụ, nói với Dung Sở: "Lệnh công tử thân mắc bệnh lạ, giống như trúng độc. Lão phu vô năng..."

"Được rồi." Dung Sở gật đầu, "Không sao cả, người chết không cần có năng lực."

Đại phu ngẩn ra, còn không kịp phản ứng lại, chợt thấy đỉnh đầu nặng nề, giống như cả bầu trời đè lên, xung quanh lập tức tối mịt. Hấn yếu ớt ngã vào vòng tay Triệu Thập Tam, cho đến chết vẫn không hiểu vì sao bị giết.

"Thu xếp thỏa đáng, sau đó trợ cấp người nhà của hấn" Dung Sở nhàn nhạt phân phó.

"Vâng"

Thi thể đại phu nhanh chóng bị xử lý, thành Đông Xương cũng vĩnh viễn không có cơ hội tìm được một người bỗng dưng mất tích.

Lê đòi là vậy, kẻ yếu cố gắng tận lực chỉ mong có thể tồn tại, cũng không thể chống đỡ một lần tùy ý phẩy tay của cường giả.

"Chủ tử..." Triệu Thập Tam kính cẩn đứng sau lưng Dung Sở, nét mặt do dự, không thể xác định tâm tư Dung Sở lúc này.

"Có phải ngươi cảm thấy rằng đây là một cơ hội tốt hay không?" Dung Sở khoanh tay đứng lặng, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng cất tiếng.

"Vâng" Triệu Thập Tam nghe vậy cũng không kiêng dè nữa, "Sau khi thái hậu lên nắm quyền, đối với người có rất nhiều cản trở, nếu có thể nắm chắc cơ hội lần này...Dựa vào Long Hồn vệ trong tay người, cùng với thế lực quân đội khi trước của lão quốc công, lại thêm lực lượng giang hồ không gì sánh được của gia tộc Lí đại tổng quản, nhất hô bá ứng, cũng đủ để..."

Dung Sở khoát tay, Triệu Thập Tam lập tức không nói tiếp.

"Chuyện lần này..." Dung Sở xoay người nhìn Cảnh Thái Lam, "Phong tỏa bí mật, không được để lộ ra ngoài."

Nghe vậy, đáy mắt Triệu Thập Tam lập tức lộ vẻ vui mừng - chủ tử phát hiện bí mật kinh thiên này, cũng không để người sống sót trở về, thậm chí phong tỏa bí mật, điều này có nghĩa là người cũng có tâm tư mưu đoạt vị trí kia đúng không?

"Đừng nghĩ nhiều." Dung Sở liếc hấn một cái, ung dung nói: "Ta chỉ muốn chờ một chút để xác định rõ ràng mưu tính của Tôn Chính Huệ mà thôi."

Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy đã mấy ngày đêm, hoàng thái hậu Tôn Chính Huệ bất kể thế nào đều phải biết rồi, theo lý là nên báo cho tam công. Nhưng xem tình hình hiện tại thì rất rõ ràng, người trong triều vẫn không ai hay biết điều gì. Nếu như không phải lực lượng dưới tay hấn trà trộn khắp nơi, tin tức đặc biệt nhanh nhẹn, thì hấn là hấn cũng bị lừa rồi. Rốt cuộc thì Tôn Chính Huệ muốn làm gì đây?

Liên tưởng đến độc dược trên người Cảnh Thái Lam, lại thêm vẻ mặt của hấn khi nghe đến thái hậu, ánh mắt Dung Sở ngày một thâm trầm.

Mắt thấy sắc trời đã dần sáng, hấn để Cảnh Thái Lam ngủ say, sau đó mở cửa, bước ra ngoài, vừa ngẩng mặt thì lập tức ngây người. Bên cạnh tường hoa dưới lầu, Thái Sứ Lan ngồi trên chiếu, đầu gục xuống, dường như đang ngủ. Dung Sở đứng bên người nàng, cúi đầu chăm chú quan sát. Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy khuôn mặt của nàng khi ngủ, ánh ban mai nhẹ nhàng đáp xuống, đôi môi nàng cong cong, không còn vẻ xa cách như thường ngày, nhất thời thiếu vài phần sắc bén lạnh lùng, lại hơn vài phần dịu dàng ấm áp.

Từ trước tới giờ, hấn luôn có cảm giác diện mạo của nàng rất cứng rắn. Lúc này, quan sát hồi lâu, hấn mới phát hiện thì ra cảm giác của mình sai rồi. Trên thực tế, đường cong khuôn mặt của nàng vừa đúng chuẩn, mang vẻ thuần mỹ pha trộn giữa nam nhân cùng nữ tử, hàng mi đen dày hơi giương cao, có vài phần cuồng dã cùng sát khí, đôi môi mềm mại mỏng manh, được nắng sớm mon trọn lại càng trở nên xinh đẹp, hết như cánh anh đào lung linh tươi tắn.

Nữ nhân này, nếu như không trọn con mắt, không nói đôi câu, cũng có thể coi như dễ nhìn...

Còn nếu cười rộ lên, chắc chắn có nét phong tình riêng biệt, có thể miễn cưỡng xem là mỹ nhân...

Dung Sở ngẩn ngơ ngắm nhìn gương mặt nàng, ánh ban mai nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt nữ tử trước mắt, tay hấn vô thức đưa lên...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dạy Con

Hắn bỗng nhiên rất muốn kéo căng hai khoe môi nàng lên xem. Xem phải chăng có thể nhìn ra một gương mặt khác của nàng hay không, một gương mặt khuyên quốc khuyên thành? Có điều, ngay giây phút ngón tay sắp chạm đến da thịt nàng, hắn đột ngột dừng lại, thu tay về.

Lúc này, hương hoa phảng phất trong gió, nặng nề vuốt ve gò má phấn hồng, gương mặt khi ngủ của nàng bình yên đến lạ, dường như còn đang chìm đắm trong mộng đẹp. Nữ nhân này, hiếm khi mới có được một lúc an bình, vẫn là...không quá nhiều thì hơn.

Ngón tay hắn chuyển tới vạt áo chính mình, cởi áo choàng xuống, nhẹ nhàng đắp lên người Thái Sử Lan. Động tác của hắn vô cùng nhẹ, một người không có võ công tuyệt đối không thể phát giác, vậy mà, Thái Sử Lan đột nhiên choàng tỉnh.

Dung Sở nhíu mày nhìn nàng. Trên đời này, rất ít người vừa tỉnh giấc lại có thể lộ ra ánh mắt sắc bén như dao, nữ nhân này, nàng còn có là người hay không vậy?

"Người làm gì?" - Thái Sử Lan vừa mở mắt liền giật áo choàng xuống, cũng không nhìn đến tay hắn, "Có mùi hương liệu!"

Dung Sở giật giật khoe miệng. Cho dù là ai, khi ý tốt lại bị coi như lòng lang dạ sói, đều không tránh được tức giận. Con tức vừa đến, hắn lại nở nụ cười.

"Ta làm gì?" Hắn nói, "Đương nhiên là đắp áo cho nàng. Nơi này gió lùa, ngủ sẽ cảm lạnh."

"Đa tạ quan tâm." Thái Sử Lan xoay người, "Ta không cần."

"Phải rồi! Nàng không cần y phục, nàng cần ngủ." Dung Sở lên tiếng, "Người ngủ không đủ giấc sẽ nóng nảy, nhìn cái gì cũng không vừa mắt."

"Nhìn thấy người đương nhiên là không vừa mắt. Vậy nên, dứt ngay!"

"Ta cũng không cần nàng vừa mắt lúc này." Dung Sở mỉm cười, "Vẫn là nên đi ngủ tiếp đi."

"Ta không..."

Thái Sử Lan còn chưa kịp nói hết câu, đã cảm thấy cả người tê dại. Sau đó, nàng bị người ta nhấc lên. Lại còn là dùng "một đầu ngón tay" mà nhấc lên!

Dung Sở mỉm cười, vô cùng thanh nhã, vô cùng thành thoi, vô cùng tự nhiên mà xách theo nữ thần kiêu căng Thái Sử Lan huỳnh hoang đi qua tiểu lâu, tiến thẳng vào phòng. Vừa tới bên giường, ngón tay hắn buông lỏng. "Rầm" một tiếng, Thái Sử Lan cùng chăn gối trên giường lập tức tiếp xúc thân mật.

Dung Sở đứng ở đầu giường, nghĩ thầm, nếu không phải hắn đã thuận tay điểm huyết cam của nàng, thật không biết bây giờ nàng sẽ phản ứng thế nào nữa? Có phải sẽ lạnh lùng phun ra hai chữ: "Dứt ngay!" không?

Mặc dù cũng chẳng hay ho gì cho cam, nhưng hiện tại không nghe được, dường như hắn lại cảm thấy thiếu thiếu. Vị Tấn quốc công nào đó có chút ai oán vỗ vỗ ngực, cũng không hề phát hiện ý nghĩ vừa rồi của bản thân "hoi" đáng khinh.

Hắn nhìn nhìn Thái Sử Lan nằm trên giường, tự nhiên cảm thấy thân thể đã qua rèn luyện nhưng lại không có võ công này của nàng rất hợp ý hắn, vừa không mong manh yếu ớt như tiểu thư khuê các, cũng không cường tráng như hiệp nữ giang hồ. Hai vai nhỏ nhắn, vòng eo thon thả, rất đẹp!

Ngay khi Dung Sở còn đang cảm thán trong lòng, lại phát hiện thân hình Thái Sử Lan có chút khác thường. Hắn lập tức cúi đầu, chăm chú nhìn tay nàng, dưới lòng bàn tay dường như có thứ gì đó đang từ từ nhô lên.

Dung Sở vén chăn lên, neho mắt nhìn vào cành hoa hồng trong tay nàng. Một cành hoa vốn nên sinh trưởng trên cây hồng dưới lầu, không biết từ khi nào lại được nàng giấu trong tay áo. Giờ phút này, nàng cầm nó trên tay, từng chiếc gai nhọn hoắt dựng thẳng, giống như đang chờ được đâm vào da thịt người khác.

Ánh mắt Dung Sở càng thêm neho lại. Nàng giấu hoa hồng trong tay áo, bây giờ lại lôi ra, để gai nhọn hướng lên, là đang muốn đâm vào vị trí nào trên người hắn?

Nghĩ đến đây, bộ phận nào đó trên người Dung Sở dường như có chút đau nhức...

Nữ nhân nham hiểm này...

Hắn lại cúi đầu, liền thấy Thái Sử Lan tự đâm gai vào tay mình. Nữ nhân nham hiểm này vì giết một ngàn quân địch liền không tiếc tự tổn hại tám trăm bên mình trước!

Dung Sở giận quá hóa cười, bắn ngón tay. "Vút" một tiếng, hoa hồng xuyên qua chăn đệm, dừng lại bên má Thái Sử Lan. Tiếp đó, hắn nâng tay, không chút khách khí đánh vào mũi Thái Sử Lan một cái.

" Trước mặt ta, tốt nhất an phận chút!"

Lúc này, một âm thanh thanh thúy vang lên, không lớn, nhưng thân người Thái Sử Lan lại lập tức nảy lên. Phút chốc, nàng quay đầu nhìn hấn, ánh mắt không thể tin, phẫn nộ, thống hận, tràn ngập ham muốn làm thịt người trước mắt.

Ta muốn giết ngươi!

Ta rất muốn giết ngươi....!

Ánh mắt Thái Sử Lan so với lăng trì còn hung ác hơn, nụ cười Dung Sở so với gió xuân lại càng thêm ám áp. Cảm giác không tồi, ha ha.

Xúc cảm không tồi nên tâm trạng đương nhiên cũng không tồi, hấn lười biếng ngáp một cái, cảm thấy bản thân đêm qua cũng chưa ngủ đủ, tự nhiên nằm xuống cạnh nàng. Sau đó, hấn sai người mang thuốc trị thương đến, cầm lấy bàn tay bị thương của nàng, cẩn thận thoa lên một lớp mỏng, rồi lại lập tức kéo một nửa chăn qua, đắp lên người, nói: "Ngủ đi", giọng điệu tùy ý y hệt phu thê đã chung sống ba mươi năm ròng.

"A, nàng nằm như vậy chắc là không được thoải mái." Dung Sở quay sang nhìn nàng, giống như bây giờ mới phát hiện tư thế nằm của nàng không đúng, giật mình nói.

Thái Sử Lan lập tức cảm thấy vui vẻ. Lúc trước khi nàng xoay người, một tay bắt lấy hoa hồng, tay còn lại nắm chặt Gai Nhân Gian, chỉ có điều Dung Sở ra tay quá nhanh, nàng còn chưa kịp động tay động chân gì, hiện tại chỉ cần hấn lật người nàng lên, nàng chắc chắn còn cơ hội ra tay. Chỉ là...

Dung Sở vươn tay lật mặt nàng lên, căn bản không hề có ý định chỉnh lại thân người nàng. Hấn còn cố ý để mặt nàng đối diện với hấn, sau đó nhìn trái nhìn phải một hồi, điều chỉnh góc độ sao cho có thể nhìn rõ khuôn mặt hấn nhất mới hài lòng gật đầu, nói: "Người ta nói cái đẹp có thể làm no bụng, thật ra cái đẹp còn có thể ru ngủ nữa."

Thái Sử Lan: "..."

Đường đường là một lão đại ngang ngược bao năm, nàng rốt cuộc đã hiểu được tư vị tức đến nổ đom đóm mắt là thế nào. Trong khi đó, Dung Sở đã ngủ yên bên người nàng.

Vừa rồi là hấn ngấm nàng khi ngủ, còn hiện tại, tới lượt nàng. Hấn xem Thái Sử Lan là từ trên cao nhìn xuống, còn hiện tại, Thái Sử Lan ngấm hấn lại là từ dưới ngẩng mặt nhìn lên, liền thấy lông mi đen dài cong vút, mềm mại uyển chuyển, mà ý cười trên môi đến tận khi vào mộng vẫn không tiêu tan.

Bề ngoài rất được! Có điều, bề ngoài đẹp để đi đôi với lòng dạ ghê tởm, rất tốt, thượng đế rất công bằng!

Thái Sử Lan lạnh lùng nhìn hấn, còn đang nghĩ xem đến khi lấy lại tự do phải giải quyết hấn thế nào cho thỏa mãn. Nàng thật muốn khiến hấn trần truồng chạy khắp nơi, thật muốn để hấn tự mình nói ra những chuyện xấu xa thấp hèn đã làm trước mắt văn võ bá quan trong triều, thật muốn cho hấn nổi điên tại chỗ ở lễ mừng gì gì đó...Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Thái Sử Lan cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

...

Đến khi nàng tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, bên cạnh đã không còn một ai. Thái Sử Lan vui vẻ xoay người ngồi dậy, lập tức phát hiện cơ thể mình đã hoạt động trở lại.

Dung Sở đi rồi?

Có điều, còn chưa kịp vui mừng, ánh mắt nàng vừa chuyển, lại thấy Cảnh Thái Lam ngồi bên giường. Triệu Thập Tam đang nửa quỳ trên đất, bưng một chén cháo, bón nỏ ăn. Cảnh Thái Lam lại dường như không thích ăn cháo, mặt nhăn mày nhíu liều mạng đẩy bát cháo ra. Triệu Thập Tam lại cúi đầu đổ dành, đưa thìa cháo tới bên miệng nó.

Mà bên kia, hai gã sai vặt đang hầu hạ Dung Sở rửa tay, cái thứ lăng lợ kia đã thay quần áo, đổi sang một bộ trường bào màu tím nhạt, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng màu khói trắng, đai lưng cột chặt màu bạc sáng chói, khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu, tại sao phong lưu diêm dúa và lộng lẫy thanh cao lại có thể kết hợp hài hòa một cách thần kì trên một người như vậy?

Dung Sở lười nhác vươn tay, gã sai vặt lại tí mỉ cầm chiếc khăn lụa lau khô giúp hấn. Thái Sử Lan thấy hấn xa hoa lăng phí như vậy, ánh mắt lạnh lùng, lập tức nhảy xuống giường đi tới bên cạnh Triệu Thập Tam, hung hăng giật lấy bát cháo trong tay hấn, bẻ Cảnh Thái Lam đang cười khúc khích lên, đặt "bịch" một phát trên ghế, lại tiếp tục để bát lên bàn, nhét thìa vào tay nó.

"Ngươi đường đường là nam tử hán hai tuổi." Nàng nói, "Tự ăn đi!"

Cảnh Thái Lam tay chân vụng về cầm lấy thìa, ngây ngốc nhìn nàng. Thái Sử Lan khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn xuống.

Sau một lúc lâu, Cảnh Thái Lam nhìn vào ánh mắt quyết không thỏa hiệp của Thái Sử Lan, đành cam chịu cúi đầu, cầm thìa bắt đầu ăn cháo. Nó không biết dùng thìa, tay liền gạt tới gạt lui, chọc bên nọ, gậy bên kia trong bát cháo khiến nước cháo bắn tung tóe ra ngoài. Sau một lúc, bát cháo đã hết một nửa, nhưng Cảnh Thái Lam cũng chẳng ăn vào được bao nhiêu, cầm lại còn dính đầy cháo.

Thái Sử Lan nhìn thấy vậy cũng không đến giúp, Triệu Thập Tam vài lần muốn tiến lên nhưng đều bị ánh mắt lạnh lùng của nàng ép phải lui xuống.

Dung Sở cũng đã sớm đuổi gã sai vặt lui xuống, ở một bên nhìn nài Thái Sử Lan "dạy con", rốt cuộc nhịn không nổi, nói: "Nàng muốn dạy nó cũng không sao, nhưng tốt xấu gì cũng phải làm mẫu một lần, tại sao lại vừa bắt đầu liền bắt nó tự ăn như thế."

"Vậy ngươi muốn dạy như thế nào?" Thái Sử Lan cũng không quay đầu lại, "Chẳng lẽ phải giống như hộ vệ của ngươi, quỳ trước mặt nó, giờ thìa bón từng miếng? Cứ như vậy thì bao lâu nó mới học được? Nửa đời người? Hay là cả đời?"

"Đến đúng thời điểm sẽ biết, chẳng qua cũng chỉ là tự ăn cơm mà thôi"

"Đến đúng thời điểm sẽ biết." Thái Sử Lan cũng không quay đầu, giọng điệu châm chọc, "Theo như ngươi nói, vậy ai cũng không cần học hành từ nhỏ, đến đúng thời điểm cũng vẫn sẽ có kiến thức đúng không?"

"Ăn được." Cảnh Thái Lam không hiểu hai người họ đang giương thương múa kiếm cái gì, khó khăn ăn hết bát cháo. Sau đó, nó vui vẻ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước cháo lên, nhìn Thái Sử Lan giống như đang chờ được khen ngợi.

Đôi mắt Cảnh Thái Lam to tròn lúng liếng, Thái Sử Lan thấy vậy vẻ mặt cũng dịu đi, hỏi: "Đã no chưa? Có muốn thêm một bát không?"

Cảnh Thái Lam do dự một lát, tất nhiên là chưa no, nó căn bản không nuốt vào được mấy miếng, nhưng nó cũng không thích cháo, càng không thích cầm thìa gạt tới gạt lui như vậy. Nghĩ đến đó, Cảnh Thái Lam liều mạng gật đầu.

"Tốt lắm." Thái Sử Lan gật đầu, "Vậy thì đợi đến giờ cơm trưa ngươi lại tự mình ăn như thế." nàng nghĩ nghĩ một chút, lại nói, "Đi rửa mặt đi."

Triệu Thập Tam nghe vậy lập tức sai gã sai vặt mang nước đến, sau đó tự mình bưng tới trước mặt Cảnh Thái Lam. Hắn quỳ một gối lên sàn, vén ống tay áo, đang định rửa mặt cho Cảnh Thái Lam. Đúng lúc này, Thái Sử Lan lại giờ tay ra cản.

"Người muốn làm gì?" Lúc này, hắn cũng không đợi Dung Sở lên tiếng, nhịn không được tức giận, nói: "Ngay cả rửa mặt ngươi cũng muốn để nó tự làm? Không thấy mình quá phận rồi sao?"

Thái Sử Lan không để ý tới hắn, ngồi xổm xuống, hỏi Cảnh Thái Lam, "Có muốn thơm ta hay không?"

Tiểu sắc lang nào đó liều mạng gật đầu, hai mắt sáng rực. Đã một ngày qua đi, Cảnh Thái Lam không được ăn sữa, cũng không được gặm môi, cảm thấy rất ngứa răng. Có điều, mẫu thân mới này của nó có chút lạnh lùng, nó tuy còn nhỏ cũng vẫn hiểu được người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, đương nhiên không dám làm bừa. Hiện tại, mẫu thân khó khăn lắm mới mở miệng vàng, tiểu lưu manh không nhịn được mà nở hoa trong lòng.

"Mặt của ta bị cháo của ngươi dính vào." Thái Sử Lan chỉ chỉ lên má mình, "Cảnh Thái Lam, ngươi lau mặt cho ta trước, sau đó tự rửa mặt."

"Thơm thơm mặt..." Tiểu lưu manh nào đó vẫn nhớ rõ điều này.

"Lau mặt trước đã, không thì không được thơm."

"A." Cảnh Thái Lam lập tức hiểu ra, cười khúc khích, cầm lấy khăn mặt, lau chùi loạn xạ.

Trước đó Thái Sử Lan đã thử qua nước, cũng không sợ nó bị bỏng. Còn Cảnh Thái Lam đương nhiên không biết tự rửa mặt, cũng không biết vắt khăn, trực tiếp cầm khăn chụp thẳng lên mặt làm nước văng tung tóe. Da thịt non nớt tiếp xúc với nước ấm, lập tức đỏ ửng.

Nàng tươi cười nhìn hắn với ánh mắt khích lệ.

Bên kia, Dung Sở khoanh tay trước ngực, tựa lên thành tủ nhìn nàng. Ánh mắt hắn dường như có chút ngẩn ngơ.

Hóa ra, khi nàng cười rộ lên trông như vậy...

Nụ cười nhàn nhạt, vẫn vương chút lạnh lùng, nhưng lại khiến người nhìn như cảm nhận được sự ấm áp dịu dàng, giống như mầm cỏ xanh tươi mơn mơn ẩn núp dưới lớp băng tuyết thật dày.

Trái tim hắn bỗng lỡ nhịp, giống như nắng xuân trong nháy mắt chiếu lên mặt đất, vậy gọi mầm non nhô lên.

Chỉ có điều, mầm non này vừa mới gãy dựa chui ra được một nửa, liền lập tức bị Thái Sử Lan "giáng sấm sét" xuống, xé dọc không thương tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ta Một Miếng, Ngươi Một Miếng

"Cảnh Thái Lam." Lúc này, nữ nhân nào đó vừa hưởng thụ cảm giác được đứa con nhặt giữa đường "hầu hạ" rửa mặt bắt đầu lên tiếng, "Ngươi nhớ kỹ,

phải trở thành một nam nhân khoan dung, rộng lượng, biết quan tâm, chăm sóc nữ tử. Giống như hôm nay lau mặt cho ta vậy, lần sau ta đi đường xa mệt mỏi, người nhất định phải rửa chân giúp ta. Mặc dù nữ nhân cũng chưa chắc đã cần người chăm sóc, nhưng đây chính là phẩm chất tốt của một nam nhân, mà hơn phân nửa nam nhân nơi này lại thiếu mất cái phẩm chất đó, vậy nên, ta hy vọng người có được."

Cảnh Thái Lam gật đầu lia lịa, vui vẻ lao đến hôn "chụt" một cái lên má nàng bày tỏ quyết tâm mãnh liệt.

"Rằm" một tiếng, Triệu Thập Tam đột ngột té xỉu, trước khi hôn mê còn lẩm bẩm, "Rửa chân...rửa chân..."

Thái Sứ Lan quay sang nhìn hấn, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, giống như muốn nói: "Ta dạy con ta rửa chân cho ta, người đau lòng như cha chết mẹ chết để làm cái gì?"

Dung Sở vươn tay đỡ lấy Triệu Thập Tam, nhìn chăm chăm Thái Sứ Lan, hít sâu một hơi như đang kiềm chế cái gì đó, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đây là nàng đang dạy dỗ hay làm hại nó?"

"Hử?"

"Rửa chân cho nữ nhân..." Dung Sở lúng túng nhìn chăm chăm vào chân nàng, trầm nghĩ, nếu như về sau hấn muốn nạp nàng, cũng sẽ phải rửa chân cho nàng hay sao?

"Sao nào?" Thái Sứ Lan lạnh lùng nhìn hấn, "Cảm thấy mất thể diện? Thấp hèn? Bôi nhọ tôn nghiêm của nam nhân?"

Dung Sở không nói tiếp.

Thái Sứ Lan đương nhiên hiểu được, hấn im lặng cũng tức là ngầm thừa nhận, cũng đương nhiên hiểu, trong xã hội nam quyền này, suy nghĩ của nàng vô cùng không hợp lý. Nhưng mà, như vậy thì có làm sao?

"Biết chăm sóc nữ nhân không phải một việc có thể bôi nhọ tôn nghiêm của nam nhân; rửa chân cho mẫu thân cũng không phải là thấp hèn." Nàng thân nhiên nói, "Những việc này sẽ giúp nó trở thành một người lòng dạ rộng lớn, lương thiện, hiểu được tâm nguyện của người khác."

Nàng ôm lấy Cảnh Thái Lam, lau đi nước còn vương trên mặt nó, đi thẳng ra ngoài.

"Một khi biết cách tôn trọng nữ nhân, tôn trọng tất cả những người xung quanh, nó mới có thể trở thành một người tài đức vẹn toàn."

Giọng nói của nàng từ xa xa vọng lại. Trong phòng, Dung Sở không nhúc nhích, hơi nhướn mày. Tuy rằng không hoàn toàn đồng ý, nhưng hấn không thể không thừa nhận một điều, nàng thật sự rất đặc biệt. Vô cùng đặc biệt!

...

Vừa ăn no xong đương nhiên không thể đi ngủ, Cảnh Thái Lam bắt đầu nhao nhao đòi đi dạo phố. Thái Sứ Lan trước giờ đều muốn dạy dỗ đứa nhỏ theo phương pháp "mềm rắn đúng lúc, ân uy cùng thi", vậy nên lúc này liền vui vẻ đồng ý. Đến lúc hai người ra ngoài, nàng mới phát hiện đám oanh yến hôm qua ồn ào náo nhiệt kéo đến, hiện tại lại không còn một ai, không gian bốn bề im ắng bình yên. Thật không hiểu bọn họ đã bị Dung Sở dùng cách gì đuổi đi.

Dung Sở này, nhìn qua nhàn hạ thông dong, kỳ thật được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Nơi hấn đến ở, chỉ e không kẻ nào có khả năng rình rập.

Quay trở lại chuyện chính. Lúc này, Dung Sở biết nàng định ra phố đi dạo cũng không phản đối gì, chỉ đưa cho nàng một cái nón có rèm che. Thái Sứ Lan sợ phải phơi nắng nên cũng không có lý do gì để phản đối. Tiếp đến, Dung Sở lại giống như một ảo thuật gia, hô biến một cái lấy ra một chiếc mặt nạ đưa cho Cảnh Thái Lam. Cảnh Thái Lam đương nhiên vô cùng vui vẻ đeo vào.

Thái Sứ Lan liếc nhìn Dung Sở một cái - Hấn muốn che giấu ai đây? Còn có, quốc công gia theo nàng từng bước không rời, có phải rảnh quá rồi hay không?

Quả nhiên, trên phố lúc này có một đám người đã cài trang, đầu đội nón, trà trộn vào dòng người, thoát nhìn đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Riêng Triệu Thập Tam từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Thái Sứ Lan, e sợ nàng sẽ làm tổn hại Cảnh Thái Lam. Lúc vừa bước ra khỏi khách điếm, hấn còn vội vàng chạy đến chỗ Cảnh Thái Lam đòi bế. Chỉ là còn chưa kịp dang tay, đã bị Thái Sứ Lan dứt khoát gạt phắt, "Đề nó tự đi."

Đi được một đoạn, Cảnh Thái Lam nhìn thấy có sạp hàng bán đồ chơi bằng đường, nằng nặc đòi mua. Triệu Thập Tam thấy vậy liền vội vàng móc tiền. Đồ chơi bằng đường vừa được mua về, Thái Sứ Lan vươn tay giật lấy. Sau đó, trước thanh thiên bạch nhật, nàng bình tĩnh cắn một miếng. "Răng rắc", món đồ chơi lập tức mất đầu... Ngay tức khắc, Triệu Thập Tam rùng mình một cái, còn Cảnh Thái Lam thì mếu máo muốn khóc.

Thái Sứ Lan vừa gặm đồ chơi bằng đường, vừa đưa mắt nhìn Cảnh Thái Lam, "Người nói người no rồi, cho nên ta nghĩ rằng người không cần ăn cái này."

"Ta chưa no..." Cảnh Thái Lam bày ra bộ dáng bốn mươi lăm độ thần thánh, nỗ lực thay đổi tình thế.

"Người chưa no chứng tỏ người đã nói dối. Tất cả nam nhân nói dối đều rất đáng chết. Tuy nhiên, ta không giết người, chỉ phạt người không được ăn đồ ăn vặt." Thái Sứ Lan nói.

Hào quang thiên sứ bốn mươi lăm độ chợt ngừng, Cảnh Thái Lam trong nháy mắt biến thành mèo nhỏ bị bỏ rơi ven đường, đáng thương không nói lên lời.

Trưa hôm đó, người sau khi tiếp nhận giáo huấn là Cảnh Thái Lam tự giác ăn cơm, làm nên kỳ tích. Tuy rằng vẫn không tránh khỏi việc thỉnh thoảng lại làm vương vãi đồ ăn ra bàn, nhưng tốt xấu gì vẫn tiến bộ rất nhiều so với hồi sáng. Hơn nữa, nó còn uống hết không ít canh cá, chọc cười toàn bộ hiệp nữ giang hồ đến ăn cùng bà chủ quán rượu. Cuối cùng, mặt bánh bao của Cảnh Thái Lam không biết đã trải qua bao nhiêu lần bị véo tới véo lui, bà chủ còn vui vẻ khuyến mãi một phần ba tiền cơm hôm đó.

Ở một bên, Triệu Thập Tam từ đầu đến cuối nhìn Cảnh Thái Lam bị người ta ăn đậu hũ, liên tiếp muốn bỏ nhào tới, lại bị Dung Sở trừng mắt ngăn cản. Thái Sứ Lan cũng coi như không hay biết. Cũng bởi vì nhờ có nhan sắc trời sinh của Cảnh Thái Lam, tiền cơm được giảm khiến tâm trạng Thái Sứ Lan rất tốt. Nàng tỏ ý Cảnh Thái Lam có thể đề ra một yêu cầu. Nhóc con vẫn còn nhớ mãi không quên đồ chơi bằng đường, không hề do dự nói: "Đồ chơi bằng đường!"

"Ta đi mua!" Triệu Thập Tam nghe vậy, lập tức chạy đi nhanh như chớp, lát sau đã thấy mang về một que đồ chơi làm bằng đường cực lớn. Cảnh Thái Lam nhìn thấy thì vô cùng vui vẻ. Chỉ là, đôi môi mới nâng lên được một nửa, một bàn tay bỗng nhiên vươn tới, cầm lấy que đồ chơi mang đi.

"Ta đã đồng ý mua đồ chơi làm bằng đường hay chưa?" Thái Sứ Lan giọng cao đồ chơi làm bằng đường lên, "rắc" một tiếng, lại cắn mất nửa cái đầu của nó.

Cảnh Thái Lam giọng tay ôm lấy hai tai, không dám nghe âm thanh nứt gãy tàn nhẫn kia.

"Có chuyện này cần nói người biết." Thái Sứ Lan bình tĩnh nhìn bạn nhỏ nào đó, "Lời nương người là ta đây nói ra mới được tính, còn lời kẻ khác đều là cái rắm."

Triệu Thập Tam bên cạnh âm thầm ói ra một búng máu.

"Còn một điều nữa người cũng cần biết." Thái Sứ Lan lại cắn thêm một miếng, "Nam nhân thích ăn vặt không phải nam nhân tốt..."

"Rắc" một tiếng, Dung Sở đột nhiên nghiêng người đến gần, cắn nốt nửa cái đầu đường còn lại. Thái Sứ Lan dừng tay, nhướn mày, "Người làm sao?"

"Ta cũng có chuyện này muốn nói người biết." Dung Sở ngồi xổm xuống trước mặt Cảnh Thái Lam, "Lời nàng nói cũng không hoàn toàn đúng. Chẳng hạn như, ta thích đồ ăn vặt, cũng đã ăn đồ ăn vặt, nhưng ta vẫn là một nam nhân hoàn mỹ như cũ."

Lại "rắc" một tiếng, Thái Sứ Lan cắn gãy một bàn tay, cười lạnh, "Hoàn mỹ sao? Giống như món đồ này hả?"

Tiếp tục "rắc" một tiếng, Dung Sở cắn nốt bàn tay đường còn lại, mỉm cười nhìn Cảnh Thái Lam, "Cho dù bề ngoài có thể nào đi chăng nữa, đồ chơi làm bằng đường cũng vẫn mang vị ngọt, bản chất mãi không đổi khác."

"Răng rắc", Thái Sứ Lan lại cắn một góc y phục của đồ chơi làm bằng đường, "Ngọt quá sẽ ê răng, giống như người nào đó, gãy chết đi được!"

"Răng rắc" thêm tiếng nữa, Dung Sở cắn đứt một chân đồ chơi, tùm tùm liếc nhìn Thái Sứ Lan, "Người xem, nữ nhân đều nghĩ một đằng nói một nẻo. Một mặt chê bai này nọ, một mặt vẫn tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt ngào."

...

Cảnh Thái Lam ở một bên nghe đến choáng váng đầu óc, lặng lẽ cắn cắn ngón tay, mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm đồ chơi bằng đường bị hai người kia ta một miếng, người một miếng, đang dần dần biến mất, cuối cùng không thể nhìn được nữa, lập tức hét lớn, "Ngọt hay không ngọt, gãy hay không gãy, dù sao cũng phải để lại một miếng cho ta chứ..."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Doanh Quang Vũ

Hai người này giờ còn đang sôi nổi vui vẻ bỗng nhiên cứng đờ, đồng loạt quay đầu nhìn Cảnh Thái Lam, sau đó liếc mắt nhìn đồ chơi bằng đường, lại tiếp tục nhìn sang đối phương, rồi cuộc tự mình quay đầu ra hướng khác...

Cuối cùng, Thái Sứ Lan mua bánh đậu xanh đưa cho Cảnh Thái Lam. Tiểu tử kia lập tức bày ra bộ mặt hơn hớn, giọng cao hộp đựng bánh, liếm liếm môi, đáng vẻ y hệt mèo nhỏ ham ăn. Dung Sở nhìn nó, nhớ lại trước kia, đứa nhỏ này đối với một bàn đầy ắp điểm tâm tinh xảo đều bày ra bộ mặt khinh thường, hiện tại lại vì mấy miếng bánh đậu xanh ba đồng mà vui vẻ không ngớt, lại quay sang nhìn Thái Sứ Lan đang khoanh tay trước ngực tỏ vẻ ban ơn, không khỏi thở dài một hơi. Không biết hiện tại là nên than thở rằng vàng dạo chơi vùng nước cạn bị tôm nhỏ đùa giỡn, hay nên cảm thán việc ác nhân tất có ác nhân trị đây?

"Cướp...cướp..." Đúng lúc này, Cảnh Thái Lam đột nhiên hét lớn.

Hai người còn đang thất thần hiện tại mới đột nhiên nhìn sang, không biết từ khi nào, một tên tiểu tử béo tròn đã đến gần, cướp lấy hộp bánh trong tay Cảnh Thái Lam, sau đó quay đầu bỏ chạy. Mà lúc này, đám hộ vệ ở xung quanh cũng không hề chú ý đến một đứa nhỏ, lại thấy thứ bị cướp mất chỉ là bánh đậu xanh nên cũng không thèm để tâm, thậm chí, an nguy của chủ tử mới là điều quan trọng, đồ ăn này nó bị cướp rồi vẫn có thể mua lại cái khác. Tuy nhiên, Thái Sử Lan lại không nghĩ vậy, nàng nhún mi, lập tức bế Cảnh Thái Lam đang khóc lên, chạy nhanh ra ngoài.

"Nàng muốn làm gì?" Dung Sở lớn giọng gọi với theo, thậm chí, nữ nhân này không thể yên tĩnh một khắc hay sao?

Thái Sử Lan cũng không để ý hẳn. Dung Sở đành phải lệnh cho hộ vệ bí mật đuổi theo. Chạy tới chạy lui, cuối cùng cũng thấy Thái Sử Lan bế theo Cảnh Thái Lam không biết từ khi nào đã chặn đường tiểu tử béo kia. Ở đầu ngõ nhỏ, nàng khoanh hai tay trước ngực, nhìn Cảnh Thái Lam, hất cằm.

"Đi lên!"

Cảnh Thái Lam có chút do dự.

"Nam tử hán đại trượng phu, bị người ta giật đồ vật này nó lại không dám cướp về sao?" Thái Sử Lan trừng mắt, toan xoay người bước đi.

Cảnh Thái Lam thấy vậy, lập tức vọt về phía tiểu mập mạp. Thái Sử Lan ở phía sau hét lớn, "Trên mặt đất có miếng ngói!"

Triệu Thập Tam vừa chạy đến thì nhìn thấy cảnh này, đưa hai tay ôm ngực...

Cảnh Thái Lam mang bộ mặt hung dữ, chọn chọn mấy miếng ngói, khổ nổi còn nhỏ nên không xê dịch nổi viên ngói nào, cuối cùng quyết định nhặt đá lên ném. Phía trước, tiểu mập mạp nhìn một màn trước mắt, thấy Cảnh Thái Lam xê ngói không nổi, ném đá không tới, vẻ mặt từ hoảng sợ chuyển sang khiêu khích, lại còn vừa nhảy vừa cười ha ha, "Đến đi, đến đi!"

"Aaaa..." Cảnh Thái Lam bỗng nhiên hét lớn, bỏ nhào về phía trước, dùng đầu đụng ngã tiểu mập mạp.

Tiểu mập mạp bị Cảnh Thái Lam tấn công bất ngờ, nhất thời khiếp sợ, một lúc sau mới phản ứng lại, lập tức nhảy lên. Hẳn dù sao cũng lớn hơn, có sức lực, nghiêng người đè Cảnh Thái Lam xuống bên dưới, vung tay liên đánh. Cảnh Thái Lam bị đánh mấy quyền, nhưng thể chất nó vốn hơn hẳn người thường, không bao lâu lại lật người đè lên. Hai tiểu tử đem tuổi cộng vào còn chưa đến số tám lăm lộn đánh đấm trên đất, người trên ta dưới, đánh tới nổi mặt mũi bầm dập, bụi mù bay loạn.

"Cái này....cái này..." Triệu Thập Tam vừa thấy Cảnh Thái Lam cùng một tiểu lưu manh đánh nhau tới nổi đầu óc choáng váng, vung tay gọi đám hộ vệ, "Các huynh đệ, lên..."

"Người muốn làm gì?"

Triệu Thập Tam trừng mắt nhìn Thái Sử Lan - nữ nhân này, có phải chỉ biết nói mỗi câu đấy hay không?

"Nó...nó..." Triệu Thập Tam thờ dốt, chỉ tay về phía Cảnh Thái Lam đầu đầy bụi đất, đang dần chiếm thế thượng phong phía trước.

"Tốt lắm." Thái Sử Lan lạnh lùng nói, "bản sắc nam nhi. Thế nào, người muốn giúp một tay?"

"Đương nhiên!"

"Muốn giúp bằng cách nào? Vây đánh? Đấu tay đôi? Đối phó với một đứa nhỏ ba, bốn tuổi sao?"

Triệu Thập Tam sững sốt.

"Chiến đấu vượt cấp kêu dừng cầm, một mình đấu ngàn quân kêu gan dạ, lấy ít địch nhiều kêu trí tuệ." Thái Sử Lan không thèm liếc hẳn một cái, đi về phía Cảnh Thái Lam, "Còn ý mạnh hiếp yếu gọi là dẫn đòn."

Triệu Thập Tam đỏ đầy đầu mồ hôi, mà bên cạnh, Dung Sở tựa tiểu phi tiểu nhìn hẳn.

"Người nói không lại nàng." Hẳn liếc mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng mang nét kiên định của Thái Sử Lan, nụ cười càng lúc càng kỳ lạ.

"Bốp." Cảnh Thái Lam cười trên người tiểu mập mạp, cho hẳn một đám khí lực không lớn nhưng khí thế không nhỏ.

"Rất tốt!" Thái Sử Lan lớn tiếng tán thưởng, "Cảnh Thái Lam, bây giờ là người đánh thắng hẳn, nên người có quyền xử trí, muốn làm thế nào đây?"

Cảnh Thái Lam ngẩng mặt mèo nhem nhuốc lên nhìn nàng, ánh mắt to tròn trung cầu ý kiến.

"Chỉ cần không đuổi cùng diệt tận là được." Thái Sử Lan nói, "Người tự quyết đi."

Cảnh Thái Lam suy nghĩ một hồi, lại nhìn thấy hộp bánh đậu xanh dưới đất, liền ôm lên.

"Rầm". Nó đem hộp bánh thả xuống đầu tiểu mập mạp. Thấy vậy, Thái Sử Lan lớn tiếng khen ngợi, Cảnh Thái Lam lại đắc ý dạt dào. Nàng vui vẻ để nó

ngồi lên vai, sau đó mua lại một hộp bánh đậu xanh mới. Cảnh Thái Lam hí hửng tới nỗi cười tít mắt, ở trên vai Thái Sư Lan vừa hát nghêu ngao vừa ăn bánh. Vụn bánh rơi là tả đầy đầu nàng, Thái Sư Lan cũng chẳng để ý. Hai mẫu tử nhà nào đó nghênh ngang bước đi trên đường lớn.

Dung Sở cùng Triệu Thập Tam nhìn bóng dáng thẳng tắp trở về của hai người kia. Hắn trầm ngâm một hồi, cuối cùng cất tiếng:

"Dường như người đó đã thay đổi rồi, người có cảm thấy không?"

"Dạ phải." Triệu Thập Tam trầm nghĩ, nữ nhân này thật biến thái, quá biến thái luôn!

"Vai diễn phụ thân, dường như nàng ấy cũng làm rất tốt." Dung Sở lại nói.

"Dạ phải" Triệu Thập Tam lại trầm nghĩ, nếu như một màn này truyền đến tai triều đình, thật không biết bao nhiêu người phải rơi đầu đây.

"Nhưng mà, thế này cũng không được..." Dung Sở đưa tay chống cằm, vô thức thốt ra một câu, "Cứ như vậy thì vị trí của ta ở đâu đây..."

"Dạ phải!" Triệu Thập Tam vừa gật đầu đồng ý, lại đột nhiên bừng tỉnh, ngạc nhiên nhìn chằm chằm chủ tử, "Người nói gì cơ ạ?"

"Hử?" Dung Sở cũng ngớ ra, sau đó lập tức nghiêm mặt, "Nghĩ đi đâu đấy hả? Còn không mau hộ giá?"

"Hả? A! Hộ giá!"

...

Thái Sư Lan công Cảnh Thái Lam đã đi xa một đoạn. Đến khi đi tới khu chợ lớn nhất thành Đông Xương, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ kèng, còn có một đám người chen chúc vây quanh, giống như đang xem bố cáo gì đó. Thái Sư Lan vốn không thích náo nhiệt, đang định đi tiếp, mà Cảnh Thái Lam ở sau lại giống như kích động tới nỗi lông tơ toàn thân đều dựng đứng, hưng phấn kêu la chỉ về phía đó. Thái Sư Lan cũng nghĩ thôi thì hôm nay chiều ý nó, liền quay lại, chen vào đám người. Vừa nhìn rõ bố cáo, ánh mắt của nàng cũng sáng rực.

"Phân doanh số hai lăm ở Tây Nam của doanh Quang Vũ chiêu mộ anh tài thiên hạ..." Nàng đọc lên, lại cảm thấy cái tên "doanh Quang Vũ" này vô cùng quen tai, nghĩ nghĩ một hồi mới nhớ ra, đây chẳng phải là nơi mà Thái Thế Đào muốn tới hay sao?

Nơi này, Dung Sở tự mình đề cử, An Châu lại tổ chức cả một hội thi mới chọn ra được người xuất sắc nhất là Thái Thế Đào, rõ ràng phải là một nơi tập trung tinh anh. Nếu theo cách nói của nàng, thì đây chính là học viện quân sự hoàng gia rồi!

Thái Sư Lan lại quan sát xung quanh. Bên dưới cáo thị, một người đàn ông trung niên mặc trường bào ngồi đó, tóc tai bết lại, hai chân vắt chéo, còn đang thoải mái cắn hạt dưa, không hề mang phong thái của một sư trưởng "học viện quân sự hoàng gia Nam Tề"; xung quanh, một đồng dân chúng nhốn nháo, kẻ móc mũi, người gãi đầu, nhìn qua cũng không thấy được thái độ tôn trọng, sùng bái đối với "học viện quân sự hoàng gia". Cạnh đó còn có một đám mang vẻ huênh hoang khoác lác, ăn mặc khoa trương, binh lính thì chẳng thấy, chỉ thấy giống một đám choai choai đầu đường xó chợ, đang phân phát "tờ rơi". Nhìn qua cũng đủ hiểu độ hào hoa xa xỉ của đối phương, toàn bộ "tờ rơi" đều được in thành tập nhỏ vô cùng tinh xảo, từng trang giấy đều vô cùng cầu kỳ đẹp đẽ. Phần lớn mọi người đều được phát một tập, một số người lập tức đem đi lau mũi, số khác lại mang đi bọc sách, còn có một số bác gái chen vào, không bao lâu đi ra, cầm theo một chồng lớn, hết sức phấn khởi nói đem về làm mẫu họa tiết thêu trên hài.

Người phát đơn còn đang vui vẻ nhai kẹo đường, thấy Thái Sư Lan liền thuận tay đưa nàng một tập giấy, "Quân doanh ưu tú nhất tức doanh Nhị Ngũ chiêu mộ anh tài! Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, nhất nhập Nhị Ngũ tuế nguyệt thôi!"

Thái Sư Lan mở ra nhìn qua, quả nhiên kỳ càng tỉ mỉ.

Đầu tiên là ghi lại lịch sử lâu đời cùng bối cảnh rực rỡ của doanh Quang Vũ. Học phủ có bề dày lịch sử lâu đời nhất Nam Tề, thậm chí là cả đại lục, sân diện rộng lớn sánh ngang viện Lăng Vân của Đại Yên, danh tiếng sánh ngang phủ thiên cơ Đông Đường, là một trong ba học viện lớn nhất đương thời. Vốn là học viện hoàng gia, giống với viện Lăng Vân của Đại Yên, ban đầu chỉ tuyển nhận vương công hoàng thất cùng với con em quan viên từ tam phẩm trở lên ở kinh thành, đã từng đào tạo ra nhiều người tài quốc gia. Năm năm trước, Tấn quốc công Dung Sở dâng thư, yêu cầu mở rộng phạm vi tiếp nhận anh tài, bãi bỏ luật lệ chỉ nhận quý tộc, thu hút đệ tử bình dân ưu tú bốn phương nhập học. Về sau, lời khuyên này được tiếp nhận, doanh Quang Vũ mở lệ bậc nhất kinh thành vốn luôn duy trì tiêu chuẩn chiêu sinh ban đầu lại lập tức để Dung Sở lên đứng đầu, lần lượt xây dựng phân doanh Quang Vũ ở các vùng, hạ thấp ngưỡng cửa, cất nhắc tuyển chọn anh kiệt địa phương. Tất cả phân doanh của Quang Vũ đều lấy số thứ tự xây dựng trước sau để đặt tên, nơi này chính là phân doanh thứ hai lăm của Quang Vũ, cũng là phân doanh cuối cùng được xây dựng. Còn nơi Thái Thế Đào đi tới chính là phân doanh thứ hai ở hành tỉnh Tây Lăng, một trong những phân doanh lớn mạnh nhất.

Tiếp đó là liệt kê hàng loạt nhân tài do Quang Vũ doanh đào tạo ra, mà trên cùng chính là cái tên Dung Sở được viết đặc biệt lớn, lại còn lấp lánh ánh vàng, phía sau còn chú thích: Tổng lĩnh phân doanh Quang Vũ toàn thiên hạ, danh xưng Tổng soái.

Thái Sư Lan cầm tờ đơn tuyên truyền trên tay, khóe miệng nhếch lên.

Danh xưng Tổng soái? Thật là một cái tên kỳ lạ. Có thể điều động binh quyền không? Có quyền điều khiển nhân sự không? Có quyền quản lý tài sản không? Đều không có chứ gì? Một kẻ nhàn rỗi như vậy, lão hoàng đế lại có thể cho hắn quyền sai khiến đội ngũ tinh anh dự bị tràn trề sức lực trong thời chiến sao? Thật nực cười!

Nàng lại nhìn nhìn điều kiện nhập học mà doanh Nhị Ngũ liệt ra, nhãn tình không khỏi sáng lên.

Thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy? Miễn phí nhập học; mỗi ngày cung cấp ba bữa, mỗi bữa ba món mặn, ba món chay; cung cấp ký túc xá có sân riêng, thấp nhất cũng là hai tầng, có hoa viên, có xe kéo; đặc biệt trang bị phòng giặt quần áo, sân cưỡi ngựa, sân luyện võ, hoa lâu (hộp đêm). Ở tại hạ lưu sông Minh Kinh, sát bên núi Thúy Phong, phong cảnh tuyệt đẹp, đi lại tiện lợi, mỗi tuần nghỉ một ngày, tự do ra vào, còn có xe chuyên dùng của doanh đưa đón. Tóm lại, Quang Vũ doanh này có thể dùng câu "ở nhà du ngoạn, đến trường hưởng lạc" để hình dung, chỉ cần người đến trường học tập, thì đời sống sinh hoạt lẫn tinh thần, bọn ta đều sẽ thay người chuẩn bị chu toàn!

Thái Sứ Lan bắt đầu lật qua lật lại tìm kiếm điều kiện dự thi, tìm đến cả nửa ngày cũng không thấy. Nàng lại nhìn sang bên kia, một đám người đứng quanh cáo thị, có còi trần, có đi chân đất, có xanh xao vàng vọt, có bán cao da chó (quảng cáo bịp), lại có kẻ tay vẽ hình rồng...

Điều kiện ưu việt như vậy, lại không ai thèm đăng ký nhập học?

Thái Sứ Lan còn đang suy tư, chợt nhìn thấy hộ vệ của Dung Sở đã đuổi đến, vội vàng rút tờ đơn tuyên truyền vào ngực, cồng theo Cảnh Thái Lam trở về khách điểm.

Đi đến nửa đường mới được báo đã đổi khách điểm, Thái Sứ Lan cũng không có ý kiến gì, cồng theo Cảnh Thái Lam bầy rề tám ngoặt đi đến khách điểm mới so với cái trước còn hẻo lánh, hoang vu hơn, trong lòng lại âm thầm đưa ra một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Yêu Thương Ôm Ấp?

Bữa tối hôm đó, Dung Sở tự mình bày ra một bàn đồ ăn trong phòng, mỗi món đều là của ngon vật lạ, nào là đặc sản cá ngạnh, bong bóng được tách riêng, lại được nhà bếp chế biến cẩn thận, dưới ánh đèn trở nên bóng loáng; nào là hải sản có vụn vàng cũng khó mua, chính là tôm he cùng ngao sò, trong suốt như băng, bên trên phủ một lớp rượu thơm và nước chanh, tươi ngon như mới mang lên từ biển; rượu nho chứa trong chén thủy tinh, chất lỏng đỏ thắm phản chiếu con người nồng đậm ý cười của Dung Sở, hương thơm ngào ngạt đủ để chuốc say toàn bộ người trong phòng.

Cảnh Thái Lam hoan hô một tiếng, nhảy đến bàn ăn. Đúng lúc này, một bàn tay gờ ra xách hần lên, mà chủ nhân bàn tay nọ, đương nhiên là Thái Sứ Lan. Nàng đặt Cảnh Thái Lam ngồi cạnh một cái bàn nhỏ gần đó, vỗ vỗ tay, nhà bếp rất nhanh bung lên mấy món đơn giản: một bát thịt nạc chưng trứng, một bát chân giò ninh nhừ, một đĩa đậu phụ, một bát cháo gạo tẻ.

Hai con người to tròn đen láy của Cảnh Thái Lam nhìn tới nhìn lui, nhìn sang bàn bên kia, lại nhìn xuống bàn bên này, lập tức suy sụp sụp vai, đầy mắt ngập tràn hơi nước, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Thái Sứ Lan thấy vậy, mặt không biểu cảm, cầm đũa lên, "Ăn cơm."

Cảnh Thái Lam nghe thế cũng không dám nói lời nào, sực sực mấy tiếng, ngoan ngoãn cầm đũa lên, ăn một miếng lại nhìn sang đĩa cá ngạnh; ăn thêm một miếng, lại nhìn sang tôm hấp rượu; ăn một miếng nữa, lại nhìn sang cháo gà Bát Bảo,... Vừa hít hà hương thơm bàn bên kia, vừa tự ăn mấy món nhạt nhẽo bên này.

Bên ngoài hành lang, Triệu Thập Tam vác trên mặt bộ dáng bi phẫn. Hần vài lần đã suýt không kim được định chạy vào bế Cảnh Thái Lam sang bàn lớn, nhưng hai ngày này coi như đã lĩnh giáo đủ bản lĩnh của Thái Sứ Lan, vậy nên cũng chỉ có thể dám nghĩ mà không dám làm.

Dung Sở một mình một bàn, mồm miệng nhạt nhẽo, uống liên tiếp hai ly rượu. Hần liếc mắt nhìn bàn nhỏ bên kia, nhìn búp bê nhỏ đang ăn cháo, mếu máo muốn khóc, lại nhìn nữ nhân kia vô tâm vô phế vui đầu ăn uống; nhìn Cảnh Thái Lam bung bát com hơi hơi run rẩy, lại nhìn Thái Sứ Lan mặt không chút biểu tình, đột nhiên đập mạnh ly rượu lên bàn.

Tiếng đế cốc chạm bàn vang lên thanh thúy, Cảnh Thái Lam lập tức ngược mắt nhìn lên, Thái Sứ Lan lại thờ ơ như cũ.

"Nàng có bức bối gì thì giải quyết với ta, sao lại đi làm khổ đứa nhỏ?"

Nghe thấy câu này, Thái Sứ Lan mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không mấy vui vẻ của Dung Sở. Hần đang nghĩ nàng trong lòng bức bối nhưng không dám phát tiết với hần, nên mới phải hành hạ đứa nhỏ?

Thái Sứ Lan lại nhìn đến bàn ăn bên kia, bong bóng cá khó tiêu hóa, hải sản nửa chín nửa sống hấp với rượu,...còn có rượu, hần cho rằng một đứa nhỏ có thể ăn mấy thứ đó?

Hóa ra ở trong lòng hần, nàng là một người nhu nhược như vậy, chỉ biết trút giận lên một đứa nhỏ?

Thái Sứ Lan chớp mắt một cái, buông bát đũa, hỏi Cảnh Thái Lam, "Ăn no chưa?"

Cảnh Thái Lam hiểu tính tình nàng, lập tức ăn nốt miếng cháo cuối cùng, đặt bát đĩa xuống, ngoan ngoãn gật đầu.

"Tốt lắm." Thái Sứ Lan nói, "Vừa rồi có phải ngươi rất muốn ăn đồ ăn trên bàn lớn bên kia hay không?"

Cảnh Thái Lam do dự, nàng lại lập tức nói tiếp, "Nam nhân không được nói dối!"

"Vâng!"

"Ngươi nghĩ thấy mùi đồ ăn thơm phức bên kia, có phải cảm thấy rất uất ức hay không?"

"Vâng!"

"Uất ức rồi thì thế nào?"

"Uất ức rồi." Mặt to đảo đảo vài cái, tràn ngập mờ mịt, "...thì thế nào?"

"Đương nhiên phải làm cho kẻ vô liêm sỉ một mình độc chiếm bàn bên kia không thể ăn tiếp được nữa." Thái Sứ Lan lạnh lùng nói, "Ai khiến ta khó chịu, ta nhất định không để hấn sung sướng, đúng không?"

"Đúng!" Cảnh Thái Lam lập tức gật đầu, vỗ vỗ bụng, "Con muốn đi tiểu."

"Luôn đi." Thái Sứ Lan nói.

"Bịch" Cảnh Thái Lam đứng lên ghế, quay mặt về phía bàn bên cạnh. Sau đó, mưa trời chọt đổ, rót xuống khắp bàn.

Dung Sở ngay khi nghe được bốn chữ "con muốn đi tiểu", đã vô cùng thông minh rời sang chỗ khác uống trà, tránh cho nước tiểu đồng tử "làm lễ rửa tội". Nhưng Triệu Thập Tam thì ngược lại, vốn còn đang đi lên chuẩn bị đồ rửa cho hấn, thế nên...

Không khí trong phòng lập tức trở nên u ám...

"Cảnh Thái Lam." Thái Sứ Lan dường như không có việc gì, lau chùi cho Cảnh Thái Lam, "Làm như vậy kỳ thật không đúng. Tuy rằng quốc công không hiểu chuyện, muốn cho ngươi ăn mấy thứ rác rưởi có khả năng làm hỏng bụng này, nhưng cũng không phải do hấn cố ý. Ngươi không nên tước đồ ăn của hấn như vậy, có lẽ đem đồ đi là được rồi."

Triệu Thập Tam đứng một bên lặng lẽ lau mặt, trong lòng lặp đi lặp lại, nước tiểu đồng tử, nước tiểu đồng tử, là tinh hoa của quý nhân, là nước tiểu đồng tử, nước tiểu cao quý, bản thân cần tích đức, cần làm phúc, không được đánh người, không được đánh người...

"Nhận lỗi..." Cảnh Thái Lam gần đây càng ngày càng hiểu chuyện, nở nụ cười ngọt ngào.

"Tốt lắm, nhận lỗi với quốc công cùng Thập Tam thúc thúc."

"Công... công... xin lỗi." Cảnh Thái Lam cụp mi, vè mặt chân thành, sau đó quay sang Triệu Thập Tam.

Triệu Thập Tam thấy vậy, sợ tới mức nhảy loạn xạ, liều mạng xua tay, trừng mắt giận dữ nhìn Thái Sứ Lan, "Làm cái gì? Làm cái gì? Không cần! Không cần! Ngươi muốn giết ta có đúng không!"

"Quốc công là người, ngươi cũng là người. Ở trong mắt ta, tất cả các người đều ngang hàng." Thái Sứ Lan quay đầu vỗ vỗ Cảnh Thái Lam, "Không có ai từ nhỏ cao quý hơn ai, có hiểu không?"

Cảnh Thái Lam gật đầu lia lịa. Triệu Thập Tam nhìn một màn trước mắt, sững sờ đứng đó, Dung Sở lặng yên, ánh mắt có chút đăm chiêu.

"Cảnh Thái Lam." Dung Sở bắt đầu cảm nhận được một điều, nếu như còn để đứa nhỏ này đi theo Thái Sứ Lan, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, "Ngày mai ngươi theo ta về kinh."

Thái Sứ Lan liếc nhìn hấn - quả nhiên quen biết Cảnh Thái Lam!

"Không!" Cảnh Thái Lam kêu lên thảm thiết, ôm lấy bắp đùi Thái Sứ Lan, "Không!"

"Ngươi cần một sư phó tốt, không phải một nữ nhân điên." Dung Sở mỉm cười.

"Không!"

"Quyết định vậy đi."

"Không..." Cảnh Thái Lam chui vào lòng Thái Sứ Lan, liều mạng lắc đầu, "Ta sẽ chết, ta sẽ chết..."

Dung Sở chấn động, ánh mắt biến đổi. Thái Sứ Lan bỗng ngừng đầu, chăm chú nhìn Dung Sở, ánh mắt thâm trầm.

"Hắn nói gì cũng vô dụng." Sau một lúc lâu, nàng ôm lấy Cảnh Thái Lam, thân nhiên đi qua mặt Dung Sở, "Ngươi có bức bối gì thì giải quyết với ta, sao lại đi làm khổ đứa nhỏ?"

Nàng đem y nguyên lời ban nãy của Dung Sở tặng lại cho hắn, sau đó vỗ mông rồi đi. Cửa lớn vừa mở, một đám hộ vệ đã lập tức đi ra chặn lại.

"Đêm nay, nếu nàng có thể đem nó rồi đi trước mặt ta, ta sẽ không bắt nó về kinh nữa." Phía sau, Dung Sở vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, giọng nói dịu dàng, ấm áp.

"Dựa vào tay chân ức hiếp cô nhi quả phụ?" Khuôn mặt nàng co lại, giọng điệu lại nghe không ra chút phần nộ nào.

Dung Sở phát tay, đám hộ vệ lập tức tản ra. Phía bên ngoài, gió mát trắng tờ, đường lớn trải dài vô tận.

"Ta nói lời giữ lời." Hắn cười, "Một mình ta là đủ."

Thái Sừ Lan cũng không đi tiếp, ôm Cảnh Thái Lam ngồi lên bậc cửa.

"Quay về kinh hay là theo ta, tự mình chọn đi."

Cảnh Thái Lam ôm chặt cổ nàng, non nớt hét lên, "Chết cũng không về kinh!"

"Tốt lắm!" Nàng vừa lòng gật đầu, "Nếu đã muốn theo ta, phải nhớ kỹ một điều, vĩnh viễn nghe ta, tin ta."

"Vâng."

"Được" Nàng đặt Cảnh Thái Lam đứng ở trước mặt, cản lại tầm mắt Dung Sở. Tay áo vừa động, Gai Nhân Gian đã dừng lại trong lòng bàn tay Cảnh Thái Lam. Nàng giả bộ như sửa tay áo giúp Cảnh Thái Lam, kéo tay áo nó che đi Gai Nhân Gian, sau đó cúi đầu thì thầm vài câu.

Lúc này, Cảnh Thái Lam cũng không gật đầu, chỉ nháy mắt với nàng. Thái Sừ Lan xoa đầu nó, thầm khen ngợi - tiểu tử này thật thông minh, thật giống nàng.

Sau đó, nàng đẩy Cảnh Thái Lam ra, thân nhiên nói: "Dung Sở, ta biết chỉ cần có ngươi ở đây, ta muốn đi ra là điều gần như không thể. Có điều, ta vẫn muốn thử xem sao."

Nói đến đây, nàng lập tức kéo đai lưng xuống, móc lên khung cửa, nhanh tay thắt một cái nút. Sau đó, nàng đứng lên ghế, dứt khoát đưa đầu vào nút thắt.

"Nàng muốn làm gì?" Dung Sở gầm lên, đồng thời lao người đến. Thân người xé gió vút qua, thổi rụng hết tóc Cảnh Thái Lam đang đứng bên cạnh.

"Xoẹt" một tiếng, một tay hắn xé rách đai lưng, tay kia túm lấy người nào đó đang thắt cổ, nhảy xuống. Thái Sừ Lan rơi vào lòng hắn, giây phút ấy, dường như có một mùi hương thoang thoảng bao phủ lấy hắn, lại giống như có thứ gì đó mềm mại cọ sát. Giây phút ấy, trái tim hắn rung động mãnh liệt.

Đúng lúc này, Thái Sừ Lan bỗng dang tay ôm lấy cổ hắn, mặt không chút biểu tình, hôn lên môi hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Rời Đi

Một khắc đó, kẻ trời đánh không kinh ngạc là Dung Sở đột nhiên ngậy người.

Núi băng tan chảy...non sông diệt vong...gà trống có thể đẻ trứng...gà mái có thể gáy...Thái Sừ Lan chủ động hôn!

Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm phía trước, đôi môi hồng nhạt, không tính kiêu diễm mà nồng manh cùng mềm mại đang từ từ phóng đại...

Chỉ là, ngay khi còn cách môi hắn có 0.000001cm, đôi môi kia bỗng dừng lại, lập tức quất lên một tiếng chói tai, "Đâm!"

Khoảnh khắc ấy, Dung Sở cuối cùng cũng đã thanh tỉnh, tính toán lùi ra sau. Thái Sừ Lan lại ôm chặt hắn, kỳ thật, hắn muốn thoát khỏi nàng là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng không biết vì sao, lúc này, hắn lại không muốn thoát ra.

Mà ngay khi ấy, Cảnh Thái Lam đang chờ sẵn một bên lập tức giơ cao tay, hét lớn:"Aaa...". Gai màu bạc lóe sáng, hung hăng đâm thẳng vào...mông Dung Sở. Hắn đồ người, ánh mắt dần dần trở nên nhạt màu.

Thái Sừ Lan nhận cơ hội đó nhanh chóng lui về phía sau, dứt khoát đẩy ngã vị quốc công cao quý nào đó.

"Ngạt chết ta!" Nàng không ngừng dùng ngoại bào của Dung Sở chà sát tay, cổ, mặt,... chính mình, sau đó thuận tay ôm lấy Cảnh Thái Lam, "Đi!"

Nàng đi ra ngoài, trong lòng có chút lo lắng, nhưng cuối cùng lại không có hộ vệ nào tiến lên cản trở, Triệu Thập Tam cũng chưa thấy xuất hiện. Thái Sử Lan vui mừng không thôi, đồng thời cũng âm thầm kinh hãi trước nề nếp của thuộc hạ bên người Dung Sở.

Ánh trăng soi sáng con đường uốn lượn trước mắt. Hai bóng dáng một lớn một nhỏ dần dần đi xa, không ngừng đối thoại.

"Cảnh Thái Lam, vừa rồi một đám kia của ngươi quá mạnh, ta thật hoài nghi ngay cả hai người chúng ta hẳn đều đã quên mất."

"Thật tốt...thật tốt..." Giọng điệu vui mừng của kẻ nào đó vang lên.

"Chắc chắn sẽ để lại vết thương lòng mất." Giọng nói cũng không có vẻ gì là hối lỗi.

"Vậy người trị cho hắn là được." Giọng điệu lơ đãng.

"Còn phải xem tâm trạng." Giọng điệu vân đạm phong khinh.

"Tại sao lại...đâm móng..." Giọng điệu hơi hoang mang.

"Thiếu nợ ta, nhất định phải trả." Giọng điệu đặng đặng sát khí. (Nếu như có ai không hiểu, đề nghị nhớ lại cảnh cảnh hồng! :v)

...

"Chủ tử..." Trong khách điểm, sau một lúc lâu, Triệu Thập Tam đứng trước cửa, ánh mắt hoang mang nhìn chằm chằm chủ tử có chút bất thường.

Dung Sở mờ mịt nhìn quanh, nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi...Có chuyện gì vậy?"

Triệu Thập Tam không dám nói nửa lời, thăm nghĩ, ta làm sao biết có chuyện gì, tại sao người lại để hai người bọn họ chạy trốn dễ dàng thế cơ chứ? Thật không có khả năng mà.

Nhưng là lời chủ tử đã nói ra, kẻ dưới không ai dám không nghe theo. Vậy nên, các huynh đệ cũng chỉ có thể tro mắt nhìn hai người kia nghênh ngang rời đi, trước khi đi, nữ nhân kia còn dựng thẳng một ngón tay, cũng không biết có ý gì.

Dung Sở trầm mặc đứng yên, giống như đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ, mày từ từ nhăn lại, sau đó lập tức sờ sờ...mông mình.

Có chút đau đớn. Là ai đâm móng ta?

Hắn nhắm mắt lại, bình ổn tâm trạng, kí ức dần dần lướt qua, từ từ xếp lại ngay ngắn.

Bóng người vút qua...đai lưng treo trên cửa...đôi môi hồng nhạt càng lúc càng tối gần...

Trong đầu hắn giờ đây chỉ còn lại ba tàn ảnh đó, nhưng lại vô cùng rõ ràng. Hắn bắt động một chỗ, rất lâu sau mới chậm rãi vươn tay, xoa nhẹ đôi môi chính mình.

"Thiếu nợ ta, nhất định phải trả."

...

Thái Sử Lan đi thẳng đến nơi báo danh vào phân doanh Nhị Ngũ của doanh Quang Vũ. Nàng nhớ rõ, ban ngày người phát đơn có nói vẫn còn mười hai canh giờ tuyển nhận đệ tử, hiện tại quả nhiên còn có người. Trước mặt, một người đầu tóc rối như chổi lông gà đang nằm bò trên bàn, ngáp ngáp vài cái.

Kỳ quái chính là đã giờ này rồi, mà người đến báo danh có vẻ không ít, xếp hàng một hàng trước bàn. Tuy hàng người vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng dù sao cũng tạo nên một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Thái Sử Lan trước giờ luôn là một đứa trẻ ngoan, thích tuân theo quy tắc xếp hàng, vì vậy nhanh chóng bẻ theo Cảnh Thái Lam đứng cuối. Ai ngờ vừa mới vào chỗ, mấy kẻ phía trước giống như Hồng Hải bị kiểm xê, soàn soạt tách thành hai hàng.

"Ngươi trước! Ngươi trước!"

Đầu bên kia, bên bàn gỗ, quan khảo ngược đôi mắt lơ mơ buồn ngủ lên, dụi dụi vài cái. Vừa liếc mắt nhìn thấy Thái Sử Lan, vẻ mặt lười biếng lập tức biến mất, đáy mắt ngập tràn kinh hi.

"Vị này..." Hắn quan sát nàng một lúc lâu, rốt cuộc xác nhận Thái Sử Lan là nữ nhân, "Tiểu thư! Mời vào! Mời vào!"

Nàng đi thẳng lên phía trước, còn rõ ràng cảm nhận được ánh mắt quái dị của mấy người xung quanh nhìn theo. Thái Sử Lan vừa tới nơi, liền đặt tờ đơn tuyển truyền lên bàn, hỏi: "Nữ nhân có thể nhập học?"

"Có thể, có thể."

"Được phép mang theo con nhỏ?"

"Có thể, có thể."

"Không ai bảo lãnh, không mang hộ khế cũng được?"

"Có thể, có thể!"

"Một mình một viện?"

"Đúng thế, đúng thế!"

"Miễn học phí, ăn ở cùng tất cả chi phí khác?"

"Đương nhiên, đương nhiên!"

Thái Sử Lan nhìn chăm chăm đĩa bánh ngô trên bàn, lại nhìn hai con người long lanh thành khẩn trước mặt, cánh mũi phập phồng vì hưng phấn, nhìn nàng như chó đói ba ngày thấy chân giò.

Thái Sử Lan xoay người, nhìn nhóm "thí sinh báo danh" xung quanh, ánh mắt họ cũng đang sáng quắc nhìn nàng.

"Học viện Nhị Ngũ này thật sự tồn tại?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Tiên sinh học sâu biết rộng, giáo quan võ công tuyệt thế?"

"Đương nhiên, đương nhiên!"

"Đãi ngộ đặc biệt đầy đủ, chắc chắn không hề giả dối?"

"Chính xác, chính xác!"

Một đám "thí sinh" gật đầu như gãi gạo, nhìn nàng giống như ăn mây gặp được chúa cứu thế.

"Tốt lắm!" Thái Sử Lan cầm tờ giấy lên, điền tên mình, "Ta báo danh!"

"Cứu tinh..." "Giám khảo" kia thấy vậy, lập tức kích động nhảy lên.

"Hử?" Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hắn.

"A, không đúng, không đúng, phải nói là sư muội..." Người nào đó kéo dài giọng, nịnh nọt nói, "Sư muội, bây giờ chúng ta mau đi thôi."

"Huynh không cần tiếp tục nhận người sao?"

"Có muội là đủ rồi, đủ rồi!"

Lúc này, một chiếc xe ngựa lộc cộc đi đến, nước sơn đen bóng, vành xe vàng óng, cửa xe mở rộng, chắc, thật khí phái!

"Sư muội, mời lên xe." Người nào đó cúi đầu.

"Bọn họ không đi cùng luôn sao?" Thái Sử Lan quay đầu lại nhìn đám "thí sinh" vẫn đang đứng yên bất động.

"Bọn họ sẽ đi sau."

Thái Sử Lan bẻ theo Cảnh Thái Lam lên xe, cũng không sợ người ta làm hại, một người nghèo nàn, trên thân không có vật gì dư thừa, lâm thời nổi lòng tham, có cái gì để người khác hại?

"Lên đường!" Vị "giám khảo" vui vẻ đóng cửa xe, hô lên.

...

Đám người đứng yên nhìn theo xe ngựa dần dần khuất dạng, lớn tiếng hoan hô. Sau đó, lập tức vọt tới chỗ người tuyển sinh còn lại.

"Mau trả thù lao!"

"Hoan hô một lượng bạc, xếp hàng hai lượng bạc, làm chứng ba lượng bạc, khai báo tên tuổi ba lượng bạc. Hôm nay ta hoan hô mười lần, xếp hàng bảy lần, làm chứng ba lượt, điền tên sáu lần, tổng cộng năm mươi một lượng, đưa đây!"

"Đáng lẽ phải tăng giá! Năm nay nếu các ngươi không tuyển đủ năm trăm người sẽ bị dỡ trại, lập tức hủy bỏ, không thể tiếp tục làm đại lão gia đội mũ chuồn, sẽ thành một lũ thất nghiệp, đây hẳn là chuyện lớn rồi? Dù sao chúng ta cũng là người giúp người gom đủ, tăng giá! Tăng giá!"

Một đám người ồn ào nhốn nháo xung quanh, kẻ ở giữa đen mặt lấy ra một túi tiền, đầu đầy mồ hôi đếm tiền phân phát, âm thầm lẩm bẩm, "Mẹ ơi, lừa người lấp đầy quân số cũng thôi đi, lại còn thu nhận cả nữ nhân! Cái lão già kia, đầu óc chắc chắn có vấn đề rồi!"

"Nhị Ngũ doanh của chúng ta ngày càng ít người, phân doanh này không những là nơi cuối cùng được xây dựng, thực lực lại cũng đứng cuối, thua thiệt nhiều thứ như vậy, ai ai cũng biết chúng ta có tiếng không có miếng, làm gì còn có người đến báo danh, khiến cho nhân số trước sau không đạt tiêu chuẩn. Kết cục bị hủy hiện lên trước mặt, nữ nhân thì có làm sao? Dù thế nào hiện tại cũng chính là cứu tinh rồi." Bên cạnh hắn, một kẻ thân hình như rắn nước nhẹ giọng khuyên giải.

"Nữ nhân thì có làm sao ư? Rốt cuộc thì có thể thật sự cứu vãn vận mệnh chúng ta hay sao? Tới lúc thi đấu không phải thua vẫn hoàn thua hay sao?" Mặt đen vẫn tiếp tục tức giận bất bình.

Thân hình rắn nước cũng trở nên trầm mặc, dường như vì thấy tình cảnh không mấy tươi sáng trước mắt mà u buồn, sau một lúc lâu lại nói: "Đúng vậy, cho dù có đại thắng, cũng là tổng doanh ở kinh thành thắng. Mà tổng doanh cũng không chắc thắng nổi phủ thiên cơ Đông Đường. Trước kia, mỗi lần thi đấu cũng đều thất bại thảm hại. Nghe nói hoàng thái hậu đã lên tiếng, nói nếu như chúng ta còn tiếp tục đại bại dưới tay Đông Đường, doanh Quang Vũ cũng không cần phải tồn tại nữa. Tấn quốc công cũng đã hạ lệnh xuống, nói năm nay nhất định phải thắng. Có điều, chúng ta..." Hắn thở dài, buồn bã nói, "Cho nên ngươi cũng không cần buồn bực làm gì, đừng nói là doanh Nhị Ngũ của chúng ta, ngay cả doanh Quang Vũ hào nhoáng nơi kinh thành cũng không chắc có thể tồn tại qua năm nay."

"Biến mất thì biến mất thôi." Đại hán suy nghĩ một lúc lâu, thở dài một tiếng, lại liếc mắt đưa tình với thân hình rắn nước, "Đại Cường, nếu như một ngày nào đó doanh Quang Vũ không còn tồn tại, vậy hai chúng ta cùng nhau phiêu bạt giang hồ đi!"

"Tiểu Giai, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi..." Tiểu Cường thân hình rắn nước nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Giai mặt đen vào lòng...

...

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, Cảnh Thái Lam bên trong đương nhiên không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, vẫn ôm lấy Cảnh Thái Lam ngủ yên.

Nàng cảm thấy bản thân đã ngủ rất lâu, bởi vì nửa đường Cảnh Thái Lam còn tỉnh giấc kêu đói, suýt chút nữa thì tập kích ngực nàng. Cuối cùng, nàng cùng "giám khảo" kia phải mua điểm tâm cho nó, Cảnh Thái Lam ăn xong lại ngủ, ngủ tới nỗi xương cốt cũng muốn lên men. Thái Sứ Lan trầm nghĩ, không phải chỉ ra khỏi thành khoảng mười dặm là tới sông Kinh Minh cùng núi Thúy Phong rồi sao? Như thế nào lại chạy xa như vậy? Đúng lúc này, người bên cạnh bỗng nhiên vui vẻ hô lên một tiếng: "Tới nơi rồi!"

Thái Sứ Lan vươn tay vén màn xe, vừa nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, hai mắt nàng lập tức mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Quy Luật Thiên Hạ, Càng Cứng Càng Dễ Gãy!

Hai người này chính là người phụ trách việc chiêu sinh của doanh Nhị Ngũ, cũng đã sớm biết được vị sư muội mới đến này tính tình lạnh lùng hà khắc, nên vẫn mỉm cười không chút để ý. Mặt đen lên tiếng giới thiệu trước, "Xin chào Thái Sứ sư muội, ta là Hùng Tiểu Giai."

"Thái Sứ sư muội, ta là Tiểu Đại Cường." Mặt trắng thân hình như rắn nước cười hi hi, "Chúng ta đến đưa muội đơn đăng ký môn học."

Thái Sứ Lan nhìn nhìn Tiểu Giai thụ cao to như núi, lại nhìn Đại Cường công nhỏ bé yếu ớt như cành liễu phát phơ trước gió, không nhịn được thở dài một hơi - quả nhiên, tạo hóa trêu ngươi!

Nàng cầm lấy tờ đơn đăng ký, mở ra. Bên trong ghi lại tên các môn học cùng tên giáo quan. Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn qua, liền hỏi, "Tại sao lại chỉ có hai khoa khí, nghệ? Trong hai khoa này, môn chỉ huy cùng quân trận tại sao lại bị gạch bỏ? Còn nữa, hai khoa còn lại đâu?"

"Hai khoa đó chúng ta không được học." Nữ tử mày rậm đi tới, "Đệ tử nhất đẳng mới có thể tham gia."

"Đệ tử nhất đẳng?"

"Đệ tử được phân làm ba bậc, con cháu quan viên tứ phẩm trở lên gọi là nhất đẳng; con cháu quan viên từ tứ phẩm xuống đến lục phẩm gọi là nhị đẳng; còn lại con cháu quan viên từ lục phẩm xuống đến cửu phẩm gọi là tam đẳng."

"Vậy thì, chúng ta là?"

"Chúng ta không có cấp bậc." Nữ tử mầy rậm bình tĩnh trả lời.

"Không có cấp bậc, cho nên không thể học kĩ và văn? Còn cả hai môn quan trọng nhất của khí, nghệ?"

"Hai khoa vũ kỹ và văn, chúng ta thấp kém như vậy nên không cần thiết phải học. Hai môn chỉ huy cùng quân trận, cũng không đến lượt chúng ta trèo cao." Nàng kia nói, "Thứ chúng ta nên học chính là vận chuyển, nấu ăn, rèn đúc này nọ cùng mấy việc nặng khác. Tương lai, nếu như ra chiến trường, chúng ta đều sẽ trở thành binh vận chuyển, đầu bếp, hoặc binh đã luyện (tinh luyện kim loại); còn nếu như may mắn không phải ra trận, có thể học lung bắt, sau khi rời khỏi đây có thể làm một nha dịch."

Thái Sứ Lan nhìn quanh bốn phía, mỗi người đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thỉnh thoảng có thể có một tia cảm phần xẹt qua đáy mắt, nhưng lập tức biến mất rất nhanh. Xem ra ai cũng đã định trước số phận như vậy cho mình.

"Ừ." Nàng gật đầu, đặt tờ đơn lên bàn, "Đa tạ."

"Vậy muội chọn..."

"Giáo quan chủ quản việc chọn lớp là ai?"

"Là Trịnh tiên sinh." Nữ tử mầy rậm nói, "Trịnh gia là tài phiệt đứng sau doanh Nhị Ngũ, vì vậy phần lớn chức vụ quan trọng trong doanh này đều là người của Trịnh gia, Trịnh Dục tiên sinh cũng là bà con xa của họ."

Từ mấy ngày trước, Thái Sứ Lan cũng đã biết việc Dung Sở áp dụng một chính sách tương đối tiên tiến để duy trì hoạt động của doanh Nhị Ngũ, chính là nhận sự quyền góp tài trợ của cường hào địa phương, sau đó sẽ cho phép những người này đảm nhiệm các chức vụ trong doanh, hơn nữa, đợi đến khi triều đình tuyển người xong, còn có thể tự do chọn lựa những người tài thừa lại. Doanh Nhị Ngũ là do thủ phủ Đông Xương - Trịnh gia xuất vốn duy trì.

Tuy rằng làm vậy khó tránh khỏi việc xuất hiện gia tộc thao túng này nọ, nhưng cũng may người đứng đầu vẫn là do triều đình ủy thác, hơn nữa cũng không cần động đến tài chính triều đình. Cũng bởi vậy, một vài phân doanh Quang Vũ thế lực không mạnh mới có thể tiếp tục tồn tại.

Dung Sở được mệnh danh thiếu niên tuổi trẻ tài cao, nhân tài hiếm gặp. Sau khi Thái Sứ Lan biết được thiết trí của doanh Quang Vũ, cũng không thể không thừa nhận người này hiểu sâu biết rộng, sáng tạo khôn ngoan. Huống chi, nàng cũng chỉ thấy được một góc nhỏ, ai biết được sau lưng doanh Quang Vũ này, còn có tâm ý càng sâu nào khác của hắn hay không. Cái này phải đợi thời gian chứng minh mà thôi.

"Được." Nàng gật đầu, bé Cảnh Thái Lam đi ra.

Những người còn lại mơ hồ đoán được ý định của nàng, Tiêu Đại Cường nội vang nói: "Ai..., đừng tùy tiện gây chiến với quy củ trong doanh..."

"Quý củ?" Thái Sứ Lan cũng không định dừng lại, "Quy củ thiên hạ, chính là càng cứng càng dễ gãy!"

Những người còn lại nhìn nàng với vẻ mặt phức tạp, không hèn mà cùng đi theo.

Trong lịch sử doanh Nhị Ngũ, không thiếu người khó chịu với việc phân chia cấp bậc như vậy, cũng từng tiến lên khiêu chiến, nhưng chưa từng có người chiến thắng trở về. Cái khác không nói, trước hết chính là nhân số không chiếm ưu thế. Bọn họ đều là đệ tử nghèo khổ tới đây để trốn tránh gánh nặng tiền bạc ngoài xã hội. Mặc dù doanh Nhị Ngũ đãi ngộ đặc biệt tốt, gia đình dân chúng bình thường cũng không nguyên để một người có khả năng lao động đến đây học trên dưới ba, năm năm. Hơn nữa, cấp bậc nghiêm ngặt, sau khi học xong, đệ tử sẽ cùng nhau nhập chức, nhưng cũng chỉ người tài mới có được vị trí tốt. Ở doanh Nhị Ngũ, đệ tử nghèo túng nếu như không phải mười phần ưu tú, sẽ rất khó có đầu ra, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ có thể trở thành một tiểu binh hoặc nha dịch. Bởi vậy, tuy trước giờ doanh Quang Vũ vẫn hạ thấp bậc cửa, nhưng đệ tử tôn quý vẫn cứ chiếm đa số.

Luật đòi vốn vậy, người thấp hèn ngày càng thấp hèn, kẻ cao quý vĩnh viễn cao quý.

Thái Sứ Lan tiến thẳng về phía trước, hàng ngũ phía sau rất nhanh hấp dẫn mọi người. Sau một hồi rì tai thì thầm, rất nhanh, toàn bộ đệ tử hàn vi đều tỏ vẻ hứng thú - một đệ tử vừa mới vào học, còn là nữ tử, vậy mà lại dám trực tiếp khiêu khích quy củ doanh Nhị Ngũ sao?

Hàng người càng lúc càng dài, thẳng tiến tới một viện lớn. Thái Sứ Lan nhìn lên hai chữ "Sự vụ" trên bảng, bên dưới còn đề thêm hàng chữ "Cần được triệu hoán, không phận sự miễn vào.", nàng cũng chẳng thèm để ý, đẩy cửa tiến vào.

...

Cửa vừa mở ra, toàn bộ người trong phòng đồng loạt ngẩng đầu.

Ngồi trong phòng là một phu tử trung niên gầy gò teo tóp, hai tai chuột đang vênh lên, còn lại đều là người trẻ tuổi, có vẻ giống đệ tử. Đối diện phu tử là một thiếu niên đầu dầu má phấn, gác chân ngồi đó, trong tay còn đang cầm tờ đơn đăng ký môn học, nhìn qua vô cùng vênh vào.

"Tam thúc, cháu học cái gì bây giờ? Giáo quan Liễu quá hiền lành, giáo quan Vương quá ngốc nghếch, giáo quan Hoa không tài, thật sự giống một đóa hoa, chọn nàng đi. Còn nữa, nghe nói giáo quan Lí cũng sắp về rồi đúng không! Khóa nào của hần cháu cũng đăng kí!"

"Tứ thiếu gia, người ta đường đường là nam nhân. Huynh làm vậy là sao?" - Có người nịnh nọt cười nói.

"Hần là nam nhân, nhưng nghe nói lớp hần dạy đều là nữ tử đấy nhé." Thiếu niên cười to, "Mấy nữ đệ tử nơi này đều chen chúc đến lớp của hần để học."

Hắn hưng trí bừng bừng tiến nghiêng người sang bên cạnh, "Trong cấp bậc của chúng ta không có nữ đệ tử, chỉ có hàn môn mới có, nào là người giang hồ, nào là người bán thịt, đủ vị! Bắt đầu là lên ngay, còn tiết kiệm được một khoản, đỡ phải ra ngoài, ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Phu tử cũng hít mắt, nín nọt mỉm cười.

"Nương ngươì mới bắt đầu là lên ngay đây!" Một tiếp quát chói tai vang lên, cắt đứt giây phút tùy ý này.

Mọi người từ trong ra ngoài đều bị dọa nhảy dựng, còn tưởng rằng Thái Sử Lan mở miệng, ai ngờ quay đầu liền thấy nữ tử mày rậm đang xắn tay áo, mặt đỏ bừng bừng, chửi như tát nước.

"Thẩm Mai Hoa!" Một thiếu niên mặc lục bào trong phòng gầm lên, "Ngươi dám bắt kính với Tứ thiếu gia!"

"Ta khinh!" Thẩm Mai Hoa bĩu môi khinh thường, "Khâu Đường ngươi là cái đồ quên nguồn quên gốc, không biết thẹn với lòng! Ngươi ở đây nghe mấy lời này mà không thấy hổ thẹn hay sao? Nhớ kĩ cho ta, mẹ ngươi cũng là xuất thân giang hồ đây! Một đệ tử hàn vi như ngươi, bây giờ ở đây ôm chân lớn của tứ thiếu Trịnh gia, cảm thấy thật thoải mái? Thật sung sướng? Cảm thấy chủ tử của ngươi đối với ngươi rất tốt? Vậy hẳn có thường cơm thừa cho ngươi ăn hay không?"

"Ngươi..." Thiếu niên lục bào kia bị sự chanh chua của nàng làm cho kích động đến nổi da mặt tím xanh, lập tức đẩy ghế dựa ra, vén tay áo lao tới.

"Các tỷ muội cẩn hộ!" Tốc độ Thẩm Hoa mai còn nhanh hơn, vút một cái đã lên về sau lưng Thái Sử Lan, ba lùi hai lùi rồi khỏi đám người, nhanh như chớp chạy thoát...

Cảnh Thái Lam "oa" lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sùng bái - Chạy thật nhanh! Ngực rung lắc thật mạnh mẽ!

Ngay cả Thái Sử Lan lúc này cũng mở to mắt, thầm khen cô nương này thật hăng hái sôi nổi, lại nhìn sang kẻ phía sau đang la lối om sòm, cắn xé lao tới...

Khâu Đường không kịp thu tay, đang hướng thẳng đến Cảnh Thái Lam, mắt thấy một cái bạt tai thực sự có thể dừng lại trên mặt Cảnh Thái Lam. Lúc này, một bóng dáng bỗng bước tới.

Người nọ đứng chắn trước người Cảnh Thái Lam, cũng là chắn ngay trước mặt hắn, giờ tay bắt lấy cổ tay Khâu Đường, hung hăng vặn ngược ra sau lưng.

"A!" Khâu Đường kêu lên thán thiết. Người nọ cũng không bỏ qua, tóm lấy cổ tay hắn, nâng tay tát ngược lại mặt hắn bảy, tám cái.

Người nọ ra tay nhanh chóng, vừa tát vừa nói, âm thanh khàn khàn, "Ta thay cho nương ngươi, thay cho toàn bộ nữ tử giang hồ đánh ngươi!"

Giọng nói nàng ta vô cùng trầm thấp, rất khó nghe, giống như cuồng hống bị hủy.

Thái Sử Lan quay đầu nhìn sang, thì ra là nữ tử có bộ ngực lớn nhất mà ban nãy còn bị Cảnh Thái Lam lao vào.

Thấy là nàng, Khâu Đường cũng không kêu la gì nữa, giống như có vài phần kiêng dè. Đám người đứng xem náo nhiệt bên ngoài càng ngày càng lui về sau, tránh xa mấy người bên Thái Sử Lan.

Bởi vì, không phải ai cũng có dũng khí đứng ra chống lại cường quyền...

Bởi vì, có rất nhiều thời điểm, ngươi dù có lý cũng đều là vô ích, thậm chí còn có thể vì nó mà trở thành kẻ địch của tầng lớp quý tộc, ngày qua ngày sẽ bị chèn ép, lăng nhục, dần dần rồi cũng sẽ phải cúi đầu khom lưng, cho đến khi không thể chống đỡ được nữa. Kết cục như vậy, ai muốn đây?

"Ôi cam, ngươi đánh xong chưa?" Đám đệ tử nhất phẩm kia nãy giờ vẫn đang rung đùi giễu cợt. Lúc này, nghe thấy âm thanh kia vang lên, lại giống như chính mặt mình đang bị người ta tát, sắc mặt ngày càng đen lại. Họ Trịnh kia bĩu môi, một thiếu niên mặt búng ra sữa lập tức tiến lên, giờ tay chặn ngang hành động của nàng, ánh mắt khinh miệt nhìn thẳng nàng.

"Tên ta là Tô Á." Nàng kia ngửa đầu nhìn hắn, giọng nói khàn khàn.

"Ôi cam, đừng tưởng ngươi có chút sức lực là có thể ngang ngược như vậy. Chuyện ở doanh Nhị Ngũ này, không đến lượt ngươi xen vào."

"Tên ta là Tô Á."

"Cút ngay! Tô cam!"

"Tên ta là Tô Á."

Lặng im...

Từ trong phòng đến ngoài sân, từ hàn vi đến quý tộc, ai nấy đều trầm mặc, không nói một lời.

"Khụ khụ." Giằng co một hồi, Trịnh phu tử kia cuối cùng cũng lên tiếng, "Hai người các ngươi tự tiện xông vào nơi này là có chuyện gì?"

Đám người Trịnh thiếu gia thoải mái cười rộ lên, cảm thấy bốn chữ "tự tiện xông vào" này thật xinh đẹp ghê gớm.

"Ta đến đăng ký học." Thái Sử Lan tiến lên, rút ra đơn đăng ký, đặt lên bàn, "Ta muốn học hai khoa kỹ văn."

"Ngươi không hiểu quy củ của doanh Nhị Ngũ hay sao?" Trịnh Dục chán ghét nhìn Thái Sử Lan, "Cái đó ngươi không thể học."

"Ta không thể học..." Thái Sử Lan liếc mắt nhìn sang Trịnh thiếu gia, "Cái loại chỉ biết chơi đùa nữ nhân như Trịnh thiếu gia đây lại có thể?"

"Ngươi..."

"Hay là," Nàng lại chỉ tay về phía nam tử bên cạnh Tô Á, "Cái loại chó săn phú hào này có thể?"

"Ngươi!"

"Hay là," Nàng lại chỉ tay về phía Khâu Đường mặt sưng đỏ như đầu heo, "Cái loại tiểu nhân ngay cả cha mẹ cũng không nhận thức, chỉ nhận thức vàng bạc như hần có thể học?"

"Thái Sử Lan!" Khuôn mặt Trịnh Dục tái mét, ngũ quan co rút, "Ngươi đây là đang sỉ nhục đồng bạn, khiêu khích sư đạo tôn nghiêm của doanh Nhị Ngũ đúng không?"

"Sư đạo tôn nghiêm?" Thái Sử Lan trừng mắt, "Ngươi xứng sao? Ngươi còn không phải là con chó của Trịnh gia hay sao?"

"Hỗn láo!" Trịnh Dục bỗng nhiên đứng lên, rít gào như sấm.

Thái Sử Lan không để ý, lật lật mấy tờ đơn đăng ký trên bàn, tìm mấy hạng mục nàng cảm thấy hứng thú.

"Cút ngay!"

"Tỷ cảm thấy thuật sử dụng giáo thế nào?" Thái Sử Lan hỏi Tô Á.

"Cút..."

Tô Á lắc đầu, ý bảo giáo quan không được.

"Tiến thuật thì sao?"

"Hình như cũng không thích hợp lắm."

Hai người bắt đầu lựa chọn môn học. Trịnh phu tử tròn mắt há mồm, một tay ôm ngực, lung lay sắp đổ.

"Ta phải...ta phải báo lên phó doanh! Ta phải báo lên viện chính! Ta phải báo ngươi không không tôn sư trọng đạo!" Trịnh phu tử tóm lấy một gã sai vặt trong phòng, "Đi báo phó doanh!"

"Chúng ta ra ngoài chờ xem kịch hay." Tứ thiếu gia nghe được Trịnh phu tử muốn báo phó doanh, liền dẫn đầu, mang theo những người còn lại ra ngoài sân, cười lạnh chờ đợi.

Bên ngoài, một bên đệ tử hàn môn, một bên đệ tử có cấp bậc đều tự giác tránh xa. Người trước vẻ mặt lo âu, kẻ sau vẻ mặt nhạo báng.

"Rầm." Đám người vừa rời khỏi, Thái Sử Lan liền giơ tay đóng cửa.

"Ngươi muốn làm gì?" Trịnh Dục cả kinh, lại lập tức cười lạnh, "Sao? Hối hận rồi? Phải lên lút nhận lỗi với ta? Rất tiếc, muộn rồi! Hiện tại ngươi có đi ra ngoài, quỳ xuống nhận lỗi trước tất cả mọi người ta cũng không...Ồi!"

Hắn bỗng cảm thấy miệng mình đau xót, cúi đầu xuống liền thấy một đứa trẻ xinh đẹp đang ngửa đầu cười với hắn, trong tay còn cầm một thứ hình dáng kỳ quái, cái gai màu bạc lóe sáng chói mắt.

"Cái này..." Ý thức dần dần mơ hồ, lời nói ra cũng bắt đầu ậm ờ. Ngay trong lúc còn đang mơ mơ màng màng, hắn lại cảm thấy đùi nhói lên một cái, lại thấy tiểu tử xinh đẹp kia đang tươi cười đáng yêu nhìn hắn, vẻ mặt hồn nhiên vô tội, cầm gai màu lam đâm hắn.

"Tại sao lại quý dị như vậy..." Ý nghĩ này vừa lóe lên, phía đối diện, Thái Sử Lan lập tức chống hai tay xuống bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, hỏi:

"Lần đầu xuất tinh trong mơ là mấy tuổi? Từng tìm nữ nhân giao hoan mấy lần? Tự mình giải quyết qua bao lượt? Ghét nhất vị đại lão nào trong doanh này? Đêm tối muốn đè lên ai?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Doanh Nhị Ngũ

Thật nhiều người...

Thật nhiều hoa...

Hoa tươi trải dài như biển, khuôn mặt tươi cười cũng trải dài như biển, tiếng hoan hô vang dội như gập được thần tiên.

Mọi người vừa múa vừa hát, vẻ mặt tươi rói như hoa hướng dương nhìn về phía mặt trời là nàng, hoa tươi trong tay lung lay đón gió.

"Hoan nghênh hoan nghênh! Hoan nghênh hoan nghênh!"

Một đám thiếu nam thiếu nữ dung mạo xinh đẹp múa hát đi ra. Bên kia, một đội hán tử khoác y phục màu vàng rực rỡ nổi bật, ánh nắng rực rỡ bao phủ cơ thể rắn chắc của họ.

Đầu lông gà nhảy xuống xe, một đội lão nhân lệ tràn khoe mặt tiến lên nghênh đón. Đầu lông gà lập tức bày ra dáng vẻ của công thần cũng chứa cứu thế, chân thành mỉm cười, hơi hơi khom lưng, vươn tay về phía xe ngựa.

Thái Sứ Lan nhìn một màn trước mắt, nhất thời liên tưởng tới cảnh tượng đoàn người xếp thành hai hàng nghênh đón đại biểu cấp cao cùng nghi thức mở màn đại hội thể dục thể thao thời hiện đại...

Trong đầu nháy mắt vang lên một đoạn thuyết minh"...Hiện tại, đang đi về phía chúng ta chính là đội bóng đá nam Trung Quốc, các đội viên đến từ năm sông bốn biển, đều là tinh anh từng vùng, vang danh thế giới. Hãy cùng nhìn xem, mỗi người bọn họ đều vô cùng hân hái, nhiệt huyết sôi trào,...."

...

Thái Sứ Lan sờ sờ cằm. Thành thật mà nói, nàng vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với một số chuyện, ví như thấy được trường học rách nát, ví như đòi nàng học phí cắt cổ, ví như không có thầy giáo vĩ đại gì đó hoặc là không có cơ sở vật chất như lời đồn. Theo như xu hướng quảng cáo thời hiện đại, khoe khoang khoác lác càng nhiều, sự thật càng thảm hại. Có điều, quả nhiên chân tướng vĩnh viễn là thứ người không thể tưởng tượng...

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Cảnh Thái Lam đã ưỡn bụng đứng lên, vừa đi xuống vừa phát tay. Dáng vẻ vô cùng ngạo mạn, vô cùng thành thạo. Nàng trừng mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác muốn trốn chạy. Nàng mang Cảnh Thái Lam đến đây vốn là tính toán mai danh ẩn tích trong thâm sơn cùng cốc, tạm thời thoát khỏi Dung Sở phiền toái kia, chứ không phải rêu rao khắp nơi chỗ ở mới của mình.

"Cảnh Thái Lam." Nàng tiến lên phía trước một bước, đang chuẩn bị ôm lấy Cảnh Thái Lam còn đang trong tư thế sắp sửa "phát biểu ngôn luận" nhanh chóng trốn khỏi nơi này. Đúng lúc đó, một bóng dáng cao lớn đột nhiên lướt qua khoe mặt.

Bóng hình kia, thân thuộc như vậy, ngoài ý muốn mà xuất hiện nơi đây.

Thái Sứ Lan giật mình đứng lặng, cũng không kịp phản ứng gì, một đám lão nhân đã tiến tới, vây quanh nàng đi vào cửa chính. Chờ đến khi Thái Sứ Lan giật mình tỉnh lại, đã không thể tìm thấy bóng dáng người kia nữa.

...

"Cẩn hạt dưa."

Thái Sứ Lan gọi Cảnh Thái Lam, để một nắm hạt dưa xuống trước mặt nó.

Cảnh Thái Lam vui vẻ tươi cười, cầm hạt dưa lên, răng nhỏ linh hoạt cắn một cái, nhân hạt lập tức rơi ra. Tiếp đó, nó cẩn thận cầm lên, đặt nhân hạt dưa vào đĩa sứ nhỏ bên cạnh.

Thái Sứ Lan nhàn nhã nằm xuống, thỉnh thoảng lại vươn tay nhón mấy hạt dưa bỏ vào miệng, vô cùng hưởng thụ.

"Thái Sứ sư muội có ở trong chứ? Chúng ta đến thăm người." Một đàn nữ tử vui cười tiến vào, vừa thấy cảnh tượng "con trai hiếu kính mẹ lười" liền đồng loạt bĩu môi.

Một đứa nhỏ nhu thuận đáng yêu như vậy mà lại phải chịu cảnh nô dịch cho bà mẹ chỉ biết hưởng thụ kia, thật là...

Nghĩ đến đây, các nàng lại đồng loạt bày ra vẻ mặt không đồng tình. Thái Sứ Lan đương nhiên hiểu được suy nghĩ của họ, đầu cũng lười ngẩng.

Các nàng thì hiểu cái gì? Nàng đây là hy sinh cái tôi, thành toàn tập thể. Trong cái xã hội phong kiến nam quyền này, tự mình đào tạo nên một nam nhân

hoàn mỹ, biết cách tôn trọng cùng chăm sóc nữ tử. Việc này có tác dụng mở ra một thời đại mới, cũng chính là khiêu chiến với quan niệm nam tôn nữ ti đã ăn sâu vào xương tủy mỗi người, là tuyên chiến với toàn xã hội đấy!

Con trai của nàng, đương nhiên nàng có quyền quyết định.

Thái Sử Lan mặt không biểu tình đứng dậy. Cảnh Thái Lam thấy vậy lập tức hí hửng chạy tới, vươn cánh tay mập mạp ra đỡ nàng.

Các nữ nhân xung quanh không nhịn được thở dài một tiếng...

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn các nàng - Nhị Ngũ doanh này, thật nhàn rồi nha.

Mà quả thật là nhàn rồi. Nàng tới đây đã được ba ngày, vậy mà cũng chưa từng thấy qua một vị sư trưởng.

Nàng còn thực sự được cung cấp nhà riêng sân riêng, trên dưới hai tầng, có hoa viên, có xe kéo; đặc biệt trang bị phòng giặt quần áo,... tất cả đều giống với những gì đã viết trên đơn tuyển truyền, trừ bỏ cái thứ gọi là "Dưới núi Thúy Phong, cạnh sông Minh Kính".

Dưới núi Thúy Phong... nhìn đỉnh núi mây mù che phủ phía xa là hiểu, nơi đây cách thành Đông Xương không dưới trăm dặm.

Cạnh sông Minh Kính...quả nhiên là bên cạnh có một nhánh suối nhỏ như đai lưng chảy về sông Minh Kính.

Trong vòng mười dặm xung quanh nơi này không một bóng người, cái gọi là mỗi tuần có một ngày nghỉ để tùy ý du ngoạn, chẳng qua chính là một mình chơi đùa cùng chuột gián trong viện.

Cũng may, Thái Sử Lan còn có Cảnh Thái Lam bên cạnh. Nàng còn vô cùng rộng rãi cho các nữ nhân khác "mượn" Cảnh Thái Lam chơi đùa. Bởi vì doanh Nhị Ngũ không đủ số người quy định, nên nam nhân nữ tử gì đó đều nhận hết, chẳng qua trên danh sách, nữ tử đều được ghi giới tính nam.

Đương nhiên, nữ tử gia nhập doanh Nhị Ngũ đều có xuất thân không mấy tốt đẹp, nào là người nghèo túng lang bạt giang hồ, nào là cô nhi không nơi dựa dẫm, còn cả xuất thân kĩ lâu...Cũng bởi vậy, người lang bạt giang hồ xem thường cô nhi, cô nhi lại chường mắt kỹ nữ thanh lâu, tóm lại là lúc nào cũng như nước với lửa, chia bè kéo phái.

Bất quá mấy nữ nhân này đều rất yêu quý tiểu hài tử, nên hiện tại chính là thời điểm hiếm hoi các nàng ở chung một chỗ.

"Ta ôm một cái!"

"Ta ôm một cái!"

"Người trước kia lúc nào cũng múa võ trong giang hồ, tay chân thô ráp, coi chừng chà xát hỏng mặt Cảnh Thái Lam!"

"Người thì biết cách ôm tiểu hài tử chắc? Từ nhỏ tới lớn toàn là bị người ta ôm thôi!"

"Người thì biết cái quái gì? Cánh tay ngọc ngà kia của người, không phải chỉ toàn để người ta gối lên thôi sao?"

"..."

Trong viện ầm ĩ một hồi. Thái Sử Lan mặt không biểu cảm, thông thả cắn hạt dưa, Cảnh Thái Lam đứng giữa đám người, bốn phương tám hướng đều là ánh mắt tha thiết cùng hai tay dang rộng cười ngọt ngào, cười tới nỗi tình mẹ nơi đáy mắt đều dâng trào mãnh liệt. Cả sân đều là "Cảnh Thái Lam Cảnh Thái Lam, đến đây với ta nào, đến đây với ta hưởng thụ độc sủng không giới hạn nào!"

Tiểu lưu manh nào đó nhìn trái nhìn phải, nước miếng chảy dài, nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía một nữ tử, vui vẻ chui vào lòng ngực người ta, nỉ non, "Thơm...thơm..."

Nàng kia chạy nhanh tới, vươn tay ôm lấy đứa nhỏ, khuôn mặt vì vui vẻ mà đỏ ửng. Mà bên kia, về mặt Thái Sử Lan lập tức cứng lại - Thơm cái quái gì! Rõ ràng là nhìn thấy ngực người ta lớn nhất thì có! Vốn nàng còn nghĩ mang nó vào quân doanh, tốt xấu gì cũng có thể nuôi dưỡng nhiệt huyết nam nhi trong người nó, ai ngờ lại thành ra thế này cơ chứ! Hừ, tật xấu của đứa nhỏ này, nhất định phải loại bỏ!

Cảnh Thái Lam bỗng nhiên rung mình một cái..

"Hình như ngày mai phải bắt đầu tập luyện rồi." Một nữ tử mặt trát đầy phấn đột nhiên lên tiếng.

"Không biết giáo quan Lí có tới hay không đây?" Một nữ tử mày rậm khác tiếp lời, ánh mắt sáng rực.

"E là không tới đâu. Giáo quan Lí cũng không phải giáo quan chuyên trách trong doanh, trước nay đều là rồng thần thấy đầu không thấy đuôi." Người còn lại giọng điệu tiếc nuối không sao kể xiết.

Nhìn bộ dáng nháy mắt tỏa sáng của mấy nữ nhân xung quanh, Thái Sử Lan than thầm một tiếng, quả nhiên là có chung tật xấu - mê trai!

Ở nơi này ba ngày, ba chữ "giáo quan Lí" nàng đã nghe đến muốn nát cả tai - cái gì mà tuổi trẻ khôi ngô, tài hoa hơn người, khiêm tốn lễ độ, thanh cao tao nhã, đối xử bình đẳng với tất cả đệ tử trong doanh, bất luận địa vị cao thấp,...Tóm lại, đây là một nam nhân hoàn mỹ, một công tử tốt đẹp có một

không hai.

Vị giáo quan Lí này, vốn là một "giáo quan hành tẩu" được doanh đặc biệt mời đến. Cơ cấu tổ chức của doanh Nhị Ngũ cùng tất cả các phân doanh khác của Quang Vũ đều giống nhau, tuy được gọi là thể chế quân sự, nhưng thực tế cũng không hoàn toàn giống với thiết lập của quân đội chính thức, vẫn là lấy chế độ văn hóa giáo dục làm chủ trương hàng đầu. Quan lớn đứng đầu gọi là tổng viện, dưới có phó doanh và giáo quan, phân công nhau phụ trách tạp vụ trong doanh và công việc dạy học. Việc học được phân làm bốn khoa chính, là: khí, kỹ, nghệ, văn. Mỗi khoa chính lại phân ra rất nhiều môn phụ, ví dụ như khí là chỉ việc chế tạo vũ khí, trong đó có các loại đao, thương, kiếm, kích; kỹ là chỉ vũ kỹ, gồm có nội công, ngoại công, ám khí, kỹ thuật bắn cung; nghệ chính là pha trộn các loại tài nghệ khác nhau, ngay cả làm cơm cũng có một lớp riêng; văn thì đương nhiên chỉ việc truyền dạy tất cả học thức văn hóa giáo dục.

Mà vị "giáo quan hành tẩu" này tương đương với giáo sư thỉnh giảng ở đại học thời hiện đại, chính là đại thần thông thạo đủ loại tài nghệ trên đủ loại phương diện, thỉnh thoảng sẽ lên lớp giảng bài, không thuộc biên chế trong doanh, cũng không hưởng lương bổng của doanh, nhưng địa vị cùng tài năng đặc biệt lớn, luôn luôn nhận được sự tôn trọng của thầy trò trong doanh.

Trong doanh thiết lập nhiều môn học như vậy, đệ tử đương nhiên không thể "hấp thu" toàn bộ, cho nên doanh Nhị Ngũ cũng có chế độ tự do chọn lựa, đệ tử có thể chọn cho mình những môn học phù hợp nhất. Cho dù là Thái Sử Lan tiếp thu nền giáo dục hiện đại, lúc này cũng không thể không thừa nhận, cơ cấu tổ chức của Quang Vũ thật sự tiên tiến, có thể nói là đã vượt ra khỏi thời đại này.

Nghe nói đây chính là công lao của Dung Sở. Thời điểm hần một mình lập nên phân doanh đầu tiên của Quang Vũ, đồng thời hoàn thiện việc thiết lập chế độ này, chẳng qua cũng chỉ mới mười bảy tuổi. Mà khi đó, hần đã từng chinh chiến nơi sa trường được mấy năm, lập nên vô số công lao.

Tuy nhiên, điều này lại khiến Thái Sử Lan có chút thắc mắc. Cơ cấu tổ chức tiên tiến như vậy, lại phân chia tinh tế tỉ mỉ, dùng người đều chú trọng tài năng, trật tự sắp xếp trước sau lưu sướng, đường đường là học phủ có văn hóa quân sự cao cấp như vậy, tại sao hàng năm đều bại bởi Đông Đường? Chẳng lẽ Đông Đường so với Quang Vũ lại càng thêm tiên tiến?

Thái Sử Lan còn đang suy nghĩ, cửa chính đột nhiên mở ra. Bên ngoài cửa, hai thiếu niên đang đứng đó, một kẻ cao to đen hời, một người thân hình như rắn nước. Ánh mắt Thái Sử Lan dừng lại trên hai bàn tay đan xen nắm chặt của họ, sau đó lập tức dời đi.

"Có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ai Tới Can Ngăn, Treo Cổ Kẻ Đó!

Bên ngoài cánh cửa khép chặt, không gian im ắng lạ thường. Đệ tử hàn môn ánh mắt phức tạp, trong lòng thầm nghĩ, phía trong kia kia, không cần nói cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Nhìn qua còn tưởng Thái Sử Lan không giống người thường, hóa ra cũng chỉ có vậy.

Đệ tử có cấp bậc đồng loạt nhếch khóe miệng cười nhạo, một mặt tượng trưng cảnh Thái Sử Lan quỳ xuống xin tha, mặt khác lại hồi hận bản thân ra ngoài quá sớm.

Đúng lúc này, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên.

Người đi ra chính là Thái Sử Lan, bên cạnh còn có Tô Á, hai người cầm xấp đơn đăng ký. Mọi người nhìn chăm chăm chòng gẩy trên tay họ, đây không phải là tờ đơn đệ tử có cấp bậc mới được dùng hay sao?

Ai nấy trợn mắt há mồm, còn chưa kịp hé miệng hỏi, đột nhiên từ trong phòng truyền ra một tiếng kêu to, vô cùng oanh liệt.

"Ta lần đầu xuất tinh trong mơ lúc mười hai tuổi!"

Mọi người đồng loạt "Ặc" một tiếng đám đệ tử có cấp bậc ngây ngốc đứng đó.

Cái gì? Xuất tinh trong mơ?

"Tùng chơi...tùng chơi...không biết bao nhiêu lần! Hai ngày trước vừa tới chỗ Tiểu Đào Hồng!"

Âm thanh hít vào ầm ầm vang lên, một nam nhân mặc hoàng bào trong đám đệ tử phẩm lưu bỗng nhiên ném mạnh mũ xuống đất, "Thảo nào, lần trước ông đây ngủ cùng Tiểu Đào Hồng, hần lại xách lão tử lên giáo huấn, còn nói cái gì mà kỹ nữ dơ bẩn, cái gì mà ta tự chịu thấp hèn. Con bà nó, hóa ra chính hần còn dè lên! Phi! Đến kỹ nữ còn muốn lập đền thờ luôn rồi!"

"Ta ghét nhất, ghét nhất là viện chính! Con mẹ nó, già bộ thanh cao cái quái gì!"

Một màn lặng im. Sau đó, mọi người đồng loạt quay đầu. Cách đó không xa, trong đám người cao cấp của doanh Nhị Ngũ, một kẻ sắc mặt lúc đỏ lúc

đen, không khác đáy nồi là mấy.

"Đêm đêm muốn đề lên Hoa Tầm Hoan! Mẹ ơi, một nữ nhân tên gọi như vậy, tám phần là đồ dễ tiện, nên để người ta mua vui!"

...

Không gian càng yên ắng. Ai nấy đều kinh hoàng không thôi, một Trịnh phu tử ngày thường nhả nhẩn, nghiêm khắc, hôm nay như thế nào lại mở miệng là nói ra toàn lời tục tĩu, to gan lớn mật như vậy? Mấy trăm ánh mắt đồng loạt hướng về một chỗ, một vài đệ tử đầu óc nhanh nhạy đã bắt đầu lặng lẽ lui về sau.

"Trịnh Dục nhà ngươi, cái lão vương bát* nhà ngươi..." (*vương bát: rùa, ba ba.)

Tiếng hét như sét đánh vang lên, một bóng dáng đỏ hồng như ngọn lửa vụt qua. Bóp bóp mấy tiếng giẫm lên đầu đám đệ tử còn chưa kịp tránh né, như gió bão lao tới, "rầm" một tiếng đã đứng trước cửa.

Lại "ầm" một tiếng, cửa chính lập tức bị đập lên tường, sau đó mạnh mẽ bắn ngược trở về, tiếng va chạm to lớn cũng không át nổi tiếng vang mãnh liệt bên trong, nào là tiếng nắm đầm nện xuống, rồi tiếng rít gào giận dữ, còn cả tiếng kêu thảm thiết của người bị đánh.... Trong phòng ồn ào náo nhiệt, ngoài sân ai nấy mặt mũi trắng bệch, âm thầm run rẩy.

Đánh đầm thắm như vậy, cũng không ai dám tiến lên ngăn cản. Bóng hồng kia chạy lên chạy xuống, đập tới nổi song cửa cũng bắt đầu nứt ra, vừa xử Trịnh Dục, vừa hét lớn, "Ai dám tiến lên can ngăn, đêm nay ta liền treo cổ hắn ngoài cửa!"

"..."

Thái Sử Lan quay sang hỏi Tô Á, "Hoa Tầm Hoan? Giáo quan vật lộn?"

Tô Á gật đầu.

Thái Sử Lan giật giật khoe môi - Nữ tử doanh Nhị Ngũ này, thật sự mang đến nhiều kinh hỉ.

"Rầm" một tiếng, một thân người đâm vỡ cửa sổ lao ra, mạnh mẽ ngã xuống đất. Hoa Tầm Hoan lập tức theo ra, nhảy lên lưng Trịnh Dục, ra sức giẫm đạp, "Này thì đề! Đề! Ta cho ngươi đề!"

Một nửa người hít sâu một hơi, nửa còn lại lắc lắc đầu. Trịnh tứ thiếu gia đứng tại chỗ, thấp giọng cười nhạo, "Man nữ Ngũ Việt, dù có võ công cũng làm được gì?"

"Ngũ Việt?" Thái Sử Lan nhìn Tô Á, cô nương kia lại không mở miệng, dường như không muốn trả lời.

"Ngũ Việt là tên gọi chung của năm Man tộc ở biên giới phía bắc nước ta, người dân dũng mãnh, cư trú nơi núi lớn; trời sinh thô bạo, hung hãn phóng túng, là đối tượng khiến triều đình đau đầu. Nghe nói mấy năm nay, Ngũ Việt cấu kết với ngoại tộc tây bắc, phong cách hành sự cũng thay đổi, bắt đầu di chuyển về phía đất liền, kết hôn cùng chúng ta, học chữ viết và kỹ thuật của chúng ta. Nhưng những người này cũng thật ngoan cố, cũng vô cùng đoàn kết, ăn ở tập trung cùng một chỗ, lúc yên ổn thì thành thật kiếm sống, nhưng hễ có chuyện là chắc chắn sẽ đứng lên cãi vã, đến đâu cũng khiến người ta đau đầu." Thẩm Mai Hoa không biết từ đâu chui ra, nấp sau lưng một hán tử, cẩn thận thò đầu ra đáp.

"Đề! Đề! Đề!" Hoa Tầm Hoan vẫn tiếp tục đạp.

Mọi người khinh bỉ lắc đầu.

"Bóp, bóp, bóp." Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên.

Hoa Tầm Hoan còn đang hăng máu, nghe thấy tiếng vỗ tay thì ngẩn ra, ngẩng đầu liền thấy Thái Sử Lan đứng đó, không cười, nhưng cũng không tỏ vẻ khinh bỉ.

Nàng vỗ tay, gật đầu nhìn Hoa Tầm Hoan, ánh mắt tán thưởng. Hoa Tầm Hoan đứng lặng nhìn Thái Sử Lan, nàng đương nhiên biết người này, đây chính là người cuối cùng gia nhập doanh Nhị Ngũ, có công lấp đầy quân số, nghe danh đã lâu, có điều hôm nay mới gặp được.

Nàng lạnh lùng, bình tĩnh đứng đó, giống như thiếu niên hiền ngang, ngay thẳng, khiến cho người ta liên tưởng đến cây lao dựng đứng giữa đất trời. Ánh mắt lóe lên vẻ kiêu ngạo cùng thường thức.

"Ngươi," nàng cũng gật đầu, chỉ tay về phía Thái Sử Lan, "ta thích! Có điều," Hoa Tầm Hoan nhìn thoáng qua Thái Sử Lan, "quá yếu, không xứng làm bằng hữu của ta."

Nói xong, nàng giẫm lên người Trịnh Dục một cái, bước qua đầu hắn, rồi đi.

Thái Sử Lan gật đầu, "Ta cũng không muốn làm bằng hữu của ngươi."

Hoa Tầm Hoan nghe vậy thì dừng lại, Thái Sử Lan lại bình thản nói tiếp, "Bởi vì ta cũng không biết, ngươi xứng, hay không xứng."

Hoa Tầm Hoan sững sốt. Một hồi lâu sau, nàng mới ngửa đầu, cười lớn. Tiếng cười buông thả, mái tóc đỏ hồng bay bay trong gió.

"Thú vị! Thú vị!" Nàng nói, "Dựa vào những lời này của ngươi, coi như ta đã thông qua một nửa."

Nói xong, nàng cảm theo thương của mình, thông thả rời đi. Thái Sử Lan cũng không để ý, người càng kiêu ngạo, người càng không cần lo lắng tìm cách thu phục, chỉ cần cường đại hơn nàng là được.

Nàng quay sang bảo Tô Á phân phát đơn đăng ký cho đệ tử hàn môn. Đám đệ tử hàn môn tỉnh tỉnh mê mê nhận lấy, trong lòng vừa mừng vừa sợ, đều nhìn nàng bằng ánh mắt không thể tin nổi. Đám đệ tử phẩm lưu này giờ thờ ờ đứng ngoài, hiện tại vẻ mặt cũng đồng loạt thay đổi.

"Viện chính! Viện chính! Đuổi nàng đi! Nhất định phải đuổi nàng đi!" Trịnh tứ thiếu gia kêu to, "Nữ nhân này phá hư quy củ, coi nhẹ phép tắc, đơn đăng ký này vốn là của riêng bọn ta!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Xoay Chuyển Càn Khôn

Editor: Imelda

Lão giả mặt đỏ kia lập tức tiến tới, vẻ lo lắng trên mặt còn chưa tan, một bên sai người nâng Trịnh Dục đi trị thương, một bên nhíu mày ngăn cản Thái Sử Lan.

"Đơn đăng ký này ngươi lấy từ đâu ra?"

"Là Trịnh tiên sinh giao cho."

"Cái này không phải loại các ngươi được dùng." Lão giả mặt đỏ thản nhiên nói, "Trả lại đi."

"Ông là viện chính đại nhân?"

"Phải?" lão giả mặt đỏ ngăn ra.

"Ông chủ quản cái gì?"

"Ta..." Lão giả mặt đỏ không ngờ tới Thái Sử Lan sẽ hỏi đến vấn đề này, gạt mình một hồi mới đáp, "Chủ quản việc giao lưu trong ngoài cùng với quản lý giáo quan doanh Nhị Ngũ..."

"Trịnh Dục quản lý cái gì?"

"Công việc chọn lựa môn học."

"Toàn quyền quản lý?"

"Toàn quyền." Sắc mặt lão giả mặt đỏ bắt đầu có chút khó coi, nhưng vẫn trả lời chi tiết như cũ.

"Chức vụ từng người đều không liên quan đến nhau." Thái Sử Lan nói, "Trịnh Dục đã cho phép chúng ta tự mình đăng ký lớp học. Ông muốn cản thì đi tìm Trịnh Dục."

Lão giả mặt đỏ trợn mắt há mồm, quay đầu nhìn sang Trịnh Dục đang bị khiêng đi - Bị đánh tới nỗi còn sót lại nửa cái mạng như vậy, hỏi thế nào?

"Trịnh Dục toàn quyền quản lý việc chọn lớp, cũng là quyền lực do chúng ta trao tặng." Một người đàn ông trung niên trước giờ vẫn lạnh lùng nhìn Thái Sử Lan, bầy giờ đột nhiên lên tiếng, "Chúng ta đương nhiên cũng có quyền thu hồi."

Thái Sử Lan quay đầu nhìn hắn.

"Hiện tại," Người đàn ông trung niên cười lạnh, "Ta sẽ đệ trình tổng viện đại nhân, xin ngài thu hồi quyền lực của Trịnh Dục, đổi sang ta tự mình quản lý, mà ta," hắn chỉ vào chính mình, "không cho phép!"

Hắn xòe tay ra trước mặt Thái Sử Lan, "Trả lại đơn đăng ký, ta có thể coi như không biết lần phạm lỗi này của ngươi."

"Vị này chính là phó doanh." Thẩm Mai Hoa lạnh lẽo chọc lủng Thái Sử Lan, "Là người Trịnh gia..."

Thái Sứ Lan đang định mở miệng, Hoa Tầm Hoan bỗng nhiên kéo thương quay lại, cười nói: "Lão Trịnh, lời này của ngươi tuy rằng đúng, bắt qua ta nhớ rõ Nhị Ngũ doanh này còn có một cái quy tắc thì phải?"

"Ngươi thì biết cái gì? Đừng xen vào chuyện của ta!" Trịnh phó doanh trừng mắt nhìn nàng.

"Tiểu đệ đệ ngươi đừng có đuổi lý như vậy đi!" Hoa Tầm Hoan mày liễu dựng thẳng, giơ lên ngón giữa.

"Ngươi..."

Thái Sứ Lan âm thầm quỳ lạy...

"Tân quốc công từng định ra một quy tắc, chẳng qua là nhiều năm trôi qua như vậy, đa phần chúng ta đều đã quên." Hoa Tầm Hoan cười lớn, dương dương đắc chí nói, "Phàm là đệ tử Quang Vũ, nếu như cảm thấy có quy tắc nào không tốt, có thể đệ trình tổng viện xem xét, tiến hành sửa đổi."

Nếu như có một phần tư đệ tử đưa ra kháng nghị, có thể sửa đổi quy tắc trong doanh. Thái Sứ Lan đếm đầu người, đệ tử hàn môn đã chiếm quá một phần ba, nhưng vấn đề chính là, một phần ba này, đều dám đứng ra hay sao?

Một khi đã có cái loại ruộng bỏ xuất thân như Khâu Đường, vậy chắc chắn có càng nhiều kẻ nhu nhược khác.

Tô Á tha thiết nhìn tờ đơn trên tay Thái Sứ Lan, lại tha thiết nhìn về phía đám người. Thái Sứ Lan trong lòng thầm kêu không ổn, nếu như bọn họ thật sự có cái dũng khí ấy, thì quy củ trong doanh đã không thể tồn tại lâu như vậy rồi.

Nàng cầm theo tờ đơn, từ từ bước lên. Đệ tử hàn môn thấy vậy đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, có kích động, có khản trương, có lo lắng... ai nấy đều cứng ngắc bất động. Thái Sứ Lan chậm rãi đi qua trước mặt bọn họ. Đa số mọi người đều do dự không dám đón nhận, tay vừa đưa ra liền lập tức rút về. Thái Sứ Lan cũng không để ý, dứt khoát bỏ qua. Nàng không hứng thú nhiều chuyện, cũng không hứng thú làm người đứng đầu hàn môn, nàng chỉ cần công bằng, phá bỏ sự phân chia phẩm cấp nơi này, để ai cũng có quyền tự do lựa chọn, theo đuổi đam mê. Nếu như chính bọn họ còn không có đủ dũng khí đứng lên, vậy nàng còn có thể làm gì đây?

Thái Sứ Lan đi một vòng, cũng không một ai dám nhận. Nàng giơ tập giấy lên, chuẩn bị xé rách. Cảnh Thái Lam vẫn chăm chú nhìn theo từng hành động của nàng, lúc này bỗng nhiên kéo vạt áo Thái Sứ Lan. Nàng cúi đầu nhìn nó, ngồi xồm xuống.

"Tại sao bọn họ lại không cần?"

"Bởi vì bọn họ không có dũng khí." Thái Sứ Lan nhìn vào ánh mắt trong suốt của đứa nhỏ, nhẹ giọng trả lời.

"Nuông cho bọn họ..." Ngón tay mập mạp của Cảnh Thái Lam chỉ về phía đám người, ai bị chỉ đến đều xấu hổ cúi đầu.

"Một khi người ta đã không có dũng khí, dù có cho, bọn họ cũng không cảm được."

Cảnh Thái Lam nghe cái hiểu cái không, đôi mắt to tròn trong veo hiện vẻ khó hiểu. Thái Sứ Lan cũng không nói tiếp, giơ xấp giấy lên.

Đúng lúc này, một bàn tay bỗng nhiên vươn tới, là Tô Á. Nàng dẫn đầu rút ra một tờ giấy. Lại một bàn tay khác vươn đến, ngón tay thon dài tinh tế.

Tiêu Đại Cường thân hình như rắn nước cầm lấy một tờ đơn, đưa cho Hùng Tiểu Giai, cười cười nhìn Thái Sứ Lan, "Tiểu Giai cũng muốn làm một chiến sĩ chân chính."

Hùng Tiểu Giai mặt đen cũng rút ra một tờ giấy, giao cho Tiêu Đại Cường, "Cường Cường thích hợp học tiên thuật."

Hai người liếc mắt đưa tình, kẻ tung người hứng, đồng thanh, "Chúng ta đến đây để học, nếu như không thể, cùng lắm thì cùng nhau bỏ trốn!"

Cảnh Thái Lam lệ nóng doanh trông bày ra tư thế bốn mươi lăm độ thiên sứ. Thái Sứ Lan bên cạnh âm thầm vuốt lên cánh tay nổi đầy da gà.

Có người dẫn đầu, càng ngày càng nhiều người yên lặng tiến lên, tuy rằng vẻ mặt bọn họ không đồng nhất, hoạt thân nhiên, hoặc né tránh, hoặc do dự, nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn rút tờ đơn, đón nhận ánh mắt quan lớn doanh Nhị Ngũ.

Thái Sứ Lan phát hiện, đa số nữ tử đều lựa chọn ủng hộ. Ở doanh Nhị Ngũ này, nữ tử tuy chỉ là người làm nhiệm vụ góp đủ quân số, địa vị thấp hèn nhất. Nhưng mà, cho dù địa vị thấp, tâm huyết ẩn sâu trong họ cũng chưa từng bị hủy diệt.

Từ xưa, nữ tử phong trần vốn nhiều kỳ nhân.

Trong đám người, một bàn tay bỗng nhiên vươn ra, nhanh tay rút lấy một tờ đơn, tốc độ chóng mặt như sợ chính mình sẽ đổi ý, động tác né tránh như sợ bị người khác nhìn thấy.

Là Thảm Mai Hoa.

Dần dần, không có ai tới nữa. Thái Sứ Lan lại đếm qua một lượt, vẫn thiếu một chút. Nàng cũng không có gì tiếc nuối, vứt số đơn còn lại đi - những người hôm nay đã lựa chọn đứng lên, cho dù hiện tại không thành công, thì sự không cam lòng trong lòng họ cũng đã bắt đầu nảy mầm. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, mầm non ấy sẽ sinh trưởng mạnh mẽ, tạo nên sông núi mệnh mông bát ngát.

Lúc này, Cảnh Thái Lam đột nhiên rời đi, nhặt xấp đơn lên, nghiêng ngả đi tới trước mặt một đám đệ tử hàn môn, tươi cười nghiêng đầu nhìn họ. Mọi người đều nghĩ rằng hài tử này là muốn nhét đơn vào tay bọn họ, ai nấy sắc mặt tái nhợt, vừa căng thẳng vừa do dự.

Thái Sử Lan khoanh tay trước ngực, chăm chú nhìn đứa con nứa đường nhặt được này, cũng muốn xem thành quả giáo dục của mình.

Cảnh Thái Lam vuốt vuốt cằm, đi tới đi lui, cuối cùng dừng lại trước mặt một học tử hàn môn cao to nhất, đặt một tờ đơn xuống trước mặt hắn. Sau đó, tụt quần.

"Tí tách." nước tiểu từ từ rơi lên mặt giấy. Tờ đơn nhanh chóng thấm ướt, rách nát, hòa vào trong bùn đất...

Nam tử kia sắc mặt trắng bệch, lão đảo lui ra sau từng bước, nước tiểu đồng tử kia, thật giống như đang tưới thẳng lên mặt hắn. Không chỉ có hắn, tất cả đệ tử hàn môn xung quanh đều mặt cắt không còn giọt máu.

Mấy chục ánh mắt kinh hãi hướng thẳng về phía búp bê đang cười hi hi kia, ai nấy đều nín thở, im lặng tới nỗi kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng. Lúc này, không đợi Cảnh Thái Lam đi tới trước mặt người kế tiếp, những người còn lại đều liều mạng lao tới nhặt một tờ đơn rồi lui ra sau. Trong nháy mắt, mặt đất trống trơn.

Cảnh Thái Lam vừa lòng chớp chớp mắt, thở ra một hơi, ra sức ưỡn cái bụng nhỏ, nước tiểu còn lại lập tức đi ra, dừng lại trước mũi chân đám người. Hóa ra vừa rồi hắn còn giữ bụng, sợ đi tiểu một lần còn chưa đủ giải quyết vấn đề. Thật là mưu tính sâu xa, suy nghĩ chu đáo.

Thái Sử Lại đi tới, vừa mặc quần cho hắn, vừa nói, "Lần sau không cần nhịn, làm vậy không tốt cho thân thể."

"Nhưng mà nếu không đủ nước tiểu thì phải làm sao ạ?" Cảnh Thái Lam non nớt hỏi.

"Con có thể đi nặng."

"Đi nặng không đủ thì phải làm sao ạ?"

"Phun nước miếng."

...

Toàn sân lặng im - Quả nhiên mẹ nào con nấy!

Anh dũng như vậy, quả nhiên dưỡng thành như thế!

Thái Sử Lan xoay người, xòe hai tay trống trơn về phía trước, sống lưng thẳng tắp, giọng nói vang dội.

"Hiện tại, một trăm bốn mươi sáu đệ tử hàn môn nhất trí yêu cầu sửa đổi chế độ đăng ký môn học của doanh, cho phép học tử hàn môn được phép tham gia chương trình dạy của cả bốn khoa!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nhiệt Huyết Sôi Trào

Không gian tĩnh lặng như tờ.

Viện chính khó xử gãi gãi cằm, phó doanh sắc mặt u ám, nghiêng răng ken két, về mặt những người còn lại khác nhau, chỉ có Hoa Tầm Hoan lớn tiếng hô: "Tốt lắm!"

"Thật ra viện chính là một người tốt." Am hiểu vạn sự Thẩm Mai Hoa lại kể tai Thái Sử Lan, nói nhỏ, "Có điều lại là một lão già cổ hủ, làm việc chỉ biết đến nề nếp, chuyện lớn thế này, ông ấy chắc chắn không dám tự quyết định."

"Quy củ của doanh Quang Vũ, các ngươi quả nhiên đọc kỹ nhớ lâu." Sau một lúc, phó doanh lên tiếng, "Nếu đã muốn thảo luận về quy củ, vậy chúng ta cũng sẽ giải quyết mọi việc theo quy củ. Dựa theo quy củ, nếu như tổng viện đại nhân không ở đây, hết thảy sự vụ trong doanh sẽ do viện chính cùng các giáo quan giải quyết. Nếu như hôm nay ngươi đã muốn khiêu nại, vậy bây giờ chúng ta sẽ bỏ phiếu quyết định. Viện chính đại nhân và ta, một người ngang ba phiếu, những người còn lại, mỗi người tính là một phiếu. Hiện tại bắt đầu, ta phản đối."

Hắn một người ngang ba phiếu, lúc này tương đương ba người phản đối.

"Ta tán thành!" Hoa Tầm Hoan lớn tiếng.

"Ta phản đối!" Một nam nhân bề ngoài hơi giống Trịnh Dục lạnh lùng nói.

"Ta phản đối!"

"Ta tán thành!" Một lão nhân dụi dụi mắt, giống như vẫn đang buồn ngủ lắm lắm một câu. Mọi người kinh ngạc nhìn sang.

"Phản đối!" Một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, ánh mắt sắc bén tiến lên.

Từng giáo quan lần lượt tỏ thái độ, dựa theo quan điểm khác biệt, hàng rào phân cách cũng dần dần rõ nét, hai bên phản đối cùng tán thành đều trừng mắt nhìn đối phương.

Thái Sử Lan bình tĩnh nhìn tình hình trước mắt - nơi nào cũng có phe phái đối đầu, tầng lớp cao cấp trong doanh đương nhiên cũng không ngoại lệ. Xem ra, qua việc ngày hôm nay, không chỉ đưa đến thay đổi trong chủng đệ tử, mà ngay cả những người đứng đầu doanh Nhị Ngũ, nội bộ cũng có ít nhiều đổi khác.

Chẳng qua, kết quả cũng thật rõ ràng, người nắm quyền hơn nửa là tầng lớp quý tộc, vì vậy số người phản đối đương nhiên vẫn nhiều hơn.

Chúng đệ tử hội họp nhìn các sư trưởng biểu quyết, cũng là chờ đợi tuyên án số phận bọn họ. Từ khi doanh Nhị Ngũ thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên đệ tử nổi dậy đấu tranh mà có thể khiến các sư trưởng giáp mặt biểu quyết, bất luận thành bại ra sao, chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ được ghi vào lịch sử doanh trại.

Mười phiếu phản đối, bảy phiếu tán thành, ba phiếu trắng. Ánh mắt ai nấy khẩn trương, đồng loạt hướng về người nãy giờ vẫn không tỏ thái độ là viện chính.

"Xin đại nhân hãy đưa ra quyết định!" Phó doanh thấp giọng nói, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Là quan trên cao nhất ở đây, sắc mặt viện chính càng lúc càng đỏ, mồ hôi ướt đầm trán. Hắn vuốt nhẹ cái cằm nhẵn bóng, do dự một lúc lâu, sau đó, trước ánh mắt mong chờ của muôn người, chậm rãi lên tiếng, "...Phiếu trắng!"

Thân mình căng thẳng của mọi người đồng loạt buông lỏng, cùng nhau thở dài một tiếng, hoặc vui mừng, hoặc thất vọng.

"Kết quả biểu quyết đã có." Phó doanh cười lạnh, nhìn thẳng Thái Sử Lan, gần từng tiếng, "Không, chấp, nhận!"

Thái Sử Lan vỗ tay, ôm lấy Cảnh Thái Lam.

Thua thì thua thôi, nàng cũng không muốn tiếp tục ngậm ngùi ở lại, đâm đá với mấy kẻ ở nơi này, thật khiến người ta chán ghét!

"Còn muốn chạy?" Giọng nói khàn khàn của phó doanh từ phía sau vang lên, "Dễ dàng như vậy?"

"Hử?" Thái Sử Lan ôm Cảnh Thái Lam xoay người.

"Chuyện ban nãy đã xong, nhưng việc của ngươi còn chưa tới hồi kết đầu. Đệ tử thứ 500 của doanh Nhị Ngũ - Thái Sử Lan." Phó doanh lạnh lùng nói, "Tự tiện xông vào nơi làm việc, si nhục bề trên Trịnh Dục, xúi dục đệ tử gây rối, bất kính với sư trưởng, tự tiện khiêu khích doanh quy. Theo quân luật của doanh Nhị Ngũ, xử phạt năm mươi quân côn, đuổi khỏi doanh. Những người đi theo phạt hai mươi gậy, khổ công mười ngày. Đội chấp pháp..."

Một đội nam tử mặc giáp đen nhanh chóng đi lên.

"Chuẩn bị ghế phạt!" Phó doanh ra lệnh. Đám người kia lập tức lôi ra một đồng ghế dài, thêm cả dây thừng, xếp thành một hàng dài trên vùng đất trống.

Đệ tử hàn môn ai nấy đều biến sắc, đệ tử phẩm lưu lại hoan hô nhảy nhót. Đám người thiếu gia còn chủ động hỗ trợ khiêng ghế.

"Ta không muốn, ta không muốn..." Thẩm Mai Hoa run rẩy khóc nức nở, ngón tay co quắp nắm chặt ống tay áo Thái Sử Lan, "Phải cớ quần đây! Có thể chết người đây! Lần trước có một nữ đệ tử đã thất cớ tự tử rồi! Ta không muốn, ta không muốn! Trời ơi, ta sai rồi, ta sai rồi..."

Cuối cùng nàng ta vẫn bị người ta dùng dây thừng buộc lấy, hoảng sợ lùi về phía sau, trợn mắt nhìn Thái Sử Lan. Tô Á trầm mặc không lên tiếng, tiến lên chắn trước mặt Thái Sử Lan, Hoa Tầm Hoan kêu to, "Làm càn! Làm càn! Năm mươi quân côn sẽ chết người đây! Làm sao có thể phạt nặng như vậy!"

"Kháng cự không nhận phạt." Phó doanh nhìn chằm chằm Thái Sử Lan, "Thêm mười gậy!"

"Ngươi muốn đánh chết nàng có đúng không?" Hoa Tầm Hoan hô to.

"Xúc phạm doanh quy, chết không đáng tiếc!"

"Thối lắm! Thối lắm, thối lắm!"

Phó doanh hít sâu một hơi không để ý đến Hoa Tầm Hoan, nhìn thẳng Thái Sử Lan, vung tay lên, "Bắt!"

Đội chấp pháp lập tức chạy tới, mọi người đều nín thở.

Thái Sử Lan chỉ vừa kịp giao lại Cảnh Thái Lam cho Tô Á, đã ngay tức khắc bị hai nam nhân giữ chặt cánh tay. Nàng cũng không phản kháng, mặc cho người ta kéo tới ghế dài.

"Cởi quần nàng ta!" Phó doanh cười tàn nhẫn.

Thái Sử Lan bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng phó doanh. Dưới mái tóc đen bay bay hỗn độn trong gió, hai mắt hẹp dài của nàng lóe sáng, sắc bén tựa lưỡi dao.

Đối phương dường như cũng vì ánh mắt lạnh lùng của nàng mà cả kinh ngẩn ra, sau đó lập tức cười lạnh. Trịnh tứ thiếu gia ngênh ngang đi tới, hai tay kéo căng dây thừng, cười to, "Cởi nha, cởi nha, hôm nay thật sáng khoái, không đâu lại có thể xem đủ mông nữ nhân doanh Nhị Ngũ."

Đám đệ tử hàn môn đứng yên bất động, đáy mắt như lóe sáng, xiết chặt nắm tay, chặt tới nỗi ống tay áo cũng bắt đầu rung động. Trong không gian yên ắng, mơ hồ vang lên tiếng "ken két".

Bốn bề không một tiếng động, nhưng dường như lại tràn ngập sát khí.

"Cởi nha, cởi nha..." Trịnh tứ cười to, đi đến bên người Thái Sử Lan, gạt hai người chấp pháp ra, chậm rãi đưa tay kéo đai lưng Thái Sử Lan.

"Xoẹt" một tiếng, tia máu lập tức bắn ra. Họ Trịnh tựa như sừng sốt, vì quá bất ngờ mà quên đi đau đớn. Giấy sau liền kêu to một tiếng, lập tức ngã ngửa ra sau, máu tươi trên lưng ô ạt chảy xuống.

Thái Sử Lan rút tiểu đao đâm đĩa máu tươi ra, một tay tóm lấy cổ Trịnh thiếu, hàn quang chọi lóe, tiểu đao lập tức kề sát cổ hắn. Động tác của nàng mau lẹ mà ngoan độc, khiến cho đội chấp pháp đứng cạnh cũng không kịp phản ứng. Thái Sử Lan ngẩng đầu nhìn lên, động tác quá mãnh liệt khiến tóc đen rối loạn che lấp đôi mắt nàng, nhưng không che nổi tia sáng lóe lên trong con ngươi, lạnh lùng mà tĩnh lặng, có chút thị huyết, y hệt dã thú.

"Ai dám đụng đến ta, ta liền giết hắn!"

Không gian tĩnh lặng như tờ, ai nấy đều hít thở không thông, chỉ riêng nàng thủy chung lạnh lùng như băng tuyết, giọng nói không chút run rẩy.

"Nhóm người nhu nhược các ngươi, còn đứng đó chờ người ta đến cởi quần à?"

Một lời này, giống như sét rạch ngang trời. Đám người này giờ bị Trịnh thiếu kích động đến nỗi con ngươi ngập tràn tia máu, vì một lời này của Thái Sử Lan mà lập tức bùng nổ, máu nóng sôi trào, hơn trăm người lập tức tiến lên từng bước.

"Ai xỉ nhục ta, ta quyết liều chết!"

Tiếng hô như sấm, chấn động đất trời, nhóm người có chức vụ từng bước lui về sau, đồng loạt biến sắc.

Chúng đệ tử trước mắt không còn vẻ khúm núm hàng ngày, lúc này, họ là lửa giận cuộn cuộn, là tường sắt cao lớn, là đội quân ánh mắt ngập tràn tia máu, là những linh hồn bị khinh thường bức ép lâu ngày, rốt cuộc bị Thái Sử Lan châm ngòi thiêu đốt, bị phần cùng nhiệt huyết như nước như sóng, thét gào lao tới.

"Các ngươi dám tạo phản?" Phó doanh rít gào, vung ta lên. Đội chấp pháp cầm theo trường thương tiến lên, cản lại đám đệ tử tay không tác sát.

Mũi thương sắc bén chìa tới, đám đệ tử lại không chút để ý, tiếp tục ưỡn ngực tiến về phía trước, ánh mắt kiên quyết, lạnh lẽo như lưỡi dao.

Chúng đệ tử tiến lên một bước, thương sắt run rẩy lui về phía sau, lại bị tiếng rít gào của phó doanh cản lại.

"Phản rồi! Phản rồi! Không được lui! Ai còn dám tiến lên nửa bước, giết ngay kẻ đó!"

"Giết, giết, giết!" Chúng đệ tử vẫn chỉnh tề bước tới, thẳng lưng đón nhận mũi thương.

Mũi thương lạnh lẽo lóe sáng..

Máu thịt trộn lẫn rơi xuống..

Giăng co hết sức căng thẳng..

Bỗng nhiên, từ sau lưng đám người, một giọng cười ôn hòa vang lên.

Người nọ nhẹ nhàng nói: "Gấp cái gì, phiếu còn chưa bỏ xong đâu."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Xoay Chuyển Càn Khôn

Editor: Imelda

Nghe thấy giọng nói này, Thái Sử Lan khẽ nhủ mảy.

Nữ đệ tử bốn phía đồng loạt reo hò, "Giáo quan Lí!"

Giáo quan Lí? Rõ ràng thần thấy đầu không thấy đuôi? Cái tên "giáo quan Lí" mà Thái Sử Lan nghe nhiều tới nỗi muốn thủng cả lỗ tai? Không phải tên là Lí Phù Chu sao?

Nhưng mà...giọng nói này, rõ ràng là của Lí Cận Tuyết. Chính là Lí Cận Tuyết đã cùng nàng bị người đuổi giết, sau đó mất tích bên sườn núi.

Từ khi xuyên qua đến nay, đây là người duy nhất ngay từ lần gặp đầu đã đối xử rất tốt với nàng. Từ khi người ấy vô cớ mất tích, tuy ngoài mặt nàng lạnh nhạt như thường, nhưng thật ra cũng không phải không có chút nhớ mong. Giờ phút này, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói ấy, đáy lòng nàng dường như hơi nóng lên.

Hóa ra huynh ấy còn có một cái tên khác, hóa ra huynh ấy vẫn bình an vô sự.

Thái Sử Lan quay đầu, chỉ thấy một người đứng lặng trong gió xuân, dưới tán cây xanh biếc, khẽ mỉm cười nhìn lại.

Nét mặt tươi cười như cảnh xuân, xinh đẹp như cánh đào, ánh mắt ấm áp. Tình hình hết sức căng thẳng lúc này cũng vì nụ cười của người ấy mà có phần dần ra, đội chấp pháp theo bản năng buông lỏng cán thương, chúng đệ tử cũng dừng chân. Chỉ có các giáo quan phản đối nhủ mảy.

"Lí tiên sinh cũng muốn bày tỏ thái độ sao?" Sắc mặt phó doanh có chút không tốt. Người này vốn lạnh lùng nham hiểm, nhưng đối diện với Lí Cận Tuyết lại trở nên khiêm nhường cùng cung kính.

"Mấy ngày trước ta đã tới đây một chuyến, nhưng vì có chuyện gấp nên phải rời đi. Sau đó lại nghe nói doanh Nhị Ngũ đã tập hợp đủ quân số, liền đặc biệt trở về chúc mừng." Lí Cận Tuyết chăm chú nhìn Thái Sử Lan, ánh mắt ấm áp.

"Nếu Lí tiên sinh đã tới, vậy đương nhiên có quyền tham gia sự vụ trong doanh." Phó doanh chỉ tay về phía Thái Sử Lan, "Chuyện vừa rồi chắc hẳn ngài còn chưa rõ ràng lắm, nữ nhân này tự tiện..."

"Ta hiểu." Lí Cận Tuyết nhã nhặn đánh gãy lời nói của hắn, "Việc Thái Sử cô nương cùng đệ tử hàn môn lần này là sai hay đúng, hẳn là nên đợi kết quả cuối cùng được đưa ra mới có thể nói rõ ràng."

"Ý của Lí tiên sinh là, nếu như khiếu nại của Thái Sử Lan được thông qua, nàng ta liền trở thành vô tội?" Phó doanh nhướn mày, cười lạnh, "Nếu Lí tiên sinh đã nói vậy, được thôi."

Mọi người đều yên lặng, ai cũng hiểu, cho dù Lí Cận Tuyết có bỏ phiếu tán thành, bất quá cũng chỉ thêm một người, căn bản không thể xoay chuyển đại cục, phó doanh chẳng qua cũng biết rõ chuyện này nên mới ra vẻ hào phóng mà thôi.

"Điều phó doanh quả nhiên công tư phân minh. Lí mỗ bội phục." Lí Cận Tuyết tán thưởng, lại hỏi, "Nếu vậy, ta có thể tham gia biểu quyết đúng không?"

"Đương nhiên có thể."

"Tốt lắm." Lí Cận Tuyết cười nhẹ, chậm rãi lấy một vật từ trong ống tay áo ra, "Ta tán thành..."

Phó doanh cười lạnh.

"...Thêm cả Tán quốc công ủy thác ta tỏ thái độ, tán thành."

Nụ cười của phó doanh lập tức cứng đờ.

Lí Cận Tuyết mở lòng bàn tay, trên đó, một kim bài sáng loáng rạn rờ, một chữ "Tán" khắc rõ ràng theo lối chữ Triện.

"Dựa theo quy củ," Lí Cận Tuyết nói tiếp, "Ta là giáo quan được đặc biệt mời đến, tham gia biểu quyết lấy một chống hai. Tán quốc công trước giờ không tham dự chuyện trong phân doanh của Quang Vũ, nhưng tin tưởng với thân phận tổng lĩnh Quang Vũ của hắn, có thể coi sánh ngang với phó doanh đại nhân, chính là lấy một chống ba."

Phó doanh cứng ngắc nhìn chằm chằm lệnh bài trong tay hắn, cảm thấy cổ họng khô khốc.

Tại sao hắn lại có thể quên mất thân phận người kia cơ chứ?

"Thêm năm người tán thành." Lí Cận Tuyết quay người nhìn sang viện chính, "Người xem?"

Viện chính liếc nhìn lệnh bài một cái, ai cũng không biết Tấn quốc công rốt cuộc có ủy thác Lí Cận Tuyết thật hay không, nhưng lệnh bài thật sự trong tay người ta, người ta đương nhiên có quyền.

Trên dưới trong triều không ai không biết, Lí Phù Chu - đại tổng quản phủ Tấn quốc công, tổng quản bậc nhất Nam Tề.

Bậc nhất, năng lực bậc nhất. Dung Sở không thích ở kinh, quanh năm dạo chơi thiên hạ. Hết thấy sự vụ trong phủ Tấn quốc công, từ chuyện lớn như quả mùng thọ hoàng đế đến chuyện nhỏ như lễ tắm ba ngày cho hài tử đều do một tay đại tổng quản xử lý, chưa từng một lần phạm lỗi.

Bậc nhất, địa vị bậc nhất. Tương truyền, hần cùng Dung Sở cũng không phải quan hệ chủ tớ, hần làm tổng quản trong phủ Dung Sở cũng không phải là bán mình làm nô. Mà bởi vì trước kia, gia tộc mắc nợ ân tình Dung gia. Do vậy, xuất phát từ báo ân, mỗi thế hệ Lí gia đều khẳng khái đưa một con cháu đến Dung phủ lưu lại vài năm, cùng quốc công đương thời giống như huynh đệ. Cho nên, nói đúng ra, hai người họ giống như bằng hữu. Dung Sở kia giống như hồ ly không dễ chọc vào, nhưng lại tương đối tín nhiệm Lí Phù Chu. Lí Phù Chu làm đại tổng quản, ra vào tự do, cũng không cần lúc nào cũng ở trong phủ. Dung Sở cũng cho phép hần điều khiển sự vụ trong phủ, nắm giữ cương vị. Đối với vương công quý tộc mà nói, đây là một chuyện xưa nay hiếm gặp.

Bậc nhất, thần bí bậc nhất. Người dưới trướng Dung Sở, yêu cầu quan trọng nhất chính là xuất thân rõ ràng. Nhưng Lí Phù Chu lại là ngoại lệ. Tương truyền Lí Phù Chu xuất thân từ võ lâm thế gia thần bí, cự phách giang hồ, dòng máu cao quý, gia thế hiển hách, địa vị trên giang hồ ngang với địa vị của Dung Sở trong triều đình Nam Tề, nhưng đến nay, chuyện này vẫn chưa có chứng cứ chứng minh.

Cho nên, Lí Phù Chu lấy ra lệnh bài của Dung Sở, cũng giống như Dung Sở đang đứng ngay trước mắt. Người trong doanh Nhị Ngũ, bất luận là ai cũng không dám đi tìm Dung Sở chứng thực. Vì sao ư? Bởi Dung Sở chính là một người nổi danh bao che khuyết điểm người mình, đương nhiên sẽ gật đầu xác nhận.

Học sinh hàn môn vui vẻ hoan hô, đội chấp pháp lại lo lắng nhìn trái nhìn phải. Viện chính thờ phào nhẹ nhõm, liên tục nói, "Lui ra, lui ra!"

Sắc mặt phó doanh u ám, sau một lúc lâu mới cắn răng nói, "Doanh Quang Vũ của chúng ta nhiều năm nỗ lực thực hiện nghiêm quy, sao có thể vì mấy lời của dân đen mà nói sửa liền sửa?"

"Tất cả đều dựa theo quy củ mà định đoạt." Lí Cận Tuyết cười nói, "Câu nói vừa rồi của Điều phó quan, tại hạ vô cùng đồng ý."

"Cho dù cho phép sửa đổi." Điều phó quan khẽ cắn môi, sắc mặt xanh mét, "Nữ nhân này xúc phạm doanh quy, đã thương đồng môn, đây là tội nặng, tuyệt đối không thể tha thứ!"

Học sinh hàn môn nghe thấy câu này, tiếng reo hò lập tức dừng lại, gập dờ tiến lên. Thái Sứ Lan vẫn bất động như cũ, không có vẻ gì kích động, tiểu đao trên cổ Trịnh thiếu cũng không chút run rẩy.

"Lời này của Điều phó doanh sai rồi." Lí Cận Tuyết cười ôn hòa, "Khiếu nại đã được thông qua, dựa theo điều hai mươi ba trong doanh quy, phạm là người thành công sửa đổi luật doanh, đều coi là có công lao đặc biệt, được ban ngợi khen, phần thưởng là huân chương "gia ngôn", sau khi kết thúc khóa học, cho phép thăng một bậc quan. Viện chính, ta nói điều này đúng chứ?"

Lão giả mặt đỏ do dự một chút, gật gật đầu.

"Về phần sát thương đồng môn..." Lí Cận Tuyết bỗng quay sang, nháy mắt với Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan lập tức thu đao, đẩy Trịnh thiếu ra, gật gật đầu với hần, "Thật ngại quá! Chỉ đùa chút thôi."

"Người xem," Lí Cận Tuyết nói tiếp, "vui đùa."

Lão giả mặt đỏ ho khan một tiếng. Hoa Tầm Hoan cười to, "Đúng vậy, vui đùa. Có thể mà các người cũng bị dọa tái mặt, thật ngốc!"

Người nhà Trịnh gia hai mặt nhìn nhau. Sắc mặt Điều phó doanh như gan lợn, gân xanh trên trán thỉnh thoảng nháy lên, sau một lúc lâu nói khàn giọng nói: "Vô sỉ!"

Trịnh tứ thiếu gia đột ngột bị đẩy ra, đầu óc vẫn đang choáng váng, theo bản năng muốn đẩy ngược Thái Sứ Lan. Tay vừa giơ lên, chợt bị nàng nhét vào đồ vật gì đó lạnh lẽo như băng. Hần cúi đầu, rõ ràng là một thanh đao nhỏ.

"Đồ vật của mình thì phải cầm chắc nhé!" Thái Sứ Lan bình tĩnh nói.

Trịnh tứ thiếu gia suýt nữa ói máu - chính là cái đao đã khoét một hố sau lưng hần, từ lúc nào lại biến thành "đồ vật của mình"?

"Thái Sứ Lan!" Điều phó doanh gầm lên, "Mặc dù hôm nay ngươi nhận được ngợi khen, nhưng tội đã thương đồng môn vẫn không thể tha thứ! Ngươi cho là ngươi đem hung khí bỏ đi là có thể chôn vùi chứng cứ phạm tội hay sao? Vết thương của Trịnh tứ vẫn nguyên vẹn ở đây."

Thái Sứ Lan không thèm để ý hần, mặt lạnh cúi xuống nhìn Trịnh tứ thiếu gia còn đang ngây ngốc, giọng điệu trầm thấp mà rõ ràng, "Trong tay áo ta vẫn còn một cây đao."

Trịnh tứ thiếu gia rung mình một cái, theo bản năng muốn chạy trốn, có điều cánh tay vẫn đang bị Thái Sử Lan nắm chặt, lại vì bị thương mà cả người mềm nhũn, làm sao có thể rời đi.

"Chỉ cần ngươi khôn ngoan một chút, ta sẽ không ra tay." Thái Sử Lan hỏi hột nói, "Cắt bỏ một quả thận, ngươi còn có thể sống, nhưng nếu mất cả hai, ngươi tự hiểu đây."

Nàng nói xong, ung dung ngẩng đầu lên - ăn chơi trác táng tiếc mệnh như vàng, chắc chắn không muốn liều mạng cùng nàng đi chết.

"Ta...ta..." Trịnh tứ thiếu gia mồ hôi nhễ nhại.

"Trịnh tứ, ngươi yên tâm..." Điều phó doanh vừa muốn nói chuyện, lại lập tức bị giọng nói của Trịnh tứ thiếu gia cắt ngang.

"Không phải...không phải...Đao này, đao này là của ta. Vừa rồi ta thấy nàng bị trói, cảm thấy không đành lòng, muốn giúp nàng cởi trói...Là, chính là như vậy...Ta đến giúp nàng cởi trói, trong lúc vô ý va chạm, lại lâm bị thương chính mình..."

Đám người bốn phía xung quanh tròn mắt há mồm, Điều phó doanh càng nghe càng khiếp sợ. Trịnh tứ càng nói càng trôi chảy, Thái Sử Lan càng nghe càng vừa lòng.

Không tồi, chỉ số thông minh không tồi.

Trịnh tứ nói xong, hai mắt vừa đảo, "rầm" một tiếng, thẳng tắp ngã xuống đất.

Bị thương, bị giữ hai bên, kinh hãi trải qua giây phút sinh tử, hần sớm đã không chịu nổi, lại vừa tức giận vừa ủy khuất, nghiêng răng nghiêng lợi nuốt máu vào trong, cuối cùng cũng kiệt sức ngã xuống.

Thái Sử Lan bình tĩnh bước qua người hắn, xắn tay áo lên - nàng căn bản không có cây đao thứ hai. Cái kia là lúc trước đưa cho Cảnh Thái Lam gọt hoa quả, lúc ra ngoài sợ có việc cần đến nên mới thuận tiện mang theo.

Nàng gạt đầu với Lí Cận Tuyết, cũng không định cảm ơn hắn vào lúc này, xoay người ôm Cảnh Thái Lam lên, toan bước đi. Phía sau, giọng nói ảm áp dễ nghe của Lí Cận Tuyết vang lên.

"Thái Sử cô nương, xin dừng bước."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ghen Tuông

"Thái Sử cô nương, xin dừng bước. Ta nghĩ, có lẽ nàng muốn biết chương trình học nào thích hợp với bản thân."

Thái Sử Lan dừng lại, còn chưa kịp trả lời, một đám nữ nhân đã nhao nhao nhảy tới, Thẩm Mai Hoa đi trước đón đầu.

"Giáo quan Lí, chúng ta cũng muốn biết chương trình học nào thích hợp a a a..."

"Tốt lắm" Lí Cận Tuyết ôn hòa gạt đầu, dưới ánh mắt tràn ngập chờ mong của đám nữ nhân, lập tức kéo Hoa Tầm Hoan ra, "Giáo quan Hoa so với ta càng hiểu sâu biết rộng chuyện trong doanh, chắc chắn nàng ấy sẽ vui vẻ giải đáp mọi người."

"Vô cùng vui lòng." Hoa Tầm Hoan nhe răng cười, liếc mắt nhìn Thái Sử Lan một cái, lại nghiêng người thì thầm bên tai Lí Cận Tuyết, "Ngươi theo đuổi nữ nhân, đây phiền toái về phía ta, có chuyện tốt gì không?"

"Lần này ta du ngoạn hành tinh Tây Bắc, nhìn thấy một vài nam tử rất được..." Lí Cận Tuyết cười rộ lên, đôi mắt cong cong.

"Ngươi cắt đi!" Hoa Tầm Hoan đẩy hắn ra ngoài, "Đi mà theo đuổi nữ nhân của ngươi đi!" Quay đầu lại, nụ cười u ám hiện lên, "Các cô nương, muốn hỏi cái gì? Cứ việc phóng ngựa lại đây...A? Thẩm Mai Hoa, bản giáo quan tự mình giải đáp thắc mắc, ngươi lại dám bỏ đi?"

"Bất công! Bất công!" Phía xa xa, âm thanh kêu khóc thảm thương của Thẩm Mai Hoa truyền đến...

Trong khi Hoa Tầm Hoan cũng Thẩm Mai Hoa còn đang ồn ào náo nhiệt, Thái Sử Lan lại cùng Lí Cận Tuyết ở cùng một chỗ, không khí có chút khác thường.

Hai người chậm rãi dạo bước trên đường nhỏ trong viện, kẻ trước người sau, đệ tử bốn phía xung quanh đều chỉ trò bàn tán. Phía xa xa, đám nữ đệ tử vẫn đang bị thương kêu rên. Thái Sử Lan trước giờ là người thích yên tĩnh, mặc dù có hơi khó chịu, nhưng cũng lười mở miệng. Lí Cận Tuyết lại nhìn ra tâm trạng của nàng, bỗng dừng bước, mỉm cười nói: "Ta biết phía trước có cái đình, phong cảnh không tồi, có muốn tới đó ngồi một chút không?"

Thái Sứ Lan không thể không gật đầu một cái, ngược mắt nhìn lên, phía trước là một vách núi cao cao, nghiêng nghiêng hướng lên, giống như một chiếc răng nanh khổng lồ, mà ở trên đỉnh răng nanh, có một tòa đình nhỏ, vắng vẻ đón gió.

Đình này gọi là "Lăng Dục", thân lăng tuyệt đỉnh, như gắn hai cánh. (Dục: cánh.)

Từ trong doanh muốn đi tới đình, phải đi qua một đoạn sơn đạo gấp ghe. Chính vì vậy, mặc dù nơi đó phong cảnh bao la hùng vĩ, mê hoặc lòng người, nhưng cũng ít ai nguyện ý lặn lội đường xa đi lên.

Thái Sứ Lan trầm mặc, bắt đầu tiến về phía trước. Cảnh Thái Lan đi sau nàng, chân ngắn nghiêng ngả lão đảo.

"Ta bế đi." Lí Cận Tuyết nhìn Cảnh Thái Lan, vươn tay về phía nó.

Cảnh Thái Lan nhìn sang Thái Sứ Lan.

"Cảnh Thái Lan." Thái Sứ Lan không quay đầu, chỉ lên đình, "Có cảm thấy bên trên rất đẹp không?"

"Đẹp." Cảnh Thái Lan non nớt đáp lại.

"Có muốn đứng trên đó, nhìn người phía dưới đi lại như kiến không?"

"Muốn." Cảnh Thái Lan cười hì hì, cảm thấy người bé như kiến chơi đùa rất vui.

"Vậy tự đi đi." Thái Sứ Lan ngửa đầu nhìn đỉnh núi, "Cảm giác được người khác bế đi không thể nào bằng được tự mình leo tới đình."

Cảnh Thái Lan cười ha ha, "...Mỗi ngày các nàng đều bế con ngồi lên..."

"Từ nay về sau, con phải tự mình đi lên." Thái Sứ Lan quay đầu nhìn nó, "Một lần không được, vậy thử lần hai. Hai lần không được, còn có lần ba. Chỉ cần có quyết tâm, ai dám cản trở con, con liền đá người đó xuống."

"Người nào cản trở con, liền đá xuống." Cảnh Thái Lan hung hăng ưỡn bụng nhỏ.

Thái Sứ Lan gật đầu một cái, tiếp tục tiến về phía trước.

Lí Cận Tuyết dừng chân, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng của Cảnh Thái Lan, ánh mắt lóe lên tia lạ lùng; lại nhìn sang bước chân không tính nhẹ nhàng nhưng vẫn kiên quyết không lùi lại của Thái Sứ Lan, lập tức xóa bỏ ý định dùng khinh công kéo nàng lên núi.

Nữ tử quật cường này, nàng giống như núi cao sừng sững, luôn khiến người bên cạnh cảm thấy an tâm vững dạ, nhưng trước sau vẫn có cảm giác khó lòng chạm tới.

"Thúc thúc có kẹo đường này." Hắn giống như làm ảo thuật lấy ra một cây kẹo đường màu tuyết trắng, quơ quơ trước mặt Cảnh Thái Lan, "Nếu như con có thể đi đến cái cây kia, kẹo đường này liền cho con."

Hai mắt Cảnh Thái Lan lập tức phát sáng, lập tức xuất phát.

Thái Sứ Lan nhìn qua vị trí cái cây kia, đại khái chính là nơi Cảnh Thái Lan dùng hết sức lực hiện tại có thể đi tới, Lí Cận Tuyết quả nhiên vẫn nhanh nhạy như trước.

"Tại sao huynh còn mang theo đường bên người?"

"Ta nghe nói nữ đệ tử cuối cùng còn dẫn theo con nhỏ, nửa đường liền dừng lại mua kẹo." Đuôi mắt khỏe môi hắn đều cong cong, lộ ra ý cười, đẹp như sắc xuân.

Thái Sứ Lan hơi chậm lại, nghĩ thầm, một nam tử dịu dàng tinh tế như vậy, khó trách nữ nhân cả doanh Nhị Ngũ đều hận không thể ôm hắn làm của riêng.

Chỉ cần nơi nào có hắn ở đó, nơi đó không khí dường như cũng mềm mại theo, ánh nắng trong vắt diệu kỳ.

Cảnh Thái Lan tinh thần hăng hái đi về phía cái cây, quả nhiên khi tới nơi thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hồng hộc thở dốc, không thể tiến thêm nữa bước. Tuy rằng Thái Sứ Lan muốn rèn luyện nó, nhưng cũng không đành lòng nhìn nó chịu thương tổn, liền đưa kẹo đường cho Cảnh Thái Lan, dặn dò, "Ồ chỗ này chờ ta, không được chạy loạn, nếu không sẽ để con giặt quần áo cho ta một tháng."

Cảnh Thái Lan gật đầu lia lịa, cầm kẹo đường vui vẻ liếm liếm. Lí Cận Tuyết vỗ vỗ tay, nói với không khí, "Bảo vệ tốt tiểu thiếu gia.", sau đó tiếp tục cùng nàng leo núi.

Thái Sứ Lan cũng không mấy kinh ngạc. Lí Cận Tuyết này, tuy rằng mang đến cho người ta cảm giác sạch sẽ đến trong suốt, nhưng trên thực tế, khi trong suốt đạt đến cực điểm, lại khiến người ta mơ hồ không nhìn thấu. Mà nàng, cũng không định nhìn thấu người này.

Hai người yên lặng đi lên đỉnh núi, sau khoảng một canh giờ, Thái Sứ Lan liền bị tụt lại phía sau. Núi này chỉ có một đường đi, trên đường lại nhấp nhô đá vụn, tương đối khó đi, mà nàng dù sao cũng không có võ công.

Đến khi Thái Sứ Lan ngừng đầu, thấy được hai chữ "Lăng Dục" hiện lên trước mặt, đáy mắt lập tức sáng ngời.

Tòa đình mang theo phong cách cổ xưa, hết sức thanh cao, góc mái màu nâu; một nửa chơi vơi trong khoảng không, một nửa nằm trên vách đá; một nửa đón nắng, một nửa hứng gió. Đứng bên ven đình, giống như đang tay là có thể ôm trọn khoảng không mênh mông cùng trời đất rộng lớn.

Thái Sứ Lan đứng ở chỗ cao nhất trong đình, theo bản năng dang rộng hai tay, gió núi lập tức lùa tới, thổi bay khăn đội đầu của nàng, mái tóc không ngăn cũng không dài của nàng bay bay trong gió, giống như hắc kỳ pháp phối trên cao.

Thái Sứ Lan từ từ nhắm mắt, ánh nắng nhẹ nhàng bao phủ khuôn mặt nàng, mon trốn làn da gần như trong suốt, vài tia sáng lóng lánh như kim cương nhảy nhót trên vàng trán cao rộng của nàng.

Cách đó ba thước, Lí Cận Tuyết yên lặng nhìn nàng - nơi nàng dừng chân, tuy rằng là chỗ cao nhất, rộng rãi thoáng mát nhất, cảm giác có thể dễ thêm vài người đứng cạnh, nhưng nơi ấy, cũng là vị trí nguy hiểm nhất: dốc đứng, lại trơn nhẵn ẩm ướt, rất dễ dàng trượt chân, thậm chí chỉ cần gió lớn một chút, thật sự có thể thổi bay người ta xuống khe núi. Trước kia hắn cũng từng nhìn thấy đệ tử lên đây, nhưng bất luận nam nữ, chẳng mấy ai dám tiến tới vị trí này. Vậy mà nàng, một nữ tử không chút võ công, lại dứt khoát chọn lựa đứng đó, giống như đây chính là bản năng của nàng - không sợ hiểm nguy, chỉ hướng về nơi cao nhất.

Nàng đứng đó, đón gió thổi tới, không giống mọi người sau khi vất vả leo núi đi lên, sau đó kích động hát vang, nàng chỉ yên lặng một chỗ, nhưng lại mang nét hiền ngang lẫm liệt.

Lí Cận Tuyết vô thức đưa tay kéo ống tay áo nàng.

"Gió lớn." Hắn nói, "Nàng cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi."

Thái Sứ Lan thỏa mãn hít sâu một hơi, lui vào trong, kéo hai ống quần lên, thoải mái ngồi xuống.

"Lí Cận Tuyết, ta còn chưa có hỏi huynh, ngày đó huynh làm thế nào mà thoát hiểm?"

"Gọi ta là Phù Chu đi." Hắn cười, "Cận Tuyết là tên hiệu của ta, Phù Chu mới là tên thật. Ngày đó ta rơi xuống khe núi, phía dưới thông với động ngầm, trong động lại có nước. Ta rơi vào nước liền bị cuốn ra ngoài núi, đến khi đi ra đã ở một nhánh khác của Lộc Minh Hà. Cũng may kỹ năng bơi của ta tốt, nhưng mà do bị thương, chỉ có thể liên tục dưỡng thương, không có khả năng báo cho nàng biết ta đã an toàn." Hắn áy náy nhìn Thái Sứ Lan, "Thật có lỗi."

"Ta còn phải xin lỗi vì ngày ấy đã để nàng hoảng sợ." Hắn lại nói, "Ta đắc tội với một đám người giang hồ, hôm đó đám người ấy đuổi giết ta, không ngờ lại làm lên lụy tới nàng."

Thái Sứ Lan gật đầu, "Không có việc gì là tốt rồi."

Lí Phù Chu khẽ cười, "Phải. Thấy nàng bình an ngồi cạnh ta, ta cũng cảm thấy rất tốt."

Hai người cùng trầm mặc, cũng không phải vì xấu hổ, mà bởi không muốn phá vỡ không khí bình yên lúc này. Gió nhẹ thổi qua, mềm mại như múa.

Sau một lúc lâu, Lí Phù Chu bỗng ngồi xổm xuống, cầm cổ chân Thái Sứ Lan lên, bắt đầu tháo giày nàng ra.

Thái Sứ Lan không có sợ hãi kêu lên, cũng không rút chân lại, chỉ cúi đầu nhìn hắn. Về mặt Lí Phù Chu so với nàng lại càng thân nhiên.

"Giày của nàng rất cứng, đường núi lại nhiều đá vụn, nàng ít khi leo núi, phương thức đi lại không đúng, lòng bàn chân nhất định có bọt nước." Hắn nửa quỳ gối, cúi đầu cùi giày nàng, động tác mềm mòng. "Trước tiên phải làm vỡ bọt nước, ta có thuốc cao tốt, bôi lên rồi chờ một lúc là được. Nếu không nàng xuống núi sẽ càng khổ cực."

Thái Sứ Lan không đáp lại, vẫn chăm chú nhìn hắn.

Ngón tay hắn rất nhẹ nhàng, bắt đầu chọc vỡ bọt nước ở chân nàng. Thái Sứ Lan lại dường như không cảm nhận được đau đớn, chỉ cảm thấy đầu ngón tay hắn cẩn thận bôi thuốc cao lên, thuốc cao bôi tới đâu, nơi đó lại mát rượi, vô cùng thoải mái. Nàng bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Từ nhỏ tới lớn, nàng chưa từng thân mật với ai như vậy, cũng chưa có một ai săn sóc nàng như thế. Khi còn nhỏ, trí nhớ có chút mơ hồ, nhưng nàng có thể chắc chắn một điều, mẹ vất vả kiếm sống, cũng ít khi dịu dàng với nàng. Cảm giác được một người ôm ấp, được một người hôn khẽ lên trán, vuốt ve đôi tay,...tất cả, đều thật mơ hồ cùng xa lạ.

Mái tóc bị gió thổi loạn, che đi ánh mắt có chút mê mang. Ngay lúc này, không hiểu tại sao trong lòng bỗng vang lên báo động, nàng nghiêng người nhìn về phía xa, dưới gốc cây kia, bóng dáng nho nhỏ của Cảnh Thái Lam không biết đã biến mất từ khi nào. Thái Sứ Lan cả kinh, theo bản năng đứng dậy. Chân vừa thu lại, Lí Phù Chu lập tức kinh giác, nghiêng đầu nhìn sang, về mặt cũng hơi biến sắc.

Mà gần như cùng lúc, một giọng nói từ phía sau vang lên, "Hai vị cũng thật vui vẻ!"

Chương 46: Cường Ôm.

Editor: Imelda

Giọng nói kia rất quen thuộc, chỉ là phương hướng truyền đến có phần kì dị - Thái Sử Lan và Lí Phù Chu ngồi trong đình, sau lưng rõ ràng là khe núi.

Mà giọng điệu kia, còn có phần kì lạ, có chút chế cười, có chút lạnh nhạt, còn có chút tức giận, trong nháy mắt, Thái Sử Lan còn giống như người thấy mùi giấm chua.

Nàng quay đầu, phía sau đương nhiên không có ai, nhưng Lí Phù Chu lại ngẩng đầu nhìn lên, Thái Sử Lan cũng đưa mắt nhìn theo. Phía trên, một vạt áo mỏng màu xanh ngọc từ mái đình rủ xuống, tung bay giữa sương mù trên núi, dường như còn có thêm một vạt áo cùng màu nữa. Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, giống như nói với một người khác.

"Cảnh Thái Lam" Hần nói, "Ta nói gọi con cùng quay về kinh, con không nghe. Hiện tại con xem, nữ nhân này lại còn bỏ con giữa đường, cùng nam nhân du sơn ngoạn thủy, khanh khanh ta ta, cũng không mấy may sợ con bị dã thú tha đi."

Về mặt Lí Phù Chu có chút kinh ngạc, sau đó lập tức cười cười, lắc đầu, cầm lấy đôi tất bên cạnh.

Thái Sử Lan mím môi không nói, nghĩ thầm, hiện tại Cảnh Thái Lam không phải do dã thú nhà người tha đi hay sao?

Phía trên đình đầu, âm thanh nhỏ nhất vang lên, y bào xanh ngọc từ từ hạ thấp, giống như một áng mây phủ lên đỉnh núi...hoa văn tinh xảo phát phơ trong gió...đai lưng ngọc bích cột chặt eo nhỏ...chiếc cằm tròn bóng, góc cạnh...khóe môi hơi hơi nhếch lên, không rõ vui giận...Cuối cùng là cặp mắt lung linh rọi soi bốn phía, khuyết đảo Nam Tề, lúc này nhìn qua không ra tâm trạng.

Tấn quốc công tôn quý của Nam Tề ôm theo Cảnh Thái Lam, nhẹ nhàng đáp xuống đình, trên môi còn mang một nụ cười ý tứ hàm xúc, khiến người ta có cảm giác mật mờ. Hần nhìn Thái Sử Lan, nàng cũng nhìn lại hần, về mặt như muốn hỏi "Người tới đây làm gì?".

Hần lại quay sang nhìn Lí Phù Chu, Lí Phù Chu cười cười, tay vẫn tiếp tục động tác, nói: "Sao huynh cũng đến đây?"

"Phù Chu." Dung Sở lại cười, kéo dài giọng, "Có câu này, không biết huynh đã nghe qua chưa?"

"Sao cơ?" Nghe ra giọng điệu bất thường của hần, Lí Phù Chu dừng tay, nhìn lên.

"Thê tử bằng hữu, không thể chơi đùa."

Lí Phù Chu trầm mặc, hơi biến sắc, cũng không phải vì xấu hổ, mà có chút tức giận, "Thê tử?"

Dung Sở không đáp, sắc mặt trầm xuống.

Thái Sử Lan cảm thấy không khí thật kỳ quái! Phản ứng của Lí Phù Chu khi nghe hai chữ "thê tử" thật kỳ quái! Mà quan hệ của hai người này cũng thật kỳ quái, quả nhiên không giống chủ tớ!

Lí Phù Chu cũng im lặng theo, hồi lâu sau mới buông tay, tránh ra, "Thật có lỗi, thất lễ rồi."

Thái Sử Lan ngồi ngay ngắn, nghiêng đầu nhìn Dung Sở. Dung Sở bị nàng nhìn chăm chăm, khẽ nhíu mày, "Nhìn ta làm gì?"

"Người đã chiêu cáo chủ quyền của hôn phu." Thái Sử Lan thân nhiên nói, "Vậy tiếp theo cũng nên thực hiện nghĩa vụ của một hôn phu rồi nhỉ?" Nàng nhấc chân, ý bảo hần mau mau tới đeo hài.

Dung Sở tròn mắt nhìn nàng, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Đã có ai nói với nàng, nàng thật kiêu ngạo hay chưa?"

"Lần đầu tiên được." Thái Sử Lan nói, "Bất quá là lời thừa."

"Đừng ngang bướng như vậy, nàng sẽ vì nó mà khó khăn trong việc tiến về phía trước." Dung Sở cười, hất cằm chỉ vào giày của nàng, "Giống như vĩnh viễn đeo một đôi giày không vừa chân vậy."

"Đó là chuyện của ta." Thái Sử Lan ung dung tựa vào cột đình, "Nếu người không đồng ý, vậy đi được rồi."

"Nếu ta không chịu đi thì sao?"

Lí Phù Chu đứng một bên, yên lặng nhìn hai người đầu võ mồm, ý cười khoe miệng càng lúc càng lộ vẻ hứng thú - Dung Sở tuy rằng vẫn đang cười, nhưng nụ cười cũng không quá tự nhiên. Lại nói, làm bạn nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ thấy hân bức người khác mất tự nhiên, chứ chuyện hân bị người ta làm cho cười mất tự nhiên, đúng là lần đầu gặp phải.

Lí Phù Chu hứng thú nhìn Thái Sừ Lan, chờ đợi nàng tiếp lời.

"Vậy thì ta đi." Thái Sừ Lan nói, lập tức nhấc một chân lên, liếc mắt nhìn Cảnh Thái Lam còn đang trong ngực Dung Sở, "Cảnh Thái Lam, giúp ta đeo giày. Chân ta đau."

Cảnh Thái Lam lập tức chạy tới bên người Thái Sừ Lan, cười khúc khích rồi cầm lấy tất bố, chụp linh tinh vào chân nàng. Thái Sừ Lan cũng phối hợp cùng hân, thỉnh thoảng khen một câu, "Đúng rồi! Cứ như vậy! Cảnh Thái Lam của ta thật thông minh! Có tố chất!"

Cảnh Thái Lam cười tít cả mắt, hàm răng trắng bóng đều lộ ra ngoài. Triệu Thập Tam vừa mới tới nơi, nhìn thấy một màn này, lại lập tức ôm ngực. Thái Sừ Lan liếc hân một cái, thầm nghĩ, bệnh tim của người này thật nghiêm trọng quá rồi!

Mẫu tử hai người ngồi xổm trên đất, người tung kẻ hứng, người lớn ánh mắt ôn hòa, trẻ nhỏ cười tươi như hoa. Lí Phù Chu lẳng lặng theo dõi, ánh mắt phức tạp. Đúng lúc này, Dung Sở đột ngột bước tới. Hân ôm lấy Cảnh Thái Lam, giao cho Triệu Thập Tam bế, nhân tiện cảm hải của Thái Sừ Lan lên, cũng không thèm liếc mắt một cái, quẳng xuống vách núi.

"Rời đi bằng cách nào?" Hân mỉm cười, giả hoạt như hồ ly.

Thái Sừ Lan nhìn hân, ngồi dậy, đeo nốt tất vào, xoay người bước đi.

Lí Phù Chu lập tức theo sao, ôn nhu nói, "Ta cho nàng mượn giày được không?"

"Được." Thái Sừ Lan thản nhiên đáp lại.

Lí Phù Chu cúi xuống định cởi giày, Dung Sở lại vụt tới. Hân liếc mắt nhìn Lí Phù Chu một cái, lại nhìn Thái Sừ Lan. Hai người nói chuyện ôn hòa, thái độ tuy cũng bình thường, nhưng dù sao cũng ít nhiều hiểu biết tính cách Thái Sừ Lan, Dung Sở biết, ánh mắt nàng dịu dàng như vậy, lại tình nguyện nhận sự giúp đỡ của người khác, chuyện này thật sự rất kỳ lạ.

Nàng mới gặp gỡ Lí Phù Chu mấy lần?

Dung Sở lại nhớ lại lần đầu tiên nàng xin hân giúp đỡ, nguyên lai chính là vì tìm kiếm Lí Phù Chu rơi xuống, khi đó chẳng qua là lần đầu hai người gặp mặt?

Dung Sở hít vào một hơi, cũng không hiểu bản thân tại sao lại có chút bức bối. Sau đó, hân lập tức nở nụ cười.

"Lời vừa rồi ta còn chưa nói xong." Hân nói, "Nàng chỉ có thể rời đi theo cách này."

Lời còn chưa dứt, hân đã đưa một tay xuống nhấc chân nàng lên, tay kia ôm lấy bờ vai nàng, nhanh chóng xuống núi.

Lí Phù Chu dừng động tác, Triệu Thập Tam tròn mắt há mồm, suýt chút nữa thì làm rơi Cảnh Thái Lam, vội vàng giữ lại.

Thái Sừ Lan đột nhiên bị Dung Sở ôm lấy, tuy bề ngoài có vẻ bất động, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút nao nao.

Lúc này, nàng ở trong lòng ngực hân, hương quế nhàn nhạt hòa vào không khí, khiến cho người ta cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu; vòm ngực hân cách một lớp vải, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự rắn chắc vào dẻo dai nơi ấy; từ góc độ của Thái Sừ Lan, có thể nhìn thấy rõ ràng cảm hân, hóa ra cũng không phải trắng nõn ẻo lả như trong suy nghĩ của nàng, mà còn có râu đen mờ mờ, lộ nét gợi cảm của nam nhân.

Nhìn từ xa, Dung Sở mỹ mạo xinh đẹp, tới gần rồi mới cảm nhận rõ ràng sự nam tính bao trùm từ linh hồn đến thể xác hân.

Thái Sừ Lan nằm trong lòng Dung Sở, tự hỏi - bây giờ nàng nên giả dựa đánh người hay bất động đây? Theo như tính cách hàng ngày của nàng, hân là nên nhảy xuống rồi nhanh chóng rời đi. Nhưng mà lúc này, giày thì không có, mặt đất lại đầy đá vụn, xuống thì có khác gì đi trên bàn đĩnh đâu, trông nàng ngu như thế ý hả? Không! Đương nhiên là không rồi!

Nàng lại tiếp tục tưởng tượng đến phản ứng của ba người bạn nếu như rơi vào tình cảnh này. Đại Ba chắc chắn sẽ hai mắt tỏa sáng, nhân cơ hội nấn bóp, sờ soạng ngực người ta; Quân Kha nhất định sẽ đỏ mặt rồi liều mạng nhảy xuống, không màng đá nhọn, Văn Trấn thì đương nhiên sẽ giả bộ thẹn thùng này nọ, trong lòng lại âm thầm sung sướng.

Còn Thái Sừ Lan nàng...Hừ, thích ôm thì ôm đi, nàng bất động làm khúc gỗ luôn. Nghĩ vậy, nàng bắt đầu khoanh hai tay trước ngực, ngay ngắn nắm đó ngắm nhìn phong cảnh.

...

Mà lúc này, Dung Sở cũng không hề có cảm giác đang ôm khúc gỗ, lại còn thầm nghĩ, nữ nhân ngang bướng, kiên cường này, thật không ngờ, thân thể lại...mềm mại như vậy!

Một khắc kia khi ôm lấy nàng, hắn không nhận được mà có chút kinh hãi, âm thầm khen ngợi tạo hóa thần kì.

Da thịt nàng so với hắn dường như còn căng thêm cơ bắp, mềm mại nhưng có lực, vì vậy mà cảm giác tiếp xúc lúc này thật kỳ lạ, mỗi một tác da tác thịt đụng chạm, nhẹ nhàng va vào nhau, rồi lại nhẹ nhàng rời khỏi, cứ vậy tuần hoàn...lên xuống như từng đợt sóng nước vỗ bờ.

Thật khó mà tưởng tượng rằng, cách một lớp quần áo như vậy, khi va chạm lại mang đến cho người ta cảm giác thỏa mãn đến thế.

Phải chăng là do nàng có thiên phú dị bẩm, hay do nội tâm hắn lúc này khác thường, nên mới trở nên miễn cảm như thế? Hắn cũng không biết rõ, chỉ hiểu rằng bản thân thật tham luyến cảm giác kỳ diệu lúc này - yên lặng đi trên đường núi gấp ghềnh hiểm trở, nắng vàng phủ kín không gian.

Có điều, Dung Sở cũng bởi vậy mà cảm giác đường xuống núi thật sự quá ngắn, thời gian được ôm nàng thật sự quá mau...

Chân núi. Thái Sử Lan rõ ràng nhớ rằng núi này ở sau doanh, bình thường không mấy ai đi tới, ai ngờ hiện tại lại đông nghịt người, 80% là nữ nhân, ánh mắt ai nấy đều sáng rực, trừng mắt nhìn Thái Sử Lan. Việc này, cũng không thể trách các nàng, doanh Nhị Ngũ vốn kém cỏi, không ai nghĩ tới có thể ở nơi này gặp gỡ Dung Sở; nhưng Thái Sử Lan lại càng khoa trương, lúc lên núi thì đi cùng nữ nam đệ nhất doanh Nhị Ngũ, khi đi xuống lại có thể nằm trong ngực Tấn quốc công, quả nhiên là người hai hộp sữa kè không hộp nào!

Thẩm Mai Hoa đứng đầu đám người, hai tay ôm ngực, đầu đón lên tiếng, "Năm nay làm sao vậy? Phàm là nam nhân tướng mạo đoan chính, ánh mắt ai nấy đều hồng hết rồi có đúng không? Mỹ nhân như ta không ai thèm nhìn, lại chỉ khăng khăng lao vào mấy kẻ trước sau như một vậy hả?"

Dung Sở bình tĩnh, ôm chặt lấy người nào đó "trước sau như một", cúi đầu khiêu khích nhìn nàng, còn muốn xem biểu cảm ngưng ngừng gì đó của nữ nhân trước mắt, hoặc là bất an cũng được. Kết quả, nữ nhân kia liếc cũng không liếc hắn một cái, giờ tay ngoắc ngoắc, "Thẩm Mai Hoa, cho mượn đôi giày mới!"

"Ta cho người giày mới thì được cái gì?"

"Chỉ cần mang đến cho ta," Thái Sử Lan bình bình nói "người này liền cho người sờ."

"Lời người nói có tin được không?" Thẩm Mai Hoa vui mừng, nhưng vẫn bán tín bán nghi hỏi.

"Hắn theo đuôi ta." Thái Sử Lan gật đầu, "Đương nhiên phải nghe lời."

Nghe được lời này, Dung Sở lập tức buông lỏng hai tay. Có điều, Thái Sử Lan cũng đã có chuẩn bị từ trước, vững vàng rơi xuống, dù sao trên đất cũng không có đá nhọn gì.

Thẩm Mai Hoa chạy như điên rồi đi, nhảy mắt đã trở lại, trên tay còn xách một đôi giày mới nguyên, vô cùng tinh xảo. Thái Sử Lan lại không thích mấy đồ hoa lệ gì đó, hơi nhàu mảy, rốt cuộc vẫn đeo vào. Nàng nhắc đầu, liền nhìn thấy ánh mắt mong mỏi của Thẩm Mai Hoa, lúc này mới nhớ ra lời hứa của mình, chỉ tay về phía Dung Sở, "Còn chờ gì nữa? Sờ đi."

Thẩm Mai Hoa: "..."

Dung Sở đứng đó, tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt nham hiểm, lạnh lùng. Mà bên người hắn, Triệu Thập Tam dè một tay lên chuỗi đao, xem cái bộ dạng này của hắn, dường như là Thẩm Mai Hoa chỉ cần sờ một cái là sẽ nhận đao, mà ngay cả Thái Sử Lan cũng không ngoại lệ.

Thẩm Mai Hoa quay đầu nhìn lại, lại thấy Thái Sử Lan đang ngồi rút rút mấy sợi chỉ, phá hỏng tú cầu nàng công phu thêu mắt mấy ngày mới xong.

"Thái Sử Lan!" Thẩm Mai Hoa hét lớn, âm thanh chọc thủng trời cao, "Lão nương cùng người quyết không đội trời chung..."

Thái Sử Lan cũng mặc kệ nàng ta, bắt đầu quay về chỗ ở, thuận tiện còn mời cả Lí Phù Chu, "Vừa rồi huynh còn chưa nói ta biết nên chọn môn học nào thì tốt."

Lí Phù Chu mỉm cười, gật đầu. Dung Sở đứng yên bất động, khoanh tay trước ngực giống như đang chờ đợi, nhưng Thái Sử Lan lại không thèm nhìn hắn một cái, bước qua người Dung Sở.

Ánh mắt Tấn quốc công có chút u ám, Triệu Thập Tam rung mình một cái - lần trước thấy qua ánh mắt kiểu này, có người rất nhanh đã chết...

Triệu Thập Tam thăm cầu nguyện, tốt nhất Thái Sử Lan nên biết điều một chút, ít nhất cũng phải mời quốc công gia vào phòng ngồi lại hay gì đó, khách sáo nói vài câu thì có mất cái gì đâu. Kết quả, trong nháy mắt, Thái Sử Lan lại cùng Lí Phù Chu đã lướt đi như một con gió.

Triệu Thập Tam thờ dài một hơi, đang nghĩ xem nên an ủi quốc công thế nào đây, ai ngờ quốc công lại vẫy vẫy tay, khoan thai rời đi. Đáy mắt Triệu Thập Tam lập tức ngập nước - thật rộng lượng, thật ra đáng nam nhân!

"Thập Tam." Người "rộng lượng" nào đó thân nhiên lên tiếng, "Nói với viện chính, Mai Tâm viện của đệ tử hàn môn quá mức cũ nát, làm hỏng cảnh đẹp, cho nên tạm thời để chúng đệ tử lánh sang chỗ khác, bắt đầu tu sửa." Dường như đột nhiên nhớ ra việc gì đó, vị Tấn quốc công cao quý, "rộng lượng" lại nói tiếp, "Riêng gian của Thái Sử Lan thì trực tiếp khóa lại, trước tiên cứ để nàng tới tỉnh xá của ta."

Triệu Thập Tam thật sự cạn lời.

Hắn sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi! Cái gì mà rộng lượng, cái gì mà đàn ông? Vứt, vứt hết!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ai Nhường Giường Ai?

Khi Thái Sứ Lan về tới nơi, cửa phòng đã bị khóa lại, một thị vệ xa lạ nho nhã lễ độ nói với nàng, "Tần quốc công có lệnh, Mai Tâm viện cần phải được trùng tu. Tất cả đệ tử đều tạm lánh đi. Phòng mới của Thái Sứ cô nương là tòa Phù Trúc Xuy Tuyết ở phía nam doanh. Người từ đây đi thẳng, tới giao lộ đầu tiên thì rẽ sang hướng đông, giao lộ thứ hai thì rẽ hướng nam là tới."

"Vậy còn hành lí của ta?" Thái Sứ Lan nhíu mày.

"Người yên tâm, đã có người mang qua trước rồi." Hộ vệ khiêm nhường đáp lại.

Lí Phù Chu ở phía sau nghe được bốn chữ "Phù Trúc Xuy Tuyết" thì mỉm cười, chậm rãi nói, "Thái Sứ cô nương, ta còn có việc, không thể cùng nàng đi tới chỗ ở mới."

"Được." Thái Sứ Lan gật đầu.

"Về chuyện chọn môn học." Lí Phù Chu mỉm cười, ý tứ sâu xa, "Nơi không người cần người tìm đến, tiềm năng thì cần tự mình khai phá."

"Sao cơ?" Thái Sứ Lan nhíu mày, khó hiểu nhìn hắn.

Lí Phù Chu cũng không nói thêm, mỉm cười cáo từ. Thái Sứ Lan nhìn theo bóng dáng hắn rồi khỏi Mai Tâm viện, còn chưa ra ngoài vài bước, đã bị đám nữ nhân lao tới bao phủ.

Thái Sứ Lan đứng lặng suy nghĩ, cảm thấy nam nhân thật là lời thôi rầy rà.

Nàng vừa dứt bỏ một cái phiền toái lớn, vừa tiến lên lại gặp một cái phiền toái nhỏ, thật không thể chịu được. Thái Sứ Lan cũng không nghĩ nữa, đi thẳng đến Phù Trúc Xuy Tuyết. Nàng vốn còn nghĩ đó là nơi chúng đệ tử hàn môn cùng nhau ở tạm để chờ Mai Tâm viện tu sửa, ai ngờ càng tới gần, người đi lại càng ít, trong góc tối lại bắt đầu xuất hiện hộ vệ. Thỉnh thoảng một vài hộ vệ còn lao ra, quan sát nàng một hồi, sau đó gật đầu để nàng đi tiếp. Một lúc sau, trên đường chỉ còn lại nàng cùng Cảnh Thái Lam, hộ vệ cũng càng lúc càng nhiều.

Chờ đến khi Thái Sứ Lan đi qua một rừng trúc âm u vắng vẻ, mới nhìn thấy thấp thoáng dưới tán cây có một tiểu lâu trắng tuyết. Nàng cuối cùng cũng hiểu đây là địa bàn của kẻ nào.

Thái Sứ Lan cũng không quay đầu rời khỏi - trọ ở chỗ nào chẳng giống nhau? Chi cần là người, nàng sẽ không tránh né.

Dung Sở đã chờ sẵn trong phòng, thấy nàng liền thân nhiên nói: "Ta đã mang y phục mới đến cho Cảnh Thái Lam rồi."

Thái Sứ Lan còn chưa đáp lại, ngoài cửa đã vang lên một trận ồn ào náo động. lát sau, hộ vệ đi vào hồi báo: "Quốc công, một đám nữ đệ tử cầu kiến, nói là tặng quần áo cho tiểu thiếu gia."

"Các nàng thì lôi đầu ra đồ tốt." Dung Sở nhíu mày.

Mà lúc này, Thái Sứ Lan đã đẩy cửa ra đón Thẩm Mai Hoa và Tô Á. Thẩm Mai Hoa nhanh tay đưa nàng một bọc vải, nói: "Ngươi giấu diếm cũng giỏi lắm. Hàng năm nơi này không phải đều không có người ở hay sao? Nghe nói hôm nay mới dùng để đón tiếp khách quý trong kinh, xem ra Thái Sứ Lan ngươi cũng quen biết quý nhân, là nam nhân vừa rồi hả? Giới thiệu chút..."

"Hôm nay ta còn có việc, đợi lần sau đến chơi nhé!" Thái Sứ Lan tùy ý đáp lại.

Phía xa xa, Dung Sở nghe nàng đáp ứng Thẩm Mai Hoa, lại còn cho phép người thô lỗ kia vào vườn hái một bó to hoa quý, nhất thời có chút bức mình - đệ nữ nhân này vào ở liệu có phải một quyết định sai lầm hay không đây? Sau đó, hắn lại nghe được nàng mời khách đến chơi, giọng điệu y hệt nữ chủ nhân, cảm giác có vẻ không tồi, nếu nói thêm một câu "chờ lão gia nhà ta đồng ý", vậy càng hoàn mỹ.

Trong phòng, Triệu Thập Tam đang giúp Cảnh Thái Lam thử y phục. Lần này Dung Sở tới đây, mang theo không ít tiểu y bằng tơ lụa. Mà ngay lúc Cảnh Thái Lam đang mặc dở, Thái Sứ Lan đã xách theo túi lớn trở lại. Nàng liếc mắt nhìn tiểu y bằng tơ sống trên người đứa nhỏ, không nói hai lời, lập tức đi tới lột bỏ, thay bằng một bộ khác mà Tô Á vừa mang đến.

Triệu Thập Tam tức giận nhìn nàng, Dung Sở nhíu mày nói: "Nàng làm cái gì vậy? Đồ do người ngoài mang đến làm sao có thể tùy tiện mặc vào? Lại còn là vải bố?"

Thái Sử Lan không để ý hai người họ, ngồi xuống chỉnh lại thắt lưng cho Cảnh Thái Lan. Tay nghề Tô Á rất tốt, đồ mặc vào rất vừa vặn. Thái Sử Lan gãi gãi bụng nhỏ của Cảnh Thái Lan, nó liền lắc lắc thân người, cười khanh khách.

"Có thoải mái không?"

Cảnh Thái Lan xoa xoa y phục trên người, cười ha ha, nói: "Thích..."

"Tơ lụa lạnh lẽo không thấm mồ hôi. Vải bố thì ngược lại." Thái Sử Lan không nhìn sang Dung Sở nói tiếp, "Đồ vật lộng lẫy xa hoa gì đó, chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài, chỉ có loại người éo là mới thích, nam tử hán không chuộng loại này."

"Nam tử hán không chuộng." Cảnh Thái Lan non nớt nhại lại.

Dung Sở vừa nghe liền biết, người nào đó lại mượn cớ nói đùa đây mà.

"Nếu nàng tự tay làm cho ta một bộ như vậy." Hần liếc mắt nhìn bộ y phục màu trắng bằng vải bố, "Ta cũng rất vui lòng chấp nhận."

"Người không hợp với thứ này." Thái Sử Lan một bên mặc y phục cho Cảnh Thái Lan, một bên nói tiếp, "Ta cho người một loại khác, tơ tằm, gấm vóc, hoa lệ, tinh xảo."

Nàng nhớ trước lúc rời khỏi viện nghiên cứu, hình như trong rương của cửa Đại Ba nhét không ít nội y gọi cảm, nhiều tới nỗi còn không đủ chỗ, cuối cùng thấy va li của nàng trống trơn, liền dứt khoát bỏ vào mấy bộ.

Rất tốt, rất phù hợp với Dung Sở!

"Hử?" Dung Sở nhìn về mặt bình tĩnh của nàng, cũng chẳng tin nàng thật sự tốt như thế, "Tặng ta?"

"Còn xem tâm trạng đã." Thái Sử Lan bất động thanh sắc.

Nghe nàng nói vậy, đáy mắt Dung Sở lập tức lộ vẻ hài lòng, còn có chút chờ mong, thầm nghĩ, nữ nhân không biết tốt xấu này, rốt cuộc cũng nói được một lời tử tế.

Mà bên này, Thái Sử Lan cũng vô cùng chờ mong.

Tâm trạng Dung Sở rất tốt, lười nhác nằm xuống ghế nỉ nhàn, khép mắt, "Nàng muốn để mọi người tự do chọn lớp, tuy rằng bọn họ không thể ngăn cản, nhưng người Trịnh gia nói, tư chất từng người khác nhau, nếu như lại chọn môn học bản thân không am hiểu, như vậy vừa lãng phí sức lực, vừa lãng phí thời gian. Lí do này cũng không tiện cãi lại, cho nên từ hôm nay trở đi, trong vòng ba ngày, tất cả đệ tử hán môn đều phải kiểm tra một chút, xem xem năng lực của mình đến đâu, sau đó mới tùy theo trình độ mà dạy."

Thái Sử Lan gật đầu, lại nói: "Người dậy đi!"

Dung Sở nhưn mi.

"Hiện tại, ta sẽ ở đây?" Thái Sử Lan nhìn căn phòng xa hoa trước mặt, hỏi hần.

"Đương nhiên."

"Vậy nơi này là chỗ ở mới của ta rồi."

Dung Sở đại khái hiểu ý nàng, gật đầu, "Chính xác."

"Giường của ta không thể để nam nhân ngủ." Thái Sử Lan nói, "Đứng lên đi!"

"Đây là phòng của ta." Dung Sở nhìn chằm chằm nàng.

"Người còn vừa nói là của ta." Thái Sử Lan hờ hững, "Nếu đã không phải phòng do ta làm chủ, ta không ở." Nàng cầm tay Cảnh Thái Lan, toan xoay người rời đi.

"Đứng lại."

Thái Sử Lan giả điếc. Thân ảnh chợt lóe, Dung Sở đã đứng chắn trước mặt nàng, tóc dài buông xõa, ánh mắt âm u.

Thái Sử Lan lại giống như không phát hiện ánh mắt nguy hiểm của hần, chỉ chỉ tay vào ngực Dung Sở, "Nếu muốn ta ở lại, cần có ba điều kiện."

Dung Sở im lặng.

"Thứ nhất, ta không cho phép thì không được vào. Thứ hai, ta không cho phép, không được dòm ngó. Thứ ba, ta không cho phép, không được thay đổi đồ vật này nọ trong phòng."

"Thái Sử Lan." Dung Sở mỉm cười, răng trắng môi hồng, xinh đẹp mỹ mạo, nhưng lại giống như dã thú, "Một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ phải nhường lại nửa giường, cho ta."

"Trừ phi ta không phải Thái Sử Lan."

"Nàng phải." Dung Sở nâng cằm nàng, đôi mắt như ngọc lưu ly lóe sáng, nụ cười có vài phần tà khí, "Ta rất chờ mong một ngày này."

Thái Sử Lan muốn giãy ra, nhưng ngón tay Dung Sở lại như kim sắt, nắm chặt đến nỗi nàng không thể động đậy. Xem ra vị quốc công tôn quý này tuy vẫn mỉm cười như thường, nhưng thật sự đã có vài phần tức giận.

Thái Sử Lan ngửa đầu, hai người đối mặt nhìn nhau, không gian yên ắng dường như có tiếng binh khí va chạm, đom lửa tung bay bốn phía.

"Nếu như thật sự có một ngày như vậy." Một lúc lâu sau, Thái Sử Lan gằn từng tiếng, "Ta chắc chắn đè lên ngươi trước."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Không Đạt!

Một câu nói, giọng điệu không cao, nhưng lại cực kỳ rõ ràng, cực kỳ kiên định.

Phía ngoài cửa, đám hộ vệ ai nấy đều tự giác đưa lưng về phía này, hết nhìn đông lại ngó tây, giống như không chút mảy may quan tâm đến chuyện của hai người. Triệu Thập Tam đang chuẩn bị đi vào bẩm báo sự việc, bỗng nhiên đập đầu lên tường..

Dung Sở cũng không khỏi có chút kinh ngạc, ngón tay hơi buông lỏng, Thái Sử Lan lập tức lui người về phía sau. Dung Sở thanh tĩnh, theo bản năng nhìn đầu ngón tay, cảm giác giống như chiếc cằm trắng mịn vừa rồi vẫn còn ở đó. Nữ nhân này, da thịt toàn thân thật tốt lắm..

Hắn khẽ cười, nhìn cái cằm tròn bóng cùng đôi môi hồng nhật của nàng, một bên có chút tiếc nuối nghĩ thầm, vừa rồi sao lại không nhân cơ hội cúi đầu..., một bên nặng nề cười, nói: "Thật muốn cắn nàng thử xem.."

"Rất hoan nghênh." Thái Sử Lan cũng nhìn chằm chằm đôi môi hắn, Dung Sở bỗng mơ hồ cảm thấy đầu lưỡi đau xót.

Nữ nhân này, ánh mắt giống như có thể giết người vậy.

"Ta cũng rất hoan nghênh." Hắn buông tay, tươi cười, "Hoan nghênh nàng đến ngủ cùng."

Thái Sử Lan nhìn từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân lên đầu Dung Sở. Vị nào đó nhất thời có cảm giác như đang trần truồng đứng trước mặt nàng.. Bởi vậy, hắn lại cười càng tươi - Tốt, rất tốt, có khí phách!

"Ngực non da sữa, bụng thắt vai teo, bắp cơ bèo nhèo. - Thái Sử Lan xem xong, quay đầu, ngay cả khinh miệt cũng không lộ ra, "Tạm thời còn chưa đủ tư cách."

Dung Sở suy nghĩ một hồi, sau đó cũng không nói gì, cười dài nhìn Thái Sử Lan, sau đó đi ra ngoài. Mãi đến khi tới nơi đông người, hắn bỗng nhiên cao giọng nói, "Thái Sử cô nương, nàng yên tâm. Tại hạ nhất định ra sức rèn luyện thân thể, ngày đêm không dừng. Chờ đến khi long tinh hổ mãnh, tinh lực hơn người, sẽ sớm ngày khiến nàng nguyện ý nương vào."

Trên đường, đám người còn đang nhón nháo lao tới sân luyện võ đồng loạt dừng lại, ngậy ngốc quay đầu.

Thái Sử Lan đi nhanh về phía trước, lớn tiếng đáp lại.

"Tốt lắm!"

Trên đường Dung Sở cùng Thái Sử Lan đi đến sân luyện võ, tia lửa nhỏ kia vẫn không ngừng phát tán. Xung quanh cả hai vốn rất nhiều người, dần dần, ai nấy đều tự động đi chậm lại hoặc chạy nhanh hơn, khôn ngoan tránh xa cái nơi tràn ngập sát khí.

Duy chỉ có Triệu Thập Tam là gắt gao đi theo chủ tử, so với trước kia lại càng thêm từng bước không rời, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Mà sự cảnh giác này vẫn duy trì thật lâu, nghe nói sau ngày hôm đó, Triệu Thập Tam đêm nào cũng gặp ác mộng, thường xuyên nửa đêm giật mình tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa. Hắn mơ thấy chủ tử coi sạch y phục, bị nữ nhân hung ác kia nhào nặn một hồi, sau đó lập tức hét lớn, "Ngực non da sữa, bụng thắt vai teo, bắp cơ bèo nhèo. Không xứng làm nam nhân! Thiên!"

Mồ hôi lạnh dòng dòng chảy xuống, ướt đầm thân người, Triệu Thập Tam suýt nữa còn nghĩ rằng mình mắc quái bệnh..

Đương nhiên, đây là chuyện về sau.

Quay trở lại hiện tại, không khí căng thẳng giữa hai người kéo dài mãi tới khi đến sân luyện võ. Lúc này, toàn bộ người có chức vụ trong doanh Nhị Ngũ đã tề tựu đông đủ. Lí Phù Chu cũng đã ngồi vào một ghế, đang ôn hòa tiễn hai nữ đệ tử "lãnh giáo" rời đi, nhìn thấy Thái Sử Lan, hần lập tức mỉm cười.

Thái Sử Lan cũng gật đầu đáp lại. Bên cạnh, ánh mắt Dung Sở càng thêm u ám. Hần đi về phía đám người giáo quan, viện chính và phó doanh vừa thấy vậy, theo bản năng định đứng dậy đón chào, lại bị Dung Sở dùng ánh mắt ngăn lại. Dung Sở ngồi lẩn trong đám giáo quan, gật đầu với viện chính. Viện chính chỉ có thể âm thầm cười khổ, Tấn quốc công khó khăn lắm mới tới nơi này, không hiểu vì sao lại phải thay tên đổi họ, đổi luôn thân phận, chẳng lẽ quý nhân đều có thú vui cải trang sao?

Đám đệ tử trong sân đồng loạt nhìn về phía Dung Sở, ánh mắt có kinh diễm, có tò mò. Viện chính đành phải giới thiệu qua loa, "Vị này là Sở tiên sinh, là giáo quan hành tẩu do doanh Nhị Ngũ đặc biệt mời đến."

Chúng đệ tử lại đồng loạt hô lên. Trước giờ, vị trí giáo quan hành tẩu hiếm khi có người tiếp nhận, hiện tại lại có người thứ hai. Hơn nữa, tuổi tác cũng chỉ tương đương Lí Phù Chu. Các nữ đệ tử lại càng kích động. Thẩm Mai Hoa sắc mặt đỏ bừng, má trái là vì Lí Phù Chu mà ứng đỏ, má phải lại vì Dung Sở mà cảnh xuân nở rộ.

Duy nhất có Thái Sử Lan là cảm thấy thất vọng tràn trề, vốn còn tưởng Dung Sở chẳng qua chỉ là tiện đường đi qua thị sát, ai ngờ... Vị quốc công này, ngài thật rảnh rỗi ha?

Tiếp theo, viện chính tuyên bố, các giáo quan sẽ bắt đầu chọn lựa đệ tử. Thái Sử Lan nhủ mảy nhăn mặt - không biểu diễn năng lực, không tiến hành kiểm tra, lại có thể hoàn toàn giao lại vận mệnh đệ tử cho sự lựa chọn của giáo quan? Công bằng ở đâu? Nếu như đệ tử hàn môn lúc trước đứng lên đấu tranh rơi vào tay giáo quan Trịnh gia, vậy kết cục sẽ thế nào đây?

Thối đời là vậy, phàm là cái cách thì sẽ gặp phải khó khăn. Doanh Nhị Ngũ nhỏ bé này cũng không ngoại lệ, chỉ cần chính sách tuyển khóa thay đổi, cũng đủ để nảy sinh mâu thuẫn cùng chống đối.

Thái Sử Lan bỗng có chút hiểu thấu, vì có gì mà Dung Sở thiết lập chế độ như vậy, cũng không lo đến việc tồn tại tệ đoàn, có lẽ, hần sớm đã có tính toán của riêng mình.

Bên này, nàng phỏng đoán một màn trước mắt, phía kia, Triệu Thập Tam nói nhỏ bên tai Dung Sở: "Chủ tử, ngày trước Lí đại tổng quản đã khuyên qua người vài lần, nói dự tính ban đầu của doanh Quang Vũ là chiêu mộ anh tài, bất luận tôn quý sang hèn. Nhưng lại vì thực hiện chế độ duy trì bằng tiền ủng hộ, khiến cho doanh Quang Vũ bị nhà giàu cầm giữ, làm mất đi dự tính ban đầu, đề nghị người kịp thời ngăn chặn sự lạm dụng quyền hành của hào môn ở các phân doanh, người đều nói không cần thiết. Trước giờ cũng quả thật không can thiệp một lần, hiện tại vì sao lại quản chuyện của một doanh Nhị Ngũ kém cỏi này?"

Dung Sở cười mà không nói, chậm rãi uống trà, sau một lúc lâu mới lên tiếng, "Lúc trước Thái Sử Lan từng nói qua một câu, cảm giác được người khác bé đi không thể nào bằng tự mình tới đích. Nếu đệ tử hàn môn đã tình nguyện để hào môn ức hiếp, ta còn có lí do gì để giúp họ?"

Triệu Thập Tam giật mình, nghẹn họng trân trối, "Cái này...Hiện tại là xuất hiện Thái Sử Lan, nếu như trước sau không ai đứng dậy đấu tranh, việc lập nên doanh Quang Vũ chẳng phải là uổng phí ư?"

Dung Sở tùy ý cười cười, "Không phải bây giờ đã xuất hiện một Thái Sử Lan rồi sao?"

Triệu Thập Tam dường như cũng lơ mờ hiểu được dụng ý của Dung Sở. Chủ tử của hần không can thiệp, phải chăng là chờ đợi một người có khả năng nhất hô bá ứng xuất hiện?

"Thà rằng tiêu phí mười năm chờ đợi một trang anh kiệt, còn hơn dùng đến một kẻ tầm thường." Dung Sở cười nhạt, "Phế vật thì có thể dùng vào đâu? Còn không đáng với công sức ta bỏ ra."

Hần nâng ly trà lên, nhìn về phía Thái Sử Lan, "Áp bức lâu dài, chung quy sẽ có một ngày phải bùng nổ, chỉ cần có một kẻ lớn gan châm ngòi mà thôi. Mà một khi ngọn lửa đã cháy rực, sẽ lớn mạnh đến nỗi khiến người ta phải kinh ngạc." Hần cười cười, nhấp một ngụm trà, "Cứ chờ xem, doanh Nhị Ngũ vốn kém cỏi nhất này, tương lai nhất định sẽ tạo nên kỳ tích, chấn động Nam Tề."

...

"Tiêu Đại Cường!" Một người lớn tiếng hô lên, "Quân trận."

Một trận reo hò vang lên. Điều này có nghĩa tiêu bạch kiểm công Tiêu Đại Cường có thể học tập môn quân trận, tương lai có cơ hội trở thành quan quân.

"Hùng Tiểu Giai! Vật lộn!" Giọng nói của Hoa Tầm Hoan vang lên, bên dưới lại dậy sóng.

Giáo quan lần lượt gọi tên từng người, xếp đặt lớp học. Có lẽ vì ngại Dung Sở còn đang ở đây, người Trịnh gia cũng không dám quá phận, ai nấy trong đám đệ tử hàn môn đều được xếp lớp một cách thích hợp. Tô Á được giáo quan tiễn thuật lựa chọn, ngay cả Thẩm Mai Hoa cũng được xếp vào lớp chỉ huy - vị giáo quan chỉ huy hữu khí vô lực kia, sau khi cân nhắc một hồi, nói rằng Thẩm Mai Hoa trời sinh giáo hoạt, am hiểu thuật tấn công bất ngờ, thoạt nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng thật ra cũng đủ cay nghiệt, trời sinh đã định phải làm quan chỉ huy.

Giáo quan nọ vô cùng hài lòng với Thẩm Mai Hoa, dứt khoát tỏ ý không cần đệ tử nào khác, trực tiếp dẫn Thẩm Mai Hoa rời đi. Nàng ta vui vẻ, cười

tươi như hoa, liên tục quay đầu nháy nháy mắt, hô lớn: "Các tỷ muội, đợi tương lai ta lên làm tướng quân, nhất định sẽ dẫn mọi người..."

"Phi." Lời còn chưa dứt, đám tỷ muội phía sau đã đồng loạt tỏ vẻ khinh bỉ.

Đúng lúc này, một cái tên vang lên, tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi.

"Thái Sử Lan!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Dung Sở Nổi Giận

Cái tên này vừa được gọi lên, mọi người đều không hên mà cùng yên lặng. Tuy rằng Thái Sử Lan mới tới chưa được mấy ngày, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nàng lại có thể thành công thay đổi quân quy nghiêm ngặt bao năm của doanh Quang Vũ, làm lung lay quyền lực vững chắc của giới hào môn, khiến cho Trịnh tứ thiếu gia chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Dựa vào ngân ấy chuyện, Thái Sử Lan đã sớm trở thành thần thánh trong lòng chúng đệ tử hàn môn.

Mà ở phía xa, ánh mắt đám đệ tử phẩm lưu cũng sáng quắc, chăm chăm nhìn nàng.

Thái Sử Lan bình tĩnh tiến lên. Trước mặt nàng, trừ giáo quan chỉ huy đã rời đi, giáo quan và trợ giáo (giáo viên trợ giảng ^-^) các môn tiền thuật, thương pháp, nội tu, vật lộn, chính luận, lý học (giống như triết học), văn thơ, y học,...đều đứng thành một hàng dài.

Nàng trực tiếp đi qua trước mặt nhóm trợ giáo môn văn thơ, cảm thấy không có hứng thú. Mà mấy người này đương nhiên cũng không vừa lòng nàng, vừa nhìn đã biết không phải là một người có thể yên tĩnh ở một chỗ đọc sách rồi.

Người đầu tiên tiến lên là trợ giáo môn tiền thuật, hần cảm thấy nữ tử này thân thể thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, chắc chắn thích hợp luyện tiền. Ai ngờ, hần ôm ấp hy vọng tới gần, vừa sờ nắn cánh tay Thái Sử Lan, liền giật mình, lập tức thờ dài, lắc đầu rời đi.

Ai nấy đều kinh ngạc, không người nào ngờ tới tình huống này sẽ xảy đến. Các đệ tử hàn môn còn lại đều âm thầm buồn bực, nhóm đệ tử phẩm lưu lại vui mừng ra mặt, cố gắng nén lại tiếng cười nhạo báng.

Tiếp đến, trợ giáo môn nội tu tiến lên. Cái gọi là nội tu, chính là học tập nội công. Trong doanh Nhị Ngũ, đám đệ tử ai nấy đều tuổi trẻ hăng hái sôi nổi, đa phần thích đánh đấm, chém giết, chẳng mấy ai hứng thú với việc tu luyện nội công. Thái Sử Lan thì ngược lại, nàng hiểu, nếu có thể thành công học tập môn này, thì năng lực chắn chắn có thể vượt xa ngoại công, ánh mắt không nhịn được hiện lên vẻ mong chờ.

Ai ngờ, trợ giáo vừa tới bắt mạch của nàng, cũng lại lắc đầu rời đi.

Sau đó, vài vị trợ giáo các môn vũ kỹ lại đi lên, ai nấy cũng đều lắc đầu quay đi.

Trên sân bắt đầu vang lên tiếng bàn tán to nhỏ, đệ tử hàn môn lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhóm đệ tử phẩm lưu thì lớn tiếng nhạo báng, "Vũ kỹ khó học, nội công cũng không thể luyện. Ha, quả nhiên là nhân tài!"

"Nói vậy." Hùng Tiểu Giai lập tức mỉa mai đáp lại, "Còn có rất nhiều môn chưa tuyển, thứ có thể học trên thế gian nhiều không kể xiết, các người đắc ý cái gì?"

Trợ giáo thương pháp đi lên, ha hả cười nói: "Không thích hợp học tiền thuật? Nói vậy thương pháp nhất định là thích hợp rồi!"

Mọi người nhú mày, ai nấy đều biết thực lực vị trợ giáo này chỉ nằm ở cuối sổ, nhưng lúc này cũng không người nào đứng lên bói móc, thăm nghĩ, thà có còn hơn không, cũng không cần yêu cầu quá cao làm gì.

Trợ giáo môn thương pháp tiến tới, nắn bóp cánh tay Thái Sử Lan một hồi, sau đó nhú mày, chăm chú nhìn Thái Sử Lan.

Bốn phía nín thở, không gian im ắng lạ thường, ai nấy đều nhìn chăm chăm trợ giáo. Vẻ mặt hần thay đổi liên tục, cuối cùng cười khổ.

"Thật có lỗi..." Hần nói.

Xung quanh lập tức ồn ào. Đệ tử phẩm lưu vui sướng cực độ, cười lớn, "Thái Sử Lan oai phong凛冽 như thế, nguyên lai lại không thể bắn tiền, thương không thể học, văn cũng không hợp, võ không thể luyện, đúng là roi vọt cứt chó!"

"Roi vọt cứt chó là gì cơ?" Có người còn cố ý hỏi.

"Chính là văn không ra văn, võ không ra võ đấy!" (Câu này giống như chơi chữ, một nghĩa khác là: tiếng động không có, gió cũng không nổi)

"Ồn ào cái quái gì? Toàn một lũ không biết tự trọng!" Hoa Tầm Hoan bỗng đi lên.

Tiếng cười bốn phía lập tức dừng lại. Đệ tử hàn môn bấy giờ mới nhớ tới còn có Hoa giáo quan trước nay luôn đứng về phía người nghèo, lại có hảo cảm với Thái Sử Lan, lúc này nói vậy hẳn là có khả năng xoay chuyển tình thế, ai nấy đều thở phào một hơi. Đám đệ tử phẩm lưu thấy vậy thì khó chịu nhìn nàng, nhưng cũng không ai dám đứng lên cãi lại, chỉ có vài kẻ nhỏ giọng lầm bầm, "Thân là giáo quan, lại vì tình riêng mà rối loạn kỷ cương."

Hoa Tầm Hoan hung hăng trừng mắt nhìn họ, kéo tay Thái Sử Lan, "Ta không tin..."

Nàng bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt từ từ thay đổi.

Sắc mặt mọi người cũng đổi theo.

Vẫn là không được?

"Hóa ra là vậy, thật đáng tiếc..." Sau một lúc lâu, Hoa Tầm Hoan lầm bầm. Sau đó hít sâu một hơi, bỗng nhiên lớn tiếng, "Ta cũng thật muốn vì tình riêng mà rối loạn kỷ cương một lần, bất luận Thái Sử Lan người thích hợp hay không thích hợp, đều muốn nhận người làm đệ tử. Nhưng mà hiện tại," Nàng buông tay, "ta thật sự không thể!"

Không gian yên ắng như tờ. Một lúc sau, nhóm đệ tử phẩm lưu lại cười lớn.

"Tại sao lại như thế?" Câu này cũng không phải Thái Sử Lan nói ra, mà là Tô Á.

Ánh mắt nàng ta kích động, giống như có đốm lửa nhỏ nhảy loạn.

Khuôn mặt Hoa Tầm Hoan dường như cũng lộ vẻ khổ tâm, nhìn mấy trợ giáo xung quanh, chậm rãi lên tiếng, "Nếu như các người đã không muốn giải thích, vậy thì để ta. Thái Sử Lan, người vốn là một hạt giống tốt, trời sinh gân cốt dẻo dai, bất luận là nội tu hay ngoại kỹ, chỉ cần có quyết tâm rèn luyện, nhất định có thể thành tài. Chỉ có điều..." Nàng thở dài một tiếng, "Một thân gân cốt hoàn hảo như vậy, lại bị người tự mình làm hỏng."

Nghe xong lời này, ai nấy đều hết sức kinh ngạc, chỉ có Thái Sử Lan đứng lặng một chỗ, bởi nàng biết nguyên nhân.

"Dường như người xuất thân từ một nơi không có võ học." Hoa Tầm Hoan nói tiếp, "Nhưng người lại giống như rất có hứng thú với thứ này, nhiều năm tự mình tập luyện, có phải không?"

"Phải."

"Chính là điều kiện của người quá kém, lại không có ai dạy bảo, người căn bản không thể tự đi đúng đường." Hoa Tầm Hoan lắc đầu, "Theo lẽ thường, một người tự luyện võ công, không người dạy bảo, tối thiểu cũng có thể sở hữu thân thể khỏe mạnh, rất nhiều người còn rèn luyện ra một thân cường tráng, tương lai còn làm nên nghiệp lớn. Có điều, người, người... người quá điên cuồng, quá cứng rắn. Người thường còn biết ngại khó sợ khổ, nên đến khi chạm tới cực hạn, họ sẽ vì bản thân mà lui bước. Còn người lại không để tâm năng lực bản thân có hạn, một mực không chùn bước, điên cuồng luyện tập, gân cốt kinh mạch còn chưa định hình, cuối cùng vì lao động quá độ mà đều bị tổn thương." Nàng thương tiếc thở dài, "Thân thể người thoát nhìn nhanh nhẹn, mạnh mẽ vượt xa người thường, nhưng cả đời này, e rằng cũng chỉ có thể như vậy. Nếu như vẫn cứ cố chấp học võ, nhất định sẽ ảnh hưởng xấu đến xương cốt và sức khỏe, cuối cùng sẽ dẫn đến bại liệt, thậm chí là mất mạng."

Hoa Tầm Hoan thở dài, lại không nhận được mà âm thầm bội phục - đây mới chân chính là một kẻ ngông cuồng, hơn hẳn người thường, không sợ gian khó.

"Ta có thể nhận người làm đệ tử, cũng có thể dạy người võ nghệ. Nhưng với tính cách của người, nhất định không chịu học tập qua loa, một khi liễu mạng học võ, không thể tránh khỏi tổn thương thân thể." Hoa Tầm Hoan rời đi, "Làm người mất mặt so với tổn thương tính mệnh của người, ta chỉ có thể chọn cái đầu tiên."

Dư âm lượn lờ, một nửa người trên sân im lặng, nửa kia lại cười vang.

"Hóa ra cũng chỉ là cái gỏi thêu hoa."

"Vẫn nên học chính luận đi thôi. Bất quá, người có thể hiểu được sao?"

"Trong phủ đại gia có nhân sâm hảo hạng, là thánh phẩm bồi bổ thân thể. Người lại đây đập đầu vào cái, đại gia liền thưởng cho. Không biết chừng còn có thể cứu rồi cuộc đời phế nhân nhà người đấy."

"An thiếu gia đúng là tâm địa bồ tát. Có điều, đệ tử doanh Nhị Ngũ chúng ta tương lai còn phải ra trận, không thì cũng phải đối đầu với Đông Đường, một nhân tài như vậy, vạn nhất ba chiêu hai thức bị đánh chết, cũng thật đáng tiếc biết mấy."

"Đúng vậy, đúng vậy. Đến lúc đó, người bảo bọn đệ tử nghèo kiết xác kia phải biết làm sao? Còn có ai giúp bọn chúng cướp giáo quan đây?"

"Ha ha!"

...

Trong tiếng cười vang, người Trịnh gia cũng nhẹ thở phào một hơi. Dù sao đi chăng nữa, bọn họ cũng không muốn thấy một đệ tử hàn môn trở thành người ưu tú xuất sắc đứng đầu doanh Nhị Ngũ.

Lí Phù Chu mỉm cười như thường, chỉ chăm chú nhìn Thái Sử Lan.

Dung Sở khép hờ đôi mắt, khóe môi lạnh nhạt nhếch lên. Hắn đương nhiên đã sớm nhìn thấu thân thể Thái Sử Lan bị nàng tự mình phá hỏng, bắt quá cũng chẳng sao, thiên hạ rộng lớn, kỳ nhân nhiều dạng, không thể học võ thì không có khả năng ngóc đầu hay sao? Hắn liếc nhìn đám đệ tử phẩm lưu đang khoả chí cười lớn bên kia, ý cười trên môi lại lạnh hơn vài phần.

Phó doanh nhanh nhạy phát hiện Tấn quốc công có điểm kỳ quái, lo lắng nháy mắt ý bảo đám đệ tử phẩm lưu không cần giấu đồ bím leo tiếp nữa. Đáng tiếc, giờ phút này, bọn họ ai nấy đều đang mở cờ trong bụng, làm gì có ai để ý đến phó doanh.

Dung Sở ngồi thẳng lên, nhìn về phía Thái Sử Lan vẫn đứng lặng một chỗ. Hắn tự nhiên lại muốn nhìn thấy nàng tức giận...phải rồi, rất muốn.

Thái Sử Lan lại làm như không nghe thấy tiếng cười nhạo báng xung quanh. Đối với một kẻ ba tuổi từng giết qua một người như nàng, miệng lưỡi thế gian còn quan trọng hay sao?

Nàng lẳng lặng nhìn vị trợ giáo phía cuối hàng. Người kia nhìn qua có chút quen mắt, tóc tai lộn xộn, khuôn mặt tiều tụy.

"Ở đây còn một vị trợ giáo."

Mọi người sững sốt, lúc này mới phát hiện ở cuối hàng còn có một lão nhân rụt dè ngồi đó. Điều này cũng không thể trách bọn họ, lão gia hỏa này khiến người ta có cảm giác như không hề tồn tại. Nếu Thái Sử Lan không nói, có lẽ tất cả mọi người cũng quên luôn hắn là trợ giáo.

Lúc này, ánh mắt bọn họ tràn ngập vẻ khôi hài, một trận cười lớn lại lập tức bùng nổ.

"Ha ha, còn quên mất có vị này!"

"Đây chẳng phải là Tào phu tử hay sao, ha ha!"

"Vị này không phải từ lúc gia nhập doanh Nhị Ngũ đã nói, không phải người tài tuyệt thế thì không nhận hay sao?"

"Nhìn nữ nhân này xem, nồn nóng đến nổi ngay cả Tào phu tử cũng muốn bái. Có điều, chuyện này còn phải xem Tào phu tử có coi trọng người hay không nha!"

Đám người không ngừng cười vang, chế giễu luôn cả Tào phu tử. Mà người kia cũng không có chút uy hiếp nào của một vị trợ giáo, nịnh nọt cười xòa nhìn bốn phía, vẻ mặt đáng khinh.

Một vài đệ tử phẩm lưu thấy vậy lại càng được nước lấn tới, cười đến nổi nghiêng ngả cả người.

"Ta nói nha, cũng không biết nàng ta luyện cái gì mà lao lực đến độ hỏng cả thân thể như vậy?" Một thiếu niên mặc áo đơn màu vàng rung đùi đắc ý nói, "Chẳng lẽ là thần công *? Khó trách ban này Sở tiên sinh còn nói cần rèn luyện thân thể để xứng đáng nằm trên nàng, hóa ra là *!"

Lời này vừa vang lên, bốn phía yên lặng như tờ. Da đầu đám người cao cấp trong doanh Nhị Ngũ đồng loạt tê rần. Viện chính hoàng sợ len lén liếc nhìn Dung Sở.

Người nào đó còn đang ảm trà, cánh tay bỗng nhiên dừng lại, lập tức nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thiên Phú

Editor: Imelda

Dung Sở vừa nâng tay, thanh quang chợt lóe, xé gió lao đi. "Phập" một tiếng, âm thanh giòn vang như dưa chuột bị đập nát, kéo theo nghìn vạn tia đỏ bắn ra, giống như hoa tươi nở rộ một vùng.

Từng giọt máu đỏ tươi rơi vãi lên y phục hoa lệ của đám đệ tử phẩm lưu, thứ mùi tanh hôi chậm rãi lan tỏa. Nụ cười nhạo báng của kẻ kia cứng lại, từ khóe môi, một dòng máu đỏ thấm từ chân xuống.

Mọi người đều ngây ngốc đứng lặng, ai nấy đều cảm thấy rét lạnh.

Đã từng gặp qua cảnh chém giết, nhưng một màn vừa xảy ra trước mắt, vẫn khó lòng mà tiếp nhận.

Một lời vô lễ, máu tươi ba thước!

Sau một lúc lâu, mọi người mới bừng tỉnh, đám đệ tử bị máu tươi dính lên người lập tức nôn thốc nôn tháo, nhiều kẻ khác lại cảm thấy trời đất quay cuồng, đồng loạt ngất đi.

Trong không khí tràn ngập mùi tanh, người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, Dung Sở lại thản nhiên lên tiếng.

"Đã nhắc nhở ta cần rèn luyện thân thể, vậy liền mượn đầu vị này luyện độ chính xác."

Mọi người nghe được lời này đều chết lặng, ánh mắt Dung Sở lại chỉ nhìn về phía Thái Sử Lan.

Nàng vẫn đứng thẳng như trước, sắc mặt tuy có chút trắng, nhưng thái độ không hề kinh hoàng, điều này khiến hắn rất hài lòng. Nhưng còn chưa được một giây, Dung Sở lại nhủ mảy.

Bên kia, Cảnh Thái Lam không biết từ khi nào đã đứng cạnh nàng, vừa vận chứng kiến một màn giết chóc ban nãy. Thái Sử Lan lại không hề có ý định che mắt nó.

Hắn chăm chú lắng nghe đoạn đối thoại của hai người.

"Con sợ..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thái Lam trắng bệch, chui vào lòng Thái Sử Lan.

"Sợ cũng không sao." Thái Sử Lan nói, "Con người ai cũng có nỗi sợ. Bất quá, con cũng đã nhìn rồi."

"Không muốn..." Cảnh Thái Lam liều mạng lắc đầu.

Thái Sử Lan cũng không xoay mặt nó lại, chậm rãi nói, "Con nhìn rõ đi, con người chết đi chính là như vậy. Bất quá chỉ là một khắc, giống như cái gì cũng chưa xảy ra, nhưng sau này, hắn sẽ không thể động đậy nữa, cũng không thể nói tiếp, càng không thể gặp lại người thân của mình. Tiếp đó, có thể sẽ có rất nhiều người cười, nhưng cũng sẽ có rất nhiều người khóc, là người thân của hắn, con cái hắn, còn có bằng hữu. Trong thế gian này, một người, muốn lớn lên cần rất nhiều thời gian cùng công sức, nhưng khi chết đi, chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt, một câu nói, một mệnh lệnh, một cái vung tay,...tất cả, đều đủ sức tước đi một sinh mệnh."

"Không giết người...không giết người..."Cảnh Thái Lam đưa hai tay dụi mắt.

"Không." Thái Sử Lan lại nói tiếp, "Cái gì cũng có hai mặt, con người cũng vậy, có người cần sống, cũng có kẻ đáng chết. Con phải nhớ kỹ, nếu giết một người, kẻ cười so với người khóc nhiều hơn, vậy là đáng giết."

"Không hiểu..."Cảnh Thái Lam hoang mang nhìn thi thể dưới đất, "Hắn...đáng chết sao?"

"Đó là một trường hợp đặc biệt." Thái Sử Lan thản nhiên nói, "Người nào đó coi mạng người như cỏ rác, con không cần học hắn."

Dung Sở nghe đến đây, trừng mắt nhìn nàng - nữ nhân này, thật không biết tốt xấu mà! Nhưng cũng không hiểu tại sao, hắn lại muốn nghe nàng nói tiếp, nghe nàng dùng lý lẽ của mình dạy dỗ Cảnh Thái Lam - một đứa trẻ mà nhóm phụ tử giảng đến cả vạn lần cũng không để nửa chữ lọt tai.

Nàng là núi băng, núi băng sừng sững trong nắng, mỗi góc độ đều phát sáng rực rỡ, mang một vẻ đẹp độc đáo của riêng nàng, rực rỡ tựa lưu ly.

Thái Sử Lan khẽ xoa đầu Cảnh Thái Lam, đột nhiên quay đầu nhìn hắn một cái. Cái liếc mắt của nàng tuy ngắn ngủi, nhưng lại là lần đầu tiên ánh mắt nhìn hắn mang theo ý cười, mang theo vẻ tôn trọng. Nàng không sợ bị người khác lăng nhục, nhưng chỉ cần có người ra tay bảo vệ, nàng đương nhiên cũng cảm thấy ấm áp.

Dung Sở yên lặng nhìn nàng, nhớ lại ánh mắt nhu hòa ban nãy, bất giác mỉm cười. Giống như đoá hoa nở rộ.

...

Dung Sở đột ngột ra tay giết người, đệ tử trên sân đều chấn động. Viện chính đại nhân nghiêm mặt, vội vàng gọi người mang thi thể xuống, đồng thời báo tin cho khổ chủ.

Mọi người vốn còn tưởng rằng phải có một trận ầm ĩ, lại không ngờ viện chính và phó doanh từ đầu tới cuối cũng không tỏ vẻ gì với Dung Sở. Một vài đệ tử bắt đầu mơ hồ hiểu ra, tiếng cười rớt cuộc biến mất. Sau khi đám người đã hoàn toàn yên lặng, Thái Sử Lan lại nói, "Tào trợ giáo, người không tới kiểm tra sao?"

"Người sao?" Ngoài dự kiến của mọi người, Tào trợ giáo cũng không vì Dung Sở trợ uy giúp Thái Sử Lan mà thay đổi thái độ, tùy ý lắc lắc đầu, "Người không học được."

"Vì sao?" Thái Sử Lan bình tĩnh hỏi.

"Môn học này của ta, không thuộc chương trình dạy của doanh Nhị Ngũ, mà là trực thuộc tổng doanh Quang Vũ ở kinh thành." Tào phu tử ưỡn ngực, giọng điệu tự hào, nháy mắt từ lão nhân nao núng biến thành đại lão sư tòa hào quang ra bốn phía.

Mọi người ngây ngốc, trước giờ chỉ biết lão Tào không nhận đệ tử, lại không ngờ người này còn có lai lịch như vậy.

"Môn học này, cho dù là tổng doanh Quang Vũ, lượng người có thể theo học cũng không vượt quá con số ba." Lão nhân giơ ba ngón tay dơ bản lên, "Dựa theo quy định, phân doanh nào của Quang Vũ cũng đều có môn này, doanh Nhị Ngũ cũng không phải ngoại lệ. Tuy nhiều năm nay, số lượng đệ tử ít ỏi, nhưng môn học này vẫn bắt buộc phải có."

Trong lòng hắn lại âm thầm bổ sung một câu - mà người tài thì như mò kim đáy biển, tìm hoài không thấy, cho nên mới không thể vượt qua phù thiên cơ Đông Đường như bây giờ.

Hắn lại thở dài, chờ nhiều năm như vậy, một người cũng không thấy xuất hiện. Lại nói, người như vậy, thiên hạ vốn chẳng có bao nhiêu; mà Đông Đường đã sớm biết những người này thật sự tồn tại, còn có trong tay bí pháp, liền đem tất cả hội tụ về một chỗ, dạy dỗ từ sớm, chính vì vậy, hàng năm tranh đấu với Nam Tề mới có thể chiếm thế thượng phong. Nam Tề lại chậm một bước, nhất thời nửa khắc, làm sao có thể tìm được người như vậy? Thật đáng tiếc cho những người ngày đó gánh vác nhiệm vụ bí mật, không thể hoàn thành liền vĩnh viễn không thể quay lại kinh đô, sinh mạng cuối cùng lại đánh mất theo cách đó... Thật đáng buồn...

Đáy lòng lão Tào nước mắt ngang dọc, hồ hết vụn vặt, nếu giờ phút này có người nào đến giải thoát hắn, hắn nguyện ý làm bài vị trưởng sinh cho kẻ đó, dạn dò con cháu dâng hương đều đặn!

Mọi người nghe được câu này, đều "A" một tiếng, lúc này mới hiểu được vì sao lão nhân này ở đây ăn không ngồi rồi ở đây nhiều năm như vậy mà vẫn không bị đuổi đi, hóa ra thứ người ta ăn đều là thuốc nông nghiệp quốc gia, hưởng thụ tiền trợ cấp đặc thù.

"Môn học này gọi là 'thiên bẩm'." Tào phu tử nhắm mắt, lắc đầu, vẻ mặt đau khổ, "Trên đời này có một loại người, trời cho dị năng, hơn hẳn người thường. Mà mục tiêu của khoa Thiêm bẩm, chính là tìm kiếm những người này, sau đó dạy họ kỹ năng đặc biệt, nâng cao khả năng dị bẩm... Ai, có nói các ngươi cũng không hiểu được. Không nói nữa." Hắn thở dài, bỗng nhiên nói, "Có điều ta còn có một môn học vốn đã thất truyền, ngươi có..."

Lời còn chưa dứt, tiếng cười lại vang lên. Lúc này, ngay cả đệ tử hàn môn cũng nở nụ cười.

"Trời ơi." Hùng Tiểu Giai lau mắt, kêu gào khoa trương, "Không phải ngài lại muốn khoe khoang ánh mắt 'câu hồn' của ngài đấy chứ? Ngài làm ơn tha cho Thái Sứ Lan đi, ba năm trước có người theo học môn này của ngài, hiện tại mắt cũng mù luôn rồi!"

"Đừng nghe hắn nói bậy." Có người kéo lấy tay áo Thái Sứ Lan, "Ngươi nhìn gì mắt lão nhân này mà xem, còn dám nói am hiểu cái môn 'câu hồn' khuynh quốc khuynh thành, lại còn nói cái gì mà một lần khuynh thành, lần hai khuynh lòng người, lần ba khuynh thiên hạ... Con mẹ nó, không khác gì lời mấy kẻ lừa đảo trên phố hay nói..."

Thái Sứ Lan chăm chú nhìn Tào phu tử. Khóe mắt tràn đầy tơ máu, đôi mắt vẫn đục, câu hồn?

Nếu như ánh mắt Tào phu tử có thể câu hồn người, vậy lợn cũng có thể leo cây!

"Kẻ kia bị mù cũng không liên quan đến ta." Tào phu tử đánh gãy lời người trước, "Ý chí nàng ta không kiên định, không thể học được môn này. Nếu muốn học cái này, ánh mắt phải trời sinh quuyền rũ, lại phải kiên định, tâm chí cứng rắn, vĩnh viễn không vì sợ khó mà chùn bước... Ta thấy Thái Sứ Lan ngươi cũng đạt được mấy yêu cầu này, có điều... quuyền rũ..."

Dung Sở bỗng nở nụ cười.

Ha, nữ nhân như núi băng này, nếu như học được Câu hồn, để xem nào... sống lưng thẳng tắp, tư thế như thương, lời nói như đao kiếm, ánh mắt lại chân thành, quuyền rũ...

Quả thật... quả thật buồn cười chết mất...

Cười xong, hắn lại nâng cằm - a, có lẽ vẻ đẹp mẫu thuẫn như vậy cũng có thể coi là một loại phong tình riêng biệt nha...

Thái Sứ Lan không đợi Tào phu tử nói hết câu, dứt khoát đáp, "Không học."

Tào phu tử cũng không bắt ngờ, cười ha ha, phát tay, "Tốt lắm, ta cũng xác định ngươi với ta không có duyên thầy trò."

Lão nhân xoay người rời đi.

"Chờ đã." Thái Sứ Lan bỗng nhiên nói, "Tại sao ngươi không thử một lần xem sao?"

Tào phu tử quay đầu, ánh mắt lần đầu xuất hiện vẻ mong đợi, nhìn kỹ nàng một hồi, bỗng nhiên chỉ tay vào ngực mình, "Nhìn xem, ta có tật xấu gì?"

"Bệnh điên!" Có người cười lớn, cao giọng nói.

"Không biết." Thái Sứ Lan lắc đầu.

"Bên kia có bao nhiêu con kiến." Lão nhân chỉ tay về phía sân đối diện, cách nơi này một vách tường ngăn.

"Không biết."

"Người có thể xuyên qua bức tường này không?" Lão nhân lại chỉ tay về phía bức tường.

"Không thể."

Lão nhân thở dài, lắc đầu lăm băm, "Ta biết mà..." Sau đó, hắn lấy từ trong ngực ra một chiếc đồng hồ, bỗng nhiên nói: "Làm chiếc đồng hồ Nam Dương này dừng chạy."

"Không làm được."

"Sớm biết người không làm được mà." Lão nhân xoay người, mắt tròn ngược, bước đi.

Thái Sử Lan đột nhiên tiến lên, túm lấy ống tay áo hắn.

"Lạch cạch." Lão nhân còn chưa kịp phản ứng gì, chiếc đồng hồ quý hiếm đã bị nàng ném xuống đất, vỡ thành ba mảnh.

"Đồng hồ của ta!" Tào phu tử hét lên một tiếng, đau lòng nhất mấy mảnh vỡ lên.

"Thái Sử Lan!" Tào phu tử nổi trận lôi đình, Hùng Tiểu Giai vội vàng chạy tới ngăn cản, "Người làm cái gì? Tại sao lại phá hỏng đồng hồ của ta? Đồng hồ này ta tốn gia bại sản, khó khăn lắm mới mua được! Người...người...đồ phế vật nhà người, nhiều người không nhận người làm đệ tử như thế, tại sao người chỉ phá đồ của ta hả?"

"Phi..." Cảnh Thái Lam chợt lên tiếng, "Cũng có phải đồ hiếm gì đâu, cái lốt bò ở Nhật Thần điện chơi còn thích hơn..."

"Ta muốn làm đồ đệ của người." Thái Sử Lan lẳng lặng đáp.

"Nằm mơ! Nằm mơ!" Trong lòng ngực Hùng Tiểu Giai, Tào lão nhân nhảy dựng lên, nắm tay suýt nữa đâm trúng mặt Cảnh Thái Lam, "Lão tử nói cho người biết, lão tử có chết cũng không nhận người làm đệ tử! Người cứ ở đây mà mơ đi!"

"Nếu người nhận thì sao?"

"Nếu lão tử nhận người làm đệ tử, vậy thì ta đội bò lên đầu, chỉ mặc quần lót, trước mặt người trong doanh, vừa đi vừa đập đầu, đi một bước đập đầu một cái, sau đó cúi lạy, gọi người ba tiếng cô nãi nãi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đồ Nhi, Xin Nhận Một Lạy Của Sư Phó!

"Được." Thái Sử Lan gật đầu, "Người chắc chắn sẽ phải đến cầu xin ta."

Tào phu tử còn đang nổi giận, miệng đầy bọt mép mắng người, làm sao nghe được lời nói của nàng. Hắn náo loạn hồi lâu, cuối cùng bị đám người Hùng Tiểu Giai lôi đi, bóng người đã khuất dạng, vẫn còn nghe thấy tiếng mắng chửi theo gió truyền đến.

Những người còn lại cũng từ từ tản đi. Ánh mắt đệ tử hàn môn ngập vẻ thất vọng, liếc nhìn nàng một cái rồi xoay người; đám đệ tử phẩm lưu cũng không dám nói lời nào, nhưng trước khi đi cũng phải khinh miệt nhìn nàng một hồi, đi xa được một đoạn, tiếng cười nhạo báng lại vang lên.

Giữa sân chỉ còn lác đác mấy người. Hoa Tầm Hoan bước tới, vỗ vỗ vai nàng, "Ngũ Việt chúng ta có loại thảo dược không tồi, có dịp thì người thử dùng xem sao, biết đâu có thể cứu vãn ít nhiều."

"Cảm ơn." Thái Sử Lan lắc đầu. "Nhưng ta không cần."

"Tại sao?" Hoa Tầm Hoa trừng mắt.

"Ta cũng không phải quá muốn học võ." Thái Sử Lan nói. "Hơn nữa, ta cũng đã hai mốt rồi, nếu như bây giờ luyện võ, cũng không thể nào đạt đến tuyệt đỉnh. Một việc nếu đã không thể như ý muốn, ta không làm."

Hoa Tầm Hoan lại nhìn nàng một lúc lâu, "Nhưng mà nếu ở trong doanh Nhị Ngũ mà không có võ công, tương lai người làm sao có thể nhập ngũ."

"Ai biết được đấy." Thái Sử Lan thản nhiên đáp.

Hoa Tầm Hoan ngơ ngác nhìn nàng, bỗng lên tiếng, "Tuy rằng lời người nói ra giống như đang khoác lác, nhưng không hiểu tại sao, ta lại tin tưởng." Nàng vỗ mạnh vai Thái Sử Lan, "Ây cha, ta bắt đầu muốn làm bằng hữu của người rồi đó, người nghĩ sao?"

"Còn phải xem tình hình đã." Thái Sử Lan nói.

Hoa Tầm Hoan cười vang, vui vẻ rời đi.

Tô Á lại tiến tới, đứng lặng bên người nàng. Thái Sử Lan nghiêng đầu, phát hiện sau tai nàng ta có rất nhiều vết sẹo nhỏ, có điều đều bị tóc che khuất, không để ý sẽ không phát hiện ra.

Cả hai đều không nói gì, sóng vai ngắm nhìn hoàng hôn.

Thật lâu sau, Tô Á mới lên tiếng, "Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ ủng hộ người."

Nói xong câu này, nàng xoay người rời đi, Thái Sử Lan cũng không quay lại. Bên dưới, Cảnh Thái Lam kéo kéo ống tay áo, ngửa đầu nhìn nàng.

Thái Sử Lan ngửa đầu, nói: "Cảnh Thái Lam, con phải nhớ một điều, thời điểm chúng ta bị cô lập, nếu như còn có người ở cạnh, thì người đó, chính là người con hoàn toàn có thể tin tưởng."

Cảnh Thái Lam chỗ hiểu chỗ không, gật gật đầu, ôm lấy chân nàng, cọ cọ đầu nhỏ lên đùi làm nũng, giọng nói líu lo, "Lan Lan...cũng ở bên con..."

Dung Sở lười biếng nâng cằm, nghĩ thầm, nữ nhân này có ý giấu diếm tài năng, chẳng lẽ là để thử lòng người sao?

Hắn lại liếc mắt nhìn sang Lí Phù Chu vẫn ngồi yên một chỗ, lần đầu cảm thấy chí hữu này thật chướng mắt. Sau đó, lại đảo mắt nhìn Thái Sử Lan, thấy nàng ngồi xuống ôm lấy Cảnh Thái Lam, ống tay áo lướt qua mặt đất, mảnh vờ đồng hồ lập tức biến mất.

Ngay lúc nàng làm vậy, Dung Sở bỗng nghiêng người, che khuất tầm mắt Lí Phù Chu, cười nói, "Chúng ta cũng đã lâu không gặp, có muốn uống vài chén không?"

Lí Phù Chu mỉm cười gật đầu. Hai người nhanh chóng rời đi. Được vài bước, Dung Sở bỗng quay đầu nhìn lại.

Phía sau, trong ánh nắng chiều nhàn nhạt, bóng dáng người kia ôm lấy đứa nhỏ, chậm rãi cất bước, có chút cô độc.

...

Đêm đó, chuyện lạ xảy đến, không chỉ náo động doanh Nhị Ngũ, mà không lâu sau, còn lan truyền đến tất cả phân doanh Quang Vũ trên khắp Nam Tề, trở thành đề tài bàn tán của mọi người trong suốt một thời gian dài.

Buổi tối hôm đó, Dung Sở và Lí Phù Chu vẫn đang ở ngoài uống rượu, Cảnh Thái Lam vừa tắm rửa vừa học bơi lội, còn Thái Sử Lan lại bảo một hộ vệ mang cho Tào phu tử một túi nhỏ.

Sau đó...

Sau đó chuyện lạ bỗng dưng xảy đến.

Người đầu tiên bắt gặp Tào phu tử là Tiêu Đại Cường. Tiểu bạch kiểm công sau khi ăn xong cơm chiều, ôm vai Đại Hùng đi dạo bên bờ sông, bỗng nhiên loáng thoáng thấy một bóng người mặc quần lót trắng, hai tay ôm lấy bộ ngực phẳng đẹp, lông đen phủ kín hai chân đang đi ra từ phía bồn hoa trong viện của giáo quan, phía sau dường như còn có một đám người đi theo.

"Kẻ nào trông đàn độn thế không biết!" Tiêu Đại Cường nói.

"Gì cơ? Gì cơ?" Hùng Tiểu Giai khập khiễng đi bên cạnh, hào hứng hỏi.

"Phía trước có phải kẻ điên trong miếu hoang ngoài doanh hay không?" Tiêu Đại Cường vịn tay lên tường, nhìn ngó xung quanh.

"Hình như cũng hơi giống, nhưng có phải hơi béo rồi không? Hùng Tiểu Giai nheo mắt, "Ta không nhìn rõ. Đại Cường, Đại Cường, bế ta lên chút, ta leo lên tường nhìn xem."

"Được, Giai Giai lại đây." Tiêu Đại Cường đáp, lập tức bế Tiểu Hùng lên. Thoáng cái, Hùng Tiểu Giai đột nhiên yếu điệu té ngã.

"Tào...Tào...Tào..." Hùng Tiểu Giai ấp úng, nói mãi không ra câu. Tiêu Đại Cường còn tưởng hắn đang mắng ai, "Cái gì cơ? Có người đẩy người xuống sao? Nói đi, ta liền đánh hắn!" Nói xong, hắn hùng hổ xắn tay áo, tuy nhiên, mới xắn được một nửa, đột nhiên giật mình một cái.

Người kia, không phải là Tào phu tử sao?

Phía sau hắn, người đi theo đông nghịt, giống như toàn thể người trong doanh Nhị Ngũ đều đến. Lão Tào dẫn đầu đám người, vừa đi vừa đập đầu, hướng về phía Phù Trúc Xuy Tuyết.

Mà kỳ lạ ở chỗ, vẻ mặt lão Tào không có lấy một tia xấu hổ hay khó chịu, nét mặt già nua hồng hào, ngay cả đuôi mày khóe mắt đều cong cong, dường như vô cùng hưng phấn.

"Gì thế này? Lão già này điên rồi sao?"

"Không giống nha, nhìn hấn xem, vừa đi vừa đập đầu, lại còn đếm nữa."

"Sẽ không đi tìm Thái Sử Lan quỳ lạy đấy chứ?"

"Sẽ không...chứ?"

Bên phía Phù Trúc Xuy Tuyết, một hộ vệ đi vào báo với Thái Sử Lan. Nàng chỉnh chỉnh y phục, bình tĩnh đi ra. Phía xa xa, vẻ mặt lão Tào hưng phấn, hăm hở đi tới, mà đằng sau, một đồng người theo sát, đôi mắt trợn ngược, miệng há to, vô cùng ngu ngốc.

Lão Tào đi tới trước cửa, ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt sáng rực, khóe miệng co rúm, làm cho người ta lo lắng không biết hấn có kích động quá mà ngất luôn không!

Lúc này, lão Tào đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thái Sử Lan.

"Đồ nhi, xin nhận một lạy của sư phó!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Kịch Lớn Sôi Động

Lão Tào đập đầu. Mọi người trong sân nhìn cảnh tượng trước mắt, ngây ngốc đứng lạng. Thái Sử Lan cúi đầu nhìn xuống, chậm rãi cất tiếng.

"Người thông suốt thật chứ?"

Tào phu tử vốn là người thông minh, vừa nghe liền hiểu nàng không muốn để người khác biết được năng lực của mình, liên tục gật đầu, "Phải, ta đã thông suốt rồi. Không có tư chất cũng không sao, phẩm chất con người mới là điều quan trọng nhất. Giống như người vậy, trời sinh ngọc thụ lâm phong, siêu phàm thoát tục, kiên định gan dạ, hào quang vạn trượng, chính là thiên tài hàng đầu. Gặp được người chính là phúc tám đời của lão Tào ta, cho dù từ nay về sau ta có tuyệt hậu đi chăng nữa, cũng trăm ngàn lần không thể bỏ lỡ!"

"Ặc..." Hoa Tầm Hoan trừng mắt, hít sâu một hơi, "Lão Tào người trời đánh cũng không nói một lời, thì ra khi bùng nổ lại có thể lâm nhảm một tràng dài như vậy!"

"Được." Thái Sử Lan gật đầu, gạt bỏ nước tiểu trên đầu hấn xuống, nói, "Ngày mai ta sẽ bắt đầu học."

Nghe vậy, lão Tào yên tâm xoa người rồi đi, nước mắt nước mũi tèm nhem, nhưng vẫn không giấu nổi nụ cười sung sướng trên môi. Tới khi bóng người đã khuất dạng, sắc mặt đám người trợ giáo còn lại dần dần trở nên nghiêm túc, âm thầm liếc mắt nhìn nhau.

...

Màn kịch ban nãy cũng không khiến Thái Sử Lan ngạc nhiên, bởi việc này đã sớm nằm trong dự liệu của nàng. Bất kể là ai, sau bao năm chờ đợi, bỗng nhiên nhìn thấy thứ cần tìm xuất hiện trước mắt, đều sẽ kích động đến nỗi không để ý đến điều gì khác.

Nàng quay về phòng ở, lại thấy Cảnh Thái Lam vẫn đang trôi nổi trong thùng nước, hai thị nữ ở cạnh giúp nó tắm rửa. Tiểu lưu manh kia cười hi hi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ngực bọn họ. Sau đó, một thị nữ ôm nó rời khỏi thùng tắm, nhóc con lập tức dụi dụi cái đầu ướt sũng vào nơi mềm mại của người ta.

Ta cọ...Ta cọ...Ta cọ cọ cọ...

Thái Sử Lan nhìn hai người, sắc mặt không đổi. Một lúc lâu sau, nàng vẫy vẫy tay, thị nữ nhanh nhẹn bước đến. Nàng ghé tai nàng ta nói nhỏ vài câu, sắc mặt thị nữ ửng đỏ, trở mặt nói: "Chuyện này...Như vậy làm sao được."

"Cứ theo lời ta mà làm."

Thị nữ đành gật đầu, đi ra ngoài. Một lúc sau trở lại, nàng ta đã thay sang một bộ xiêm áo cổ thấp, bộ ngực tuyết trắng căng tròn lộ ra hơn nửa. Lối sống Nam Tề vốn vô cùng cờ mờ, y phục của cung nữ đa số đều thiết kế lộ ngực, cho nên, tình huống hiện tại cũng không phải chuyện kỳ lạ gì. Mà lúc này, trên giường, hai mắt tiểu lưu manh nào đó lập tức sáng rực.

"Lát nữa ta sẽ ra ngoài tản bộ, con ngủ cùng Ngân Nha Nhi." Thái Sứ Lan nói, chỉ tay về phía thị nữ kia.

Cảnh Thái Lam bình thường đều quán quít Thái Sứ Lan đòi ngủ cùng, hôm nay lại không có ý kiến gì, thậm chí còn tha thiết mong chờ Thái Sứ Lan nhanh nhanh đi ra.

Thái Sứ Lan bước ra ngoài, tựa vai vào vách tường, âm thầm đếm, một, hai, ba,...

"Oa..." Tiếng khóc không ngoài dự kiến vang lên.

Thái Sứ Lan vào phòng. Ngân Nha Nhi đã đứng lên từ bao giờ, vẻ mặt xấu hổ, kêu gào thỉnh tội. Cảnh Thái Lam ngồi trên giường oa oa khóc lớn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ướt át, hai môi sưng đỏ như trái ớt. Ừm...cũng có thể người được mùi ớt thoang thoang trong không khí.

Thái Sứ Lan vừa lòng nhìn Ngân Nha Nhi, không tội, rất có bản lĩnh.

"Cay...cay..." Cảnh Thái Lam khóc lớn, hai tay che miệng, nước mắt nước mũi ròng ròng, tổ cáo Ngân Nha Nhi.

"Nàng không chăm sóc tốt sao?" Thái Sứ Lan gật đầu, "Vậy gọi Ngọc Nha Nhi đến."

Một thị nữ khác cũng mặc xiêm áo y hệt bước đến, bộ ngực mềm mại bao bọc lấy Cảnh Thái Lam, vừa dịu dàng dỗ dành, vừa cho no uống hết một cốc nước lớn. Cuối cùng tiểu lưu manh cũng nín khóc, tủm tỉm cười, cũng không dám há miệng làm bừa, chỉ gặt gao dựa vào nơi nào đó. Nó khóc một trận xong cũng đã mệt mỏi, hai tay dụi dụi mắt. Ngọc Nha Nhi thấy vậy liền ôm nó ngủ theo dận dò của Thái Sứ Lan.

Chốc lát sau, Cảnh Thái Lam đã ngủ thiếp đi, chui vào lòng Ngọc Nha Nhi, hai tay nhỏ bé theo thói quen bắt đầu sờ loạn.

Thái Sứ Lan khoanh tay trước ngực, đứng yên trong bóng tối.

Tay Cảnh Thái Lam dừng lại ở vị trí nó yêu thích nhất, mơ mơ màng màng chớp chớp miệng, bắt đầu nắn bóp ngực Ngọc Nha Nhi. Một lát sau, nó mới vừa lòng xoay người đi. Có điều, ngay lúc đó, ngón tay giống như...bị dính lại...

Cảnh Thái Lam lập tức mở mắt, ánh mắt ngập vẻ hoang mang, thử rút tay ra lần nữa.

Ồ...rút mãi không ra?

Ngọc Nha Nhi đỏ mặt, hai tay che ngực.

Cảnh Thái Lam lại rút, cơ mà vẫn rút không ra. Tay giống như thật sự bị dính lại.

Tiểu lưu manh lúc này mới hoảng sợ nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Thái Sứ Lan. Liếc mắt liền nhìn thấy người mẹ vô lương tâm nào đó đang đứng ngay đối diện, khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn nó.

Thái Sứ Lan đối diện với ánh mắt oan ức cầu xin giúp đỡ của Cảnh Thái Lam, hắt hắt cằm, "Sờ, tiếp tục sờ đi!"

"Lan...Lan..." Tiểu lưu manh rốt cuộc hiểu được ai đang chinh mình, vội vàng đổi sang vẻ mặt hối lỗi, nhõng nhẽo gọi nàng.

Đáng tiếc, người nó phải đối diện lại là Thái Sứ Lan, nàng vẫn bất động, "Lần này cho con sờ đến thỏa mãn thì thôi. Tiếp tục đi!"

"Không cần nữa..." Cảnh Thái Lam mấp máy miệng, nó phát hiện trên yếm Ngọc Nha Nhi có thiết kế thêm một cái túi nhỏ, nó càng cố rút tay, cái túi kia càng giữ chặt.

"Con thích chỗ đó như vậy, thế thì cứ để nguyên ở đây." Thái Sứ Lan bình tĩnh nói, "Đi ngủ!"

Cảnh Thái Lam đương nhiên không thể sống chết một trận cùng Thái Sứ Lan, nó cũng biết người mẹ này của mình vô cùng nghiêm khắc, đã nói là làm, trong từ điển của nàng không hề có hai chữ "mềm lòng". Vậy nên, Cảnh Thái Lam cảm thấy tiếp tục sờ cũng không sao, đợi lát nữa còn không thể rút tay ra chắc? Nghĩ đến đây, nó mếu máo, ngoan ngoãn ngủ tiếp.

Ngủ được một lát, cốc nước lớn ban nãy bắt đầu phát huy tác dụng. Cảnh Thái Lam bắt đầu lăn qua lăn lại, "Nước tiểu nước tiểu...nước tiểu nước tiểu..."

"Vậy thì đi tiểu đi." Thái Sứ Lan nói

Tay Cảnh Thái Lam bị giữ chặt, không thể đứng dậy, liền đẩy Ngọc Nha Nhi. Ngọc Nha Nhi lúc này mới giật mình nhớ ra, đang định giúp nó, lại bị ánh mắt của Thái Sứ Lan làm cho đóng băng tại chỗ, đành phải nhắm mắt, giả vờ ngủ tiếp.

Cảnh Thái Lam càng ngày càng gấp, muốn ngủ cũng không ngủ được, Ngọc Nha Nhi lại không tỉnh, nó gấp đến độ hai mắt cũng bắt đầu ngập nước, nhìn về phía Thái Sứ Lan, "Lan...Lan...con muốn đi tiểu, đi tiểu..."

Thái Sứ Lan cũng biết trẻ con nhịn tiểu không tốt cho sức khỏe, trừng phạt như vậy đại khái cũng đã đủ để Cảnh Thái Lam nhớ kỹ.

"Được." Nàng đến gần, "Con có lời nào muốn nói với ta không?"

"Không sờ...không sờ soạng..." Cảnh Thái Lam đau khổ nói.

Thái Sứ Lan lắc đầu.

"Ta chỉ muốn con hiểu một điều." Nàng nói, "Sờ nữ nhân không phải chuyện nghiêm trọng, nhưng nhất định phải đợi đến khi con có đủ khả năng làm việc đó mới có thể làm; Sờ nữ nhân cũng không sao, nhưng nhất định không thể thỏa mãn một cái liên quay đầu rồi khỏi."

Cảnh Thái Lam khóc thút thít, cái hiểu cái không lắng nghe.

"Ai cũng cần có người khác giới ở cạnh, nhưng nhất định không được để bản thân chìm đắm trong hoan lạc, bởi vì cuộc sống còn có nhiều chuyện quan trọng hơn cần làm." Thái Sứ Lan ra hiệu cho Ngọc Nha Nhi cỡi túi nhỏ xuống, dùng khăn ướt lau keo dính đi, tự mình ôm Cảnh Thái Lam dậy, "Một người nếu muốn thành công, không thể cái gì cũng chú quan gặt bỏ, nhưng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng trầm mê."

"Lan...Lan..." Cảnh Thái Lam sau khi giải quyết được vấn đề, tâm tình khoan khoái, ôm cổ nàng lẩm bầm, "Bà ấy nói...nữ nhân là thứ tốt...tất cả nữ nhân đều là của con...con muốn làm gì...thì làm như thế..."

"Bà ta là ai?" Thái Sứ Lan chăm chú nhìn đứa nhỏ, ánh mắt u ám.

Cảnh Thái Lam lại đùa nghịch tóc nàng, không có nói tiếp.

Thái Sứ Lan không hỏi lại, ôm nó về giường. Cả nửa đêm lăn qua lộn lại, Cảnh Thái Lam đã sớm một mình, vừa lên giường liền ngoan ngoãn nằm yên, cũng không có đòi hỏi thị nữ cho sờ soạng chỗ nào đó, chỉ tự mình ôm lấy chân, liêu mạng nhắm mắt.

Hai thị nữ dùng một thùng nước màu xanh nhạt lau dọn phòng ở một lượt, sau đó lập tức rời đi. Đây là yêu cầu của Dung Sở, hàng ngày đều phải dùng loại nước này lau lên tường một lần. Ai cũng không biết đó là thứ gì, đều cho rằng quốc công chỉ muốn làm sạch không khí mà thôi. Thái Sứ Lan mặc dù thấy có mùi lạ, nhưng cũng không có gì khó ngửi, nên cũng không ngăn cản.

Đợi cho thị nữ đi ra, nàng ngồi dậy, nhìn gương mặt say ngủ của Cảnh Thái Lam, chỉnh chỉnh cho nó, sau đó nhẹ nhàng đi ra cửa, dựa lưng vào vách tường, ngửa đầu ngắm nhìn ánh trăng lạnh lẽo. Tâm tư của nàng vẫn còn dừng lại ở câu nói ban nãy của Cảnh Thái Lam.

Bà ta là ai? Chắc hẳn là người thân của Cảnh Thái Lam rồi.

Có điều, người này là không biết cách giáo dục trẻ nhỏ, hay là còn có ý đồ riêng gì đó?

"Lời nàng nói ban nãy rất hay." Bỗng nhiên có giọng nói vang lên bên tai nàng, "Ta thật ưa thích."

Mùi rượu phảng phất trong không khí, hòa quyện cùng hương chi lan. Vành tai nàng bị vài sợi tóc chạm nhẹ, có chút ngứa ngáy.

"Ngươi uống nhiều rồi đấy." Thái Sứ Lan nói.

"Vừa rồi, nàng nói..." Dung Sở cúi đầu cười, "Sờ nữ nhân không phải chuyện nghiêm trọng, nhưng nhất định phải đợi đến khi có đủ khả năng. Nàng cảm thấy...ta có đủ năng lực hay không?"

Âm thanh xào xạc từ phía rừng trúc vang lên, hòa cùng tiếng cười của hắn, du dương êm dịu. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, vẻ tươi cười của hắn như rực sáng trong đêm tối, mang theo chút gì đó huyền bí.

"Ngươi có thể thử xem có đủ hay không." Thái Sứ Lan hơi nghiêng đầu tránh khỏi hơi thở của hắn. "Còn nữa, đem ngón tay đặt trên huyệt đạo ở lưng của ta bỏ ra."

"Ta cũng không có ý định biến nữ nhân của mình thành người gỗ." Hơi thở nóng ấm của hắn nhẹ nhàng lướt qua gáy nàng, "Nàng có biết hay không, đôi khi ngang ngược cũng sẽ khiến nam nhân cảm thấy hứng thú. Nàng càng cương quyết cự tuyệt, ta lại càng muốn thấy nàng khuất phục."

"Đâu chỉ có thế." Thái Sứ Lan nói, "Các ngươi còn muốn cường hôn, nhào tới, chiếm giữ, bá vương ngạnh thượng cung..."

(Bá vương ngạnh thượng cung: "Bá vương ngạnh thượng cung" là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang, mọi người có thể tìm trên mạng.

Còn nghĩa rộng của cụm từ "Bá vương ngạnh thượng cung" rất đơn giản, "bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngạnh thượng cung" tạm hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nó"; mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" hài âm hoàn toàn với "cường gian", mà "cường gian" thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cô nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ "bá vương ngạnh thượng cung" đặt thay thế cho hai từ "cường gian".)

Người nào đó vừa mới định hôn lên gáy của nàng, nghe được câu này, lập tức dừng lại.

"Thái Sứ Lan." Sau một lúc lâu, hắn thấp giọng nói, "Nàng thật biết cách phá hư phong cảnh."

"Cảm ơn khích lệ."

"Ta bị dâ kích, cần được an ủi..."

Nửa sau lời này là hân dựa cảm lên cổ nàng mà nói, giọng điệu mờ ám, môi mỏng ướt át dán lên da thịt nàng, cũng chẳng khác gì so với hôn môi.

Lông tơ toàn thân Thái Sử Lan dựng thẳng, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

Lưu manh chết tiệt này, hôm nay lại dám mượn rượu giả điên với nàng!

Nàng rất muốn xoay người, nâng chân một góc chín mươi độ, dùng xương bánh chè cứng rắn ân cần tham hỏi nơi nào đó của hắn. Nhưng đáng tiếc, cả cơ thể đều không thể nhúc nhích, nàng rốt cuộc hiểu được tư vị bị điểm huyết trong truyền thuyết. Quả nhiên chính là pháp bảo cần thiết để chiếm đoạt con gái nhà lành!

"Tại sao Lí Phù Chu không chuốc chết người luôn đi?"

"Huynh ấy làm sao là đối thủ của ta được, mới uống vài chén đã gục rồi." Hắn cười khế, cũng không trực tiếp chạm vào da thịt nàng, chỉ nhẹ nhàng lại gần, dùng hơi thở ướt át treu đùa nàng, hơi rượu nồng ngọt như hòa tan trong không khí. Da thịt màu mật ong bóng mượt của ai kia chậm rãi ẩm ướt, giống như một ly rượu thủy tinh bị hơi nước bao phủ, mỏng lung mờ ảo.

Hắn cười rộ lên, "Thái Sử Lan, ta lần đầu nhận ra, nữ nhân, không cần nước da trắng tuyết mới coi là đẹp..."

"Phải rồi! Nam nhân nước da trắng tuyết, nữ tính quá rồi còn gì!"

Dung Sở chờ người, sau một lúc lâu, hít vào một hơi, giọng điệu cổ quái, "Nàng có tình nhóm lửa thiêu đốt tâm tình phơi phới của ta có đúng không?"

"Tâm tình? Đừng có sĩ nhục hai chữ tâm tình như thế chứ!" Thái Sử Lan nói, "Theo ta thấy, trong đầu người ngoài tình trù ra thì làm gì còn cái khác."

Lại một hồi yên ắng, dường như Dung Sở lại hít sâu một hơi, sau đó biểu tình giống như bỗng nhiên phát hiện ra đại lục mới, cúi đầu cười nói, "Được, được lắm. Nàng nói rất hay! Nàng càng ngoan cố, ta lại càng thích. Mà ta đã thích, vậy đề nàng..." Ngón tay hắn chậm rãi đi lên, nhẹ nhàng mon trên cổ nàng, "...cũng phải động tâm."

Thái Sử Lan ngay cả cười nhạt. Bất quá, nàng cũng không nói gì nữa, phong cảnh có thể hủy, sắc tâm lại khó phá. Người nào đó từ lượng kém cỏi, ba chén đã say, mà tính cách lại giống hết nàng, mềm cứng không phục, hết thấy đều phải xem tâm tình, uy hiếp lạnh lùng gì đó, dùng không tốt còn có thể mạng về kết cục không mong muốn.

Có điều...không thể không thừa nhận...tên ẻo là này...quả nhiên là cao thủ...

Chỉ một động tác nho nhỏ, lại có thể khiến nàng tâm chưa động, tình đã trào dâng; không phải tình yêu, mà là xuân tình.

Hai mươi mốt tuổi, cho dù trời sinh lạnh nhạt, có một số việc chưa từng để ý, nhưng lúc này, hương rượu phảng phất, ai đó ôn nhu châm ngòi, thời gian lâu dài, cũng khó tránh khỏi tâm tư rối loạn. Giống như gió núi thổi qua hồ nước, mang theo hương hoa, nhẹ nhàng hòa vào không khí, hay như núi băng rét lạnh, kiên cố, bỗng dưng bị hào quang chiếu rọi, chậm rãi tan chảy.

Ánh mắt Dung Sở cũng dừng lại, chăm chú nhìn vào da thịt ửng đỏ của nàng, trái tim nhảy loạn.

Thì ra...một người lạnh lùng, cao ngạo như nàng, một khi bỗng nhiên trở nên mềm mại, lại khiến người ta có cảm giác như bị đoạt phách như vậy. Tựa như một người đang đứng trong sa mạc rộng lớn, trong tiếng lục lạc leng keng bỗng vang vọng âm thanh thì thầm, sau đó cát vàng biến mất, cảnh xuân trải dài bốn phía, nhìn không được liền muốn quỳ lễ.

Ngón tay đang đặt ở cổ nàng chậm rãi di chuyển, đi lên phía đôi môi hồng nhạt. Đầu ngón tay vừa chạm tới, bỗng nhiên đau xót. Hắn phản ứng cực nhanh, nâng tay kia điểm lên gò má nàng.

"Ồi chào!" Dung Sở làm bộ làm tịch kêu lên một tiếng, giương mắt nhìn Thái Sử Lan. Miệng nàng ngậm lấy đầu ngón tay hắn, dáng vẻ như đang chuẩn bị hung hăng cắn xuống. Nếu như không phải hắn nhanh tay nhanh mắt điểm huyết đạo nàng, tương lai tám phần sẽ phải đổi tên từ Dung Sở thành "quái vật chín ngón".

"Tư thế này quả nhiên vô cùng đẹp đẽ." Dung Sở không rút tay ra, thần nhiên thưởng thức cảm giác mát lạnh nơi đầu ngón tay.

Thái Sử Lan cảm thấy danh xưng nam nhân xấu xa nhất thiên hạ nếu như không phải người này thì không còn ai dám nhận. Không để nàng cắn ngón tay, cũng không thêm rút ra, lúc này nếu nàng muốn phun ra, nhất định phải dùng đầu lưỡi mà đẩy...

Nam nhân trước mặt hơi hơi nghiêng đầu nhìn nàng, con ngươi vương theo hơi rượu, mát lạnh mà thâm sâu, hai mắt cong cong, xinh đẹp tựa thần bút vẽ nên.

Tất nhiên, Thái Sử Lan lại không cảm thấy như vậy, chỉ có cảm giác đôi mắt kia giống như móng vuốt của bạch cốt tinh, thật khiến người ta muốn bẻ vụn!

Nàng dứt khoát nhắm mắt, bất động, đi vào trạng thái cương thi.

Quần tử báo thù mười năm chưa muộn. Việc ngày hôm nay, nàng chắc chắn nhớ kỹ.

Dung Sở mỉm cười, dường như hẳn sau khi say rất thích cười, cúi đầu lại gần, nhẹ nhàng thổi lên vành tai nàng.

"Thật lạnh...truyền cho nàng chút nhiệt...Nhìn xem, thể này đẹp hơn rất nhiều!"

Thái Sử Lan bỗng nhiên cảm thấy vành tai đau xót, sau đó có cảm giác mát lạnh truyền đến, giống như có thứ gì đó được đeo lên.

Khuyên tai sao?

Thái Sử Lan theo bản năng nhú mày, nàng chán ghét vật phẩm trang sức, quyết định lát nữa sẽ tháo xuống quảng đi.

"Đừng nghĩ đến việc côi bỏ." Dung Sở cũng đã đoán ra tâm tư nàng, "Cái này không phải khuyên tai, mà là xác một loại trùng quý hiếm của Ngũ Việt. Tương truyền loại trùng này nghe nói sinh ra từ cơ thể rồng, trời sinh thần kì. Sau khi thân thể hóa thành màu đỏ thẫm như lưu ly, sẽ có tác dụng tu bổ kinh mạch, cải thiện xương cốt. Loại thảo được ban chiêu Hoa Tầm Hoan nói đến, chẳng qua chỉ là khi loại trùng này còn sống trong gốc cây, có bài ra dịch mà thôi, công dụng so với thứ này chẳng đáng là gì. Hơn nữa, một khi nó đã đi vào thân thể nàng, sẽ lập tức giống như hòa vào huyết mạch, muốn tháo xuống cũng không có khả năng."

Thái Sử Lan không nói lời nào, Dung Sở cười cười, "Cái này có một đôi, còn một con nữa, có lẽ có một ngày, nàng sẽ tình nguyện để ta đeo lên..." Hắn vén mấy sợi tóc lòa xòa bên tai nàng, hít một hơi, vừa lòng gật đầu, "Mà thật ra đem một con nhìn cũng rất phong tình! Tốt lắm! Hôm nay cứ vậy đi."

Mấy lời này vừa ra, Thái Sử Lan nháy mắt cảm thấy cảm hờn trào dâng...

Sau khi Dung Sở tự mình lăm bắm một hồi, vỗ vỗ hai má nàng, nhẹ nhàng nói, "Câu hồn gì đó, nàng không cần học." Nói xong, hắn phất tay áo, quay đầu rời đi.

Hồi lâu sau, Thái Sử Lan mới nhớ ra cái gì gọi là "câu hồn", cái này không phải "tuyệt học" gì đó lão Tào từng đề cập qua, sau đó bị nàng cự tuyệt hay sao?

Trong lúc nàng còn đang phân tâm nghĩ ngợi, huyết đạo đã tự giải từ khi nào, còn Dung Sở đương nhiên đã kê cao đầu ngủ, Thái Sử Lan vô duyên vô cớ đánh mất cơ hội trả thù đầu tiên...

Nàng đứng lặng một hồi, chờ cho sắc đỏ trên mặt biến mất, đang định trở lại phòng, bỗng nhiên giật mình một cái.

Trong rừng trúc âm u tăm tối, một bóng người chột lóe.

...

Nếu nói Dung Sở là một cây trúc tùy ý, là ngọc sáng lung linh, khó lòng chạm tới; thì Lí Phù Chu chính là một thân trúc thẳng tắp, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác dịu dàng ấm áp.

"Dung Sở còn nói huynh đã say khướt." Thái Sử Lan nhướn mày, "Hiện tại ai say, xem ra đã rõ ràng."

Lí Phù Chu mỉm cười không đáp, ánh mắt lướt qua vành tai nàng.

"Huynh ấy mỗi lần uống rượu đều như vậy." Hắn nói, "Có điều, ai cũng không biết là say thật hay giả bộ."

Thái Sử Lan nghĩ thầm, đương nhiên là giả bộ rồi, cho nên, tội lỗi càng không thể tha thứ.

"Buổi tối chắc nàng ăn chay." Lí Phù Chu ngồi xuống, lấy ra mấy gói giấy, "Ngày mai bắt đầu lên lớp, không thể không ăn thịt bồi bổ thân thể. Ta mang đến một ít cho nàng."

Bên trong bao giấy là thịt nướng mật ong, gà ướp rượu, thịt bò kho tương, vài miếng thịt vịt quay. Lí Phù Chu còn cẩn thận chuẩn bị thêm đôi đũa, một chiếc khăn ẩm. Hắn cầm khăn lên, nhẹ nhàng lau sạch đũa rồi mới đưa cho Thái Sử Lan, lại giống như ảo thuật gia lòi ra một bát canh nóng, hương thơm mê hoặc lòng người.

Thái Sử Lan trầm mặc không lên tiếng, gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, trong lòng thầm nghĩ, rằng nếu Văn Trấn có mặt lúc này, nhất định sẽ hô to hai tiếng "tri âm", sau đó xin được làm bạn gái người ta; Đại Ba lập tức nhào tới, hô to "nam nhân tốt!"; Quân Kha... Quân Kha nước mắt lưng chòng, chỉ lo cảm động.

Còn nàng...Hoi nóng bốc lên, che khuất hai mắt.

Nàng chính là có chút...ừm, để tâm săn sóc người khác như vậy, giống như người thân trong một gia đình.

"Lão Tào tuy rằng vẻ ngoài lếch thếch, nhưng thật ra so với những trợ giáo trong tổng doanh ở kinh thành, chính là ngang tài ngang sức." Lí Phù Chu đưa

bao giấy đựng thịt bò đến trước mặt nàng. "Nàng chớ có xem thường ông ấy, phải chăm chỉ học tập."

"Được."

"Thuật câu hồn kia, nàng cũng đừng vội cười nhạo." Ánh mắt Lí Phù Chu bình thản, "Tuy rằng nàng chưa chắc đã thích hợp tu luyện, nhưng không thể học võ, nên tham khảo một chút để phòng thân cũng tốt."

Thái Sứ Lan lại gật đầu, một tia báo động xẹt qua trong lòng - cái môn Câu hồn mà nàng trước sau không để ý này, Dung Sở và Lí Phù Chu lại lần lượt có ý nhắc đến, đưa ra lời nhắc nhở bất đồng, chuyện này thật không bình thường!

Gió đêm nổi lên, thổi tung mái tóc ngắn của nàng. Lí Phù Chu bỗng nâng tay, xoay gò má nàng.

Thái Sứ Lan bất động. Trong khi nàng còn đang phân vân không biết có nên gạt tay hắn ra không, Lí Phù Chu bỗng thở dài một tiếng. Thái Sứ Lan lần đầu thấy một người luôn luôn mỉm cười ôn hòa như hắn thờ dài, nhất thời không kịp phản ứng.

"Có một số việc," Lí Phù Chu nhẹ nhàng gài vài sợi tóc bay loạn ra sau tai nàng, sau đó rút tay về, "...quả nhiên không thể chần chừ do dự."

Thái Sứ Lan theo bản năng sờ sờ vành tai, trầm mặc hồi lâu, bỗng lên tiếng, "Dung Sở nói, thứ này có thể giúp ta chữa trị kinh mạch."

Một câu đơn giản, không tính là giải thích, nhưng ánh mắt Lí Phù Chu lại lập tức sáng lên.

Hắn đang muốn mở miệng nói gì đó, bỗng nhiên "rầm" một tiếng, cửa sổ phòng Dung Sở mở ra. Dung Sở tựa đầu bên cửa, cười dài nói, "Ồ đây ăn đồ ngon như vậy, cũng không mang cho ta một ít."

Tuy là hắn vừa nói vừa cười, nhưng gió đến dường như bỗng nhiên trở lạnh.

Thái Sứ Lan giả bộ không phát hiện điểm kỳ quái, thuận tay đưa cho Lí Phù Chu một miếng thịt gà, "Món này không tồi."

"Đa tạ." Lí Phù Chu mỉm cười nhìn nàng.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, kẻ tung người hứng, chia đồ ăn cho nhau, dáng vẻ ôn hòa, nam nhân đưa bàn tay tuyết trắng đón lấy miếng thịt gà, nụ cười ấm áp say lòng người. Kỳ thật rất đẹp, nhưng Dung Sở lại cảm thấy thật chướng mắt.

"Không phải ban nãy huynh còn nói ăn nhiều quá, dạ dày khó chịu hay sao?" Lí Phù Chu không hề tỏ vẻ lúng túng, quay đầu cười hỏi Dung Sở, "Bây giờ lại đói bụng?"

"Thấy hai người lại muốn ăn." Dung Sở cũng cười, liếc mắt nhìn Thái Sứ Lan, "Rất muốn ăn."

Về mặt Thái Sứ Lan như muốn nói, "Ta không hiểu khiêu khích, cơ mặt ta bị tê liệt."

Dung Sở nhẹ nhàng bay ra. Thái Sứ Lan lập tức xê dịch thịt bò kho tương về phía mình, đặt gà ướp rượu đến trước mặt Lí Phù Chu, lại đẩy món thịt nướng mật ong, cùng thịt vịt nàng không thích về phía Dung Sở, giả bộ uống canh.

Lí Phù Chu mỉm cười, sắc mặt Dung Sở cũng vô cùng tốt. Hắn giống như tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng lại vừa vặn chặn ngang tầm mắt Lí Phù Chu nhìn Thái Sứ Lan, vừa yên vị liền liếc nhìn vành tai nàng, "Nàng đeo thứ này rất đẹp!"

Thái Sứ Lan không để ý đến hắn. Dung Sở bắt đầu ăn, câu được câu không nói chuyện cùng Lí Phù Chu. Nhìn qua cũng biết hắn không đói bụng, đáng vẻ khi ăn có chút biếng nhác, hắn đưa một miếng thịt vịt lên miệng, giống như chơi đùa, lại không ngừng bắt bẻ, "Mặn quá!"

"Ăn cái này này." Thái Sứ Lan bỗng đưa thịt bò kho tương của mình đến trước mặt hắn, "Rất ngon."

Dung Sở ngăn ra, đáy mắt lập tức lộ vẻ vui mừng, cười nói, "Vẫn là Lan Lan tốt với ta."

Thái Sứ Lan gật đầu. Hiếm khi có được sự quan tâm của nàng, Dung Sở vô cùng vui vẻ, vì vậy liền cầm lên mấy miếng thịt bò bỏ vào miệng, ăn đến tận khi no căng mới thôi.

Dung Sở vừa dừng tay, Thái Sứ Lan bỗng nhiên giơ đũa ra, gấp một lúc ba, bốn miếng thịt bò kho tương, đưa đến trước miệng hắn, "Ăn nhiều một chút, coi như cảm ơn người đã đưa ta thuốc quý."

Dung Sở lại ngăn ra, không nhịn được nhìn nhìn Thái Sứ Lan - Uống nhầm thuốc? Hay là đã nghĩ thông rồi?

Nhưng mà Thái Sứ Lan bỗng nhiên chủ động, giống như hoàng thái hậu tự nhiên nhảy múa, chính là chuyện trăm năm khó gặp, bởi vậy, Dung Sở mỉm cười, há miệng ăn. Mấy miếng thịt bò vô cùng dai, sau khi khó khăn ăn hết, Dung Sở mỉm cười như thường, sau đó ngồi thẳng lưng.

Lí Phù Chu nhàn nhạt liếc nhìn hai tay đang đề trước bụng của người nào đó...

"Món này cũng không tồi." Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn Dung Sở một cái, kéo gói gà ướp rượu trước mặt Lí Phù Chu đến, "Người ném thử chút."

Thái Sử Lan vô cùng nhiệt tình gấp hai cái chân gà cho Dung Sở. Vị Tấn quốc công kia ăn hết hai miếng, đáng ngồi lại càng thẳng tắp.

"Ăn no rồi, giờ đi ngủ." Thái Sử Lan đứng lên, chỉnh lại thắt lưng.

"Được." Lí Phù Chu cũng đứng dậy.

"Nàng vào trước đi." Dung Sở ngồi ngay ngắn bất động, ung dung nói.

Thái Sử Lan gật đầu, chậm rãi rời đi. Đi được vài bước, nàng bỗng nhiên ôm bụng, khom người.

Dung Sở vừa thấy dáng vẻ này của nàng, sắc mặt tái nhợt, giống như có thứ gì đó cuộn cuộn đi lên từ trong dạ dày, thẳng tiến đến cổ họng.

Hắn không dám mở miệng, phát tay một cái, ý bảo Lí Phù Chu mau mau đỡ Thái Sử Lan. Nàng lại tiến đến trước mặt hắn, khom lưng xuống, chậm rãi mở miệng, "Nôn..."

Dung Sở lập tức ói ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kịch Lớn Sôi Động (2)

Ngày hôm sau, Thái Sử Lan rời giường, tâm tình vô cùng tốt. Bởi vì lúc này Dung Sở còn chưa có lết xác dậy. Theo như Triệu Thập Tam nói lại, dạ dày chủ tử không tốt, giống như do ăn uống quá độ mà bị tổn hại, cần phải nghỉ ngơi.

Cảnh Thái Lam chạy qua phòng Dung Sở, hỏi Thái Sử Lan, "Công... Công làm sao vậy?"

"Hắn muốn ăn, ăn đến no." Thái Sử Lan nói, "Nam nhân đều như vậy, còn nghĩ bản thân có thể tiếp nhận trăm sông, kỳ thật một cân thịt còn chẳng chứa nổi."

Dung Sở nằm trên giường mỉm cười, cười đến nổi tới tấp, u ám - một ngày nào đó, nàng chắc chắn trở thành miếng thịt mặc ta gặm nhấm.

....

Thái Sử Lan đi tìm Tào phu tử, dọc đường nhận đủ các loại ánh mắt nhìn vào, tỉ suất so với viện chính đại nhân còn lớn hơn.

Tào lão nhân hôm qua còn lời thôi lếch thếch, hiện tại lại chải râu láng mượt, quần áo đoan trang, đầu tóc thoa sáp bóng loáng, ngay cả nốt rỗ trên mặt so với trước kia cũng càng thêm rõ ràng.

Vừa nhìn thấy Thái Sử Lan đi tới, ông ta vội vàng rống lên, tung hai quyển sách về phía nàng, "Luyện đi! Ta phải quay về kinh!"

Thái Sử Lan vẫn bình tĩnh như thường, mọi người xung quanh lại ngẩn ngơ, "Cái gì?"

"Ta chỉ phụ trách việc tìm kiếm nhân tài. Còn chuyện truyền dạy tài nghệ tuyệt mật..." Tào lão nhân tự chỉ tay vào mũi mình, "Việc này lại không phải nhiệm vụ của ta."

Thái Sử Lan có chút thất vọng. Nàng nghe nói phủ thiên cơ Đông Đường còn có một đám nhân sĩ dị năng, còn tưởng rằng cũng có thể tìm được đồng đạo ở doanh Nhị Ngũ, hoặc may mắn có cơ hội gặp lại ba người bạn còn lại, ai ngờ...

Nàng lật lật mấy trang sách, chợt phát hiện một điều - xem không hiểu!

Kêu một người hiện đại xem bí kíp bằng cổ văn để khai phá kỹ xảo, đùa sao?

Nhìn thấy ánh mắt ngập vẻ nghi vấn của nàng, Tào lão nhân nhún vai, "Đừng hỏi ta, ta cũng không hiểu, chỉ biết bí tịch này là do Nam Tề hao phí rất nhiều tâm sức, mất đi rất nhiều người mới lén sao chép được từ chỗ Đông Đường. Cũng không biết do nguyên nhân gì, mà vẫn có chút thiếu sót..." Hắn đón nhận ánh mắt ngày càng sắc bén của Thái Sử Lan, giọng nói nhỏ lại "...Bằng không, chúng ta cũng không có bại bởi Đông Đường nhiều năm như thế..."

"Tại sao Đông Đường lại phải đào tạo nhiều người có dị năng như thế? Tại sao Nam Tề cũng muốn làm theo?"

"Bí mật của kẻ thống trị, ai có thể hiểu hết?" Lão nhân phát tay một cái, "Mà ngươi vừa nói cái gì? Dị năng? Cái tên này rất thú vị! Ở nơi này, chúng ta

gọi họ là Thiên Trụ Giả (tức là người trời trao đấy à!), bản lĩnh thiên phú giống như tiên nhân trên chín tầng mây. Những người này chung quy sẽ có tác dụng của riêng mình. Ví dụ như ở Đại Yên, tuy rằng không tìm kiếm, bồi dưỡng Thiên Trụ Giả như Nam Tề và Đông Đường, nhưng nghe nói hoàng đế Đại Yên nhiều năm qua đều bí mật tìm kiếm Thiên Nhân, dường như người đó có liên quan đến việc kế thừa số kiếp của hoàng thất bọn họ... Cho nên, nhất định không thể xem thường Thiên Trụ Giả. Bọn ta vẫn luôn cho rằng, ông trời đã sinh ra người như vậy, tất sẽ trao cho họ sứ mệnh của riêng mình, mỗi người đều là vật báu thế gian."

Thiên nhân... Thái Sử Lan chờ người, Văn Trấn am hiểu vi thị, Quân Kha am hiểu thấu thị, hai người đều có thể coi là có ánh mắt thông suốt mọi sự, liệu có ai trong hai nàng đang ở Đại Yên hay không?

"Ta nghe nói, trước kia Đông Đường có rất nhiều Thiên Trụ Giả. Hàng năm, hoàng đế Đông Đường sẽ chọn ra một nhóm người trong số họ, lập nên tổ chức thích khách, thành viên trong đó phần lớn thuộc loại Thiên Nhân, Thiên Nhĩ, Độc Tâm, Không Mộng (điều khiển giấc mơ), Dự Tri (nói trước tương lai), dịch chuyển tức thời,... liên minh thích khách này tung hoành thiên hạ, chưa từng thất thủ, khiến cho hoàng thất các quốc gia nghe đến đều mất hồn mất vía. Mãi đến sau này, hoàng đế hiện tại của Đông Đường không hiểu là bị ai kích tướng hay dùng kế sách gì mê hoặc, liền đem Thiên Trụ Giả ra, đòi cùng Nam Tề so tài. Do vậy, tổ chức thích khách này dần dần được đưa ra ánh sáng, sau đó mới chính thức bị hủy, các quốc gia khác cũng nhân đó mà có phòng bị, cũng bắt đầu học theo Đông Đường, đào tạo Thiên Trụ Giả."

Thái Sử Lan suy nghĩ một chút, cũng hiểu được chỗ nham hiểm của kế sách này. Rất rõ ràng, Đông Đường dùng người có dị năng lập nên một tổ chức ám sát cao cấp vô cùng đáng sợ, trong tổ chức lại còn có người có thể biết trước tương lai, khiến cho không một thế lực nào trong thiên hạ có thể bắt kịp. Bởi vậy, có người liền rút cùi đáy nồi*, dứt khoát dẫn dụ Đông Đường đem bí mật quốc gia phơi bày toàn thiên hạ; mà tính chất trọng yếu nhất của "thích khách" chính là "ẩn", do đó, một khi chuyện này xảy đến, thích khách sẽ không còn là thích khách nữa.

(Rút cùi đáy nồi: Diệt cỏ tận gốc.)

"Thật mưu mẹo!" Nàng gật đầu, "Người nọ là ai?"

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." Tào lão nhân nháy mắt, cười nói, "Chính là vị có sắc đẹp khuynh đảo Nam Tề của chúng ta, chính người đã tự tay sao chép bí thuật Đông Đường, cũng là người tự mình mai phục bao ngày, chịu đựng không ít khổ sở mới có thể trở về Nam Tề."

Thái Sử Lan giật mình...không thể nào!

Tào lão nhân vội vàng cầm một bao vải lên, không kiềm chế được nói, "Đã ba năm rồi ta không được gặp lão bà cùng hài tử, hiện tại cuối cùng cũng có thể về rồi!"

"Đội đã! Ta không hiểu thứ này, hỏi ai bây giờ?" Thái Sử Lan lập tức giữ áo hắt lại.

"Xa tận chân trời gần ngay trước mắt!" Lão Tào nhắc chân, "Đồ vật này là do hắc lầy về từ Đông Đường, ngươi không hỏi hắc, hỏi ta làm gì? Tránh ra! Tránh ra! Nếu còn không tránh ta liền cắn ngươi! Đã ba năm ta không gặp lão bà rồi đó!"

Thái Sử Lan vừa nói lòng tay, lão Tào nhanh như chớp chạy đi. Thái Sử Lan nhìn theo bóng dáng hắc dần dần biến mất, trong lòng âm thầm hối hận, đáng lẽ vụ đánh cược hôm qua nàng phải bắt hắc đội bỏ lên đầu, sau đó quỳ lạy suốt đêm mới đúng!

Nàng cầm hai quyển sách trên tay, có chút mờ mịt. Về việc bồi dưỡng người có dị năng, hồi trước nàng cũng từng xem qua một ít, chính là loại tri giác siêu cảm quan - ESP (1), cùng niệm động lực - PK (2). Kỳ thật cái gọi là dị năng này, ai cũng sở hữu, chẳng qua đa số đều bị đóng kín mà thôi, còn mấy khóa học này nọ, chính là tìm cách đào móc, khai phá năng lực của con người. Trong truyền thuyết kể về các triều đại của Trung Quốc, cũng có đề cập đến hai nhà ẩn sĩ Phật giáo đã từng tự mình tu luyện thành công, sau đó có được bản lĩnh cao cường.

(ESP: viết tắt của Extra Sensory Perception, là tri giác siêu cảm quan, hay còn có một tên khác là giác quan thứ 6.

PK: Psychokinesis, chỉ khả năng di chuyển vật thể bằng cách sử dụng tâm trí.)

Mấy thứ này đều thuộc về nội tu, ba người bạn của nàng đã ở trong phạm vi thần thông từ lâu; Quân Kha và Văn Trấn là tri giác siêu cảm quan, Đại Ba thuộc loại niệm động lực. Chỉ có nàng là có được năng lực cực kì hiếm thấy - Phục nguyên.

Mỗi loại năng lực đều có phương pháp bồi dưỡng để nâng cao riêng, Thái Sử Lan lật lật cuốn sách trên tay, mãi đến trang cuối mới nhìn thấy hai chữ "Phục nguyên", nhưng mà phần này, không ngờ lại không trọn vẹn.

Vậy là uống phí cả nửa ngày hay sao?

Thái Sử Lan lại mở cuốn còn lại ra, tìm đến trang có chữ "Câu hồn", rốt cuộc vẫn phân vân không biết có nên học hay không. Cái tên này thật mơ hồ, ai ngờ vừa tìm thấy, hóa ra lại là một loại dùng ý nghĩ để khống chế này nọ, phía cuối còn có một câu chú thích, "Thời khắc sinh tử, hết sức thần thông, câu hồn đoạt phách, không nam nhân nào có thể cưỡng lại."

Thời khắc sinh tử mới thể hiện thần thông? Rốt cuộc là cái loại thần thông gì? Lại còn không nam nhân nào có thể cưỡng lại?

Có thể dùng câu huyết như vậy được không?

Thái Sử Lan nuốt nửa thi ném cuốn sách này bay xa vạn trượng, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý, ánh mắt phát sáng? Quên đi, giữ lại chơi đùa chút cũng tốt.

Kích động tìm đến, cuối cùng lại nhận về kết quả như vậy, đổi lại là người khác sẽ không khỏi cảm thấy mất mát, nhưng riêng Thái Sử Lan thì vô cùng bình tĩnh, nàng nhét sách vào ngực áo, đi về phía Phù Trúc Xuy Tuyết. Khi đi qua sân luyện võ, hàn môn đệ tử trên sân đều quay lại nhìn nàng với ánh mắt phức tạp. Thái Sử Lan cũng không để ý, chậm rãi đi đến phòng Dung Sở, ai ngờ Triệu Thập Tam lại chạy ra, khéo léo từ chối.

"Chủ tử còn đang ngủ." Giọng điệu Triệu Thập Tam có phần kì lạ, lại còn ngẩng đầu nhìn trời, giống như Thái Sử Lan không có đứng trước mặt mà là ở phía trên vậy.

Thái Sử Lan cũng ngửa đầu nhìn trời, "Ta đến đưa tiêu thực hoàn". (thuốc viên giúp tiêu hóa. ^-^)

"Không phiền nàng..." Triệu Thập Tam còn chưa kịp lên tiếng, giọng nói biếng nhác của Dung Sở từ trong phòng đã truyền ra, "Thập Tam, đi xem tổ yến của ta đã được chưa."

Triệu Thập Tam còn đang nhìn trời, hai mắt bỗng tròn trắng, tổ yến nào? Ở đâu ra tổ yến?

Trong lúc hần còn đang suy nghĩ, Thái Sử Lan đã đẩy cửa, bước thẳng vào trong.

"Ta không mặc quần áo..." Dung Sở ưỡn oai nói.

"Dù sao cũng nhìn qua rồi."

"Nàng cảm thấy thế nào?"

"Cũng không khác lợn lửa thế là mấy."

"Thái Sử Lan, nàng là nữ nhân sao?"

"So với người thì có vẻ giống nam nhân hơn."

Qua ba câu đối thoại, Thái Sử Lan đã vào tới giữa phòng, bên trong màn trướng thướt tha mờ ảo, Dung Sở đang tựa người vào chần.

Trong đầu Thái Sử Lan chợt hiện một câu thơ.

Lưỡng cá hoàng oanh minh thúy liễu,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

(Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc,

Hồng hạnh vượt bờ đón gió xuân.)

Màn gấm thướt tha, chần tơ như tuyết, mái tóc người nọ so với tơ tằm lại càng trơn bóng, mượt mà, không bị mũ quan vàng ngọc bó buộc, thả xuống phủ kín bờ vai chỉ khoác áo mỏng, giống như một dòng nước đen bóng chảy dọc nền trời tuyết trắng.

Cặp mày hần khẽ nhũn lại, Dung Sở hơi hơi cúi đầu, theo góc độ của Thái Sử Lan, có thể thấy được lông mày đen rậm của hần, sau đó là sống mũi thẳng tắp như cán bút, sau đó là cổ áo rộng mở, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khiến cho người ta nhớ tới dãy núi bao phủ trong tuyết trắng, như ngọc mài thành.

Kỳ thật, người đẹp đầu ồm cũng có vẻ đẹp riêng, cho dù chỉ là giả bệnh.

"Tiêu thực hoàn đâu?" Người đẹp giả bệnh nào đó cất tiếng hỏi.

Thái Sử Lan đi đến bên giường hần, hơi cúi người, chỉ thẳng vào giữa hai đầu lông mày Dung Sở. Hần ngẩn ra, nhìn thẳng mắt nàng.

Đầu ngón tay Thái Sử Lan nhanh như chớp dạo một vòng.

"Viên thuốc ở trong này." Nàng nói.

...

Dung Sở choáng váng. Trên đời này, không có gì khiến người ta có cảm giác như bị sét đánh hơn việc nữ nhân băng son bỗng nhiên bán manh.

"Ha..." Dung Sở nghiêng người về phía trước bỗng nhiên cười lớn, "Trời ạ..."

Hần chụp một tay lên đệm, ván giường đều vì chấn động mà nảy lên. Tiếng cười vang vọng truyền xa, Triệu Thập Tam nghe được, vội vàng dẫn người chạy tới, len lén nhìn vào, xác định không có việc gì mới yên tâm rồi đi. Hần vừa đi còn vừa suy nghĩ - Có việc gì mà vui vẻ như vậy chứ? Ở cùng cái núi băng kia cũng có thể vui vẻ hay sao? Đời này còn chưa thấy qua chủ tử cười to như vậy đâu!

Triệu Thập Tam thật sự lo âu - Ở cùng nữ nhân diện kia lâu như vậy, có phải chủ tử cũng bắt đầu phát điên rồi hay không?

"Được...Được lắm...Quả là tiêu thực..." Dung Sở cuối cùng cũng thu lại tiếng cười, cầm lấy khăn ẩm lau lau mồ hôi, khoan khoái tựa người ra sau, "Thuốc tốt, sau này mang tới nhiều vào."

Thái Sử Lan mặt không biến sắc, thu ngón tay về - nằm mơ!

Nàng thuận tay rút quyển sách kia ra, ném lên chân của Dung Sở, "Hắn là người có bản đầy đủ?"

Dung Sở liếc nhìn cuốn sách, tựa tiểu phi tiểu, từ chối cho ý kiến, "Sao?"

"Tiêu thực hoàn đôi bản đầy đủ. Ta không nợ nhân tình."

Dung Sở lại cười, "Thuốc của nàng cũng thật đáng giá."

"Đương nhiên." Thái Sử Lan lạnh nhạt nói, "Đời này của người cũng không nhìn được lần hai đâu."

"Cái đó không nói trước được." Dung Sở nhìn nàng, "Cuối cùng cũng có một ngày, nàng sẽ vì ta mà khóc, vì ta mà cười, vì ta mà thất tình lục dục đều hiện lên mặt, sau đó mỗi ngày đều cho ta ăn tiêu thực hoàn."

Nghe tới đây, ngay cả hai chữ "nằm mơ" Thái Sử Lan cũng lười nói, "Người có đổi hay không?"

"Sao nàng biết ta có bản đầy đủ?" Dung Sở lười biếng tựa ra sau, lại dịch người vào trong, "Lại đây, ngồi xuống rồi nói."

Thái Sử Lan vẫn đứng yên, "Người tự mình ả núp ở Đông Đường trộm sách là người? Ta không tin người không trộm về bản đầy đủ. Nam Tề không có, chẳng qua là vì người không muốn lấy ra mà thôi."

"Nam Tề là quốc gia của ta, vì sao ta phải giấu kín đồ vật này nợ?" Dung Sở hứng thú nhìn nàng.

"Hoặc vì muốn khống chế triều đình, hoặc vì lên bồi dưỡng thế lực, hoặc có tính toán khác." Thái Sử Lan hồ hững nói, "Tóm lại, đều là chuyện chó cắn chó, ta không có hứng thú."

"Nàng nói thật khó nghe, nhưng lại hiểu được chuyện chó cắn chó, rất có thiên phú." Dung Sở cũng không tức giận, nhàn nhạt nhướn mày, "Thái Sử Lan, nàng muốn bản đầy đủ cũng được, đi theo ta đi."

Thái Sử Lan không đáp lời, xoay người rồi đi.

Bà vai lập tức bị Dung Sở tóm lấy, hơi thở quen thuộc lại thổi qua vành tai nàng, "Nữ nhân này, có đôi khi thật sự ngang bướng đến phát mệt."

Thái Sử Lan tiếp tục yên lặng.

"Thật ra nàng có thể dùng Cảnh Thái Lam uy hiếp ta." Dung Sở cười, "Nàng chỉ cần nói một câu, muốn bắt cóc Cảnh Thái Lam, ta sẽ phải ngoan ngoãn dâng lên toàn bộ tài sản."

"Ta sẽ không bao giờ dùng Cảnh Thái Lam uy hiếp người."

"Vì sao?"

"Người đã từ gặp qua mẫu thân nào lấy con mình ra uy hiếp kẻ khác hay chưa?" Nàng lạnh nhạt đáp lại, như một điều đương nhiên.

Phía sau, một hồi trầm mặc, giọng điệu Dung Sở nghe không ra vui giận, "Nó không phải hài tử của nàng, vĩnh viễn cũng không phải. Nếu nàng còn muốn sống, tốt nhất nên thu lại ý nghĩ này, xoay người từ bỏ đi thôi."

"Bên ngoài ngôi miếu đồ nát ở thành Đông Xương, một khắc khi ta bế nó lên, nó đã trở thành con ta rồi." Thái Sử Lan nói, "Ai cũng không thể phủ nhận."

Giọng nói Dung Sở có phần u ám, "Cho dù là...mẫu thân thật sự của nó?"

Thái Sử Lan trầm mặc. Ngay khi Dung Sở nghĩ nàng sẽ không trả lời, đang định tiến thêm một bước khuyên bảo, Thái Sử Lan bỗng lên tiếng.

"Phải."

Lúc này, lại tới lượt Dung Sở trầm mặc, thật lâu sau mới nói, "Nàng đã từng nghĩ đến thân phận của nó hay chưa?"

"Ta mặc kệ." Thái Sử Lan nói, "Ta chỉ biết, cho dù nó là ai đi chăng nữa, nó cũng là con ta."

Dung Sở cười khò, "Nàng thật sự...có thể không để ý sao?"

Hai tay hấn hơi dùng sức, bóp lấy bả vai Thái Sử Lan, "Thối đời, nói không đê ý cũng không sao, nhưng nếu như không có thực lực mà còn dám nói vậy, chính là ngu xuẩn."

"Cho nên, người hãy giao bản đầy đủ cho ta."

Dung Sở yên lặng nhìn Thái Sử Lan, thật lâu sau mới nhoen miệng cười, "Được thôi. Nhưng nàng phải đáp ứng một yêu cầu của ta."

"Nói đi."

"Nghe lời ta nói, cùng ta tu luyện, ta nói cái gì chính là cái đó, ta bảo nàng làm thế nào...nàng phải làm thế đó..." Dung Sở nói chuyện lúc đầu còn thật sự nghiêm túc, sau đó càng nói càng cười đen tối, "Muốn nàng giờ chân nàng phải giờ chân, muốn nàng ra quyền..."

"Bốp". Thái Sử Lan đầm thẳng lên mũi hần.

"Phải ra quyền?"

...

Dung Sở đưa tay sờ sờ mũi, nhìn về mặt vô tình của nữ nhân bạo lực trước mặt, cười cười.

Nhộn nhạo nguy hiểm, giống như mạn đà la ẩn núp trong đêm tối.

Hần lập tức trở tay, bắt lấy nắm tay nàng, nhẹ nhàng vung lên, "rầm" một tiếng, Thái Sử Lan đã nằm sấp trên giường.

"Muốn tư thế này." Hắn nói.

Thái Sử Lan cũng giờ tay lên, cũng không thèm biết là bắt được thứ gì, hung hăng kéo xuống. "Xoẹt" một tiếng, giống như có vật gì bị xé rách.

"Muốn tư thế này?"

Dung Sở khép vạt áo lại, vươn tay tóm lấy eo nàng. Thái Sử Lan ngửa người ra sau, khiến cho trang phục ở eo siết chặt lại, đường cong nơi đó khiến cả người hần như cứng lại, "Muốn tư thế này."

Thái Sử Lan hung hăng xoay người, đối mặt với Dung Sở, nâng đầu gối lên, nhắm vào nơi nào đó giữa hai chân hần, "Muốn tư thế này?"

Dung Sở nhanh nhẹn giữ lấy mắt cá chân nàng, kéo xuống, "Muốn tư thế này!"

Thái Sử Lan ngay tại chỗ xoay người, mặc kệ cổ chân vẫn ở trong tay Dung Sở. Nàng mặc kệ, dù sao Dung Sở cũng không dám làm tổn thương nàng. Mà Dung Sở thấy vậy cũng vội vàng buông tay, Thái Sử Lan thừa cơ trèo lên, đè trên người Dung Sở, ghì chặt cổ hần, "Muốn tư thế này?"

"Hai người..."

Đúng lúc này, giọng nói quen thuộc truyền đến, mang theo vẻ nghi ngờ cùng kinh ngạc. Thái Sử Lan và Dung Sở đồng loạt quay đầu. Bên cạnh cửa, Lí Phù Chu đang đứng sững ở đó.

Dung Sở cười lớn, Thái Sử Lan giật mình, cảm giác được ánh mắt Lí Phù Chu có phần kỳ dị, Triệu Thập Tam đứng phía sau cũng trợn mắt há mồm, nàng chậm rãi cúi đầu nhìn xuống...

Phía dưới, Dung Sở quần áo không chỉnh tề, đầu vai lộ ra ngoài, nửa thân nằm trên giường, mà nàng lại đang cười trên người hần, ghim chặt cổ Dung Sở.

Quả nhiên giống với hiện trường hoạt sắc sinh hương tươi mới, nóng bỏng.

"Chúng ta đang thảo luận về tư thế." Dưới thân nàng, Dung Sở mỉm cười nâng má, nghiêng đầu một góc bảy mươi độ vô cùng hấp dẫn, không hề xấu hổ nhìn về phía Lí Phù Chu.

Thái Sử Lan bò lên, ném chắn lên đầu Dung Sở, bình tĩnh đi ra.

"Ngày mai nhớ đến tiếp tục thảo luận." Dung Sở kéo chắn xuống, nửa gương mặt lộ ra, cười dài dặn dò.

Thái Sử Lan giẫm lên chân hần, nghênh ngang rời đi.

Nàng trở về phòng, mở cuốn sách Dung Sở vừa đưa ra, tìm kiếm mục "Phục nguyên". Trong sách cho rằng, trong cơ thể một người nào đó, khí cơ quá mạnh sẽ dẫn đến thể chất thay đổi, mà bởi phải duy trì sự cân bằng trong cơ thể, kinh mạch sẽ yếu đi, không chịu nổi cường độ tập luyện căng thẳng.

Dị năng Phục nguyên, nói đúng ra chính là một loại năng lực "Thuận hành" (Mọi người có thể hiểu na ná là xuôi dòng), một khi đã muốn đạt tới đỉnh cao, thì không thể từng bước rèn luyện để đi lên như thấu thị hay vi thị gì đó, mà chỉ có một cách duy nhất, chính là biến "Thuận hành" thành "Nghịch hành".

Nói cách khác, chính là biến "Phục nguyên" thành "Hủy diệt".

Thái Sừ Lan đọc đến đây, lập tức cảm thấy hứng thú. Nàng không đâu bị đưa đến thế giới phức tạp này, lại không thể học võ, nửa bước cũng khó đi. Nếu như có thể làm cho vũ khí sắc bén trên thiên hạ đều bị hủy diệt, vậy năng lực này chính là một tấm bùa hộ mệnh quý giá rồi.

Bản đầy đủ mà Dung Sở vừa đưa nàng vô cùng tỉ mỉ chi tiết, bên dưới mỗi dòng đều có thêm chú giải, nàng muốn xem hiểu cũng không quá khó khăn. Thái Sừ Lan nhìn kỹ nét mực mới mẻ sáng loáng, trong lòng không khỏi khẽ động.

Quyển sách này là do hần chính tay cất giữ, vậy mấy chữ này là viết cho ai xem? Là nàng sao?

Mà nhìn mấy chữ này, rõ ràng là vừa mới viết. Là do hần biết nàng cần đến, nên thức trắng đêm qua để viết sao?

Khó trách hai mắt Dung Sở ban nãy có chút thâm đen...

"Lan...Lan." Cảnh Thái Lam cúi đầu lên đùi nàng, nghịch ngợm tượng đất, bỗng nhiên kéo ống tay áo nàng, nói, "Lan Lan, Lam Lam."

Thái Sừ Lan cúi đầu nhìn xuống, thấy Cảnh Thái Lam nâng lên hai cái tượng đất, giống như dâng vật quý cho nàng xem. Chưong mắt chính là, tiểu lưu manh này lại dám nặn thêm tiểu đệ đệ cho tượng đất nam nhân, tượng nữ nhân thì lại thêm bộ ngực lớn.

Thái Sừ Lan vươn tay, bấn gãy tiểu đệ đệ. Cảnh Thái Lam thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái xanh, vội vàng dùng tay che kín đũng quần...

Nhận được cảnh báo từ phía Thái Sừ Lan, Cảnh Thái Lam ủy ủy khuất khuất leo lên giường đi ngủ. Hiện tại, nó không dám động thủ, chỉ dám động mắt, nhìn chăm chăm bộ ngực của Ngọc Nha Nhi. Nhìn một hồi lâu, mới chảy nước miếng rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngọc Nha Nhi đi ra khỏi cửa, đợi đến khi Thái Sừ Lan đã về giường nghỉ ngơi mới chậm rãi trở về về nơi ở của mình.

Trong căn phòng tối đen u ám, sớm đã có người chờ sẵn. Người nọ từ đầu đến chân hắc bào che phủ, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng nham hiểm, giống như cặp mắt lang sói lóe sáng trong đêm.

Ngọc Nha Nhi nhìn thấy hần, cũng không có kinh ngạc, hơi hơi quỳ gối hành lễ. Người nọ gật gật đầu, nhìn về phía tiểu viện của Thái Sừ Lan, "Thế nào?"

Giọng điệu của Ngọc Nha Nhi cũng bình ổn không kém, "Đã qua nhiều ngày quan sát, hần là đúng. Tật xấu của nó, cũng không có đứa trẻ thứ hai có thể có."

"Không thể tin nổi tin tức từ trong kinh là sự thật!" Trong đêm tối, giọng điệu nam nhân cũng có vài phần hưng phấn, nhẹ nhàng tán thưởng, "Nếu đã như vậy, việc này không thể chậm trễ thêm nữa. Chờ cho canh gác nổi lòng, lập tức động thủ."

"Vâng!"

Mà lúc này, trong phòng Dung Sở cũng đang diễn ra một màn đối thoại.

"Xem ra huynh quả nhiên không cần tiêu thực." Lí Phù Chu đặt bát thuốc xuống bàn, mỉm cười nhìn Dung Sở, "Có điều, công gia, huynh xác định nàng thật sự là phương thuốc của mình sao?"

"Huynh đã lâu không gọi ta như vậy." Dung Sở đứng dậy, vươn tay để Triệu Thập Tam khoác thêm y phục, hứng thú nhìn Lí Phù Chu, "Phù Chu, huynh muốn nhắc nhở ta cái gì?"

"Ta có chút không hiểu." Lí Phù Chu mỉm cười ôn hòa, lại có chút không đồng tình, "Nhìn ánh mắt của huynh, giống như là thích nàng, nhưng hành động lại giống như đang hại nàng."

Dung Sở trầm mặc hồi lâu, mỉm cười nhướn mày, "Nhìn ánh mắt huynh, giống như cũng có vài phần thích, nghe giọng điệu, dường như đang ghen."

"Nếu như huynh vì sự ghen ghét của ta mà cách xa nàng một chút, ta cũng không để ý mà thừa nhận." Lí Phù Chu cười.

"Chỉ có điều, huynh không có." Dung Sở chậm rãi nói, "Phù Chu, ta rất hy vọng huynh thật sự động tâm. Nhưng mà, ta biết, trừ Văn Thường..."

"Vút", thanh gươm treo trên vách tường bỗng nhiên bay lên, vẽ nên một đường cong nhàn nhạt trong không trung, hướng thẳng về phía mi tâm Dung Sở.

Sát khí lạnh thấu xương ngập tràn mũi kiếm, ngập tràn đáy mắt Lí Phù Chu, hần duỗi tay ngự kiếm, toàn thân như bốc lên nhiệt nóng.

Dung Sở bất động, ngay cả nhíu mày cũng không có, kiếm quang phản chiếu đôi mắt hần, lạnh nhạt như nước.

"Năm năm trước huynh vì nàng rút kiếm chỉ về phía ta, năm năm sau vẫn như vậy." Hần nói, giọng điệu hiu quạnh, "Hóa ra, cho tới bây giờ, huynh vẫn đứng yên một chỗ, chưa từng rời đi."

Không gian yên ắng, xơ xác tiêu điều. Thật lâu sau, sống lưng căng ra của Lí Phù Chu mới chậm rãi buông lỏng. Hần vung tay, trường kiếm ngậm khẽ, bay về nơi xa. Lí Phù Chu hơi khom người, có chút áy náy, cười, "Thật có lỗi."

Dung Sở nhìn nụ cười của hắn, đẩy mắt xẹt qua tia u tối, lập tức chuyển đề tài.

"Trong triều có chuyện gì sao?"

"Không có, hết thảy như thường. Thái hậu nói gần đây bệ hạ cảm phong hàn, trong khi tình dưỡng không nên vào triều. Dù sao nàng buông rèm chấp chính đã quen, phía trước ngự tọa có người ngồi hay không, cũng chẳng ai để ý nữa. Có điều, tam công cũng đã cảm thấy có điểm bất thường, lần lượt gửi thiệp tới phủ chúng ta, đều bị ta khước từ." Về mặt Lí Phù Chu cũng đã khôi phục như thường, chậm rãi nói.

"Ta tới doanh Nhị Ngũ là bí mật, hiện tại bốn phía nơi này đều đã được người của ta trông coi nghiêm mật, ai cũng muốn ra không được, muốn vào không xong. Chỉ là, trên đời này không có bức tường nào ngăn được gió lửa, có lẽ, Tôn Chính Huệ rất nhanh sẽ có hành động."

"Vì sao huynh lại..."

"Ta muốn xem xem, rốt cuộc Tôn Chính Huệ đang âm mưu chuyện gì." Dung Sở cười lạnh, "Ba tháng trước, ta từng gặp qua một tiểu thái giám trong cung Cảnh Dương, còn nói chuyện cùng hắn mấy câu. Sau đó, đến khi ta vào điện, người này đã biến mất từ bao giờ. Vốn ban đầu ta còn không để ý mấy câu hắn nói, về sau cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy mấy lời có đó còn có thâm ý sâu xa. Hơn nữa, chuyện này... Tôn Chính Huệ, lòng dạ nàng ta...cũng thật tàn độc..."

"Có điều, để người kia lưu lạc bên ngoài, khó tránh khỏi rơi vào tầm mắt của kẻ có tâm tư. Huynh cũng biết, hai năm nay, triều đình đã có ý dụng binh với Ngũ Việt; tính tình người Ngũ Việt kiêu ngạo, mấy năm gần đây lại cấu kết cùng Tây phiên, dần dần không còn nghe theo mệnh lệnh trong triều, trước đó không lâu lại chém đặc sứ của Khang vương. Hiện tại, đã có một phái chủ chiến ngày đêm khuyên bảo thái hậu dụng binh với Ngũ Việt, để ý thấy rõ uy nghiêm Thiên triều. Với tình hình này, khó lòng đảm bảo không có thám tử Ngũ Việt và Tây phiên ẩn núp ở biên giới Nam Tề, vạn nhất..."

"Cho nên ta mới đích thân ở lại nơi này." Dung Sở nhìn về phía phòng của Thái Sử Lan, "Đồng thời để huynh cũng tới đây."

"Hai chúng ta ở đây, cũng không phải việc gì to tát." Lí Phù Chu lắc đầu, "Vấn đề đáng quan tâm là người kia cũng ở đây, huynh và ta lại không hộ tống hắn về kinh, đây chính là tội lớn mất đầu. Nếu sư sau này thái hậu hỏi tới, biết nói thế nào đây?"

"Nàng sẽ hỏi sao?" Dung Sở cười, sòng mắt lưu chuyển, "Nếu như nàng thật sự hỏi tới, vậy ta đương nhiên giải thích rõ ràng. Ta sẽ nói, ta vừa mới phát hiện chuyện này, đang định phụng giá về kinh. Nhưng việc này cần tính toán cẩn thận, bí mật mà làm, cho nên nếu có gì chậm chạp, mong thái hậu nương nung thứ tội."

Ngữ khí hắn nhẹ nhàng bay bổng, vừa cười vừa nói tiếp, "Có điều, vấn đề hiện tại chính là, nàng không hỏi, luôn luôn không hỏi. Bởi vậy, ta còn cần lén lút lút hành sự sao?"

Lí Phù Chu không nói nữa, Dung Sở tùy ý vỗ vai hắn, "Phải rồi, nếu như đoán không sai, hắn là thái hậu nương nương của chúng ta cũng sắp phái người tới "có quốc sự cần xin ý kiến quốc công" rồi, lại đoán thêm một cái, người tới sẽ là ai nhỉ? Liệu có phái Kiều đại tài nữ bí hoa giải ngữ, bí ngọc sinh hương* của chúng ta hay không đây?"

(Bí hoa giải ngữ, bí ngọc sinh hương: đem so với hoa, như hoa biết nói; đem bí với ngọc, như ngọc tỏa hương.)

Nói đến phần sau, ý cười trên môi Dung Sở giống như trên đùa. Lí Phù Chu ho khan một tiếng, xoay người rót trà, "Tại hạ ngu dốt, không có khả năng tiên tri như quốc công. Cho nên, đoán không ra."

"Đoán không ra cũng không sao." Dung Sở cười đến ôn nhu, chỉ chỉ tay vào ngực, "Chỉ cần không đoán người không nên đoán là được rồi."

Lí Phù Chu lặng lẽ uống một ngụm trà, giương mắt nhìn hắn, "Ai là người không nên đoán?"

"Huynh biết."

"Nàng không cần đoán." Lí Phù Chu chăm chú nhìn ly trà, ánh mắt ôn hòa, "Bề ngoài nàng cứng rắn, lạnh nhạt, kỳ thật nội tâm trống rỗng cũng cô độc. Nàng không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần sự quan tâm, ấm áp."

"Huynh dường như hiểu rất rõ nàng." Dung Sở lại bắt đầu cười, không rõ ý tứ, "Ta khuyên huynh một câu, nếu như đã hiểu rõ chính mình, vậy thì đừng vung vẩy bừa bãi sự ôn nhu của huynh khắp nơi như thế. Huynh phải hiểu, nữ nhân đều là tơ lụa xa tanh, nếu như huynh dịu dàng vãn về, nàng liền ngoan ngoãn phục tùng, tới lúc đó, huynh lại không thương nàng, muốn thoát cũng không xong. Huynh tàn nhẫn vứt bỏ, sau đó chẳng lẽ lại muốn ta thay huynh nhặt về?"

"Chuyện này không phiên quốc công lo lắng." Lí Phù Chu nhẹ nhàng nói.

Dung Sở yên lặng, ánh mắt như cảnh chiều hôm, tối đen cùng u ám. Dáng vẻ Lí Phù Chu lại vẫn như cũ, ôn hòa, sạch sẽ, giản dị cùng ân cần, ánh mắt như hồ nước mùa thu.

Hai ánh mắt đẹp, hai người hai vẻ, đứng chung một chỗ vô cùng hài hòa, chỉ có điều không khí như bỗng nhiên phát ra âm thanh "lộp bộp".

Ngay khi không gian còn đang chìm đắm trong lửa điện, trong khi Dung Sở chuẩn bị nổi giận, bỗng một tiếng nổ từ phòng Thái Sử Lan truyền đến!

"Thái Sử Lan!"

"Vù" một tiếng, hai bóng người trắng bạc cùng lam nhạt lập tức biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Kịch Lớn Sôi Động. (3)

Trở lại lúc Lí Phù Chu rút kiếm chỉ về phía Dung Sở. Thời điểm đó, Thái Sử Lan vốn đã nằm lên giường, đang yên lặng nhớ lại một chương viết về năng lực Dự tri. Tuy rằng thứ này không phải siêu năng lực mà nàng có sẵn, nhưng vài câu miêu tả trong đó lại khiến nàng có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Có một số ít người, bởi vì nội tâm trong sạch, tinh thần sẽ trở nên vô cùng miễn cảm; hoặc do huyết thống di truyền, trời sinh có bản năng dự đoán của thú hoang, nếu như được bồi dưỡng nội tu một cách thích hợp, có thể khiến cho năng lực của giác quan thứ sáu tăng lên gấp bội, hình thành Dự tri. Mà loại bản năng này, Thái Sử Lan vốn có từ lâu, cho nên, nàng quyết định đánh cược một lần.

Nàng nhắm mắt, bắt đầu yên lặng tu luyện nội khí, tích tụ khí trong trời đất, đã thông kinh mạch, không nghĩ không suy, vạn vật trong sáng.

Phượng pháp nghe qua có vẻ đơn giản, nhưng có thể thành công hay không, còn phải tùy vào năng lực từng người; vài người rất nhanh có thể đi vào trạng thái "không nghĩ không suy", nhưng vài người khác cả đời cũng không thể chạm tới cảnh giới này.

Nói vậy tức là, loại tu luyện này, trẻ nhỏ so với người trưởng thành, người tâm tư đơn giản so với kẻ nhạy bén sẽ có ưu thế hơn; không hề liên quan đến chỉ số thông minh, chỉ có quyết tâm mới khiến người ta luyện thành.

Trẻ nhỏ trải đời không nhiều, kẻ trưởng thành không hiểu chuyện, đều là những người vô cùng thích hợp. Tuy rằng Thái Sử Lan không thuộc cả hai loại trên, nhưng nàng lại có quyết tâm cùng sự bình tĩnh cao độ. Vậy nên, chẳng tốn bao nhiêu thời gian, nàng bắt đầu cảm thấy không khí xung quanh dần dần trắng rõ, sau đó trong suốt, hóa thành từng sợi nhỏ, nhẹ nhàng lượn lờ quanh cơ thể. Mà đương nhiên, thứ gọi là "sợi" này, chỉ có thể cảm thấy chứ không có khả năng nhìn được. Từng sợi, từng sợi như chạm vào da thịt nàng, sau đó từng chút, từng chút biến hóa, chậm rãi kéo dài, tràn ngập xung quanh, giống như dây đàn khuấy động cảm giác của nàng.

Đây quả nhiên là một cảm giác vô cùng kỳ diệu, bốn phía xung quanh giống như được mô phỏng dưới dạng không gian ba chiều, giúp nàng có thể dễ dàng nhìn thấy, rõ ràng đến từng góc ngách. Thái Sử Lan tin rằng, nếu nàng tiếp tục tu luyện, phạm vi quan sát sẽ càng ngày càng lớn.

Nếu có thể từ từ tiến bộ, phải chăng một ngày nào đó, nàng sẽ có khả năng nhìn thấu trời đất? Mà loại cảnh giới này, phải chăng chính là "Cách xa ngàn dặm mà như ngay trước mắt", hay còn gọi là "Thiên nhãn thần thông" trong truyền thuyết?

Trong lòng vừa có tạp niệm, những sợi khí xung quanh lập tức dừng kéo dài. Mà đúng lúc này, Thái Sử Lan đột nhiên cảm thấy có nơi nào đó khẽ run lên.

Ý niệm như tia chớp lóe lên trong đầu - Nguy hiểm ở ngay ngoài cửa sổ!

Thái Sử Lan lập tức ngồi dậy, đồng thời cuộn chân quanh người Cảnh Thái Lam, xoay người lăn xuống gầm giường.

Một âm thanh nho nhỏ vang lên, một vật màu bạc xuyên qua song cửa tiến vào, lại "xoẹt" một tiếng, một làn khói mỏng nhanh chóng tràn vào không khí.

Làn khói mỏng màu xám từ từ lan rộng, đến khi tiếp xúc với vách tường, trên tường lại giống như lập tức hiện lên một tầng khí màu lam nhạt, chậm rãi đi lên, ngăn chặn khói xám. Bất quá, trong đêm tối mù mịt, cũng không ai phát giác ra biến hóa nho nhỏ này.

Lại "rầm" một tiếng, hai bóng người mảnh khảnh vội vàng tiến vào, dáng vẻ yếu điệu duyên dáng, chính là Ngân Nha cùng Ngọc Nha phụ trách việc chăm sóc và bảo vệ các nàng.

Ngân Nha vừa tiến vào cửa liền rút kiếm ra, Ngọc Nha Nhi thì lại hô to gọi nhỏ, "Cô nương! Thái Sử cô nương!", vừa gọi vừa vội vàng đi tới.

Thái Sử Lan dùng chân che phủ Cảnh Thái Lam, lại tự bịt mũi mình, chậm rãi đi ra, thấp giọng nói, "Khói này có độc..."

Ngọc Nha Nhi cả kinh, nàng đang định vọt tới, lại bỗng nhiên cúi người, hô nhỏ một tiếng. Ngân Nha Nhi phía sau nghe thấy, vội vã chạy lên, vươn tay đỡ lấy nàng, lo lắng nói, "Ngươi cũng trúng độc?"

Ngay sau đó, tiếng nói lập tức im bật, hai mắt nàng ta từ từ trừng lớn, ánh trắng len lõi chiếu vào, soi sáng khuôn mặt hoảng sợ đến tái xanh. Nàng ta từ từ ngã xuống, máu tươi từ bụng trào ra. Mà Ngọc Nha Nhi vừa rồi còn "trúng độc" đột nhiên đứng thẳng, mượn thế tiến về phía trước, dải lụa trắng trong lay lóc lên, vọt tới như bão táp, trong nháy mắt đã quấn lấy bọc chắn trong ngực Thái Sử Lan.

"Đến đây nào!" Ngọc Nha Nhi cười nhẹ, "Cục cưng của ta..." Nàng ta vươn tay đón lấy bọc chăn, nhanh chân tháo chạy.

Lúc này, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng tay áo phàn phật quật vào gió, nhanh như chớp lao về nơi này. Hộ vệ của Dung Sở quả nhiên không giống người thường. Ngay khi Ngọc Nha Nhi giết Ngân Nha, đoạt Cảnh Thái Lam, vô tình gây ra tiếng động, đám người đã điên cuồng vọt đến.

Mà trong bóng đêm, Dung Sở và Lí Phù Chu cũng đã chạy tới. Trường y trắng bạc của Dung Sở xẹt qua không trung, như ngân hà lưu động, chớp mắt đã vượt qua ngàn dặm; mà bóng người màu lam giống như không nhanh không chậm lướt tới, khiến cho người ta liên tưởng đến tảo biển đập dòn dưới biển sâu.

Mà ở một hướng khác, dường như cũng có bóng người lác lác tới gần. Có điều, giờ phút này tình thế cấp bách, không ai chú ý tới.

Ngọc Nha Nhi trong phòng cũng không lộ chút vẻ lo sợ. Nàng ta rít lên một tiếng, một đám bóng đen từ bốn phía lập tức lao ra, một số ngăn chặn Dung Sở và Lí Phù Chu, số còn lại ứng phó với hộ vệ. Ngọc Nha Nhi cúi đầu cười một tiếng, ôm bọc chăn, định nhảy ra cửa sổ.

Đúng lúc này, người ở phía sau nàng lạnh lùng lên tiếng, "Sao không mở bọc chăn ra nhìn thử xem?"

Ngọc Nha Nhi cả kinh, theo bản năng lật chăn ra, một cái gối liền rớt xuống.

Một khắc khiếp sợ này, nàng ta bỗng nhiên cảm thấy giữa lưng chột lạnh.

Nàng quay đầu, nhìn đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Thái Sứ Lan, nhiệt lượng toàn thân như bị rút sạch. Ngọc Nha Nhi chậm rãi hạ tầm mắt. Dưới chân nàng, vẻ mặt Cảnh Thái Lam cau có vì bị đánh thức, khó chịu lờm lờm.

"Người..."

Giữa lưng đau sót, nàng gắng gượng xoay người, thấy Thái Sứ Lan đang rút một thứ hình dạng cổ quái từ lưng nàng ra. Vật nhọn kia không dính chút máu, ánh sáng màu lam lấp lánh kỳ dị.

"Là kẻ nào phái người tới?" Thái Sứ Lan gấp gáp nói, bởi nàng cảm thấy được có người đang lao về phía này.

"Muốn bức cung ta? Ha ha, người cứ mơ..." Ngọc Nha Nhi cười lớn - tổ chức của nàng, chưa từng có người bị bắt lại khai ra nửa lời.

Lời còn chưa nói hết, nàng ta không cười nổi nữa. Phía đối diện, nữ nhân kia bình tĩnh nhìn nàng, nhưng ánh mắt lại giống như dã thú nhìn con mồi dưới chân.

Cho dù có dây dưa thế nào, cũng không có khả năng chạy thoát.

Một nữ tử không thể học võ công như nàng ta, làm sao có thể...

Ý nghĩ mơ hồ vừa xẹt qua, đầu óc của nàng đột nhiên trống rỗng, tinh thần mệt mỏi, chỉ muốn ngủ say một giấc.

"Là kẻ nào phái người tới?" Âm thanh lạnh lùng lại một lần nữa vang bên tai nàng.

"Ngũ Việt..." Nàng lắp bắp.

Thái Sứ Lan hơi cúi người lắng nghe. Thì ra, Ngọc Nha Nhi là gián điệp đến từ Ngũ Việt, là một trong mấy trăm mật thám từng trải qua huấn luyện đặc thù ở Ngũ Việt, được đưa tới bên người quan to quý tộc ở kinh đô Nam Tề. Nàng ta đã ẩn nấp trong phủ quốc công không dưới năm năm, trước giờ chưa từng có hành động gì, lần này nhận lệnh từ quan trên, đến đây bắt cóc Cảnh Thái Lam. Vì muốn bảo đảm hành động thành công, Ngũ Việt không tiếc đề tất cả lực lượng ở phụ cận lộ mật, chạy đến phối hợp cùng nàng. Không ngờ tới, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, thậm chí là bại dưới tay một người hoàn toàn không có võ công như Thái Sứ Lan.

Ngọc Nha Nhi cau mày, dường như còn đang suy nghĩ nguyên do. Đầu tiên, vì không muốn kinh động đến Dung Sở, bọn họ đã lựa chọn khi độc cực kỳ tinh diệu, có thể khiến cho Thái Sứ Lan cùng Cảnh Thái Lam nhanh chóng hôn mê, vì lý gì lại không có tác dụng? Mà từ khi nào Thái Sứ Lan đã phát hiện nàng có vấn đề, là từ khi tráo đổi Cảnh Thái Lam dưới gầm giường sao?

"Các người tự cho rằng bản thân ẩn nấp tinh vi, kỳ thật đã sớm rơi vào tầm mắt người khác." Thái Sứ Lan nói, "Dung Sở không phải không biết tới sự tồn tại của các người, chẳng qua chỉ là một mực đợi các người mắc câu mà thôi. Loại nước hán sai hai người hàng ngày dùng để tẩy trừ vách tường mặt đất, chính là thuốc giải."

"Về phần tại sao ta phát hiện người có vấn đề, rất đơn giản, ô giấy trên cửa sổ từng bị động qua, mà người cuối cùng rời khỏi phòng ta, là người." Thái Sứ Lan nâng cằm Ngọc Nha Nhi lên, nhìn thẳng vào mắt nàng ta, "Một vấn đề cuối cùng, trong doanh Nhị Ngũ, chắc chắn còn có nội ứng của các người, là ai?"

Ngọc Nha Nhi há mồm, đang định trả lời, bỗng nhiên hai bóng người đánh tới, góc áo phấp phới trong gió. Người còn chưa đến, tay áo vừa nhấc, mũi nhọn lạnh lẽo bắn thẳng vào lưng Ngọc Nha Nhi. Ngọc Nha Nhi "A" lên một tiếng, thân người mềm oặt trượt xuống.

Kẻ ra tay cũng không dừng lại, tên phía trước lạnh lùng quát, "Thích khách lớn mật, còn chưa chịu chết!"

Người còn lại thản nhiên nói, "Đã khiến cô nương sợ hãi."

Hai người vừa nói xong câu đó, một trái một phải tách ra giữa không trung, song song quỹ xuống đất. Thái Sử Lan nhìn búi tóc hai kẻ nọ, hóa ra là nữ tử. Tướng mạo vênh vảo, vẻ mặt đáng ghét. Hai người không tới xem Ngọc Nha Nhi đã chết hay chưa, cũng không để ý đến Thái Sử Lan, mà khom người thật sâu, hướng mặt về phía cửa chính, dịu dàng nói, "Cung nghênh tiểu thư."

Thái Sử Lan mặt không biểu tình - tiểu thư, tiểu thư nào ở đây? Từ trên trời rớt xuống? Dung Sở với Lí Phù Chu đâu? Bình thường chạy tới chạy lui, không dừng nửa bước, đến lúc có chuyện quan trọng liền biệt tăm?

Hai nữ tử kia khép na khép nép khom người với cái cửa, mặt cũng đã muốn chạm đất đến nơi. Thái Sử Lan nhìn ra ngoài, không thấy một ai tiến tới, nhưng cách đó không xa, lại thấy Dung Sở giống như đang bị cản lại, mà Lí Phù Chu lại không biết đã biến đi đâu.

Đúng lúc này, hương lan xộc thẳng vào mũi, ngào ngạt thơm ngát, vừa ngửi liền biết là hương liệu cao quý. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy có vật gì đó là tả bay xuống, rơi đầy trên mặt đất, tỏa hương thơm mát.

Thái Sử Lan vươn tay đón lấy, nhìn kỹ đóa hoa màu trắng trong tay, quả nhiên là hoa lan.

Hoa lan tung bay đầy trời, giống như tuyết trắng bao phủ, mà giữa không trung, một cái kiệu đột nhiên xuất hiện.

Thân kiệu màu xanh nhạt, hoa tươi tắn điểm, bốn phía chạm rồng, tơ tằm trong suốt che phủ, vô số chuông bạc, sợi tua rủ xuống. Bốn góc, tiểu tỷ mặc y phục tuyết trắng nâng kiệu, bước đi trên không, chậm rãi hướng xuống.

Lúc này, hoa lan như tuyết ngập trời, kiệu hoa tì nỉ, cười mây đập gió mà đến. Tơ tằm tung bay trong gió, mơ hồ có thể thấy người trong kiệu ngồi thẳng, khí chất tôn nghiêm, tựa như tiên nữ trên chín tầng mây.

Lúc này, ồn ào náo động nơi đây đã kinh động cả doanh Nhị Ngũ, nhiều ít đệ tử chạy ra khỏi cửa, thấy một màn này giữa không trung, đều nhin không được mà tròn mắt há mồm.

Thái Sử Lan khoanh tay trước ngực, vẻ mặt không đổi - không tởi, còn tưởng chỉ có thể nhìn thấy trong phim võ hiệp, không ngờ hiện tại có thể tận mắt chứng kiến.

"Cung nghênh tiểu thư!" Tiếng kêu nghênh đón của hai nữ tử kia càng thêm cung kính, một người trong đó xoay mặt, lạnh lùng nói với Thái Sử Lan, "Nữ nhân son đã, quả nhiên không hiểu chuyện! Chúng ta cứu ngươi thoát khỏi nguy hiểm, giúp ngươi ra tay giết địch, ngươi không tạ ơn cũng không sao. Hiện tại, tiểu thư của chúng ta quang lâm, ngươi cũng không thêm quỹ tiếp?"

Thái Sử Lan vẫn khoanh tay trước ngực, liếc mắt về phía cửa, lại nhìn xuống Ngọc Nha Nhi dưới đất.

"Nhiều chuyện." Nàng nói.

"Ngươi nói cái gì?" Nàng kia không thể tin nổi, nhướn mày, giọng nói bén nhọn.

"Đàn độn."

"Thật là nữ nhân son đã! Láo xược!"

"Âm ỉ."

"...Thôn nữ ngu dốt kia, còn không mau đến bái kiến tiểu thư nhà ta!"

"Ai cơ?"

"Chúng ta phải..." Nàng kia còn chưa nói hết câu, thanh âm đã bị cắt ngang.

"Trúc Tĩnh." Một giọng nói ôn nhu vang lên, "Không được thất lễ."

"Vâng, tiểu thư." Thị nữ tên Trúc Tĩnh kia lập tức cung kính khom người.

Thái Sử Lan xoay người, thấy cỗ kiệu đã dừng lại trước cửa. Mà sân trước phòng nàng nhỏ hẹp, lúc cỗ kiệu đáp xuống, tiểu tỷ nâng kiệu phía trước vấp phải cánh cửa, thân người lão đảo. Cỗ kiệu kia cũng vì vậy mà nghiêng về trước, nữ tử như tiên nhân bên trong cũng lao đầu xuống. Nàng ta vội vàng vươn tay vịn vào thành kiệu, ý đồ tận lực duy trì dáng ngồi đoan trang của mình. Mà ngay lúc đó, Thái Sử Lan bỗng nhiên tiến lên, tóm lấy bàn tay đang vươn ra của nàng ta, dùng sức lôi kéo.

"Cung nghênh, cung nghênh." Nàng nói.

Nàng kia không kịp đề phòng, nhất thời lão đảo bị kéo ra. Thái Sử Lan lại vung mạnh tay, đẩy nàng ta vào trong phòng, "Mời vào!"

Nữ tử còn chưa kịp ổn định thân hình, đột nhiên bị đẩy, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cũng không biết va phải cái gì, một âm thanh nhin đau nho nhỏ mơ hồ vang lên.

Trong nháy mắt, đoan trang, tao nhã, tiên nữ,...đều tan thành cát bụi...

"Người làm cái gì đấy?" Trúc tỉnh đồ mắt, giọng nói ngập về tức giận, "Người dám làm vậy với tiểu thư của chúng ta! Dám dùng bàn tay dơ bẩn kia lôi kéo nàng!"

Thái Sứ Lan liếc nhìn nàng ta, chậm rãi rút khăn ra, lau lau hai tay.

"Thật bẩn." Nàng nói.

Liên theo đó, Thái Sứ Lan quẳng khăn tay xuống, chậm rãi bước vào phòng. Mà bên trong, mỹ nhân kia đã tự mình sửa sang, ngồi ngay ngắn từ bao giờ.

Thấy Thái Sứ Lan tiến vào, nàng ta khẽ gật đầu, nói: "Ngồi đi!"

Giọng nói ôn nhu, giọng điệu cũng không tính là ngạo mạn, vấn đề ở chỗ, nàng ngồi trong phòng người ta, ngồi ở vị trí chủ nhà, rồi nói với chủ nhân chân chính nơi này hai chữ - "Ngồi đi!"

Thái Sứ Lan đương nhiên không ngồi xuống, khoanh tay trước ngực nhìn nữ nhân từ trên trời rơi xuống kia. Quả nhiên, ảo giác vẫn luôn xa vời thực tế.

Còn tướng đối phương nhất định giống với tiên tử, chẳng hạn như tóc dài tung bay, áo trắng phát phơ, kết quả, xiêm y người ta là chất liệu cao quý, cũng nhẹ nhàng bay bay, có điều lại là màu xanh da trời, hơn nữa còn hơi đậm. Tuy rằng cũng khá đẹp, nhưng mặc trên người nàng có vẻ hơi già dặn. Thái Sứ Lan suy nghĩ một chút, cảm thấy màu sắc này rất quen mắt, cẩn thận nhớ lại mới bừng tỉnh, đây không phải giống hệt màu y phục Lí Phù Chu hay mặc sao?

Còn tướng đối phương nhất định vô cùng xinh đẹp. Hoa tươi rực rỡ phun đầy trời như vậy, lớn lên chắc chắn khuynh quốc khuynh thành, nếu như không thể lên sân khấu biểu diễn thì thật có lỗi với kịch bản của Quỳnh Dao. Ai ngờ, nhìn kỹ mới thấy, cũng thường thôi, so với Tô Á còn kém mất ba phần.

Thái Sứ Lan lại nhìn sang đám tiểu tỷ áo trắng. Trong phòng nền tuyệt đẹp ban này, nàng còn cảm thấy ai ai cũng đều xinh xắn lộng lẫy, hiện giờ tới gần mới phát hiện, đôi mắt, sống mũi tất cả đều có điểm không đẹp, đứng bên người nữ tử áo lam kia thì rất có tác dụng làm nền, giống như mấy đóa hoa loa kèn vây quanh cỏ xanh.

Thái Sứ Lan âm thầm bội phục, vị này đúng thật là cao thủ. Không những giấu điểm thành công khuyết điểm bản thân, mà còn có thể dùng kẻ khác làm nền cho mình, khiến cho người nhìn sinh ra ảo giác - quả nhiên vô cùng cao thâm!

Đám thị nữ tiến tới, một người lôi ra một bộ ấm trà, chén sứ nhỏ nhỏ; một người lấy ra lá trà từ trong túi gấm, hương thơm nức mũi; một người tìm kiếm bếp lò, chuẩn bị đun nước; người còn lại vén tay áo, lau sạch bụi bẩn trên bàn, sau đó, đặt một miếng ngọc kê tay lên, tránh cho mặt bàn thô ráp tổn thương da thịt mềm mại của tiểu thư nhà các nàng.

Dường như nữ tử áo lam kia không quan tâm chuyện Thái Sứ Lan muốn đứng hay muốn ngồi, cũng không liếc nhìn mấy kẻ đang bận rộn xung quanh, nàng ta đoan trang ngồi một chỗ, thấy Thái Sứ Lan chăm chú nhìn mình, mới chậm rãi nói, "Ta là Kiều Vũ Nhuận."

Nói xong nàng liền im lặng, giống như chắc chắn Thái Sứ Lan đã từng nghe qua cái tên này. Thái Sứ Lan khoanh tay trước ngực, dựa vào cạnh cửa, bình tĩnh nhìn nữ nhân trước mặt.

Kiều Vũ Nhuận không chút xấu hổ, hoặc cũng có thể trước giờ nàng luôn như vậy, không quan tâm sắc mặt kẻ khác. Sau một hồi yên tĩnh, nàng lại lên tiếng, "Ta từ lễ kinh đến đây là để báo tin cho quốc công, nhân tiện hỏi thăm Phù Chu. Lại nghe được cô nương ở cạnh quốc công, đặc biệt tới bái vọng (kính thăm)"

Thái Sứ Lan vẫn yên lặng nhìn nàng - muốn công khai quyền sở hữu? Đối tượng là ai đây? Dung Sở? Hay Lí Phù Chu?

"Nơi này thật sơ sài." Kiều Vũ Nhuận nhìn quanh, giọng điệu đau lòng, "Hai người bọn họ làm sao có thể ở quen được."

Thái Sứ Lan nhìn đồ vật tinh xảo bằng gỗ Hoàng Dương, nền đá bằng phẳng, bốn vách tường có treo đàn cầm cùng kiếm cổ, màn gấm sa hoa lộng lẫy - ừm, thật sơ sài!

Giọng điệu cô nương này đau lòng như thế, lẽ nào còn muốn vùng tiền như rác, xây phòng vàng để tiện chăm sóc hai người kia sao?

"Có điều, chắc cô nương không nghĩ như vậy." Kiều Vũ Nhuận gật đầu với nàng, ôn hòa nói tiếp, "Cũng không sao, ta hiểu suy nghĩ của những người như người."

Nàng khoan dung độ lượng, mỉm cười hiền hậu. Mấy thị nữ kia thấy thế cũng lộ vẻ cảm động, đáy mắt ngập nước, đồng loạt gật đầu.

Bầu không khí tuyệt vời như vậy, hài hòa như vậy, khắp nơi tràn ngập yêu thương cùng cảm động như vậy. Bất kể là ai, khi thấy được cảnh này, có lẽ đều sẽ cảm thấy rất vừa mắt. Đương nhiên, ngoại trừ Thái Sứ Lan.

Nàng vẫn khoanh tay tựa cửa, nhìn nữ nhân kia - Nói nhảm nhiều như vậy, rốt cuộc trọng điểm là gì?

"Ta vừa mới tới, chưa có hiểu rõ người, chỉ nghe nói người còn mang theo một đứa nhỏ. Người là quả phụ sao?" Kiều Vũ Nhuận mỉm cười nhìn Thái Sử Lan, lại tiếp tục lên tiếng. "Ta hiểu suy nghĩ của những người như người. Các người xuất thân nghèo khó, chịu bao khổ cực, hiện tại may mắn được quốc công chú ý, người cũng không có lý do gì để từ chối. Mà với hiểu biết nhỏ hẹp của người, chắc hẳn cũng không nghĩ tới một điều, nếu như mẹ con các người ở lại nơi này, sẽ vô tình bôi nhọ thanh danh của quốc công và Phù Chu. Hai người họ đều là nam tử quang minh lỗi lạc, có lẽ cũng không để ý. Có điều, hôm nay ta đã tới đây, không thể không nhắc nhở người, chúng ta đều là nữ nhân, có thể không xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không thể không hiểu biết lễ nghĩa mà ở cùng chỗ với nam tử chưa vị hôn*. Việc làm tổn hại danh dự này, dù sao cũng hơi không ổn...Người hiểu chứ?"

(vị hôn: kết hôn.)

Nàng ta ngẩng đầu, nhìn Thái Sử Lan, ánh mắt dịu dàng, ấm áp. Thái Sử Lan lại bất động như cũ, thần nhiên đón nhận ánh mắt nàng.

Năm lần bảy lượt nhìn thấy vẻ mặt tê liệt này, lại nửa câu cũng không thêm mở miệng đáp lại, vị Kiều tiểu thư cao quý ôn hòa nào đó rốt cuộc không nhịn được nữa, mày hơi nhíu lại, sau đó lại vội vàng dần ra, chân thành nói, "Ta hiểu suy nghĩ của những người như người..."

"Ta hiểu những nữ nhân như người." Thái Sử Lan bỗng nhiên lên tiếng. "Các người thanh cao máy móc, ăn nói dài dòng, đi nhẹ nói khẽ, thích uống trà xanh."

"Tại sao người biết ta thích trà..."

"Nhìn như tiên nữ giáng trần, thanh cao thoát tục, kỳ thật xiêm áo lòe loẹt, ba lạng phấn trắng, một lạng son môi."

"Người..."

"Dịu dàng điềm đạm, hiền lành đoan chính, tinh thông cảm kỳ thi họa, quanh năm ốm bệnh nhiều tai."

"Ta..."

"Không được uống rượu, nếu uống liền say. Mà có thêm nam nhân, say lại càng say."

"Cái này..."

"Thích tỏ vẻ trong sáng thanh cao" Thái Sử Lan liếc mắt nhìn xuống Kiều Nhuận Vũ đang há to miệng, "Hiền lành lương thiện, âm thầm chịu đựng, rung rung nước mắt."

Giọt nước lợ lững trên khóe mắt Kiều Nhuận Vũ, rốt cuộc không biết có nên chảy xuống hay không...

Thái Sử Lan nói đến đây, chậm rãi lướt qua người nàng, đi vào phía trong.

"Hiện tại đang là nửa đêm. Đây là phòng ta, kia là bàn ta." Nàng nói, "Cái mông người đang đặt nhầm chỗ. Vậy nên, đề nghị ra cửa, quẹo trái tìm phòng Dung Sở, quẹo phải tìm phòng Lí Phù Chu, thích đi đâu thì đi, đừng lãng phí dây dưa nữa."

"Rầm!" một tiếng, nàng đóng sập cửa phòng, vút lại vị mỹ nhân hiền thực nào đó ngay gốc một chỗ.

"Láo xược! Quá láo xược!" Khuôn mặt Trúc Tĩnh đỏ bừng, chạy lên định đập cửa. Kiều Vũ Nhuận bỗng quát lên một tiếng chói tai, "Trúc Tĩnh!"

Trúc Tĩnh hoảng sợ, lập tức dừng chân. Vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt Kiều Vũ Nhuận cũng đã biến mất, hai mắt đỏ hoe. Nàng ngồi yên một lúc, sau đó mới ừ ừ cười, "Nàng nói đúng...là ta thất lễ. Ta có lòng tốt muốn khuyên nàng, lại quên mất thời điểm không thích hợp, đã vậy, chúng ta đi thôi."

Hai mắt Trúc Tĩnh cũng đỏ lên, giận dữ nói, "Tiểu thư, thân phận người cao quý cỡ nào cơ chứ? Hôm nay tới gặp đã nữ này đã là tự hạ thấp bản thân rồi, vậy mà nàng ta còn dám làm như vậy? Cứ coi như không luận thân phận, nói về quan hệ thân sơ, nơi này có chịu chứa chấp nàng hay không, cũng do người quyết định. Nàng hành xử không đúng, bị giáo huấn là đáng, tại sao cuối cùng lại thành chúng ta bị đuổi đi chứ!"

Kiều Vũ Nhuận nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt kỳ lạ, bỗng nhiên thẹn thùng cười, nói: "Nói vậy không đúng rồi. Nơi này dù sao cũng thuộc về quốc công, muốn đuổi người cũng không đến lượt chúng ta quyết định."

"Phải rồi!" Hai mắt Trúc Tĩnh sáng lên, sung sướng vỗ tay, "Chúng ta không cần thiết hạ thấp bản thân lo chuyện của nữ nhân này, nói cho quốc công biết không phải là được rồi sao! Quốc công chắc chắn sẽ giúp tiểu thư hả giận."

Một thị nữ khác lại lên tiếng, "Tiểu thư chịu oan ức, Lý công tử nhất định cũng muốn vỗ về. Đến lúc đó, vị Thái Sử cô nương này tự nhiên sẽ hiểu rõ vị trí của nàng, không cần chúng ta phải nói nhiều."

"Lê Phách, chớ nói lung tung." Giương mặt Kiều Vũ Nhuận ứng đo, hai mắt lại long lanh, "Đừng quấy rầy người khác nghỉ ngơi, chúng ta về trước đã!"

Nàng chậm rãi vươn tay, hai thị nữ mỉm cười, đỡ lấy Kiều Vũ Nhuận. Mấy người lặng lẽ đi ra ngoài, được một đoạn, bỗng nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lạnh liếc nhìn hai cánh cửa đóng chặt.

Chương 55: Một Đôi Bích Nhân.

Editor: Imelda Phạm

Thái Sử Lan vào trong phòng, liếc mắt thấy trên giường không có ai thì không khỏi kinh hãi. Chỉ sợ là chốc lát như vậy, Cảnh Thái Lam đã bị bắt đi rồi?

Không thể nào, sự việc đã kinh động những người bên ngoài, tứ phía có người bao vây, sát thủ cũng đã bị bắt cả, không ai có thể vào đến nơi này.

Thái Sử Lan đá đá chân giường, nói "Ra đi! Người đi rồi!"

Dưới gầm giường vang lên mấy tiếng "lạch cạch". Một cái đầu to đầy bụi bặm chậm rãi thò ra, sợ hãi nhìn ngó xung quanh, lại nhìn Thái Sử Lan. Nàng chống hai tay lên đầu gối, nghiêng người nhìn ánh mắt hoảng loạn của đứa nhỏ. Một lúc lâu sau, nàng dang tay về phía nó.

Cảnh Thái Lam lập tức bò ra ngoài, nhào vào lòng nàng, đầu tròn cọ loạn.

Thái Sử Lan xoa đầu nó, nói: "Ta sẽ không để kẻ khác tiến vào, con không cần trốn dưới giường."

Cảnh Thái Lam ngược mắt nhìn nàng, "Không muốn...Không muốn..."

"Nàng ta là ai?"

Cảnh Thái Lam giống như không muốn nói, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng lên tiếng, "Mẫu thân thích nàng...Nàng là người của mẫu thân...So với con, còn..."

"Con cũng nên trở về rồi."

"Không muốn!"

"Có lẽ hiện tại nàng còn chưa biết con ở đây, nhưng cuối cùng cũng sẽ biết." Thái Sử Lan xoa mặt hần, "Ta không thể ngăn cản."

"Không muốn!" Cảnh Thái Lam nhảy lên đùi nàng, bàn tay nhỏ nhấn nút lấy vạt áo Thái Sử Lan, vừa giậm chân vừa nhìn chăm chăm nàng, "Người gạt con, người gạt con!"

Thái Sử Lan nhú mày nhìn đôi mắt rung rung của nó, ánh mắt Cảnh Thái Lam tràn ngập hoảng sợ cùng cự tuyệt.

Nàng biết, biết nó cô đơn lẻ loi, không được yêu thương; biết nó chỉ mới hai, ba tuổi, nhìn qua giống như có trong tay hết thảy mọi thứ, nhưng thật ra cái gì cũng mất hết; biết nó có người thân, nhưng lại giống như không có; cũng biết trên người nó có ám độc đang chậm chậm phát tác, Dung Sở vẫn luôn luôn âm thầm giúp nó loại trừ.

Cũng chính bởi nguyên nhân cuối cùng ấy, nàng không cần biết thân phận thật của nó, chỉ muốn giữ nó bên người.

Nhưng mà, chuyện vừa phát sinh ban nãy đã khiến nàng hiểu ra một điều, nàng không có năng lực bảo vệ nó; nếu như cứ buống binh giữ nó bên mình, lại chính là hại nó.

Xung quanh thân nó là vòng xoáy, những người bên cạnh đều có tâm tư sâu kín, có thể lực vô cùng hùng mạnh, nàng không sợ bị cuốn vào biển sâu, chỉ lo hại nó chìm ngấm.

"Người gạt con, người gạt con!" Cảnh Thái Lam giẫm mạnh lên chân nàng, khiến cho nơi đó đau nhức không thôi.

Nhìn thấy nàng vẫn cứ yên lặng như cũ, Cảnh Thái Lam rốt cuộc cảm nhận được nguy cơ chân chính trước mặt, hoảng sợ trợn mắt, bỗng nhiên hét chói tai, "Cứu mạng! Cứu mạng!"

"Rầm" một tiếng, Triệu Thập Tam đã sớm chờ ngoài cửa sổ lập tức xông vào, "Có chuyện gì? Có chuyện gì vậy?"

"Không có việc gì." Thái Sử Lan đẩy Cảnh Thái Lam ra. Tiểu tử kia tuyệt vọng ngược nhìn nàng, tăng ăng ặc trong mắt rốt cuộc là chẳng rơi xuống.

Nước mắt nó long lanh sáng lên trong đêm tối, lại như từng mũi dao nhọn khoét sâu trái tim nàng. Thái Sử Lan hoảng hốt, nhớ lại lần đầu gặp nó, nhớ lại quãng thời gian qua, đều là nàng cứng rắn sửa đổi khuyết điểm cho nó, tuy rằng đã hết sức chú ý, nhưng với một đứa nhỏ hai tuổi quen sống trong nhung lụa mà nói, vẫn là vô cùng hà khắc, nhưng nó cũng chẳng mấy khi khóc lóc.

Mà giờ khắc này, nó lặng lẽ chảy nước mắt, không nói một lời, so với việc điên cuồng gào khóc, liều mạng giậm chân, còn khiến nàng đau lòng hơn rất

hiều.

Thái Sứ Lan lại nhớ tới ngày nàng nhặt được Yêu Kê, nó cũng vui đầu vào khuỷu tay nàng, yên lặng rơi nước mắt như thế...

Thái Sứ Lan gõ tay lên cửa sổ, hỏi Triệu Thập Tam, "Kiều Vũ Nhuận kia là ai?"

"Nữ quan nhất đẳng, phụ trách việc ghi chép cho thái hậu." Triệu Thập Tam khiêu khích nhìn nàng, "Có tài thơ văn, tinh thông nhạc lý, đa tài đa nghệ, thành thực chính vụ. Được xưng là tài nữ đệ nhất lệ kinh, được hoàng thái hậu vô cùng yêu thích, cũng là họ hàng xa của thái hậu. Hai năm qua, vì thái hậu tham gia chính sự, quyền hành cực lớn, còn có người gọi nàng là "Hong nhân thủ phụ."

Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn vẻ mặt hưng phấn của Triệu Thập Tam - vui sướng cái gì nào? Nghĩ có trò hay để xem sao? Suy nghĩ qua nhiều rồi nha!?

"Nàng ta tới đây làm gì?"

"Kiều tiểu thư đi cùng thái giám truyền chỉ tới đây, nàng tự do ra vào nơi này. Ai biết nàng muốn làm gì." Triệu Thập Tam liếc nàng một cái, kéo dài giọng, "Hoặc là tới thăm quốc công, hoặc là đàm luận thơ văn với Lí đại tổng quản. Trong kinh, Kiều tiểu thư vô cùng gần gũi với vương công quý tộc, nhất là Lí đại tổng quản, được gọi là thi đàn song bích, vô cùng xứng đôi."

"Ừ." Thái Sứ Lan gật đầu.

Triệu Thập Tam nhìn vào mắt nàng - Đỏ mắt chưa? Đỏ mắt chưa?

"Mang mấy cái mặt nạ cho đến đây." Thái Sứ Lan lên tiếng, lời nói chẳng chút liên quan.

Triệu Thập Tam hoàn toàn không theo kịp tư duy nàng, sững sốt hơn nửa ngày, cuối cùng ngập ngừng nói, "Mặt nạ?"

"Phải, loại mặt nạ giống như da người ấy." Thái Sứ Lan gật đầu, "Mang mấy cái đến đây."

"Người cho rằng đây là bánh đậu xanh sao? Muốn làm ra một cái, bậc thầy tay có nghề tốt nhất cũng cần mấy tháng, thậm chí một năm công sức mới có thể hoàn thành, trải qua hơn mười công đoạn phức tạp rồi..."

"Ba cái, nhanh chút!"

"Không có nhiều như vậy..."

"Cảnh Thái Lam." Thái Sứ Lan nói, "Ta dẫn con đi gặp Kiều Vũ Nhuận, sau đó hai ta đường ai nấy đi"

"Ta phải chết...Ta phải chết..." Nước mắt Cảnh Thái Lam chút xuống như mưa, rút dài lưng ra, gắng sức ném lên xà nhà cách nó tám trượng, "Đừng cản ta, ta phải chết..."

Triệu Thập Tam liên tục đập đầu lên bệ cửa, "Ngài đừng làm vậy...đừng làm vậy...Ta đi lấy...Ta đi lấy ngay!"

Triệu Thập Tam dùng tốc độ ánh sáng lao nhanh ra ngoài. Thái Sứ Lan ngồi xuống, giật lấy thất lưng của Thái Sứ Lan, nó ngo ngác nhìn nàng, ánh mắt ngập tràn hy vọng.

"Một khóc, hai náo, ba treo cổ, đều là chuyện nữ nhân hay làm." Thái Sứ Lan nói, "Nếu như vừa rồi Triệu Thập Tam không rời đi, con sẽ làm thế nào? Chết thật sao?"

"Ah." Cảnh Thái Lam suy nghĩ một chút, "Vậy con sẽ khóc tiếp. Hấn sẽ nghe chứ?"

"Dù cho con có muốn trần truồng chạy loạn khắp nơi, hấn cũng phải nghe. Con cũng phải nghĩ rằng, dù cho con có muốn làm gì đi chăng nữa, mọi người nhất định đều phải nghe theo." Thái Sứ Lan nói, "Vĩnh viễn không được hoài nghi chính mình, nếu như con hoài nghi mình, người khác cũng sẽ hoài nghi."

"Ah." Cảnh Thái Lam ôm cổ nàng, thì thầm, "Lan Lan...Người vẫn đang dạy con...Người sẽ không đuổi con đi...Đúng..."

"Sớm muộn gì chúng ta cũng phải xa cách." Thái Sứ Lan nói, cảm giác đứa nhỏ tron ngực cứng lại, hai cánh tay nàng dùng sức một chút, "Nhưng mà không phải hiện tại."

Dung Sở dám để Cảnh Thái Lam ở bên nàng, vì sao nàng lại không dám?

Không đủ mạnh sao? Chỉ cần nỗ lực rèn luyện là được!

Làm cho con nít khóc không phải chuyện nữ nhân nên làm, làm nam nhân khóc còn tạm được.

"Nếu có một ngày con phải rời đi." Thái Sứ Lan nói bên tai nó, "Con không được khóc, mà nhất định phải khiến những kẻ ép buộc con phải khóc."

"Con biết rồi." Cảnh Thái Lam lẩm bẩm, "Con sẽ trưởng thành, khiến cho người không thích con khóc, khiến cho người vĩnh viễn không phải khóc."

Thái Sứ Lan ôm lấy thân hình nhỏ bé của nó, hít hà mùi thơm ngòn ngọt quanh người nó. Một lúc lâu sau, nàng cọ nhẹ gò má lên trán Cảnh Thái Lam. Mặc dù cùng nhau chung sống đã lâu, nhưng nàng rất ít khi tiếp xúc da thịt với nó. Bởi vậy, lúc này, Cảnh Thái Lam thụ sủng nhược kinh*, đôi mắt long lanh mở lớn, nhìn nàng hồi lâu, sau đó mới chậm chạp thơm lên má nàng.

(thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

...

Khi Triệu Thập Tam quay lại, liền thấy được một màn "mẹ con" lằng lằng ôm nhau, mặt tiếp mặt bên kia cánh cửa. Trong phòng không đốt đèn, ánh trăng mờ mờ chiếu vào, hai người một lớn một nhỏ lặng im như pho tượng, đường nét nhấp nhô mềm mại. Ánh sáng mờ nhạt soi lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của Thái Sứ Lan, nhu hòa mà ấm áp.

Triệu Thập Tam hơi hoảng hốt. Hắn là cận vệ bên người Dung Sở, theo hắn ra vào khắp chốn, cũng từng gặp qua không ít cảnh mẹ con chung đụng tình cảm như vậy, nhưng đối với hai người trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy có chút tang thương.

Chẳng qua cũng chỉ là người qua đường bất ngờ gặp gỡ, lại không nghĩ tới có ngày sẽ nương tựa vào nhau.

Duyên phận giữa người với người, quả nhiên kỳ diệu không thể nói hết.

Triệu Thập Tam trước sau vẫn không hiểu, cũng không đồng ý với việc làm của quốc công, lúc này lại đột nhiên cảm thấy, để Cảnh Thái Lam ở bên người Thái Sứ Lan, có lẽ là một quyết định vô cùng đúng đắn.

Chỉ là...Hắn yên lặng thờ dài, gõ vào cửa sổ.

Thái Sứ Lan ôm Cảnh Thái Lam đi qua. Triệu Thập Tam suy nghĩ một chút, không nổi mà lôi ra một hộp nhỏ tinh xảo, nói: "Trong này là tuyệt phẩm do sư phụ Thất Khiếu Đồng làm ra, đều là vật quý đã thất truyền từ lâu. Ban đầu ta chỉ muốn đưa người một cái, chắc, lúc này cho người hết đây, không cần cảm..."

"Rầm." Cửa sổ mạnh mẽ đóng lại, suýt nữa đập gãy mũi hắn.

Triệu Thập Tam điên cuồng cào cào trên khung cửa - Hắn sai rồi! Vừa rồi cảm động cái rắm gì? Nữ nhân này nhất định không phải người! Chính là khối đá từ chín tầng mây rớt xuống thì có!

...

"Cảnh Thái Lam." Thái Sứ Lan đưa một cái mặt nạ xấu nhất cho nó, "Muốn ở lại, phải cái trang xấu xí, nếu không thì con cứ xinh đẹp mà trở về, tự chọn đi!"

Tiểu lưu manh đáng yêu nào đó nhìn cái mặt nạ, mắt nhỏ, mũi tẹt, miệng rộng,... Nó không đành lòng nhắm tịt hai mắt, thống khổ gật đầu.

Thái Sứ Lan hài lòng cắt miếng mặt nạ đi, lại lấy ra một cái mặt nạ trẻ con thanh tú khác đeo cho nó. Cảnh Thái Lam vẫn nhắm mắt, không chịu nhìn ngắm. Thái Sứ Lan cũng không nói gì, lại thấy nó có chút khó chịu kéo kéo viền mặt nạ, nghiêm nghị nói, "Một là đeo từ tẻ, hai là tháo ngay xuống, sau đó rời đi. Đã làm một chuyện, nhất định phải làm đến cùng."

Cảnh Thái Lam dừng tay lại, nhào vào ngực nàng, giọng nói non nớt vang lên, "Lam Lam hơi khó chịu, nhưng mà hết rồi, rất thoải mái."

Thái Sứ Lan đang tay ôm nó, không tránh khỏi chua xót trong lòng. Nàng biết chứ, một khi đã đeo thứ này lên, mặc dù chất lượng có tốt đến đâu, cũng khó tránh khỏi việc không thoải mái. Có lẽ tiêu tử này trước giờ chịu nhiều oan khuất, sớm đã có thể sát ngôn quan sắc* rồi.

(Sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.)

Nhưng mà nghĩ kỹ cũng đúng, nếu như hiện tại không để nó tự mình trải nghiệm cái loại khó khăn ưu phiền đời người, thì ở nơi tôn vinh bấy rập, kim ngọc lao lung, mặt người dạ thú như nơi đây, nó sẽ chết càng nhanh mà thôi.

"Thật ra chỉ cần con giả bộ làm một người khác giống chút." Thái Sứ Lan vỗ vỗ mặt nó, "Nàng ta sẽ không nghi ngờ. Bây giờ nghĩ xem, con cảm thấy một người rất xấu sẽ có dáng vẻ thế nào?"

Cảnh Thái Lam suy nghĩ hồi lâu, nháy nháy mắt, thăm dò hỏi, "Rất sợ..."

"Vì sao?"

"Sợ xấu sẽ bị bắt nạt..." Cảnh Thái Lam mấp máy miệng.

"Về mặt không thể thẳng thắn như thế."

"Không thẳng thắn?"

"Phải."

"A...Có lẽ là..." Con người Cảnh Thái Lam nhanh như chớp thay đổi, "ngại ngại..."

Thái Sứ Lan gạt đầu, Cảnh Thái Lam mỉm cười.

Tiểu tử kia vô cùng hứng thú, không thèm để ý tới mặt nạ xấu đẹp gì nữa, tự mình ngồi một chỗ cân nhắc "sắm vai" nhân vật thế nào cho đạt. Nghĩ một hồi, nó khanh khách cười lên, tiếng cười vô cùng xấu xa.

Thái Sứ Lan liếc nhìn dáng vẻ tự đắc của Cảnh Thái Lam, nghĩ thầm - quả nhiên là trời sinh gian xảo, cũng không biết di truyền từ ai.

...

Thái Sứ Lan đợi cho tiểu tử kia ngủ say, sau đó chính mình lại mất ngủ, ôm đầu gối ngồi bên cửa sổ, nghĩ thầm, cái này cũng không phải kế lâu dài. Trước đó nàng không rõ thân phận Cảnh Thái Lam, tùy ý đem nó đi khắp nơi, gặp qua gần như tất cả người trong doanh Nhị Ngũ. Hiện tại, nếu như thay đổi mặt nạ, cũng chỉ có thể lừa gạt Kiều Vũ Nhuận, vẫn không thể rời khỏi Phù Trúc Xuy Tuyết nửa bước. Mà Cảnh Thái Lam còn nhỏ, không thể cứ bị nhốt ở một chỗ mãi như vậy.

Chợt nhớ tới doanh Nhị Ngũ dường như mỗi năm đều sẽ cho người ra ngoài kiểm tra tiến độ luyện tập, trên thực tế là giống với thực tập ở hiện đại. Những người này sẽ tạm thời đảm nhiệm các chức vụ công văn, nha dịch, tuần kiểm ở các thành trì lân cận, thể hiện năng lực bản thân sau một thời gian nhập ngũ. Có điều, phải học tròn một năm mới có thể xuất doanh kiểm tra tiến độ, hiện tại nàng cũng chưa đủ tư cách. Bất quá, nàng cũng có thể xem là học sinh đặc biệt của doanh Nhị Ngũ, không thuộc khoa nào, ngay cả lão sư cũng đã chạy trốn mất dạng, có lẽ yêu cầu được thực tập sớm cũng không sao nhỉ? Đến lúc đó, nàng len lén đem Cảnh Thái Lam đi cùng là được.

Kiều Vũ Nhuận còn mang trong mình trách nhiệm, cứ coi như hiện tại ngàn dặm xa xôi tới đây theo đuổi nam nhân, cũng sẽ không nán lại lâu, chỉ cần lừa dối qua được ải này, về sau có lẽ cũng không cần lo lắng nữa.

Thái Sứ Lan nghĩ đến đây, trong lòng như trút được gánh nặng, đang định lên giường đi ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đàn đinh đang truyền tới.

Lúc này, ồn ào náo động đã dứt, hộ vệ cao cấp của Dung Sở đã sớm bắt giữ đám sát thủ, cũng không biết lời đi đâu tiến hành thẩm vấn, thi thể Ngọc Nha Nhi cũng bị mang đi, mặt đất đều được dọn dẹp sạch sẽ, đám đệ tử trong doanh đã say giấc nồng. Trước lúc bình minh, không gian yên tĩnh như tờ. Vậy nên, tiếng đàn dù có êm tai thế nào, cũng đều khiến người ta cảm thấy thật là phá hỏng phong cảnh.

Thái Sứ Lan lắng nghe âm thanh, hóa ra là từ Tây sương truyền đến. Tây sương vốn ở giữa phòng nàng cùng Lí Phù Chu, trước giờ không có người ở, hiện tại, lại có ánh nến vàng nhạt le lói, bóng người mảnh dẻ phản chiếu lên khung cửa.

Mà Thái Sứ Lan thì cảm kỳ thi họa một chữ cũng không biết, nghe được một lúc, cảm thấy vừa chướng tai, vừa u oán - thế nào? Muội chỉ trà xanh cần thu hút sự chú ý của Lí Phù Chu?

Cơ mà, nàng thì cần ngủ!

"Rầm" một cái, Thái Sứ Lan đẩy cửa sổ, lộ đầu ra ngoài, hét lớn, "Lý Phù Chu! Kiều tiểu thư đánh đàn gọi huynh về để an ủi!

...

"Két" tiếng đàn lập tức ngưng lại, bốn phía lặng im như chết. Một hộ vệ còn đang vừa ngáp vừa treo rèm, thân người bỗng cứng đờ...

Sát vách, Dung Sở đang ứng phó với thái giám trong cung, đột nhiên bật cười, Lí Phù Chu đang ngồi ngay ngắn, không nhận được mà ho khan.

Lát sau, đèn tắt, người tàn, mỹ nhân bên kia đã được người ta diu xuống.

Thái Sứ Lan hài lòng.

Đi ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một Đôi Bích Nhân 2

Thái Sứ Lan ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu mới miễn cưỡng đứng dậy rửa mặt, một bên luyện tập thần thông, một bên chờ ăn cơm sáng.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương. Mái tóc đã dài ra một chút, nhưng còn chưa đủ để buộc lên. Thái Sứ Lan suy nghĩ một chút, không biết là nên nuôi tóc tiếp hay cắt ngắn đi, bỗng nhiên ánh mắt dừng lại. Lúc này, nàng mới để ý đến xác trùng mà Dung Sở đeo trên tai mình,

tên gọi tuy rằng hơi khó nghe, nhưng thứ này thật ra rất đẹp. Tạo hình tròn bóng như giọt nước mưa, bốn góc hơi nhô ra, thoát nhìn có vẻ cá tính, đúng là phong cách ưa thích của nàng. Toàn thể như suốt lại như ánh lên sắc hồng, có một đường mỏng màu đen chạy dọc, nhìn qua giống với gân mạch, đều sáng bóng lộng lẫy, như kim cương mã não, mang một vẻ đẹp ngược, phóng túng.

Thái Sừ Lan thử tìm cách gỡ xuống, nhưng lại không thấy có nút tháo, mà thực tế nàng còn chẳng có lỗ tai, cũng không biết tại sao có thể đeo lên thứ này, có lẽ, lời Dung Sở nói là sự thật.

Không lấy được cũng không sao, vấn đề ở chỗ, sao mãi vẫn chưa thấy bữa sáng được đem tới?

Từ khi tới Phúc Trúc Xuy Tuyết, Dung Sở liền không đồng ý để nàng mang Cảnh Thái Lam đến phòng ăn tập thể, một ngày ba bữa đều phải ở đây. Tuy rằng Thái Sừ Lan thích ra ngoài hơn, nhưng sau khi biết lý do là vì Cảnh Thái Lam, cũng không phản đối nữa.

Hàng ngày, bữa sáng đều sẽ được đem tới từng phòng. Riêng Dung Sở không cần, bởi hần lúc nào cũng muốn ngủ tới giữa trưa, Lí Phù Chu thì lúc nào cũng dậy sớm, nên đã một mình ăn xong từ lâu.

Có điều, hôm nay hơi kỳ lạ, Thái Sừ Lan đợi một lúc lâu, mới có hai thị nữ đến thỉnh an, sau đó tới phòng bếp hỏi. Sau đó, họ quay lại báo rằng phòng bếp không có người, nghe nói có một vị khách quý từ xa tới, muốn đích thân xuống bếp, những người không liên quan đều bị đuổi cả ra ngoài.

Thái Sừ Lan nghe tới đây, vội vàng lục lọi khắp phòng, lôi đồ ăn vặt ra ăn. Có trời mới biết Kiều tiểu thư tôn quý kia sẽ đốt ra cái loại đồ chơi gì.

Lại một lúc lâu trôi qua, phòng chừng đã tới giờ cơm trưa của Dung Sở. Lúc này, hai thị nữ của Kiều tiểu thư đứng ở ngoài viện, vừa khách khí vừa lạnh nhạt nói rằng Kiều tiểu thư tự mình xuống bếp, hiện đang thiết tiệc rượu ở Tư Tĩnh cư, mời Thái Sừ cô nương vui lòng tới tham gia.

Thái Sừ cô nương đương nhiên không hề vui lòng, nàng còn muốn bảo vệ cái dạ dày nhỏ bé của mình. Nhưng nếu nàng không vui lòng tham gia, người ta sẽ không rời đi, Thái Sừ Lan nhìn sang Cảnh Thái Lam còn đang ngủ say trên giường, nếu như viện có con nhỏ có vẻ không thích hợp, đành miễn cưỡng đi theo.

Nàng vừa vào cửa, đã thấy trên bàn dài bày đầy bát vàng chén ngọc, đồ ăn tỏa hương thơm phức. Dung Sở ngồi chính giữa, bên trái là Lý Phù Chu, bên phải là Kiều Vũ Nhuận, cả ba đều đang tươi cười trò chuyện.

Thấy Thái Sừ Lan tới, Kiều Vũ Nhuận hơi hơi thẳng người, mỉm cười gật đầu với nàng, sau đó nhẹ nhàng cất giọng trách mắng hai thị nữ, "Hai người các người tiếp đón thật không chu đáo. Nửa canh giờ trước bảo các người đi mời Thái Sừ cô nương, các người lại lè mề đến tận bây giờ mới trở lại, làm cho quốc công và Lí tiên sinh phải chờ lâu, thật sự thất lễ."

Thái Sừ Lan nghe tới đây, gật đầu một cái. Rất tốt, vừa mở miệng đã khai hòa, nói bóng nói gió.

Hai thị nữ vội vàng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu, "Chúng nô tỳ đáng chết! Chúng nô tỳ quả thật cố ý kéo dài... Là bởi vì trong lòng bất mãn Thái Sừ cô nương..." Nói đến đây thì nước mắt lưng chông, liếc mắt nhìn nàng.

Thái Sừ Lan lại gật đầu. Không tệ, có công thêm dầu vào lửa, tiếp theo là có thể cáo thành công trạng rồi!

Đương nhiên, người tố cáo là thị nữ không hiểu chuyện, còn Kiều tiểu thư khoan dung độ lượng, nhất định sẽ không để bụng.

Mấy thị nữ đầu rung rung nhìn về phía Dung Sở, lại nhìn sang Lý Phù Chu. Dung Sở mỉm cười, gấp một miếng điểm tâm trước mặt, "Phù Chu, nếm thử bánh bao của Kiều nữ quan xem sao, nghe nói huynh thích nhất món này."

Kiều Vũ Nhuận đỏ mặt.

Lý Phù Chu liếc mắt nhìn Dung Sở, cũng cười khẽ, gấp một miếng bánh bao lên ăn, "Quả thực ngon!"

Kiều Vũ Nhuận lại càng đỏ mặt, xấu hổ nói, "Quốc công và Lí tiên sinh không chê là tốt rồi."

Dung Sở không thèm để tâm đến thị nữ, mắt thấy cáo trạng chuẩn bị thành công toi, Kiều Vũ Nhuận lập tức đảo mắt, liếc nhìn mấy thị nữ quỳ trên đất, "ngạc nhiên" nói, "Các người còn quỳ làm gì? Ta đâu có nói sẽ tránh phạt các người, còn không mau đi xuống tự kiểm điểm!"

"Tại sao chúng nô tỳ phải tự kiểm điểm?" Lê Phách lập tức thẳng người, giọng điệu tức tối, "Là do hành động của Thái Sừ cô nương khiến người ta bất mãn!"

"Làm càn, lời này làm sao có thể nói." Kiều Vũ Nhuận quát khẽ, "Đang yên đang lành, các người bất mãn Thái Sừ cô nương cái gì? Thái Sừ cô nương là khách của quốc công, cũng coi như là chủ tử của các người. Các người có tư cách gì mà bất mãn?" Nói xong, nàng áy náy cười, nhìn về phía Dung Sở và Lý Phù Chu, "Các nàng theo ta lâu ngày, xưa nay đều giống như tỷ muội một nhà, khó tránh việc được nuông chiều mà không hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, mong quốc công và Lí tiên sinh thứ lỗi."

"Tiểu thư, tuy rằng người rộng lượng, không để tâm, nhưng mà, chúng nô tỳ... chúng nô tỳ không thể trơ mắt nhìn người chịu ủy khuất..."

Thái Sừ Lan tiếp tục gật đầu. Hay, kẻ tung người hứng, đi hết một vòng lại quay lại chuyện cũ.

Nàng đột nhiên sai bước đi tới. Đám thị nữ xoay người, giật dử tròng mắt nhìn nàng, Kiều Vũ Nhuận đứng lên, cười dài, tiến lên kéo nàng, nói: "Thái Sừ

cô nương vừa nhìn đã biết là người tính tình ngay thẳng, ta vô cùng yêu mến. Chỉ là một chút hiểu lầm nho nhỏ, không đáng nhắc tới. Nào, mời cô nương ngồi."

"Phải, không đáng nhắc tới." Thái Sử Lan ngồi xuống, nhìn lên bàn, tiện tay cầm một cái bánh bao, "Về sau chỉ cần đừng có nửa đêm xông tới đánh đàn là được."

Nụ cười trên môi Kiều Vũ Nhuận hơi cứng lại, sau đó lập tức mỉm cười, gật đầu.

"Là ta không đúng, quá nóng ruột muốn đến thăm cô nương." Nàng mỉm cười, liếc mắt nhìn Dung Sở, nhẹ nhàng nói, "Quốc công rất ít khi thân thiết với một người như vậy, ta nhất thời hiếu kỳ, sơ xuất thất lễ. Lần này quốc công tha thứ cho ta, được chứ?"

Nàng ngừng nụ mềm giọng, dịu dàng động lòng người, mỉm cười liếc mắt, sắt đá nhìn thấy cũng muốn tan chảy.

Dung Sở cười dài nhìn Thái Sử Lan, "Chỉ cần nàng tha thứ, ta cũng không để ý."

Dường như thân người Kiều Vũ Nhuận lại cứng đờ. Lí Phù Chu gấp một miếng bánh bao bỏ vào bát nàng, ôn hòa nói, "Chăm với dấm gừng rất ngon."

Thân người Kiều Vũ Nhuận nháy mắt mềm nhũn, cười tươi như hoa, đoan trang thanh nhã, "Đa tạ Lí tiên sinh", nàng quay đầu mỉm cười với Thái Sử Lan, "Nếu vậy, Thái Sử cô nương tha thứ cho ta chứ?"

Thái Sử Lan đang ăn bánh bao, cảm thấy hơi cứng, gật đầu, nói: "Lần sau hấp bánh kỹ chút."

Phía sau vang lên tiếng "răng rắc", dường như người tên Lê Hoa kia đang cào lên mặt đất...

"Vây coi như Thái Sử cô nương đã tha thứ cho ta rồi." Kiều Vũ Nhuận cười nhạt, gấp một cái bánh bao khác lên, "Lí tiên sinh và ta đều thích loại bánh này, Thái Sử cô nương cũng nếm thử xem."

"Nàng ăn của sẽ bị nổi mụn." Dung Sở gạt đũa, lại gấp một miếng bánh móng ngựa cho Thái Sử Lan, "Nàng thích ăn mặn. Cái này Lí Phù Chu cũng biết."

Thái Sử Lan liếc nhìn Dung Sở. Thế nào? Thích để người ta ghen ghét nàng, rảnh rồi có đúng không?

Nàng không có hứng thú với trò tranh giành tình nhân. Đòi người làm việc phải lo, tình yêu không phải thứ đáng lưu tâm.

"Đêm qua ta vừa tới liền gặp một trận ám sát. Có lẽ nơi này cũng không mấy an toàn, ta có mang theo mấy thị nữ, đều là người giỏi võ nghệ. Nếu quốc công cần hỗ trợ, xin cứ tự nhiên." Kiều Vũ Nhuận mỉm cười, tràn thành lên tiếng.

"Họ bảo vệ tốt Kiều nữ quan là được rồi. Nếu như nàng gặp phải chuyện không hay, ta làm sao ăn nói với thái hậu?" Dung Sở cười nhìn nàng, "Vội lại, cũng không cách nào ăn nói với Lý huynh."

"Quốc công nói đùa." Kiều Vũ Nhuận xấu hổ đỏ mặt. Lí Phù Chu bình tĩnh nói, "Thuộc hạ nắm giữ hộ vệ phủ Quốc công, chỉ cần Kiều nữ quan ở cạnh quốc công, an nguy của hai người đều là trách nhiệm của ta."

"Lí tiên sinh yên tâm." Kiều Vũ Nhuận dịu dàng nói, "Việc ta ở đây đương nhiên không thể lộ ra bên ngoài. Mà theo như ta thấy, hành tung quốc công tuyệt mật như vậy, hôm trước có thích khách xông vào, chỉ có thể là do trong doanh Nhị Ngũ có nội ứng. Bởi vậy, ta đã báo Vương công công mang cao thủ trong cung đến điều tra. Vương công công là một trong những chủ sự Tây Cục, việc ông ấy làm, xin quốc công cứ việc yên tâm."

Nàng nói tới chính sự, giọng nói so với lúc trước hoàn toàn bất đồng, sắc mặt trang nghiêm, câu từ khách khí, lại chân thành đáng tin.

Dung Sở đang uống cháo gạo tẻ, nghe đến hai chữ "Tây Cục", dường như hơi dừng tay lại, ngâm nga nói, "A, hóa ra là Tây Cục..."

Giọng nói hẳn nghe không ra vui giận, nhưng nghe ra lại có vẻ sâu xa kín đáo. Kiều Vũ Nhuận cười cười, thông thả nói, "Mấy năm gần đây, người trong triều và vương công quý tộc hay hiểu sai về Tây Cục. Thật ra, theo ta thấy, hơn phân nửa là những người đó có tật giật mình, tự thân có quý, nên mới lo sợ bị triều đình ta lung bắt. Người quang minh lỗi lạc như quốc công, dĩ nhiên không có gì phải lo sợ."

"Ta sợ." Dung Sở cười.

Kiều Vũ Nhuận ngẩn ra, lại lập tức mỉm cười, "Quốc công lại nói đùa rồi."

"Ta sợ Kiều nữ quan lộ vẻ nghiêm trang với ta." Dung Sở cười ha ha một tiếng, đặt bát xuống, "Ta còn sợ Dung Sở ta chưa già đã thành kẻ vô dụng, bản thân gặp kẻ ám sát lại cần nữ nhân tới giải quyết hộ."

Hắn mỉm cười nhìn Kiều Vũ Nhuận, giọng nói mềm nhẹ, nụ cười ấm áp bao trùm bốn phía, nhưng ánh mắt từ trên nhìn xuống lại mang vài phần tôn quý, vài phần lạnh nhạt.

Về lạnh nhạt thờ ơ của hắn lại khiến người ta có cảm giác như bị sát khí bữa bữa, Kiều Vũ Nhuận không kiềm được mà rung mình một cái, vội vàng cười nhẹ, mềm giọng cất tiếng, "Quốc công nói vậy, bảo ta làm sao dám nhận. Vương công công là thái giám chương sự trình tập* ty, nếu như chúng ta đã gặp phải án lớn mưu sát quốc công, về công về tư, đều nhất định phải điều tra một...hai... Bằng không, thái hậu biết được, chúng ta không thể tránh khỏi

tội danh không làm tròn bổn phận. Quốc công độ lượng rộng rãi, đương nhiên hiểu được điều này.)

(trình tập: lũng bắt, điều tra và truy tìm.)

"Chỉ cần nàng rõ ràng, ta đương nhiên hiểu được." Dung Sở lại cười đến thân thiện, tự tay múc cháo cho Kiều Nhuận Vũ, "Ăn nhiều một chút, đường xa khổ cực rồi."

Kiều Vũ Nhuận đưa hai tay đón lấy, vẻ mặt chân thành.

Thái Sứ Lan yên lặng nuốt một miếng bánh bao xuống.

Người đứng trên luôn tranh quyền đoạt lợi như vậy? Miệng cười mà bụng toàn đao, trên đao tẩm độc, mỗi câu mỗi chữ đều là trường kiếm chôn sâu trong tuyết, nhìn qua bề ngoài có vẻ mềm mỏng dịu dàng, nhưng bên trong lại ngập tràn khí lạnh.

Cho dù nàng nhìn Kiều Vũ Nhuận không thuận mắt, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy nàng ta thật đáng thương. Chỉ bàn về chính sự trong chốn lát, ca ca tốt cũng không còn là ca ca tốt, sắc đẹp cũng thành mây bay, đối mặt với thế lực hùng hậu cùng sát khí ẩn giấu của Dung Sở, từng câu từng chữ đều phải cẩn thận suy xét.

Xem ra, nàng vẫn phải học nhiều.

"Ta no rồi." Nàng đẩy bát ra, đứng lên, gạt đầu với Lí Phù Chu một cái, cũng không thèm liếc nhìn Dung Sở và Kiều Vũ Nhuận, nghênh ngang rời đi.

"Thái Sứ cô nương như ngọc chưa mài, ngây thơ thẳng thắn, thật khiến người ta yêu mến." Kiều Vũ Nhuận mỉm cười nhìn bóng lưng nàng.

Dung Sở liếc mắt về phía Lý Phù Chu, cười nói, "Cũng không tệ, có điều giống như Lý Phù Chu đã nói, nữ tử phải dịu dàng trang nhã, thân thiện dễ gần như nàng mới là tốt nhất."

"Làm sao có thể như vậy, là Lí tiên sinh quá khen rồi." Hai mắt Kiều Vũ Nhuận sáng lên, xoay mặt nhìn Lý Phù Chu.

Lý Phù Chu mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Dung Sở lại cười nói: "Hôm nay trời đẹp, Kiều nữ quan hiếm khi mới ra ngoài một lần, cũng không nên phụ lòng cảnh xuân. Nhân lúc ta cân nhắc hồi báo thái hậu, không bằng để Phù Chu dẫn nàng đi dạo một chút."

Ánh mắt Kiều Vũ Nhuận hiện vẻ vui mừng, "Thật sao? Nhưng mà Lí tiên sinh vất vả nhiều việc, ta không muốn làm phiền huynh ấy."

"Bạn mỹ mạo thượng du, hanh hoa thối đầy đầu, đây là chuyện tốt, huynh ấy sao có thể không vui." Dung Sở mỉm cười.

Lý Phù Chu đứng dậy, hơi hơi cúi người, "Kiều tiểu thư, mời."

Kiều Vũ Nhuận mỉm cười, tự nhiên phóng khoáng, lại có chút ngại ngùng, thỉnh tội với Dung Sở, sau đó sánh vai cùng Lý Phù Chu rời đi.

Lúc này, Thái Sứ Lan vừa lúc đi cạnh Trúc Tĩnh. Thị nữ kia mở to mắt, cảm thán: "Lý công tử và tiểu thư quả nhiên là một đôi bích nhân!"

Giọng nói không lớn, chỉ vừa đủ để Thái Sứ Lan nghe được.

Thái Sứ Lan nhẹ nghiêng đầu, ánh mắt bình tĩnh lướt qua đôi "bích nhân", cảm thấy cũng chẳng phải quá xứng đôi. Hoa đại cầm trong bình ngọc, thật khó coi!

Kiều Vũ Nhuận ôn hòa cười với nàng, nhẹ nhàng nói: "Thái Sứ cô nương phải đi học đúng không!? Hoặc là còn phải chăm sóc con nhỏ. Chúng ta cũng không muốn làm lỡ việc chính của người, nên không có mời người cùng đi."

"Phải." Thái Sứ Lan nói, "Ta đứng ở cạnh người thật không phải, không xứng làm nổi bật vẻ đẹp của người."

Phía sau, Dung Sở khẽ bật cười, sắc mặt Kiều Vũ Nhuận nháy mắt trắng bệch, lập tức hất cằm, đi thẳng qua người Thái Sứ Lan.

Lý Phù Chu nhìn nàng, Thái Sứ Lan cũng chẳng để ý, thấy được nữ nhân kia cuối cùng cũng rời khỏi, ngược lại cảm thấy rất thoải mái, vui vẻ nhét một quả trám vào miệng, đi ra.

Phía sau, Dung Sở ung dung lên tiếng: "Không vui sao?"

"Hử?"

"Có phải có chút oán hận hay không?" Dung Sở hài lòng cười cười, "Có phải cuối cùng cũng phát hiện Phù Chu đối tốt với tất cả nữ nhân rồi không?"

"Vậy cũng còn hơn việc đối xử không tốt với tất cả nữ nhân!"

"Nàng cũng thật biết bệnh vặc hấn." Thân ảnh Dung Sở vút lên, lập tức tới bên người Thái Sứ Lan, nắm lấy cằm nàng, "Ta nhìn ánh mắt một chút, để xem đang nói thật hay giả?"

Thái Sứ Lan "phật" một cái, nhỏ quả trám trong miệng lên ống tay áo hần.

"Chua quá!" Nàng nói.

Dung Sở cúi đầu nhìn tay áo, lại ngược mắt nhìn Thái Sứ Lan.

"Nàng làm ta thật muốn thay mặt phụ mẫu, nghiêm khắc phạt ba trăm roi."

"Nhỏ mọn." Thái Sứ Lan đẩy tay Dung Sở ra, nhân lúc bàn tay buông lỏng, lập tức nhét quả trám vào miệng Dung Sở, "Đền cho ngươi."

Dung Sở "..."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nữ Bá Vương Vs Muội Chỉ Trà Xanh.

"Cẩn thận!" Đám người xung quanh kinh hoàng hét lên. Tô Á bên cạnh lập tức lao tới ôm lấy Thái Sứ Lan, kéo cả hai lộn nhào trên nền đất.

Bên kia, Hoa Tầm Hoan như cơn mây, quét roi về phía trước phản kích. Nhưng mũi tiễn kia lại vô cùng kỳ dị, bỗng chuyển hướng, vòng qua đầu roi, mạnh mẽ đâm lên cổ tay nàng. "Bộp" một tiếng, roi da tuột khỏi tay, rơi xuống.

Hai mũi tên thế tới như điện, gần như cùng lúc. Tới khi mọi người hồi phục tinh thần thì đã thấy Thái Sứ Lan và Tô Á nằm trên đất, Hoa Tầm Hoan thì ôm lấy cổ tay, máu tươi đầm đìa.

Thái Sứ Lan đỡ Tô Á ngồi dậy. Tô Á bởi vọt tới quá vội, nên khi lao xuống vô tình đụng phải cọc gỗ, trên trán u lên một cục lớn. Thấy Thái Sứ Lan không có việc gì, nàng vui vẻ mỉm cười. Thái Sứ Lan cũng gật đầu nhìn Tô Á, sau đó rút mũi tiễn cắm trên đất lên. Một khắc đó, mũi tiễn bỗng nhiên đứt đoạn. Thái Sứ Lan nhíu mày quan sát, hóa ra bên ngoài vật ban nãy có một tầng băng bao phủ, phía trong là một đoạn thép bén nhọn. Lúc này, bởi lực va chạm quá lớn, lớp băng phủ ngoài vỡ vụn, chỉ còn lại sợi thép bên trong, nhìn qua y hệt loại thép dùng quấn quanh cọc gỗ nơi đây.

Tô Á cũng đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, suy nghĩ một chút, sau đó ánh mắt tuôn tràn lửa giận.

Rất rõ ràng, có kẻ muốn ám hại Thái Sứ Lan, sử dụng loại tiễn này đương nhiên là để thuận tiện tiêu hủy chứng cứ.

Ban nãy, Thái Sứ Lan dang rộng hai tay, bay người trên cọc gỗ, thân người đang trong lúc cực kỳ không ổn định. Nếu như không may bị bắn trúng, tất nhiên không thể giữ cân bằng mà lao xuống, sau đó rất có thể sẽ va phải cọc gỗ, đều khó tránh tổn thương thân thể. Hơn nữa, gương mặt tám phần cũng sẽ bị hủy.

Mà cho dù mặt nàng không đụng trúng cọc gỗ, cứ nhìn ánh sáng kỳ dị phát ra từ dây thép này là biết, chắc chắn ẩn chứa nguy hiểm.

Thái Sứ Lan chống hai tay lên gối, chăm rãi đứng lên, quét mắt nhìn quanh.

Mấy bóng người vọt tới như chớp, nhưng cũng không phải hướng về phía nàng, mà là đến chỗ Hoa Tầm Hoan.

Người đến vừa chạm chân xuống đất, lập tức bao vây Hoa Tầm Hoan. Một giọng nói the thé vang lên, "Phụng mệnh Vương công công - chương sự cục trình tập của Tây Cục, tróc nã gian tế Ngũ Việt Hoa Tầm Hoan. Đám người còn lại, lui hết cho ta!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Đệ tử hàn môn trợn mắt kinh ngạc, còn đám đệ tử phẩm lưu đương nhiên vui mừng không sao kể xiết. Một số người có chút hiểu biết lại nhìn Hoa Tầm Hoan với ánh mắt thương hại. Tây Cục chính là một cái hố chôn người, một nơi đầy rẫy kinh khủng, là nơi thần bí cũng như đáng sợ nhất Nam Tề. Người bước vào đó, được chết toàn thây đã là một chuyện vô cùng may mắn, bởi đa phần đều là muốn chết không được, muốn sống không xong, hàng ngày đều thọ kiếp chịu đựng cực hình tra tấn. Trong tổng bộ Tây Cục u ám ở lệ kinh, cứ tới nửa đêm là sẽ vọng ra âm thanh kêu la thảm thiết, rên rỉ đau đớn. Bởi vậy, từ sau canh ba, không một ai dám bén mảng tới gần.

"Ha ha...Tốt lắm...Giết ả...Giết ả..." Khuru Đường nằm dưới đất rên rỉ, "Các người...giúp ta giết ả..."

Người đến lập tức đá hần văng ra xa.

"Tiện dân!" Gương mặt người đi đầu nâu đen, lúc này ngay cả nốt ruồi trên mép cũng lay động như kinh thường, "Đừng có cản đường lão gia."

Đệ tử phẩm lưu này giờ vẫn câm như hến. Bọn họ đều là con em quý tộc, ít nhiều cũng có chút hiểu biết về Tây Cục, làm sao có gan nói năng xằng bậy như Khâu Đường không hiểu chuyện kia.

"Bọn nhân yêu này từ đâu chui ra?" Hoa Tầm Hoan khoanh tay, mắng to, "Đang yên đang lành, thả rắm cái quái gì?"

"Người là gian tế." Sắc mặt tên thái giám nâu đen tái xanh, lạnh lùng nói, "Người bị tình nghi dính líu với đám gian tế Ngũ Việt, ám sát mệnh quan triều đình. Hiện tại, bọn ta phụng mệnh bắt người mang về tra hỏi, mau ngoan ngoãn đi theo!"

"Nói láo! Mấy năm nay ta còn chẳng gặp mặt đồng hương lấy một lần!" Hoa Tầm Hoan nhướn mày, con ngươi hiện lên tia máu nhàn nhạt, "Người có chứng cứ gì?"

"Chứng cứ sao..." Thái giám có khuôn mặt than chì cười lạnh, "Thứ cần có, đương nhiên sẽ có."

"Ta có chứng cứ!" Trịnh tứ thiếu bỗng hét lớn, "Nữ nhân này chính là gian tế Ngũ Việt. Hôm qua ta còn thấy nàng lén lút gặp người Ngũ Việt."

"Người là ai?" Thái giám có khuôn mặt than chì hỏi, giọng điệu ngạo nghễ.

"Tại hạ là con thứ tư của Trịnh tri phủ thành Đông Xương, Trịnh Kiều." Trịnh tứ thiếu gia vừa nịnh nọt vừa kiêu dè nói.

Thái giám khuôn mặt than chì thờ ơ gạt đầu, "Lời làm chứng của người rất hữu ích, đứng đợi một bên, lát nữa nghe tuyên."

"Vâng." Trịnh tứ thiếu gia vui vẻ ra mặt.

Thái giám khuôn mặt than chì cũng rất hài lòng. Mặc dù không có bằng chứng thì cũng có bịa bừa một cái, nhưng nếu đã có nhân chứng, dĩ nhiên không gì tốt bằng.

Thái Sứ Lan bỗng nhiên bước đến. Trịnh Kiều thấy nàng liền vô thức lùi ra sau một bước, đưa tay ôm eo. Vết thương lúc trước dường như hơi nhói lên. Tên thái giám kia nhìn qua có vẻ không mấy để ý, nhưng ngay khi ánh mắt quét qua nàng, trên môi lại hiện lên nụ cười tàn nhẫn.

Bọn họ có ý chọn thời điểm này để tróc nã Hoa Tầm Hoan, chính là muốn Thái Sứ Lan chắc chắn sẽ xuất đầu lộ diện. Nàng vừa ra mặt, thái giám Tây Cục sẽ có thể gán nàng tội quấy rối việc công, bao che trọng phạm, thậm chí là bí mật cấu kết gian tế Ngũ Việt để đưa nàng vào ngục; còn nếu Thái Sứ Lan không dám đứng ra, từ nay về sau uy tín trong doanh Nhị Ngũ bị hủy hoàn toàn, danh dự tổn hại sâu sắc, từ đó dẫn tới tiền đồ sau này cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Một mũi tên trúng hai con chim, dù có làm thế nào, người sai vẫn là nàng.

Thái giám khuôn mặt than chì nâng cằm, thâm nghĩ, Kiều đại nhân mới nhận chức Phó đô chỉ huy sứ của Tây Cục quả nhiên cao tay, mưu mô xảo quyệt.

"Giải đi!" Thấy Thái Sứ Lan sắp sửa đi đến trước mặt, hắn lập tức vung tay ra lệnh.

"Cút ngay!" Hoa Tầm Hoan dùng chân đá roi da lên, bắt đầu vung múa, hai thái giám đang định tiến lên liền bị đẩy lùi. Đáng tiếc, dù sao cô tay phải nàng cũng bị thương, tay trái lại không đủ linh hoạt, mới được một lúc, roi da liền bị một thái giám Tây Cục đoạt mất. Thái giám kia cười "ha ha" mấy tiếng, sau đó đập nàng ngã xuống, đồng thời dùng chân giữ lấy lưng nàng, vặn ngược hai tay Hoa Tầm Hoan.

"Cút ngay! Cút ngay!" Hoa Tầm Hoan ra sức giãy dụa trên nền cát, lại bị túm chặt không thể động đậy. Thái giám mặt than chì cười lạnh, đưa tay đón lấy roi da, cúi người nhìn ngắm khuôn mặt nàng, tâm tắc khen, "Man nữ này, tính tình ngang tàng, đáng đập cũng ngang tàng. Nếu đã vậy, chúng ta liền đối xử với người ngang tàng một chút."

Cổ tay hắn khẽ động, mũi roi bén nhọn quất xuống, "vút" một tiếng, trên gò má Hoa Tầm Hoan liền hiện lên một vết máu dài.

Hoa Tầm Hoan trừng mắt nhìn lên, vết thương trên gò má hơi hơi rung động, chảy ra dòng máu đỏ nhạt, mái tóc đỏ rực bay loạn trong gió, đôi mắt hằn lên tia máu, cả người tỏa ra một vẻ đẹp cuồng dã, không chịu khuất phục. Hô hấp mấy tên thái giám trở nên dồn dập, một tia khát vọng xẹt qua đáy mắt, nhưng sau đó lại chuyển thành căm hận cùng tàn bạo.

Điều đẹp nhất thế gian này, chính là những bông hoa tôn quý hoặc cuồng dã, đều là những thứ bọn họ chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Bởi vậy, đám người thiếu thốn phụ nữ này so với người bình thường lại càng thêm khát vọng phát tiết. Bọn hắn không thể khiến nữ tử những nhẽo dịu dàng dưới thân, liền muốn nghe các nàng rên rỉ thống khổ.

Thái giám mặt than chì đã được căn dặn qua, cần phải cẩn thận "chăm sóc" Hoa Tầm Hoan cho tới khi Thái Sứ Lan chịu ra mặt mới thôi. Nhưng giờ phút này, hắn làm gì còn tâm tư ấy, chỉ muốn lập tức xách con mèo hoang nhỏ này tới đại lao gần nhất, vui vẻ ném thử mùi máu của nàng, lắng nghe tiếng khóc êm tai nhất thế gian mà thôi!

"Lôi đi!" Hắn nói, lại quay sang nhìn Trịnh tứ thiếu, "Cùng đi."

"Đợi đã!"

Thái giám mặt than chì lập tức xoay người, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Thái Sứ Lan.

"Người là ai?" Hắn biết rõ còn có tình hỏi.

"Ta..." Thái Sứ Lan tiến tới. Đám thái giám bốn phía xung quanh cũng bắt đầu đề phòng, chỉ có mình Trịnh tứ thiếu là ngược lại, thân người hơi buông lỏng.

"Ta tới là muốn hỏi hắn một chuyện, vết thương..." Thái Sứ Lan dừng trước mặt tên thái giám, gót chân đột nhiên xoay chuyển, đâm mạnh lên người Trịnh

tứ thiếu bên cạnh, "Còn đau không?"

Chẳng ai nghĩ tới chuyện Thái Sử Lan lại dám ra tay với Trịnh tứ trước mặt thái giám Tây Cục, bởi vậy, lúc này cũng không người nào phản ứng kịp. "Bốp" một tiếng, nắm tay nàng đập lên người Trịnh tứ, hấn lập tức la to. Đương nhiên, hấn la lên là theo bản năng, sau khi la xong lại phát hiện, thật ra nắm đấm cũng không đau lắm...

Tuy nhiên, một khắc kia, dường như có thứ gì đó sắc nhọn đâm vào eo hấn. Chẳng mấy chốc, hấn bắt đầu cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ.

"Trịnh huynh." Thái Sử Lan thu tay lại, bình tĩnh nói, "Tốt quá! Vết thương xem ra đã đỡ nhiều rồi!"

"..."

Tất cả mọi người đều yên lặng, tốc độ phản ứng không sao theo kịp nàng.

Khuôn mặt thái giám than chì vô cùng kinh ngạc, sau đó lại thở dài thất vọng. Thái Sử Lan không vì Hoa Tầm Hoan mà gây chuyện, lại còn chạy tới "xem" vết thương của Trịnh Kiều, điều này khiến hấn không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ của mình. Hấn nhìn chòng chọc Thái Sử Lan, không nhận được mà vung tay, "Không có việc gì? Không có việc gì thì biến. Trịnh Kiều, đi theo bọn ta!"

"Đi đâu..." Trịnh Kiều mơ mơ màng màng lên tiếng.

"Đi làm chứng cho chúng ta."

"Làm chứng chuyện gì..."

"Làm chứng Hoa Tầm Hoan cấu kết với gian tế Ngũ Việt!" Khuôn mặt than chì đã có phần nóng nảy.

"Đâu có chuyện đó." Trịnh Kiều vừa nói ra câu này, mọi người đều đồng loạt ngăn ra.

Thái giám mặt than chì nhíu mày, thâm trầm nhìn chằm chằm Trịnh Kiều, "Vừa rồi ngươi rõ ràng còn nói tối qua nhìn thấy Hoa Tầm Hoan lén lút gặp mặt bọn người Ngũ Việt!"

"Làm gì có chuyện đó! Đêm qua ta cùng với đám người Hoàng thị còn đi đến Hoa Tú Lâu. Ai nha, mấy người trong Hoa Tú Lâu quả nhiên thanh tú, kỹ thuật chơi đùa vô cùng tốt..." Ánh mắt Trịnh Kiều mơ màng, mặt mày hớn hờ. Đúng lúc này, từ trong đám người vọng ra tiếng cười châm biếm.

Sắc mặt thái giám kia đã từ màu than chì chuyển sang màu tường thành. Vẻ mặt hớn hờ của Trịnh Kiều khi nhắc tới kỹ nữ lại như ngàn vạn mũi dao đâm lên người hấn.

"Thanh tú với không thanh tú cái quái gì!" Hấn gầm lên, ánh mắt cảnh cáo, "Trịnh Kiều, ngươi nhớ lại cho kỹ!"

Trịnh Kiều khinh bỉ liếc hấn một cái, "Cái tên hoạn quan này, tỏ vẻ cái gì hả? Nếu không phải ngươi là người Tây Cục, thiếu gia ta đây còn lâu mới thêm đề mắt!" Hấn gơ tay phe phẩy trước mũi, "Nghe nói hoạn quan không thể kiêu chế chuyện xả nước. Hiện tại đã rõ, quả nhiên cả người toàn mùi nước tiểu hôi thối."

"Láo xược!" Tiếng hét phẫn nộ như sấm sét.

Thanh ảnh chợt lóe, xẹt qua đám người. "Rầm" một tiếng, thân người Trịnh Kiều vút qua, nện mạnh trên nền đất, lập tức bắt động.

Đám đệ tử phẩm lưu ai nấy đều tái mặt, cảm lạnh như hén, cả người run rẩy nhìn khuôn mặt tức giận ngút trời của bọn thái giám, sau đó lại quay đầu nhìn Trịnh tứ, ánh mắt nghi hoặc. Người nào người nấy đều không sao hiểu nổi, Trịnh thiếu gia này đang yên đang lành lại nổi điên cái gì vậy? Không đâu lại đắc tội với Tây Cục? Bản thân không muốn sống thì thôi đi, chẳng lẽ cũng không sợ sẽ liên lụy tới gia tộc?

Tây Cục nhìn ai không vừa mắt, chỉ cần tùy tiện lôi ra một cái tội danh liền có thể khiến người ta tan cửa nát nhà. Đừng nói là gia tộc quan viên bọn họ ở nơi này, dù cho là quý tộc lệ kinh, oan hồn chết dưới tay Tây Cục cũng đủ viết đầy một quyển sổ.

"Ăn nói xằng bậy, chết chưa hết tội!" Con giận của bọn thái giám vẫn chưa tiêu tan, "Chúng ta cũng không cần hấn đứng ra làm chứng. Hoa Tầm Hoan thông đồng với địch, chứng cứ rành rành. Lôi đi!"

"Ta có chứng cứ." - Thái Sử Lan đột nhiên lên tiếng.

Mọi người lại ngây ngốc.

Tiêu Đại Cường ngửa mặt nhìn trời - Chuyện thường ở huyện, chuyện thường ở huyện!

"Vừa rồi còn có gian tế Ngũ Việt tới đây." Về mặt Thái Sử Lan vô cùng nghiêm túc, "Bởi vì ta có chứng cứ chứng minh Hoa Tầm Hoan thông đồng với địch, bọn chúng biết được liền muốn ám sát ta."

"Các ngươi mau mau đuổi theo." Nàng chỉ về phía ngoài doanh Nhị Ngũ, "Nếu như không nhanh sẽ để bọn chúng chạy thoát."

Tô Á giờ tay che trán, ngơ ngác nhìn Thái Sử Lan.

Tư duy như thần, người thường theo không kịp.

"Vớ vẩn! Vớ vẩn! Mũi tiền kia rõ ràng là bọn ta bắn, lỗi đâu ra gian...A!" Hần vô thức phản bác, sau đó phát hiện mới ngớ người.

"Ồ..." Nghe tới đây, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc tán dương, âm thanh vang vọng tới tận chân trời.

Thì ra là thế!

Hoa Tầm Hoan bật cười, thì thầm, cuối cùng cũng không uống ta ăn đầy miệng đất cát.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Nữ Bá Vương Vs Muội Chỉ Trà Xanh. 2

Mặt than trì ngậy đứng yên một chỗ. Hần vốn là người quen chuyện dùng mưu tính kế, lúc này lại có chút luống cuống, bởi mỗi một hành động của Thái Sử Lan đều nằm ngoài dự liệu của hắn, ban đầu rõ ràng là tới đây để dụ nàng vào bẫy, cuối cùng thế nào lại thành hắn xảy chân xuống cái hố mà nàng đào sẵn?

"Hừm?" Thái Sử Lan nhú mày, "Công công, ta đã mắc phải tội gì? Tại sao ngài lại muốn giết ta?"

Hắn kinh ngạc nhìn nàng.

"Mà cho dù ta có tội, theo lý cũng phải bắt lại trước tiên, sau đó giải lên công đường thẩm vấn, rồi trình hồ sơ vụ án lên triều đình, đợi cho bộ hạ ngự phê mới có thể bỏ ngục hoặc chém đầu." Thái Sử Lan thản nhiên nói tiếp, "Chưa nghe nói qua Tây Cục có quyền tự mình kết án, tự ý sát thương người vô tội?"

Cổ họng thái giám mặt than trì như nghẹn lại, trần trối nhìn Thái Sử Lan.

"Người nói gì vậy chứ." Hần miễn cưỡng gượng cười, "Vừa rồi ta còn chưa nói hết, mũi tên kia là ta bắn Hoa Tầm Hoan, chỉ là bị lệch chút, bắn nhầm về phía người. Hơn nữa, người cũng thấy đấy..." hắn chỉ tiền dưới chân Hoa Tầm Hoan, "...tiền mà chúng ta bắn ra cũng chỉ là thứ bỏ đi. Tây Cục từ trước tới giờ công bằng vô tư, nghiêm chỉnh chấp pháp, ngay cả Hoa Tầm Hoan tội nặng như vậy cũng chỉ dùng đến Khử Diệu Tiễn, huống chi là người vô tội như người?"

Hắn một mặt giải thích, một mặt âm thầm thở phào. Cũng may là trước đó Phó đô chỉ suy sử đại nhân nhắc nhở phải dùng hai loại tiền. Lúc đầu, hắn còn không cho là đúng, Tây Cục trước nay chưa từng nhân từ nương tay, muốn giết thì giết, chẳng cần quan tâm điều gì, bây giờ mới phát giác, quả nhiên vẫn là đại nhân thông minh tuyệt đỉnh!

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn mũi tiền, quả nhiên là Khử Diệu Tiễn. Có điều, nàng cũng không tin phần tử khủng bố như Tây Cục lại lương thiện như vậy, lý giải hợp lý nhất chính là phía sau còn có người tâm tư kín đáo, dùng hai loại tiền, tiện việc giữ bỏ trách nhiệm trong tương lai.

"Loại tiền bắn ta không phải cái này!" Nàng lắc đầu.

"Hừ?" Khuôn mặt than chì được đúng ý nguyện, cười nhạt, "Vậy sao? Tây Cục tra án trước giờ coi trọng chứng cứ, người chỉ cần lấy tiền ra, nhìn một cái liền biết phải trái đúng sai thế nào."

Thái Sử Lan nhú mày, đáng vẻ do dự.

"Không thể lấy ra? Người vu cáo người khác sao?" Hai mắt hắn ta lập tức phát sáng.

"Nếu như ta có thể..." Thái Sử Lan bình tĩnh hỏi, "...thì sẽ chứng minh các người lạm sát người vô tội?"

Mặt than trì khẽ giật mình, cảm giác như đang tiến gần tới một cái hố khác, sau đó lập tức cười xảo quyệt, "Nhờ đâu người tùy tiện lôi ra một mũi tiền, sau đó nói là Tây Cục chúng ta bắn người, bọn ta làm sao có thể đồng tình đây?"

"Tiền của Tây Cục chắc chắn giống loại tiền thông thường." Thái Sử Lan chỉ xuống đất, "Giống như vật này, chuôi tiền có ký hiệu."

"Con mắt của người cũng tốt lắm!" Mặt than chì thản nhiên thừa nhận, không hề lộ vẻ lo sợ.

Sợ cái quái gì, loại tiền vừa rồi dùng để bắn nữ nhân là thứ Tây Cục đặc biệt chế tạo. Huyền Băng Tiền một khi chịu lực sẽ lập tức bị hủy, chẳng lẽ còn sợ nằng ta lôi ra một đoạn thép mà nói đây là tiền của Tây Cục hay sao? Nếu vậy, hân cũng có thể lập tức quy nằng tội vu hãm*.

(vu hãm vu cáo, hãm hại.)

"Nói vậy tức là, nếu như ta có thể lấy ra mũi tiền có ký hiệu của Tây Cục thì có thể chứng minh thứ đó là do các người bắn ra, đúng chứ?" Thái Sử Lan hờ hững, "Mà đã là đồ vật của Tây Cục, thì có thể chứng minh các người đang nói dối; các người nói dối lại chứng minh ta đang nói thật, chính là các người không bằng không chứng mà lạm sát người vô tội. Việc như thế cũng có thể làm, vậy Hoa Tầm Hoa cũng có thể vô tội chịu oan."

Bốn phía xung quanh, ai nấy đều chớp chớp đôi mắt - trên đời còn có cái kiểu suy luận vòng quanh thế này sao?

Muốn người cổ đại hiểu được lý giả logic của hiện đại đương nhiên có hơi khó khăn, tối thiểu thì mặt than chì sau khi nghe xong cũng đã trở nên hồ đồ, cái gì mà chứng minh với chả không chứng minh? Hân nhìn chăm chăm nằng, giọng nói mất kiên nhẫn, "Phải thì đã sao? Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, người cứ lấy tiền ra xem nào!"

Thái Sử Lan gật đầu, thò tay vào ngực áo.

Mặt than chì cười lạnh, đám người bốn phía nín thở.

Hoa Tầm Hoan nhìn Thái Sử Lan, ánh mắt ngập tràn hi vọng.

Thái Sử Lan chậm rãi rút ra, mặt than chì phía đối diện thấy được thứ đầu tiên xuất hiện chính là một đoạn chuỗi tiền xám đen lóe sáng, mà trên đó, hai chữ "Tây Cục" khắc lên vô cùng rõ ràng. Sắc mặt hân trong nháy mắt như hóa tro tàn.

Làm sao có thể!?

Tới khi tiền được lấy ra gần hết, một giọng nói ôn nhu bỗng nhiên vang lên, "Dương công công, người hao phí thật nhiều thời gian."

Tiếng đến người đến, một người chậm rãi bước tới, áo trắng phất phơ trong gió, dáng vẻ ung dung thư thái.

Lúc này, ánh nắng dịu nhẹ, nhưng bên người nữ tử kia lại có hai thị nữ che ô giúp nằng. Ô được là tư tư lự lự tuyệt trắng, vẽ sông núi thủy mặc, vô cùng thanh nhã. Ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp lụa mỏng, chiếu lên khuôn mặt trang điểm khéo léo của nằng, vô cùng đẹp đẽ. Bề ngoài vốn dĩ chỉ tạm coi là vừa mắt, lúc này lại trở nên xinh đẹp động lòng người.

Một vài đệ tử đã nhận ra nằng chính là tiên tử ngòi kiêu hoa từ trên trời giáng xuống đêm qua, ánh mắt lập tức lộ vẻ kinh diễm bắt đầu xì xào bàn tán.

Kiều Vũ Nhuận đi tới, cách Thái Sử Lan khoảng một trượng thì dừng lại, cũng không thèm liếc nhìn nằng một cái, chỉ mỉm cười với mặt than chì, "Dương công công, Vương công công đợi lâu đã có chút nóng này, vẫn là mau mau dẫn phạm nhân đi thôi."

Sau đó, nằng ta gật đầu nhìn quanh bốn phía, ai nấy đều cảm thấy nằng ta như đang chào hỏi mình, đều nhao nhao đáp lại không ngừng. Kiêu Vũ Nhuận vẫy nhẹ tay, Dương công công lập tức kéo Hoa Tầm Hoan dậy, hai tên thái giám phía sau nhanh tay bịt miệng nằng, mau chóng rời đi.

Vận đàm phong khinh, tùy ý mà qua, thật giống như hồi nãy không có chuyện gì xảy ra, thật giống như Thái Sử Lan không hề tồn tại!

"Kiều tiểu thư!"

Kiều Vũ Nhuận xoay người, ánh mắt nhìn Thái Sử Lan vô cùng xa lạ mà lễ độ. Nằng ta mỉm cười, "Cô nương có lời muốn nói sao? Là đệ tử của trợ giáo Hoa? Bọn ta có chuyện gấp, không tiện ở lại nơi này quá lâu. Nếu cô nương muốn làm chứng hay biện bạch cho trợ giáo Hoa, không ngại cùng đi với bọn ta chứ?" Nằng mỉm cười nhìn quanh, "Chư vị ở đây, nếu có manh mối gì cần cung cấp, hoặc là có ý kiến với cách làm việc của Tây Cục, cũng mời cùng đi."

Nằng ta tươi cười độ lượng, thái độ hòa nhã, dễ gần, chỉ có điều hai chữ "Tây Cục" tựa như mũi tên bén nhọn, ai muốn để nó đâm trúng người mình? Nơi ánh mắt nằng ta đảo qua, ai nấy đều không tự chủ mà lui về sau một bước.

Bốn bề yên lặng như tờ, chỉ có Tô Á và hai người công - thụ là kiên cường đứng vững, nhưng sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Đám đệ tử phẩm lưu mỉm cười, ánh mắt không có ý tốt.

Ai nấy đều hiểu, hai nữ tử, hai phong cách hoàn toàn trái ngược, nhưng đều là những nhân vật vô cùng lợi hại.

Lời Kiêu Vũ Nhuận nói ra từ đầu tới cuối đều trôi chảy có lý, không để cho Thái Sử Lan có lấy một cơ hội lên án trước mặt mọi người, cũng đã bắt đầu rơi vào thế yếu. Nếu hiện tại Thái Sử Lan bị Tây Cục bắt đi, có thể trở ra hay không sẽ thành chuyện không một kẻ nào có thể can thiệp. Chỉ cần nằng mở miệng, Tây Cục có thể quy nằng tội bao che cho Hoa Tầm Hoan, cũng chính là đồng đảng, như vậy, bọn họ cũng hoàn toàn có quyền thẩm vấn một "đồng đảng của trọng phạm."

Trong chốc lát, bất lợi của Tây Cục đã được hóa giải, ván cờ dường như cũng đã lật ngược. Lúc này, ai thắng ai thua vẫn chưa thể nói trước.

"Hình như ta chưa hề nói muốn biện bạch." Thái Sử Lan lấy Huyền Băng Tiến ra, "Kiều đại nhân, ta muốn báo án."

Bốn phía xôn xao, sắc mặt Dương công công lập tức tái xanh.

Kiều Vũ Nhuận liếc nhìn mũi tiến, nụ cười trên môi không thay đổi, "Vậy sao? Việc này ta nhất định tra rõ. Nếu thế, để tiện việc lấy lời khai, xin mời Thái Sử cô nương đi cùng chúng ta."

Nàng ta cũng không có hỏi xem Thái Sử Lan muốn kiện cái gì, trực tiếp xoay người lần nữa, toan bước đi.

"Kiều đại nhân không muốn biết nghi can là ai?"

Kiều Vũ Nhuận xoay người, "Nghi can?"

Thái Sử Lan không nhìn nàng ta, ánh mắt sắc bén hướng thẳng tới Dương công công, "Vừa rồi Dương công công chính miệng thừa nhận thứ này do Tây Cục bắn ta."

"Có chuyện này ư? Dương công công là thuộc hạ đắc lực của Tây Cục chúng ta, trước nay công tư rõ ràng, hành xử ôn hòa, sao có thể tự ý tấn công đệ tử?" Kiều Vũ Nhuận thần nhiên nói, "Không chừng là do có người vu oan giá họa đấy thôi."

"Chính miệng hắn đã thừa nhận."

"Vậy ư?" Kiều Vũ Nhuận mỉm cười, "Dương công công, là thật sao?"

"Nào có chuyện đó!" Dương công công hást đầu, "Nàng ta nói bậy!"

"Ngươi xem " Kiều Vũ Nhuận tiếc nuối lắc đầu với Thái Sử Lan, "Vu oan người Tây Cục chính là tội lớn. Không thể nói bừa!"

"Có!" Tô Á bỗng tiến lên một bước.

"Có!" Hai người cường thụ yếu cũng lớn tiếng nói. Tiêu Đại Cường nói xong thì thở dài một hơi, Hùng Tiểu Giai vòng tay ôm lấy eo hắn, "Cường, đừng sợ. Nếu không thể ở lại, cùng lắm chúng ta dắt tay nhau bỏ trốn tới chân trời góc bể!"

"Tiểu Giai, chúng ta sống chết có nhau!" Tiêu Đại Cường ôm lấy Hùng Tiểu Giai.

Mọi người buồn nôn...

Có người dẫn đầu, đám đệ tử hàn môn còn lại cũng nhao nhao mở miệng. Tuy là có vài người trốn sau đoàn người, nhưng người lên tiếng ngày càng nhiều. Nụ cười trên môi Kiều Vũ Nhuận cũng dần dần phai nhạt.

"Phải chăng có hiểu lầm gì đó?" Nàng ngoái đầu nhìn lại, cười với Dương công công. Dương công công đối diện ánh mắt nàng, không tự chủ mà rùng mình một cái.

"Có điều, Tây Cục luôn luôn xử sự công bằng." Kiều Nhuận vụ quay đầu lại, khôi phục nụ cười thân thiện, nói như không có điều gì xảy ra, "Ngươi đã tố cáo Dương công công, vậy hắn coi như trở thành nghi phạm, chúng ta nhất định sẽ kiểm chứng, vừa hay Thái Sử cô nương ở đây, vậy có thể đi cùng chúng ta."

"Không giao quan phủ địa phương xử lý?"

"Người của Tây Cục thì do Tây Cục xử lý." Nụ cười Kiều Nhuận Vũ hiện vẻ kiêu ngạo, "Thái Sử cô nương, ta hiểu suy nghĩ của những người như ngươi, cũng tha thứ cho việc người hoài nghi Tây Cục lần này. Có điều, mong rằng sẽ không có lần thứ hai, nếu không, bọn ta sẽ nghĩ là ngươi có ý chống đối Tây Cục.", nàng gật đầu, "Dương công công, ngươi đã chịu thiệt rồi."

Dương công công buông Hoa Tầm Hoan ra, đứng sau Kiều Nhuận Vũ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Sử Lan, dùng khẩu hình nói, "Ngươi cứ chờ xem"

"Hắn là nghi phạm giết người?" Thái Sử Lan không để ý Dương công công, nhìn sang Kiều Vũ Nhuận.

"Tạm thời là vậy." Kiều Vũ Nhuận mỉm cười thương hại.

"Ồ, vậy là giống trợ giáo Hoa." Thái Sử Lan nói, "Như vậy, gông cùm, xiềng chân đâu?"

"Ngươi!" Sắc mặt Dương công công nháy mắt chuyển sang màu gan lợn.

Kiều Vũ Nhuận nhìn chòng chọc Thái Sử Lan một hồi, sau đó vung tay, lệnh cho hai thái giám xiềng chân Dương công công.

"Không sao, đã chịu ủy khuất rồi thì cố gắng kiên trì một chút." Nàng thần nhiên nói, "Thế nào cũng phải phân biệt phải trái đúng sai rõ ràng."

Dương công công miễn cưỡng kiềm chế, gân xanh trên cổ hằn lên, ánh mắt nhìn Thái Sử Lan tựa như sói dữ.

Xiềng chân vừa đeo lên, hần ta càng vừa xấu hổ vừa giận dữ không sao kể xiết. Hoa Tầm Hoan mỉm cười, đôi môi đỏ mọng mím lấy vết máu trên cổ tay. Đoàn người đang định rời đi, Thái Sử Lan lại nói, "Không cần tháo vũ khí xuống?"

Kiều Vũ Nhuận mỉm môi, nhìn thẳng Thái Sử Lan, Thái Sử Lan vẫn không đổi sắc mặt. Không khí hết thức căng thẳng.

Một lát sau, Kiêu Vũ Nhuận lại phát tay, hai tên thái giám im lặng đi đến tháo bao tên trên người Dương công công xuống. Dương công công tức giận tới muốn ngắt, nhìn Kiêu Vũ Nhuận, giọng nói khàn khàn vang lên, "Đại nhân... Tây Cục chúng ta... Uy phong Tây Cục chúng ta mất sạch như vậy...."

Giọng nói hần lộ vẻ oán trách, âm thầm hỏi hần đã đi theo vị nữ Phó đô chỉ huy sứ một lòng muốn thay đổi hình tượng Tây Cục này. Nếu như là lúc trước, bọn họ đời nào thêm đề ý tới lũ dân đen này. Tây Cục muốn giết ai, người đẩy chỉ có nước nằm xuống chờ chết, làm gì có khả năng xoay chuyển tình thế.

Thái Sử Lan bình tĩnh nhìn Kiêu Vũ Nhuận - nữ nhân yêu thích diễn xuất này, rõ ràng là muốn phản bác, nhưng lại gắng sức tỏ ra ung dung trước mắt người khác. Nàng muốn xem, rốt cục nàng ta muốn diễn tới bao giờ? Cứ diễn đi, cứ diễn đi! Người càng diễn ta lại càng muốn kéo mặt nạ của người xuống, để cho tất cả mọi người đều biết, Tây Cục nuôi một đám chó dữ, mà người là một người đàn ba chanh chua.

Kiều Vũ Nhuận cũng bình tĩnh nhìn nàng, đương nhiên hiểu rõ thâm ý của Thái Sử Lan. Nữ nhân này, nhìn qua tưởng như cứng rắn không gãy, kỳ thật không hề lỗ mãng. Từ đầu tới cuối, nàng ta đều không tự mình đối đầu với Tây Cục một cách mù quáng để cứu Hoa Tầm Hoan, mà chỉ lôi Tây Cục xuống nước cùng. Nàng ta biết hiện tại Dung Sở và Lý Phù Chu không có ở đây, cho nên cố ý kéo dài thời gian, hết lần này tới lần khác công kích người khác, không để bọn họ có khả năng né tránh, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Thái Sử Lan chính là đang lợi dụng tính cách chạy theo hoàn mỹ của Kiêu Vũ Nhuận mà khiến Dương công công sinh lòng oán hận, phá hỏng uy tín ở Tây Cục của nàng ta, tạo nên khoảng cách trong nội bộ Tây Cục, từ đó, tìm cách nắm bắt thời cơ. Quả nhiên là trí tuệ tuyệt đỉnh!

Kiều Vũ Nhuận cười nhạt, không dẫn người đi, cũng không nói gì thêm. Bởi nàng biết, Thái Sử Lan nhất định còn lời chưa nói. Quả nhiên, sau khi hai tên thái giám tháo bao tên xuống, đang định dẫn Dương công công đi, Thái Sử Lan lại lên tiếng.

"Hần vẫn còn năng lực phản kháng." Nàng chỉ cổ tay bị đánh chảy máu của Hoa Tầm Hoan, ý bảo cổ tay Dương công công vẫn nguyên vẹn, "Để cho cân bằng, cắt cổ tay hần trước."

"Vô liêm sỉ! Ta phải giết ngươi!" Dương công công nhảy dựng lên, hai tên thái giám cũng suýt nữa không giữ nổi.

"Thái Sử cô nương." Giọng nói Kiêu Vũ Nhuận ôn hòa, "Ngươi không cảm thấy bản thân quá phận rồi sao?"

"Ai cũng là con người." Thái Sử Lan nhìn thẳng nàng ta, "Cùng là phận nghi phạm, mà trước đó ngươi nói làm gì cũng phải công bằng, vậy nên nhất định phải đối đãi bọn họ như nhau."

"Thái Sử cô nương, ta nghĩ ngươi chưa hiểu một đạo lý." Kiêu Vũ Nhuận cười đến nhu hòa, "Công bằng là do người trên ban tặng, nguyện ý cho ngươi, nó tồn tại; không muốn cho ngươi, nó đương nhiên không có. Mà ngươi, và cả những người ở đây..." Nàng nhìn một vòng xung quanh, ánh mắt sắc bén, "..cũng không có đủ tư cách đòi ta hai chữ 'công bằng'."

"Thái Sử Lan! Tô Á!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Ta Muốn Nàng muốn Ta!

Sống lưng Kiêu Vũ Nhuận cứng đờ, ngừng lại một chút, sau đó mới chậm rãi xoay người, miễn cưỡng nở nụ cười, "Quốc công nói đùa rồi."

Phía sau, bên ngoài đám người, Dung Sở một thân áo mỏng, đứng dưới gốc cây lê. Hoa lê phấn trắng nhẹ nhàng đáp xuống vạt áo xanh nhạt, lại bị ngón tay bạch ngọc của hần tùy ý bắt lấy. Ánh mắt bọn nữ tử chăm chú nhìn nụ cười hần, hô hấp không tự chủ được liên dừng lại.

"Đi đi về về, thật là mệt mỏi!" Dung Sở cười nói, "Cũng may, chưa để lỡ mất trò hay."

Toàn thân hần sạch sẽ thoải mái, ngay cả y phục cũng mới nguyên, lời đầu ra chút về vất vả, "mệt mỏi". Nhưng mà hần nói ra câu này, trên mặt một vết đỏ cũng không hiện.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hần - rốt cuộc cũng chịu ra mặt rồi?

Cảnh Thái Lan còn đang ở trong doanh Nhị Ngũ, làm sao Dung Sở có thể rời đi?

"Phù Chu này cũng thật là." Dung Sở quay đầu ra sau, "Bảo huynh bồi Kiều tiểu thư đi dạo một lúc, huynh lại bỏ người ta ở lại một mình. Huynh xem, huynh xem, Kiều tiểu thư người ta khó khăn lắm mới tới đây một lần, lại phải nhọc sức quan tâm công vụ thế này."

Lý Phù Chu đi ra từ sau gốc cây, hần ngược lại có chút vẻ phong trần, mái tóc hơi hơi rối loạn. Lúc này, trông hần không còn vẻ trong sạch mát mẻ thường ngày, mà lại vương chút phong tình, khiến cho con mắt đắm nữ nhân lại càng thêm sáng ngời.

Hai người này đứng chung một chỗ, giống như khe suối trong vắt chảy qua rừng phong lá đỏ, hay như rừng thông xanh ngắt chạy dọc núi tuyết, trong điểm sắc có thanh trong.

Đôi mắt các nữ nhân lóe sáng, con ngươi Kiều Vũ Nhuận lại tối sầm, cắn cắn môi, điềm đạm đáng yêu nhìn Lý Phù Chu, nhẹ giọng nói, "Đừng trách Lý tiên sinh, là tự ta tùy hứng, bảo huynh ấy lui xuống..."

Lý Phù Chu đi thẳng tới chỗ nàng.

"Sao lại bị thương?" Hần ôn nhu hỏi, lấy một hộp thuốc mỡ từ trong ngực áo ra, "Bôi cái này vào, nửa canh giờ sau sẽ hết sạch sưng đỏ."

Kiều Vũ Nhuận kinh ngạc nhìn hần, không ngờ hần một câu chất vấn cũng không có, ngược lại còn quan tâm hỏi thăm, thụ sủng nhược kinh mà vội vàng nhận lấy.

Lúc này, vẻ thù mị của nàng ta khó mà kiềm lại, nếu như lại bày ra bộ mặt hung ác thì quả là không thích hợp. Kiều Vũ Nhuận không cam lòng buông tay xuống, xoay mặt đến góc độ Lý Phù Chu không thấy được, âm u lạnh lẽo nhìn Thái Sử Lan, cười nói, "Lại nói tiếp, đây cũng không phải chuyện lớn. Nề mặt Lý tiên sinh, ta sẽ không truy cứu tội phạm thượng của Thái Sử cô nương, có điều..."

Nàng nhẹ giọng nói, "Tính tình Thái Sử cô nương quá thẳng thắn, mà phạm là vật trên đời, càng cứng càng dễ gãy, dù sao cũng không phải chuyện tốt. Hôm nay được lĩnh giáo phong thái của đệ tử doanh Nhị Ngũ, ta lại càng chắc chắn nhận định này. Đệ tử trong doanh Quang Vũ đều là nhân tài, là trụ cột Nam Tề, không thể xem nhẹ việc giáo dục. Ta nghĩ, hay là thế này đi, Tây Cự ta cần phải tới hành tỉnh Trung Châu* điều tra gian tế Ngũ Việt, chỉ bằng để một vài tinh anh Tây Cự ở lại doanh Nhị Ngũ phụ giúp chuyện dạy học." Nàng cười nhìn tổng viện, "Ngài thấy thế nào?"

(Trung Châu: chỉ vùng Hà Nam ngày nay.)

Dung Sở không công khai thân phận trước mặt đệ tử, nàng đương nhiên phải hỏi ý tổng viện. Mà tổng viện cũng không dám tự ý quyết định, khoe mắt liếc về phía Dung Sở. Dung Sở mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Tổng viện rơi vào đường cùng, dù sao cũng không dám trái lời Kiều Vũ Nhuận, cười nói, "Tinh anh Tây Cự nổi danh thiên hạ, có thể dạy học ở doanh Nhị Ngũ là phúc phận của chúng ta."

Đệ tử hàn môn đồng loạt biến sắc, đều nhìn sang Thái Sử Lan. Ai cũng hiểu, những người này vì nàng mà tới, nếu như để họ ở lại, thì tất cả mọi người, đặc biệt là Thái Sử Lan, còn có thể sống yên hay sao?

Kiều Vũ Nhuận nhìn quanh, thấy đám người cao cấp doanh Nhị Ngũ không ai đứng ra phản đối, hài lòng cười, gật đầu với mọi người. Sau đó, nàng ta kéo nhẹ tay áo Lý Phù Chu, "Phù Chu, chuyện còn lại để bọn hần xử lý đi. Ban nãy chúng ta còn chưa tới núi, hay là bây giờ cùng nhau đi dạo tiếp nhé!"

Lý Phù Chu mỉm cười, cùng Kiều Vũ Nhuận đi qua người Thái Sử Lan, khoe mắt cũng không liếc nàng một lần.

Kiều Vũ Nhuận vừa đi được vài bước, lại nghe thấy Dung Sở nói với tổng viện, "Tuy Kiều đại nhân khoan dung độ lượng, không truy cứu mọi việc. Nhưng doanh Nhị Ngũ không thể không chủ trì công đạo. Thái Sử Lan và các học sinh khác đã phạm thượng, hần là vẫn nên xử phạt."

Mọi người ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau. Kiều Vũ Nhuận cũng ngạc nhiên, không nhận được mà quay đầu lại.

"Ta thấy, kỳ kiểm tra hàng năm cũng đã sắp tới, chỉ bằng để bọn họ xuất doanh rèn luyện. Đương nhiên, cũng không thể chọn một nơi quá yên bình, nếu không thì làm sao có thể gọi là nghiêm phạt. Ừm..." Dung Sở làm bộ làm tịch trầm ngâm một lát, "Nghe nói phía Tây Bắc Nghiêm có chút hỗn loạn. Nơi đó sát gần biên giới Tây Bắc, dân chúng dũng mãnh, rồng rắn lẫn lộn, là địa phương tốt để rèn luyện, chọn chỗ đấy đi!"

Tổng viện ngẩn ra, không thể làm gì khác hơn là cười khổ gật đầu.

Bước chân Kiều Vũ Nhuận cũng hơi lảo đảo, nhìn thẳng Dung Sở đang mỉm cười đứng đó, ánh mắt lộ vẻ phẫn nộ.

"Kiều đại nhân." Dung Sở không nhanh không chậm đi đến, cười hỏi, "Ngài thấy có hợp lý hay không?"

Kiều Vũ Nhuận cắn răng, một lát sau mới mỉm cười, gật đầu, giọng gào lên tiếng, "Đa tạ quốc công giữ gìn lẽ phải."

Hai chữ sau cùng gần nặng, như muốn cắn nát hàm răng.

Dung Sở làm như không phát hiện, vừa ý gật đầu, vươn tay nâng cằm nàng lên, nhỏ giọng nói bên tai, "Như vậy, vì cảm tạ, nhất định phải giúp ta chiếu cố nàng thật tốt."

...

Kiều Vũ Nhuận tròn mắt, chăm chú nhìn Dung Sở, lát sau bỗng nở nụ cười.

"Quốc công." Nàng nháy mắt quyến rũ, "Thật nên chúc mừng ngài, không nghĩ tiểu thư Tôn gia mới qua đời vài ngày, ngài đã lập tức có thú vui mới. Nếu như Thái hậu biết được, chắc chắn vô cùng hài lòng."

"Thái hậu làm sao mà biết?" Dung Sở cười cười, "Kiều nữ quan sẽ nói cho nàng biết sao?"

"Ngài thấy thế nào?" Kiều Vũ Nhuận vuốt tóc, liếc xéo Dung Sở, cười rạn rở.

"Không sao cả." Dung Sở chăm chú nhìn nàng, ánh mắt phảng phất thâm tình, "Thái hậu sẽ cho rằng đó là ta gặp dịp thì chơi. Lại nói, dù cho nàng ta có hỏi đến, ta nhận định sẽ nói muốn cầu hôn Kiều nữ quan."

Bàn tay đang vuốt tóc của Kiều Vũ Nhuận cứng đờ, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

"Bối vậy, nhớ kỹ, phải chiều cô tốt Thái Sứ Lan." Dung Sở nói, vẻ mặt thân mật như đang nhìn chí hữu, "Nếu như nàng ấy thiếu một cọc tóc, là do Tây Cục nhỏ; nếu nàng thiếu mất một mảnh móng tay nhỏ, là Tây Cục găm; nàng gầy đi một cân thịt..." hắn mỉm cười, "Tây Cục sẽ mất đi rất nhiều thịt."

Kiều Vũ Nhuận nhìn hắn, bộ ngực phập phồng, hồi lâu sau mới cụp mắt xuống, "Vâng."

Dung Sở mỉm cười, ánh sáng trong nụ cười hắn mờ nhạt dần, từ từ chuyển thành hoàng hôn.

Mọi người bốn phía xung quanh thấy vậy đều xì xào bàn tán. Một đôi nam nữ to nhỏ trò chuyện, tư thế thân mật, từ đầu tới cuối đều tươi cười xinh đẹp, thật giống một cặp bích nhân có tình. Chỉ riêng Thái Sứ Lan lại nghĩ khác, nàng rõ ràng cảm nhận được hơi thở âm u lạnh lẽo tỏa ra từ hai người kia, giống như khí lạnh nơi hoàng tuyền.

Hiện tại, năng lực của nàng còn chưa đủ để thay đổi hiện thực trước mắt, chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng. Nhưng rồi sẽ có một ngày, nàng nhất định sẽ để bọn chúng nếm trải mọi tội nhục nàng đã trải qua.

Tổng viện đứng ở nơi Dung Sở không thể nhìn thấy, lạnh lùng liếc mắt về phía Thái Sứ Lan, sau đó lập tức dẫn đám người cao cấp rời đi. Đệ tử phẩm lưu cũng tức giận ra về. Chỉ có đám đệ tử hàn môn là vẫn ở lại, tốp năm tốp ba vây quanh Thái Sứ Lan.

Nếu như lúc trước, chuyện tranh chấp môn học xảy ra, bọn họ còn do dự nọ kia, thì ngày hôm nay, Thái Sứ Lan dám đứng ra chống đối đám người Tây Cục, thành công cứu thoát Hoa Tầm Hoan, việc này đã quá đủ để bọn họ đưa ra lựa chọn của mình.

"Thái Sứ Lan." Hoa Tầm Hoan đi tới, chăm chú nhìn nàng một lát, chợt cười to nói, "Trước đây ta còn cười ngươi ngạo mạn, hiện tại xem ra ngươi điên cuồng là ta. Thế nào, bây giờ ngươi cảm thấy ta có đáng để kết giao hay không?" Nàng hát hàm, "Nếu như còn chưa được, vậy ta chứng minh cho ngươi thấy."

"Nói lời dư thừa." Thái Sứ Lan nói.

Nếu như không phải bằng hữu, còn đáng để nàng ra mặt sao??

Hai mắt Hoa Tầm Hoan sáng rực, Tô Á ở bên cạnh cười khẽ.

"Chuyện tới thành Bằng Nghiêm khảo luyện, không biết đám người viện chính sẽ xử lý thế nào đây?" Tiêu Đại Cường nói, "Thành Bắc Nghiêm có mười ba thôn trấn. Với tư cách của chúng ta, có thể sẽ làm người ghi chép, tá sử (phụ tá bên quan chép sử), tuần kiểm, áp quan, dịch thừa, cũng có thể bị điều đi canh phòng thương khố. Nếu như là đệ tử xuất chúng của khoa vũ kỹ, thì có khả năng sẽ gia nhập quân đội ở hành tỉnh Tây Lăng, hoặc tới đại doanh, đảm nhiệm chức vụ trong bốn tào*: khoang, binh, kỵ, trụ."

(tào: cơ quan chuyên ngành của nhà nước thời xưa.)

Nói cách khác, có rất nhiều lựa chọn, chưa chắc mọi người đã có thể ở chung một chỗ.

Thái Sứ Lan cũng không để ý mấy, nàng đã quen ở một mình. Hiện tại, đám người kia vây quanh, mặc dù nàng cũng không cảm thấy không tự nhiên, nhưng lại thấy rất âm ỉ.

"Dung Sở." Thấy Dung Sở bước đến, nàng thuận thế đẩy đám người người ra, tiến lên nghênh đón.

Hiếm khi thấy nàng chủ động, khoe môi Dung Sở hơi nhếch lên, lại thấy nàng nhìn theo bóng lưng Lý Phù Chu, nói: "Huynh ấy có việc sao? Vậy ngươi nhớ thay ta nói lời tạm biệt, sáng mai ta đi ngay rồi."

Ý cười trên môi Dung Sở thu lại, thân nhiên nhìn nàng một lát, sau đó mới lên tiếng, "Không tạm biệt ta?"

Thái Sứ Lan kỳ quái liếc hắn, lười trả lời cái vấn đề nhàm chán này. Hiện tại vẫn còn ở trong phòng của ngươi, tạm biệt cái quái gì.

"Không hỏi xem vừa rồi ta nói với Kiều Vũ Nhuận cái gì?" Dung Sở tiến lên một bước, khuôn mặt nghiêng nghiêng, khiến Thái Sứ Lan không thể thấy rõ ánh mắt hắn.

"Hục hặc nhau mà thôi." Nàng nói, đẩy hắn ra.

"Ta cầu hôn nàng ta." Dung Sở cười nói.

Thái Sử Lan đứng vững, suy nghĩ một chút, nói: "Rất thích hợp."

Bóng người lóe lên, Dung Sở đã tới trước mặt nàng, cười đến càng vui vẻ, "Thái Sử Lan, nàng có muốn dùng thân phận hôn thê của nàng mà có chút hành động không?"

"Nếu như ta muốn người." Thái Sử Lan ngược mắt nhìn hắn, "Ai tới đoạt đều vô dụng, người không đồng ý cũng không được; còn nếu ta đã không muốn người, người nào khiêu khích cũng không có tác dụng, mà người có cảm cả thiên hạ đáng đến ta cũng chẳng quan tâm."

Dung Sở ngắm nhìn đôi mắt hẹp dài của nàng. Nữ tử này, ánh mắt nàng không phải lạnh như băng, không phải cứng rắn như đá, mà mềm mòng như sa mạc. Nàng không cự tuyệt tất cả, chỉ là nếu như muốn đi vào, quả thật rất gian nan."

"Ta bỗng nhiên hơi muốn..." hắn lẩm bẩm, "...muốn để nàng muốn ta..."

"Hử?" Thái Sử Lan giả vờ không nghe thấy, quay đầu.

Dung Sở vẫn còn thất thần, vô thức nói lớn, "Ta muốn nàng "muốn" ta!"

Thái Sử Lan lập tức gạt đầu, "Còn tùy tâm trạng."

...

Toàn trường yên lặng.

Hoa Tầm Hoan đang uống nước, "phụt" một tiếng, nước văng đầy lên mặt Tô Á.

Tiêu Đại Cường ngưỡng mộ nhìn Dung Sở, lại hâm mộ nhìn sang Thái Sử Lan, cuối cùng ánh mắt mong mỏi dừng trước Hùng Tiểu Giai. Sắc mặt Hùng Tiểu Giai ửng đỏ, ngượng ngịu nửa ngày, khom lưng, ghé xuống tai hắn, thì thầm, "Ừ...ta muốn huynh muốn ta..."

Về mặt Tiêu Đại Cường lập tức hớn hở như hoa, Dung Sở suýt nữa phun ra một búng máu...

Dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người, Dung Sở bày ra bộ dáng ma vương mặt lạnh bụng đen, chậm rãi trở về chỗ ở, lại đem tin tức phải rồi đi nói với Cảnh Thái Lam. Tiểu tử kia lập tức sung sướng hoan hô.

Thái Sử Lan thì vẫn đang suy nghĩ xem có nên thừa dịp ban đêm đào tẩu hay không? Dung Sở cho phép nàng đem Cảnh Thái Lam trà trộn doanh Nhị Ngũ đã là kỳ tích, liệu còn có thể để nàng mang Cảnh Thái Lam đến thành Bắc Nghiêm hay không?

Trên đời này đúng là chuyện quái gì cũng có thể xảy ra. Ví như Cảnh Thái Lam mất tích, thiên hạ không có chấn động, nên tìm lại không tìm, nên đuổi cũng không đuổi, tới lúc tìm được lại không đòi lại, nhưng cũng không chịu rời xa. Sự tình quỷ dị tới mức này, Thái Sử Lan hiểu, nàng đã bắt đầu chạm vào ranh giới của âm mưu đen tối nhất thiên hạ, chỉ cần Cảnh Thái Lam còn ở cạnh, nàng chắc chắn không thoát được nguy hiểm.

Đây cũng là lý do tới giờ nàng vẫn lạnh lùng với Dung Sở - chưa chắc người khoan dung với người đã thật sự là người tốt. Dung Sở phóng túng, có thể có chút ý tốt? Hắn lần lượt thay nàng giải vây, rốt cuộc là đơn thuần muốn giúp nàng, hay chẳng qua chỉ là muốn khảo nghiệm năng lực ứng phó của nàng mà thôi?

Một người nàng không hiểu được tâm tư, Thái Sử Lan thì không tin tưởng để bảo vệ chính mình!

Suy tư một hồi, nàng thông thả bước tới cửa sổ. Bốn phía mơ hồ có tiếng hít thở, điều này cho nàng biết, muốn mang Cảnh Thái Lam đào tẩu là chuyện hoàn toàn không thể. Thái Sử Lan ngồi xuống, không nghĩ nhiều nữa. Chia lìa Cảnh Thái Lam là chuyện sớm muộn cũng phải xảy ra, không cần lãng phí sức lực chống cự. Điều nàng phải làm lúc này, chính là thừa dịp không có ai quấy rầy mà giữ Cảnh Thái Lam bên người càng lâu càng tốt, dạy cho nó biết những thứ cơ bản mà nó chưa được học.

Suy nghĩ một chút, nàng gọi thị nữ tới, phân phó chuẩn bị bữa tối.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ta Muốn Nàng muốn Ta! (2)

Editor: Imelda Phạm

Thời điểm lên đèn, cơm tối được mang đến. Cảnh Thái Lam lạch bạch chạy tới, cầm bát nhỏ cùng một đôi đũa ngắn trên tay. Gần đây nó đã được dạy

rằng chuyện của mình thì tự mình làm lấy, lúc ăn cơm phải tự bày bát đĩa, ăn xong thì tự rửa bát của mình.

Nhìn đồ ăn nóng hổi trên bàn, Cảnh Thái Lan tròn to hai mắt, vẻ mặt hoang mang.

Thứ giống hạt đậu màu xanh biếc kia là cái gì? Hình như hơi lớn so với loại đậu thông thường.

Viên tròn tròn màu xanh non trong bát là cái gì? Mùi tỏa ra có chút kỳ lạ.

Tại sao lại có hai loại cá? Mà hai loại cá này đều dài quá mức thông thường rồi.

Rèm cửa bỗng nhiên bị vén lên, Dung Sở không mời mà tới, dựa vào cạnh cửa, cười tủm tỉm nói: "Nghe nói hôm nay nàng sai người bảo phòng bếp đổi món, là muốn tự mình bày tiệc sao? Ta thân là chủ nhân nơi này, hẳn là không thể không tới tham gia."

Hắn hứng thú nhìn bàn ăn, mà Thái Sử Lan cũng không thèm liếc hắn một cái. Chỉ là ăn chưa cơm mà thôi, không có gì quan trọng.

Dung Sở không khách khí, tự chọn chỗ ngồi, duỗi tay ra.

Thái Sử Lan liếc liếc hắn. Hắn nhìn sang Thái Sử Lan.

Thái Sử Lan dời ánh mắt. Hắn vẫn nhìn Thái Sử Lan.

Hai tay theo thói quen vươn ra chờ người ta xắn tay áo vẫn để nguyên một chỗ...

Dung Sở không hề xấu hổ, không buông tay xuống, khiêu khích nhìn Thái Sử Lan.

Thái Sử Lan suy nghĩ một chút, cầm cái giẻ lau, nhét vào tay Dung Sở.

...

Vị quốc công nào đó vớt khăn lau xuống, đi ra ngoài rửa tay. Trong lúc đó, Thái Sử Lan đã bày bát đĩa ra, ngồi xuống ăn tối.

Đến lúc Dung Sở trở về, đã thấy hai người tự nhiên ăn uống, không ai thèm chờ hắn. Có điều, chỗ hắn ngồi cũng có bát đĩa, xem ra Thái Sử Lan cũng không có ý định không cho hắn ăn. Nhưng mà...hắn nhìn nhìn cái bát viên càng tinh xảo của mình, lại nhìn sang bát lớn màu lam của Thái Sử Lan và bát nhỏ màu lam của Cảnh Thái Lan. Không đồng bộ!

Dung Sở giật giật khoe miệng, cuối cùng cũng không nói muốn đổi bát - không cần hỏi cũng biết, chắc chắn không có phần của hắn.

Cảnh Thái Lan cũng không nhìn lên, chỉ cầm mặt xuống ăn, điệu bộ vô cùng vui vẻ, căn bản không biết một khắc ngắn ngủi này, trong lòng quốc công gia âm thầm chua xót.

Lại nói, tuy rằng gần đây ở cạnh Thái Sử Lan, khẩu vị Cảnh Thái Lan đã tốt lên rất nhiều, nhưng Dung Sở cũng ít khi thấy nó ăn uống chuyên tâm như thế, không nhịn nổi mà quét mắt lên bàn. Ngay lập tức, quốc công gia nhướn mày.

"Nàng cho nó ăn cái này?"

"Phải?" Thái Sử Lan nhìn bàn, đậu tằm nướng xuân, trứng chiên với lá hương thung, cá nóc cách thủy, canh cá Ba, thịt dê nướng.

Cảnh Thái Lan cười khanh khách, bóc một nắm đậu tằm lên.

"Cái này không thể..." Thấy Cảnh Thái Lan nhét nắm đậu kia vào miệng, câu nói dang dở của Dung Sở tự động tiền tán.

"Ăn thử cái này." Thái Sử Lan gấp một miếng trứng chiên hương thung cho Cảnh Thái Lan, một thứ mùi kỳ quái lập tức tỏa ra. Cảnh Thái Lan nhìn trứng chiên, do dự không biết nên ăn hay không.

"Cô nương, cái này không biết là mầm cây gì, mùi vị thật đặc biệt." Thị nữ ở cạnh cười tủm tỉm, "Chúng ta cũng chưa từng thấy qua."

"Nó không thể ăn đồ có mùi lạ..." Dung Sở nói được một nửa, đôi đĩa đã chặn ngang trước mặt Cảnh Thái Lan, "Đồ chưa thử qua? Bỏ xuống!"

Thái Sử Lan lạnh lùng liếc hắn một cái, gấp một miếng trứng chiên hương thung lên ăn. Cảnh Thái Lan mở to mắt nhìn nàng, cuối cùng vẫn không nhịn được tò mò, gạt đĩa của Dung Sở ra.

Cây hương thung vừa đưa vào miệng, khuôn mặt nhỏ của nó nhăn lại, sau đó hai mắt lập tức phát sáng, nhanh chóng nuốt xuống. Cảnh Thái Lan lập tức lôi đĩa trứng qua, múng nhỏ vung vẩy tiến công.

Nét mặt Dung Sở có chút khó coi, nhử mày nhìn hai má phình to của Cảnh Thái Lan - Thật sự ăn ngon như thế?

Cảnh Thái Lan một mình ăn hết nửa đĩa trứng chiên hương thung, hài lòng ợ một cái, tiếp đến tấn công cá nóc. Đúng lúc này, đĩa cá nóc trên bàn đột nhiên biến mất, rơi vào tay Dung Sở.

"Thứ này có thể có độc, nó không thể ăn."

Cảnh Thái Lam bày ra đáng về bốn mươi lăm độ, nhìn lên nường nó tìm kiếm đáp án.

Thái Sử Lan buông đầu xuống.

"Kế tiếp có phải người sẽ nói với ta, đậu tằm có thể có độc, nó không thể ăn?"

Dung Sở im lặng.

"Cá Ba hiếm thấy, nó không thể ăn?"

...

"Cá nóc có độc, nó không thể ăn?"

...

"Hương thung có mùi lạ, nó không thể ăn?"

"Đây là quy củ." Dung Sở thần nhiên nói.

"Phải rồi, quy củ khiến nó cả đời chỉ có thể ăn ôn hòa thiện." Giọng Thái Sử Lan lạnh nhạt, "Phòng bếp cả ngày hâm nóng thức ăn, mỗi món đều làm theo cách thức thông thường, mùi vị cũng thông thường, không nóng không lạnh. Thịt vịt tổ yến vĩnh viễn chia thành hai món rõ ràng, gà rừng hầm, châm giò hun khói."

"Dù sao cũng là món ngon nhân gian." Dung Sở nhú mày, "Có người cả đời cũng không thể nhìn thấy."

"Phải, người thường chưa chắc có tổ yến mà ăn, nhưng bọn họ có thể mùa xuân ăn đậu tằm, mùa hè nếm cây ngải, thu đông ngồi bên bếp nướng cá nướng thịt, đều là mùi vị thật sự của nhân gian."

"Toàn là thực phẩm hạ đẳng." Dung Sở xem thường.

"Thức ăn không phân biệt đẳng cấp, chỉ có ngon hay không ngon."

"Thái Sử Lan, nằng chằng qua cũng chỉ cưỡng từ đoạt lý."

"Ta không cần cãi nhau với người." Thái Sử Lan múc đậu tằm cho Cảnh Thái Lam. "Ngày mai gọi người xỏ vào dây, cho con vừa ăn vừa chơi trên đường."

"Tốt quá, tốt quá!" Hai mắt Cảnh Thái Lam phát sáng, gật đầu lia lịa như chó nhỏ.

"Như thế bản!" Dung Sở kinh ngạc, "Không thể được!"

"Nó vui là được."

"Bị bệnh thì phải làm sao?"

"Nó là người, không phải cỏ yếu." Thái Sử Lan quay đầu nhìn hấn, "Các người lúc nào cũng coi nó là kim tôn ngọc đất, lúc nào cũng để ý từng việc nhỏ nhặt nhất. Nhưng nên nhớ một điều, trước khi nó gánh trên vai những trách nhiệm kia, nó chỉ là một cá nhân, chỉ là một đứa nhỏ."

"Bởi vì là đứa nhỏ, nó nên được hưởng thụ tuổi thơ của riêng mình, muốn nổi điên thì nổi điên, muốn chơi đùa thì chơi đùa, muốn đánh nhau thì đánh nhau, muốn mắng chửi thì mắng chửi." Thái Sử Lan thần nhiên nói, "Không ai có quyền đoạt mất tự do của người khác."

Thái Sử Lan xoa đầu Cảnh Thái Lam, "Hiện tại muốn làm gì?"

"Muốn hát."

"Vậy hát đi."

Cảnh Thái Lam lập tức căng giọng hát, ê ê a a không hiểu là hát cái gì, âm sắc khủng bố, khiến cho thị nữ lung lay như sắp đổ, Dung Sở đưa tay ôm ngực. Chỉ có Thái Sử Lan mặt không biến sắc.

Cảnh Thái Lam hát xong một bài, Thái Sử Lan lại hỏi, "Tốt, còn muốn cái gì nữa?"

"Vòng đậu tằm...hi hi, nường vừa nói."

"Được, nhưng phải đợi ngày mai."

"Vâng." Cảnh Thái Lam gật đầu như giả vờ.

Thái Sứ Lan quay đầu nhìn Dung Sở, vẻ mặt của hắn có chút ngơ ngác.

Hắn bỗng nhiên nhớ về tuổi thơ mình, thư phòng, buồng ngủ, buồng ngủ, thư phòng, trong trí nhớ dường như không có cỏ xanh thiên nhiên, không có chạy nhảy như điên, không có tình cảm, không có vui vẻ, không có ý cười hồn nhiên sáng ngời như Cảnh Thái Lam hiện tại.

Mà trước ngày hôm nay, hắn cũng chưa từng thấy qua Cảnh Thái Lam thuần khiết mà tin tưởng dựa dẫm vào người khác như thế, chưa từng thấy nó cười vui vẻ đến vậy.

Từ trước tới giờ, hắn vẫn luôn cảm thấy sinh hoạt lúc nhỏ của quý tộc bọn họ như thế là rất bình thường, nhưng giờ khắc này, đột nhiên có cảm giác, hình như thật sự không đúng.

Nhận thức như một pháo đài kiên cố ẩn sâu trong lòng hắn như nứt ra một vết, sau đó được một tia sáng từ bên ngoài chiếu rọi. Hô hấp Dung Sở hơi hơi rối loạn.

"Vì sao không thể ăn những thứ này..." Cảnh Thái Lam đột nhiên hỏi.

Dung Sở trầm mặc, bỗng nhiên không muốn nói nữa.

"Bởi vì rất nhiều người cho rằng, để con ăn đồ theo mùa, lẽ như một ngày con tùy ý đòi hỏi, lại không phải đúng mùa nên không có, con sẽ giết người." Thái Sứ Lan nói, "Cảnh Thái Lam. Con phải nhớ, đậu tằm và cây hương thung chỉ có vào mùa xuân, cá nóc không xử lý tốt sẽ có độc, cá Ba là đặc sản địa phương, cũng chỉ có vào mùa xuân. Như vậy, mùa đông con có đòi ăn những thứ này không?"

"Sẽ không." Cảnh Thái Lam lắc đầu, "Mùa đông đâu có."

"Nếu như mùa đông con muốn ăn, đầu bếp không thể mang tới, con có giết người hay không?"

"Vì sao lại giết người ạ?" Cảnh Thái Lam mở to mắt, "Mùa đông đâu có!"

Cùng một câu nói, nhưng giọng điệu lần hai lại hết sức kinh ngạc.

Không phải không đồng ý, mà căn bản cảm thấy không nên.

Không đồng ý, còn có thể dao động mà phạm sai lầm, còn không nên, là do hiểu đạo lý mà ngăn chặn việc làm sai trái.

"Người thấy thấy đấy, nếu như nó hiểu sai đạo lý, chỉ cần giải thích cho nó. Nhưng vì sao các người lúc nào cũng không chịu nói, mà lại tự ý tước đoạt quyền lựa chọn của nó?" Thái Sứ Lan ngừng đầu hỏi Dung Sở, "Các người coi nó là bù nhìn sao?"

Dung Sở không thể cãi lại.

Sau đó, hắn phát hiện, thức ăn trên bàn đã không cánh mà bay....

"Mang tổ yến, gà rừng, chân giò hun khói lên cho quốc công." Thái Sứ Lan ôm lấy Cảnh Thái Lam, đồng thời phân phó thị nữ.

Ánh mắt Dung Sở lại tối sầm. Thái Sứ Lan không để ý hắn - có bệnh, ta giúp người giữ gìn thói quen tôn quý, có gì không tốt nào?

Từ đầu tới cuối, nàng chỉ hứng thú việc đánh vỡ gong xiềng của Cảnh Thái Lam, vậy còn hắn thì sao? Vì lý do gì lại không thử thay đổi hắn?

"Con muốn ăn cây hương thung...trứng...trứng..." Cảnh Thái Lam vẫn bám víu lấy bàn, không chịu rời đi.

"Ăn nhiều không tiêu hóa được." Thái Sứ Lan lệnh cho thị nữ ôm nó đi.

"Không đi! Không đi!" Cảnh Thái Lam bỗng nhiên hét âm lên, liều mạng đạp chân vào bụng thị nữ, "Muốn ăn! Muốn ăn!"

"Hết rồi! Đi đọc sách mau!" Thái Sứ Lan nói, ý bảo thị nữ không cần để ý nó.

Cảnh Thái Lam thét chói tai, hung hăng kéo tóc thị nữ, "Không muốn...Không muốn..." nó hét lên kinh thiên động địa. Thị nữ bị kéo tóc tới đau, nước mắt lưng tròng.

Thường ngày, Cảnh Thái Lam luôn nhu thuận, đây là lần đầu phát giận, khiến cho người xung quanh bối rối không biết nên làm thế nào. Thái Sứ Lan giật mình, phát hiện bản thân đã phạm phải sai lầm.

Nàng trước giờ đều dạy dỗ nó, khiến nó tiếp thu mọi việc, nhưng lại quên mất một điều, đối với vật mình thực sự mong muốn, tiểu tử này sẽ không cho phép người khác cự tuyệt hay cướp đoạt. Lấy thân phận của nó mà nói, có cái khuyết điểm này cũng không có gì kỳ lạ. Hay nói đúng hơn, là nên có cái khuyết điểm này. Có điều, Thái Sứ Lan cũng không thể nhìn nó không dung tình mà lôi kéo tóc thị nữ nọ, nàng lập tức xông tới.

Thái Sứ Lan hít sâu một hơi, kiềm chế bản thân, đi qua cầm tay Cảnh Thái Lam, nhìn thẳng vào mắt nó, gần từng chữ, "Cảnh Thái Lam, nghe ta nói. Cây hương thung rất hiếm có, khu vực quanh đây không nhiều. Con buông nàng ra, muốn ăn cũng phải đợi ngày mai."

"Không muốn! Không muốn!" Cảnh Thái Lam căn bản không nghe nàng nói gì, đập loạn cào loạn, "Cây hương thung! Cây hương thung!"

"Cảnh Thái Lam!" Thái Sứ Lan lạnh giọng, bẻ tay Cảnh Thái Lam.

Thế nhưng, trong đầu tiêu tử kia lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ - "Đồ đặc bị cướp", ai chống lại nó thì chính là kẻ địch. Bởi vậy, nó lập tức vươn tay, trong tay còn cầm theo bát ăn, đập mạnh về phía sau.

"Xoảng", âm thanh vỡ nát hòa cùng tiếng la hét âm ỉ, Cảnh Thái Lam cầm mảnh vỡ trong tay, thân người bất động.

Thị nữ há miệng, sắc mặt trắng bệch.

Mà lúc này, Dung Sở không hề chú ý đến nơi mất cảm của nàng, cũng không thêm quan tâm đến sự kháng cự của Thái Sứ Lan. Hấn gạt mái tóc bị máu thấm ướt của nàng ra, giọng nói không hề khách khí, nhưng động tác lại vô cùng nhẹ nhàng. Tóc bị máu dính vào, ở nơi gần vết thương, hấn cẩn thận nhấc từng sợi tóc ra, chỉ sợ sợ ý sẽ làm đau nàng.

Vị trí vết thương rất khéo, đúng là thấp xuống một phần sẽ vào trũng mắt, trên một phần sẽ trúng thái dương, chỉ sợ tương lai khó lòng không để lại sẹo, nhưng mà có thể dùng tóc mái che khuất. Dung Sở đoạt lấy kim sang dược, đích thân xử lý, cũng là vì muốn làm thật tốt, tương lai dù có còn sẹo thì dấu vết cũng sẽ không rõ ràng. Nếu như để Thái Sứ Lan tùy tiện băng bó như ban này, ước đoán khó tránh một con giun hồng. Thật sự chưa thấy nữ nhân nào lại không để ý bề ngoài như nàng! Chẳng lẽ là vì quá coi trọng năng lực bản thân, nên không thêm bận tâm chuyện tương lai?

Tâm trạng Dung Sở khó chịu, nhưng động tác vẫn dịu dàng như cũ. Hai người dựa sát vào nhau, đều vô ý thức mà ngưng thở. Nhưng mà, dù có nín thở, hương có chỉ lan trên người Dung Sở vẫn cứ lượn quanh chớp mũi Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan tròn tròn mắt, nhìn thẳng khuôn mặt phía đối diện, gần như vậy, nhưng tìm mãi vẫn không ra lỗ chân lông hay tí vết nào. Làn da hấn nhẵn nhụi căng bóng, như châu như trăng, như thứ tơ lụa đẹp nhất trần gian. Mi mắt hấn hơi rũ xuống, vẽ ra một đường cong nhân nhật, giống như thế ngoại đào viên yên ả ở phía cuối sương mù.

Thái Sứ Lan nhắm mắt lại. Sắc đẹp mê người gì chứ, chẳng qua chỉ là đầu lâu mà thôi.

Không bị mê hoặc, không bị mê hoặc.

Dung Sở nhân nhật liếc nhìn nàng - ha, hấn vẫn luôn tự nhận góc độ vừa rồi là đẹp nhất, nữ cương thi này rốt cuộc cũng không chống chịu được rồi sao?

"Được rồi!" Ngón tay hấn nhẹ nhàng đề lên vết thương. Thị nữ bên cạnh nhanh nhẹn đưa khăn sạch để hấn lau tay. Dung Sở vừa mới cúi đầu, lại thấy đôi môi hồng nhật của Thái Sứ Lan đang ở ngay trước mắt. Tay hấn bỗng nhiên dừng lại.

Vốn đã biết đáng đáp môi nàng không tẻ, mỏng mà mê hoặc. Nhưng ở góc độ này, dưới ánh sáng nhân nhật, nàng khẽ mím môi, đường nét rõ ràng, điều này khiến trái tim hấn đột nhiên lỡ nhịp.

Tâm lay động, ý thức cũng lay động, hấn hầu như không chút do dự mà cúi đầu...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lừa Hôn.

(P/s: Mọi người đừng hiểu lầm, hôn ở đây không chỉ là "hôn" thôi đâu!!! ^_^)

Nụ hôn nhẹ nhàng đáp xuống. Chỉ như cánh bướm lướt qua nhụy hoa, hay như cánh gió vờn qua đỉnh lá, hoặc là cánh chuồn chạm nhẹ mặt hồ. Hương thơm quanh quẩn trong gang tấc, chớp mắt sau đó đã xa tận chân trời.

Với Thái Sứ Lan mà nói, chẳng qua chỉ là một lát thoáng qua, cảm thấy mùi hương chi lan của Dung Sở bỗng nhiên tới gần, sau đó trên môi hình như có chút mềm mại, có chút mát lạnh, ngán ngủ như dòng điện xẹt qua, vô cùng dịu dàng, vô cùng nhu hòa. Sau đó, nàng mở mắt, trời đất vẫn như trước, mưa rơi lất phất. Dung Sở không biết từ khi nào đã đứng xa ba thước, nụ cười hơi hơi cổ quái. Vừa như thỏa mãn, vừa như chưa hài lòng, giống như một con mèo thích trộm đồ tanh, nhưng lại không kịp tha đi toàn bộ con cá.

Ngón tay hấn vẫn đặt trên môi, liếc mắt nhìn Thái Sứ Lan, cười hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Cảm giác của Thái Sứ Lan lúc này chỉ có thể gói gọn trong hai chữ - dâm đãng.

Nàng bình tĩnh nhìn Dung Sở, sau đó xoay người đắp chăn cho Cảnh Thái Lam.

"Không khác lắm so với Yêu Kê." Nàng nói.

"Yêu Kê là ai?" Dung Sở nhíu mày, hẳn còn cho rằng Thái Sử Lan sẽ liều mạng lau miệng gì gì đó, kết quả nàng lại nói một câu như vậy. Với tính cách của Thái Sử Lan, lời này hẳn không phải là giả, nữ nhân này căn bản khinh thường đối trả. Vấn đề có chút nghiêm trọng.

"Không cần người xen vào."

"Nam nhân?"

"Phải."

"Người thân?"

"Phải."

"Bây giờ đang ở đâu?"

"Thất lạc."

"Nàng muốn tìm hắn?"

"Phải."

"Dự định chờ đợi cả đời?"

"Phải."

Dung Sở quyết định, chần chẫn phải tìm ra tên này, sau đó...giết!

"Người này rốt cuộc có gì đặc biệt khiến nàng nhớ mãi không quên?"

"Người mà thấy hắn, nhất định sẽ cảm thấy tự ti." Thái Sử Lan nhớ tới Yêu Kê, không nhịn được mà cười rộ lên.

Dung Sở tiếp tục âm thầm quyết định, nếu như tìm ra tên này, thì phải thông thả mà giết. Trước tiên lột sạch, đem phơi bày trên phố xá sầm uất nơi lệ kinh ba ngày ba đêm.

Nhìn sắc mặt uể oải hiếm thấy của Thái Sử Lan, hẳn biết hôm nay nàng hao phí không chỉ chút máu mà còn có sức lực, nhất định vô cùng mệt mỏi. Dung Sở sai thị nữ thu dọn bàn ăn, đem nước tắm tới cho Thái Sử Lan. Sau đó, hắn ra ngoài, rồi lại như nghĩ đến chuyện gì đó, liếc mắt nhìn đĩa trứng chiên hương thung trống không trên bàn, lại liếc nhìn Thái Sử Lan. Lúc này, nàng ngồi bên người Cảnh Thái Lam, lẳng lặng ngắm nhìn đứa nhỏ, khuôn mặt nghiêng nghiêng lộ ra vài phần ôn nhu...

Đợi đến khi Dung Sở rời khỏi, Thái Sử Lan ngồi trên giường, một bên lẳng lẳng lắng nghe tiếng động truyền đến từ hồ nước ngoài đồng, một bên luyện tập năng lực Hủy diệt.

Một cọng hành đặt trước mặt nàng, Thái Sử Lan nhẹ nhàng phủ tay lên trên, nhắm mắt lại, ý niệm trầm xuống. Một khắc đồng hồ sau, nàng dời tay ra. Trên giường, nhánh lá xanh nhạt bị đứt làm ba đoạn. Thái Sử Lan lại tiếp tục phủ tay lên. Lần này, ước chừng chỉ sau nửa khắc, nàng mở tay ra, nhánh hành đã hồi phục nguyên vẹn.

Thái Sử Lan nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nàng lợi dụng thể chất đặc thù của bản thân để học tập Hủy diệt, dần dần phát hiện một điều, dị năng Phục nguyên của nàng rất có thể là do trong cơ quan nội tạng nào đó trong cơ thể, khí cơ đặc biệt thịnh vượng mà tạo thành. Cho nên, chỉ cần đảo ngược khí cơ thì có thể dễ dàng học được Hủy diệt hoặc Phân giải, mà nàng lại có dã tâm lớn, không chỉ muốn hủy diệt, mà còn muốn tồn tại trong hủy diệt. Phục nguyên, đồng thời thành thạo chuyển sang Hủy diệt.

Đương nhiên, hiện tại nàng còn ở rất xa trình độ này. Muốn cắt đứt một nhánh cỏ mất rất nhiều thời gian, mà năng lực Phục nguyên cũng không còn trôi chảy như trước, cần nhiều thời gian khôi phục hơn so với thường ngày. Nhưng bất kể là thế nào, thành công đều bắt đầu từ những thứ nhỏ nhặt nhất.

Luyện xong nhánh cây này, Thái Sử Lan cũng không tiếp tục nữa. Việc tu luyện năng lực này rất hao phí sức lực, mà ngày hôm nay nàng lại bị thương, không thích hợp luyện tập nhiều.

Lúc này, nửa đêm canh ba, bóng đêm phủ kín không gian. Ngoài cửa sổ vô cùng yên tĩnh, hiện tại chính là thời điểm giao ban của hộ vệ trong sân. Thái Sử Lan lặng lẽ đứng dậy, đổi sang giày đế mềm. Lúc nàng đẩy cửa bước ra, mây mù đang che lấp ánh trăng, trên mái nhà, Triệu Thập Tam đang ôm đao ngủ gật. Thái Sử Lan dừng lại trong chốc lát, không hiểu tại sao hộ vệ cổ đại lại có thể sống như vậy được.

Đêm nay, đám hộ vệ dường như đang lười biếng, bình thường chỉ cần lộ đầu thăm dò, là có thể thấy được đế giày vèo vèo trong gió. Mà lúc này, nàng đã đi tới khu vườn trước cửa, cũng không có lấy một người chạy đến chặn lại. Thái Sử Lan cũng thẳng lưng mà đi, nàng xưa nay không thích làm người lết lút.

Nàng đạp ánh trăng mà đi. Doanh Nhị Ngũ ở trong sơn cốc vắng vẻ, đương nhiên không có người nào đui mù tới đánh cướp, lại thêm Hoa Tầm Hoan hung danh vang xa, bốn phía tự nhiên cũng không cần hộ vệ. Thái Sứ Lan dắt một con ngựa từ trong chuồng ra, tiện tay cầm theo một cây lang nha bổng từ giá vũ khí ở luyện võ trường. Nàng đi dọc theo sơn đạo một hồi, tới chỗ địa hình tương đối bằng phẳng mới phóng người lên ngựa. Nàng chưa từng cưỡi ngựa, bị giam cầm nhiều năm trong sở nghiên cứu, dù cho nàng có bất chước một vạn lần tư thế cưỡi ngựa oai hùng qua mấy tính, cũng không thể làm giống y chang khi đi vào thực tế. Lúc này, tư thế lên ngựa coi như đẹp mắt, nhưng thời điểm vừa chạm thân ngựa, nàng suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Con ngựa bỗng dưng bị đánh thức, lại bị người lạ cười lên, đương nhiên không chịu hợp tác, ngựa đầu hí dài. Thái Sứ Lan nhanh tay lẹ mắt, lập tức chụp hàm thiếc vào mõm ngựa, một tay nắm chặt dây cương, một tay vung lang nha bổng lên.

"Câm miệng! Đàng hoàng một chút! Đừng khiến ta phải dùng chiêu thuần ngựa của Võ Tắc Thiên với ngươi!"

Giọng điệu hung ác, âm lạnh, lang nha bổng sáng lấp lánh. Phần lớn động vật thông linh, vậy nên mới có thể làm bạn với con người. Dường như con ngựa kia cũng cảm thấy bị uy hiếp, nửa tiếng hí phía sau thu lại, móng trước sấp sủa nâng lên cũng "cộp" một tiếng, hạ xuống đất.

Thái Sứ Lan lấy tốc độ như tia chớp dạy dỗ ngựa tốt, tùy ý thu hồi lang nha bổng, xoa xoa hai lỗ tai nó. Con ngựa kia oan ức cúi đầu, mặc nàng chà đạp.

"Đi, đi thành Đông Xương."

Tiếng vó ngựa lộc cộc, hương hoa đại phảng phất.

Có ngựa cưỡi tự nhiên đi đường thuận tiện, sau một canh giờ rưỡi, thành Đông Xương đã hiện ra trước mắt. Ngoài thành Đông Xương là sườn núi trải dài liên tục, thấp thoáng ruộng đồng của cư dân, từng mảng, từng mảng rừng cây thưa thớt đập vào mắt Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan dừng ngựa, neho mắt, nàng nhớ rõ thành Đông Xương có cây hương thung, ngày đó ngồi xe ngựa rời thành tới doanh Nhị Ngũ dường như đã thấy qua. Tìm một lúc lâu, cuối cùng Thái Sứ Lan cũng thấy một cây hương thung ở cổng một thôn nhỏ cách thành năm dặm, cũng may nhờ có thính giác nhạy bén giúp nàng tìm ra. Nhìn cái cây cao gấp mấy lần người thường trước mắt, Thái Sứ Lan chợt nhớ ra một điểm quan trọng - nàng không biết leo cây!

Bất quá, nàng cũng đâu biết cưỡi ngựa, nhưng chẳng phải vẫn có thể đi từ doanh Nhị Ngũ tới đây hay sao? Thái Sứ Lan là người đã nghĩ liền làm, nàng nhảy xuống ngựa, xoa xoa tay, bắt đầu leo cây.

Chậm chậm, chậm chậm, leo được một nửa, "oạch", trượt ba thước.

Không sao, ốc sên leo một tắc rơi nửa tắc cũng vẫn có thể leo lên đến đỉnh.

Xoẹt xoẹt xoẹt, lên ba thước, "oạch", trượt hai thước.

Lên ba thước, trượt hai thước...

Lên ba thước, trượt hai thước...

Trong bóng đêm đen kịt, chỉ thấy Thái Sứ Lan ôm lấy thân cây, lên lên xuống xuống, lặp đi lặp lại vô số lần...

Sau gần nửa canh giờ, Thái Sứ Lan trừng mắt nhìn cái cây trước mặt, cảm hận thở hổn hển.

Sớm biết thế này đã mang đao đến để đào lỗ trèo lên! Hoặc là...nàng cầm lang nha bổng lên - nếu như quật liên tiếp lên thân cây, liệu có thể đập gãy hay không?

Lang nha bổng sau khi đe dọa ngựa, một lần nữa lại phát huy công dụng của mình..

Gậy còn chưa kịp vung, Thái Sứ Lan bỗng nghe thấy tiếng cười khê truyền đến từ trên đỉnh đầu. Nàng lập tức giơ lang nha bổng lên che chắn đầu, sau đó từ từ ngược mắt nhìn lên.

Chồi non tím đỏ phủ khắp tán cây, ánh trăng tàn mát như dải gấm mỏng. Trong ánh sáng nhàn nhạt, người nọ cúi đầu, ý cười trên khóe môi hư hư ảo ảo.

Thái Sứ Lan thấy vậy lập tức quay đầu đi. Ngay lúc đó, thất lưng nàng bỗng nhiên bị siết chặt, lập tức thân bắt do kỷ bay lên, chớp mắt đã lên tới ngọn cây. Mùi hương nồng nặc của cây hương thung xộc tới. Không biết là do hương quá nồng hay cành quá cao, Thái Sứ Lan có chút choáng váng. Không khí tràn ngập mùi hương đậm đặc của cây hương thung, thế nhưng hương chỉ lan trên người Dung Sở vẫn thật rõ ràng.

Thái Sứ Lan vừa tới, hần liền cười nói, "Hôn thê yêu quý để ta xách giỏ đợi trên này thật lâu!"

Thái Sứ Lan yên lặng, ánh mắt tràn ra sát khí - người này nhìn nàng làm trò cười rất vui có phải không?

"Sao không hỏi tại sao ta đoán được nàng sẽ đến hái hương thung?" Dung Sở nghiêng người, tiện tay vòng qua eo nàng, "Nàng nha, cũng thật mềm lòng."

Thái Sứ Lan lập tức vung lang nha bổng lên, Dung Sở nhanh chóng đưa một chiếc giỏ tinh xảo qua, "Ta mang giỏ tới để nàng hái mầm hương thung."

"Rằm" chiếc giỏ mây tre bị lang nha bổng đánh trúng, lập tức tách thành hai nửa, rơi xuống. Tuyệt đối vũ lực, không chút lưu tình.

Thái Sử Lan không nói lời nào, Gai Nhân Gian màu bạc đã đặt ngay sát hông Dung Sở.

Thế này đâm một cái, sau đó đẩy hẳn xuống. À không, phải là đâm một cái, sau đó cời sạch, dùng thắt lưng treo trên ngọn cây. Kế hoạch trong nháy mắt đã được vạch rõ, nhưng còn chưa kịp thực hiện, Dung Sở bỗng lên tiếng, "Nàng xem "

Thái Sử Lan ngược mắt nhìn lên. Mặt trời mọc rồi!

Dường như chỉ trong chốc lát, chân trời vừa rồi còn tối đen, hiện tại một góc mặt trời đã bắt đầu lộ ra. Giống như màn trời chột phân, ngăn hà bổng chuyển, hay như ông tay áo thiên thần tùy tiện thả xuống, góc áo phủ kín trời cao, màu trắng nhợt nhạt dần dần nhuộm cả nền trời. Một mảnh trắng trong kia trước tiên yên lặng, sau đó chậm rãi di chuyển, từng đám mây bắt đầu trở mình, tầng tầng lớp lớp được nhuộm màu, nào trắng, nào hồng, ửng đỏ, phần hồng, đỏ thắm, vàng nhạt,.. trong hồng có tím, trong tím có vàng, hào quang lộ diện, một dải nghệ thường. Một chốc bầu trời chuyển mình này, giống như Chức Nữ đổ loạn thùng màu, từng tầng mây lớn được nhuộm sắc, phủ kín con mắt chúng nhân, khiến cho người ta tìm không ra trung tâm, chỉ cảm thấy thật trắng lẹ rực rỡ, sau đó trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, kim quang nháy mắt rọi soi. Sắc vàng thuần khiết, khó mà miêu tả, chỉ biết đây chính là màu sắc tôn quý nhất thế gian, nếu không đã chẳng được mạ kín trang sức long thân, xưng bá thiên hạ. Mà sắc vàng lúc này vô cùng sinh động, vô cùng đẹp đẽ, đến nỗi khiến cho người ta có cảm giác tất cả mọi thứ hoa mỹ trong đất trời đều không thể sánh bằng. Sau đó, mặt trời bùng bùng hiện ra, ngũ sắc phút chốc tránh lui, mây bay hững hờ, muôn vạn sợi vàng như mũi tên phóng đến, mạnh mẽ xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, xuyên thấu chân trời xanh nhạt mà đến.

Thái Sử Lan ngửa đầu, không tự chủ được mà nín thở. Không rõ đã bao năm tháng trôi qua, nàng chưa từng nhìn thấy khung cảnh bình minh rõ ràng mà sát gần đến thế. Đứng trên tán lá sum xuê xanh tươi, trên bình nguyên bao la rộng lớn, trên thành trì xanh xám, trên nghìn dặm giang sơn tươi đẹp trắng lẹ.

Mọi người vẫn hay nói, bình minh trên biển khiến ta cảm nhận được sự bao la rộng lớn của vũ trụ; bình minh trên đỉnh núi cho ta thấy được ánh sáng rực rỡ bên ngoài; còn lúc này, trên bình nguyên mênh mông trải dài, gió lướt dưới chân, khung cảnh bình minh không chút che đậy hiện lên trước mắt, cho ta cảm giác trắng lẹ mà bao la, không thấy biên giới.

Nàng neho mắt, không phải do cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, có lẽ cả đời này, nếu muốn tiến lên phía trước, ai cũng đều phải đón nhận ánh sáng chói rực.

Trên đỉnh cây xanh, tia nắng rọi soi, một đôi nam nữ ngửa đầu, đắm chìm trong ánh sáng, như hoàng kim tạc thành.

Dung Sở hơi nghiêng đầu, vừa đứng thấy được bên mặt Thái Sử Lan. Da thịt nàng trời sinh hồng hào co dãn, được tia nắng chiếu vào lại càng thêm xinh đẹp sống động, giống như đang vẫy gọi người khác. Hắn đột nhiên cảm thấy trái tim như được gột rửa, chỉ muốn nhớ kỹ một chốc mặt trời mọc này, nhớ kỹ gương mặt nàng, sau đó năm năm tháng tháng ở bên nàng, hai người họ sẽ cùng nhau đứng ở nơi cao, tựa vai đón gió, ngắm nhìn nghìn dặm giang sơn, vui cười chuyện thiên hạ.

Mùi hương thung kỳ dị mà nồng nặc, nhưng phảng phất trong đó lại có hơi thở người ấy, cũng không biết là do hơi thở kia lay động, hay do ánh mặt trời kích thích, tâm tư Dung Sở khẽ run, không nhận được nhớ lại một chốc trộm hương đêm qua. Hắn hơi nghiêng người, lại muốn thực thi trò cũ.

Đúng lúc này, một chiếc giỏ tre được đưa tới, "Làm việc!"

...

Dung Sở lặng lẽ hái mầm hương thung, trong lòng thầm nghĩ, chuyện mà nam nhân muốn làm và chuyện mà nữ nhân muốn làm quả nhiên chưa bao giờ giống nhau...

Hai người kia, một kẻ kim tôn ngọc quý, áo tới chỉ việc dang tay đợi mặc, com tới chỉ việc há miệng chờ ăn; một kẻ ít có tự do, chưa bao giờ được sinh hoạt như một người bình thường, chỉ từng thấy hương thung đã thái nhỏ, chứ nào từng nhìn qua mầm cây nguyên vẹn, tóm lại đều là người không biết hái mầm hương thung. Thái Sử Lan còn tầm tã, cảm thấy "nằm" thì chính là đoạn cây mầm. Dung Sở thì khác, tư tưởng không tập trung, tùy tiện ngắt hái một lúc, liền nói: "Xong rồi!", đồng thời cười dài nằm trên nhánh cây, ngậm đóa chồi trong miệng, nói "Tôi nghỉ chút!"

Thái Sử Lan không nói gì, cúi đầu chăm chú sàng lọc mầm cây.

"Lan Lan, " Dung Sở nói, "Ta chưa từng nghĩ nàng có thể kiên nhẫn với hài tử như vậy."

"Ta tên Thái Sử Lan."

"Ta gọi theo Cảnh Thái Lam mà." Dung Sở nói, "Đây là phong tục của bọn ta."

"Ồ." Thái Sử Lan gật đầu, "Chào buổi sáng, công công."

Dung Sở: "..."

Hắn quyết định, sau khi trở về nhất định phải dạy lại Cảnh Thái Lam, sao có thể gọi người ta như vậy chứ? Dễ gây hiểu lầm quá đi!

"Nàng thích trẻ nhỏ." Dung Sở rất nhanh lại quay về đề tài cũ, "Ta cho nàng một đứa, thế nào?"

Thái Sứ Lan không chú ý đến trọng tâm câu nói của lưu manh này, thân nhiên nó: "Không thích trẻ nhỏ."

Dung Sở chăm chú nhìn nàng.

"Chỉ là ta không có tuổi thơ." Thái Sứ Lan nheo mắt nhìn mặt trời. Cho dù đau đớn, nhưng đó là sự thật, "Không muốn Cảnh Thái Lam cũng sẽ như vậy."

Dung Sở trầm mặc, nhìn biểu tình nàng vẫn hờ hững như trước. Phải chăng vì quá đau, nên mới chết lặng như thế?

"Nàng đến từ nơi nào?" Hần rút cuộc cũng không nhịn được mà cất tiếng hỏi. Thái Sứ Lan vô cùng kỳ lạ, giống như tòi từ một thế giới khác.

Nàng trầm mặc, có thể dự năng ở nơi này không tính là dị đoan, nhưng vượt qua thời không thì không thể nói trước. Bởi vậy, nàng cần bảo vệ bản thân mình, bảo vệ người mình quan tâm, không thể để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Không có được câu trả lời, Dung Sở cũng không tức giận, chỉ nói: "Nàng tới từ đâu không quan trọng, vấn đề là nàng sẽ đi đến nơi nào. Ví như bây giờ..." Hần bỗng nhiên cười, "...chúng ta đi xuống."

Hần nhòm người ôm lấy eo Thái Sứ Lan, cười đến dương dương tự đắc.

"Không muốn ngã chết thì ôm lấy ta."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lừa Hôn. (2)

Editor: Imelda

Thái Sứ Lan bỗng nhiên nhấc chân, đạp mạnh vào cành cây Dung Sở đang đứng. "Rắc" một tiếng, cành to còn chưa gãy hẳn, cả người Dung Sở đã xiêu vẹo ngã xuống. Ngay lúc này, Thái Sứ Lan nhanh tay tóm lấy tóc hần.

Tóm lấy tóc hần...

"Đừng dứt tóc ta..." Trong nháy mắt, quốc công gia bắt đầu nổi đóa, hô lên một tiếng rồi xoay người giữa không trung, gạt tay Thái Sứ Lan ra. Thái Sứ Lan đạp lên đùi hần, bay ngang ba thước, rơi xuống đất. Mỗi người ngồi một góc trên đất, bốn mắt tóe lửa nhìn nhau. Dung Sở còn chưa kịp nghiêng răng nghiêng lợi, cành cây bị đạp nứt ban nãy bỗng nhiên rơi xuống, bụi tung mù mịt vây quanh người hần...

Thái Sứ Lan tranh thủ thời cơ trèo lên yên ngựa, nhìn sắc trời một chút. Tốt lắm, vẫn kịp làm một đĩa trứng chiên hương thung cho Cảnh Thái Lam trước khi nó dậy.

Nàng giật cương ngựa, toan lao đi, phía trước một đám người bỗng vọt tới, nam nữ già trẻ đều có, đỉnh ba, đòn gánh, chài cán bột đầy đủ, la hét tuôn ra cửa thôn, tiến thẳng về phía hai người họ. Dẫn đầu đám người là một đứa nhỏ, giọng nói sắc nhọn, "Là bọn họ! Là bọn họ phá hỏng cây hương thung của chúng ta!"

Một đám người vây kín đường đi, đều là dân chúng bình thường vừa thức giấc, gi mắt vẫn dính đầy trên mặt. Thái Sứ Lan không dám phóng ngựa làm bừa, cúi đầu nhìn họ.

"Là bọn họ!" Đứa bé kia hét chói tai, "Lúc con đi tiểu thì thấy bọn họ trộm rất nhiều mầm hương thung của chúng ta."

"Thật là thiếu đạo đức!" Một người đàn ông già nua run rẩy nói, "Năm nay tiết trời lạnh giá, thiếu nước mưa, cây hương thung giảm sản lượng, có tiền cũng chưa chắc mua được, một bó có thể bán ra một phân bạc. Bây giờ người cả thôn đều trông chờ vào nó, hai người các người...hai người các người..." Lão đầu vung vẩy tay chân, khiến Thái Sứ Lan cũng bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Thái Sứ Lan nhìn giỏ hương thung trong tay. Nàng thường ngày không mấy để tâm chuyện ăn uống, thật sự không biết thứ này lại đáng tiền như vậy. Thái Sứ Lan sờ soạng túi áo, lấy một nắm bạc vụn ra, ném về phía lão đầu. Ông ta nhặt bạc lên, cẩn cẩn rồi mới nhét vào túi áo. Thái Sứ Lan còn đang định đi, lão đầu ta giơ tay chặn lại, "Chừng này mà đủ sao? Cây cũng bị các ngươi phá cả rồi! Nguồn sống cả thôn bị các ngươi đập! Sau này ngươi bảo bọn ta sống sao?"

Thái Sứ Lan nhìn thân cây. Chắc, quả nhiên bị hủy. Có điều, chỉ là một cái cây, thật sự là nguồn sống cả thôn?

"Đền! Đền! Đền!" Tiếng chân giẫm bình bịch trên nền đất, ai nấy đồng thanh hô to.

"Đền thế nào?"

"Ba ngàn lượng!"

"Không có nhiều như vậy!"

"Vậy để lại thứ quý giá nhất trên người ngươi gán nợ!"

"Không có cái gì quý!" Thái Sử Lan nói, "Thả ta đi qua, ta sẽ quay lại bồi thường tiền cho các ngươi."

"Phi." Lão đầu cười nhạt, "Ngươi sẽ quay lại? Có quý mới tin!", sau đó, lão ta nhanh nhẹn nằm chắn trước chân ngựa, "Ngươi qua đi, qua đi. Hoặc là đập lên bộ xương già này của ta, hoặc là để tiền lại."

Liền sau đó, một đám trẻ con cũng bắt chước nằm xuống, xếp thành một vòng, ưỡn cái bụng lên, kêu lớn, "Hoặc là trả tiền, hoặc là giẫm lên."

Thái Sử Lan liếc nhìn Dung Sở. Quốc công gia khoanh hai tay trước ngực, cười dài nhìn cảnh tượng trước mắt, bày ra bộ dáng "không phải việc của ta".

Xem ra hôm nay hẳn đã được mở rộng tầm mắt. Thì ra Thái Sử Lan là người như vậy, người có địa vị quyền thế thì không để vào mắt, nhưng nhân dân bách tính ngược lại có thể làm khó nài.

Thái Sử Lan xuống ngựa, đi về phía hẻm. Dung Sở mỉm cười, "Ta không có tiền."

"Không vay tiền."

"Cũng không có đồ quý giá gì."

"Không cần."

"Sẽ không lấy thân gán nợ thay nài."

"Ngươi không đáng tiền."

"Hử?" Nụ cười Dung Sở bắt đầu có chút nguy hiểm.

"Vừa rồi ngươi hỏi ta từ đâu tới." Thái Sử Lan nói, "Trước tiên ta cho ngươi xem một vật."

Dung Sở cúi đầu nhìn nài, nụ cười thân nhiên, "Được."

Thái Sử Lan phát tay, Gai Nhân Gian đã cầm sẵn, tia sáng màu bạc lập tức hấp dẫn ánh mắt Dung Sở. Hẳn vốn đã có phòng bị, lúc này giật mình, "Đây là..."

Dung Sở nghiêng người về phía trước, Thái Sử Lan lập tức đâm gai vào lòng bàn tay hẻm. Thân người Dung Sở chấn động, ánh mắt bắt đầu mờ mịt. Thái Sử Lan lớn tiếng nói với đám người, "Ta để người này ở chỗ các ngươi."

"Hẻm thì có gì?"

Thái Sử Lan kéo kéo đai lưng Dung Sở, "Ngọc đá, đáng giá nghìn lượng."

Đám người trong thôn lập tức ngồi dậy, ánh mắt sáng rực.

Thái Sử Lan vung vẩy túi hương, "Trên túi khảm ngọc thạch, giá trị ngàn lượng."

"Còn chưa đủ!" Hô hấp lão đầu dồn dập.

"Còn có thể bán!" Thái Sử Lan không mấy để ý, "Gương mặt này, vóc người này, ngàn lượng vàng cũng không phải không có khả năng."

Đôi mắt ai nấy đều sáng rực.

"Đúng rồi." Có người lầm bầm, "Nghe nói gần đây thành Đông Xương có một quý nhân, tên quốc công gì gì đó, xinh đẹp phong lưu, thích mấy thứ mỹ lệ tinh xảo. Chủ phủ Đông Xương hỏi này đang tìm kỳ trân dị bảo nài bợ. Các ngươi nói xem, quốc công có thích hẻm ta không? Đưa lên có khi còn kiếm được một khoản."

"Đúng đúng!" Một đám lão nương hai mắt tỏa sáng lập tức gạt đầu phụ họa, "Nhận lấy nhận lấy, trước tiên giữ lại trong thôn để chúng ta kiểm hàng chút."

"Chớ nóng vội." Lão đầu nện gậy lên nền đất, ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm Thái Sử Lan, "Người này có tật đúng không? Ban nãy rõ ràng còn bình thường, sao ngươi mới nói mấy câu đã ngu ngốc đứng một chỗ rồi? Có phải ngươi muốn vớt mối họa cho chúng ta hay không?"

"Đứng, đứng, trên người có tàn tật thì sao? Kiểm hàng tại chỗ! Kiểm hàng!" Đám lão nương đồng thanh hô to, hai mắt sáng quắc.

Thái Sứ Lan vươn tay chạm vào nút áo Dung Sở. Gai Nhân Gian của nàng vẫn đâm vào tay hấn, cũng không sợ hấn sẽ bắt ngờ thanh tỉnh.

Từng nút thắt được cởi bỏ, da thịt trắng sáng như ngọc dần dần hé lộ. Đám người xung quanh ai nấy đều tròn mắt há mồm, hít thở dồn dập. Thái Sứ Lan nhìn mặt nhũ mào, có lẽ thế này là đủ rồi. Bằng năng lực của Dung Sở, chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại. Lúc ấy, để đám người vây kín hấn, nàng có thể nhân cơ hội chạy thoát. Nghĩ vậy, Thái Sứ Lan buông tay. Mà đúng một khắc ấy, Dung Sở đột nhiên nháy mắt với nàng. Thái Sứ Lan thầm kêu không ổn, vội vàng lui ra sau, đáng tiếc là đã quá muộn.

Dung Sở lật tay, gai nhọn màu bạc đâm thẳng vào lòng bàn tay nàng. Mà bàn tay vừa mở ra của Dung Sở lại trắng sáng như ngọc, không có lấy một vết trầy xước.

"Quá tam ba bận." Hấn ghé tai Thái Sứ Lan, ôn nhu nói, "Nàng nghĩ ta còn có thể mắc mưu thêm lần nữa?"

Hai mắt Thái Sứ Lan mờ mịt, cả người cứng ngắc.

"A! Các ngươi làm trò gì thế?" Lão nhân nhìn cảnh tượng trước mắt có chút không đúng, hùng hổ tiến đến gần, "Mặc kệ thế nào, trước tiên để lại tiền..."

Dung Sở tùy ý phất ống tay áo, lão nhân lập tức bay ra xa.

"Đám đánh thôn trưởng, hôm nay bọn ta đem người đi nướng...." Mấy người đàn ông tức giận gờ cuộc lao lên.

Giây tiếp theo, tất cả bọn họ đều treo lơ lửng trên cây, dây lưng rủ xuống, bay bay trong gió. Nhìn cảnh tượng trước mặt, ánh mắt đám người từ tham lam, dâm dăng dần dần chuyển sang nao núng, lo sợ.

"Ta không phải nàng." Dung Sở mỉm cười, không thèm để ý đến đám người, lười nhác nói, "Ta không bồi tiền, cũng không để người ở lại. Mặt khác, ta mệt mỏi, mau chuẩn bị một gian phòng sạch sẽ."

Một gian nhà rất nhanh được chuẩn bị xong. Lão đầu bò dậy, cung kính mời đại gia vào nghỉ ngơi.

"Không cần nghỉ." Dung Sở đứng ở ngưỡng cửa, mỉm cười, vẻ mặt rõ ràng là sợ hãi, "Mời mấy vị trưởng bối quyền cao chức trọng trong thôn tới đây, ta có việc muốn nhờ."

"Lão nhân ở đây, công tử có gì phân phó?" Lão đầu kia chống gậy tiến lên.

Dung Sở liếc mắt nhìn lão đầu "tuổi cao chức trọng" trước mặt, "Trong thôn các ngươi có hôn thư không?"

"Có, có." Lão đầu gật đầu lia lịa, "Hôn thư trong thôn có đủ, giáp bảo chính đều không thiếu thứ gì. Nếu công tử cần, bọn ta lập tức mang tới."

"Hừ?" Dung Sở như cười như không liếc mắt về phía hấn, "Quý thôn tuy không giàu có, nhưng có vẻ rất thịch thời nhĩ? Nữ quyền trong thôn đều là người Ngũ Việt?"

"Sao công tử lại biết?" Lão đầu tròn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Dung Sở chỉ cười mà không nói - Da thịt nữ tử Ngũ Việt đen hơn so với nữ nhân bản địa. Mà quan trọng hơn, hấn biết mấy thôn trấn nghèo khổ ở Nam Tề vẫn tồn tại việc buôn bán người. Ngũ Việt, Tây phiên, thậm chí đảo quốc Đông Dương ở gần vùng biển Nam - Nhật Tang quốc đều có nữ tử nghèo khó vượt qua núi lớn, xuyên qua biển rộng để tới Nam Tề giàu có, thông hôn với dân bản xứ. Mà với việc này, quan phủ cũng nhắm mắt mở mắt mà cho qua. Người có thể ngăn cản bắt cóc lừa bán, nhưng không thể ngăn cản đàn ông cưới lão bà, làm không cần thận còn có thể gây ảnh hưởng xấu tới trị an.

Ở Nam Tề, nếu một người muốn thú thân, nhất định phải có quan phủ làm chứng. Nhưng vì để tiện việc, thôn trấn địa phương cũng có hôn thư, hiệu lực tương đương chứng từ của quan phủ. Dung Sở thấy một thôn nhỏ thế này cũng có hôn thư, đương nhiên đoán ra đám phụ nữ nơi này đều có lai lịch bất chính. Trước đây hấn cũng không mấy để ý đến chuyện này, nhưng đêm qua Cảnh Thái Lam bị ám sát, mơ hồ đã nói lên thế lực của Ngũ Việt trong Nam Tề đã vượt ngoài tưởng tượng của hấn. Bởi vậy, vẫn là nên sớm ngày chỉnh lý lại tình hình.

Quốc sách nháy mắt hình thành trong đầu, tấu chương liên quan viết thế nào, đưa lên ra sau, lấy phương thức gì chinh đồn để vừa mềm mỏng mà vừa hữu hiệu đều đã tính đủ, thế nhưng vẻ mặt Dung Sở lại không chút đổi khác, cười nói: "Nếu vậy, phiên mang tới hai tờ hôn thư có ấn giáp đầy đủ, cùng mời hai vị mạo lão qua đây."

Hấn nói xong, tiện tay ném qua một khối vàng.

Ở thời đại nào cũng thế, sức mạnh của tiền bạc là thứ không cách nào phủ nhận. Đồ đạc nhanh chóng được chuẩn bị xong xuôi. Dung Sở dắt Thái Sứ Lan vào phòng, nhìn hôn thư một lát, cười nói: "Đổi một tờ thành nạp thiếp."

Nạp thiếp vốn không cần văn thư, nhưng lúc này Dung Sở đã đưa ra yêu cầu, làm gì có ai dám trái lời. Chẳng qua cũng chỉ là thay "Nay dựa vào người làm mai chứng nhận XX, mai mối XX trở thành chính thê của XX" bằng "trở thành thiếp thị" mà thôi.

Hai lão giả "tuổi cao chức trọng" trong thôn nhắc nhở Dung Sở, "Nhớ liệt kê rõ ràng sính lễ tài vật, tên họ tổ phụ và bản thân công tử, chức vụ, ngày sinh

thắng để, thứ hạng trong nhà, ruộng đất, các loại tài sản...

"Ồ." Dung Sở thờ ơ nói, "Ta sợ viết không hết. Quên đi."

Người cả phòng đồng loạt bĩu môi - chém đủ rồi đấy!

"Chúc mừng công tử, thể thiếp cùng thú, gia đình cát lành." Trưởng thôn chấp tay thi lễ, liên tục chúc mừng, sau đó lại xoay người bĩu môi - thể thiếp cùng thú, phòng chính vỡ ngói...

"Đến đây ký tên." Dung Sở dắt Thái Sử Lan qua, gai nhọn vẫn đâm vào lòng bàn tay nàng. Sau đó để cả hôn thư lẫn thư nạp thiếp trước mặt nàng.

Đám người cả phòng nghẹn họng trân trối - Có ý gì? Vừa làm thể, lại làm thiếp?

"Được rồi, viết thêm vài câu..." Dung Sở ghé tai Thái Sử Lan nói vài câu, nàng ngây ngốc nghe theo, chậm rãi di chuyển bút viết.

Thôn trưởng và hai nhân chứng đều tò mò tiến lại ngó trộm, khó khăn lắm mới dịch được chữ của Thái Sử Lan, mà đúng lúc họ vừa thấy rõ nội dung, trông mắt lập tức tròn tròn, không nhìn được mà hít vào một ngụm khí lạnh. Bọn họ quay sang nhìn Dung Sở đang tươi cười vui vẻ, sau đó đồng loạt rút cổ, lặng lẽ lui ra sau.

Đợi đến khi Thái Sử Lan viết xong, Dung Sở thỏa mãn gật đầu, ký tên mình lên giấy, nét chữ như rồng bay phượng múa. Hai vị "bà mối" nửa đường run rẩy ký tên sau cùng. Hôn thư "giản dị" cuối cùng cũng hoàn thành. Dung Sở thổi khô nét mực, tiện tay nhét vào ngực áo, nói "Chăm sóc thể tử ta cho tốt, ta đi một lát sẽ trở lại." lại cười, "Nàng rất hay xấu hổ, các người đừng nhắc lại chuyện này với nàng. Nếu như không may chọc giận nàng, các người đều phải trả vàng lại cho ta."

Mọi người gật đầu như giả vờ. Dung Sở vừa đi khoảng một khắc, ánh mắt Thái Sử Lan dần dần thanh minh. Thái Sử Lan vừa tỉnh liền thấy một phòng nam nữ già trẻ đồng loạt nhìn chằm chằm mình, không tránh khỏi giật mình hoảng hốt.

"Nhìn cái gì?"

Mọi người cùng nhau lui xuống một bước, trấm miệng một lời, "Không có gì! Không có gì!"

Thái Sử Lan đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, vô cùng kinh ngạc, không hiểu sao mình lại ở trong phòng, rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì rồi?

Gai Quên lãng có tác dụng khiến người ta mất đi ký ức trong thời gian ngắn, nếu như sợ ý thì rất khó phát hiện bản thân đã mất đi một đoạn trí nhớ. Thái Sử Lan ngồi xuống, chậm rãi hồi tưởng lại, vừa rồi một khắc cuối cùng nàng đã làm gì? Cởi nút áo của Dung Sở chăng?

Sau đó thì sao?

Sau đó...đã ngồi trong phòng.

Nhìn vẻ mặt kỳ lạ của đám người trong phòng, trực giác Thái Sử Lan lập tức vang lên tia báo động.

"Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?"

"Không có! Không có!" Lắc đầu quá mức chính tề.

Thái Sử Lan quan sát bốn phía, có bàn ghế, có mấy lão đầu, trên bàn có bút mực, có trang giấy. Nàng cầm một tờ giấy lên, soi dưới ánh mặt trời, chợt nhớ đây không phải hiện đại, bút mềm không có khả năng để lại dấu tích. Thái Sử Lan lại nhìn quanh, mồm miệng ai nấy đều ngậm kín như vỏ trai, muốn hỏi cũng không ra. Nàng dứt khoát đứng dậy, đi ra ngoài. Lão thôn trưởng ân cần tiễn nàng ra tận chỗ buộc ngựa, "Chúc mừng tiểu nương tử. Tiểu nương tử không ở lại đội phu..."

"Cái gì phu?"

"Phu..." Hai mắt lão đầu đảo đảo, "Phụ gia công tử, ha ha. Không ở lại đây chờ hấn sao? Hấn nói lát nữa sẽ quay lại."

Thái Sử Lan nhìn chòng chọc lão đầu - giấu giếm cái gì?

Nàng phóng người lên ngựa, không nói hai lời, lập tức vung roi. Móng ngựa vút lên, để lại lão đầu ngây dại trong đám bụi. Lão đầu ngây ngốc nhìn theo bóng dáng Thái Sử Lan biến mất cực nhanh, bỗng nhiên vỗ đùi một cái, "Ồi chào! Quên mất không đòi lễ vật làm mai của bọn họ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Lừa Hôn (3)

Editor: Imelda

Lúc Thái Sứ Lan trở lại doanh Nhị Ngũ, phát hiện Dung Sở còn chưa về. Nàng giao mâm hương thung cho nhà bếp, dặn dò bọn họ làm một đĩa hương thung chưng đậu hũ.

Hai canh giờ sau, Cảnh Thái Lam tỉnh giấc. Nó chậm chạp ngồi dậy, mắt mát dụi dụi hai mắt, thờ dài.

Không mơ thấy cây hương thung rồi...bi kịch...đúng là bi kịch!

Nghĩ tới đây, nó chun chun mũi nhỏ, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương hết sức quen thuộc. Hai mắt Cảnh Thái Lam lập tức tròn tròn, đã thấy một đĩa đồ ăn nóng hôi hổi bày ra trước mặt. Trên đó, đậu hũ trắng trong tươm điểm hương thung xanh tươi đang tỏa hương mê hoặc. Tiểu tử tham ăn nào đó hô to một tiếng, lập tức cầm thìa lên.

Thái Sứ Lan nhìn vẻ mặt háo hức của nó, khỏe môi hơi cong lên, cầm lấy chiếc khăn ấm nóng trên tay thì nữ lau mặt. Nàng vừa đặt khăn xuống, một thìa nhỏ đậu áp đậu hũ hương thung liền được đưa tới bên miệng.

"Lan Lan...Lan Lan...Ăn...Ăn..." Cảnh Thái Lam bày ra góc bốn mươi lăm độ nhìn nàng, giọng nói non nớt vang lên, ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Tiểu tử này vốn thông minh sáng dạ, đương nhiên hiểu được hương thung không phải tự nhiên bay tới, mà là do Lan Lan nửa đêm nửa hôm tìm về cho nó. Thái Sứ Lan mở miệng ngậm lấy. Thật ra nàng cũng không thích thứ này lắm, bởi mùi hương của nó vô cùng kỳ lạ, cả đêm qua ở trên cây cũng đã chịu quá đủ rồi. Nhưng tiểu hài tử chân thành như thế, nàng không thể phụ lòng.

Hương thung cùng đậu hũ mềm mại như hòa tan ngay trên đầu lưỡi, như ngọt như không, hay chăng là vị ngọt của tâm ý?

Cảnh Thái Lan ăn thêm vài miếng, sau đó nhào vào lòng nàng. Thái Sứ Lan ôm lấy nó, thì thầm, "Nhớ kỹ, có thể có người đoạt đi thứ con yêu quý nhất, nhưng cũng sẽ có người cho con, chỉ cần con sống sao cho xứng đáng."

"Vâng." Hôm nay tiểu tử kia đặc biệt ngoan ngoãn, gật đầu liên tiếp, sau đó vươn tay xoa nhẹ lên trán Thái Sứ Lan, chu miệng thối thối, "Không đau...không đau..."

"Đương nhiên không đau rồi." Thái Sứ Lan ôm lấy nó, "Có điều ta rất mệt mỏi, sáng nay còn có thể chịu khó tự mặc y phục hay không?"

"Được ạ."

Y phục cổ đại vô cùng phức tạp. Hiện tại, Cảnh Thái Lan cũng mới chỉ học được cách tự ăn cơm và giặt tiểu khố, còn việc yêu cầu kỹ thuật cao như mặc y phục thì vẫn trong giai đoạn học tập.

Nửa canh giờ sau, đám người Tô Á, Sứ Tiểu Thúy và Tiêu Đại Cường chạy tới đập cửa phòng Thái Sứ Lan. Thấy vết thương trên trán nàng, ai nấy đều không khỏi giật mình, đến lúc hiểu được nguyên nhân thì lại không nhẹn được mà cười lớn, còn nói đáng đời Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan không nói lời nào, bình tĩnh nhìn vào ánh mắt ảm áp của bọn họ.

"Tất cả mọi người đều chuẩn bị xong hành lý rồi." Sứ Tiểu Thúy nói, "Ta bế Cảnh Thái Lan ra trước, đợi người ở bên ngoài."

Thái Sứ Lan lập tức cản lại, "Nó còn chưa mặc y phục."

"Nó nhỏ như vậy, phải tự mặc sao?"

"Ha ha ha..." Cảnh Thái Lan đeo mặt nạ con nít ưỡn bụng bước ra, "Lan Lan, con mặc xong rồi."

Mọi người đồng loạt vỗ trán, "Trời ạ..."

Áo choàng khoác loạn trên người, yêu đài* buộc trên trán, quần không cột yêu đài, lỏng lẻo leo lẻo lê lét dưới đất, giày nhỏ cũng không được đeo đúng cách, mũi chân đập lên gót giày. Đám thị nữ đi phía sau cực khổ nhìn cười tới nổi mặt mũi đỏ bừng, cả người run run.

(yêu đài: đai lưng)

Với cái kiểu ăn mặc thế này, có thể bình yên đi ra ngoài cũng coi như một kỳ tích.

"Thái Sứ Lan..." Tiêu Đại Cường không nhẹn được lắc đầu, "Nuông chiều tiểu hài tử đương nhiên không phải chuyện tốt, nhưng cũng đâu cần nóng vội như vậy. Ta xuất thân từ nhà nông, cũng phải ba bốn tuổi mới bắt đầu học cách mặc y phục."

Thái Sứ Lan không đáp. Bọn họ không hiểu, nàng không có nhiều thời gian như thế. Nàng không có thời gian nhìn ngắm Cảnh Thái Lan chậm rãi lớn lên, không có thời gian để từ từ dạy nó cách làm người, dạy nó cách tự lập. Nàng yêu thương nó, muốn ở cạnh nó, nhưng sự đời tàn nhẫn trên người, không cho phép nàng giữ mãi sự yên bình như hiện tại. Vậy nên, nàng chỉ có thể nhân lúc nó còn ở đây, tận lực dạy nó những thứ cơ bản nhất, để Cảnh Thái

Lam sớm ngày trưởng thành.

Trước kia, nàng chưa tới ba tuổi đã theo mẫu thân lưu lạc khắp chốn, bữa đói bữa no, cuộc sống không có lấy một phút yên bình. Sau đó, mẫu thân mất đi, nàng bị người lạ ôm vào sở nghiên cứu. Nơi ấy, người ta chỉ chìm đắm trong khoa học, nào ai quan tâm đến việc giáo dục một đứa nhỏ, thêm vào đó, ba người bạn của nàng cũng chưa tới, Thái Sứ Lan chỉ có thể cô đơn trưởng thành giữa bốn bức tường, vì bảo vệ Yêu Kê mà đánh lộn với chó săn của sở, rồi đánh nhau với người ta, hoặc là ôm về người đầy thương tích, hoặc là tạo thương tích cho kẻ thù. Năm tháng qua đi, Thái Sứ Lan cuối cùng trở nên nguội lạnh như hiện tại.

Rồi một ngày kia, nàng gặp được Cảnh Thái Lam. Nó lựa chọn dựa giẫm nàng, nàng liền muốn chịu trách nhiệm với nó. Ba tuổi, nàng mất đi vòng tay ấm áp của mẫu thân, còn hiện tại, nàng muốn trở thành chỗ dựa cho tiểu hài tử này. Đây là bù đắp cho nó, cũng là bù đắp cho chính nàng, bù đắp cho những năm tháng quá khứ, bù đắp cho đứa nhỏ năm ấy mê man đứng lặng nơi góc đường đầm máu, muốn khóc mà không khóc được.

...

"Mặc rất khá." Nàng thân nhiên nói, coi như không nghe thấy tiếng hít vào thật sâu của đám người xung quanh, lớn tiếng cổ vũ Cảnh Thái Lam, "Đến đây với ta."

Cảnh Thái Lam cười ha ha, lắc lư chạy tới. Tất cả mọi người đều không đành lòng tận mắt chứng kiến, đồng loạt giơ tay che mặt.

"Rầm." Tiếng vang trong dự liệu vang lên.

Cảnh Thái Lam quỳ rạp trên mặt đất, ngây ngốc một chút nhưng không hề khóc lóc. Thị nữ phía sau lập tức muốn chạy lên bế nó, lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Thái Sứ Lan làm ngừng lại.

"Đầu ta choáng váng, không thể tới đỡ con. Con tự đứng dậy đi."

Cảnh Thái Lam nghe lời nàng, toan đứng dậy. Nhưng khổ nỗi y phục bị mặc sai cách, gấu quần quần quanh chân nó, khiến nó càng cố đứng lên lại càng dễ ngã. Cảnh Thái Lam lo sợ nhìn quanh bốn phía, hai mắt bắt đầu ngập đầy hơi nước. Ai nấy đều nhìn nó bằng ánh mắt thương hại, định tiến tới đỡ dậy, lại bị Thái Sứ Lan trừng mắt ngăn cản. Người thích Cảnh Thái Lam nhất là Tô Á cuối cùng cũng không nhịn được mà cất bước. Thái Sứ Lan bình tĩnh đưa chân ra.

"Rầm" Tô Á bị vấp ngã, nằm bò trước mặt Cảnh Thái Lam.

Cảnh Thái Lam vốn đang muốn khóc, nháy mắt bị chọc cười, trên gương mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra ba cái răng cửa.

"Tô Á." Thái Sứ Lan không chút ách náy lên tiếng, "Làm mẫu."

Tô Á toan nhảy lên thì nhìn thấy ánh mắt Thái Sứ Lan, lúc này mới tỉnh ngộ. Nàng ra vẻ chật vật, chậm rãi bò lên, động tác vô cùng chậm chạp mà rõ ràng - trước tiên thu chân, sau đó chống khuỷu tay xuống đất.

Cảnh Thái Lam chăm chú nhìn nàng, dựa theo đó mà làm. Đầu tiên là thu chân, kéo quần, chống khuỷu tay, đứng dậy.

Tất cả mọi người đều cười vang, "Vây mới đúng chứ!"

Cả phòng còn đang nhốn nháo ầm ĩ, Cảnh Thái Lam mới đứng dậy được một nửa thì ngược mắt nhìn lên, từ giữa hai chân người trước mặt phát hiện một bóng người đang bước tới. Hai mắt nó chột lóc tia cảm hận, lập tức nằm xấp xuống mặt đất. Ai nấy đều ngẩn ra, tiểu tử này rõ ràng sắp đứng lên rồi, sao tự nhiên lại gục xuống?

Mà lúc này, Cảnh Thái Lam nằm xuống xong cũng không ngừng lại, nhanh chóng há miệng khóc lớn.

Vừa rồi nó té ngã cũng không kêu một tiếng, lúc này ngược lại khóc om sòm, rõ ràng không đúng. Thái Sứ Lan chăm chú nhìn tiểu tử dưới đất. À, chỉ gào mà không có nước mắt, giả bộ! Cảnh Thái Lam không như những đứa trẻ khác, không đòi được thứ gì hay bị thương một chút liền gào khóc. Thái Sứ Lan ở cùng nó bấy lâu nay, cũng chỉ thấy nó khóc hai lần, mà hai lần này đều có nguyên nhân sâu sắc. Nàng quay đầu nhìn theo ánh mắt Cảnh Thái Lam ban nãy, bỗng chốc tỉnh ngộ.

"Oa..." Cảnh Thái Lam diễn vô cùng sâu, vừa gào khóc vừa dang hai tay về phía đám người.

Tô Á toan ôm lấy nó, lại bị nó tránh né. Cảnh Thái Lam kiên quyết nhìn về một hướng khác. Mọi người đồng loạt quay đầu, ai nấy đều lập tức biến sắc. Chẳng biết từ khi nào, Kiều Vũ Nhuận đã đứng sau lưng họ. Chỗ nàng đứng rõ ràng là bóng cây, nhưng thị nữ hai bên người vẫn bung dù che chắn. Lúc này, ô đã chuyển sang loại màu xanh nhạt, trên đó có thêu hoa phong lan.

"Ta tới tiễn đưa chư vị." Nàng mỉm cười nói, "Tiễn các người lên xe."

Tất cả mọi người biến sắc - nàng tiễn đưa? Lại muốn giờ trò quý gì nữa đây?

"Oa..." Tiếng khóc truyền đến, mọi người cùng nhau tách ra, chỉ thấy Cảnh Thái Lam bắt khuất giờ hai cánh tay ra, hướng về phía Kiều Vũ Nhuận.

"Đây là hài tử của Thái Sứ cô nương sao?" Kiều Vũ Nhuận nói, "Thật là đáng yêu!"

Cảnh Thái Lam vừa nhìn thấy nàng, nín khóc mỉm cười, líu ríu nói, "Cô cô xinh đẹp...Ôm một cái...muốn ôm một cái..."

Kiều Vũ Nhuận hơi kinh ngạc. Sau đó thấy được ánh mắt phức tạp của mọi người ném tới, lại có chút kiêu ngạo mà bước tới. Nàng từ trước tới nay chú trọng hoàn mỹ, cũng muốn bản thân trong mắt người khác phải hoàn mỹ, hiện tại gặp tình huống như vậy sao có thể bằng lòng buông tha. Nàng ta nở nụ cười tươi rói, ung dung xách váy đi tới, ngồi xổm xuống, "Tới đây, cô cô ôm con."

Mọi người đồng loạt hást mặt - làm màu! Dùng não một tí có được không? Tiểu hài tử vẫn còn ngã trên mặt đất đấy, người tiến lên vài bước đỡ nó thì chết à?

Cảnh Thái Lam lạnh lợi đứng lên, tiến về phía trước. Tô Á có vẻ bức tức, Hoa Tầm Hoan nhủu mày muốn đến cản lại bị Sứ Tiểu Thúy kéo lại, Tiểu Đại Cường nâng cằm, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

Cảnh Thái Lam cười lên khanh khách, nhào vào lòng Kiều Vũ Nhuận. Thái Sứ Lan mặt không đổi sắc nhìn theo. Ai nấy đều lộ vẻ không cam lòng, chỉ có nàng vẫn bình tĩnh như lúc đầu.

"Thật là thơm..." Kiều Vũ Nhuận ôm lấy Cảnh Thái Lam, trong lòng bỗng chốc dâng lên cảm giác quen thuộc. Nhưng ngay sau đó, nàng ta liền gạt đi ý nghĩ hoang đường của bản thân - làm sao có thể?

Nàng cúi đầu nhìn Cảnh Thái Lam, trong lòng khẽ động.

Đây là hài tử của Thái Sứ Lan...

Sát khí lóe lên, chỉ là trước mắt bao người như vậy, muốn làm điều gì cũng không phải chuyện dễ. Nàng còn đang do dự, đột nhiên cảm thấy phản bụng nóng lên, một mùi khai thối nồng nặc tỏa ra.

"A!" Ý thức trong nháy mắt trở lại, Kiều Vũ Nhuận trợn mắt, vung tay ném Cảnh Thái Lam ra ngoài.

Một bóng người nhanh chóng vọt đến, Hoa Tầm Hoan vội vàng dang hai tay ôm lấy Cảnh Thái Lam. Mà bên này, Thái Sứ Lan đã đứng bên cạnh Kiều Vũ Nhuận từ đầu tới cuối không hề tiến lên một bước.

"Đồ hung ác!" Hoa Tầm Hoan gầm lên, "Hài tử nhỏ như vậy người cũng có thể xuống tay!"

Sắc mặt Kiều Vũ Nhuận trắng bệch, sau khi nhận ra mình đã làm gì thì hơi hối hận. Không phải hối hận vì đã đẩy Cảnh Thái Lam ra, mà là hành vi này đã làm ảnh hưởng đến hình tượng nàng ta trước bao người. Nàng ta nhìn xuống góc váy ướt sũng, máu nóng sôi trào, nhưng vẫn thản nhiên lên tiếng, "Nó làm bẩn váy của ta!"

"Một hài tử mới hai tuổi, chẳng lẽ người còn muốn nó nhịn tiểu?" Hoa Tầm Hoan cười nhạt, "Sao hả? Chỉ huy sứ đại nhân tôn quý đây cảm thấy tức giận sao? Phẫn nộ sao? Nước tiểu khiến người khó chịu sao? Kế tiếp có phải sẽ triệu thuộc hạ tới chuẩn bị vũ khí, vây quanh Cảnh Thái Lam, trước tiên tước đoạt hung khí, sau đó nghiêm trị rồi chiêu cáo thiên hạ rằng hành vi phạm tội của nó không thể tha thứ hay không?"

Kiều Vũ Nhuận lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó ghét bỏ nhìn Cảnh Thái Lam, không cam lòng mà xoay người rời đi. Đây là địa bàn của Dung Sở, nàng đương nhiên không thể động vào Cảnh Thái Lam. Hiện tại toàn thân khai mùi nước tiểu, nếu như không đi, chẳng lẽ ở lại đầu võ mồm với lũ người thấp hèn này hay sao?

Nàng ta bước đi rất nhanh, ô cũng không cần, tao nhã cũng không quản, vạt váy ướt đầm nước tiểu lung lay trong gió...

Mọi người trầm mặc nhìn chằm chằm bóng dáng nàng ta, mắt thấy một chủ hai tớ nhanh chóng biến mất, một trận cười lớn đột nhiên bộc phát.

"Đi tiểu hay lắm!" Hoa Tầm Hoan tung Cảnh Thái Lam lên, reo hò, "Nữ nhân này cuối cùng cũng không làm vương mắt chúng ta được nữa rồi!"

"Nước tiểu của Cảnh Thái Lam đúng là cực phẩm thiên hạ." Hùng Tiểu Giai cười lên khanh khách, "Lần trước một vũng nước tiểu khiến đệ tử hàn môn nổi dậy đấu tranh, lần này lại làm cho Chỉ huy sứ Tây Cục chạy trốn chết. Nếu như còn có thêm lần nữa, không chừng có thể khiến Ngũ Việt, Tây phiên, Nhật Tang gì đó đều phải cúi đầu quỳ lạy luôn!"

Mọi người thay nhau tung hứng Cảnh Thái Lam, cục thịt nhỏ tròn vo bay lượn giữa không trung, vui vẻ thét chói tai, không màng nguy hiểm.

"Tốt lắm!" Thái Sứ Lan nhìn nó, đoán chừng sau khi đi xuống, trông mắt tiểu tử này chưa biết chừng sẽ rơi vào trạng thái xoắn ốc mắt, vậy nên liền lên tiếng cản lại. Cảnh Thái Lam nhào vào lòng nàng, cọ cọ vài cái, bỗng nhiên lặng lẽ nói, "Trước kia, nàng...rất thích con...còn nói con rất tốt..."

"Người nói thích con chưa chắc đã thích con, người đối xử nghiêm khắc với con chưa chắc đã không thích con." Thái Sứ Lan nói, "Cảnh Thái Lam, sớm muộn con sẽ hiểu rõ lời này."

Cảnh Thái Lam cái hiểu cái không, nghĩ nghĩ một chút rồi gạt đầu.

Không có Kiều Vũ Nhuận ngăn cản, thừa dịp nàng ta còn phải trở về thay y phục, không kịp làm ra chuyện xấu gì, mọi người vội vàng lên xe. Lần này, doanh Nhị Ngũ có ba mươi đệ tử ra ngoài khảo luyện, đa số là đệ tử hàn môn, đệ tử phẩm lưu có mười người, Hoa Tầm Hoan thì lấy thân phận trợ giáo đi theo bảo hộ.

Đến tận lúc đến xe ngựa, Thái Sứ Lan cũng chưa nhìn thấy Dung Sở xuất hiện, nhưng thật ra Triệu Thập Tam đã sớm ngồi trên đỉnh xe ngựa, dáng vẻ xem ra phải bảo vệ thật tốt cả quãng đường. Thái Sứ Lan đôi khi thật sự không hiểu rõ mấy kẻ có địa vị cao rốt cuộc tính toán cái gì, chuyện lớn như vậy lại nói giấu liền giấu. Nàng lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nhiều nữa, đang chuẩn bị lên xe lại thấy một người cầm theo bọc vải, trốn tránh tiến tới, hóa ra là Thẩm Mai Hoa đã lâu không gặp.

Về mặt Thẩm Mai Hoa đã không còn tự tin, rục rờ như trước kia, ngược lại còn có vài phần lo lắng, vài phần nhút nhát. Nàng mỉm cười chào hỏi mấy tốp người còn chưa lên xe, nhưng cái nhận lại là sự xa cách của đệ tử phẩm lưu, đệ tử hàn môn cũng chỉ "hừ" một tiếng rồi quay đầu, Tô Á lại càng trực tiếp, lập tức rời khỏi nơi Thẩm Mai Hoa đang tiến tới. Bên cạnh Thái Sứ Lan, Sứ Tiểu Thúy hừ một tiếng, "Đáng đời!"

"Có chuyện gì sao?" Thái Sứ Lan hỏi.

"Xuất thân phong trần vốn đã ti tiện, mỗi ngày đều có người mới thay thế vị trí người cũ." Về mặt Sứ Tiểu Thúy ngập tràn coi thường, chậm rãi nói, "Không phải chỉ là được chọn học chỉ huy thôi sao? Lại còn tưởng mình có thể thay da đổi thịt, trở thành người cao quý. Mối hận với đệ tử phẩm lưu đều đem ném hết, cả ngày không có việc gì liên tiếp cận đám người bên kia, cái vẻ thấp hèn này... Ta nhỏ vào! Tiếp cận thì thế nào? Chẳng lẽ người ta sẽ dễ ý tới hay sao? Trời sinh đã là gà thì mãi là gà, còn tưởng cầm mấy cọng lông chim lên người thì có thể hóa thành phượng hoàng chắc?"

"Đó là bạn học cùng khoa Chỉ huy với nàng." Thái Sứ Lan thần nhiên nói.

"Người lại còn bênh nàng ta?" Sứ Tiểu Thúy tròn mắt kinh ngạc, "Người có hiểu vì sao bọn ta chán ghét nàng như vậy hay không? La liếm kênh rạch đám đệ tử phẩm lưu gì đó, doanh Nhị Ngũ không thiếu, cũng chẳng phải chuyện lạ gì, nhưng nàng ta còn nói xấu người, nói nhin người thế nào cũng không thấy giống nữ nhân, có khi là một tên nhân yêu; nói Cảnh Thái Lam không giống người, có khi là bị người bắt cóc; nói người và trợ giáo Lí không mình bạch, đảm bảo trước kia người cũng kiếm sống như cách của nàng ta..." Nàng hung hăng hừ một tiếng, "Rõ ràng bản thân đề tiện, lại còn muốn người khác cũng đề tiện giống mình!"

Đúng lúc này, Thẩm Mai Hoa vốn đang tiến tới chào hỏi, nghe câu này liền rung mình một cái, nụ cười trên môi cứng đờ, sau đó lui về sau vài bước.

Thái Sứ Lan nhìn nàng, thấy Thẩm Mai Hoa vịn tay lên xe ngựa của đám đệ tử phẩm lưu, toan đi lên, nhưng không biết người bên trong nói gì mà cuối cùng nàng ta rút tay lại, sau đó tới gần mấy chiếc xe của đệ tử hàn môn. Mấy chiếc xe này vốn cuốn màn lên, thấy nàng tiến tới thì đồng loạt thả xuống. Thẩm Mai Hoa đứng lặng, ngây ngốc một hồi, cuối cùng leo lên xe trâu chở lương khô đi cuối đoàn.

Thái Sứ Lan quan sát một hồi, cuối cùng cũng không nói lời nào, cúi đầu đi vào trong xe. Sau đó, nàng lập tức ngăn người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Mỹ Nhân Tỏa Sáng!

Phía sau tấm rèm cửa sổ, ánh sáng nặng nề. Trong ánh sáng nặng nề, một người ngồi tựa lưng lên thành xe, vạt áo xanh nhạt như dòng nước biếc rủ xuống đầu gối, ngón tay tuyết trắng nắm một quyển sách. Một tia sáng chiếu vào đuôi lông mày hắt, kim quang lóe lên.

Động tác Thái Sứ Lan hơi dừng lại.

Lý Phù Chu để sách xuống, mỉm cười nhìn nàng, "Chào buổi sáng."

Thái Sứ Lan ngẩn ra, sau đó liền khôi phục như thường, gật đầu, tự ngồi xuống.

"Huynh cũng đi Bắc Nghiêm?"

"Ta là một trong hai người bảo hộ mà doanh Nhị Ngũ phái đi."

"À."

Sau đoạn đối thoại ngắn ngủi, hai người đều rơi vào trầm mặc. Xe đã bắt đầu khởi hành, tiếng bánh xe lộc cộc truyền vào không gian nửa khép kín, càng tô đậm thêm sự tĩnh mịch bên trong.

Thân xe hơi hơi lay động. Buồng xe không lớn, hai người ngồi có chút chật chội, đầu gối thường hay va chạm vào nhau, ai nấy đều lơ đãng, bất động thanh sắc. Thái Sứ Lan bỗng nhiên xoay người, ôm Cảnh Thái Lam đang ngồi bên người nàng vào giữa cả hai. Chỗ ngồi có chút không đủ, cái mông tròn vo của Cảnh Thái Lam đặt lên chân hai người, bên trái là đùi Lý Phù Chu, bên phải là Thái Sứ Lan.

"Đề ta đi xuống." Lý Phù Chu nhẹ nhàng nói, "Vốn ta cũng không nên ngồi trên xe ngựa của nàng, chỉ là, vừa rồi cho rằng Kiều nữ quan sẽ tới tiễn mọi người."

Thái Sứ Lan liếc mắt nhìn hắn. Là do sợ Kiều Vũ Nhuận sẽ gây phiền phức nên mới chuẩn bị trước? Nàng bỗng nhiên nhớ tới câu thơ "Nhuận vật tể vô thanh". Người trước mắt này, giống như mưa xuân, mềm mại mà khê khằng, không tiếng động lướt qua, mang sắc xuân tới cho vạn vật.

Lúc đầu, Thái Sứ Lan còn không định để ý tới hắn, hiện tại rốt cuộc cũng phải mở miệng, "Huynh đi thành Bắc Nghiêm, Kiều Vũ Nhuận có theo không?"

Nàng nói xong thì nhìn thẳng phía trước, bày ra bộ dạng tê liệt. Lí Phù Chu chăm chú nhìn nàng, khoe mắt cong cong, nụ cười càng trở nên nhu hòa.

"Quốc công sẽ khiến nàng không thể phân thân, ta cũng đã để lại chút rắc rối cho nàng rồi." Hắn dừng một lúc, lại nhẹ giọng nói, "Thật ra Kiều Vũ Nhuận tiêu thư và ta cũng chỉ qua lại hời hợt mà thôi. Phù Chu chỉ là người thường, đâu dám trèo cao."

Thái Sứ Lan ưỡn thẳng lưng, không chớp mắt, thâm nghĩ, huynh ấy giải thích chuyện này làm gì, chẳng lẽ vừa rồi đáng về của nàng giống đang ghen hay sao?

"Cả đời này, ta chưa bao giờ hy vọng điều gì viễn vông. Ta không cần xinh đẹp hoàn mỹ, chỉ mong tốt đẹp chân thành." Lí Phù Chu lại nói, "Đó mới là suy nghĩ thật sự của ta. Đến giây phút này đây, có lẽ đã gặp được rồi. Chỉ có điều, người ấy lại hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến ta chùn bước."

Giọng nói hần nhẹ nhàng như dây tơ lay động trong gió, âm thanh chậm rãi, như nước suối lặng lẽ xuôi dòng.

Thời gian giống như nước chảy lâu dài, không khí lại tựa hương hoa ngọt ngào.

Thái Sứ Lan mím môi, Cảnh Thái Lam trong ngực bỗng đẩy nàng, thì thầm, "Vân về con làm gì? Vân về con làm gì..."

Thái Sứ Lan giật mình rút tay về, sống lưng càng cứng ngắc. Cũng may Lí Phù Chu không thích làm nữ nhân lúng túng như Dung Sở, hắn chỉ nói: "Mệt rồi đúng không? Vậy nàng ngủ một lát đi!"

Thái Sứ Lan lập tức nhắm mắt, lúc đầu vốn chỉ muốn giả ngủ để trốn tránh bầu không khí khó xử hiện tại, nhưng dù sao nàng cũng bồn ba cả đêm, cuối cùng thì không biết thiếp đi từ lúc nào. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chợt thấy thân người ấm áp, nhưng rốt cuộc cũng không mở mắt, chỉ tiếp tục ngủ say.

Cảnh Thái Lam ngồi trên người nàng trọn to hai mắt, nhìn Lý Phù Chu nhẹ nhàng đắp tấm thảm mềm mại cho Thái Sứ Lan, đột nhiên hỏi, "Ồ, thúc làm gì thế..."

Lí Phù Chu gờ ngón tay lên môi, "Xuyt"

Cảnh Thái Lam im lặng, một lát sau vẫn không nhận được mà thì thầm, "Thúc thích Lan Lan..."

Lí Phù Chu ngẩn ra, sau đó lập tức cười cười.

"Con cũng thích Lan Lan." Cảnh Thái Lam giống như tìm được tri âm, vui vẻ xê dịch người lên đầu gối hắn, "Muốn ngủ với người, muốn sờ người...A...Thúc cũng muốn sao?"

Lí Phù Chu nghe vậy lập tức bật ngựa ra sau, suýt nữa đập đầu vào thành xe. Lão Thiên à, ngài nhất định phải tha thứ cho lời nói không rõ ràng của trẻ nhỏ...

"Người đừng nói vậy thì hơn." Lí Phù Chu xấu hổ cười cười, "Ta không muốn cáo trạng để nàng đánh người."

Cảnh Thái Lam rút cổ lại, liếc nhìn Thái Sứ Lan, xác định nàng chưa tỉnh lại mới dám nói tiếp, "Người là của ta."

"Phải." Lí Phù Chu gật đầu.

"Thúc không được cướp..." Cảnh Thái Lam gờ nắm đấm nhỏ lên.

Lí Phù Chu ngưng mắt nhìn nó, bỗng nhiên bật cười, thấp giọng nói, "Nếu ta muốn cướp..."

Giọng nói hần tràn đầy vui đùa. Cảnh Thái Lam nhìn nhìn hắn, giống như muốn động tay, nhưng sau đó lại cảm thấy ý nghĩ này không đủ lý trí. Lan Lan nhà nó đã nói rồi, đánh người không bằng lấy trí phục người. Phải rồi, phải lấy trí phục người!

Tiểu tử găm nắm đấm chính mình, con người xoay loạn một hồi, sau đó do dự lên tiếng, "...Con với thúc trao đổi."

"Người lấy gì để đổi đây?" Lí Phù Chu cười ôn nhu.

Cảnh Thái Lam bỗng lui người ra sau, ngồi yên bất động, cảnh giác theo dõi hắn. Lí Phù Chu cũng lùi ra sau một chút, nụ cười càng thêm ôn hòa, đưa một cái thảm khác qua, che kín Cảnh Thái Lam.

Đoạn đối thoại vừa rồi, thật giống như trên thuyền vài câu cùng hải tử, hay như gió thoảng mây trôi, nháy mắt đã không còn dấu tích.

....

Từ ngoại thành Đông Xương tới thành Bắc Nghiêm phải đi ba ngày đường. Vốn đã dự định qua trấn nhỏ sẽ ngủ lại, ai ngờ đi được nửa đường, Thảm Mai Hoa bỗng nhiên đau bụng, liền tiếp chạy ra ven đường, đoàn xe vì đợi nàng mà trì hoãn hơn một canh giờ. Kết quả, đến khi trời đã tối còn chưa tới được quán trọ đã đặt trước ở trấn Thanh Sơn, cuối cùng rơi vào tình cảnh phải ở hoang sơn dã lĩnh.

"Xem ra chúng ta phải ngủ ngoài trời cả đêm rồi." Hoa Tầm Hoan chạy tới chỗ Thái Sử Lan. Từ khi đoàn xe bắt đầu xuất phát, mọi người đã tự giác xem Thái Sử Lan là thủ lĩnh, gặp phải chuyện gì cũng đều tới tìm nàng thương lượng trước tiên.

Đệ tử hàn môn thường ngày đều đã quen với việc như vậy, ngủ ngoài trời cũng không phải chuyện xa lạ, tự động tản đi tìm chỗ thích hợp để nghỉ ngơi. Mươi tên đệ tử phẩm lưu lại khác, sắc mặt âm trầm, khoanh tay trước ngực, đứng ở nơi xa.

"Bên kia có một rừng cây, có núi che chắn, phụ cận có dòng suối, rất thích hợp để nghỉ lại." Không lâu sau đã có một đệ tử chạy lại hồi báo.

Lí Phù Chu, Hoa Tầm Hoan và Thái Sử Lan đều gật đầu đồng ý. Mọi người tiến vào trong rừng, nhóm lửa nấu đồ ăn, ai nấy đều vô cùng bận rộn. Sử Tiểu Thúy cảm giác liếc mắt nhìn mấy tên đệ tử phẩm lưu ung dung ngồi một chỗ, lắm bực, "Lần nào cũng thế, dựa vào cái gì mà chúng ta phải hầu hạ?"

"Lần này chưa chắc đã như vậy đâu..." Tiêu Đại Cường liếc mắt nhìn Thái Sử Lan. Nàng đang dắt theo Cảnh Thái Lam đi chọn củi. Tiểu tử lão đảo bước đi, lấy được hai cây thì rơi một cây. Thái Sử Lan ở bên cạnh liên tục cổ vũ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nó như tỏa sáng.

Đồng lửa cháy sáng hừng hực, rom củi dư dật. Có người săn gà rừng đem tới, có người xiên cá tươi, có người lại hái trái cây và rau rừng. Nước trong nồi sôi rất nhanh, sau khi cho cá vào nồi, không cần dầu cũng hiện lên một lớp bóng loáng trên mặt nước. Tô Á đổ hồ hương đại vào, mùi hương nồng nặc nhất thời xộc lên mũi.

Mọi người bắt đầu xiên gà để nướng, gà rừng đỏ rực bóng lưng, mỡ vàng xì xèo chảy xuống. Sử Tiểu Thúy lôi một đồng bunn từ trong đồng lửa ra, đập một cái vào nền đất, bunn cùng lông gà lập tức rơi ra, lộ ra thịt gà trắng mịn. Một mùi thơm nức lan tỏa, Sử Tiểu Thúy nói, "Bunn trộn lẫn với cỏ kê, làm vậy gà ăn này mới thơm được."

Bên này, nước bọt của Cảnh Thái Lam sớm đã chảy thành sông.

Đợi cho tất cả đã xong xuôi, Thái Sử Lan gọi mọi người tới ngồi. Quanh ánh lửa bập bùng, mọi người ngồi thành một vòng lớn, gương mặt ai nấy đỏ bừng sáng rực. Đám đệ tử phẩm lưu này giờ lười nhác chờ một bên cũng đi tới, không chút khách khí đẩy vài người ra, chọn chỗ tốt ngồi vào.

"Tay nghề không tồi, không hổ là người quen làm việc nặng." Một thiếu niên áo vàng khen một câu, xé một chiếc đùi gà xuống liền gặm.

Sắc mặt đệ tử hàn môn đồng loạt biến sắc. Trong những lần xuất doanh trước kia, hàn môn hầu hạ phẩm lưu quả thực đã trở thành thói quen, nhưng đêm nay, thói quen này bỗng trở nên khó thừa nhận.

Bởi vì, ở đây có một người xuất hiện, sớm đã thức tỉnh tự tôn và ý thức bình đẳng của họ. Chỉ là còn có trợ giáo ở đây, Thái Sử Lan ở đây, nên cũng không tới lượt họ lên tiếng. Hơn nữa, ai cũng không muốn vì chuyện nhỏ mà phát sinh xung đột, ảnh hưởng yên bình, ánh mắt đều nhất tề rơi trên người Thái Sử Lan.

Thái Sử Lan giơ tay lên, ném một bọc vải nhỏ về phía kẻ đang cầm đùi gà kia.

"Đồ ăn của các ngươi ở trong này." Nàng lạnh nhạt lên tiếng.

Bọc vải được mở ra, bên trong là bánh bột ngô cứng ngắt, màn thầu sớm đã lạnh như băng. Đây vốn là lương khô chuẩn bị để ăn dọc đường.

"Muốn không làm mà hưởng, các ngươi còn chưa đủ tư cách!" Thái Sử Lan thân nhiên nói, "Chúng ta nhóm lửa bắt cá, hai vị trợ giáo săn thú, ngay cả Cảnh Thái Lam cũng tự giác đi nhặt củi, các ngươi thì làm gì?"

Cảnh Thái Lam đang vui đầu ăn lập tức ngẩng lên, trên gương mặt nhỏ nhắn còn treo lơ lửng một miếng thịt gà. Nó nhe răng cười cười, đáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

"Thân phận của chúng ta chính là tư cách!"

"Hùng Tiểu Giai." Thái Sử Lan nói, "Cho trợ giáo Hoa xem thành tựu gần nhất của huynh."

Hùng Tiểu Giai ầm ầm đứng lên, bóng dáng như tháp sắt bao phủ nửa đồng lửa, Tiêu Đại Cường bên cạnh cười dài giữa đầu nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn kiêu ngạo. Hùng Tiểu Giai lắc lắc hông, sải bước đi tới. Thật khó có thể tưởng tượng một người to lớn dũng mãnh thế này lại có thể kết hợp bước đi một cách nhuần nhuyễn với một kẻ nhỏ nhắn gầy gò, tình cảnh trước mắt khiến ai cũng không đỡ nổi, chỉ có Sử Tiểu Thúy háng háng cổ vũ, "Đại Hùng! Kẹp chặt! Kẹp chặt!"

"Ngươi muốn làm gì?" Thiếu niên áo vàng hoảng loạn lui về sau, "Doanh Nhị Ngũ không cho phép ầu ẩu...Hai vị trợ giáo, các ngươi có quyền hay không?"

"Thử xem, gà ăn này mùi vị không tệ." Hoa Tầm Hoan đưa cánh gà cho Lí Phù Chu.

"Đa tạ." Lí Phù Chu nho nhã lễ độ nhận lấy.

Tiếng kinh hô cùng kêu cứu như gió thoảng qua tai hai người nào đó...

"Rầm" một tiếng, sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên, giây sau đã thấy Hùng Tiểu Giai trở về chỗ ngồi, ánh mắt có chút xấu hổ, "Không tốt lắm, lúc đầu vốn muốn treo hẳn lên cây..."

Mọi người yên lặng gật đầu - dính vào bụi cỏ thật ra tốt hơn nhiều...

Trong không gian yên ắng, giọng nói Thái Sứ Lan vẫn lạnh lạnh như cũ, "Lúc này đã hiểu hay chưa? Ở đây sức mạnh mới là tư cách."

Đám đệ tử phẩm lưu nhìn nhau một cái, lặng lẽ rời đi, không để ý tới thiếu niên áo vàng trong lùm cây. Sứ Tiểu Thủy không nhìn được lên tiếng, "Các người mặc kệ hẳn sao?"

"Có gai đây..." Có người lâu bầu nói.

Tô Á yên lặng đi qua, xách thiếu niên từ trong bụi cỏ ra, vẫy vẫy tay với Sứ Tiểu Thủy. Về mặt Sứ Tiểu Thủy vô cùng không tình nguyện, sau đó nàng lấy một cây châm từ trong ngực áo ra. Hai người bắt đầu giúp thiếu niên nhổ gai.

Sắc mặt đám đệ tử phẩm lưu lộ vẻ xấu hổ. Thiếu niên áo vàng ôm lấy đầu, khuôn mặt đỏ bừng, cắn răng chịu đựng không la lên. Đợi cho hai nữ tử giúp hẳn xử lý xong, chỉ lúng ta lúng túng nói lời cảm tạ.

Tô Á vẫn giữ yên lặng, Sứ Tiểu Thủy vỗ vai hẳn một cái, cười hi hi nói, "Dương Thành, lần sau ít chửi mắng chúng ta vài câu là được."

Dương Thành xấu hổ nhặt lương khô trên mặt đất lên, lặng lẽ đi ra một góc ăn, cũng không tới chỗ đám bạn có tiền của hẳn. Xung quanh đồng lứa lại khôi phục náo nhiệt như ban đầu, bất quá lần này đám người đã phân chia rõ ràng hơn, nội bộ đệ tử phẩm lưu cũng đã xuất hiện rạn nứt.

Thái Sứ Lan ăn được vài miếng, đảo mắt mới phát hiện thiếu mất một người. Ngay sau đó, nàng mơ hồ nghe được tiếng khóc từ phía sau truyền đến. Nàng đứng lên, cầm theo nửa con gà, đi về phía tiếng khóc phát ra.

Dưới một thân cây to lớn, Thẩm Mai Hoa vùi đầu vào gối khóc thầm, hai vai rung động, không hề phát hiện có người đã đến. Ban nãy nàng cũng muốn làm việc cùng đệ tử hàn môn, kết quả bị người ta chán ghét cự tuyệt. Cũng chẳng thể nào trách họ, người phản bội luôn luôn rất khó được chấp nhận. Sau đó, nàng lại dự định tiến tới chỗ đám đệ tử phẩm lưu, nhưng mấy người đó cũng đuổi nàng. Hiện tại, ngay đến một bữa cơm cũng không biết đi đâu để ăn, ai ai cũng nhìn nàng với ánh mắt thờ ơ bài xích, nàng chỉ có thể trốn trong góc tối khóc thầm.

Thẩm Mai Hoa đang đau lòng khóc lóc, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm phức, ngay sau đó, cánh tay bị thứ gì đó ấm nóng chạm vào. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải ánh mắt Thái Sứ Lan. Ánh trăng len lỏi qua lùm cây, soi sáng đường nét gương mặt người nọ, đôi mắt màu nâu sáng rực như sao, lạnh lùng nhưng không hề xa cách.

Nửa con gà nướng ở trước mắt nàng, thứ tỏa ra dường như không phải hơi nóng, mà là ánh sáng cứu rỗi một người trong thời khắc cô đơn lạnh lẽo nhất. Thẩm Mai Hoa há miệng, ngây ngốc nhìn Thái Sứ Lan, không dám vươn tay đón nhận. Tính cách Thái Sứ Lan vô cùng rõ ràng dứt khoát, tiếp xúc một hai lần liền lưu lại ấn tượng khó quên, vậy nên Thẩm Mai Hoa không cho là nàng tốt bụng mềm lòng. Nàng cảnh giác nhìn ngó xung quanh, sợ Thái Sứ Lan còn mang theo đao kiếm gì gì đó.

Thái Sứ Lan nhẹ buông tay, gà nướng bóng mỡ rơi trên tay áo Thẩm Mai Hoa. Nàng luống cuống cầm lên, hít hà mùi hương thơm phức, cuối cùng nhìn không được mà há to miệng gặm một miếng.

"A...Tay nghề tốt lắm..." Miệng đầy thịt gà, nàng mập mờ khen một câu, sau đó bỗng nhiên dừng nhai.

Cánh tay cầm thịt gà của Thẩm Mai Hoa cứng đờ. Thái Sứ Lan cũng không để ý, một lát sau, Thẩm Mai Hoa khóc thút thít, nước mắt rơi xuống lã chã, "Ồ ô...Ta nướng gà cũng rất ngon..."

Thái Sứ Lan không đáp.

"Ồ ô...Không phải ta cố ý khoe khoang...chỉ là...chỉ là ta rất vui..."

"Ồ ô...Ta không có muốn lấy lòng đệ tử phẩm lưu...Ta chỉ à...ta chỉ là...theo thói quen..."

"Ồ ô...Ta cũng không có cố ý nói xấu người...Ta...ta..." Nàng ngược khuôn mặt đầm nước lên, "...ta hơi đố kỵ người...người không ăn nói dễ nghe...không tươi cười...nhưng mọi người vẫn yêu thích người...Ta đố kỵ..."

Thái Sứ Lan ngồi xuống cạnh nàng, cau mày một cái, giục con gà suýt bị nước mắt vấy bẩn sang, xé một cái đùi ra, sau đó quăng lại cho nàng.

Thẩm Mai Hoa khóc lóc một hồi, tâm trạng đã bình ổn ít nhiều, nhìn Thái Sứ Lan bình tĩnh ăn đùi gà bên cạnh, không khuyên giải, không an ủi, cũng không nói tha thứ, bỗng nhiên cảm thấy mây mù như tiêu tan. Người này lúc nào cũng thờ ơ, cứng rắn, không chút quanh co uyển chuyển, nhưng chỉ cần có nàng bên cạnh, liền giống như có một ngọn núi vững chắc nâng đỡ sau lưng.

Nàng xé cánh gà ra, chọc cùi chỏ vào người Thái Sứ Lan, "Này, cánh gà rất ngon, xương đã nướng giòn cả rồi."

Thái Sứ Lan nhìn cũng không nhìn, "Tay người cầm vào, bẩn."

Thẩm Mai Hoa cười rộ lên.

"Ai..." Nàng xé thịt gà bỏ vào miệng, lặc đầu thờ dài, "Ta vốn tưởng rằng ta học Chi huy, tất cả mọi người sẽ phải tôn kính ta. Ngày hôm nay xem ra đã hiểu, thứ mạnh mẽ nhất thực chất là lòng người."

"Người vứt bỏ thân phận chính mình luôn luôn bị khinh thường. Chỉ có vượt qua xuất thân, mới có tôn nghiêm."

"Vượt qua xuất thân, mới có tôn nghiêm..." Thẩm Mai Hoa thì thào lặp lại, nhẹ răng cười, "Thái Sừ Lan, nữ nhân ngọc Tô Á kia ngay từ đầu đã muốn theo ngươi, ta vốn còn không đồng ý, hiện tại mới phát hiện, hóa ra mắt nhìn người của nàng ta rất tốt."

Thái Sừ Lan lặc đầu, "Không nhất định ai cũng phải theo ta." Nàng nhắm mắt lại, rất nhanh tiến vào trạng thái tu luyện, hơi thở nhanh chóng trở nên đều đặn.

Thẩm Mai Hoa hăm mộ nhìn nàng, cũng bắt chước khoanh chân, lặc lặc thân người, vuốt vuốt tóc, nửa ngày cũng không thể yên lặng.

Đợi đến khi Thẩm Mai Hoa khó khăn lắm mới ngồi yên được, Thái Sừ Lan lại bỗng nhiên mở mắt.

Bốn phía gió thổi yên ả, cách đó không xa, tiếng lửa bập bùng, tiếng nói tiếng cười vang lên không ngớt, mọi thứ dường như vô cùng bình thường. Có điều, trong lòng nàng lại vang lên báo động, giống như có nòng súng lên đạn bên tai, không ngừng ong ong rung động.

Gần đây Thái Sừ Lan tu luyện khí cơ, bồi dưỡng sự miễn cảm và linh hoạt, bởi vì có nền móng vững chắc nên tiến độ phát triển cực nhanh. Lúc này, mọi việc rõ ràng chưa hề phát sinh, nhưng nàng lại cảm thấy nguy hiểm đang tới gần.

"Triệu Thập Tam." Nàng ngẩng đầu lên, hô một tiếng.

Triệu Thập Tam từ trên tán lá nhanh nhẹn nhảy xuống. Thái Sừ Lan nói: "Ta cảm thấy không ổn."

Triệu Thập Tam ngần ra, sau đó vẻ mặt lập tức căng thẳng, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận một hồi, lại nằm sấp nghe ngóng một lúc, lặc đầu nói, "Đâu có đâu."

Lí Phù Chu và Hoa Tầm Hoan nghe tiếng động cũng chạy tới, đều nói không có chuyện gì. Ba người đều là cao thủ, cảm giác nhạy bén, tuyệt đối không thể sai lầm. Thẩm Mai Hoa thờ phào một hồi, Thái Sừ Lan lại nói, "Không thể không đề phòng."

"Mai Hoa." Nàng quay đầu nhìn Thẩm Mai Hoa, "Cho ngươi hai mươi người, ngươi phụ trách an bài, phải đảm bảo bất luận kẻ nào tới gần, mọi người đều không bị thương tổn, làm được không?"

Hai mắt Thẩm Mai Hoa sáng rực, lại do dự nói, "...Bọn họ sẽ nghe ta sao..."

Thái Sừ Lan vỗ vỗ tay, mọi người lập tức nhìn sang.

"Trợ giáo Lí vừa nói, hiếm lắm mới có dịp chúng ta được xuất doanh, hiện tại vẫn còn sớm, không bằng diễn tập một chút." Nàng bình tĩnh nói, "Bây giờ sẽ tiến hành kiểm tra thành quả rèn luyện trong thời gian qua của mọi người, tôi luyện khả năng phản ứng và ứng biến."

Ánh mắt Hoa Tầm Hoan sáng rực, lúc đầu nàng còn hơi lo lắng, một chút động tĩnh cũng không có, nếu Thái Sừ Lan vô duyên vô cớ huy động nhân lực, khiến cho đám đệ tử khủng hoảng lo sợ, có thể ảnh hưởng tới địa vị của Thái Sừ Lan. Không nghĩ tới nàng lại có thể sắp xếp ổn thỏa, như vậy, nếu như thật sự gặp nguy hiểm thì có thể kịp thời ứng biến, nếu không có chuyện gì xảy ra thì có thể coi như diễn tập. Lí Phù Chu mỉm cười nhìn Thái Sừ Lan, dường như rất vui vẻ vì nàng lo lắng mình ra làm lá chắn.

Mọi người quả nhiên vô cùng hứng thú, nhao nhao hỏi diễn tập thế nào. Thái Sừ Lan nói, "Phân hai tổ, một tổ công kích, một tổ kháng cự. Trợ giáo Lí và trợ giáo Hoa không tham chiến mà rời đi trước, tới thời điểm thích hợp sẽ sắm vai kẻ địch, tấn công cả hai tổ. Mọi người phải tùy cơ ứng biến, hợp nhất chống lại bọn họ. Sau đó, hai vị trợ giáo sẽ dựa vào biểu hiện của từng người mà cho điểm, cộng vào điểm sát hạch hàng năm của doanh Nhị Ngũ."

Ai nấy nghe xong đều vô cùng vui vẻ, nóng lòng muốn thử. Thái Sừ Lan lại nói tiếp, "Có thể tự mình lựa chọn tham gia hay không tham gia."

"Ta đi, ta đi." Đệ tử hàn môn vô cùng hăng hái. Về mặt đám đệ tử phẩm lưu lại lộ vẻ do dự, đề nghị này của Thái Sừ Lan có tính khiêu chiến, lại có thể tăng điểm, mọi người trong doanh rất ít khi có cơ hội cạnh tranh, vậy nên ai nấy đều không khỏi động tâm.

Sau một hồi do dự, Dương Thành thương tích đẩy người rút cuộc mở miệng trước, "Ta...ta có thể tham gia sao?"

Thái Sừ Lan gật đầu, lại nói: "Tuy chỉ là diễn tập, nhưng kinh nghiệm rút ra qua lần này sẽ vô cùng quý giá. Sau này, mọi người lên chiến trường, thứ đem gia đánh đổi chính là sinh mạng bản thân và huynh đệ. Tính mạng ai cũng quan trọng như nhau, không cho phép phân biệt giàu nghèo. Nếu như sợ chết, bán đứng chiến hữu, gặp địch khiếp sợ, hay là từ chối hợp tác thì đều bị trừ điểm."

Dương Thành gật đầu, bước vào đội ngũ đệ tử hàn môn, "Các ngươi lúc nào cũng chê cười chúng ta được nuông chiều từ bé, không phải nam nhân. Hôm nay ta nhất định để các ngươi thấy."

Có hấn cầm đầu, đệ tử phẩm lưu lần lượt gia nhập.

Hoa Tầm Hoan thấp giọng lẩm bẩm, "Nữ nhân chết bầm, nhiều người như vậy, tính điểm kiểu gì?!"

"Nhìn ai vừa mất thì cho thôi." Thái Sử Lan bình tĩnh tiến lên.

Hoa Tầm Hoan: "..."

"Đây chính là cơ hội để mọi người bộc lộ bản thân." Thái Sử Lan nói, "Sở trường của mọi người là gì? Tự mình xin đi giết giặc? Hay là phân công hợp tác?"

Đám người bắt đầu tụ tập bàn bạc. Hoa Tầm Hoan nhìn xa xa, không khỏi lên tiếng cảm thán, "Lí tiên sinh, người xem, đệ tử hàn môn và phẩm lưu tụ chung một chỗ, nỗ lực vì một việc, từ khi thành lập doanh Nhị Ngũ tới nay, đây là lần đầu tiên có chuyện này."

"Thái Sử cô nương không phải người thường." Lí Phù Chu mỉm cười, "Trong tương lai, thứ nàng thay đổi có thể không chỉ là doanh Nhị Ngũ thôi đâu."

"Ta lại cảm thấy, nàng có thể thay đổi người mới là điều kỳ lạ nhất." Hoa Tầm Hoan nghiêng đầu vui đùa, "Lí tiên sinh, quen biết người mấy năm, ngoài nụ cười lúc nào cũng dán trên mặt, ta cũng chưa thấy người đối xử đặc biệt với bất kì nữ nhân nào. Nàng sẽ trở thành ngoại lệ chứ?"

Lí Phù Chu thoáng trầm mặc, bỗng nhiên nói: "Đến rồi!"

Hoa Tầm Hoan ngẩn ra, lập tức lắng tai nghe. Mà trên cây, Triệu Thập Tam đã xẹt qua như gió, cúi đầu phát ra ám hiệu, bắt đầu bố trí thủ hạ của mình ẩn núp.

Bên kia, các đệ tử cũng đã thảo luận xong, chỉ nghe giọng nói Thái Sử Lan vang lên rõ ràng, "Thẩm Mai Hoa, chỉ huy! Bác kích bảy người, quân trận hai người, tiền thuật năm người, thương pháp bốn người, đao pháp năm người...Chuẩn bị chiến!"

Tiếp đến là giọng Thẩm Mai Hoa, "Khí giới ba người làm công binh, đào hào ba thước ở sườn núi bên rừng! Rút lui ba bước rồi bố trí cọc!"

"Bác kích bảy người trông coi hai cánh!"

"Quân trận hai người một công một thủ, tự điều chỉnh đội hình của mình!"

"Tiền giả lên cây."

"Thương giả phòng thủ ba hướng!"

...

"Thái Sử Lan thật sự vô cùng thần kì..." Hoa Tầm Hoan lẩm bẩm, "Rốt cuộc nàng làm sao mà biết..."

"Thẩm Mai Hoa nếu gặp được mình chủ..." Lí Phù Chu lại nói, "Thành tựu sau này không thể đoán trước."

Hoa Tầm Hoan không hiểu nhiều về chỉ huy, nghe vậy thì quay sang nhìn hẩn. Lí Phù Chu nói, "Thái Sử Lan nói là đối chiến, Thẩm Mai Hoa lại biết trước nội tình cho nên mới bố trí như vậy, nhìn qua giống như phân chia công-thủ, kỳ thực tương hỗ lẫn nhau, trong nháy mắt có thể chuyển hóa thế tiến công. Nàng không rõ địch tới từ đâu, không nên phân tán nên mới ngưng tụ lực lượng, hình thành thế đao nhọn, rồi lại bố trí tầng tầng lớp lớp để tiện việc phòng bị...Quả nhiên là thiên tài chỉ huy!"

Hoa Tầm Hoan chăm chú quan sát Tô Á và Thái Sử Lan, "Tô Á trầm ổn kiên nghị, là tính cách cần có của một người phòng hộ, Thẩm Mai Hoa bề ngoài hào sảng kỳ thật cẩn thận vô cùng, suy nghĩ linh hoạt, chỉ huy tài giỏi. Thái Sử Lan cũng là thủ lĩnh trời sinh. Tương lai các nàng trưởng thành, quả thực..."

"Sao lại quên mất chính mình như thế?" Lí Phù Chu cười, ánh mắt mang theo ẩn ý, "Hoa Tầm Hoan xuất thân Ngũ Việt, thông thạo ngôn ngữ các nước, võ nghệ phi phàm, chiến đấu anh dũng, một dũng tướng số một."

"Ha ha..." Hoa Tầm Hoan cười to, "Ừ, người nói đúng! Nói không chừng mấy nữ nhân bọn ta sau này đều sẽ trở thành kẻ thống trị mới của Nam Tề đây! Thế nào? Từ giờ trở đi nhớ cẩn thận một chút, đừng có đắc tội bọn ta. Trước mặt người giờ đây chính là những nhân vật khuynh đảo Nam Tề trong tương lai đấy. Ha ha..."

Nàng vui vẻ ưỡn bụng rồi đi. Phía sau, nụ cười trên môi Lí Phù Chu dần dần biến mất.

...

Thời gian chỉ huy bày binh bố trận đã xong, mọi người đều đứng vào đúng vị trí của mình, Cảnh Thái Lam ở lại trong lều. Thái Sử Lan không lo lắng cho an toàn của nó, bởi Triệu Thập Tam sớm đã chỉ huy một đội hộ vệ ở gần, bọn họ sẽ không màng tới sống chết của người khác, chỉ phụ trách an nguy của Cảnh Thái Lam.

Mọi người vô cùng khâm trọng, dường như đều nín thở. Tô Á lại không tham gia đánh trận, chỉ đứng lặng bên người Thái Sử Lan, chậm rãi lau cung của mình. Thẩm Mai Hoa và vài người khác đứng cùng một chỗ, ẩn thân sau gốc cây ở trung tâm.

"Tô Á, ngươi nên tham gia diễn tập." Thái Sử Lan nhú mày.

"Ta nói rồi, ta theo ngươi."

"Ta cũng nói rồi, không cần ngươi giúp đỡ." Thái Sử Lan chưa bao giờ khách khí.

"Ta không quan tâm." Tô Á khàn giọng, "Bọn ta là người trong giang hồ, nhận ân tất báo. Ca ca ta chết dưới mũi tiễn, ta nằm mơ cũng muốn học tiễn thuật để trả thù." Nàng gần từng chữ, "Nếu như không có ngươi, ta vĩnh viễn không thể hoàn thành tâm nguyện của mình."

Thái Sử Lan đành yên lặng, không nói lại nữa.

Lúc này, gió dần trở mạnh, mơ hồ đã có thể nghe được tiếng vó ngựa vang lên. Sử Tiểu Thúy thấp giọng cười nói, "Ai nha, không ngờ trợ giáo Hoa cùng trợ giáo Lí lại diễn chân thật như thế, lại còn dùng cả ngựa cơ đấy!"

"Phân tâm trong lúc chiến đấu, trừ điểm!" Thẩm Mai Hoa lạnh giọng quát, rất có sát khí.

Sử Tiểu Thúy không cam lòng ngâm miệng...

Ánh trăng mờ mờ ảo ảo, con đường ngoài bìa rừng trở nên ngoằn ngoèo ma quái. Lúc này, ở cuối đường nhỏ đột nhiên xuất hiện bóng người. Tất cả đều ngẩn ra, vốn còn tưởng hai bên công thủ phải khai chiến trước, ai ngờ "nhóm trợ giáo" lại đến nhanh như vậy. Nếu thế, trước tiên đương nhiên phải hợp lực kháng địch.

Mọi người tập trung tư tưởng đề phòng, chỉ cần một tay giơ lên giữa không trung của Thẩm Mai Hoa hạ xuống, bọn họ sẽ nhất tề xông lên công kích. Trước đó, hai vị trợ giáo đã dặn qua, thấy "địch nhân" không được nương tay, nhất định phải dùng hết sức mà ứng phó. Mà đám đệ tử đương nhiên hiểu rõ, tất cả bọn họ hợp lại cũng không thể chống lại hai vị trợ giáo, cho nên vũ khí lúc này đều là đao thật thương thật.

Bóng người kia ban đầu còn mộng lung mơ hồ, sau đó có thể thấy được là cưỡi ngựa mà đến. Có điều tư thế cưỡi ngựa vô cùng kỳ dị, cong cong vẹo vẹo, điên cuồng nghiêng về phía bìa rừng, sau đó bỗng nhiên ngã xuống. Mà tư thế ngã của người kia vô cùng cứng nhắc, không giống bay ra ngoài, mà ngược lại giống ngã chổng vó hơn.

"Là trợ giáo Hoa sao!? Cuối cùng ta cũng được mở rộng tầm mắt." Bọn đệ tử cười thầm.

Chỉ có Thẩm Mai Hoa là biết trước nội tình, ánh mắt sắc bén không dám thả lỏng. Sau khi phát hiện điểm này, cánh tay giơ được một nửa trên không trung bỗng nhiên dừng lại. Nhưng bởi vì trước đó có người khản trương, dây cung kéo căng không thể không chế. "Vút" một tiếng, một mũi tên xé gió lao khỏi rừng cây.

"A!" Một tiếng kêu đau mơ hồ truyền đến, người nọ lăn một vòng trên đất, trên đùi máu me đầm đìa chảy ra.

Tất cả mọi người ngây ngốc - hai vị trợ giáo đang diễn tuồng sao!?

Đúng lúc này, Thái Sử Lan đột nhiên vỗ vai Thẩm Mai Hoa. Thẩm Mai Hoa vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một mảng lớn bóng đen phía trước, tiếng móng ngựa hỗn loạn điên cuồng truyền đến.

Quả nhiên có rất nhiều địch nhân!

Lúc này, ai nấy đều đang phân tâm. Thẩm Mai Hoa trong cái khó ló cái khôn, quát khê, "Đây là kiểm tra! Đừng trúng kế sách mê hoặc của hai vị trợ giáo, giữ nguyên kế hoạch chiến đấu ban đầu!"

Đám đệ tử tỉnh ngộ, lập tức lên tinh thần lần nữa. Dương Thành học thương pháp, thăm dò đám khói đen lớn phía trước, le lưỡi nói: "Hai vị trợ giáo quả nhiên chịu bỏ ra công sức, huy động được nhiều người như vậy!"

"Thái Sử Lan." Biểu tình Thẩm Mai Hoa vô cùng nghiêm trọng, "Đối phương đông người, ý đồ không rõ, chúng ta không thể động thủ trước."

"Ngươi an bài đi." Thái Sử Lan giao phó toàn quyền cho nàng, sau đó tự mình tiến lên nâng người bị thương dậy. Gương mặt người nọ bầm đầy bụi đất, sắc mặt tiêu tụy, nửa hôn mê, lẩm bẩm "Cứu ta...cứu ta..."

"Kẻ địch quá nhiều, lập tức thực hiện kế sách dụ địch thâm nhập! Biến đổi trận hình!" Bên kia, Thẩm Mai Hoa phát động hiệu lệnh.

Hai vị trợ giáo căn bản không hề rời đi mà đứng trên tán cây cách đó không xa quan sát, lúc này đều âm thầm gật đầu.

Chỉ khoảng nửa khắc, nhóm người kia đã tới gần trước mắt.

"Bắn cung!"

Tiến thủ đồng loạt xuất tiễn, mũi tên sắc bén gào thét lao ra, vượt biên rừng ba thước, "phập" một tiếng, cắm trên nền đất. Tiễn cắm trước móng ngựa ba thước, trong giang hồ Nam Tề chính là mang ý cảnh cáo và dò hỏi.

Kỵ sĩ trên ngựa lập tức ghì dây cương, tuấn mã hí dài một tiếng, về lên đường nét chiến binh anh dũng dưới trăng.

"Có địch!" Người nọ chột quát, "Giết!"

Một chữ "Giết!" vừa vang lên, Thái Sử Lan liền biết tình hình không tốt. Lần này tám phần mười đã gặp phải thổ phỉ trong núi!

"Bắn!" Trước khi Thẩm Mai Hoa kịp phản ứng lại, nàng đã lớn tiếng hạ lệnh.

Thanh âm của nàng cùng tiếng "Giết!" kia của đối phương dường như vang lên cùng lúc. Lờn vừa dứt, "oành" một tiếng, đối phương xuất tiễn! Cung nặng tiễn nặng!

Loạt tên màu đen giống như mây mù bên núi bỗng nhiên nổ tung, chớp mắt đã lao tới trên đỉnh đầu. Nơi nào nó đi qua, nơi ấy cành cây to lớn đồng loạt đổ gãy.

"A..." một tiếng, một tiễn thủ thiếu kinh nghiệm tò mò thò đầu ra, lập tức bị một mũi tên bắn trúng cánh tay. Cung tiễn rơi xuống đất, trong nháy mắt đã được đệ tử tiếp ứng phía sau trèo thang lôi xuống.

Thẩm Mai Hoa vừa sợ vừa giận - vạn vạn không nghĩ tới đối phương hỏi cũng không hỏi, chưa gì đã hung hãn giết người!

Khi trước Thái Sử Lan tự xưng nói có biến, nàng còn không tin, lúc này không khỏi cảm thấy may mắn. Nếu như không phải đã có chuẩn bị từ trước, đề cái đám không phân tốt xấu này xông vào, không biết là có bao nhiêu người phải chết!

Đối phương quả thật hung hãn, sau khi xuất tiễn lập tức lao tới, một kẻ đi phía trước điên cuồng cười lớn, "Giết hết!", sau đó giục ngựa chạy vào.

Móng ngựa to cỡ miệng chén tung bay, tráng hán che mặt rút đao ra, điên cuồng chém loạn. Ánh đao sáng như tuyết, mơ hồ lóe lên màu máu. Cây cối bốn phía đổ gãy, bụi gai bắn tung tóe. Đám đệ tử vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, trong lòng từ đầu tới cuối luôn cho rằng đây chẳng qua là một bài kiểm tra có độ khó cao mà thôi, cũng lắm cũng chỉ cảm thấy "nhóm trợ giáo" nhập vai quá tốt. Chỉ có Thẩm Mai Hoa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, dù sao nàng cũng chưa bao giờ đối mặt với tình huống căng thẳng như hiện tại, nhất thời kinh sợ, quên cả việc chỉ huy.

Trong lúc nàng yên lặng, âm thanh của Thái Sử Lan kịp thời vang lên.

"Bắn tên!"

"Ba hàng phía trước thay phiên ra thương!"

"Bác kích kéo thùng!"

Mệnh lệnh liên tiếp được đưa ra. Trước tiên, một nhóm tiễn thủ dụ đoàn ngựa tiến vào chiến hào. Những người đó xông tới như điên, tuyệt đối không nghĩ tới đám người nửa đường gặp gỡ này sớm đã chuẩn bị chiến hào và dây thùng. Con ngựa dẫn đầu đập phải chiến hào, một tiếng thét kinh hoàng vang lên, đám ngựa phía sau cũng liên tiếp ngã xuống, trong nháy mắt đã hạ được mười con.

Thảm cỏ văng lên, rơi xuống chân Thẩm Mai Hoa. Nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, nhanh chóng tiếp nhận quyền chỉ huy.

"Triệu Thập Tam!" Thái Sử Lan quát chói tai, "Đa còn lông mọc, còn chồi đâm cây! Qua đây!"

Triệu Thập Tam cũng nhanh nhẹn dẫn theo hộ vệ xuất hiện. Hắn đương nhiên nhìn ra địch nhân vô cùng hung hãn, không thể ngăn cản ở ngoài rừng cây, nếu như để chúng xông tới thì tất cả đều gặp nguy hiểm, bao gồm cả Cảnh Thái Lâm.

"Vòng thứ nhất, thắng!" Thái Sử Lan hét lớn, "Trợ giáo Hoa trao quyền ghi điểm cho ta. Ai giết được địch đều sẽ được khen thưởng!"

Có trọng thưởng tất có người dừng cầm. Mọi người vốn bị sự hung hãn ngoài sức tưởng tượng của địch nhân dọa sợ, lúc này được kích thích, máu nóng sôi trào. Hùng Tiểu Giai "Gào!" một tiếng, hai tay xoay lang nha bổng xông ra, tiểu công Tiều Đại Cường thân hình rắn nước theo sát phía sau, kêu to, "Xông lên, xông lên!"

Hùng Tiểu Giai trời sinh sức khỏe hơn người, xông ra xoay gậy đập một hồi, trước tiên đập bất tỉnh đám người vừa rơi khỏi ngựa. Tiều Đại Cường ở phía sau hắn không ngừng chỉ dẫn, "Phía sau bên trái! Quẹo phải! Phía sau có địch!"

Một tên to béo da đen nhảy xuống ngựa, đập lên thi thể của đồng bọn, nhanh chóng vọt tới. Người còn chưa đến, ánh đao đã lóe sáng. Hùng Tiểu Giai mạnh mẽ đón nhận, trong tiếng hít thở dồn dập, "rầm" một tiếng, thân thể cả hai đều lắc lư. Tên béo da đen lui lại nửa bước, Hùng Tiểu Giai đỏ bừng mặt. Tiều Đại Cường như rắn trườn qua, thừa dịp đối phương không đứng vững, nhanh nhẹn dùng gậy đập lên chân hắn.

"Ai nha!" Tên béo hét thảm một tiếng, ôm lấy chân đau.

Đám đệ tử cười to, không khí lập tức giảm bớt căng thẳng, động tác mọi người cũng ngày càng ổn định và có thứ tự. Tiễn thủ đầu vào đây, ba đợt thay phiên bắn tên; đầu thương dựa theo chỉ huy, đợt thời cơ đối phương đứng chưa vững thì ra tay; đệ tử am hiểu bác kích* và cận chiến lao vào chiến đấu, phụ trách đánh ngã địch nhân. Dần dần, mọi người không những ngăn trở địch nhân ở bìa rừng, mà còn có thể bao vây quanh chúng.

(bác kích: vật lộn)

Lúc này, đối phương đã cảm thấy tình hình không đúng, một gã nam tử che mặt cúi đầu, phần nộ quá lớn, "Xảy ra chuyện gì? Bọn này còn có mai phục ở đây?"

"Bắt giặc phải bắt vua trước!" Một người khác lên tiếng, "Ba kẻ trong rừng kia!"

Ánh mắt hần gắt gao khóa lại trên người Thái Sử Lan, Thẩm Mai Hoa và Tô Á.

"Đem cung tới!"

Tên lập tức được dâng lên, mũi tên ngậm độc, màu xanh thẫm như mắt rắn lóe sáng trong bóng đêm.

Thái Sử Lan còn đang chuyên tâm quan sát chiến sự bỗng ngừng đầu - báo động lại sinh ra! Còn chưa thấy được mũi tên bắn lên, nàng đã dứt khoát đẩy ngã Thẩm Mai Hoa, sau đó nhanh chóng kéo theo Tô Á lui ra sau.

"Vút!"

Ba mũi tên xé gió lao đến, vòng vèo một cách kỳ dị trên không trung, vượt qua chiến trường, xông thẳng về phía cả ba. Một mũi tên xẹt qua mũi Thẩm Mai Hoa, xé ra một đoạn vải sợi, hai mũi tên còn lại cũng không kém phần, hướng thẳng mặt Thái Sử Lan và Tô Á.

"Vút!" một tiếng, Tô Á trước giờ vẫn cầm cung trên tay đột nhiên bắn tên!

"Phập", mũi tên trắng xóa của nàng ra sau mà đến trước, bắn trúng giữa thân tên đen. Hai mũi tên kia lập tức gãy vụn, mảnh gỗ bắn ra bốn phía. Mũi tên bị đứt đuôi bắn về phía mặt Tô Á, mũi tên còn lại cũng bị lệch hướng một chút, nhưng vẫn như trước tiên thẳng đến bả vai nàng!

Khuôn mặt Tô Á không hề biến sắc - chỉ cần Thái Sử Lan không sao, đó chính là thành công!

Hoa Tầm Hoan trên cây cách đó không xa vội vàng muốn nhảy xuống, "Đến lúc rồi! Chúng ta nên ra tay thôi!"

"Chờ chút!" Lí Phù Chu túm lấy bả vai nàng.

Mũi tên mạnh mẽ lao tới, Thái Sử Lan bỗng nhiên vươn tay.

"Phá!"

Trong bóng tối, một cánh tay tuyết trắng suýt chạm tới mũi tên, mũi tên bỗng nhiên hơi chấn động, sau đó lại vẫn gào thét lao về phía vai Tô Á. Tô Á nhắm nghiền mắt, chờ đợi con đầu ập đến. Nhưng sau đó, nàng lại mở mắt nhìn thẳng. Mũi tên màu đen vô thanh vô thức rơi xuống trước mặt nàng. Tô Á cảm thấy bả vai đau đớn, nhưng lại không có máu chảy, giống như chỉ bị đập trúng mà thôi. Nàng đá đá mũi tên dưới đất, vừa nhìn kỹ vật đó, thân người lập tức cứng đờ.

Vẫn là mũi tên kia, nhưng chẳng biết từ khi nào đã không còn sắc bén như cũ, thế nên mới không thể xuyên qua da thịt nàng.

Thẩm Mai Hoa bò dậy, ôm lấy bắp đùi Thái Sử Lan, khóc lớn, "Người đã cứu mạng ta, từ nay về sau ta nguyện làm người của người..." Lời còn chưa nói hết, nàng đã bị Thái Sử Lan đá bay ra ngoài.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?" Hoa Tầm Hoan ngạc nhiên hỏi Lí Phù Chu. Một chớp quá nhanh, thoạt nhìn chính là Thái Sử Lan xoa xoa mũi tên của đối phương, sau đó không hiểu sao Tô Á trúng tên mà không bị thương.

Ánh mắt Lí Phù Chu thâm sâu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc này, đám đệ tử doanh Nhị Ngũ đã chiếm thế thượng phong, trải qua cảm giác hoang mang ban đầu, họ phối hợp ngày càng ăn ý, động tác ngày càng nhanh nhạy. Đối phương có gần trăm người, hung hãn nhảy vào rừng cây, hiện tại lại không thể tiến thêm một bước, muốn lui về cũng không thể, bởi Triệu Thập Tam sớm đã chỉ huy thủ hạ phong tỏa, cục diện dần dần biến thành một bên bị đánh, rất nhiều người đã mất hết sức lực, bị bắt làm tù binh.

"Trận đầu giành thắng lợi!" Hoa Tầm Hoan hưng phấn vỗ tay, đang muốn xuống dưới thu thập tàn cục, lại bị Lí Phù Chu giữ lại.

"Người nghe xem!"

Hoa Tầm Hoan ngẩn ra, nghiêng tai lắng nghe, khuôn mặt bỗng nhiên biến sắc, thân người nàng lập tức bắn ra, nhanh chóng hướng về phía sâu trong rừng cây. Ngay lúc nàng phi người ra, lều vải bên trong rừng cây cũng xuất hiện mấy bóng đen. Đối phương cũng dùng khăn đen che mặt, xuất hiện vô thanh vô thức, hết như ma quỷ.

Những người này rõ ràng là thừa dịp mọi người kháng địch ở phía trước mà đi đường vòng tiến vào. Ai nấy đều tập trung tinh thần ở phía trước, vô tình tạo cơ hội cho bọn họ lặng lẽ đi vào.

Mấy bóng người vừa xuất hiện, Hoa Tầm Hoan và Lí Phù Chu mới phát hiện, Thái Sử Lan ở bên dưới cũng đồng thời lao đi.

"Rầm!" một tiếng, Thẩm Mai Hoa vừa lồm cồm bò dậy lại bị đá văng, tiếp tục gằm đất...

Thế nhưng đã muộn một bước. Bạch quang lóe lên, như bão tuyết ập đến, một chùm ám khí bắn tới sau lưng Thái Sử Lan!

Phượng vĩ chiêm, phi yến tiêu, kim tiền tiêu, phi hoàng thạch, chông sắt,...bay đầy trời, gào thét mà đến. Đối phương ra tay vô cùng tàn nhẫn, chỉ sợ một thứ không đủ giết chết Thái Sử Lan, vừa bắt đầu liền dùng hơn mười loại ám khí.

Lúc này, Tô Á bị thương nên phản ứng chậm chạp, những người còn lại đều ở trước rừng cây, nơi này bỗng dưng biến thành tử địa!

Vút...

Lam ảnh xẹt qua bóng đêm, trong nháy mắt xuyên qua tán lá dày đặc, phiến lá cuộn cuộn rơi xuống như ngàn con sóng lớn. Nơi bóng lam ảnh đi qua, lá xanh tung bay khắp trời. Ông tay áo người nọ vung lên, mưa lá bỗng nhiên tụ lại như chảy ngọc, hoặc giống như giao long màu lục, điên cuồng uốn lượn theo ông tay áo người nọ, xoay tròn sát mặt đất, sau đó đột nhiên lao lên, mạnh mẽ đánh vào trăm nghìn ám khí.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, lá xanh lại ào ào rơi xuống, bốn phía mưa rơi lất phất, ngăn chặn tầm mắt mọi người. Bụi cát tung bay, Thái Sử Lan không khỏi hít một cái.

Ngay lúc đó, nàng phảng phất thấy được người nọ như thiên thần hiện ra trong màn mưa lá, tiến thẳng về phía này, duỗi tay nắm lấy. Thái Sử Lan chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, sau đó lập tức bay lên.

Trong khung cảnh mưa lá lất phất, màu xanh nhạt bao trùm trước mắt, hương thơm mát mẻ của cây cối ập vào mũi, tạt lên mặt, giống như đôi môi ai đó nhẹ nhàng chạm vào.

Thái Sử Lan cúi đầu nhìn xuống, phía dưới, tầng tầng lớp lớp lá xanh chưa tán, giống như một mảng mây mỏng bồng bềnh trong gió, phủ quanh thân người chính mình. Người nọ đang chạy như bay, nhưng gò má vẫn yên tĩnh như cũ, ánh mắt chuyển chú.

Nam nhân đang nghiêm túc, sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Mưa lá bao phủ thân hình Thái Sử Lan và Lí Phù Chu, đương nhiên cũng ngăn cản tầm nhìn kẻ địch. Người này tiếp tục bắn ám khí ra, nhưng đã sớm không có phương hướng cụ thể. Sau đó, hắn lập tức bị mây xanh che mắt, cuồng phong cuộn cuộn lao tới, hắn ta cả kinh lui bước ra sau gìn giữ tính mạng. Vừa mới rời khỏi một bước, mây xanh trước mắt chợt tan, một người thông dong bước ra. Ông tay áo vừa vung lên, một bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng chạm lên ngực hắn.

Kẻ nọ kêu lên một tiếng đau đớn, té ngã ra sau, ám khí cuối cùng trong tay vẫn không từ bỏ ý định mà lao đến. Búa nhỏ xoay tròn tiến tới. Lí Phù Chu giờ một ngón tay lên, đang định chạm vào cán búa. Nhưng đúng lúc này, Thái Sử Lan không quen bị ôm vùng vẫy muốn nhảy xuống, vô tình chạm phải cánh tay hắn. Ngón tay lệch hướng, búa nhỏ cũng bay lệch ra ngoài, thẳng hướng mặt Thái Sử Lan.

Khoảng cách quá gần, cảm nhận được tiếng gió rít gào ngay trước mặt, Lí Phù Chu vội vàng ôm lấy đầu Thái Sử Lan, né người sang một bên.

"Ầm" một tiếng, ánh bạc lóe lên, búa nhỏ lướt qua bả vai Lí Phù Chu, xé rách một đoạn áo bào dài.

Thái Sử Lan bị Lí Phù Chu ôm chặt trước ngực, cái búa này gần như lao qua chớp mũi nàng. Áo bào "xoẹt" một tiếng rách tan trước mắt nàng, hung y lập tức rơi xuống, mặt nàng chẳng khác nào dán vào bờ ngực trần trụi của Lí Phù Chu.

Da thịt chạm nhau, có chút ấm nóng, nhẵn nhụi mà co dãn, giống như chạm phải một đám mây. Mùi hương tươi mát ập đến, giống như không khí trong lành nhất thế gian, khiến người ta nhất thời quên đi mọi thứ, chỉ muốn hít vào một hơi, hoặc là vùi sâu khuôn mặt vào trong đó.

Thái Sử Lan vừa mở mắt đã nhìn thấy nước da xanh ngọc mang vẻ yếu ớt của người nọ, tầm mắt mở rộng một chút, lập tức chạm phải một điểm hồng nhạt, giống như anh đào...

Mi mắt nàng giật giật vài cái, nhanh chóng ngẩng đầu lên. Lúc này, Lí Phù Chu vẫn không yên lòng, cũng chưa phát hiện ra điểm kỳ lạ, lại còn gắt gao đè nàng xuống. Nhưng mi mắt Thái Sử Lan chớp động quá nhiều, chạm phải ngực khiến hắn ngứa ngáy, sau đó lại thấy trước ngực mát lạnh, có chút không bình thường. Lí Phù Chu cúi đầu, liền nhìn thấy hai mắt Thái Sử Lan đang nhìn thẳng nơi nào đó. Hắn giật mình buông tay.

Thái Sử Lan rũ mắt xuống, vội vàng tránh ra. Ngay lúc thân thể nàng rời khỏi vòng ôm của Lí Phù Chu, hắn đột nhiên có cảm giác mất mát.

Chưa từng ôm ấp, nhưng một giây trước, khi thân thể mềm mại co dãn của nàng vùng vẫy trong ngực hắn, trái tim hắn cũng như bị một chiếc đuôi cá khuấy động, đập loạn một hồi.

Hai người càng muốn nhanh chóng tách ra, lại hết lần này đến lần khác gặp chuyện không may. Thái Sử Lan bỗng hừ một tiếng, quay đầu đi.

Để tiện chiến đấu, nàng đã dùng một cây châm cột tóc lên, cuối cùng lại bị mắc trên hung y của Lí Phù Chu. Nếu như lúc này muốn thoát ra, liền khó tránh khỏi phải sờ loạn trước ngực Lí Phù Chu. Mà Lí Phù Chu muốn thoát ra, sẽ phải cúi đầu, khoảng cách gần như thế, hai người đều khó mà chấp nhận.

Cả hai nhìn nhau, bất quá trong nháy mắt, Thái Sử Lan dứt khoát nắm lấy tóc, mạnh mẽ dứt ra.

Xoẹt...

Chương 65: Nữ Nhân Của Ta!

Editor: Imelda Phạm

Y phục Lí Phù Chu vốn đã rạn nứt, trong nháy mắt bị kéo ra liên rách hẳn, da thịt như ngọc sáng lên trong bóng đêm...

Hắn cúi đầu vừa thấy, khuôn mặt lập tức biến sắc, bỗng nhiên đẩy mạnh Thái Sừ Lan.

Thái Sừ Lan bị đẩy liên ngăn ra. Nàng ngơ ngẩn, Lí Phù Chu cũng choáng váng. Hắn trước giờ luôn luôn tao nhã, tác phong ân cần, chưa từng thất lễ với ai, ấy vậy mà giờ phút này bỗng nhiên lộ ra vài phần vội vã cùng thô bạo. Hắn nhìn chăm chăm đôi tay mình, giống như không thể tin được hành động vừa rồi của bản thân.

Hai người hoảng hốt nhìn nhau, bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng. Ngay lúc này, một bóng người lóe lên. Hoa Tầm Hoan chạy vội đến, người chưa thấy đầu, tiếng nói đã vang vọng, “Sao rồi? Sao rồi? Các người thế nào? Thái Sừ Lan không sao chứ? Lí Phù Chu... A?”

Hoa Tầm Hoan lập tức ngưng lại nhai, miệng há to có thể nuốt vừa một quả trứng.

Uớt át... quá uớt át... thật con mẹ nó uớt át! Tay Thái Sừ Lan đè trước ngực Lí Phù Chu, Lí Phù Chu quần áo xộc xệch, y phục trên vai bị xé rách, nửa người trần trụi. Mà nhìn tư thế của Thái Sừ Lan, y phục kia rõ ràng do nàng xé.

Ặc, hai người này, một kẻ ôn hòa, một kẻ thờ ơ, đâu giống loại người thích làm trò đồi bại đâu! Lại nói, đây là đâu chứ? Địa điểm thích hợp, thời gian vừa lúc? Vẫn có thể thoải mái như vậy sao? Ừm, cũng có khả năng lắm, Thái Sừ Lan và tên kia vốn cũng không bình thường cho cam, đều là loại người mạnh mẽ...

Hoa Tầm Hoan nâng cằm, biểu tình ngày một phong phú, càng cười càng lộ vẻ dâm dăng...

Thái Sừ Lan lạnh lùng nhìn chòng chọc nàng ta. Hoa Tầm Hoan vội vàng ngậm miệng.

“Ta nói này...” Hoa Tầm Hoan chỉ vào y phục bị xé rách của Lí Phù Chu, âm thầm nuốt nước miếng, lại lấp bắp quay sang Thái Sừ Lan, “Tuy là hắn cứu người muộn một bước, nhưng dù sao cũng không làm lỡ chuyện, người cũng không thể cứ như vậy mà lột hắn ra nha!”

Thái Sừ Lan trừng mắt, nhanh chóng rời đi, “Nói nhảm!”

Nàng không hề phát giác một điều, từ khi Lí Phù Chu nhìn thấy vết rách, không nói một lời, chỉ vắn vè tà áo trên áo, ánh mắt ngập vẻ đau đớn.

...

Chiến cuộc cuối cùng cũng kết thúc. Ngoại trừ vài hắc y nhân đánh lén lúc sau bị Lí Phù Chu và Hoa Tầm Hoan âm thầm giải quyết, gần trăm kẻ địch còn lại, hơn ba mươi người chạy thoát, hơn bốn mươi người bị bắt làm tù binh, bảy tám người trong lúc giao tranh bị giết. Một trận này, có thể nói doanh Nhị Ngũ đã toàn thắng. Gặp phải tình huống “vô tình giết người”, là bởi vì sau khi Thái Sừ Lan đã nắm chắc phần thắng mới nói ra chân tướng. Một khi đám đệ tử hiểu rõ đây không phải diễn tập, thì lời đầu ra khách khí?

Lúc này, đầu của thổ phi chính là bằng chứng ghi công của doanh Nhị Ngũ.

Sau khi mọi người tỉnh táo lại cũng âm thầm cảm kích Thái Sừ Lan, nếu như không phải nàng lấy có “diễn tập”, chỉ e rằng bọn họ sẽ không thể bình thản ứng chiến như thế, đối phương khí thế hung hăng, một khi trận tuyến ban đầu rối loạn, kết quả có lẽ sẽ là ngược lại.

Mấy đệ tử đem tù binh bắt được chia ra, dò hỏi một phen mới biết những người này quả nhiên là sơn phi gần đây. Nơi này ở cạnh hành tỉnh Tây Lăng, các thành Bắc Nghiêm không xa. Nhóm sơn phi chính là người Long Mãng Trại ở Long Mãng Lĩnh, chiếm núi làm vua đã lâu. Ba ngày trước, trại chủ và một nhà giàu ở thành lân cận phát sinh thù hận, vậy nên mới dẫn người đi tẩy huyết cả nhà hắn. Bởi có một người trốn thoát, bọn hắn mới truy sát đến tận đây, ai ngờ đụng phải đệ tử doanh Nhị Ngũ.

Lời khai của cả bọn đều giống nhau, xem ra là nói thật. Chỉ có Thái Sừ Lan nhìn thấy ánh mắt một kẻ lóe sáng, thoạt nhìn có vẻ không đáng tin. Thân phận người nọ là nhị thủ lĩnh nhóm sơn phi này, đại thủ lĩnh thì đã sớm chạy thoát. Thái Sừ Lan lúc này mới đột nhiên nhớ tới lúc trước có mấy bóng đen không cười ngửa lên vào, cảm thấy việc này còn có chỗ không ổn, liền bảo Thẩm Mai Hoa đưa nhị thủ lĩnh qua một bên, tiến hành thẩm vấn đơn độc. Sau đó, nàng đi sang chỗ Cảnh Thái Lâm. Tiểu tử vẫn ngủ say như cũ, âm ỉ náo loạn một hồi như vậy cũng không thể làm nó tỉnh dậy. Thái Sừ Lan chợt phát giác, từ sau khi dư độc trong người tiểu tử này được Dung Sở từ từ rút sạch, nó ngủ đặc biệt sâu, giống như mấy đời không được ngủ vậy.

Hoặc là, trước giờ nó chưa từng thực sự ngủ say?

Sát vách là một cái lều mới dựng để người bị thương kia nghỉ ngơi. Người nọ chính là người đầu tiên xông vào rừng cây, đuôi bị mũi tên bắn trúng. Vết thương của hắn đã được Tô Á xử lí qua, hiện tại đã thanh tỉnh. Lúc Thái Sứ Lan bước vào, liền nhìn thấy tên kia nhìn chăm chăm Tô Á.

Khi trước hỗn chiến, bóng đêm u ám, ai cũng không thấy rõ mặt mũi kẻ xui xẻo này. Hiện tại, sau khi nghỉ ngơi băng bó, rửa sạch vết máu, mới thấy rõ cậu ta chẳng quá cũng chỉ là một thiếu niên, bởi vì mất máu mà sắc mặt tái nhợt, diện mạo cũng coi như thanh tú. Ánh mắt tinh tường của Thái Sứ Lan nhanh chóng phát hiện, ngay một khắc nàng tiếng vào kia, Tô Á đã vội vã rút bàn tay bị thiếu niên nắm chặt ra. Hử? Nhanh như vậy đã vừa mất rồi? Trên đời thật sự có nhất kiến chung tình?

Thái Sứ Lan không đổi sắc mặt, lập tức xoay người, nói: “Tô Á, phiền người hỏi tình hình người này một chút, lát nữa nói ta biết.”

Nàng dứt khoát đi ra, Tô Á ngơ ngác nhìn theo bóng lưng nàng, gương mặt từ từ đỏ ửng.

“Tiểu Âm...” Thiếu niên kia một lần nữa nắm lấy tay nàng, “Nàng...sao nàng lại ở đây? Ta...ta tìm được nàng thật vất vả...Còn nữa, nàng, nàng sao lại biến thành thế này?”

Tô Á trầm mặc hồi lâu, sau đó rút tay về, nói giọng khàn khàn, “Trần công tử, xin nói cho ta biết chuyện xảy ra với huynh.”

“Giọng nói của nàng...” Thiếu niên họ Trần cả kinh, sắc mặt lập tức chuyển về thê lương, “Nàng gọi ta là Trần công tử...Tiểu Âm...rốt cuộc nàng cũng không chịu tha thứ cho ta...”

“Công tử quá lời rồi.”

...

Thái Sứ Lan đứng bên ngoài lều, chăm chú quan sát đoàn người đang bận bịu dọn dẹp. Màn trường phía sau bỗng được vén lên, Tô Á chậm rãi bước ra. Nàng xoay người lại, thoáng nhìn qua Tô Á. Hai mắt Tô Á cũng không có sung đỏ, chỉ là nét mặt dường như càng thêm lãnh đạm vài phần.

“Trần Mộ, nhà giàu thông thành, thương nhân buôn muối. Ba ngày trước, đạo tặc Long Mãng Lĩnh xông vào nhà hắn, giết nhà diệt họ, đúng lúc hắn du xuân ở chùa ngoài thành, may mắn tránh khỏi. Sau đó bị đuổi giết đến tận đây.”

Dây thanh của nàng bị tổn thương, nói chuyện rất khó khăn. Trước đây Tô Á ít khi mở miệng, từ khi theo Thái Sứ Lan mới học cách tóm tắt câu chuyện, tuy vẫn bị ngắt đoạn nhưng lại tương đối rõ ràng.

Thái Sứ Lan gật đầu, nghĩ thầm đạo tặc chiếm núi làm vua từ khi nào đã lớn mật như vậy? Còn có can đảm xuống núi lao ra trăm dặm, vào thành giết cả nhà người ta? Thương nhân buôn muối giàu có, hộ viện trong nhà không bao giờ thiếu, vậy mà đều chết không còn một mống? Cướp đốt giết hiếp qua lại như vậy, quan phủ địa phương lại không ai đuổi bắt?

Chỉ cần suy nghĩ tí mị một chút, liền cảm thấy chuyện này có rất nhiều chỗ không ổn

...

Bận rộn cả đêm, tới tận lúc trời sắp sáng, mọi người mới mệt mỏi nằm xuống. Thái Sứ Lan không ngủ được, chăm chú nhìn vào lều vải cách đó không xa. Ánh nến leo lắt phản chiếu thân ảnh Lí Phù Chu, hắn cúi đầu, hai tay đưa lên không trung, không biết là đang làm gì.

Thái Sứ Lan nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đứng lên, đi vào lều của hắn.

“Huynh đang làm gì vậy?”

Lí Phù Chu ngẩng đầu. Hắn chỉ mặc mỗi tiết y (áo lót) màu xanh nhạt, sạch sẽ mà thoải mái, trong tay còn cầm lam y bị xé rách ban nãy, còn có...kim chỉ. Một đại nam nhân bình thường nếu bị người ta phát hiện cầm kim chỉ chắc chắn sẽ tỏ vẻ lúng túng, nhưng ánh mắt Lí Phù Chu lại khiến người ta không có chút hứng thú cười nhạo hay kinh ngạc.

Cổ tiết y của hắn hơi thấp, xương quai xanh mờ hồ ẩn hiện, từ góc độ của Thái Sứ Lan nhìn sang chính là một đường bình thẳng tinh xảo, khiến người ta liên tưởng đến ngọc đá đẹp để quý phái.

Ánh nến vàng nhạt nhẹ nhàng mon tron da thịt hắn. Khiến cho phân nửa nữ tử thế gian nếu nhìn thấy cảnh này đều sẽ phải tim loạn chân run, hô hấp đình chỉ.

Thân người Lí Phù Chu vẫn ngay thẳng như cũ, không vì bản thân chỉ mặc tiết y mà ngượng ngùng, ung dung cất tiếng, “Ta muốn sửa lại y phục, nhưng mà...” hắn cười cười. Nụ cười âm áp, bình thản.

Thái Sứ Lan nhìn nhìn bàn tay hắn, chỉ tới giờ vẫn chưa xỏ qua kim khâu! Nam nhân này, có thể đem ám khí nhỏ như sợi tóc xuyên qua gân lá, nhưng lại không thể xỏ kim, thật là thần kỳ!

“Để ta thử xem” Thái Sứ Lan ngồi xuống.

Lí Phù Chu nhìn nàng – vị này nhìn qua cũng không giống người có khả năng may vá. Tuy là nghĩ vậy, hắn vẫn nở nụ cười rồi lùi sang một bên.

Lều vải nhỏ hẹp, sau khi Thái Sử Lan ngồi xuống cũng không tránh khỏi đụng chạm đầu gối người kia. Lí Phù Chu không xê dịch nữa, nàng cũng chẳng để tâm. Thái Sử Lan giờ cây kim lên, xuyên chỉ, nhìn qua võ cùng thành thạo. Lí Phù Chu mỉm cười nhìn nàng, nhẹ đặt tay lên đầu gối.

Thái Sử Lan cảm y phục qua, Lí Phù Chu nhìn thấy hình như có chút do dự, nhưng cũng không ngăn cản. Nàng nhìn nhìn vết rách to trên áo, nhũn mày. Nền bắt đầu từ đâu đây?

Nói thật, y phục bị xé thành như vậy, dù có may vá cũng không thể mặc lại. Lí Phù Chu tuy đơn giản, nhưng cũng không khiến người ta có cảm giác nghèo khó kệt si, chất liệu y phục của hắn đều mềm mại thoải mái, nhìn cũng biết giá trị không nhỏ, mặc dù giặt sạch lại mặc, nhưng càng lộ ra khí chất đặc biệt. Chỉ có duy nhất cái lam y này là khác, chất liệu hoàn toàn đối lập thứ khác, bởi vì lâu năm nên màu sắc đã phai nhạt, cổ áo và ống tay đều có dấu vết bị mài mòn, đường chỉ dày đặc. Có thể thấy nó đã được giữ gìn vô cùng cẩn thận.

“Ta chỉ muốn may vá nó cho tốt rồi cất đi.” Lí Phù Chu nhìn ra suy nghĩ của nàng, nhẹ nhàng giải thích, “Bộ y phục này, mỗi năm ta cũng chỉ mặc một lần. . . Không nghĩ năm nay lại bị rách. . .”

Thái Sử Lan ngẩng đầu nhìn hắn, hồi lâu mới cất tiếng, “Xin lỗi.”

Nàng chưa từng xin lỗi người khác, vậy nên giọng điệu lúc này vô cùng cứng nhắc.

Lí Phù Chu giật mình, mỉm cười, “Không sao cả. Y phục cũ rồi cuối cùng cũng sẽ hỏng, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.”

“Là y phục người thân làm cho huynh sao?” Thái Sử Lan hỏi, “Là vật kỷ niệm vô cùng quan trọng?”

Dưới ánh nến mờ ảo, hàng mi Lí Phù Chu rũ xuống, yên lặng mà ôn tồn. Từ góc độ của Thái Sử Lan có thể thấy khóe môi hắn run run.

“Uống nước không?” Hắn bỗng nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Không cần.” Thái Sử Lan tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được chỗ có thể bắt đầu, lập tức đâm tới. Sau đó đột nhiên dừng lại, tay hơi rút ra sau.

“Đâm trúng tay sao?” Tuy là nàng không kêu đau, nhưng Lí Phù Chu liệu sự như thần, hơi hơi nghiêng người, vội vã cầm ngón tay nàng lên.

Trên đầu ngón tay, một chấm đỏ chậm rãi nở rộ.

Lí Phù Chu không kịp suy nghĩ nhiều, liền đưa môi lại gần ngón tay bị thương của nàng. Thái Sử Lan kinh ngạc nhìn hắn. Ngay khi đôi môi hắn sắp chạm lên da thịt nàng, Lí Phù Chu bỗng nhiên chấn động, giống như nghĩ tới điều gì đó, vội vã thả tay nàng ra.

Từ khi lời kéo đến lúc buông bỏ chẳng qua cũng là trong nháy mắt, hắn ngửa mặt nhìn lên, nụ cười ôn nhu thường ngày đã biến mất, làn da hơi tái nhợt. Thái Sử Lan nhìn hắn, rút tay về, chậm rãi lau vết máu lên vạt áo.

Đầu ngón tay ma sát trên mặt vải dày, có chút thô ráp, sau đó lại hơi hơi đau xót, giống như tâm tình lúc này của nàng.

Nàng lập tức ôm lấy y phục, nói: “Ta sợ không làm được, để ta đi tìm Tô Á khâu lại rồi trả huynh sau.” Không đợi Lí Phù Chu lên tiếng, nàng đã vén rèm bước ra.

Một trận gió lạnh thổi qua, mảnh vải khẽ lay động, bạch y trắng trong thuần khiết của nam tử mơ hồ phiêu diêu dưới nền, gương mặt người nọ lãnh đạm, ánh mắt xa xăm. . .

Ngày hôm sau, đội ngũ tiếp tục lên đường. Sau khi mọi người bàn bạc hồi lâu, cuối cùng quyết định áp giải tù binh bắt được đi lĩnh thưởng. Lí Phù Chu đại diện viết thư gửi đến quan phủ địa phương, đề nghị phái người tới giúp đỡ áp giải. Nơi này cách thông thành chưa đến ba mươi dặm, cách thủ phủ Tây Lăng của Bắc Nghiêm trăm dặm. Đi được nửa ngày, đến thông thành, dựa theo kế hoạch, mọi người sẽ thông báo cho huyện nha thông thành, sau đó tìm một nhà trọ nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ đi thẳng tới Bắc Nghiêm. Có điều, vừa tới trước cửa thành, có người đã đứng đợi sẵn từ bao giờ.

“Tại hạ Liễu Cận, là người phụ trách văn án trong phủ Vương tri huyện thông thành.” Một văn sĩ trung niên tiến lên, phía sau là mười mấy phủ binh đứng đợi, “Phụng mệnh Đông ông, đặc biệt tới đón tiếp chư vị doanh Nhị Ngũ.”

Thế chế quân sự Nam Tề phân làm nội quân và ngoại quân. Năm vệ đóng ở kinh thành, ba quân trấn thủ biên cương. Mặt khác, bố trí sáu trăm ngàn phủ binh cấu thành từ con em quan lại lục phẩm trở xuống và gia đình tử tể, không thuộc quản lý của ba quân. Dựa vào quy mô hành tỉnh, thành, huyện, chia làm ba phủ binh là thượng – trung – hạ, phủ binh hạ có 800 người, thông thường đóng quân ở các huyện.

Lí Phù Chu tiến lên, một lúc sau quay lại nói, “Tri huyện thông thành nói chúng ta giúp họ bắt được bọn cướp trên Long Mãng Lĩnh, góp phần loại bỏ họa lớn cho nhân dân, hương thân bản địa nghe tin vô cùng vui mừng, đều yêu cầu huyện phủ nhất định phải giữ lại chư vị anh hùng, đêm nay bày tiệc ở Thụy Hoa Lâu, mong chúng ta không phụ ý tốt của hương thân phụ lão.”

“Tốt, tốt.” Hùng Tiểu Giai là người đầu tiên lên tiếng, hai mắt tỏa sáng.

“Ta nói này, chuyện lớn như vậy, mời một bữa cũng là chuyện nên làm.” Sử Tiểu Thụy dương dương tự đắc.

Đám đệ tử còn lại tuy là kiêu chế hưng phấn, nhưng gương mặt ai nấy đều đỏ bừng. Một đám đệ tử phẩm lưu đi tới, cười nói, “Đêm qua đã mệt mỏi rồi, hôm nay ở lại thông thành nghỉ ngơi một chút đi!”

Lúc này, ngay cả đệ tử hàn môn cũng không có ai phản đối. Trải qua một đêm kẻ vai chiến đấu, khoảng cách giữa hai bên đã được xóa nhòa hơn phân nửa. Tuổi trẻ đều như vậy, không có ai là hận thù dai dẳng cả.

“Huynh thấy sao?” Thái Sử Lan thấp giọng hỏi Lí Phù Chu.

“Đã đến nơi này thì dừng lại một đêm cũng không sao.” Lí Phù Chu nói, “Muốn từ chối bọn họ không phải chuyện khó. Nhưng mọi người quả thực đã cực khổ nhiều rồi, nếu như chúng ta từ chối tiệc rượu thì sẽ không thể ở lại, mà đi thêm chút nữa lại không có chỗ dừng chân, vạn nhất có kẻ đánh lén như hôm qua, chỉ e không ai chịu được.”

Thái Sử Lan gật đầu, Gai Nhân Gian trong tay áo khẽ động.

Mọi người thẳng tiến vào thành, chỗ ở đã sớm được huyện nha thông thành sắp xếp ổn thỏa. Cảnh Thái Lam vẫn yên lặng tựa vào người Thái Sử Lan. Chuyện nó đeo mặt nạ, Thái Sử Lan chỉ giải thích với mọi người là nàng đắc tội với Tây Cự, vậy nên cần phải bảo đảm an toàn cho Cảnh Thái Lam, mọi người cũng không hỏi thêm nữa.

“Ma ma” Nó bỗng nhiên kéo kéo tay áo Thái Sử Lan, chỉ vào một quầy bán chim ven đường, “Chim, chim.”

Sau khi ra khỏi doanh Nhị Ngũ, Thái Sử Lan nói với nó muốn giả làm mẫu tử, tiểu tử kia nghe được vô cùng há hê – rốt cuộc cũng đến ngày này! Có điều, về chuyện xưng hô, hai người đã chụm đầu bàn bạc rất lâu. Thái Sử Lan không thích cái chữ “nuong” này, Cảnh Thái Lam thì căn bản không biết gọi mẫu thân thế nào, nếu như xưng hô giống kiểu nó và vị trong cung kia, nhất định sẽ dọa chết mọi người mất! Cuối cùng, Thái Sử Lan bảo nó gọi “mẹ”, hai chữ “ma ma” cũng từ đó mà sinh ra.

(“mẹ” trong tiếng Trung là phát âm là “ma”, nên “ma ma” ở đây cũng có nghĩa là “mẹ mẹ”, giống kiểu Cảnh Thái Lam gọi Dung Sở là “công công” đấy ạ ^_^)

“Không mua.” Thái Sử Lan nói, “Cúm gia cầm.”

Cảnh Thái Lam đương nhiên nghe không hiểu nàng nói cái gì, ầm ức buông thông hai vai. Ánh mắt Thái Sử Lan xẹt qua người bán chim, lại tiếp tục quét qua đám người bán hàng rong ven đường.

“Đều nói thông thành phồn hoa, bây giờ mới thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Lí Phù Chu cười nói, “Quán ven đường cũng nhiều như vậy.”

“Ha ha, phải phải.” Liễu Văn Án liên tục gật đầu, “Thị tri huyện có phương pháp quản lý riêng, khiến cho nơi đây nhân dân sung túc, cuộc sống thái bình.”

...

Thông thành an bài quán trọ quả thật không tệ, bao liền ba viện, vô cùng sạch sẽ. Hoa Tầm Hoan đem tù binh bắt được giam lại ở viện từ phía trong cùng. Nàng còn đang do dự không biết nên để ai trông giữ, nha dịch thông thành đã lập tức vỗ ngực tiến lên, “Cô nương yên tâm! Mọi việc cứ giao lại cho huynh đệ chúng ta! Bên ngoài còn có phủ binh, đâu cần chú vị anh hùng Nhị Ngũ phải lo lắng. Mọi người cứ thoải mái uống rượu đi thôi, phụ lão thông thành đều ngóng trông gặp mặt mọi người, thiếu ai cũng không được đâu.”

“Vậy đành phiền các vị đại ca rồi.”

“Không có gì, không có gì! Bọn ta nhất định sẽ trông coi cẩn thận.”

Thời điểm lên đèn, cả tòa Thúy Hoa Lâu lung linh sáng rực, đèn màu lưu chuyển, rọi soi sắc mặt đỏ rực của đám người đứng đợi trước cửa. Lúc đám người Thái Sử Lan từ xe bước xuống, đập vào mắt chính là một đoàn lão gia nghiêm chỉnh đứng đó, sau lưng là một hàng dài mỹ nữ.

“Chư vị anh tài Nhị Ngũ hạ cố, thật là vinh hạnh của thông thành!” Một người râu ria đen nhánh tiến lên chào đón. Trên mép, một nốt ruồi son vô cùng bắt mắt. Nụ cười của ông ta vừa rụt rè lại vừa khách khí.

“Đây là đông ông nhà ta, phụ mẫu thông thành. Còn đây là Thị tri huyện, Thị đại nhân.” Liễu Cận lần lượt giới thiệu.

Thị tri huyện cười ha hả, lần lượt giới thiệu đám hương thân bên cạnh, đều là nhà giàu địa phương và thân sĩ nổi tiếng. Thái Sử Lan không kiên nhẫn đứng một bên, chờ Lí Phù Chu và bọn họ chào tới chào lui.

Nàng ăn mặc đơn giản, xen lẫn trong đám đệ tử nên cũng không có ai chú ý tới. Một lúc lâu sau, việc chào hỏi giới thiệu xong xuôi, có Lí Phù Chu và Hoa Tầm Hoan dẫn đầu, mọi người bắt đầu đi vào Thúy Hoa Lâu.

Lầu hai Thúy Hoa Lâu đã sớm bày tiệc, cả thảy có sáu bàn, giữa mỗi bàn đều dùng bình phong ngăn cách. Mọi đội tiểu nhị ăn mặc chỉnh tề chờ sẵn, bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi cho khách quý.

Từ xa xưa, chỗ ngồi của người Trung Quốc đã có quy củ, quy củ này không phải nói ai nên ngồi đâu, mà chính là nói rõ người nào phải ngồi chỗ này. Mà nhất định phải thoái thác ba lần, đầu tiên, bị người ta đẩy xuống thì phải đứng lên, sau đó khiêm tốn cảm ơn một hồi, lại bị đẩy xuống, lại tự đứng lên... Lặp đi lặp lại ba lần là được.

Lúc này nhiều người, cái vụ đẩy đẩy nhường nhường này lại càng trở nên náo nhiệt, mỗi vị trí đều phải trải qua một phen giằng dụa đấu đá lẫn nhau, bụi

bậm mới từ từ lắng xuống. Mẫu tử Thái Sử Lan đi sau cùng, nhìn đám người đang trước đùn đẩy qua lại, mãi cũng không thấy dòng người di chuyển. Cảnh Thái Lam mỉm máo xoa bụng, “Ma ma, con đói...”

“Vây ăn thôi.”

Thái Sử Lan bế Cảnh Thái Lam lên, vỗ vai người đứng trước, “Vui lòng cho qua.”

Người đang trước bị dọa cho giật mình, vội vàng nghiêng người để nàng đi qua. Thái Sử Lan thẳng tiến về phía trước, “Cho qua, cho qua, cho qua...”

Sau vài chục lần đập vai, cuối cùng hai người cũng vào được bên trong. Bàn cao nhất đã sắp sẵn rau trộn và ba món nóng, còn lại ba chỗ chưa có người ngồi. Mấy bàn còn lại vẫn đang đùn đẩy lẫn nhau, bên trên chỉ có rau trộn.

Thái Sử Lan không nghĩ nhiều, nhanh chóng đi đến, chọn vị trí có thức ăn nóng đặt trước mặt, để Cảnh Thái Lam xuống.

“Ăn đi.” Nàng nói.

Đám người đang đấu đá lẫn nhau hơi ngừng. Thi tri huyện, Lí Phù Chu và Hoa Tầm Hoan đã đùn đẩy xong, đều ngồi ở vị trí tôn quý nhất. Mấy chỗ còn lại vẫn đang nhún nhường kịch liệt, huyện thừa đại nhân sắp sửa được ngồi xuống.

Ánh mắt đám người là tả bắn sang, tung hoành ngang dọc trên người Cảnh Thái Lam, cường độ không khác tia X quang là mấy. Cảnh Thái Lam ngồi thẳng lưng, mí mắt cũng không thêm động.

Xời, nhìn cái gì mà nhìn? Ta đây mười lăm tháng giêng hàng năm đều ngồi lên vị trí cao nhất trong đại yến ở điện Quảng Ngự đây nhé!

Hai mẫu tử nhà này bỗng dừng từ đâu chen vào. Thằng nhãi này đấu đá cũng không thêm đấu đá, nhún nhường cũng không thêm nhún nhường, sáu ghế nhanh chóng đã đủ người. Huyện thừa ngồi dưới Thái Sử Lan, về mặt xem chừng có thể nặn ra nước luôn rồi.

Theo thường lệ, vào lúc khai tiệc, mọi người sẽ nói mấy câu khách sáo, cái gì mà chúc bệ hạ an khang, thái hậu an khang, quốc thái dân an, thông thành mưa thuận gió hòa, sau đó chính là một hồi lời kịch, đủ loại thổi phồng, đem mỗi đệ tử doanh Nhị Ngũ nặn thành hào kiệt có một không hai, cứu dân khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, phổ tế chúng sinh này nọ. Nói chung là văn tế đều đã được được các vị hương thân chuẩn bị đầy đủ, mỗi bài đều sẽ không giống nhau.

Thái Sử Lan nhìn ngó xung quanh, bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một cái ghế nhỏ. Nàng lại nhìn về mặt những nam nhân kia – ừm, nét mặt có vẻ rất muốn gây rối.

Quả nhiên, mọi người vừa mới ngồi xuống, gió thơm lập tức thổi đến, ngọc bội leng keng va chạm, đám nữ tử lúc trước đứng sau hương thân khoan thai tiến tới, đứng cười dài ở cửa sảnh.

“Đây là các cô nương trong Túy Hoa Phường của bốn huyện, thân phận trong sạch.” Liễu văn án tươi cười, “Các người qua đây, mau tới hầu hạ các vị anh hùng.”

Cảnh Thái Lam đang uống canh bỗng làm rơi muỗng xuống, vẻ bình tĩnh trong mắt lập tức biến mất. Thái Sử Lan nhìn lên, nước bọt tiểu tử này chảy thành sông luôn rồi.

Nàng lại nhìn nhìn, một cô nương đang lướt qua trước mặt Cảnh Thái Lam. Gương mặt cô nương này cũng chỉ coi như vượt mức trung bình, nhưng nơi nào nàng đi qua, ánh mắt đám người nơi đó đều đắm đắm nhìn vào một chỗ – phải rồi, chính là bộ ngực căng phồng của nàng ta. Người còn ở cửa sảnh, ngực đã chạm ghế đầu luôn rồi!

Ài, cũng không trách được, Cảnh Thái Lam trước nay đều không có sức chống lại mấy em gái ngực lớn thế này. Nãi nương xui xẻo ngày trước cũng do ngực lớn mới bị nó nhớ mãi không quên, cuối cùng ôm về kết cục thể thảm như thế.

Cô nương này xem ra cũng là một vật báu của thông thành. Nàng ta ngừng đầu ưỡn ngực, một bước ba rung, vô cùng hưởng thụ ánh mắt của mọi người. Điều tri huyện lúc trước nghiêm túc là thế, bây giờ lại cười tùm tùm nắm lấy tay nàng, nói: “Mị nhi, hôm nay nàng nhất định phải hầu hạ Lí tiên sinh thật tốt.” Nói xong câu này, ở một góc độ không ai nhìn thấy, ôm ta lặng lẽ cọ cọ mu bàn tay, nhào nặn bộ ngực nữ nhân nọ, khuôn mặt già nua nhất thời nhộn nhạo.

Mị nhi mỉm môi cười, khoan thai đi đến trước mặt Lí Phù Chu.

Hoa Tầm Hoan đặt đũa xuống, cười tùm tùm, chống cằm quan sát.

Thái Sử Lan vui đầu ăn uống.

“Này!”

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai vang lên, mọi người nhất tề run rẩy – sao lại có người quát tháo như thế, nhưng mà...giọng nói sao lại non nớt thế nhỉ?

Mọi người đồng loạt nhìn sang. Bên này, Cảnh Thái Lam đã nhảy lên ghế, chỉ thẳng mặt Mị nhi, nổi giận dùm dùm.

“Ta!”

“Ngồi xuống!” Thái Sử Lan vỗ vỗ mông Cảnh Thái Lam. Trước mặt mọi người không tiện trách móc, đợi đến khi về nhất định phải dạy bảo tiểu tử này một phen mới được!

“Ta...” Giọng Cảnh Thái Lam nhỏ dần, nhưng vẫn kiên trì muốn nói tiếp.

“Tiểu thiếu gia thật đáng yêu!” Mị nhi cười, nheo má Cảnh Thái Lam, sau đó đặt mông ngồi xuống bên người Lí Phù Chu.

“Ta...” Sau giây phút động chạm ngắn ngủi, Cảnh Thái Lam cảm thấy đủ rồi nha. Nó lập tức giật giật tay Lí Phù Chu, khóc lóc than thở, “Đừng tranh người này với con... Con nhường ma ma cho thúc không được sao...”

....

Hoa Tầm Hoan đang nâng cằm xem trò vui đập đầu lên bàn...

Lí Phù Chu đang mời rượu Mị nhi đánh rơi chén...

Thái Sử Lan đang ăn cá muối thì hóc xương...

Một người bình tĩnh như nàng, lúc này cũng không nhìn được mà muốn ngửa mặt lên trời mắng to hai chữ, mẹ mi!

Thái Sử Lan cầm đĩa lên, vô cùng thấm thía một điều, sự nghiệp giáo dục quả nhiên là chặng đường gian nan khổ cực nhất thế gian...

Cảnh Thái Lam thuận lợi cướp em gái ngực to về tay. Khi nó đem khuôn mặt nhỏ nhắn tựa lên vị trí bản thân ngày nhớ đêm mong, tiểu tử nào đó cảm thấy vô cùng sung sướng.

Thật lòng, từ khi nãi nương kia đi mất, đã rất lâu không cảm thấy hạnh phúc như vậy rồi!

Mọi người lặng lẽ cúi đầu, Điều trị huyện khinh bỉ liếc mắt nhìn ngực phẳng của Thái Sử Lan, phỏng chừng người này không có sữa ha!

Thái Sử Lan kiên định nhìn đĩa cá trước mặt. Hoa Tầm Hoan nhìn nàng, sau đó quay sang Lí Phù Chu, “Muốn cướp người thì mau mau cướp đi. Người không nói thì làm sao bọn ta biết đây? Người đã muốn cướp thì nhất định phải nói chứ, có khi bọn ta còn có thể giúp một tay nha...”

Lí Phù Chu gấp một miếng cá chích vào bát nàng, “Đây là cá bắt được sau lũ xuân, vô cùng thơm ngon, rất hiếm. Ném thử xem sao.”

“Thơm quá!” Hai mắt Hoa Tầm Hoan sáng rực, lập tức vui đầu chiến đấu hăng hái.

Thành công dồi lực chú ý...

“Nào, uống rượu, uống rượu.” Một vị hương thân nỗ lực phá vỡ không khí kỳ dị lúc này, nâng chén mời rượu.

Thái Sử Lan chăm chú nhìn vào chén rượu mát lạnh, thứ nước trong vắt như vậy lại không hề khiến nàng yên tâm, trong lòng luôn cảm thấy sốt ruột, bỗng nhiên nói, “Không uống rượu.”

Đám người đang định nâng chén ngăn ra.

Lí Phù Chu nhìn chén rượu trong tay, tiếp lời cười nói: “Suýt nữa thì quên mất, sự sinh doanh Nhị Ngũ trong lúc xuất doanh không được tiệc rượu mua vui, đặc biệt không thể uống rượu. Bọn ta không dám vi phạm quy định trong doanh, mong chư vị thứ lỗi.”

“Làm gì có chuyện dự tiệc không uống rượu.” Về mặt Điều trị huyện không cho là đúng, “Lại nói, mọi người xuất doanh không ai giám sát, quy định cái gì hả? Đầu cần để ý như thế, phá luật một chút cũng có sao... Ha ha...”

Một đám người nịnh nọt tươi cười, bắt đầu phụ họa, kiên trì rót đầy rượu cho Lí Phù Chu. Lí Phù Chu mỉm cười, nhẹ tay che miệng chén, “Đa tạ ý tốt của chư vị, chỉ là lần này Phù Chu chịu trách nhiệm quản lý đệ tử xuất doanh khảo luyện, nếu như cầm đầu vi phạm doanh quy, sau này làm sao có thể dạy dỗ đệ tử? Chư vị đại nhân đều là người hiểu sâu biết rộng, đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc này, mong đừng làm Phù Chu khó xử.”

Liễu văn án đang rót rượu cho hần dừng tay, gương mặt lộ vẻ xấu hổ, liếc mắt nhìn Điều trị huyện. Điều trị huyện cười khan một tiếng, nói: “Đã như vậy thì cất rượu đi thôi.”

Lí Phù Chu không uống, Thái Sử Lan không cho phép uống, Hoa Tầm Hoan còn bận ăn cá, đám đệ tử hần môn còn lại dù có thêm thuốc đến mấy cũng không dám vượt qua lời tri. Chỉ có mấy đệ tử phẩm lưu không thêm để ý, thì thầm, “Sao chúng ta chưa nghe qua quy định này? Quản trời quản đất cũng không quản được ông đây uống rượu. Nào, uống!”

Ngoại trừ một bàn kia, tất cả mọi người đều không ai động chén. Văn hóa trong nước tới giờ vẫn là văn hóa rượu, Nam Tề cũng không phải ngoại lệ. Hiện tại không có không khí, kỹ nữ vốn đảm đương việc mời rượu cũng đành rút lui.

Một bữa cơm ăn thật vô vị, đồ ăn lại còn mang lên rất chậm, thường thường một món ăn xong đã lâu, món mới mới được bung đến, đã vậy còn chỉ được cái mã ngoài. Tuy tình xảo sang quý, lại không thể chắc bụng. Rau xanh trong bữa tiệc cũng không ít, mơ, hạnh khô, son tra, măng sọt, tất cả đều là món khai vị, khiến người ta càng ăn càng đói, càng ăn càng chảy nhiều nước bọt.

Cảnh Thái Lam đã buồn ngủ từ lâu, nhưng vẫn kiên trì không chịu xuống ghế, bởi vì nó còn chưa ăn no. Đến trẻ nhỏ ăn cũng không no, đừng nói gì đến người lớn. Vậy nên qua giờ tan tiệc đã lâu, mọi người vẫn phải hóp bụng ngồi đợi.

Ăn nhiều son tra và mơ khô đương nhiên khát nước, Cảnh Thái Lam uống nhiều nước lại muốn đi tiểu. Thái Sứ Lan liền dẫn nó ra ngoài, vừa tới cửa đã bị hai gã sai vặt chặn lại, “Tiểu công tử muốn đi ngoài sao? Chúng ta nhất định sẽ hầu hạ thật chu đáo.”

Thái Sứ Lan nhìn chòng chọc bọn họ, hai người đón nhận ánh mắt nàng lại giống như bị kim châm, không nhịn được mà liếc mắt sang hướng khác, nhưng bàn tay nắm lấy Cảnh Thái Lam lại không có ý định thu hồi.

“Cảnh Thái Lam” Thái Sứ Lan ngồi xuống, chỉnh cổ áo cho Cảnh Thái Lam, “Tự đi vào nhà xí.”

Cảnh Thái Lam ngoan ngoãn gật đầu. Thái Sứ Lan buông tay, xoay người rời đi. Hai gã giữ cửa nhìn bóng lưng nàng dần dần khuất dạng, sau đó thở phào một hơi, dẫn đường cho Cảnh Thái Lam.

Thái Sứ Lan về chỗ ngồi, Hoa Tầm Hoan vẫn mãi mê ăn uống. Lí Phù Chu bỗng gấp một miếng măng sọt cho nàng, cười nói, “Măng sọt này ăn rất ngon, vô cùng tươi non, nàng ăn thử xem.”

Măng sọt đã được bung lên ba đĩa, tất cả mọi người đã ăn rất nhiều. Lúc này Lí Phù Chu đột nhiên gấp lên, ai nấy đều cười mập mờ.

Thái Sứ Lan nhìn măng sọt trong bát.

Măng sọt, hài âm “Chuyện gì?”

Nàng quét mắt nhìn mặt bàn, gấp một miếng bao tử hầm cho Lí Phù Chu. Lí Phù Chu đưa bát đón lấy, ngón tay hai người vừa chạm, liền vội vã thu về.

Bao tử hầm, hài âm, “Canh cửa.”

Ngay sau đó, hai người lập tức dùng bữa, dường như không có chuyện gì xảy ra, đều không lo lắng cho Cảnh Thái Lam, bởi vì còn có Triệu Thập Tam lúc nào cũng ở bên người nó.

Một lát sau, Cảnh Thái Lam cuối cùng cũng quay lại. Nó trèo lên người Thái Sứ Lan, ôm cổ nàng y y nha nha hát. Tất cả mọi người đều không chịu nổi, đồng loạt xoay mặt đi. Thái Sứ Lan nhân cơ hội đó lấy mảnh vải nhỏ kẹp trong cổ áo Cảnh Thái Lam ra.

Trên tám vải chỉ vụn vụn hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo viết bằng than củi – “Trở về!”

Đây là thông báo của Triệu Thập Tam do Cảnh Thái Lam phụ trách truyền đạt. Thái Sứ Lan nhìn xong, lập tức nhét mảnh vải vào tay áo.

Đúng lúc này, hai mắt Cảnh Thái Lam đột nhiên trắng dã, ngã ngửa ra sau, “Ai nha...con đau...”

“Sao thế?” Hoa Tầm Hoan và Thẩm Mai Hoa vội vã chạy lại. Đám đệ tử còn lại cũng bị kinh động, nhao nhao đứng dậy.

Cảnh Thái Lam liều mạng đảo trắng tròng mắt, miệng méo mắt lác sùi bọt mép, rơi vào trạng thái phát bệnh cấp tính. Sùi bọt mép đòi hỏi kỹ thuật diễn xuất cao siêu, nó đương nhiên không làm được, ô ô phụt phụt phun nước miếng ra ngoài, ngược lại giúp Thẩm Mai Hoa rửa sạch mặt.

Thái Sứ Lan vung ống tay áo, che mặt Cảnh Thái Lam đi, bế nó lên, sải bước ra ngoài.

Lí Phù Chu cũng đứng dậy, nói với Điều trị huyện: “Dường như có người phát bệnh, mong mọi người cho phép bọn ta quay về quán trọ trị liệu gấp.”

Hắn đứng lên, ngoại trừ mấy đệ tử phẩm lưu đã say khướt, đám người còn lại cũng đứng dậy theo.

“Hà tất bỏ gần cầu xa như vậy!” Điều trị huyện lập tức giang tay cản lại, “Các vị chớ hoảng sợ, tham dự tiệc rượu lần này còn có Phương tiên sinh trú danh bốn huyện. Ông cha vị này đã từng xem bệnh cho hoàng phi nương nương, tay nghề vô cùng tài giỏi, nếu như không ngại thì giao đứa nhỏ cho hắn, đảm bảo thuốc đến bệnh khỏi!”

“Tiểu nhi bệnh cũ tái phát, trong phòng ta có thuốc, cũng là thuốc đến bệnh khỏi, không cần phiền phức Phương tiên sinh.” Thái Sứ Lan không thèm quay đầu, vẫn đi thẳng về phía trước.

Rào rào một tiếng, vài nam tử ngồi gần cửa lúc trước không xưng tên bỗng đứng lên, ngăn chặn trước mặt nàng.

“Các người có ý gì?” Thái Sứ Lan lạnh lùng.

Về mặt người cản đường không chút thay đổi. Phía sau, Điều trị huyện cười nói, “Cô nương có chỗ không biết, theo phong tục bản địa, hôm nay là ngày phạm sát, nếu có tiệc rượu mua vui, chỉ e dẫn tới lộ thần, vô cùng bất lợi với chủ nhà. Nếu như đợi qua giờ Dậu mới ra cửa thì sẽ bình an vô sự. Cho nên bốn huyện tùy tiện ngăn cản, mong các vị thứ lỗi.” Sau đó, lão ta luôn miệng nói, “Đem thức ăn lên, đem thức ăn lên!”

“Ai dẫn lộ thần tóit thì người đó chịu.” Thái Sử Lan không nhìn bốn nam nhân trước mắt nữa, “Người gánh trách nhiệm là ta. Mau tránh đường!”

Bốn nam tử vẫn bất động như cũ, vẻ mặt u ám.

Thái Sử Lan yên lặng, đám đệ tử biến sắc nhìn nhau. Lúc này cho dù là thẳng góc cũng nhìn ra chỗ không ổn.

Giọng nói Lí Phù Chu trở nên lạnh lùng, “Điều trị huyện, ngươi có muốn giải thích thêm không?”

“Giải thích? Có gì mà giải thích?” Điều trị huyện thu lại ý cười, giọng điệu cũng nguội lạnh như núi đá, “Biết điều thì ở lại, cũng chính là tự giữ mạng mình; còn nếu không biết điều, vẫn muốn rời đi, đừng tránh ta vô tình!”

Hắn tựa người bên cửa sổ, lộ đầu ra ngoài, phát tay. Một nhóm người ngồi bên dưới lập tức vọt lên, đồng thời phát động tay áo, rút thanh đao lóng lánh bên hông ra.

“Thế nào?” Điều trị huyện cười nhạt, “Tốt nhất là các vị nên ngoan ngoãn lại đây đi thôi...”

“Động thủ!” Thái Sử Lan quát lên chói tai, cắt đứt tiếng cười của hắn. Nàng vừa lên tiếng, Hoa Tầm Hoan đã lập tức lao tới, đánh về phía người cản đường.

“Rầm”, âm thanh nắm đấm cùng da thịt va chạm như sấm vang lên, đầu kẻ kia chịu lực liền ngửa người ra sau, máu bắn tung tóe trong không trung như hoa trà, ngũ quan méo mó kỳ dị.

“Bốp” Thái Sử Lan một cước đã bay chệch đầu ngâm hoa bầu dục mà tiểu nhị vừa bung lên. Dầu nóng lập tức tràn ra thang lầu, chậu đồng bay xuống, đập nát kẻ đầu tiên xông lên. Lúc này, thang lầu toàn là dầu mỡ, những kẻ còn lại hoặc là bị dầu sôi bắn lên người, hoặc là trượt chân té ngã, trên bậc thang nhất thời náo loạn thành đoàn.

Cảnh Thái Lan còn đang giả chết nhanh chóng điều chỉnh gương mặt, lộ đầu ra ngoài cười ha ha. Thái Sử Lan không chút khách khí đạp lên đám người lăn lóc trên đất, chạy nhanh xuống lầu. Hoa Tầm Hoan cũng theo sát phía sau.

“Phản! Phản rồi!” Điều trị huyện không ngờ bọn họ sẽ phản kháng như thế, trợn mắt rống to, “Ngươi đâu! Bắt lấy bọn chúng!”

“Đồng ông” Liễu văn án tới gần hắn, nhỏ giọng, “Thật ra đây cũng không phải chuyện xấu. Lúc đầu chúng ta ép bọn chúng ở lại không có lý do, bây giờ có thể lấy cớ bọn chúng tập kích quan sai, náo loạn tửu lâu... Người xem...” Nói xong, hắn cầm một cái chén lên, lập tức úp ngược.

Điều trị huyện cười ha ha. Hắn tựa người bên cửa sổ – bốn phía đều là người mình, không cần lo lắng an nguy bản thân. Mặc dù Thái Sử Lan đã dẫn theo đám người chạy xuống, nhưng hắn cũng không lộ vẻ vội vã, quay đầu nhìn ra đêm tối ngoài cửa.

Xa xa, mơ hồ có một ngọn lửa bùng lên...

Vài đệ tử phẩm lưu xông tới, cả giận nói, “Tại sao? Tại sao? Các ngươi đang làm cái quái gì thế hả? Không phải các ngươi nói chúng ta là anh hùng tiêu diệt hãn phi hay sao? Bây giờ lại làm cái gì thế hả? Chúng ta cần giải thích! Giải thích!”

Điều trị huyện cười lạnh, “Tiêu diệt? Đúng là nhiều chuyện!”

Câu sau hắn nói rất nhỏ, đám người xung quanh đều không nghe rõ, vẫn tiếp tục tức giận chất vấn. Những thiếu niên này đều là lần đầu trải đời, lần đầu đối địch son phi giành về thắng lợi, ôm theo công lớn đi vào thông thành, vốn tưởng con đường làm quan rộng mở trước mắt, dọc đường hoa tươi đầy trời, dân chúng hoan nghênh, quan phụ mẫu bản địa tự mình tiếp đón, luôn mồm nói rằng anh hùng tạo phúc quê cha đất tổ. Bọn họ còn đang ở trên chín tầng mây, đắc ý tột cùng, bỗng nhiên chứng kiến cảnh tượng này, giống như từ trên cao ngã xuống, ngạc nhiên khó hiểu, chỉ thấy toàn thân ớn lạnh.

“Các ngươi muốn mang công tóit Bắc Nghiêm, sau đó lĩnh khen thưởng sao?” Điều trị huyện cười ha ha, “Ôi, tốt thôi, bắt ba mươi tù binh, đúng thật là công lao lớn! Có điều, ba mươi tù binh đang ở đâu vậy?”

“Cháy rồi!” Xa xa bỗng vang lên tiếng chiêng, kinh hô báo động.

Đám đệ tử vội vàng nhìn ra cửa sổ, ai nấy đều biến sắc – nơi bị cháy, hình như là quán trọ của bọn họ!

Chuyện bọn họ tiêu diệt hãn phi Long Mãng Linh đã báo cáo với phủ Bắc Nghiêm. Trên đường áp giải, tù binh bị chết cháy đều coi như phóng hỏa bỏ trốn, mọi người đều sẽ vướng phải tội bao che giúp địch chạy thoát.

“Mau đi cứu hỏa!” Các đệ tử không kịp chất vấn, đồng loạt xông xuống.

Điều trị huyện cười lớn, “Chư vị doanh Nhị Ngũ, không làm tròn chức trách, tất cả thành viên ra ngoài tham dự tiệc rượu, khiến cho tù binh có dịp chạy trốn, trên đường sát thương hương lão...”

Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ khiếp sợ – liên hoàn kế vô cùng thâm độc! Phóng hỏa thả địch còn chưa đủ, còn thêm tội giết người. Những tội danh này đã đủ để dập tắt tương lai của bọn họ!

“Khách quý của chúng ta, hiện tại các ngươi chính là tù nhân rồi, còn không mau quỳ xuống chịu trói...” Điều tri huyện ngửa đầu cười to, sau đó bỗng nhiên “A!” lên một tiếng.

Kế tiếp, chỉ thấy hần mạnh mẽ ngã ra sau, “vù” một cái lướt qua cửa sổ, ngã xuống bên dưới.

Biến cố đột ngột xảy đến, ai cũng không ngờ hần đang đắc ý vỗ đùi lại tự nhiên rơi xuống. Biên cửa sổ không thấp, mà khoảng cách giữa hần và cửa sổ còn không phải quá gần, căn bản không thể có chuyện vì cười quá sức mà rơi xuống. Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?

“Cười, cười cái con khỉ! Đồ miệng thôi!”

Một thân ảnh bỗng hiện ra dưới mái hiên cửa sổ, lạnh lùng mắng to. Trong tay người nọ vẫn cầm theo mấy cọng lông, nhìn kỹ thì hình như là mấy sợi tóc muối tiêu của Điều tri huyện.

Vừa rồi là hần ẩn thân dưới mái hiên cửa sổ, cạo trọc đầu Điều tri huyện?

“Thập Tam.” Lí Phù Chu này giờ vẫn đứng đối diện Điều tri huyện bỗng mở miệng, “Phái người tới quán trọ chưa?”

“Rồi.” Triệu Thập Tam gật đầu một cái, “Cũng không biết có kịp hay không.”

Đám đệ tử nghe hai người đối thoại mới biết đã có chuẩn bị, đều không nhìn được thở phào một hơi. Có điều, bọn họ quay xuống nhìn Điều tri huyện đang ngơ ngậy trong vũng máu, lại nhìn phủ bình và nha dịch đã tràn vào trong lầu, da đầu không khỏi tê rần.

Sát thương quan phụ mẫu chính là tội lớn, chuyện này giải quyết sao đây?

“Các ngươi giết tri huyện đại nhân! Các ngươi giết tri huyện đại nhân!” Huyện thừa run rẩy tay chân, dựa người vào tường, “Giết quan là tội chết! Các ngươi còn không mau...”

Một bạt tai của Triệu Thập Tam liền khiến hần câm miệng.

“Dài dòng cái gì, đi!” Thái Sử Lan ở bên dưới hét lớn.

Đoàn người lao ra khỏi tử lâu, dù sao cũng đã làm thịt tri huyện, sát thương thêm vài người cũng chẳng sao. Phóng hỏa thì phóng hỏa, giết người thì giết người, tội danh dù sao cũng đã định cả, họ gặp phải người lạ liền ra tay, đại sát bốn phương. Bởi vì trong lòng phần nộ, đám đệ tử doanh Nhị Ngũ ra tay so với đối phó sơn tặc Long Măng Lĩnh còn có phần ác độc hơn, trong tiệm ăn, máu thịt văng tung tóe, tiếng kêu thảm vang lên không dứt. Thúy Hoa Lâu trong nháy mắt biến thành Xuy Hoa Lâu – thứ rơi xuống chính là hoa máu.

Tiêu Đại Cường và mấy đệ tử không giỏi võ công công theo mấy đệ tử phẩm lưu chạy chính giữa. Mấy người kia thật ra cũng không uống nhiều, nhưng xương cốt đều mềm như bơ, hai mắt đều không thể mở, rõ ràng là bị hạ độc. Đám đệ tử hần môn nhìn sang, không khỏi rung mình một cái – lúc trước nếu như tất cả mọi người đều uống rượu, kết quả hiện tại ra sao, không cần nói cũng biết, họ lại một lần nữa nợ ân tình của Thái Sử Lan.

Bởi vì phải thủ tín với doanh Nhị Ngũ nên hộ vệ trong lầu cũng không nhiều lắm, nhưng ở phụ cận lại có không ít phủ bình mai phục. Họ dùng hỏa hoạn ở quán trọ làm tín hiệu, chỉ cần lửa bùng lên sẽ lập tức nhào vào lầu, nhưng bởi Thái Sử Lan phản ứng quá nhanh, đối phương không ngờ tới đám đệ tử lại vọt ra sớm đến vậy. Tuy rằng xa xa đã có mấy cây đuốc nhón nháo, nhưng phủ bình vẫn còn chưa tới kịp.

Hoa Tầm Hoan chạy trước mở đường, Lí Phù Chu dẫn theo vài đệ tử bác kích cản ở phía sau. Đợi đến lúc phần lớn đệ tử đã chạy thoát, Lí Phù Chu mới một mình đứng lặng ở cửa lầu, trên môi vẽ ra một nụ cười nhạt, thoạt nhìn giống hệt một thư sinh yếu đuối.

Người ở đây đều là quan viên nhỏ của địa phương, cấp bậc thấp, đương nhiên không biết thân phận thật sự của Lí Phù Chu, chỉ cho rằng hần giống như Hoa Tầm Hoan, chẳng qua cũng chỉ là một trợ giáo trong doanh Nhị Ngũ mà thôi. Lúc này, vị trợ giáo nào đó nhã nhặn ôn hòa, vô cùng ung dung dựa người vào lan can. Ánh nến chiếu lên nụ cười của hần, khiến cho người ta không khỏi thốt lên hai tiếng “mỹ nhân”, sau đó liền cảm thấy, phàm là người xinh đẹp đều thật yếu ớt, thật mỏng manh dễ vỡ.

Lúc này, huyện thừa lùi ra sau đám người, dự định kế thừa di nguyện của huyện lệnh, trước tiên tránh vào chỗ an toàn rồi chỉ huy phủ bình bao vây. Lí Phù Chu mỉm cười, vờn tay. Tay hần dường như nhẹ nhàng vờn ra, tốc độ cũng không nhanh, còn có vẻ rất ôn nhu, nhưng khi bàn tay chạm vào đầu người nọ, con ngươi hần lại giống như lóe lên một vệt sáng, mang theo nghìn vạn gió tuyết, vượt chân trời mà lao đến, sau đó, tuyết trắng lộp bộp rơi xuống, chỉ lưu lại một mảng trời đất sâu đen thăm thẳm.

“Rắc” một tiếng vang nhỏ, cũng là một đóa huyết hoa xinh xinh, từ khe nứt trên đỉnh đầu bắn ra, nhuộm đỏ hoa mai trắng vẽ trên đèn.

Cả phòng yên lặng như tờ.

Ai nấy chỉ cảm thấy vừa rồi giống như có tia chớp rạch ngang trước mặt, chớp mắt một cái liền thấy huyện thừa đứng thẳng bất động, dưới bàn chân dần dần tích tụ một thứ dịch màu vàng sẫm, mùi hôi tanh tràn ngập không gian.

Giờ khắc này, dù cho đệ tử doanh Nhị Ngũ hay Thái Sử Lan ở đây, đều sẽ khó mà tránh khỏi khiếp sợ – đây là Lí Phù Chu nhã nhặn của bọn họ hay sao?

Lí Phù Chu khẽ nhủ mảy, xoay người xuống lầu, không một ai dám đuổi theo. Sau một hồi, huyện thừa mò mịt giật giật cái cổ, sau đó có một vật rơi

xuống sàn gác, âm thanh thanh thúy vang lên.

Cúi đầu vừa nhìn, thì ra là khuy áo bằng vàng trên cổ.

Mọi người lạnh toát sống lưng.

Một chiều kia, có thể giết người trong nháy mắt, nhưng lại chuẩn xác dừng lại ngay trước yết hầu huyện thừa. Có thể nói, chỉ cần Lí Phù Chu muốn, thứ rơi xuống sẽ còn có thêm một cái đầu lâu.

Lúc Lí Phù Chu xuống lầu, Thái Sử Lan cũng vừa vặn ngoái đầu nhìn lại. Ánh mắt nàng xuyên qua đám người, dừng lại trên người hắn, khóe môi cong lên. Cách vô số đám người chen lấn, trong ánh mắt hắn lại chỉ có hình bóng nàng, hơi hơi lay động. Hai mắt chạm nhau, hắn bỗng nhiên lướt tới, nháy mắt đã ở bên người nàng. Lí Phù Chu không nói gì, vòng tay qua hông Thái Sử Lan, nhảy lên một con ngựa trước cửa, giật dây cương.

“Thái Sử.” Hắn thì thầm bên tai nàng, “Hãy để ta bảo vệ nàng.”

Giọng nói hần nhẹ nhàng như trong mộng, giống như có thể bị gió thổi tan, nhưng từng chữ đều rõ ràng rót thẳng vào tai nàng. Nàng không nói gì, mím môi, lộ ra một đường cong nhàn nhạt không rõ vui buồn.

Đám đệ tử còn lại cũng nhanh chóng cướp ngựa trước cửa, chạy theo hai người, nhanh như chớp lướt qua phố lớn.

Đây là con nơi phồn hoa nhất thông thành, bởi vậy đèn đuốc hai bên đường đều chưa tắt. Ánh đèn màu như dòng nước trải dài vô tận, không rõ điểm kết.

Bên này, Điều tri huyện vẫn co quắp nằm trong vũng máu. Xa xa, một đội phủ binh lộn xộn đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chân Tình Nhân Gian

Editor: Imelda Phạm

Dọc đường đi, họ thấy đám cháy ban đầu hừng hực lửa hồng, sau đó từ từ thu nhỏ, dường như đã được khống chế trong một phạm vi nhất định.

Đến khi tất cả về tới quán trọ, đám cháy đã bị dập tắt. Hộ vệ từ trong khói đen bước ra, cổng theo một thiếu niên, bên cạnh là Tô Á tóc tai rối bù, vài đoạn còn bị cháy xém.

Thái Sử Lan chạy tới, thấy trên đất ngổn ngang thân người, hình như chính là mấy chủ sạp ven đường ban chiều. Nàng đá đá mấy kẻ trên đất – không chết, chẳng qua chỉ bị khói hun đến hôn mê mà thôi!

Lúc trước, nàng và Lí Phù Chu vốn đã cảm thấy có điểm kỳ lạ – nhà trọ này tương đối yên tĩnh, xung quanh khá vắng vẻ, vậy mà ven đường không hiểu sao lại có rất nhiều sạp hàng, khách hàng đi qua lâu lâu mới có một người, nhưng cũng chỉ lật qua lật lại đồ trên sạp một lát, sau đó liền rời đi mà không mua thứ gì, thật không hiểu bọn hắn làm thế nào mà kiếm sống qua ngày. Hiện tại, mọi chuyện xem như đã rõ ràng.

Nàng lột áo ngoài của mấy kẻ đó ra, bên trong quả nhiên là quan y, đúng là mật thám của quan phủ.

“Có sao không?” Thái Sử Lan quay sang hỏi Tô Á

Tô Á lắc đầu, liếm vết máu trên mu bàn tay, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn, giọng nói khàn khàn, “Ta đã giết lão ngục tốt họ Lưu.”

“Không sao.” Thái Sử Lan không hỏi cũng biết lí do, cười nhạt “Dù sao cũng không cần trả phí mai táng.”

Mọi người vốn đang căng thẳng, nghe được câu này của nàng liền ngả ra, sau đó bật cười sáng khoái...

“Lúc xảy ra hỏa hoạn, ngục tốt trong vùng phụ trách trông coi tù binh mở cửa cho bọn chúng chạy trốn, sau đó còn chạy tới tìm Trần Mộ và Tô Á để giết người giết khẩu.” Sau khi nghe thuộc hạ hồi báo, Triệu Thập Tam mới quay sang giải thích với mọi người, “Cũng may, tính cách giác của Tô Á cô nương cao, kịp thời phát hiện vấn đề. Có điều, nàng cũng suýt thì bị thương.”

Lời hắn nói nghe có vẻ đơn giản, nhưng chỉ cần nhìn vết máu đen loang lổ trên người Tô Á là đủ hiểu cuộc chiến đã diễn ra ác liệt đến nhường nào.

Trần Mộ nằm sấp trên lưng một người, chậm rãi vươn tay về phía Tô Á, ánh mắt nhìn nàng lộ vẻ cảm kích. Tô Á mím môi, không tự nhiên rút tay lại, vắt chéo sau lưng.

Đám tù binh lần lượt được đẩy ra ngoài, kẻ nào kẻ nấy mặt nhẵn mày nhỏ, uể oải chán chường. Vốn là khi hòa hoãn xảy ra, bọn hán đã có thể trốn thoát, nhưng sau lại nảy ác tâm muốn giết Tô Á và Trần Mộ, ai ngờ Tô Á chống cự vô cùng kịch liệt. Trình độ bắn tên của nàng ta xuất quỷ nhập thần, khiến bọn hán mất quá nhiều thời gian. Kết quả để thuộc hạ của Triệu Thập Tam phát hiện vấn đề mà chạy tới, nhanh chóng giải tán những người không liên quan, đồng thời ném thứ gì đó như được vật vào trong lửa. Lại nói, hôm nay gió Đông Nam thổi mạnh, khiến cho bọn hán bị hun trong khói đặc, cuối cùng lâm vào tình trạng như hiện tại.

Tàn nhẫn, độc địa, quyết đoán, linh hoạt, tính toán chu toàn. Thủ hạ của Dung Sở lại một lần nữa phô bày trước mắt đám đệ tử doanh Nhị Ngũ cái thứ gọi là thực lực đội quân tư gia tinh nhuệ.

Đệ tử doanh Nhị Ngũ tám tác ngợi khen, chỉ có Thái Sử Lan là trầm tư suy nghĩ. Trước đây, nàng có nghe nói mấy đời Dung gia đều là trâm anh quý tộc, trọng thân quân quốc. Từ khi lập quốc đến nay, bọn họ đời đời nắm giữ quân quyền, có thể nói, bọn họ trong quân giải khắp thiên hạ. Lại tiếp, nghe đồn Long Hồn Vệ của Dung gia do Dung Sở nắm giữ là tập hợp những người lang bạt giang hồ, không xu dính túi, nhưng qua mấy lần chứng kiến tác phong làm việc vô cùng kỷ luật nhường kia, nàng cảm thấy không sao đánh đồng họ với đám người giang hồ vẫn quen hoạt động riêng rẽ.

Nghi vấn vừa hiện, xa xa đã vọng lại tiếng móng ngựa dồn dập, ngày càng rõ ràng. Cả tòa thành chìm trong ánh đuốc sáng rực. Binh sĩ địa phương cuối cùng vẫn đuổi tới...

“Tại sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này?” Đám đệ tử phẩm lưu vẫn không sao hiểu nổi, khi tới rõ ràng là người có công, vì sao hiện tại lại biến thành tội phạm bị truy sát mất rồi?

Bọn họ cắn uất giậm chân rít gào, đám đệ tử hàn môn chỉ lặng lặng nhìn về phía Lí Phù Chu và Thái Sử Lan. Ai cũng hiểu, sự việc hôm nay đã không còn cách cứu vãn, chỉ có thể mau mau đưa ra quyết định.

“Đột phá vòng vây!” Hai người trăm miệng một lời.

Nói rõ lý lẽ là chuyện không thể, ở lại chiến đấu cùng binh lực một huyện lại càng ngu xuẩn. Tuy bọn họ giết tri huyện, náo loạn Thủy Hoa Lâu, nhưng bản thân đối phương làm ra chuyện như vậy, cũng không cách nào tố cáo bọn họ. Bởi vậy, chỉ cần đêm nay đệ tử doanh Nhị Ngũ rời khỏi thông thành, thông thành liền không thể ghép tội bọn họ. Đây cũng chính là lý do binh lính thông thành bị điều động cấp tốc – một bên muốn đi, một bên vô luận thế nào cũng không thể để bọn họ rời khỏi.

Lí Phù Chu nhíu mày. Không người nào rõ ràng tình hình lúc này hơn hẳn. Hiện tại, tri huyện trọng thương, huyện thừa bị hán dọa chết khiếp, lẽ ra thông thành phải thiếu hụt chỉ huy, vậy thì ai đang tổ chức lực lượng phản công?

“Chia ra hay đi cùng nhau đây?” Giọng Hoa Tầm Hoan đã mang về vội vàng.

“Chia ra.” Lí Phù Chu nói, “Thập Tam, người dẫn theo thủ hạ hộ tống mẫu tử Thái Sử. Tô Á, Thẩm Mai Hoa, Tiêu Đại Cường, Hùng Tiểu Giai, Dương Thành và đệ tử bác kích chạy ra cửa sau, tù binh cũng giao lại cho mấy người. Ta và Tầm Hoan sẽ dẫn theo những người còn lại nghênh đón phủ binh. Không xa phía ngoài chính là bảy ngõ hẻm của thông thành, địa hình vô cùng phức tạp. Trước kia ta từng tới đây, tương đối quen thuộc, có thể dẫn mọi người rời đi.”

“Không được.” Người đầu tiên phản đối là Thái Sử Lan, “Đây là binh lính địa phương, dù huynh quen thuộc địa hình nơi đây đến mấy, cũng không thể so với binh lính địa phương. Muốn rời đi, chúng ta nhất định phải cùng đi.”

Nàng hiểu ý Lí Phù Chu, hẳn để lực lượng tinh anh nhất tập trung bên người nàng, bảo vệ an nguy của nàng và Cảnh Thái Lam, những người còn lại đều trở thành khí tử. Có điều, nàng không thể chấp nhận điều này, đây không phải tác phong của nàng!

“Đừng nói nhiều! Chạy mau!” Lí Phù Chu dứt khoát bế nàng lên lưng ngựa gần nhất. Triệu Thập Tam như gió lướt qua, vỗ mạnh lên mông ngựa. Tuấn mã hí dài, cất vô chạy đi.

“Cảnh Thái Lam, bám chặt lấy!”

Ngay lúc đó, giọng nói trong trẻo của Thái Sử Lan vang lên, cả người Cảnh Thái Lam gấp xuống, ôm sát lưng ngựa. Nó vội vàng nắm chặt bõm ngựa. Thái Sử Lan buông tay, lập tức nhảy xuống.

“Triệu Thập Tam!” Nàng hét lớn.

Triệu Thập Tam hồn phi phách tán, cái gì cũng không kịp nghĩ, mạnh mẽ nhảy lên lưng ngựa, vội vã giữ chặt Cảnh Thái Lam. Lúc này, hẳn không thêm để ý thân phận địa vị gì cả, dùng sức ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ trong ngực, không kiềm được mà quay đầu mắng to, “Thái Sử Lan, người là đồ vô lương tâm! Người không muốn sống nữa có phải không? Như vậy mà cũng dám nhảy xuống! Cảnh Thái Lam có mệnh hệ gì thì biết làm sao hả? Đồ vô liêm sỉ! Vô tình!...”

“Bịch” một tiếng, Thái Sử Lan ngã xuống khỏi thân ngựa, trong tiếng chữ mắng, chuẩn xác đáp vào lòng Lí Phù Chu vừa vọt tới. Thân thể nàng buông lơi mà mềm mại, cánh tay hán cứng cáp cùng mạnh mẽ.

Bất quá, chỉ trong nháy mắt, nàng lập tức nhảy xuống đất, vươn tay vuốt vuốt tóc..

Không có giải thích tại sao lại mạo hiểm nhảy xuống, cũng không khóc nói ta cùng người sinh tử không sòn.

Lí Phù Chu cũng không hỏi nàng, không lay người nàng rít gào “aaaa...tại sao người ngu ngốc như thế?”. Hắn chỉ lẳng lặng đỡ lấy vai nàng, hai người cùng nhau nhìn theo đám người Triệu Thập Tam đang dần khuất bóng.

Nàng không đi, những người khác tự nhiên cũng ở lại. Có điều, vấn đề lại một lần nữa xuất hiện, cuối cùng là nghênh chiến, hay là chạy trốn? Nếu như chạy trốn, vậy có chia hai đường nữa hay không?

“Không cần phân, lực lượng chúng ta không đủ.” Lí Phù Chu quay đầu nhìn một chút, tiện tay ném thứ gì đó về phía tàn lửa còn đang bốc khói nghi ngút. Ngay lập tức, hơi khói chuyển sang màu u lam, chậm rãi uốn lượn, vặn vẹo như mặt quỷ, trong bóng đêm lại càng trở nên đáng sợ, đủ để người ta trông thấy mà chùn bước. Phía xa xa, tiếng bước chân chinh tề khi trước đã có chút hỗn loạn.

Đương nhiên, đây cũng không phải thủ đoạn duy nhất của Lí Phù Chu. Đám người “bán hàng rong” khi trước bị giải tới. Lí Phù Chu liếc nhìn một cái, nói: “Chúng ta trực tiếp đột phá vòng vây từ hậu viện, nhưng cửa trước vẫn cần có người cắt đuôi, đánh làm phiền bọn họ thôi!”, nói xong liền ngồi xuống.

Đúng lúc này, Thái Sử Lan đột nhiên bước tới, “Đợi chút, để ta.”

Dựa theo yêu cầu của nàng, tất cả mọi người đều lui ra ngoài, chỉ còn Lí Phù Chu đứng trên mái hiên. Thái Sử Lan lấy Gai Nhân Gian ra, gai màu bạc lóe sáng, mạnh mẽ đâm vào hông từng người. Tiếp đó, nàng cỡi vũ khí của bọn chúng xuống, đem móc Giáp đâm vào cánh tay Ất, đao Á đâm vào bắp đùi Đinh, kiếm Đinh đặt lên bả vai Mậu... Tóm lại, mỗi người đều bị vũ khí của đồng bọn gây nên một vết thương nhỏ. Bố trí xong xuôi, nàng vỗ vỗ tay, Lí Phù Chu lập tức bắn ra liên tiếp mấy vụn đá nhỏ, mỗi viên đều đánh trúng một người.

Mí mắt cả đám run run, có vẻ sắp sửa tỉnh lại, cũng đúng lúc Gai Nhân Gian phát huy công dụng, khiến họ quên đi vài chuyện, nhiều nhất cũng chỉ nhớ được vài câu nghe được trước khi thanh tỉnh.

Thái Sử Lan đứng sau cánh cửa, bình thần cất tiếng.

“Bên cạnh người là gian tế phủ binh. Hắn ta muốn ra tay hãm hại người, sau đó gọi người tới vây bắt.”

Nói xong câu này, nàng bước ra, vẫy vẫy tay với Lí Phù Chu. Trong ánh lửa mờ nhạt, đôi mắt thiếu nữ lóe sáng, mồ hôi suột dài trên khuôn mặt nàng cũng long lanh tựa châu ngọc.

Lí Phù Chu cầm lấy tay nàng, nhảy vút lên mái hiên, nhưng cũng chưa vội đuổi theo đoàn người doanh Nhị Ngũ đã rời đi từ trước.

Lúc này, đám mật thám của quan phủ bên dưới cuối cùng cũng tỉnh lại, đầu óc mơ mơ hồ hồ, chỉ nhớ mang máng một câu kia, kẻ nào kẻ nấy nãy căng thẳng không yên, đồng loạt cúi đầu nhìn xuống...

A! Kiếm của lão Đinh sao lại đâm vào đùi ta?

Trời ạ! Đây không phải móc của lão Vương sao!?

Được lắm! Không ngờ lão Lý lại muốn hại ta!

Trong cơn giận dữ điên cuồng, bọn họ không kịp nghĩ nhiều, dứt khoát đánh lại “kẻ địch”, phá cửa xông ra. Không gian nhất thời trở nên náo loạn, tiếng nống chửi, quyền cước, tiếng phá cửa rầm rầm, tiếng góc áo bay phàn phật trong gió đồng loạt vang lên. Tiếp sau đó, hai ba mươi mật thám trước sau chạy ra. Lúc đầu, bọn họ vốn còn có chút nghi hoặc, nhưng hiện tại, vừa ngẩng đầu đã thấy phủ binh vây kín xung quanh, đáy lòng không khỏi rét lạnh từng cơn.

Đám mật thám từ đầu đã bị đâm đến choáng váng đầu óc, lại chịu tác động Gai Nhân Gian. Bởi vậy, câu nói Thái Sử Lan để lại trước khi rời đi giống như một lời nguyên quán quanh, buộc chặt ý thức của bọn họ, khiến bọn họ căng thẳng lo âu, đánh mất khả năng không chế, không cách nào bình tĩnh suy nghĩ.

“Ta vì quan gia tâm tâm tận lực, vậy mà bọn chúng...” ngọn lửa phẫn nộ vừa lóe, bọn hắn đồng thời nhấc chân, vì cứu lấy bản thân mà không ngại xuống tay trước chiếm lấy ưu thế.

Phủ binh xông tới gần, giờ cao cây đuốc. Thấy có người từ trong quán trọ lao ra, còn chưa kịp tra hỏi điều gì, ngọn đuốc trên tay đã đột nhiên tắt lụi. Không gian nhất thời tối đen như mực, tiếp đó là tiếng góc áo phàn phật trong gió, đám người từ bên trong đi ra không nói một lời đã vội vàng động thủ.

Phủ binh còn chưa kịp thấy rõ người phía đối diện thì đã bị đối phương công kích đến phát bực, giờ này khắc này, xuất hiện nơi đây, lại hành động như thế, còn không phải kẻ địch thì là ai!

“Bao vây chúng lại! Bên trên có lệnh, kẻ nào kháng cự, giết không tha!” tên lính đứng đầu hét lên chói tai.

Lời này nói ra, đám người mật thám mới vừa có chút thanh tỉnh, một tia do dự vừa nhen nhóm trong lòng lại nhất thời chuyển thành tuyệt vọng.

Trên mái hiên, hai bóng người lặng lẽ nhìn xuống. Ánh mắt lạnh lẽo của họ quét qua đám người bên dưới, chứng kiến cuộc tàn sát bắt đầu. Đương nhiên, thời gian để bọn chúng phát hiện sự thật sẽ không quá lâu, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để Lí Phù Chu đem theo Thái Sử Lan hòa nhập vào bóng đêm, không chút tiếng động rời đi.

Hắn nắm chặt tay nàng, dùng khinh công lướt nhanh qua mái ngói từng nhà. Tay áo hai người như quần lầy nhau, gió đêm tạt vào cơ thể, mang theo chút

ít hơi nóng thảng tư, mái ngói xanh đen ẩm ướt sương đêm, vì vậy chỉ cần đạp nhẹ một cái, thân người đã trượt đi khá xa. Thái Sử Lan chợt liên tưởng tới bộ môn trượt băng ở thế giới của nàng – lưu loát, ưu nhã, uyển chuyển hết thơ ca. Lúc này, hân và nàng giống như đang cùng nhau đeo đôi giày trượt, chìm đắm trong điệu Van, phía trên là trời sao, bên dưới là đất rộng, tầng tầng lớp lớp mái hiên hết như sóng nước.

“Meo” một tiếng, một con mèo mun không biết từ đâu chạy qua chân họ, cái đuôi nhỏ xinh vênh lên, cong cong như mặt trăng. Thái Sử Lan ngước đầu nhìn lên, ánh trăng rơi thẳng vào mắt, hết như ngày hôm đó, nàng nhảy lên đỉnh xe ngựa, người đánh xe phía trước mạnh mẽ vung roi, tuần mã đem nàng cùng xe ngựa chạm tới trời đêm.

Trên thế gian này, có rất nhiều cảnh tượng tương tự nhau, quen thuộc tới nỗi khiến cho người ta không khỏi có chút hoảng hốt, phảng phất kiếp trước.

Hai người họ nhanh chóng lướt đi, nháy mắt đã gần tới cổng thành. Thế nhưng, cổng thành vốn dĩ nên đen kịt không một bóng người, vậy mà hiện tại lại đèn đuốc sáng trưng, binh lính cầm kích đeo đao, thủ vệ qua lại tấp nập. Với tình hình này, bọn họ làm sao rồi đi?

Trong góc khuất dưới tường thành, một đám người lặng lẽ chạy ra. Thái Sử Lan nhìn qua một lượt, Tô Á, Tiêu Đại Cường, Hùng Tiểu Giai, Sử Tiểu Thúy, Dương Thành, còn có mấy đệ tử bên kích bác, dường như tất cả đám người tinh nhuệ trong Nhị Ngũ doanh đều ở tại nơi này.

“Tại sao các người còn chưa rời khỏi?”

“Trợ giáo Hoa đã dẫn những người còn lại rời đi trước rồi. Bọn ta ở lại chờ hai người.” Sử Tiểu Thúy nói, “Vừa rồi có người chạy đến báo tin, cho nên cổng thành đã gia tăng thủ vệ. Các người đến chậm một bước.”

Vậy tức là Cảnh Thái Lam đã an toàn rời thành, Thái Sử Lan cũng có chút yên tâm. Giờ khắc này, nhìn thấy bạn bè đều có mặt đông đủ, trong lòng nàng bỗng nhiên trào dâng một cảm xúc xa lạ.

Cảm giác này, giống như ngọn lửa đỏ rực cháy trong gió tuyết mùa đông giá lạnh, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy ấm nồng.

“Ái?” Phía trên bỗng nhiên truyền tới một tiếng quát lớn, ngọn đuốc chói sáng ngay lập tức chiếu xuống bên dưới.

Lý Phù Chu búng ngón tay, chụp đèn vỡ vụn, ánh sáng nháy mắt vụt tắt. Cùng lúc đó, trên tường thành vang lên tiếng bước chân lộn xộn cùng âm thanh báo động, “Có kẻ muốn chạy thoát khỏi thành! Tăng sức đề phòng!”

Ngay sau đó, mũi tiền như mưa bắn xuống. Từ trên cao nhìn xuống, trong bóng đêm mờ ảo, chân thành dường như có rất nhiều bóng đen không ngừng lay động. Bởi vậy, binh sĩ phía trên càng bắn càng hăng, không hề phát giác đám người chúng muốn bắt sớm đã rời khỏi vị trí ban đầu. Còn mấy bóng đen lay động bên kia chẳng qua ngoại sam của nam nhân do Lý Phù Chu cùng mọi người đem treo lên cây. Bản thân hân lại đứng ở phía xa, thỉnh thoảng bắn tới một viên đá nhỏ, khiến cho y phục không ngừng đong đưa, tạo nên ảo giác cho đối phương.

Những người còn lại nhanh chóng chạy tới cửa thành không người trông coi. Vốn dĩ, bọn chúng có thể dễ dàng trốn nơi này là do giữa cửa thành có khóa lớn, hai bên sườn còn trang bị móc xích. Nếu muốn mở cửa thành, trước tiên cần ba người hợp lực kéo xích, để lộ khe khóa ở giữa, sau đó tiếp tục dùng chìa mới có thể mở ra.

Ở giữa cửa thành có một khe hở. Tô Á bước tới, thử chen người qua, nhưng khổ nỗi chỗ trống quá nhỏ, không cách nào lách vừa thân người. Thái Sử Lan quan sát móc xích, đột nhiên lên tiếng: “Có thể dịch chuyển móc xích không?”

Tô Á trầm mặc, đi tới bên móc xích, ra sức lôi kéo.

Âm thanh trầm đục vang lên, hai cánh cửa nặng nề chuyển động, để lộ một khóa đầu hổ thật lớn.

“Có thể đập hỏng nó không?”

Tô Á ngăn ra. Đây là một thể khóa, cho dù đập hỏng, cũng không cách nào mở ra, tội gì phải uổng phí sức lực. Những người còn lại cũng lộ vẻ không đồng tình, nôn nóng nhìn bốn phía, cảm thấy ở lại nơi này thật lãng phí thời gian. Dương Thành không nhịn được mở miệng trước: “Tình hình này có lẽ không ra ngay được, chỉ bằng trước tiên cứ tìm một chỗ trốn, đợi đến hừng đông cửa thành mở may ra có khả năng...”

Thái Sử Lan cũng không có nghe hân nói, cúi xuống nhặt mảnh sắt, nhét vào lỗ tra khóa, sau đó nói: “Cứ thử đã.”

Đám nam sinh do dự, Hùng Tiểu Giai lẩm bẩm: “Ta tin muội, có điều, ta không thể...”

Đúng lúc này, Lý Phù Chu đã đuổi đến nơi, cười cười, vung tay chém xuống.

“Rầm”. Khoảnh khắc đó, mái tóc đen dài của hân vút bay lên, uốn lượn dưới ánh trăng bàng bạc, nam tử ngày thường ôn nhu nhã nhặn, giờ phút này lại tỏa ra khí chất oai hùng như thần. Âm thanh trầm đục lần nữa vang lên, khóa đầu hổ hoàn toàn nát vụn.

Tô Á và Hùng Tiểu Giai dù có sức mạnh trời sinh, lúc này cũng không nhìn được mà hít sâu một hơi, bội phục nhìn Lý Phù Chu. Phải biết rằng, ổ khóa này tương đối cứng rắn, đập nát còn dễ, chứ phá nát thể này cũng không phải chuyện người thường có thể làm được.

Thái Sử Lan nhìn đồng vụn trước mặt, chỉ nói hai chữ: “Chờ ta.”

Sau đó, nàng đưa lưng về phía đám người, chỉ để Tô Á và Lý Phù Chu che chắn trước mặt. Thái Sứ Lan ngồi xổm xuống, vươn tay đặt lên trên khóa đầu hồ, chậm rãi nhắm mắt.

Một lát sau, sắc mặt Thái Sứ Lan hoàn toàn trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm. Lý Phù Chu rút khăn ra, nhẹ nhàng lau lên mặt nàng.

Lại một hồi nữa qua đi, hô hấp của Thái Sứ Lan trở nên dồn dập, khuôn mặt ửng hồng, dường như có phần suy yếu. Tô Á đứng bên cạnh trông lớn hai mắt. Dưới bàn tay Thái Sứ Lan, một vật xanh đen chậm rãi lộ ra. Thứ kia...chẳng phải là khóa đầu hồ sao?

Nói vậy, Thái Sứ Lan đang...khôi phục cái khóa kia ư?

Lý Phù Chu cũng nhìn chăm chú nhìn vào, ánh mắt sâu xa.

Trên tường thành, binh sĩ đã bắt đầu phát giác điểm kỳ lạ. Bọn họ bắn nhiều tiễn như vậy, có một trăm người thì cũng đã sớm bị bắn chết, ấy vậy mà mấy bóng đen phía dưới vẫn lay động như cũ. Thủ lĩnh vùng tay, chuẩn bị dẫn người xuống dưới xem xét.

Tiếng bước chân lộn xộn từ phía trên truyền xuống, ánh sáng le lói của ngọn đuốc phản chiếu lên tường đá, soi sáng móc xích nơi cửa thành. Hình dáng khóa đầu hồ dưới tay Thái Sứ Lan đã tương đối rõ ràng. Nàng nhủ vậy, dường như có chút lo lắng, càng thêm gắng sức chăm chú.

Ánh đuốc phản chiếu trên nền đất lẫn tường thành không ngừng di chuyển. Với tình hình này, quan binh lập tức sẽ đến, nếu bọn họ còn không nhanh rời đi, chi e đến lúc đó muốn lùi không được, muốn tiến chẳng xong.

Đám đệ tử phía sau đã không thể kiềm chế thêm nữa – cứ chân chừ mãi ở nơi này, là đang muốn chờ chết hay sao? Mọi người đồng loạt hướng ánh mắt nôn nóng về phía Lý Phù Chu. Về phần Thái Sứ Lan, bọn họ tạm thời không tính đến. Ai cũng hiểu, chuyện nữ nhân này đã muốn làm, ai cũng ngăn không được.

Sứ Tiểu Thúy không nhẫn nại được thêm nữa, vừa muốn mở miệng, lại bị ánh mắt Lý Phù Chu ngăn cản. Ngay sau đó, hần lập tức đứng lên, chắn trước người Thái Sứ Lan, để Tô Á che chắn nốt phía bên kia..

“Nàng ấy muốn ta chờ, ta sẽ chờ.” Tô Á trầm giọng nói.

Mọi người há miệng thờ đốc, không biết nên nói sao. Sau một lúc lâu, Hùng Tiểu Giai ảo não gãi gãi đầu, tiến lên đứng đối diện Tô Á. Thấy vậy, Tiêu Đại Cường lập tức tiến tới, đứng sát cạnh hần.

Đám đệ tử còn lại cũng không có hành động gì nữa, đồng loạt thờ dài, yên lặng đứng lại. Mấy người mạnh nhất đều ở lại, cho dù bọn họ cố chấp chạy ra, điều chờ đợi phía trước vẫn là cái chết mà thôi.

Dương Thành nhìn trái nhìn phải, trợn mắt há mồm, “Các ngươi dần dần hết rồi à? Ở lại nơi này chính là chờ chết, rồi đi tìm chỗ an toàn không phải mới là sáng suốt hay sao? Mau, chúng ta đi mau thôi. ”

“Được. Ngươi đi tìm đi.” Sứ Tiểu Thúy nói, “Ta không có lá gan ấy.”

“Đi cái gì mà đi, ở lại!” Tiêu Đại Cường nói, “Nếu không nhờ có Thái Sứ Lan, ngươi nghĩ ngươi còn sống mà đứng đây được hả? Hiện tại, ngươi lại muốn bỏ rơi nàng? Được thôi, chi là về sau đừng quay về doanh Nhị Ngũ nữa. Nếu để ta nhìn thấy, chắc chắn thấy một lần đánh một lần.”

“Các ngươi nhất định sẽ bị Thái Sứ Lan hại chết!” Dương Thành tức giận dậm chân.

“Ngươi cút!” Tô Á lạnh lùng nói.

Dương Thành ngây ngốc đứng lặng tại chỗ, quay đầu nhìn mọi người nhưng lại không ai để ý đến hần. Dù rằng đây mất bọn họ hiện về căng thẳng, nhưng không có lấy một tia do dự.

Ngu ngốc! Bọn họ thực con mẹ nó ngốc! Quả nhiên là không thể nói lý với đám đệ tử hàn môn này, toàn một lũ ăn trâu nuốt cỏ lớn lên, bởi vậy mới không thể động não thế này đây, bị chúng ta khinh thường thật không sai mà, có điều...

Dương Thành lặng lẽ tiến lên, đứng trước người Sứ Tiểu Thúy.

“Ngươi làm gì thế hả?” Sứ Tiểu Thúy thúc vào lưng hần, “Chặn hết đường của ta rồi!”

“Xú bà nương!” Dương Thành không nhịn được, hung hăng mắng – đúng là không thể nói lý mà!

Mọi người thấy vậy, vẻ mặt căng thẳng khi trước liêu biến mất, đều bật cười nhìn nhau. Giờ khắc này, không gian yên ắng, nguy hiểm trùng trùng, nhưng ai nấy đều cảm thấy tình người thật ấm áp.

Thái Sứ Lan cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, không rõ nguy hiểm gần trong gang tấc, không rõ Lý Phù Chu cùng Tô Á tin tưởng nàng bao nhiêu, không rõ mọi người vì nàng bất chấp gian nan, nàng chỉ biết gắng sức chăm chú, phục nguyên...hủy diệt...sau đó phục nguyên...lại tiếp tục hủy diệt...

Nàng đã nói, nhất định phải dẫn bọn họ chạy thoát.

“Bọn chúng ở dưới thành!” một sĩ binh chạy vội tới biên thành, liếc mắt một cái liền thấy bọn họ, liền lớn tiếng cảnh báo.

“Phập” Ngay tức khắc, mũi tiễn của Tô Á bắn ra, mạnh mẽ xuyên qua cổ họng hắn,

Tên lính lui về sau một bước, máu tươi từ yết hầu ồ ạt chảy ra, nhuộm đỏ rêu xanh loang lổ trên tường thành. Gần như cùng lúc đó, tiếng báo động dồn dập vang lên.

Từng đại đội binh sĩ nối tiếp nhau chạy xuống, phía sau cầm cung, phía trước vác khiên, nhìn qua là biết bọn họ đã sớm có chuẩn bị. Mũi tên tầm độc giống như lóe sáng trong đêm đen, khiến cho người nhìn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc này, nếu nhanh chân chạy trốn, ít nhất còn có thể bảo toàn tá tính mạng, còn nếu chọn ở lại, tuyệt không có đường sống.

Có người căng thẳng tới nỗi khuôn mặt trắng bệch, có người không nhìn được mà nuốt nước miếng, có người hai chân không thể khống chế mà phát run. Sinh tử trước mắt, nói không sợ chính là nói láo. Nhưng dù sợ hãi tới đâu, hoang mang thế nào, họ một bước cũng không rời đi, đoàn người dày đặc kiên quyết đứng thành vòng bao quanh Thái Sứ Lan.

Không rời xa, không vứt bỏ, đây chính là chân nghĩa.

Quan tướng dẫn đầu cười lạnh, ánh mắt lại lộ vẻ kinh ngạc. Hắn thực sự không hiểu, nào có ai muốn rời thành lại ngang nhiên đứng im một chỗ chịu cảnh bao vây, chán sống rồi sao? Nếu bọn chúng đã muốn, hẳn đánh hao công phí lực đáp ứng vậy.

“Bắn!”

Lời vừa dứt, mũi tiễn như mưa một lần nữa lao xuống.

Mọi người nhanh nhẹn lấy vũ khí ra chặn mũi tên lại. Lúc này, tình hình hoàn toàn không thuận lợi, khoảng trống nhỏ hẹp trên cửa thành không cách mở rộng, số lượng tên bắn xuống lại quá nhiều, rất dễ ngộ thương người khác. Lý Phù Chu đứng đầu đám người, mỗi quyền vung lên đều cứng rắn như thép, đánh bật vô số tên nhọn. Đúng lúc này, một mũi tên không biết từ đâu lao tới, lướt qua tóc mai Sứ Tiểu Thúy, nhắm thẳng về phía Thái Sứ Lan. Mà Thái Sứ Lan vẫn cứ cúi đầu như cũ, không chút may mắn cảnh giác.

Lý Phù Chu nhanh chóng nghiêng người, một tay nhanh như tia chớp vọt đến, lướt qua người Sứ Tiểu Thúy, bắt lấy đuôi tên.

Mũi tên vừa vạn dừng lại cách đỉnh đầu Thái Sứ Lan ba tấc, bàn tay Lý Phù Chu che chắn phía trên nàng.

“Tỉ tách.”

Một tiếng vang nhỏ, một giọt máu tươi từ lòng bàn tay Lý Phù Chu chậm rãi chảy xuống, đáp lên gò má Thái Sứ Lan. Cùng lúc đó, thân người Lý Phù Chu run rẩy, thấp giọng kêu lên một tiếng.

Giọt máu đỏ tươi chảy dài trên gò má nàng, hòa lẫn với mồ hôi không ngừng tuôn ra, chảy xuống dưới cằm, tiến về phía cổ, lại chậm rãi đi xuống sâu trong vạt áo... Thế nhưng, Thái Sứ Lan dường như vẫn không chút cảm giác, mồ hôi đầm đìa trên mặt, thân người lung lay sắp đổ, lại hết sức chăm chú như cũ.

Lúc này, mưa tên lần ba rơi xuống.

Một đệ tử rốt cục bởi vì không tránh kịp mà bị thương, nhanh chóng được ôm vào bên trong trị liệu, những người còn lại cũng đã lần vào tình trạng nộ mạng hết đà, động tác căn tên ngày càng chậm lại, ngày càng suy yếu.

Bọn họ bôn ba suốt một đêm dài, hiện tại lại bị bao vây trong một phạm vi chật hẹp, đối phương lại cố ý không tiến tới gần, ý định dùng tên khiến họ kiệt sức.

Cơ hồ có thể nhìn rõ tương lai trước mắt, rất nhanh, hết thảy bọn họ sẽ bị vạn tiễn xuyên thân.

“Trợ giáo Lý, huynh mang theo Thái Sứ chạy ra ngoài đi.” Tô Á bỗng nhiên nói, “Ta biết huynh chắc chắn có cách.”

“Phải.” Sứ Tiểu Thúy một bên yếu ớt gạt tiễn, một bên cười khổ nói, “Chúng ta căn ở phía sau, hai người đừng lãng phí sức lực ở nơi này nữa.”

“Cái mạng này của ta là Thái Sứ Lan cho, hôm nay trả lại cho nàng!” Hùng Tiểu Giai khàn giọng cười.

“Một đám ngu dốt!” Dương thành thấp giọng mắng.

Có mấy đệ tử đã cực kỳ mệt mỏi, ý thức bắt đầu hỗn loạn, bỗng nhiên lớn tiếng mắng, “Thái Sứ Lan, ngươi thích thể hiện cái quái gì? Sống chết không chịu rời khỏi chỗ này! Giờ thì hay rồi, vừa vạn lại chết lão tử!”

“Một mạng đổi một mạng! Bọn ta không nợ người!”

“Bây giờ muốn đi cũng không kịp nữa rồi. Thái Sứ Lan, thành quý ta cũng phải tìm người tính sổ!”

“Con mẹ nó! Ngươi rốt cục đang làm cái quái gì thế hả? Lão tử không muốn thành quỷ cũng không biết vì sao mình chết thế này!”

...

Lý Phù Chu ngược mắt nhìn lên, lại thấy một đám tiền tiếp tục lao xuống.

Bọn họ...cuối cùng cũng hết đường rồi!

“Chúng ta sống chết có nhau!...” Tiêu Đại Cường nắm chặt tay Hùng Tiểu Giai, hai người rung rung nhìn nhau...

“Két...” Một âm thanh nho nhỏ vang lên. Dường như tất cả mọi người đều không nghe thấy, chỉ có Lý Phù Chu bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Phía sau đám người, Thái Sứ Lan buông tay ra, thân thể vì kiệt sức mà ngã nhào về phía trước, cửa thành cũng theo đó mà mở ra. Lúc này, mọi người mới khiếp sợ quay đầu, liền thấy cánh cửa bằng sắt cực lớn đã dịch chuyển, lộ ra một khe hở đủ cho một người đi qua.

Cửa mở? Tại sao lại như vậy?

Tô Á quét mắt qua, nhìn thẳng khóa đầu hồ. Khóa không biết từ khi nào đã trở về hình dáng ban đầu, lại còn có thêm một chiếc chìa đã tra vào ổ, chỉ là hình dạng lỗ khóa đã ít nhiều đổi khác. Lúc này, những người còn lại không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy sung sướng vô hạn. Một thân ảnh nhanh chóng lóe lên, Lý Phù Chu lao tới, vội vàng ôm lấy thân người mềm nhũn của Thái Sứ Lan, “Đi mau!”

Xa xa phía đối diện, đám binh sĩ đang bắn tên thì nhìn thấy cửa thành đã mở, ai nấy đều vô cùng sửng sốt, toàn bộ đều đứng ngẩn ra. Mãi tới khi thấy đám người phía dưới mở rộng cửa muốn chạy mới cuống quýt đuổi tới.

Phía bên nhóm người doanh Nhị Ngũ, Lý Phù Chu và Tô Á theo thường lệ ở lại cuối cùng. Sau khi xác định tất cả đã đi ra, Tô Á nhanh chóng mượn khep cánh cửa lại, cánh tay thò qua khe hở, lần sờ trên khóa đầu hồ.

“Răng rắc”, ngay trước khi những binh lính kia kịp thời xông tới, nàng nhanh chóng khóa lại cửa thành, rút chìa sắt ra.

“Vút” một màn mưa tên ào tới, vừa vặn dừng lại trước chớp mũi nàng, thế nhưng Tô Á cũng chẳng hề chớp mắt nhả mìn lấy một cái.

Phía bên kia cánh cửa, binh lính canh phòng kẻ nào kẻ nấy ngẩng ngẩng cả người – nháy mắt cửa mở, nháy mắt khóa cửa, thật là vô cùng quý dị. Một vài người lính già đã bắt đầu hoảng loạn kinh hoàng, không ngừng lầm bầm: “Còn chưa đến mười lăm tháng bảy...”

“Đi lấy chìa khoá! Mau đi lấy chìa khoá!” Sau khi lấy lại tinh thần, bọn chúng nhao nhao hô lớn, tiếng bước chân lộn xộn vang lên không ngừng.

Mà lúc này, đệ tử doanh Nhị Ngũ không một tiếng động chạy băng băng trên đường tới. Lý Phù Chu ôm Thái Sứ Lan rồi đi cuối cùng, hiện tại lại đang dẫn đầu đoàn người. Thân thể Thái Sứ Lan trong vòng tay hân yếu mềm, cả người ướt đầm, không chút sức lực tựa lên ngực hân, khiến cho ống tay áo của hân dán lên người nàng cũng dần dần ẩm ướt.

Tình trạng này là do quá suy yếu dẫn tới mất nước, vô cùng nguy hiểm. Lý Phù Chu vội vã chạy, chỉ một lòng mong muốn trong thời gian ngắn nhất tìm được nguồn nước. Ngay lúc hân cúi đầu nhìn xuống, ánh bình minh cuối cùng cũng lóe dạng, chiếu lên hàng mi khép chặt của nàng, khuôn mặt thấm đẫm mồ hôi giống như tỏa ra ánh sáng trong suốt, ngay cả đôi môi cũng đã mất đi huyết sắc, thoát nhìn vô cùng tái nhợt, khiến người ta cảm thấy nàng thật mỏng manh, mỏng manh đến kinh người. Nữ nhân này thường ngày đều là bày ra bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị như tuyết, thế nhưng giờ khắc này lại giống như bông tuyết nhỏ bé đang dần tan biến dưới ánh mặt trời.

Một khắc suy yếu hiểm hoai này của nàng, lại phong tình đến nỗi khiến người ta hít thở không thông, cũng khiến hân cảm thấy nhói lòng. Hân ôm lấy thân người nhỏ nhắn của nàng, cánh tay không nhịn được mà siết chặt.

Lúc này, Thái Sứ Lan thực ra không ngất đi, chỉ là tinh thần hao tổn đến cực độ, đầu đau như búa bổ, suy yếu tới nỗi giờ ngón tay lên cũng không thể. Khuôn mặt nàng bị Lý Phù Chu đè lại, áp sát vào lồng ngực hân, muốn thoát ra cũng chẳng đủ sức, chỉ có thể nằm yên một chỗ, lắng nghe nhịp tim của hân. Hân lướt đi như gió, nhưng nhịp tim vẫn rất mạnh mẽ và bình ổn, tựa như tiếng trống đều đặn vang bên tai nàng.

Khoảng cách gần như vậy, loại khí tức sạch sẽ kia cũng càng thêm rõ ràng. Nàng đột nhiên phát hiện ra, quần quanh cơ thể Lý Phù Chu là một hương thơm nhàn nhạt, một thứ mùi hương vô cùng tao nhã, khiến cho người ta không khỏi ngẩn ngơ. Hương thơm như có như không, chẳng cách nào tóm lấy, chỉ là đôi khi trong lúc vô tình sẽ vờn quanh chớp mũi, khiến trái tim nàng giống như có cánh bướm nhẹ nhàng phát qua, vô cùng mềm mại.

Thái Sứ Lan bỗng nhiên nhủ mảy, bởi nàng ngửi thấy một thứ mùi không mấy hợp lý. Nàng liếc mắt nhìn xuống, mơ hồ thấy được vạt áo của hân thấm màu đỏ sẫm. Huynh ấy bị thương sao? Cùng lúc, nàng nhận ra trên má có thứ chất lỏng gì đó dính dính, không giống với mồ hôi, khóe mắt liếc xuống, dường như thấy được một màu đỏ tươi. Là máu của huynh ấy ư?

Thái Sứ Lan muốn bảo hân dừng lại băng bó vết thương, nhưng lại không có đủ sức mở miệng. Nàng thở dài một cái, sau đó tựa vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân.

Xa xa, lửa đuốc lập lòe, ánh sáng mờ ảo chiếu lên mặt nước. Phía sau, truy binh vẫn còn, tiếng vó ngựa hòa lẫn âm thanh quát mắng, xa xôi như một giấc mộng. Hoặc có lẽ, đây đúng là một giấc mộng, ồn ào náo động nhưng thực chất vắng lặng yên tĩnh, truy đuổi ráo riết nhưng thực chất đã dừng lại, tìm đập nhưng là tĩnh mịch, thờ dài nhưng là vui mừng, vạn vật đất trời, niết bàn tâm tình, hoa nở thủy thượng.

...

Lần thứ hai Thái Sừ Lan tỉnh giấc thì đã thấy mình ở trên xe ngựa. Nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt to tròn của Cảnh Thái Lan, lông mi cong dài của nó không ngừng cọ lên mặt nàng. Thái Sừ Lan bình tĩnh nhìn nó một cái, tiểu tử vui vẻ nhào tới ôm lấy nàng, “Ma ma...ma ma...”

Tiếng gọi của nó khiến lòng nàng mềm nhũn. Thái Sừ Lan chăm chú nhìn Cảnh Thái Lan, thấy viền mắt nó đã uon ướn, nhưng lại cố kiềm lại để nước mắt không rơi, bởi nó biết nàng không thích nhìn nó khóc.

Nàng ôm lấy đứa nhỏ, cắn cắn lỗ tai mềm mại của nó. Cảnh Thái Lan cười lên khanh khách, nó thích nhất là mấy trò mờ ám này, nhưng lại rất ít khi có được.

Lúc này, Lý Phù Chu đang ngồi đối diện nàng chăm chú đọc sách, thấy tiếng động liền ngước mắt nhìn lên, khẽ cười, “Tỉnh rồi sao? Có thấy khá hơn chút nào không?”

Thái Sừ Lan bị nụ cười của hắn làm ngẩn ngơ, chợt nhớ tới những đêm mơ màng trên xe ngựa áp giải khi trước. Chẳng qua là chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt nàng liền tỉnh táo trở lại, nhìn lên người hắn, “Huynh không sao chứ?”

Lý Phù Chu hình như giật mình, sau đó mới đáp, “Chỉ là trầy da thôi, ta đã băng bó rồi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Thái Sừ Lan nhớ tới nguy hiểm gặp phải ở thông thành, khẽ nhíu mày.

Bọn họ là công thần, là người đáng ra nên được khen ngợi. Mặc dù doanh Nhị Ngũ đang đứng cuối trong số các phân doanh của Quang Vũ, nhưng dù sao cũng có chút danh tiếng, hưởng hồ bên trong còn có đệ tử phẩm lưu. Thật không hiểu người thông thành tự dưng nổi điên cái quái gì, lại muốn dùng mọi cách dồn họ vào chỗ chết?

Mành được vén lên, Hoa Tầm Hoan và Thẩm Mai Hoa tiến vào. Trước tiên là hỏi thăm sức khỏe nàng, còn nói thật là dọa chết bọn họ rồi, sau đó cũng tò mò quay sang nhìn Lý Phù Chu.

Chuyện lần này nếu như không làm rõ, đại gia đây cảm thấy chết cũng không nhắm mắt.

“Kỳ thực, e rằng người ở thông thành không có dũng khí làm ra chuyện này.” Lý Phù Chu trầm ngâm một hồi, rốt cuộc nói, “Lúc trước ta có chút hoài nghi, nhưng là sợ bản thân ngờ vực vô căn cứ, ngược lại sẽ khiến mọi người lo lắng, cho nên mới không nói ra. Hiện tại...”

Hắn thở dài một tiếng, “Có lẽ là do chúng ta chọn phải phiền toái.”

Thái Sừ Lan nhướng mày.

“Sao cơ?”

“Đêm chúng ta son phi Long Mãng lĩnh tập kích, không biết mọi người có để ý hay không. Cung tiễn bọn chúng dùng tuy đã xóa đi kí hiệu, thế nhưng dựa vào chế thức, dường như là quân khí mà ba năm trước quân đội đào thải.” Lý Phù Chu nói, “Loại cung này ở lệ kinh và các khu vực lân cận sớm đã không còn dùng đến. Thế nhưng, ở những nơi khác, trong quân rất có thể vẫn còn dùng nó.”

Trước mắt, hắn là đại tổng quản phủ Tấn quốc công, Dung Sở lại là người được tiên đế tin dùng, chương quản toàn bộ quân vụ, chuyện như vậy hẳn đương nhiên rõ ràng. Lời này tuy đơn giản, nhưng ý tứ trong đó ai nghe cũng hiểu.

“Vậy là, liên quan đến quân đội...” Khuôn mặt Thẩm Mai Hoa lập tức trắng bệch

Vốn còn tưởng rằng bắt được một nhóm tội phạm, chiến tích huy hoàng. Bọn họ mới chỉ lần đầu ra ngoài thực tập đã ghi được công lớn như vậy, dù là người trong doanh Nhị Ngũ, danh tiếng cũng không thể xóa nhòa. Tương lai sẽ bởi chuyện này mà được ngợi khen, thậm chí được điều đến doanh Quang Vũ ở lệ kinh, sau này lên như điều gậy gió không còn là vọng tưởng. Ai ngờ hiện tại lại động chạm đến quân đội. Chân tướng chuyện này rốt cuộc nông sâu bao nhiêu, bọn họ không ai lường trước được.

Thông thành liều lĩnh hãm hại bọn họ như vậy, chẳng phải chính là nói rõ bọn họ đã chọn phải một cái tổ ong vô vẻ khổng lồ nhưng nào hay sao?

“Cũng chưa chắc đã là quân đội.” Lý Phù Chu xòe tay ra. Giữa lòng bàn tay trắng mịn như ngọc là một miếng đồng nhỏ, “Quan phủ địa phương đôi khi cũng có thể sử dụng vũ khí quân đội.”

“Thứ này là gì vậy?”

“Trên cánh tay nha dịch nha phủ và người làm công sai đều có dấu hiệu riêng, chính là cúc áo đồng” Lý Phù Chu nói, “Thứ này là ta soát được trên người mặc áo đen đêm đó. Khi ấy không để ý mấy, chỉ là thuận tay cất trong ngực. Mãi cho đến lúc qua khỏi cửa thành, nhìn thấy y phục của đám quan binh kia, ta mới đột nhiên nhớ ra. Cái cúc áo đồng này chỉ có một nửa, có lẽ là do lúc gỡ ký hiệu hắn sơ ý quá nên còn sót lại.”

Mọi người đều yên lặng không lên tiếng, cảm thấy sự tình ngày một phức tạp.

“Đừng nói cho bọn họ biết chuyện này.” Thái Sừ Lan phân phó Thẩm Mai Hoa, ý bảo những người bên ngoài xe. Thẩm Mai Hoa và Tô Á yên lặng gật đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Hoa Tầm Hoan mờ mịt mờ to hai mắt.

Lý Phù Chu và Thái Sứ Lan đồng thời liếc nhìn nàng một cái.

“Sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?” Hoa Tầm Hoan kêu lên, chịu không nổi ánh mắt như nhìn kẻ đàn của hai người ngồi đối diện.

Thái Sứ Lan mặc kệ nàng, chỉ có Lý Phù Chu kiên nhẫn lên tiếng: “Nên làm thế nào thì làm thế đó.”

“Hử?”

“Chúng ta bắt được bọn cướp là sự thực, nên nhận công thì nhận công, nên báo cáo liền báo cáo.”

“Nhưng sự tình lần này dính đến quân đội và quan phủ đấy nha, lại còn vụ thông thành đã động tay nữa chứ...”

” Vậy thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi muốn khiến cho quân đội và quan phủ biết ngươi đã nhận ra sự thật?”

Lời nói này cứ lượn quanh đầu nàng, Hoa Tầm Hoan bẻ ngón tay ba lần mới phản ứng kịp, đột nhiên hưng phấn vỗ đùi, “Phải nha! Đám danh con kia đâu có biết chúng ta đã biết, nhưng kỳ thực chúng lại là đã biết. Chúng ta biết bọn họ không biết, đến lúc đó chính là chúng ta biết còn một đám ngu dốt không biết vẫn đứng ra diễn kịch..., nhất định chơi đùa chết bọn chúng, ha ha!”

Thẩm Mai Hoa bắt đầu tha hồ phát huy trí tưởng tượng. Có một vị trợ giáo thế này, nhân sinh quả thật bi ai.

Sắc mặt Tô Á ngưng trọng. Đại tỷ ngọc Hoa Tầm Hoan có thể tìm được niềm vui trong chuyện này, nhưng nàng lại hiểu sự tình hiện tại có bao nhiêu nghiêm trọng. Nếu như không may mắn, tất cả bọn họ e rằng đều sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Thái Sứ Lan thân nhiên nói, “Nợ ta, phải trả ta; hại ta, phải bồi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Kỳ Nữ

Editor: Imelda Phạm

Người Thông thành đã không có đuổi theo nữa, bởi đằng sau cánh cửa rộng lớn kia, nơi đó là địa bàn của họ, nhưng bước chân ra ngoài lại là trời đất bao la, không ai đoán trước được chuyện gì có thể xảy đến, cho nên, họ đương nhiên không có gan làm loạn.

Đoàn người doanh Nhị Ngũ lại tiếp tục lên đường, trước tiên ngang qua thôn trấn mua một cái xe ngựa cỡ lớn cho Thái Sứ Lan nghỉ ngơi, sau tới khu trợ gần đó mua thêm vài con ngựa, một đường tới thẳng Bắc Nghiêm. Lúc này, trong lòng ai nấy đều nhét đầy nghi hoặc và phần nỗ, hứng thú du sơn ngoạn thủy khi trước đã sớm mất sạch. Bởi vậy, cả hai ngày đường sau đó, gần như không ai nói với ai câu nào.

Thành Bắc Nghiêm, thủ phủ hành tỉnh Tây Lăng, nơi đây chính là vùng biên cảnh quan trọng của Nam Tề. Tuy cách lệ kinh không quá xa, nhưng tình hình lại hoàn toàn đối lập. Nơi này cách chủ doanh Thiên Ký quân, một trong ba quân, khoảng hai trăm dặm, cách đại doanh Phủ binh Tây Lăng một trăm năm mươi dặm, ngoài cửa thành năm mươi dặm chính là biên giới Tây Nam giáp với Tây phiên.

Thành Bắc Nghiêm bao gồm năm phó thành và mười huyện nhỏ, Thông thành cũng thuộc một trong mười huyện này.

Lúc này, ánh nắng từ trên tường thành chiếu xuống, mọi người gio tay che khuất hàng mi, ánh mắt không khỏi lóe lên vẻ kích động. Một vài đệ tử doanh Nhị Ngũ nhón chân rướn cổ nhìn vào cửa thành. Vốn tường quan viên thành Bắc Nghiêm cũng sẽ giống Thông thành phái người ra đón khách, bọn họ có thể nhân tố cáo Thông thành làm loạn.

Vì để tránh gây rối nhân tâm, mấy người Thái Sứ Lan không để tất cả mọi người biết suy đoán của bọn họ. Bởi thế, cho tới bây giờ, đa số mọi người vẫn cho rằng những người ở Thông thành kia là vì đồ kị bọn họ lập được công lớn nên mới phát điên phát rồ như vậy, còn người ở thành Bắc Nghiêm đương nhiên sẽ không ngu ngốc như thế.

Năm chiếc xe lớn chở đầy tù binh lần lượt tiến vào thành. Mong ước ban đầu của bọn họ là tứ môn rộng mở, thành chủ nghênh tiếp, bách tính vây quanh, dân chúng kín đường tung hô khen ngợi. Thế nhưng, trải qua sự việc ở Thông thành, huyện trưởng này đã dần phai nhạt, chuyển thành mong muốn thiết tha thổ lộ oan tình, cùng với hy vọng được an ủi bồi thường. Vậy nên, sự lạnh nhạt của thành Bắc Nghiêm lúc này giống như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống người họ.

Chậu nước này rất lạnh, nhưng cũng chưa phải là tất cả.

Tối công thành, người tiếp đón bọn họ chỉ có một ông lão râu tóc bạc phơ, vừa ho khan vừa nói Tri phủ đại nhân vắng mặt, Đồng tri đại nhân vắng mặt, ... nói chung, mấy người đứng đầu đều không thấy đâu. Song, Thôi quan lại nói, Tri phủ đại nhân đã biết đệ tử doanh Nhị Ngũ sẽ tới khảo luyện. Tuy rằng Bắc Nghiêm gần sát chiến khu, thường xuyên có chiến sự, kỳ thực không cần người thừa tới tăng thêm phiền phức. Nhưng nếu người doanh Nhị Ngũ đã lặn lội đường xa đến đây, bọn họ cũng không ngại giữ lại, còn tù binh tạm thời cứ nhốt trong đại lao, có dịp sẽ báo cáo lên trên, chờ người trong triều tiến hành xử lý.

“Cứ vậy đi.” Câu nói hơi hợt qua loa, mỗi chữ đều lạnh nhạt cứng rắn, xen lẫn thái độ khinh miệt, giống như một tảng đá đập tới, nện vào cổ họng người ta, khiến ai nấy đều không nói nên lời, trong lòng lạnh lẽo, đáy mắt hằn lên tia máu.

“Ừm, vị trí của các người đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Thôi quan chậm chạp lật một đồng giấy tờ, híp mắt đọc, “Thẩm Mai Hoa, theo huyện thương đại sứ*; Tô Á, an huyện tuần kiểm**; Hùng Tiểu Giai, Tiểu Đại Cường, lý huyện tuần kiểm***;...” Âm thanh ông ta đồng đặc tron tru, lại khiến cho mọi người nhìn nhau thất sắc.

(Huyện thương đại sứ: Chức vụ trông coi, quản lý kho thóc.

An huyện tuần kiểm: Tuần kiểm phụ trách an ninh trong huyện.

Lý huyện tuần kiểm: Tuần kiểm phụ trách quản lý chuyện trong huyện.)

Khoang đại sứ phụ trách quản lý thương khó cả huyện; tuần kiểm ở quan ải, phụ trách tuần tra những nơi xung yếu, quản lý chuyện truy bắt đạo tặc, tương đương với đồn công an hiện đại; sở quan sông hồ chính là quản chuyện thủy lợi toàn huyện. Hết thầy đệ tử doanh Nhị Ngũ, bao gồm cả phẩm lưu đệ tử đều không ai được tiến nhập quân doanh. Mà quan trọng hơn, toàn bộ bọn họ đều bị tách ra!

Dựa theo lệ cũ nhiều năm, đệ tử doanh Nhị Ngũ cũng có thể đảm nhiệm những chức vụ này, nhưng trước tiên đều được rèn luyện trong quân doanh. Hơn nữa, để đảm bảo an toàn, sẽ không bị tách ra quá xa. Hiện tại an bài như vậy, không những trái với quy củ, lại còn chia rẽ đám đông, bọn họ vốn đầy một bụng tức, lúc này càng thêm giận dữ. Đứng lúc đó, thôi quan hơi dừng lại, đọc ra cái tên cuối cùng.

“Thái Sử Lan, Điền sử Thông thành!”

Ào một tiếng, đáy mắt đám đệ tử trào lên lửa giận.

Thông thành!

Bọn họ lại có thể phân Thái Sử Lan đến Thông thành? Chuyện này chẳng phải là muốn đưa nàng vào chỗ chết hay sao?

“Con mẹ nó!” Hoa Tầm Hoan hét ầm lên, “Thông thành! Sao ngươi không nói luôn là địa ngục, chiến trường, vạn người hãm hại luôn đi cho xong?”

“Ngươi nói gì vậy?” Thôi quan không hài lòng nói, “Đây là quyết định của cấp trên. Đệ tử doanh Nhị Ngũ tới đây khảo luyện, ba tháng này các người đều xem như thuộc hạ thành Bắc Nghiêm, vậy mà dám cãi lệnh quan trên hay sao?”

“Cái này mà gọi là mệnh lệnh à?” Hoa Tầm Hoan không kiềm được giận, “Đây rõ ràng là loạn mệnh!”

Thôi quan cười nhạt, không thèm để ý tới nàng, cầm giấy tờ bỏ nhiệm trong tay, nói: “Bắc Nghiêm là chiến khu, hết thầy thuộc viên* đều chịu sự quản lý của quân đội. Sau khi quan trên truyền đạt mệnh lệnh, trong vòng ba ngày các người phải tới báo danh ở huyện được phân công, ai đến muộn đều bị xử lý theo quân pháp. Các người có thời gian ở đây chất vấn ta, không bằng mau mau lên đường đi!”

(*thuộc viên: thành viên thuộc tổ chức nào, cơ quan hay tập thể đó)

“Không đi!”

“Đi!”

“Trở về doanh Nhị Ngũ, nói cho tổng viện biết việc làm vô liêm sỉ của đám người thành Bắc Nghiêm này!”

“Khinh người quá đáng mà!”

Mọi người nhao nhao cả lên, Thôi quan chỉ vuốt râu cười nhạt, âm trầm nói: “Muốn đi ư? Cũng được thôi! Có điều, hãy nghe lão phu nhắc nhở một câu. Một khi đệ tử doanh Quang Vũ không chịu tiếp nhận mệnh lệnh, tự ý rồi bỏ cương vị công tác, nhất là kiểu tập thể cùng nhau làm bừa thế này, sẽ bị tổng doanh xét hỏi chỉnh đốn, chẳng hay ho gì đâu, không chừng còn bị đuổi ra khỏi doanh luôn đấy.”

Tiếng cãi vã hơi ngừng lại, mọi người ngẩng ngốc nhìn nhau, lúc này mới nhớ quả thực có quy định này.

Lão Thôi quan nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của bọn họ thì bật cười đắc ý, khẽ phát tay đuổi con ruồi vo ve trước mặt, “Đừng chần chừ gì nữa, mau đi thôi!”

“Vị đại nhân này đối với doanh quy võ doanh quả là hiểu rõ.” Lý Phù Chu bỗng nhiên tiến lên, cười nói, “Chỉ là, nhớ được một mà không nhớ được hai.”

“Ngươi có ý gì?”

“Tổng doanh Quang Vũ có một thể lệ.” Lý Phù Chu đáp, “Phàm là người mới vào doanh năm đầu, nếu như lập được công lao, khi tới chur huyện thực tập đều sẽ ở lại thủ phủ, được coi như nhân tài mà bồi dưỡng.”

Thôi quan suy nghĩ một hồi. Quy định này quả thực tồn tại, nhưng đệ tử năm nhất muốn lập công lao không phải chuyện dễ dàng gì. Bởi vậy, nhiều năm qua đi, chuyện này chưa từng xảy đến. Ông ta cười lạnh, “Chẳng lẽ có người đạt được Huân thưởng sao?”

“Đưa ra ý kiến quan trọng liên quan đến việc chính trong doanh là công lao đặc biệt, ban thưởng ngợi khen, phần thưởng là huân chương “Gia ngôn”, sau khi kết thúc khóa học, khi vào làm quan cho phép thăng lên một bậc.” Lý Phù Chủ mỉm cười, chỉ vào Thái Sứ Lan, “Chính là nàng.”

Mọi người đồng loạt thở phào một hơi, lão Thôi quan lại ngăn người.

Nhưng ngay lập tức, lão lạnh lùng nói, “Vậy các người chờ một chút.” nói xong liền xoay người đi vào bên trong.

Thái Sứ Lan nhìn theo bóng lưng hần, hần là muốn đi xin chỉ thị? Còn nói những người đứng đầu không có mặt ư? Ha ha...

“Ma ma...” Cảnh Thái Lam kéo kéo góc áo nàng.

Trước khi tới đây, Thái Sứ Lan đã yêu cầu Cảnh Thái Lam nhất định phải nhìn nhiều, nghe nhiều, suy nghĩ nhiều, nhưng cho dù gặp phải chuyện gì cũng không cho những tay can thiệp. Bởi vậy, từ đầu tới cuối, tiểu tử này rất ngoan ngoãn ngậm miệng, thế nhưng lúc này rốt cuộc cũng không nhịn được nữa.

“Có chuyện gì?”

“Hừ... quan... tên.”

“Chớ nóng vội.” Thái Sứ Lan xoa xoa đầu nó, “Lão ta chẳng qua chỉ là người truyền đạt mà thôi. Con cứ yên lặng quan sát tiếp đi, kẻ tệ hơn còn chưa có xuất hiện. Đại boss luôn luôn xuất hiện cuối cùng, hơn nữa thường thường đều rất đẹp đó.”

“Thật nhiều xấu...” Cảnh Thái Lam xụ mặt, đáng vẻ giống hết một con mèo ủ rũ, “Thật nhiều...”

Thái Sứ Lan nhìn nó, nghĩ thầm, con đường lãnh đạo của tiểu tử này quả nhiên còn nhiều gian nan khổ cực.

“Tất cả thói hư tật xấu đều bắt nguồn từ chế độ chứ không phải do người lãnh đạo.” Thái Sứ Lan nói, “Muốn để quốc gia phát triển bình ổn, nhất định phải cải cách triệt để thể chế, nghiêm ngặt giám sát, đốc thúc quá trình thay đổi, hoàn chỉnh toàn bộ pháp chế, đặt lợi ích nhân dân lên đầu.”

“Người nói cái gì ta nghe không hiểu.” Hoa Tầm Hoan nhìn nàng, vẻ mặt mờ mịt.

Lý Phù Chu đột nhiên quay đầu, ánh mắt xoáy sâu vào nàng.

Tiếng bước chân bỗng truyền tới, lão Thôi quan đã trở lại, mặt như trước không đổi nhìn Thái Sứ Lan, nói: “Người ở lại thành Bắc Nghiêm phụ việc điền sử.” lại không nhìn được quay sang thúc giục những người còn lại, “Các vị mau mau lên đường, nếu như không may làm lỡ mệnh lệnh, người chịu thua thiệt không ai khác ngoài bản thân mấy người đâu.”

“Bọn ta đại thắng đạo tặc Long Mãng Lĩnh, giết hơn mười tên địch, bắt bao nhiêu tù binh. Công lao lớn như vậy, các người không có lời nào để nói sao?” Có người không nhịn được lớn tiếng nói.

“Muốn công nhận công lao cũng phải đợi báo cáo lên trên đã.” lão Thôi quan nhướn mày, “Các người tuy rằng tiêu diệt được một phần đạo tặc Long Mãng Lĩnh, nhưng hiện tại phần lớn đạo tặc vẫn còn tập trung ở biên cảnh, tuyên bố muốn giết quan giết dân tạo phản, thậm trí tháo chạy tới Tây phiên. Tri phủ đại nhân vì chuyện này mà sút đầu mề trán bấy lâu, chỉ lo bên trong biên giới xảy ra huyết án không thể văn hồi. Hiện tại không trách các người không biết trời cao đất rộng, tự dung chộc phải tổ ong vò vẽ đã tốt lắm rồi, còn đòi hỏi gì nữa!”

Lão ta thân nhiên đảo ngược đen trắng, đem công lao của bọn họ chuyển thành tội lỗi. Mọi người chăm chú nhìn lão thao thao bất tuyệt, tức giận tới nỗi toàn thân lạnh lẽo.

“Trời ạ...” Thẩm Mai Hoa tuyệt vọng thở dài, “Quan trường ta mong ước bao năm nay, thì ra chính là như thế...”

“Còn Trầm Mộ kia nữa.” Lão Thôi quan làm như không nghe thấy lời nàng, lạnh lùng nói tiếp, “Hần là người nhà Trần gia duy nhất sống sót sau vụ thảm sát, là nhân chứng quan trọng nên phải ở lại phủ nha, sau đó sẽ được tiến hành lấy lời khai.”

Ánh mắt Tô Á chợt tối sầm lại, mấp máy môi nhưng không nói gì, cuối cùng nhìn sang Thái Sứ Lan.

Về mặt Thái Sứ Lan không chút thay đổi, ánh mắt lạnh lùng. Rất rõ ràng, chuyện đã tới nước này, bọn họ không cách nào tin tưởng phủ nha thành Bắc Nghiêm. Nhưng yêu cầu này hợp tình hợp lý, bọn họ lòi đâu ra lý do mà cự tuyệt đây? Tất cả chỉ có thể trông chờ vào bản thân Trần Mộ, mong rằng hắn có thể sớm ngày dựa vào phủ Bắc Nghiêm đòi lại công bằng.

“Có ta ở Bắc Nghiêm.”

Lời này nói ra, chính là nhận trách nhiệm về phía mình. Tô Á mím môi, rũ mắt nhìn xuống.

Thôi quan không ngừng thúc giục. Mệnh lệnh không thể làm lơ, mọi người đành phải bắt đầu đi cáo biệt. Dựa theo quy định, trợ giáo đáng ra phải đi theo bảo hộ đệ tử, thế nhưng hiện tại bọn họ bị phân ra, trợ giáo chỉ có thể dựa vào vị trí địa lý cùng nhân số mà tiến hành phân công quản lý.

Lý Phù Chu lên tiếng trước tiên, “Tầm Hoan, người công coi những huyện ở phía Nam Bắc Nghiêm. Ta ở lại nơi này, kiêm quản đệ tử ở phía Bắc. Người thấy sao?”

“Được.” Hoa Tầm Hoan liếc nhìn Thái Sử Lan, dứt khoát gật đầu.

“Làm phiền hai vị.” Lão thôi quan đặt giấy tờ lên bàn, gõ gõ ngón tay, ngoài cười nhưng trong không cười, “Gần đây Tây phiên có hành động kỳ lạ, nhiều lần quấy rối biên cảnh. Đại doanh trên Tây Lăng đã phái hơn ngàn phủ binh đóng quân ở biên cảnh, đồng thời phát lệnh triệu tập, kêu gọi toàn bộ phân doanh Quang Vũ lân cận phải trợ giáo tới giúp. Hai vị nếu đã tới thành Bắc Nghiêm, tự nhiên không thể trách người khác, xin hãy mau mau tới biên giới Tây Bắc tham gia chiến đấu. Chớ chần chừ ở nơi này.”

Lời này vừa nói ra, ai nấy đều lặng thinh.

“Rầm” một tiếng, Hoa Tầm Hoan đập mạnh một cái, bàn dài lập tức gãy nát, vụn gỗ tung tóe. “Lão già này, làm việc đừng nên quá phận. Ta đã nhịn người lâu lắm rồi đấy!”

Nếu không phải có Sử Tiểu Thúy đứng sau kéo lại, nói không chừng Hoa Tầm Hoan đã nhảy luôn lên bàn đánh người rồi.

“Xóa bỏ công lao cũng được, phân tán lực lượng cũng chả sao, bọn ta đều có thể nghe theo.” Lý Phù Chu dường như cũng bắt đầu nổi giận, lạnh lùng nói, “Bây giờ quý phủ còn làm ra chuyện này, là nghĩ doanh Nhị Ngũ không người nên dễ bắt nạt sao?”

“Ha ha...” Lão Thôi quan vẫn bày ra vẻ mặt nhơn nhơn như cũ. Nhiều năm lẫn lộn chốn quan trường, ông ta đã sớm quen với chuyện này, “Tiền sinh chỉ trích không đúng rồi. Phủ Bắc Nghiêm không có nói sẽ xóa bỏ công lao của mọi người. Tuy là các người chọc vào rắc rối, nhưng thành Bắc Nghiêm vẫn sẽ dựa theo quy củ báo cáo lên trên; còn chuyện phân tán lực lượng là điều lẽ mới ra năm nay, chẳng qua chỉ vì muốn đệ tử doanh Nhị Ngũ được rèn luyện tốt hơn mà thôi. Quân lệnh không thể trái, chur vị ở nơi này khua môi múa mép với tại hạ, không bằng lên đường sớm một chút, ta nói đúng chứ?”

“Ta không đi! Ta không đi!” Hoa Tầm Hoan giận tím mặt, nhảy loạn, “Tức chết ta rồi! Ta muốn bùng nổ! Ta muốn đánh người! Ta muốn đánh nhau! Ta không đi!”

“Tầm Hoan.” Lý Phù Chu giống như đang suy nghĩ gì đó, vươn tay cản nài lại, “Vì nước tận lực, chuyện này không thể thoái thác. Nếu như cấp trên đã ban lệnh, vậy trước tiên chúng ta hãy cứ tuân theo. Lại nói, người không phải thích nhất ra trận giết địch hay sao?”

Hoa Tầm Hoan nhìn hần, ánh mắt ẩn chứa oan ức, lâu bầu nói: “Phải. Có điều ra trận như vậy, ta không cách nào thu lại lửa giận...” bất quá nàng luôn luôn nghe theo Lý Phù Chu, bởi hần trước giờ đều mang tới cho người ta cảm giác an tâm, tin phục. Lâu bầu một hồi, nàng nói tiếp, “Đã như vậy... Thôi quan đại nhân, hãy để ta cáo biệt từ tế với người.”

Nói xong, nàng sai bước đi tới, lão thôi quan không nhịn được phát phát tay, “Đi mau, đi mau, dong dài cái gì...”

Hoa Tầm Hoan không thèm quan tâm lão ta, tiếp tục tiến tới, dang tay ôm lấy lão. Thôi quan sợ hãi giãy dụa, cánh tay Hoa Tầm Hoan lại như kim sắt, giữ chặt trên người hần, thâm tình nói, “Dựa theo lễ tiết của Ngũ Việt bọn ta, khi cáo biệt trưởng giả nhất định phải dập đầu...”

“Bốp”, trán nàng mạnh mẽ đập lên đầu lão ta. Âm thanh này vừa vang lên, Cảnh Thái Lam đứng đó cũng phải giật nảy người, còn Thái Sử Lan giống như nhìn thấy vô số ngôi sao đang bay bay quanh đầu lão già.

“Rầm” một tiếng, Thôi quan không kịp kêu lên tiếng nào, cả người đã ngã ngửa ra sau. Hoa Tầm Hoan gét bỏ buông tay ra. Mà phía dưới, một cục u xanh tím từ từ hình thành trên trán lão ta. Hoa Tầm Hoan còn chưa dừng lại ở đó. Nàng khinh miệt nhổ một bãi nước miếng, “Một thân lâu cá mình đồng da sắt, thế nhưng người chưa kịp tu luyện tới đâu có đúng không? Thật là giống hệt thùng phân, vớ nhẹ một cái liền vỡ tanh bành!”

Đệ tử doanh Nhị Ngũ nghe xong không khỏi cười lớn, sau đó xô vào đám người nha dịch rồi đi.

“Không phải chỉ là mấy tháng khảo luyện thôi sao. Cứ chống mắt lên mà nhìn bọn ta!”

“Bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

Thái Sử Lan đứng trước cổng thành, nhìn theo bằng hữu mỗi người một ngã. Trước lúc rời đi, ai cũng vẫy tay chào nàng.

“Thái Sử.” Lý Phù Chu đứng sau lưng nàng, lúc này mới nói, “Xin lỗi, ta không thể cải lại quân lệnh...”

“Không sao đâu.”

“Đám người Thập Tam vẫn sẽ ở cạnh bảo vệ hai người.” Lý Phù Chu nhẹ nhàng nói. “Theo lệ, Quốc công không thể can thiệp sự vụ của bất kỳ địa phương nào. Sau khi tiên đế băng hà, quan hệ giữa triều đình và Quốc công khó mà nói rõ. Hiện tại ta là tông quân của hần, cũng không tiện để lộ thân phận, can thiệp việc nội bộ địa phương. Nhưng mọi thứ yên tâm, mặc dù không thể sử dụng lực lượng của phủ Quốc công, nhưng ta vẫn có vài thủ hạ

riêng. Lát nữa ta sẽ dùng bồ câu đưa tin, kêu bọn họ tới đây bảo vệ muối.”

“Ta có đề đảm bảo an toàn của mình và Cảnh Thái Lam.” Thái Sứ Lan xoay người, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Ta muốn ở lại thành Bắc Nghiêm trông coi phủ nha, đòi lại công đạo cho mọi người.”

“Ta tin muối có thể.” Lý Phù Chu cười cười, vươn tay vuốt nhẹ mái tóc nàng.

Hành động này xuất phát từ bản năng, chờ tới khi hắn nhận ra thì đã quá muộn. Hắn giật mình, Thái Sứ Lan cũng giật mình.

Ngón tay hắn dừng lại trên mái tóc nàng, đầu ngón tay sạch sẽ, tựa như trong suốt khẽ run run. Hắn vội vã rút tay lại, sững sờ nhìn bàn tay mình, Thái Sứ Lan cũng ngoảnh mặt sang hướng khác, nhìn gốc cây ngọc lan phủ đầy cánh trắng.

Bóng lưng Lý Phù Chu nhanh chóng biến mất nơi góc đường, hắn dường như đang muốn lập tức cách xa nơi này mấy trăm dặm. Thái Sứ Lan cũng lặng lẽ quay người.

Khoảng thời gian gần đây, người ở cạnh nàng nhiều không kể xiết, có Hoa Tầm Hoan hay gây âm ỉ, có Tô Á lúc nào cũng trầm mặc ít nói, có Thẩm Mai Hoa hơi hơi thô bỉ, có hai người nhược thụ cường công, có Sứ Tiểu Thúy thích huyền ảo cười đùa,... còn có Lý Phù Chu luôn luôn dịu dàng săn sóc. Nàng vốn đã quen một mình yên tĩnh, vậy nên đôi khi khó tránh khỏi cảm thấy hơi phiền, nhưng hiện tại mọi người lần lượt rời đi, nàng liền cảm giác có chút trống trải.

Hóa ra, một người bề ngoài yên tĩnh như nàng, từ sâu thẳm bên trong vẫn là khao khát tình người ấm áp.

Hóa ra, cảm giác ấm áp là thứ mà không ai có thể cưỡng lại, giống như con thiêu thân dù chết vẫn cứ lao đầu vào lửa.

Nàng vừa xoay người, lại nhìn thấy một bóng dáng lẳng lặng đứng trên bậc thang.

“Tô Á.” Thái Sứ Lan nói, “Mau lên đường đi.”

“Ta nói rồi, ta theo người.”

“Ta sẽ giúp người để ý đến Trần Mộ. Người yên tâm đi.”

“Không phải Trần Mộ.” Giọng nói Tô Á khàn khàn, giọng điệu bình thản, “Là người.”

Thái Sứ Lan im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói tiếp, “Nếu như đệ tử doanh Nhị Ngũ trong lúc khảo luyện tự ý cự tuyệt mệnh lệnh sẽ bị xóa tên.”

“Vậy cứ xóa tên đi.”

Hai người đều yên lặng nhìn nhau. Mãi lâu sau, Tô Á mới nói, âm thanh rất nhỏ, “Trước đây ta vào doanh Nhị Ngũ, chẳng qua chỉ vì muốn sống mà thôi, chưa từng nghĩ qua tương lai sẽ ra sao. Nhưng hiện tại, ta biết thứ ta muốn là gì.”

Thái Sứ Lan chăm chú nhìn vết sẹo trên trán nàng, mỗi một vết tích, giống như đều ẩn chứa những đau khổ mà thiếu nữ này đã từng trải qua.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

.....

Phủ nha thành Bắc Nghiêm, quan lớn “vắng mặt” đương nhiên không an bài nơi ở cho Thái Sứ Lan, mà Thái Sứ Lan cũng lười tìm bọn họ. Trước tiên, nàng đi tìm vị Vương điện sử bảo danh, sau đó Triệu Thập Tam đã lập tức chạy tới thông báo cho nàng rằng đã lựa được hai phòng ở, nói nàng dẫn Cảnh Thái Lam đi chọn một nhà.

Hai ngôi nhà đều cách phủ nha không xa, đều là đơn môn độc hộ, tiểu viện vô cùng đẹp đẽ, nếu như chiếu theo hiện đại, hẳn có thể coi là biệt thự tư gia rồi. Cho dù là ở cổ đại, thủ phủ thế này giá trị cũng không nhỏ. Thế nhưng, nhìn vẻ mặt của Triệu Thập Tam, mua một căn nhà như vậy thật giống như đang làm nhục hắn, giảm lên tôn nghiêm của hắn, vậy nên, Thái Sứ Lan bắt đầu hoài nghi, phải chăng bồn cầu của phủ Quốc công ở lệ kinh cũng làm từ vàng hay không nhỉ?

Thủ phủ người nhiều, nhà cửa cũng nhiều, muốn tìm được một chỗ vắng vẻ vốn là điều không thể. Bởi vậy, hai viện tử mà Triệu Thập Tam lựa chọn đều có hàng xóm, một là nhà vị Thái thường tự cùng một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi Cảnh Thái Lam, xinh xắn đáng yêu, vừa nhìn thấy Cảnh Thái Lam liền cười toe toét; nhà còn lại là một quả phụ, vẻ ngoài tầm trung, nhưng đây đã kiện mỹ.

Thái Sứ Lan và Triệu Thập Tam đương nhiên có cùng suy nghĩ là chọn nhà đầu tiên, dù sao quan gia cũng là đối tượng đáng tin cậy hơn, còn trước nhà quả phụ thì thị phi có nhiều.

Mà trong suy nghĩ của Triệu Thập Tam, vị tiểu chủ tử tôn quý nào đó đương nhiên cũng sẽ có suy nghĩ giống hắn, bởi tiểu cô nương kia vô cùng đáng yêu, hẳn là hợp ý muốn của tiểu chủ tử. Kết quả, tiểu lưu manh kia nhìn thấy bé gái nhà người ta chỉ bày ra bộ dáng thờ ơ, lát sau gặp quả phụ thì lại hai mắt sáng ngời, bám víu lấy cột nhà, nhất quyết không chịu rời đi.

“Ồ đây....ở đây...” Tiểu lưu manh một bên ngấm ngĩa bộ ngực của quả phụ, một bên bày ra bộ dáng bốn mươi lăm độ thiên sứ nhìn vào Thái Sứ Lan,

“Ma ma...xinh đẹp...ma ma tốt bụng...”

Cái gì mà ma ma tốt bụng, còn không phải nhóc con nhà người nổi sắc tâm sao?

Còn cái gì mà xinh đẹp, còn không phải vì ngực người ta lớn sao?

“Dạ, dạ.” Triệu Thập Tam nghe vậy, không cần biết Thái Sử Lan nghĩ sao, chỉ liên tục gật đầu.

Thái Sử Lan khinh bỉ nhìn hấn, trong đầu hiện lên hai chữ – nô tì!

Buổi chiều đầu tiên sau khi dọn nhà, Thái Sử Lan bắt đầu dạy chữ cho Cảnh Thái Lam – chữ tiếng Anh.

“Việc học không bao giờ là thừa cả.” Nàng nói, “Về sau rất có thể sẽ có lúc dùng tới.”

“Đây là cái gì ạ?” Tiểu tử nhìn mấy ký tự kỳ lạ trên mặt giấy, bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Cái này gọi là mật mã Morse.*” Thái Sử Lan trả lời.

(*Mã Morse hay mã Moóc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo trong những năm 1870-1967. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các ký tự đặc biệt của một thông điệp.)

Một tối đó, nàng dạy cho Cảnh Thái Lam tới hơn mười “mật mã Morse”. Thái Sử Lan không thể không thừa nhận đứa nhỏ này rất thông minh, năng lực học tập rất lớn, chỉ cần nói qua một hai lần liền hiểu hết. Việc này khiến cho nàng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, nó có thân phận đặc biệt như thế, bên người hấn phải sớm có nhà Nho lớn dạy dỗ, giáo dục đầy đủ, thế nhưng tại sao thời điểm lần đầu gặp mặt, một cuốn sách vỡ lòng của Nam Tề nó cũng chưa từng đọc qua, đến cả đi lại cũng khó khăn, thật sự giống hệt một đứa nhỏ kém phát triển.

“Bà ấy nói...chỉ cần con thích...học hay không cũng không quan trọng...hi hi...” Cảnh Thái Lam ôm lấy chân nàng, cười đến nhỏ nước miếng.

“Vậy bây giờ con đã mệt chưa?”

Cảnh Thái Lam lắc lắc đầu, nũng nịu xà vào lòng nàng, “Học với ma ma không mệt...hi hi...ma ma, chúng ta ra sân đi dạo một lúc...”

“Giờ Dậu rồi, người sát vách đã đi ngủ từ lâu, con có đi dạo cũng không nhìn thấy nàng ta đâu.” Thái Sử Lan không chút khách khí đánh tan mộng tưởng của tiểu lưu manh, kéo nó đến bên giường, “Ngủ, sáng mai còn phải dậy sớm.”

Tiểu lưu manh hậm hực nhắm mắt lại, Thái Sử Lan cũng dần dần chìm vào giấc ngủ, có điều chưa được bao lâu thì bị tiếng gõ cửa ầm ầm bên ngoài đánh thức.

Tô Á đi ra mở cửa, người tới là một nha dịch của phủ Bắc Nghiêm. Hấn ta lớn tiếng nói: “Điện sử có lệnh, miếu Thủy Mẫu ngoài thành phát hiện đạo tặc Hòa Hồ, lệnh cho Thái Sử Lan đi lùng bắt.”, nói xong liền xoay người rời đi.

“Khoan đã.” Tô Á gọi hấn lại, “Người dẫn đường đâu?”

“Không phải đã nói là miếu Thủy Mẫu ở ngoài thành rồi sao?” Đối phương đáp lời, giọng nói cau có. “Lùng bắt trộm cướp là nhiệm vụ của ty tuần kiểm, không phải chức trách của Điện sử.”

“Nói người đi thì người cứ đi đi, nói nhảm nhiều thế làm gì?”

“Bình lính và ngựa đâu?”

“Đường đường là nhân tài doanh Nhị Ngũ, vậy mà còn cần tới những thứ đó ư?” Nha dịch tỏ vẻ kinh ngạc, “Một người là đủ rồi!”

“Người...”

“Tô Á.” Đúng lúc này, Thái Sử Lan không biết đã quần áo chỉnh tề từ khi nào chậm chậm bước tới, lên tiếng ngăn cản.

“Ta biết rồi.” Nàng phất tay với nha dịch – cái này là mệnh lệnh của người khác, hà tất phải ở đây dong dài cùng kẻ truyền lời.

Nha dịch nhìn chằm chằm nàng. Hấn vốn mang theo ý định gây hấn mà tới, chỉ cần Thái Sử Lan lên tiếng cự tuyệt, hấn chắc chắn có biện pháp dạy dỗ nàng, tóm lại chính là không thể để nàng sống yên, vậy mà lúc này, nàng ngay cả liếc mắt nhìn hấn cũng lười.

Nữ tử này, trời sinh lạnh lùng uy nghiêm, khiến người đối diện có cảm giác thật nhỏ bé và thấp hèn, đến hô hấp cũng dường như thật khó khăn.

Hấn không dám nói gì nữa, chỉ có thể cúi đầu rời đi.

“Đi thôi.” Thái Sử Lan nói với Tô Á, Tô Á yên lặng cầm cây cung lên.

Thời điểm hai người ra đến đường lớn, mây mù che khuất ánh trăng, không gian trước mắt bao phủ bởi một màu đen mịt mù.

“Hỏa Hổ.” Tây Á nói, “Đó là tên cướp có tiếng ở Tây Lăng. Hắn ta giết người không góm tay, nhiều năm qua đều đứng đầu bảng treo thưởng của quan phủ, đầu hán đáng giá một vạn lượng. Nghe nói kẻ này vui giận thất thường, chính tà khó phân, xuất quỷ nhập thần, nam hiểm xảo trá, sớ trường là dùng kiếm bằng tay trái. Quan phủ các nơi nhiều lần truy bắt nhưng đều không thành.”

“Vì sao lại gọi hắn là Hỏa Hổ.”

“Bởi không ai biết tên thật của hắn ta, chỉ biết trên trán hắn có hình xăm hổ lửa.”

“Ồ.”

Tô Á yên lặng, một lúc sau lại không nhịn được mà lên tiếng, “Hành tinh Tây Lăng từng có lần xuất động mấy trăm người tiến hành vây quét tổng cộng là mười một lần, nhưng không lần nào thành công. Có người nói hành tinh thống thuật dịch dung, có thể thay đổi bề ngoài trong nháy mắt. Vậy mà hiện tại Bắc Nghiêm lại cử một mình người đi...”

“Chất lượng hơn số lượng.” Thái Sứ Lan ngửa đầu nhìn trời, “Hai chúng ta đủ rồi!”

.....

Lính già thủ thành nhìn lệnh bài, lại nhìn hai nữ tử trước mắt, tiếp tục nghĩ tới Hỏa Hổ trong lời nói của họ, kinh ngạc tròn tròn mắt. Chờ tới khi Thái Sứ Lan và Tô Á đã rời khỏi, ông còn khẽ lắc đầu: “Đúng là tự tìm đường chết mà...”

Khoái mã phi nhanh trên đường tới, nửa canh giờ sau, trước mặt đã thấy xuất hiện một ngôi miếu đồ nát.

Thành Bắc Nghiêm, xuân hạ lũ lụt, đông đến khô hạn, khí hậu vô cùng khắc nghiệt. Nhân dân vì quá khổ cực mới lập nên ngôi miếu này để thờ cúng Thủy Mẫu, mong cho lũ lụt giảm bớt, đời sống nhân dân bình an. Mãi tới mười năm trước, Dung Sở theo lão quốc công thị sát Tây Lăng, sau đó tự mình dâng tấu lên triều đình, điều động ba trăm nghìn dân phu từ các tỉnh xung quanh xây dựng nên đê Nghi Hà – được xưng là con đê đệ nhất đất Bắc Nam Tề. Từ đó về sau, lũ lụt không còn, nhân dân có thể canh tác hoa màu, cuộc sống con người ngày càng được cải thiện. Có thể dựa vào sức mình để sống, họ đương nhiên không cần cầu khẩn thần linh nữa, vậy nên, ngôi miếu này cũng dần dần suy tàn.

Tô Á lấp bấp kể xong chuyện “Đê Nghi Hà” thì cả người đã sững sờ. Thái Sứ Lan tự xưng yêu cầu nàng nói nhiều, hại nàng suýt chút nữa thì tự cắn đứt lưỡi luôn rồi!

Thái Sứ Lan vừa đi vừa nghĩ, xem ra những năm trước kia, Dung Sở từng làm nên rất nhiều chuyện lớn, thế nhưng hiện tại lại mang trên mình bộ dáng rảnh rồi dạo chơi nhân gian, lười xen vào chính sự. Hắn là thực sự công thành lui thân, hay chẳng là còn nỗi khổ tâm nào khác?

Dung Sở khác với Lý Phù Chu. Đối với hắn, nàng vẫn còn vài phần đề phòng, vài phần cảnh giác. Bởi trong lòng hắn nghĩ gì, nàng không cách nào nhìn thấu. Giống như một người đi đường trong đêm tối, bỗng đứng trước mắt xuất hiện ánh bạc, không cách nào biết được đó là ánh trăng, hay thật ra là một hồ nước.

Nhưng dù cho là ánh trăng hay hồ bấy, những ý nghĩ về nam nhân ấy vẫn cứ quẩn quanh trong đầu nàng, khiến nàng không cách nào xua đi.

“Đi thôi!” Nàng không chút lén lút dắt ngựa về phía miếu Thủy Mẫu.

Nếu đã có khả năng trốn thoát vậy bắt nhiều lần như lời đồn, Hỏa Hổ đương nhiên có chỗ hơn người. Bởi vậy, trong trường hợp này, che giấu hành tung là việc hoàn toàn dư thừa.

Miếu Thủy Mẫu cách không xa đê Nghi Hà, xung quanh cỏ dại um tùm, không ít cây còn cao ngang đầu người. Thời điểm Thái Sứ Lan đi ngang qua, nàng nhìn thấy một người vô gia cư ngồi trong chiếc lều cạnh ruộng dưa bỏ hoang, quay đầu về phía sông, tự mình uống rượu. Hai người lập tức đi chậm lại, cảnh giác nhìn chằm chằm bóng lưng người nọ. Người nọ không gầy không béo, không cao không thấp, mái tóc rối bởi tung bay trong gió, tóm lại là không có điểm gì đặc biệt.

Tô Á và Thái Sứ Lan từ từ bước tới, người nọ lại không chút mấy may phát giác, vẫn thản nhiên uống rượu như ban đầu. Từng ngụm, từng ngụm được nuốt xuống, hương rượu trắng kém chất lượng của địa phương nồng nặc bốn phía.

Mãi tới khi Thái Sứ Lan và Tô Á đi tới phía sau hắn. Người nọ vẫn như trước không quay đầu lại, chỉ lẩm bầm một câu: “Gió núi ẩm ướt, mây đen áp đỉnh, sắp tới sẽ mưa liên miên. Cũng bởi năm ngoái khô hạn, năm nay chỉ e mưa lớn sẽ kéo dài cả tháng...” nói xong liền trở mình nằm xuống, khiến Thái Sứ Lan và Tô Á đồng loạt giật mình.

Người nọ nằm úp xuống nền đất, dường như nghe được âm thanh gì đó, một lúc lâu sau mới xoay người đứng dậy, cau mày nói: “Không đúng...Mới mười năm, đập nước sao đã có khoảng nứt? Chẳng phải năm ngoái vừa mới tu sửa sao? Nếu như năm nay nhiều mưa, nước sẽ tràn tuyến phòng vệ, đập lớn không vững chắc chẳng phải sẽ thành họa lớn ư? Hồi đầu xây dựng đê điều có quốc công tự mình giám sát, chuyện này chưa từng xảy ra...Chẳng lẽ năm ngoái đám người kia chỉ làm qua loa cho xong chuyện, không hề cẩn thận tu sửa đập nước?...Bọn chúng lại to gan lớn mật như thế sao?”

Thái Sứ Lan đứng sau lưng người nọ, nghe hắn lẩm bầm như vậy thì không khỏi cảm thấy kính nể. Kẻ vô gia cư này chẳng lẽ lại là một người tinh thông hiện tượng thiên văn thủy lợi, là phần tử trí thức yêu nước thương dân? Nghe giọng điệu hắn, dường như nhân dân nơi này sắp gặp phải chuyện lớn?

“Tiên sinh.” Thái Sứ Lan nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định mở miệng, “Lời người nói là sự thật ư?”

“Đương nhiên là thật!” Người nọ thân nhiên đáp lời, giọng nói lộ vẻ căm tức. Sau đó mới đột nhiên phản ứng lại, a lên một tiếng, “Thằng cha nào ở đâu chui ra đấy! Y như ma vậy, tự dưng xuất hiện sau lưng người khác!”, vừa nói vừa quay đầu nhìn lại.

Mặc dù người nọ đã quay đầu lại, nhưng Thái Sứ Lan vẫn không cách nào nhìn rõ mặt mũi hắn. Tóc tai rối bời, râu ria lộn xộn, lông mày rậm rạp, mọi thứ dường như xoắn lại với nhau, tạo thành một mớ hỗn độn. Có lẽ diện mạo hắn không tới nỗi khó coi, chỉ là hình như đã quá lâu không lau rửa chải chuốt.

Thái Sứ Lan quét mắt nhìn hắn một lượt, đáng tiếc không thể phát hiện ra điều gì đặc biệt.

“Theo như thiên tượng hôm nay, ” Người đàn ông vuốt vuốt cằm, lẩm bẩm, “hai ngày tới tất có mưa lớn. . .Haizz, hi vọng sẽ không kéo quá dài. Nếu như trong khoảng mười ngày nữa tháng, có lẽ cũng không thành vấn đề...” nói xong cũng không để ý đến Thái Sứ Lan, chậm chạp bước vào lều.

Thái Sứ Lan đi qua lều dựa, thấy người nọ đang thông thả trở mình, cánh tay chống lên nền đất.

Miếu Thủy Mẩu đứng sừng sững trên sườn núi. Tô Á đi đến trước mặt Thái Sứ Lan, nghiêng người, một cước đá bay cửa miếu.

“Rầm” một tiếng, cửa miếu mở ra, một đám tia lửa ập tới mí mắt. Phía sau ánh lửa bập bùng, một hòa thượng trung niên mờ mịt ngẩng đầu lên.

Lông mày người nọ mảnh dài, nước da hơi vàng, trên người khoác chiếc áo cà sa cũ nát nhưng vô cùng sạch sẽ. Hòa thượng nọ đang nướng đậu, thấy các nàng liền ngẩn người, sau đó niệm Phật mấy câu, xấu hổ cười nói, “Sao muộn thế này rồi mà hai vị thí chủ còn đến nơi đây? Có phải đói bụng hay không? Vừa lúc tiểu tăng mới nấu ít đậu tằm. Tuy không mấy ngon nhưng vẫn có thể no bụng, hai vị có muốn nếm thử không?” Nói xong liền đưa một bát đậu qua.

Hắn ăn nói nhã nhặn, thái độ ôn hòa, tuyệt nhiên khác với nam nhân thô lỗ ban nãy. Lúc này, ngay cả Tô Á cũng gật đầu với hắn. Thái Sứ Lan hỏi: “Đại sư là trụ trì nơi này sao?”

“A đi đà phạt.” Hòa thượng đáp, “Tiểu tăng chỉ là người qua đường, ngang nơi này thì dừng lại nghỉ ngơi mà thôi.”

“Cho hỏi, đại sư có thấy người nào trên trán có hình xăm đi qua đây không?”

“Hình xăm?” Hòa thượng suy nghĩ một chút, áy náy cười, “Hình xăm thì không thấy. nhưng một canh giờ trước có một vị hiệp khách ghé qua, cũng ăn mấy viên đậu của tiểu tăng. Người đó đeo khăn vải, cũng không biết có phải người hai vị muốn tìm không.”

Thái Sứ Lan nhìn mặt đất cạnh hòa thượng, quả nhiên có một chỗ ngồi, còn có một vài hạt đậu lăn lóc trên sàn. Xem ra Hóa Hổ đã sớm rời đi.

“Đã quý rầy đại sư.” Nàng gật đầu, dẫn Tô Á rời khỏi miếu nhỏ, đi xuống sườn núi.

Nàng tiến nhanh về phía trước. Xa xa dưới sườn núi, ánh lửa trong lều dựa đã tắt, người lang thang kia xem chừng đã ngủ. Đúng lúc này, Thái Sứ Lan đột nhiên dừng chân. Trong lòng đột nhiên vang lên báo động, giống như sao băng xẹt qua, như ánh chớp lóe sáng, nghi hoặc như có như không bùng lên.

“Không đúng!” Nàng bỗng nhún người nhảy lên, quay đầu chạy về miếu nhỏ. Tô Á cũng không hỏi gì khác, lập tức chạy theo.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Cỏ dài khẽ động, tựa như sóng nước trào dâng, ánh kiếm lóe sáng, vạch ra một đường thẳng tắp. Cỏ cây đổ rạp sang hai bên, lộ ra mặt đất sần sùi đen ngòm. “Bộp” một tiếng, một bóng đen nhiên xuất hiện. Bóng người kia nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Tô Á, bàn tay hắn nhanh nhẹn vòng qua, sượt qua bao tên của nàng.

Tô Á vội vàng lui lại phía sau, một bên nỗ lực kéo giãn khoảng cách, một bên đưa tay ra sau rút tiễn. Nhưng ngay tức khắc, Tô Á đột ngột biến sắc – không còn một mũi tiễn nguyên vẹn!

Người nọ nhanh như tia chớp, trong khoảnh khắc kia đã chém gãy toàn bộ tiễn của nàng!

Lúc này, Tô Á mới phát giác bản thân trúng phải quỷ kế, vội vã chạy lên. Chỉ tiếc kẻ kia nhanh hơn nàng một bước, không biết từ khi nào đã đến cạnh Thái Sứ Lan, không chút tiếng động nâng cao khuỷu tay, nện xuống lưng nàng.

Tô Á lạng người. Dáng dấp kẻ nọ dần dần hiện rõ – một thân tăng y, đầu tóc rối bời, con mắt hẹp dài u ám, vừa mang sự thô tục của kẻ lang thang, vừa mang vẻ văn nhã của tăng sư. Lúc này, nàng mới hiểu rõ, hóa ra hai người mà bọn họ vừa gặp ban nãy lại đều là Hóa Hổ.

Nhanh chóng như vậy, khác biệt rõ ràng như vậy, ngay đến giọng nói, ngữ điệu, thần thái cũng có thể giả dạng một cách hoàn hảo nhường ấy, cái này quả thực đã vượt xa phạm trù dịch dung thông thường! Thảo nào hắn ta lại có thể hết lần này tới lần khác thoát khỏi các cuộc vây bắt của binh lính.

“Nữ nhân này thật thông minh!” Hóa Hổ cười lớn, “Thiếu chút nữa đã đoán ra rồi, may mà ta nhanh trí, đi theo các ngươi từ đầu tới cuối.”

Giọng nói thực của hắn rất khó miêu tả, khó phân nam nữ, nhưng cũng không phải là khó nghe.

“Sao lần này lại là hai nữ nhân tới? Thoạt nhìn các người cũng đâu có gì đặc biệt. Còn người, tuy rằng thông minh đấy, nhưng lại không hề có chút võ công.” Giọng nói Hòa Hồ có phần kinh ngạc, hần tóm lấy tay Thái Sử Lan, toan kéo nàng dậy.

Thế nhưng, Thái Sử Lan một phen cũng không dịch chuyển, gắt gao túm lấy đoạn rễ cây trên mặt đất.

“Ha ha.” Hòa Hồ bật cười, “Thật không biết điều... người tưởng túm lấy rễ cây thì ta không có cách lôi người đi sao?” hần vừa nói vừa dùng sức nhỏ bật đoạn rễ, nhẹ nhàng như nhổ một cây củi.

“Rắc” một tiếng, giống như tiếng rễ cây nứt gãy, thân người Thái Sử Lan lao đảo. Thế nhưng, đúng lúc đó, bùn đen tung tóe khắp nơi, một vật từ dưới đất bắn lên, suýt qua thân thể nghiêng ngả của Thái Sử Lan, cắm thẳng vào cánh tay Hòa Hồ.

“Cái quái gì thế...” Hòa Hồ chỉ thấy ánh bạc chọt lóe, cánh tay có hơi đau xót. Vật kia căn bản không phải vũ khí sắc nhọn gì, chỉ đâm chút ít vào da thịt, máu cũng không hề chảy ra một giọt. Hần thuật tay rút vật đó ra, cười nói, “Hay lắm, nhưng vũ khí của người kém quá...A...”

Hần đột nhiên hoảng hốt thốt lên một tiếng, hai mắt dần mờ mịt.

“Tô Á!” Thái Sử Lan hét lên.

Tô Á sớm đã đánh tới, vuron người như báo mẹ giữa không trung, âm thanh trầm đục vang lên, nàng bỏ nhào lên người Hòa Hồ. “Răng rắc” hai tiếng, cổ tay lẫn đốt ngón tay của Hòa Hồ lập tức bị bẻ gãy. Nàng tiếp tục vịn xoắn hai chân Hòa Hồ, gập lên trên, lại mấy tiếng nứt gãy vang lên, đốt chân của kẻ nọ dường như cũng đã không còn lạnh lạn

Thái Sử Lan đứng cạnh cũng không khỏi sùng sốt, nàng không ngờ thân thể và động tác của Tô Á lại có thể nhanh nhẹn và tuyệt diệu nhường này.

Đến khi Hòa Hồ đã hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự, Tô Á mới đứng dậy, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc hiếm có của Thái Sử Lan, nàng đành cúi đầu nhìn xuống xuống, không nói một lời. Thái Sử Lan cũng dần bình tĩnh lại, không có hỏi nhiều. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chuyện mà bạn bè cần làm, không phải rình mò, mà là bảo vệ.

Một tiếng rên rỉ vang lên, Hòa Hồ từ trạng thái mờ mịt tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau nhức. Lúc này, hần mới phát hiện không biết từ khi nào bản thân đã nằm thành hình chữ đại – hai chân hai tay dang rộng bốn phía, thân người không cách nào động đậy.

Cao thủ địch dụng nọ tròn hai mắt, vẻ mặt không cách nào tin tưởng – vừa rồi chuyện gì xảy ra? Không phải mình đang cúi đầu lôi nữ nhân kia dậy hay sao? Tại sao hiện tại lại nằm trên mặt đất? Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vì sao một chút ấn tượng cũng không có?

“Yêu thuật... yêu thuật” Hòa Hồ bỗng hét thảm một tiếng, “Mụ nội nó, đúng là báo ứng mà...”

Thái Sử Lan bình tĩnh đi qua người hần, nhặt Gai Nhân Gian lên. Ban nãy nàng nhìn thấy trên mặt đất có một đoạn dây mây cuốn lấy rễ cây. Vậy nên, nhân khi Hòa Hồ đánh ngã nàng, trong lúc hần đang thao thao bất tuyệt, nàng liền gài Gai Nhân Gian vào dây mây, vùi xuống bùn đất ở một góc độ thích hợp. Chờ đến khi Hòa Hồ dùng lực rút rễ cây lên, rễ sẽ mang theo dây mây cùng Gai Nhân Gian bắn lên, đâm vào tay hần.

Cũng may, trong quá khứ, Hòa Hồ chưa một lần bại trận, vậy nên hình thành tư tưởng tự cao tự đại, thấy người đến là hai nữ nhân thì sinh lòng khinh thường, cuối cùng còn nói lời dong dài, nếu không nhờ vậy, e rằng Thái Sử Lan cũng không đủ thời gian bố trí.

“Tại sao người đoán được...” Tô Á quay sang hỏi Thái Sử Lan, không hiểu sao nàng có thể phát hiện hai người khi nãy thực chất là một.

“Lúc trước người nói hần quen dùng kiếm bằng tay trái.” Thái Sử Lan nói.

“Phải, hần thuận tay trái.” Tô Á gật đầu, suy nghĩ một chút, cũng không có phát hiện khi nãy Hòa Hồ có dùng tới tay trái hay không.

“Không phải. Sử dụng kiếm bằng tay trái thì chưa chắc đã thuận tay trái. Chính điều này đã khiến hần thành công lừa gạt người khác. Thực chất, tay phải của hần linh hoạt hơn rất nhiều.” Thái Sử Lan nói, “Tuy nhiên, giả nhiều cũng có ngày thành thật, việc này cũng vậy, lâu dần đã trở thành thói quen của hần. Hần quen cầm kiếm bằng tay trái nên nốt chai trên đó so với tay phải rõ hơn rất nhiều. Hơn nữa, hành động đôi khi cũng là do vô thức. Ví như khi trước trong lều, hần xoay người sang phải, theo lí nên dùng tay phải chống đất, thế nhưng hần ta lại dùng tay trái. Lại ví như khi ở miếu, lúc hần chuyển bát đậu qua chỗ chúng ta, tuy rằng dùng tay phải, nhưng bàn tay trái lại siết chặt, áp sát thân người, đây cũng là do thói quen.”

Tô Á gật đầu.

Trên mặt đất, Hòa Hồ vẫn đang rên rỉ. Sau khi nghe hết lời lí giải của Thái Sử Lan, không thể làm gì khác ngoài việc đổ lỗi cho số phận, “Đại sư Tĩnh Phù đã nói, năm Nhâm Thân vượt Trường Giang và Hoàng Hà mà gặp nữ nhân ắt là điều không may... Tại sao ta lại không nghe lời hần cơ chứ...”

Thế nhưng, hai “nữ nhân” này lại không chút mảy may để ý đến hần. Một người thuận tay lấy dây thừng tùy thân ra, thành thực trói hần lại. Hòa Hồ lại lần nữa thống khổ rên lên, “Con bà nó, người không thể thương hương tiếc ngọc một chút hay sao...”

Hần bị Tô Á đè sấp Hòa Hồ trên đất, lỗ tai hần dán bên bùn đất, vốn đang lải nhải này nọ, đột nhiên toàn thân chấn động, thất thanh kêu lên: “Đề có khoảng rỗng!” sau đó ngẩng đầu lên, lại tiếp: “Mưa rồi!”

“Rào rào!” một tiếng, giống hết lời hần hô hoán, trong nháy mắt, mưa lớn lập tức trút xuống.

Trên đỉnh đầu, gió đêm gào thét, xé rách tầng mây. Mây đen tản ra bốn phía, giăng kín đất trời, ánh chớp liên tục lóe sáng. Từ trong mây mù, cuồng phong vượt qua nghìn dặm thiên nhai ập tới, mưa rơi tầm tã, cây cỏ trong gió nhay mất đổ rạp.

Đột nhiên mưa lớn như thế, Thái Sử Lan và Tô Á đều bị mưa tạt gió đánh tới nỗi hít thở không thông, không cách nào nói chuyện. Chỉ có Hòa Hồ bỗng nhiên ngửa mặt nhìn trời kêu than, “Xong! Xong rồi! Còn thể thảm hơn so với ta nghĩ!”

“Đồ điên!” Tô Á lẩm bẩm hai chữ, nhanh chóng kéo hần chạy đi, trồi lên lưng ngựa, cùng Thái Sử Lan trở về Phủ Nha.

.....

Một khắc mưa lớn đột ngột trút xuống kia, trong hậu viện phủ nha Bắc Nghiêm, phủ doãn Trương Thu cũng bị tiếng vang quá lớn đánh thức. Vừa mở mắt đã thấy bầu trời như đồ sập xuống, đẩy mắt hần ngược lại hiện về hưng phấn khác thường. Hần vội vàng khoác y phục ngồi dậy, thấp sáng ngọn đèn, bắt đầu viết thư.

Tờ giấy trắng tinh như tuyết, dưới góc có dấu ấn đỏ tươi, hoa văn cổ xưa tinh xảo, là thứ mà quý nhân trong kinh vô cùng yêu thích.

“...Mời huynh đài thay mặt bẩm báo: Sự tình đạo phi Long Mãng Lĩnh, trong lòng ty chức đã có sách lược vẹn toàn, nhất định sẽ không để lại mối họa lâu dài. Nơi này địa lợi nhân hòa, lại gặp thiên thời, hần là thần linh trợ giúp, xin chủ tử cứ yên tâm. Sau này ty chức sẽ an bài tốt cho hai vị ở doanh Nhị Ngũ... Ngoài ra, mùa đông năm ngoái, đề Nghi Hà đã được tu sửa, sau tiết kiệm được hai ba vạn lượng bạc, ty chức đã lệnh cho người bí mật mang vào Lệ kinh... Thỉnh cầu thay mặt ty chức hỏi thăm sức khỏe chủ tử.”

Thư đã viết xong, hần kiên nhẫn thổi khô nét mực rồi mới cẩn thận nhét vào phong thư đặc chế, nhẹ nhàng đặt vào trong một chiếc hộp trên bệ cửa sổ, đợi tới hừng đông sẽ có người tới lấy.

Tiếp đó, hần nhìn vào màn mưa ào ào không dứt... Mưa lớn như vậy, hai nữ nhân tự mình đi vậy bất ác đồ kia. Rừng núi hoang vu vắng vẻ, sát nhân tàn bạo, kết quả có thể thế nào đây? Ha, đúng là mưa lớn đúng dịp. Tối ngày mai, tất cả vết tích đều sẽ bị nước mưa xóa sạch, vừa vận chết không đối chứng.

Hần gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, trầm tư hồi lâu – nhân dịp này cứ để Hòa Hồ gánh thêm một tội, phải chăng tiền thưởng sẽ lại tăng thêm? Cũng là bày tỏ một chút quyết tâm và thành ý của quan phủ đối với chuyện phá án? Ha ha, không biết sớm mai mấy giờ phái người đi nhặt xác là vừa đây?

...

Mưa lớn cũng đã đánh thức đám binh lính, tất cả mọi người đều mặc đồ ngủ, đứng bên song cửa sổ tán ngẫu.

“Hai nữ nhân kia đúng là xui xẻo mà!” Nha dịch báo tin khi trước cười ha ha, “Mưa lớn như này, xem ra là cửu tử nhất sinh rồi*!”

*cửu tử nhất sinh: Chín phần chết, một phần sống.

Đa số mọi người đều cười vang, chỉ có vài người nhú mày không lên tiếng. lát sau, một người đàn ông có vẻ già dặn hơn nói, “Tam Cầu, ngươi vui mừng cái gì chứ? Lại nói, bọn họ đâu có lỗi gì đâu? Nhà ta ở gần Long Mãng Lĩnh. Bao năm qua, người trong vùng ai ai cũng bị bọn thổ phi này quấy rối, đến nỗi chẳng có lấy một ngày bình yên. Gần đây nhờ công người trong doanh Nhị Ngũ, bọn chúng mới không còn hung hăng như trước nữa, người dân nhân đó mà trồng trọt chăn nuôi... Chúng ta xuất thân từ dân, đừng vì làm việc cho quan phủ mà quên đi cách đối nhân xử thế!”

“Ta thả rắm vào mặt mẹ ngươi ý!” Mấy nha dịch trẻ tuổi then quá hóa giận, “Ăn lộc vua ắt phải trung quân. Ngươi nói ra mấy lời này là muốn làm phản sao? Coi chừng quan lớn tới bắt ngươi đấy!”

“Ồn ào cái gì.” Có người uể oải nói, “Tóm lại là hai nữ nhân kia chết chắc rồi. Tam Cầu tử, người đi báo tin là ngươi, cẩn thận sau này bị oan hồn đeo bám”

“Nhớ nhăng!” Một trận gió thổi qua, Tam Cầu run người, khiếp sợ nhìn bốn phía, cười gượng nói, “Ta đây chính khí thanh liêm, sợ cái gì hà...”

“Rầm” – đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên truyền đến âm thanh.

Ai nấy trong lòng có quỷ, đồng loạt giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau thì đều phát hiện về mặt đối phương đã trắng bệch tự khi nào.

“Gió... là gió thôi...” Tam Cầu miễn cưỡng cười trừ, giọng nói run rẩy.

“Rầm... rầm...” tiếng vang tiếp tục vọng tới, giống như ai đó đang đập cửa. Hòa lẫn với tiếng gió gào thét, dường như còn có giọng nữ nhân.

“Ảo giác... nhất định là ảo giác...” Tam Cầu lẩm bẩm, sắc mặt không biết từ khi nào đã tái xanh.

“Hình như có người gọi cửa.” Người lính già kia đột nhiên nói. “Tam Cầu, hôm nay là người trực của ngươi, mau mau đi mở cửa!”

“Ta... ta...” Tam Cầu lắp bắp nửa ngày, cuối cùng cười lấy lòng. “Nha thúc, hôm nay khớp gối của cháu tự dưng đau nhức, hay là người đi mở cửa giúp cháu được không?”

“Ta ư? Ta đây nói lời phản nghịch.” Nha thúc nhắm mắt, vẻ mặt lo lắng, “Không dám đi ra.”

“Ngươi...” Tam Cầu muốn chửi lại không thể chửi, nhìn sắc mặt đám người xung quanh, trong lòng hiểu rõ, lúc này mưa to gió lớn, nếu như thật sự là quý gỗ cửa, có người thay hẳn đi ra mới là chuyện lạ. Hắn không thể làm gì khác, đành cắn răng cầm đèn lên, khoác áo toi lên người, một bên cầm gậy công sai phòng thân, một bên đi ra mở cửa.

Mưa lớn khiến Tam Cầu không cách nào nhìn rõ cảnh vật trước mắt. Hắn chạy một mạch chạy tới cửa lớn, vừa mới giơ tay chạm vào song cửa thì nó đã bị phá tung. Cùng lúc, phía chân trời, ánh chớp đột ngột lóe lên. Trời đất nhất thời sáng rực.

Nữ tử trước mặt toàn thân ướt sũng, tóc đen dính lại trên mặt, làn da trắng bệch như tuyết. Bên cạnh, nữ tử còn lại ánh mắt sắc bén, vẻ mặt nghiêm nghị, thần thái rét lạnh tựa như ma quỷ. Tam Cầu kinh hãi cúi đầu nhìn xuống, lại vừa vận công thấy trong tay nữ nhân kia còn cầm một sợi dây thừng. Trên mặt đất là một cỗ thi thể thật dài, còn lộ ra vết máu nhàn nhạt...

Đêm mưa, ánh chớp, vết máu, kéo theo thi thể...

“Có ma!!!!” Hắn hét lên chói tai, hoảng sợ ngã ngửa ra sau.

Tô Á cúi đầu nhìn hắn, dùng tay lau đi nước mưa trên mặt, hô hấp bỗng tăng nhanh – Miệng tên này thật quá thối! Nàng chịu hết nổi rồi!

Tiếng kêu thảm thiết kinh động những người còn lại. Ai nấy quay sang cổ vũ lẫn nhau, chậm chậm ngó đầu nhìn ra.

Phía bên ngoài, hai nữ tử sắc mặt tái nhợt, tóc đen toát loạn, hình như còn kéo theo thứ gì đó đi qua cánh cửa. Mà dưới đất, Tam Cầu vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Trong nháy mắt, phân nửa đám người lập tức té xỉu.

Thái Sử Lan nhắc chân bước qua người Tam Cầu, cùng với Tô Á lúi Họa Hổ vào phòng. Các nàng đi qua chỗ nào, người chỗ ấy đều tự giác phân tán.

Động tĩnh nơi này đã kinh động đến hậu đường. Phủ doãn đại nhân khoác y phục, vội vã chạy tới, liếc mắt nhìn thấy Thái Sử Lan và Tô Á liền ngã ngửa ra sau, tròn mắt xoay vòng, dường như cũng muốn té xỉu tới nơi.

Thái Sử Lan đứng dưới mái hiên, vờn tay lau đi nước mưa trên mặt, chăm chú nhìn vào phủ doãn.

“Thái Sử Lan phụng mệnh truy bắt Họa Hổ.” Nàng gằn từng chữ, “Tuy không viện trợ, không thủ hạ, không tiếp ứng, không quân chi viện, nhưng – may – mắn – không – làm – nhục – mệnh.”

Mưa xối xả, sấm sét đùng đùng, nữ tử đứng thẳng tắp dưới mái hiên. Dưới chân nàng, tên tội phạm khét tiếng nằm sõng soài trên nền đất. Ánh mắt nàng so với ánh chớp còn sáng chói hơn, so với băng tuyết lại càng lạnh lẽo.

Mà lúc này, mọi người đều đã kinh ngạc tới nỗi không thốt lên lời, vẻ mặt không cách nào tin tưởng.

“Tam Cầu tử chết rồi!” Nha thúc bỗng hoảng sợ hét lớn.

Nghe vậy, thân người vài nha dịch lgoạt tức mềm nhũn, quỵ rạp xuống bùn đất ẩm ướt, kinh hãi ngược nhìn Thái Sử Lan.

Phủ doãn Trương Thu cũng ngơ ngác nhìn nàng, không kiềm được mà rùng mình rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tâm Tư Dung Sở

Editor: Imelda Phạm

Kể từ đêm mà Thái Sử Lan và Tô Á bắt được Họa Hổ, địa vị của các nàng trong lòng người phủ Bắc Nghiêm đã có sự đổi khác sâu sắc, thái độ của bọn họ đối với hai người từ khinh miệt chuyển sang sợ hãi. Tất cả mọi người đều không thể nào quên đi hình ảnh nữ tử đứng dưới màn mưa hôm đó, kéo theo tên tội phạm khét tiếng, ánh mắt lạnh lùng, lời nói trang nghiêm, khiến cho Phủ doãn không dám hé răng nửa lời.

Tuy rằng vẫn có người gây khó dễ như trước, nhưng bọn họ đã không còn dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống mà đối xử với các nàng nữa, phương thức cũng có vẻ lên lút hơn. Ví như, bọn họ lật lại án động mấy năm, thậm trí là mười năm trước bắt nàng thẩm tra, còn nói cấp trên yêu cầu trong vòng mười ngày phải phá án xong xuôi, nếu không liền mất chức; lại ví như phái nàng đi giao thiệp với đám hắc bang to gan lớn mật, lệnh cho nàng mau chóng dẹp yên nổi loạn, trả lại cuộc sống bình yên cho bách tính; hay như cử nàng đi trông coi ty ngục, sau đó giữa đêm lên lên thả tù binh...

Kết quả, bản án năm xưa đến tay nàng, Thái Sử Lan liền cho gọi tất cả những người bị tình nghi, nhân chứng, còn có hàng xóm láng giềng tới cùng một

gian phòng, sau đó một mình vào trong. Tất cả mọi người đều cười trộm, chờ nàng trở thành trò cười cho thiên hạ – bắt đầu với một vụ án giết người, do trước đây chứng cứ không đủ, lại thêm rắc rối phức tạp, đã từng qua tay không biết bao nhiêu quan tra án có bề dày kinh nghiệm, nhưng trước sau đều không cách nào giải quyết. Hiện tại vụ án đã chìm xuống từ lâu, một phần khả năng phá án xem chừng cũng không có. Hơn nữa, nàng còn để tất cả ở chung một phòng, việc làm này lại càng thể hiện sự ngu dốt đến cùng cực. Lúc đó, Thôi quan Ngô còn nói, nếu như nàng có thể tìm ra hung thủ theo cách này, hẳn nguyện ý bỏ ngược ba vòng ở cửa nha môn.

Không bao lâu sau, bên trong vọng ra tiếng người gào khóc, tiếp đó, Thái Sứ Lan mở cửa đi ra, dẫn theo một người mà ai ai cũng từng cảm thấy trung thực đáng tin.

“Nhân chứng” gào khóc cạnh nàng, lại còn khai báo tường tận hành vi phạm tội, lời nói rõ ràng, chặt chẽ không một khe hở. Phủ Bắc Nghiêm nhanh chóng triệu tập bảy sư gia pháp luật có kinh nghiệm lâu năm tới phân tích tình tiết vụ án, ai nấy đều không thể không thừa nhận, người này quả nhiên là hung thủ.

Phá giải kỳ án mười năm vốn vẹn trong một buổi sáng. Khổ chủ khua chiêng gõ trống, tự mình chạy tới nha môn diễn trò miễn phí. Thôi quan Ngô dưới sự bức ép của Tô Á, không thể làm gì khác ngoài việc bỏ ngược ba vòng trước cửa nha môn như đã nói, hẳn còn vừa bỏ vừa ngược nhìn Thái Sứ Lan, mong nàng thức thời lên tiếng giải vây. Kết quả, Thái Sứ Lan thậm trí không thèm liếc mắt nhìn hẳn lấy một cái, lại còn đứng một bên thảo luận với Tô Á chuyện Cảnh Thái Lam bị tiệt chày.

Thôi quan Ngô thực muốn bùng cháy. Thế nhưng, nghĩ lại ngày đó, hung thủ giết người ở trước mắt Thái Sứ Lan khóc lóc khai báo tội ác, trong lòng không khỏi rét run, đành phải cắn răng tiếp tục sự nghiệp...

Lại nói, ngày đó Thái Sứ Lan liên hệ với hắc bang, yêu cầu bọn họ không được lạm dụng vũ lực để thu phí bao hộ. Ngay phút đầu đi vào tổng đà của đám người kia, nàng đã gặp phải nguy hiểm, suýt chút nữa bị vấy nhốt, nhưng không lâu sau khi trò chuyện cùng bang chủ, hẳn ta liền nhiệt tình tiễn nàng tới tận ngoài cửa, không chỉ đáp ứng yêu cầu của nàng mà còn không ngừng vỗ ngực cam đoan, “Từ nay về sau, Thái Sứ cô nương chính là bằng hữu của hội Kim Đào bọn ta, nếu như cô nương gặp phải chuyện gì, cứ việc nói với ta một tiếng!”

Sau đó, hẳn còn sai người khua chiêng gõ trống tiễn biệt, khiến cho đám quan lại nha dịch chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao...

Có người không nén nổi tò mò chạy tới hỏi bang chủ hội Kim Đào, ai ngờ lão gia hỏa kia lại không chịu hé răng nửa lời. Sau cùng chỉ ha ha cười một tiếng, nói: “Ta kiếm corn trên giang hồ, lấy nghĩa khí làm đầu, Thái Sứ Lan lại có ân với hội Kim Đào ta. Món đó là bảo vật mà bên trên chỉ định muốn ta cống nạp, nếu như không nhờ cô nàng, lão Mạnh ta có mười cái đầu cũng không đủ bồi thường... Ta cảnh cáo ngươi, cô nương này không phải người thường, nếu biết điều thì đừng đắc tội với nàng.”

Lời chỉ nói cho tri kỉ, cuối cùng lại lặng lẽ truyền ra, tới nỗi không những trên dưới phủ nha, mà người cả thành Bắc Nghiêm đều biết “Thái Sứ Lan không phải người thường, đến lão đại hội Kim Đào cũng phải sợ nàng.”

Còn chuyện quan lý ngục tốt “không cần thận để quên chìa trên ổ khóa”. Mặc dù thật sự là vậy, nhưng chìa khóa giống như tự động trở thành một đồng rác rưởi, khiến cho không những trọng phạm không ra được, mà đến ngay cả ngục tốt cũng không cách nào mở cửa. Chuyện này xảy ra hết lần này tới lần khác, mà phía Thái Sứ Lan lại nói có manh mối quan trọng, không ngừng thúc giục mang phạm nhân ra chỉ chứng. Bên này hỏi thúc, bên kia tình hình cam go. Làm mất hay làm hỏng chìa khóa đều là trọng tội, cuối cùng, đám ngục tốt đành phải chém đứt song sắt đưa người rời đi, sau đó lặng lẽ tu sửa. Không may, trong khi họ đang lén lút sửa lại nhà ngục, thì bên trên lại phát hiện. Kết quả, ngày hôm sau, toàn bộ đám ngục tốt này đều bị phái ra ngoài trăm dặm trông coi thôn Đen.

Thôn Đen có thể coi là nhà lao đặc biệt lâm thời, giam giữ vô số trong phạm quân sự âm hiểm xảo trá. Những người bị phái tới trông coi nơi này, mười người thì có đến chín bị bức tới phát điên.

Mấy chuyện tương tự vậy cũng có kết quả khiến người ta kinh ngạc. Dần dần, chuyện như thế ít đi, mỗi người trước khi làm chuyện xấu đều sẽ do dự – vạn nhất lại có kết quả đáng sợ thì phải làm sao?, hay chẳng cũng sẽ suy nghĩ một điều – mình có khả năng gánh vác hậu quả về sau hay không?

Thời gian trôi qua, cuộc sống của Thái Sứ Lan ở nơi này cũng ngày càng an ổn. Phần lớn là vì người trong phủ Bắc Nghiêm đều gió chiều nào theo chiều ấy, không dám động tới nàng nữa, lại thêm thanh danh của nàng trong dân chúng ngày càng vang dội. Từ ngày nàng tới gặp lão bản hội Kim Đào, mấy được đường nổi danh làm giàu bắt nhân bắt đầu ra sức quyên tiền, quyên thuốc, phát miễn phí cho dân ở các thôn trấn hay có bệnh lý. Nhờ đó, bách tính lại càng tán dương nàng nhiều hơn, ngày nào cũng có người trên đường lên chợ bán hàng ghé qua chỗ nàng, để rau dưa và trái cây tươi mới ở cửa. Ở trong thành, hội Kim Đào luôn ngầm ngầm giúp đỡ Thái Sứ Lan, khiến cho các thương hội trong thành không ai dám bắt nạt nàng.

Phần thưởng cho việc bắt được Hòa Hồ cũng đã được phát, vạn lượng bạc không thiếu một phân. Mặt khác, bởi nàng là đệ tử doanh Nhị Ngũ, cho nên thành tích năm này của doanh cũng nhờ đó mà tăng thêm, riêng Thái Sứ Lan được ban huân chương ngợi khen “Oai vũ”, sau khi nhậm chức sẽ tăng thêm một bậc. Cộng thêm công lao đưa ra ý kiến quan trọng khi trước, tương lai khi nhập sĩ, Thái Sứ Lan có thể trực tiếp trở thành quan thất phẩm. Có thể nói, chuyện này sánh ngang năm năm phấn đấu của kẻ khác.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó đã gần một tháng qua đi, mọi thứ dần dần đi vào quỹ đạo. Ngay cả ngày phán quyết của Hòa Hồ trong đại lao cũng đã được định.

Cùng lúc đó, tiền thuế và lương thảo cũng được áp tải vào kinh, Lệ kinh cũng có một vài chuyện lớn. Ví như Khang vương tham gia tỷ võ cùng Đồng Đường đại thắng, được thái hậu trọng thưởng; hay như Khang vương dâng tấu, nói doanh Quang Vũ thiết lập cơ sở ở nhiều nơi, vô cùng hao tổn tiền bạc, kiến nghị thái hậu dựa vào thứ hạng công lao để dẹp bỏ bớt phân doanh. Đương nhiên, trong chuyện này, doanh Nhị Ngũ không tránh khỏi việc đứng mũi chịu sào. Lại nói bộ hạ đã lâu không vào triều, nghe đâu là do mắc bệnh đậu mùa, mặc dù không ai xác minh tin đồn, nhưng lại có người nói đã từng

thấy ban đêm hoàng cung tổ chức “Cung đấu tiền thần” – một nghi thức cầu phúc của hoàng tộc được cử hành mỗi khi có người mắc bệnh đậu mùa. Bởi vậy, người cả Lễ kinh đều nhao nhao suy đoán, ai ai cũng lo lắng cho sức khỏe bệ hạ.

Lúc Thái Sử Lan nghe được tin này, liếc mắt nhìn sang liền thấy Cảnh Thái Lam đang vừa ăn đồ vặt vừa thản nhiên chơi bóng cao su, cười tới nỗi nước miếng văng đầy mặt đất. Bệnh đậu mùa tuy rằng không có, nhưng miệng nở đầy hoa đậu thì đúng là sự thật.

Từ đêm Hòa Hổ bị bắt, trời lúc nào cũng đổ mưa lớn, hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Bởi vì độ ẩm không khí quá cao, quần áo lẫn chăn bông đều bị thấm nước mà trở nên nặng trĩu, nhộp nhộp khó chịu. Thế cho nên, mỗi ngày Triệu Thập Tam đều phải đốt lửa hơ chăn cho Cảnh Thái Lam.

“Mưa lớn quá!” Trong lúc chạng vạng, Thái Sử Lan đứng trước song cửa, nhìn ra màn mưa xối xả bên ngoài, đột nhiên nói ra một câu.

Tô Á đứng cạnh nàng nhìn mưa, ánh mắt cũng không giấu nổi vẻ lo lắng.

Mưa lâu như vậy vốn đã không bình thường, lại cộng thêm lời ngày đó Hòa Hổ nói, trong lòng hai người đều dấy lên cảm giác bất an.

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền tới tiếng động lớn, cùng tiếng bước chân hỗn độn của người dân. Triệu Thập Tam lập tức phái người đi dò la thì biết được “mấy ngôi nhà lâu năm không được tu sửa bên phố Ngưu Nhai bị mưa lớn đánh sập.”

Thái Sử Lan nghe xong, giống như rót cục cũng đưa ra quyết định gì đó, bỗng xoay người, nói: “Đi!”

“Đi đâu?”

“Tới đại lao gặp Hòa Hổ.”

....

Đêm khuya, đi lại trong hẻm nhỏ chỉ nghe thấy tiếng bước chân đạp vào vũng nước, phát ra những tiếng *lồm bồm*, nước mưa liên tục rơi xuống, xối ướt áo quần. Trên mặt đất, nước xoáy thành vòng, ở giữa đen ngòm sâu hoắm, chỉ có phía ngoài sáng lên ánh bạc.

Hòa Hổ bị nhốt ở tầng sâu nhất trong địa lao, hệ thống trông coi dày đặc, mà ngay bên trên chính là ba mươi tù binh núi Long Mãng. Ba mươi tên cướp này ở nơi đây không hề giống với ở tù, ngược lại giống như đang trong kỳ nghỉ phép, hàng ngày được phơi nắng, cơm tù cũng là loại tốt, lúc nào cũng lớn tiếng khoác lác, tiếng cười nói vang lên không ngớt. Theo như lời Thôi quan, bọn họ đã báo án lên trên, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ý kiến phúc đáp. Thế mà Hòa Hổ bị bắt sau lại rất nhanh đã có án tử. Có người nói vốn là trăm lạng quyết*, nhưng chủ quản ty tam pháp là Khang Vương bỗng dưng nảy sinh hứng thú với tên này, nói muốn tự mình quan hình chấp pháp, trước tiên phải bắt hãn ta khai ra mọi tội lỗi, sau đó sẽ xử phạt rõ ràng theo luật.

(*lạng quyết: lạng tức hành quyết)

Sau khi tiên đế băng hà, Khang vương trở thành người mà hoàng thái hậu tin tưởng nhất. Vậy nên, lời hãn nói ra không ai dám cãi lại, ngày chết của Hòa Hổ cũng nhờ đó mà được lùi về sau.

Ngục tốt trông coi địa lao thấy Thái Sử Lan đi tới thì lộ vẻ khó xử, không biết có nên để nàng vào không. Thế nhưng, sau khi nghĩ tới nhóm người bị phái đi thôn Đen khi trước thì không khỏi rùng mình, đành ngoan ngoãn nghe theo lời nàng.

Hòa Hổ vừa nhìn thấy người tới là Thái Sử Lan thì sắc mặt liền thay đổi, vội hỏi: “Trời vẫn mưa sao?”

Tuy rằng hãn ở trong địa lao, không cách nào nắm bắt tình hình thời tiết bên ngoài, nhưng mấy ngày nay trên người ngục tốt nồng đậm hơi nước, dụng cụ trong lao cũng ẩm ướt khác thường, thực sự khiến hãn đứng ngồi không yên.

Câu nói đầu tiên của hãn không phải hỏi về vụ án của mình, ngược lại tỏ ý quan tâm đến thời tiết, điều này khiến Thái Sử Lan không khỏi có chút cảm khái, gật đầu, “Ta tới là muốn hỏi ngươi, lời ngươi nói hôm đó đáng tin chứ?”

“Thật ra ta xuất thân từ nhà quan, tổ tiên là Công bộ thị lang Đông Đường, chuyên phụ trách xây dựng đê điều, các công trình bằng gỗ, đặc biệt tinh thông các vấn đề về thủy lợi. Trong nhà có để lại một cuốn “Sông sơ” ghi lại toàn bộ kinh nghiệm cả đời trị thủy của ông. Trong đó có một chương tổng hợp các phương pháp đặc biệt giúp nhận biết tình trạng đê điều, rất có ích cho việc dự đoán lũ lụt...” Hòa Hổ thở dài, “Nếu như trận mưa này có thể dừng lại trong vòng nửa tháng, đê Nghi Bá sẽ không có gì đáng lo. Nhưng bây giờ đã gần một tháng, mưa vẫn kéo dài không ngớt, chỉ e con đê sẽ sập đổ.”

“Viết những gì người biết được vào đây.” Thái Sử Lan đưa giấy bút cho hãn, “Ta sẽ đi xin chỉ thị của Phủ doãn.”

Hòa Hổ xấu hổ lắc đầu, “Ta không biết chữ...”

Thái Sử Lan ngắt ra, Hòa Hổ lại cười, “Mà dù cho ta có viết được, Phủ doãn cũng sẽ không để ý đến lời ngươi nói. Năm ngoái, đê Nghi Hà đã được tu sửa, nhưng ta lại nghe ra vô số lỗ hổng bên trong, hơn nữa cọc gỗ cũng đã mục nát rất nhiều. Ngươi nghĩ xem, rốt cuộc bọn họ đã cùng cố thế nào? Tiền đi đâu hết? Hãn là quan lớn nơi này, việc tu sửa đê điều do hãn phụ trách, ngươi nói coi, đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Sử Lan yên lặng, Hòa Hổ thở dài, “Ngày đó thời gian quan sát quá ngắn, ta không biết được nhiều. Nếu như có thể để ta ra đó kiểm tra cẩn thận một lần nữa, có lẽ còn đoán ra nơi nào trên đê dễ vỡ nhất, bách tính và đồng ruộng khu nào dễ gặp nạn nhất. Nhưng mà bây giờ, e rằng...”

Thái Sử Lan chăm chú nhìn hắt một hồi, sau đó xoay người rời đi. Tiếng bước chân của nàng đạp lên vũng nước vang dội trong không gian.

Ra khỏi địa lao, nàng đi thẳng tới tiền đường.

Tiếng trống vang lên lúc nửa đêm khiến mấy tên lính canh gác nhảy dựng lên, Phủ doãn bên trong cũng vội vàng mặc y phục rồi chạy đến tiền đường. Kết quả, vừa đi ra liền thấy người tới là Thái Sử Lan, sắc mặt ông ta lập tức đổi khác.

“Thái Sử Lan!” Trương Thu lạnh mặt, quát chói tai, “Đêm hôm khuya khoắt, ngươi nổi điên cái gì thế hả?”

“Sinh mệnh vạn người, ngàn mẫu ruộng tốt, tai họa ôn dịch.” Thái Sử Lan nói, “Chùng đó cũng đủ khiến ta nổi điên.”

“Ngươi có ý gì?”

“Đề Nghị Bá sắp sụp.”

Đám người đối diện yên lặng một hồi, sau đó đồng loạt cười lớn.

Phụ trách thủy lợi là Tôn Đồng Tri và đại sứ sở Hà bá – Kim Chính cũng vừa lúc có mặt, là hai trong số những người đầu tiên phát ra tiếng cười chế giễu.

“Ngươi nói những nói cuội gì vậy...” Tôn Đồng Tri cười đến gập cả người, “Đề Nghị Hà mới xây xong có mười năm, năm ngoái còn vừa được tu sửa. Dù ngươi có muốn nói bừa thì cũng nên suy nghĩ một chút chứ!”

“Thái Sử Lan, ngươi đừng nói nhảm nữa. Đừng tưởng Phủ doãn đại nhân bao dung ngươi thì ta cũng phải tha cho ngươi. Ngươi nói vậy là có ý gì? Muốn bảo ta thất trách sao?” Kim Chính cười xong lại bày ra bộ mặt nghiêm trang, trừng mắt nhìn nàng.

“Thái Sử Lan, ngươi quá phận rồi đó!” Thôi quan Ngô nói, “Ngươi là Phó điển sử, thủy lợi là chuyện của Đồng Tri đại nhân và sở Hà bá, ngươi có tư cách gì mà nhúng tay vào?”

“Thái Sử Lan.” Phủ doãn Trương ngược lại không cười, ánh mắt âm u, “Nửa đêm ngươi tới đây đánh trống, nói nhăng nói bậy, quấy nhiễu đồng liêu, vượt quyền vượt cấp nhúng tay vào chuyện thủy lợi, theo lệ phải bị xử phạt. Thế nhưng, niệm tình ngươi lần đầu vi phạm, ta sẽ không truy cứu, mau mau trở về đi!”

“Sinh mệnh vạn người, ngàn mẫu ruộng tốt.” Thái Sử Lan hí mắt nhìn bọn họ, gật đầu, “Thì ra cũng không sánh bằng với tôn nghiêm, mặt mũi, thành tích cùng tư lợi của các ngươi.”

“Làm càn!”

“Đề Nghị Bá vừa mới tu sửa năm ngoái, có đích thân Trần thị lang tới giám sát. Ngài còn khen ta canh phòng nghiêm ngặt, công trình thủy lợi vững chắc kiên cố. Ngài là bậc thầy về thủy lợi, chẳng lẽ kiến thức lại không sánh bằng ngươi?” Tôn Đồng Tri lạnh lùng nói, “Nếu như ngươi vẫn tiếp tục ăn nói xằng bậy, nhiễu loạn lòng người, vậy đừng trách ta không khách khí!”

“Chuyện của ta, ta tự chịu trách nhiệm. Loại man nữ ngu dốt như ngươi đừng có xía mồm vào! Cút!” Đại sứ sở Hà bá – Kim Chính giận tím mặt.

Phủ doãn Trương cũng vươn tay, phát phát tay áo.

“Không cần cãi vã nữa, toàn lời vô ích.” Hần thân nhiên nói, “Bản phủ trước giờ đối xử bình đẳng với thuộc hạ. Tuy ngươi phạm sai lầm, nhưng chung quy cũng là vì lo nghĩ cho muôn dân bách tính, thế nên bản phủ cho ngươi cơ hội ra đề điều tra, đem chứng cứ rõ ràng về đây. Còn nữa, chuyện này là do ai nói với ngươi?”

“Hỏa Hổ nói.” Thái Sử Lan trả lời, không chút do dự.

“Ha ha...” Lại một trận cười to nữa vang lên, vẻ mặt giận giữ của đám người chuyển thành giễu cợt nồng đậm. Lúc này, ngay đến Phủ doãn Trương cũng không nhịn được mà bật cười.

“Trời ạ! Còn tưởng cao nhân ở đâu chỉ điểm.” Kim Chính cười lớn, “Hóa ra lại là nghe lời nhăng cuội của một tên tử tù. Hơn nữa hần ta còn từng giết người vô số. Thái Sử Lan, ngươi điên rồi sao?”

“Lén lút qua lại với đạo tặc, lại còn đem lời nói của hần chuyển tới công đường.” Thôi quan Ngô giận dữ, “Thái Sử Lan, ngươi cho rằng chúng ta không dám xử lý người doanh Nhị Ngũ hay sao?”

“Thật tiếc vì không đưa Cảnh Thái Lam tới đây.” Thái Sử Lan nghiêng đầu nói với Tô Á, “Sắc mặt mấy kẻ này rất có tính tham khảo.”

Tô Á nghe xong mím môi, vội vã cúi đầu.

Sắc mặt đám người đồng loạt tối sầm lại. Mắng chửi vô ích, âm ỉ cũng vô ích, nữ nhân kia cứ lẳng lặng đứng ở nơi đó, dùng ánh mắt “các ngươi diễn hay lắm” nhìn bọn họ. Thật khiến người ta tức chết!

Mặc dù biết rõ nàng phải nghe theo lời mình, biết rõ kẻ bại là nàng. Thế nhưng không hiểu tại sao, trong lòng ai nấy đều có cảm giác uất ức khó chịu,

giống như bị nhét đầy cỏ tranh, giống như gặp phải một trận thảm bại.

Trên đời này, có một loại người, dù rằng ở thế bất lợi, nhưng vẫn khiến các người có cảm giác bản thân bị giẫm dưới chân.

“Thái Sứ Lan, người quá trớn!” Lát sau, Trương Thu gần từng chữ, “Cho người lấy công chuộc tội. Như vậy đi, người nếu đã kiên quyết cho rằng con đề sắp sập, kiên trì muốn xen vào chuyện này, vậy ta phải người tới khúc đề dưới thôn Tam Điền kiểm tra tình hình đề Nghi Hà, sau đó hồi báo với bản phủ. Nếu thật sự đề bị chìm, Tam Điền có thương vong, vậy người cứ việc ở lại mà giải quyết, hiểu chưa?”

Thái Sứ Lan nhìn hẩn, vẻ mặt thờ ơ, lát sau cúi người một cái rồi xoay lưng rời đi.

Ngay lúc đó, phía sau truyền đến tiếng cười nhạt của Kim Chính, “Tốt nhất người hãy cầu cho lời người nói không phải sự thật đi! Địa thế Tam Điền vốn thấp, dù cho đề vỡ ở nơi nào, Tam Điền cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả mà thôi. Nếu người đã muốn bảo vệ dân chúng, vậy cứ việc tới đó mà đồng sinh cộng tử cùng nhân dân. Hoặc người cũng có thể đi rêu rao khắp nơi tin “Đề Nghi Hà sắp vỡ”, để xem có ai tin hay không. Ha ha...”

Thái Sứ Lan giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Trương Thu trầm mặc nhìn theo bóng lưng nàng, một lúc sau quay đầu nhìn Tôn Đồng Tri. Ánh mắt hai người ngập đầy ý tứ.

....

Sau khi trở về phòng, Thái Sứ Lan trực tiếp ngồi xuống viết một phong thư rồi tìm Triệu Thập Tam, nói: “Tìm một người có thể tin tưởng, giao cho chủ tử của người.”

Đối với giọng điệu ra lệnh này của Thái Sứ Lan, Triệu Thập Tam đã sớm quen thuộc. Hẩn gơ tay nhận lấy phong thư, thuận miệng nói, “Chuyện này còn phải tùy tình hình, Quốc công không phải người mà ai muốn cũng có thể gặp.”

“Ai nói muốn gặp hẩn.” Thái Sứ Lan liếc hẩn, ánh mắt kỳ quái, “Bình hoa như hẩn có thể lòi đi lấp sông à?”

“Người...”

“Đề Nghi Hà sắp sập, thế nhưng ta không thể trông cậy vào quan phủ bản địa, vậy nên chỉ có thể dựa vào hẩn mà thôi.” Thái Sứ Lan nói, “Xin hẩn phải người tới, thu xếp vật liệu, gỗ, đá, bao cát, tìm được người có tay nghề thì càng tốt. Về phần hẩn, tốt nhất khỏi tới.”

“Ách...” Triệu Thập Tam nghĩ thầm, chủ tử nghe được lời này nhất định nổi giận...

“Hẩn tới lại cần có người hầu hạ, chỉ tổ phiền thêm thôi.” Thái Sứ Lan vừa nói vừa sắp xếp quần áo, “Còn nữa, nhờ người chăm sóc Cảnh Thái Lam.”

“Để làm gì ạ...ma ma.” Cảnh Thái Lam không biết đã tỉnh từ lúc nào, lơ đãng đứng trước cửa, hỏi.

“Ta xuống thôn.”

“Con đi cùng.”

“Không được.”

Cảnh Thái Lam bày ra góc độ bốn mươi lăm độ thiên sứ nhìn nàng, Thái Sứ Lan trực tiếp ngó lơ, đi tới đi lui thu dọn quần áo.

Một lúc sau, tiểu tử xoa xoa khuôn mặt, lững thững trở về phòng, không phát biểu thêm gì nữa.

....

Đêm đó, một người cười khoái mã rời khỏi Bắc Nghiêm, chạy thẳng đến thành Đông Xương.

Tây Nam thành Đông Xương có một trang viên tên “Nhã viên”, vốn là biệt viện của vị thương nhân giàu có trong thành, chỉ là gần đây đã được dùng làm nơi ở tạm cho vị quý nhân nào đó trong kinh. Lúc này, mặc dù đêm đã về khuya, nhưng trong viện vẫn sáng ánh đèn đuốc, bóng người đi lại tấp nập, thể hiện rõ sự náo nhiệt, phồn hoa nơi đây.

Phía Đông vườn hoa, sâu trong thư phòng, ánh đèn sáng tỏ, Dung Sở rảnh rồi nửa ngồi nửa nằm trước án, trước mặt là chồng chồng lớp lớp công văn thư tín.

“Làm tốt lắm!” Hẩn mở một phong công văn, cẩn thận xem xét, sau đó cười khê.

Trên mặt giấy có ghi “Sự kiện tập kích bất ngờ của thổ phi núi Long Mãng”, tiếp theo là “Sự kiện Thông thành.”

Tổng phụ tá của hẩn là Văn Tứ đứng thẳng bên cạnh, lúc này mới cầm một xấp thư có ký hiệu đặc biệt lên, cười nói: “Chủ tử, đây là mật thư ghi lại toàn bộ việc lớn bé liên quan đến Thái Sứ cô nương mà Thập Tam gửi tới, tại sao người lại không xem?”

“Nàng ngã bệnh sao?”

“Dạ không.”

“Bị thương?”

“Không có.”

“Bị người khác bắt nạt?”

“Không có.”

“Tâm trạng không tốt?”

“Hình như cũng không có.”

“Ồ cùng Cảnh Thái Lam vô cùng vui vẻ, lại còn ức hiếp người khác?”

“Cái này có.”

“Hàng ngày tranh chấp, cộng thêm đánh lộn?”

“Chắc chắn có.”

“Vậy còn xem cái gì nữa?” Dung Sở lười nhác mở ra một phong thư có dấu ấn của thành Bắc Nghiêm, “Không bệnh không họa, một đường gieo vạ, người người không may, mình nàng bất bại. Ah, đúng rồi, khẳng định Thập Tam còn nói trong thời gian qua Phù Chu đã lấy lòng Thái Sử Lan thế nào nữa.”

“Chủ tử không nóng lòng sao?” Văn Tứ cười cười.

“Tâm tư Phù Chu quá sâu, lại thêm sự kiện trong quá khứ.” Dung Sở cười nhạt, nụ cười mang theo vài phần ngạo khí, vài phần thông dong, “Bọn họ gặp được nhau, ban đầu càng tươi đẹp, tới cuối cùng không hay.”

“Văn Tứ ngu dốt, không rõ ý chủ tử.”

“Cho dù Phù Chu đã động lòng, nhưng tâm chướng chưa giải, lúc này vẫn không cách nào hiểu rõ lòng mình. Chính huynh ấy cũng không biết làm sao để tỏ rõ thái độ.” Dung Sở nói, “Mà Thái Sử Lan là người kiêu ngạo bậc nào? Nàng không động tâm thì thôi, một khi đã phải lòng người khác, sau lại nhận ra Lý Phù Chu do dự hoặc lui bước... Người đoán, nàng sẽ làm gì?”

Văn Tứ suy nghĩ một lúc, bất ngờ tròn tròn mắt, “Chủ tử, là người có ý để hai người bọn họ chung đụng lẫn nhau?”

Dung Sở chỉ cười không nói.

Văn Tứ len lén liếc nhìn chủ tử của mình, nghĩ thầm người này thời niên thiếu quý quý như hồ, gian xảo không gì sánh được, khiến cho người người trong triều đều phải tránh xa, không ai dám dây vào. Mấy năm nay xa chuyện triều chính, giấu tài giấu nghệ, những tưởng thời gian thấm thoát thoi đưa, hẳn đã không còn như trước, ai ngờ gian trá âm hiểm đã sớm ngấm sâu tới tận xương tủy, không những không suy giảm, ngược lại càng thêm lợi hại.

“Thuộc hạ đã hiểu ý chủ tử.” Hần trầm ngâm, nói, “Người sớm đã phát hiện Thái Sử cô nương dường như có ý với Phù Chu, nếu như lúc này người ngang bước ở lại bên nàng, ngăn cản nàng và Phù Chu tiến thêm một bước, nàng nhất định sẽ chán ghét người, sau đó càng nghiêng về phía Phù Chu.”

“Bài xích một người, đồng thời cũng sẽ càng thêm yêu thích người còn lại.” Dung Sở cười bất đắc dĩ, “Tuy ta cũng sợ nàng bị nàng bài xích, nhưng nếu không để nàng tiếp xúc với Phù Chu, chỉ e rằng Phù Chu trong lòng nàng sẽ trở thành một người hoàn mỹ không chút chút tì vết, để đến khi phát giác sự thật sẽ đau lòng không nguôi.”

Văn Tứ liếc nhìn Dung Sở, nghĩ thầm – nói thật dễ nghe, thật biết quan tâm, chủ tử thật sự nghĩ vậy đấy chứ?

Đối với ánh mắt oán thầm của thuộc hạ, Dung Sở chẳng mấy may để ý. Hần nâng cằm, ưu thương lo lắng thờ dài, “Aizz, đương nhiên, ta cũng lo rằng sau khi Lý Phù Chu rời xa nàng một thời gian sẽ suy nghĩ thông suốt, minh bạch lòng mình, chấp nhận quên đi tất cả mà theo đuổi nàng. Hơn nữa, ngay từ đầu nàng đã có ý với huynh ấy... Đến lúc đó, ừm... tám phần mười ăn nhip với nhau.” Hần xòe tay ra, “Cái này không được, ta tuyệt đối không đồng ý.”

Cho nên, hẳn phải nhân lúc Lý Phù Chu còn chưa nghĩ thông, chưa thể hoàn toàn buông xuôi quá khứ mà kéo Thái Sử Lan về bên người, khiến Thái Sử Lan biết được sự do dự và bất an của Phù Chu?

Văn Tứ thờ dài, thầm cảm thấy may mắn vì bản thân không phải kẻ địch của người này.

Nhưng mà...

“Chủ tử, lẽ nào lần này người thực sự động tâm?” Văn Tứ cười ám muội, vẻ mặt không mấy tin tưởng.

Dung Sở không đáp, lát sau mới lên tiếng, giọng điệu ung dung, “Ta thực sự không hiểu, tại sao nàng có thể không thích ta ngay từ cái nhìn đầu tiên...”

Văn Tứ cười nhạt – hơ, nữ nhân thích người ngay lần đầu gặp gỡ còn thiếu sao? Không phải đều bị người đá sang một bên rồi ư?

Có điều... ừm, đã biết ghen tị, âm thầm ra tay, chung quy là dấu hiệu tốt, ít nhất cho thấy chủ tử có ý với nữ nhân. Chuyện lão phu nhân ở Lệ kinh ngày đêm lo lắng ít nhiều đã có chuyển biến. Vị chủ tử này đương nhiên không cảm thấy có gì bất ổn, chỉ có đám thuộc hạ bọn hắn là ngày đêm chịu dày vò, lúc nào cũng bị lão phu nhân thúc giục như muốn đòi mạng, không ngừng hỏi thăm hắn đã có nữ nhân nào hay chưa, trách bọn họ không dẫn mối cho chủ tử...

Văn Tứ thở dài. Cuối cùng cũng nhìn trúng một người, có điều, độ khó chuyện này có vẻ cao nha...

Dung Sở cúi đầu, tiếp tục đọc công văn, giống như cũng chẳng để “nỗi tiếc nuối” vừa nói vào trong lòng, sau đó bỗng nhiên “à” một tiếng.

“Sao vậy ạ?”

“Tình hình Bắc Nghiêm hình như không ổn.” Dung Sở nói, “Bây giờ đã vào cuối mùa lũ, khi trước ta phái người đi xem xét đê Nghi Hà, hồi báo nói tất cả đều ổn, nhưng là cọc tiêu đo mực nước khi xưa đã không thấy nữa, cho nên không cách nào xác định chính xác, chỉ biết mực nước năm nay không thấp. Chỉ cần không có mưa lớn kéo dài, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng mà gần đây... mưa liên miên như vậy...”

“Chủ tử đừng lo.” Văn Tứ đáp, “Sào đo mực nước có thể đã bị ngư dân nhổ đi. Còn đê Nghi Hà vừa được tu sửa năm ngoái, năm nay tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề.”

“Chính vì vậy ta mới cảm thấy kỳ lạ.” Dung Sở nói, “Năm ngoái vừa củng cố đê điều, tại sao không ai phát hiện thiếu mất cọc tiêu? Nếu như đã phát hiện tại sao không bổ sung? Rốt cuộc bọn họ có thực sự tu sửa cẩn thận hay không?”

“Sao có thể chứ!...” Văn Tứ lúc này cũng cả kinh, “Bắc Nghiêm hay xảy ra lũ lụt, củng cố đê điều là chuyện tất yếu. Nếu không nhớ có một ngày đê vỡ, thương vong vô số, ruộng tốt khó khăn lắm mới có được mấy năm nay đều sẽ bị hủy. Mười năm khổ cực mất trắng trong chốc lát, ai có thể chịu trách nhiệm đây?”

“Năm ngoái tu sửa đê Nghi Hà, phủ Bằng Nghiêm dâng thư thỉnh cầu cấp bạc, hai bộ Hộ – Công nói tình thế Ngũ Việt căng thẳng, ngân khố không đủ nên muốn cự tuyệt. Là do ta dâng thư thỉnh cầu, bộ Hộ khó khăn lắm mới trích ra được mười vạn lượng bạc.” Dung Sở lạnh lùng nói, “Nếu như có người dám bòn rút...”

Sắc mặt Văn Tứ lúc này cũng thay đổi, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không thể, trách nhiệm việc này quá lớn.”

“Đừng coi thường lòng tham của con người.” Dung Sở yên lặng, sau đó nói nhỏ, “Nàng đang ở Bắc Nghiêm, Phù Chu lại bị điều đi nơi khác... Xem ra, ta phải đi một chuyến.”

“Nhưng không phải ngài cần ở đây với Kiều đại nhân sao?” Văn Tứ cười khổ. “Mấy ngày nay nếu như không phải có ngài ngăn cản, nàng sớm đã đuổi theo mấy người Thái Sử cô nương rồi.”

“Vậy nên trước khi rời đi, ta phải để nàng tới chỗ khác.” Dung Sở đứng lên, “Đi!”

“Làm thế nào ạ?”

“Điều gà ly sơn!*

(*Điều gà ly sơn: À vâng! Mọi người đoán không sai, câu gốc của nó thực sự là điệu hồ ly sơn đấy ạ!)

....

Phía trong Tây uyển, lầu gác thanh nhã xinh tươi, màn cửa che phủ. Phía sau tấm rèm, Kiều Vũ Nhuận đang ngồi ngay ngắn lắng nghe mật báo từ Tây Cục.

“Sự việc núi Long Mãng phải xử lý cho tốt, không được để lại bất kỳ tai họa ngầm nào.”

Tên thái giám ngồi dưới à cười nói: “Việc này phủ Bắc Nghiêm đã biết. Hơn nữa chính Trương Thu cũng đã đưa trong đó, cho nên tất nhiên sẽ an bài ổn thỏa. Xin đại nhân yên tâm”

“Hiện tại có quá nhiều người đang nhìn vào, tạm thời không nên động thủ.” Kiều Vũ Nhuận nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói, “Chờ tới khi Trương Thu giải quyết xong đám người doanh Nhị Ngũ, các người hãy đem nhóm thổ phi núi Long Mãng còn sót lại kia...” À đột nhiên dừng lại, sòng mắt lưu chuyển, nở nụ cười sâu xa.

“Vâng.” Tên thái giám khẽ gật đầu, cười nói, “Đáng tiếc ngày đó không thể giữ người ở lại Thông thành. Đám người kia quả thật mạng lớn. Nhưng mà hiện tại bọn chúng đã tới Bắc Nghiêm, tự nhiên sẽ có phương pháp khác đối phó với Thái Sử Lan. Bây giờ hai vị trợ giáo đều đã bị điều đi nơi khác, muốn đem a ta nhào nặn tròn méo còn không phải dễ như trở bàn tay hay sao?”

Kiều Vũ Nhuận nghe tới hai chữ “trợ giáo” thì tái mặt, môi mím lại, lạnh lùng nói, “À ta cũng thật có bản lĩnh, lại có thể khiến Lý Phù Chu...” nói tới đây, ả hừ nhẹ một tiếng, không muốn nói nữa.

Tên thái giám không hiểu ý ả nên không dám đáp lời. Kiều Vũ Nhuận cau mày, “Bọn họ thành công thoát khỏi Thông thành khiến ta cảm thấy có hơi bất an. Nếu như không mau mau giải quyết những kẻ này, vạn nhất sự việc núi Long Mãng sáng tỏ, chúng ta mặc dù không có gì đáng lo, nhưng chung quy không thoát khỏi phiền toái. Hơn nữa điện hạ... cũng sẽ trách tội. Đáng ra ta nên đích thân đứng ra giải quyết... nhưng mà Dung Sở...”

“Quốc công giống như đã bị Thái Sử Lan mê hoặc, lại có thể cam tâm vì ả mà chống đối đại nhân.” Thái giám tỏ vẻ khinh thường, “Thật không biết nữ nhân kia có gì tốt đẹp? Hay chẳng là do Quốc công đã nhìn quen các thiên kim xinh đẹp, nên hiện tại mới nhất thời bị nữ tử hung ác này hấp dẫn? Nam nhân như vậy, chắc cũng chỉ có tiện nhân Thái Sử Lan kia mới để ý...”

“Câm miệng!”

Thái giám hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn Kiều Vũ Nhuận – không phải nàng rất có thành kiến với Dung Sở sao? Tại sao mình mắng hấn vài câu để nàng vừa ý, nàng ngược lại không nghe lọt tai?

“Cẩn thận họa từ miệng mà ra!” Kiều Vũ Nhuận nói, giọng điệu u ám, “Có một số người, nguoi không đủ tư cách để bàn luận!”

Thái giám mặc dù không phục, nhưng cũng không dám nói nữa. Kiều Vũ Nhuận im lặng một lát, vỗ vỗ mặt thư trong tay, dứt khoát nói, “Dù sao ta cũng không thể ở lại nơi này nữa. Mau chuẩn bị ngựa cho ta, ta muốn thừa dịp đêm tối đi đến Bắc Nghiêm...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng người, “Kiều đại nhân, Tần Quốc công tới, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Kiều Vũ Nhuận nghe vậy thì ngẩn ra, sắc mặt tái xanh, cắn răng nói, “Lại nữa rồi! Đúng là âm hồn bất tán mà!” ả suy nghĩ một chút, nói, “Nói với Quốc công ta không được khỏe, đêm nay không muốn tiếp khách, mong Quốc công thứ lỗi.” một mặt quay đầu quát khẽ, “Trúc Tĩnh, còn không mau thu dọn đồ đạc, bắt kẻ giả nào đêm nay ta cũng phải rời đi!”

Nói xong, ả xoay người lại, đã thấy rèm che bên ngoài lay động, tiếng cười của Dung Sở truyền tới, “Sức khỏe Kiều đại nhân không tốt? Đây nhất định là chuyện lớn, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn đây? Vừa lúc tùy tùng của ta có biết chút thuật Kỳ Hoàng, chỉ bằng để hấn tới bắt mạch cho Kiều đại nhân...” Nói tới đó, hấn bỗng nhiên quay đầu quát mắng đám tay chân của Kiều Vũ Nhuận đang nỗ lực ngăn cản mình, “Nguoi, còn nguoi nữa, đứng, chính nguoi đấy! Các nguoi còn ngây ngốc ở đó làm gì? Không mau mau đi mời đại phu cho Kiều đại nhân đi!”

Kiều Vũ Nhuận nghe vậy, trong đầu vang lên hai chữ “không ổn”, vội vàng bảo thái giám kia lui sang một bên, sau đó vén màn che. Y phục ả ta xốc xếch, nửa bờ vai hé lộ, bộ ngực sữa lấp ló dưới làn áo mỏng.

Ả thờ hồng học, dịu dàng nói, “Quốc công chờ chút... Ta là bệnh cũ tái phát, chỉ cần uống một viên thuốc ở đây, tĩnh dưỡng ba ngày là khỏe thôi... không cần mời ai cả... nhân gia... nhân gia đã coi áo đi ngủ rồi...” càng nói càng xấu hổ, giọng cũng ngày một nhỏ đi.

Bước chân Dung Sở quả nhiên chậm lại. Kiều Vũ Nhuận cười thầm – Y phục của ta coi rồi, xem nguoi xông tới kiểu gì! Nếu nguoi dám, ta có thể cho nguoi thêm phiền trước mặt thái hậu.

“Kiều đại nhân có bệnh cũ sao?” Giọng điệu Dung Sở giống như bưng bình ngô, “Ta nhớ ra rồi. Hình như trước kia từng nghe thái hậu nhắc qua, nói là nóng trong người. Lúc đó thái hậu nói phương thuốc tốt nhất là mật gấu tươi, chỉ là khi ấy khó mà có được. Cũng may ta đã nhớ kỹ, vừa lúc hiện tại mang theo bên người, hay là thử xem sao...”

“Ta đã coi y...” Kiều Vũ Nhuận không nghĩ tới hấn bá đạo như vậy, gấp tới độ hét lớn lên.

Xoẹt một tiếng, Dung Sở không hề ngừng lại, bỗng nhiên xé rách màn che, sau đó ném thẳng tấm vải về phía giường nằm. Ngay lập tức, Kiều Vũ Nhuận đang định đứng lên bị đánh bật trở về, thân người cũng bị tầng tầng lớp lớp vải màn che khuất.

Không chờ ả kịp phản ứng, Dung Sở đã nhanh chân bước đến, cười nói, “Kiều đại nhân thật cần cù, đã bệnh nặng như vậy nhưng vẫn triệu tập thủ hạ đến nghị sự.”, hấn vừa nói vừa quay sang tên thái giám, “Đêm hôm khuya khoắt, Kiều đại nhân trong người không khỏe, nguoi còn ở đây làm gì? Còn các nguoi nữa...” hấn chỉ vào hai đại nha đầu Trúc Tĩnh và Lê Phách, “Thân thể chủ tử không khỏe, còn không biết đường nấu thuốc bưng trà?”

Hấn vừa đến thì đã đảo khách thành chủ, khiến cho Kiều Vũ Nhuận tức đến nghiến răng nghiến lợi. Mắt thấy tên thái giám bị đuổi ra ngoài, hai nha hoàn tay chân luống cuống, ả muốn xuống giường ngăn cản, nhưng lại bởi chính mình quần áo xộc xệch nên chỉ đành trợ mắt ngồi nhìn.

Ả tin, nếu như lúc này ả thật sự bất chấp tất cả chạy ra ngăn cản, nhất định Dung Sở sẽ không ngại hét lớn bị ả phi lễ, phải khiến ả mất hết thể diện mới thôi.

“Kiều đại nhân bệnh cũ tái phát, xin hãy tĩnh dưỡng cho tốt.” Dung Sở quay sang nhìn đám thái giám Tây Cự, “Trong thời gian này, tốt nhất đừng kẻ nào tới quấy rầy Kiều đại nhân. Công việc Tây Cự bận rộn, nếu để Kiều đại nhân phải lao tâm khổ trí quá nhiều, bệnh tình nặng thêm thì phải làm sao? Các nguoi phải biết thông cảm với thượng cấp, đừng có chuyện gì cũng tới tìm nàng.” Nói xong vẫy tay với hộ vệ của mình, “Để ta tiến vào để dàng như vậy, thủ vệ nơi này thật quá yếu kém rồi, thế này làm sao chấp nhận được? Tĩnh lực các công công Tây Cự có hấn, không cách nào chăm sóc tốt Kiều đại nhân, vậy ta đây đành góp chút sức mọn. Người đâu...” hấn cười nói, “Từ hôm nay trở đi, giúp ta bảo vệ Kiều đại nhân cho tốt!”

“Dạ!”

“Tân Quốc công!” Kiều Vũ Nhuận tức tới nổi hai mắt tối sầm, run rẩy chỉ tay về phía Dung Sở, “Ngài. . .ngài muốn giam lỏng ta. . .”

“Kiều đại nhân nói gì vậy?” Dung Sở nhìn ả, vẻ mặt ngạc nhiên, “Viện từ này không phải phủ đệ của ta, nơi đây cũng không do ta làm chủ. Hai người chúng ta hiện tại đều là khách ở nơi này, sao có thể nói ai giam lỏng ai? Phòng vệ của ngài yếu kém, ngài thân là nữ nhân, thân còn mang bệnh cũ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, triều đình trách tội xuống, ta làm sao gánh vác nổi đây? Hiện tại ta vì ngài mà phải hộ vệ của mình tới đây, ngài nên cảm ơn ta một câu mới đúng.”

“Ty chức không dám để Quốc công nhọc lòng.” Kiều Vũ Nhuận mím môi, nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày, cố gắng kiềm chế lửa giận, gần từng chữ, “Thân phận Quốc công tôn quý, nên để ty chức bảo vệ ngài mới đúng, sao dám để ngài điều hộ vệ tới đây? Chuyện này, ngộ nhờ lực lượng hộ vệ của ngài bạc nhược, nếu để bị cướp bị giết, ty chức lại càng không gánh nổi.”

“Nói vậy cũng đúng, thân phận ta quả thực tôn quý hơn Kiều đại nhân.” Dung Sở thản nhiên gạt đầu, không ngại nói tiếp, “Hay là như vậy đi, ngài hãy điều phân nửa người Tây Cực đến làm hộ vệ cho ta, thế nào? Ừm. . .Kiều đại nhân hãy yên tâm, ta sẽ không nói Kiều đại nhân làm vậy là muốn giam lỏng ta.”

Kiều Vũ Nhuận nghe tới đây, không khỏi giờ tay dè chừng.

Chuyện này còn có thể thâm hơn hay không? Người của hắn không đi, người bên mình còn phải tách bớt. Đổi thang mà không đổi thuốc. Dung Sở này, thực quá ác độc rồi.

Ả hít một hơi thật sâu, cười gượng, “Quốc công có lệnh, sao dám không theo. Chi là. . .”

“Vậy cứ thế đi!” Dung Sở trực tiếp cắt ngang lời ả, “Làm phiền. Đa tạ.”

Kiều Vũ Nhuận thiếu chút nữa không thở ra hơi – ta còn chưa có nói hết. . .

“Vậy ta đây không quá rầy thêm nữa.” Dung Sở rút cục hài lòng, cũng không quan tâm ả bệnh thật hay giả, có người bưng trà rót nước hay không, trực tiếp xoay người rời đi, vừa đi vừa nói với Văn Tứ phía sau, “Mau chóng cho người tới biên cảnh phía Bắc hỏi thăm tình hình Lý tiên sinh, đang yên đang lành sao lại trọng thương? Ai lại có thể thương tổn huynh ấy? Thuận tiện phái người mang thuốc đến. . .”

Kiều Vũ Nhuận đang muốn đứng dậy, nghe được lời này liền giật mình dừng lại.

Lý Phù Chu bị thương nơi biên cảnh? Lại còn là trọng thương?

Sắc mặt ả tái xanh – phái Lý Phù Chu và Hoa Tầm Hoan đi tới biên cảnh trợ giúp chiến sự là chủ ý của nàng, mục đích chẳng qua là để tách huynh ấy và Thái Sứ Lan ra mà thôi, nhưng hiện tại. . . Huynh ấy lại bị trọng thương?

“Người đâu.” Ả suy nghĩ một lát, rút cục vẫn là bí mật sắp xếp một phen. Cứ để mấy mật thám Tây Cực chạy tới biên cảnh kiểm tra tình hình trước đã.

Kiều Vũ Nhuận còn nghĩ, đợi trời sáng có nên tìm cách rời đi nữa hay không? Nhưng mà hiện tại lực lượng bên người chẳng còn bao nhiêu. Không những phân nửa bị đoạt mất, lại còn mới phái đi vài người dò la tin tức, bây giờ có thể trông cậy vào ai đây? Trong thời gian ngắn, muốn điều động lực lượng từ phân cục gần đây cũng không phải chuyện dễ dàng. Cái này, làm sao thoát nổi lòng bàn tay Dung Sở?

Ả oán hận thở dài, ném toàn bộ đồ linh tinh trên người xuống, ngủ!

Một khắc kia, khi ả quyết định buông bỏ ý định chạy trốn, có người cũng đã cười khoái mã rời khỏi trang viên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Có Vợ Quên Mẹ

Editor: Imelda Phạm

Bên thành Đông Xương, Dung Sở và Kiều Vũ Nhuận đầu trí, phía thành Bắc Nghiêm, Thái Sứ Lan và Tô Á đã cùng nhau lên đường. Hai người sắp xếp một ít đồ dùng đơn giản, cầm theo lệnh bài, một đường hướng thẳng đến thôn Tam Điền. Trời còn chưa sáng đã tới nơi, Thái Sứ Lan không vội vào thôn mà vòng qua quan sát đề điều một lượt.

Dưới đề đáng ra phải có cọc tiêu đo mực nước, thế nhưng hiện tại lại chẳng thấy đâu. Thái Sứ Lan nhìn quanh một hồi, ước chừng mực nước hiện tại đã rất cao. Mỗi con đề đều có một giới hạn nhất định. Thế nhưng, đề Nghi Hà mới tu sửa năm ngoái, nên chẳng mấy ai nghĩ rằng sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Đê Nghi Hà chia thành năm đoạn, hai dài ba ngắn, tất cả đều từ trăm dặm trở lên, chia nhau vây quanh các thôn có địa hình thấp ở hạ lưu sông Nghi Hà. Những năm gần đây nhờ có đề điều, lại thêm phù sa bồi đắp, ruộng nước quanh đây không ngừng được mở rộng, trở thành nơi cung ứng rau dưa cho

toàn thành, có khi còn là cả quân doanh các vùng lân cận. Do đó, nơi đây dần trở thành chỗ ở lý tưởng của người dân. Hiện tại, con số hộ gia đình sinh sống quanh vùng đã lên tới vài nghìn.

Nếu như thật sự có ngày vỡ đê, không những mạng người, dân sinh, thu hoạch sáu tháng cuối năm của nhân dân, mà ngay cả quân doanh cách xa trăm dặm đang chuẩn bị chiến tranh với Tây phiên cũng sẽ bị đá kích nặng nề.

Thái Sử Lan đi dọc đê bá một hồi, phát hiện rất nhiều khe hở. Hỏa Hồ nói tình thế nguy ngập, e rằng thực sự lửa sém lông mày.

Trời dần hửng sáng, Thái Sử Lan suy nghĩ một chút, cảm thấy di dời dân cư trong vòng ba ngày mà không có quan phủ chống đỡ là điều không thể. Trước hết vẫn nên xác định nơi nào có khả năng vỡ đê lớn nhất, kêu gọi người dân nơi đó rời đi đầu tiên, một ngày xuất hiện vỡ đê cũng dễ thuyết phục những hộ còn lại.

Nàng và Tô Á cưỡi ngựa đi hết một vòng con đê, thống kê tình hình lân cận, địa hình, mực nước, sau đó nhanh chóng trở về thành Bắc Nghiêm chuyển tin tức cho Hỏa Hồ, xin hấn đưa ra phán đoán.

Tô Á nói việc này muốn làm xong cần nhiều thời gian, Thái Sử Lan liền quyết định chia ra hai ngã hành sự. Nàng ở lại thôn Tam Điền chờ tin tức, đồng thời khuyên bảo bách tính dời đến chỗ cao.

Trước tiên, Thái Sử Lan tìm gặp trưởng thôn. Trưởng thôn vừa nghe nói nàng từ phủ thành Bắc Nghiêm tới thì cuống cả lên, cho rằng lại tới lúc thu thuế, sau cùng biết được nàng là muốn tìm nơi ở tạm mới thở ra một hơi, nhanh chóng đưa nàng tới một gia đình làm nông tương đối giàu có. Nhà này phòng rộng ngói xanh, thêm hai sân nhỏ, ngoài dặm sạch sẽ, xem ra là nơi khá giả khó có được của thôn.

Thái Sử Lan không có ý kiến gì, toan bước vào cửa thì đột nhiên dừng lại. Phía xa xa, trên đường nhỏ trong thôn, Triệu Thập Tam bước về phía nàng, trên vai là Cảnh Thái Lam đang cười hi hi, vẫy tay gọi “ma ma”.

“Không phải là không cho phép con tới hay sao?”

“Thập Tam dẫn con tới.” Cảnh Thái Lam cười ha ha, “Thập Tam dẫn con tới.”

Triệu Thập Tam nghe vậy liền méo mặt, cười khổ. Thái Sử Lan híp mắt nhìn hấn, chờ lời giải thích.

“Người nói...” Triệu Thập Tam lên tiếng, “Hoặc là dẫn người tới, hoặc là đi tìm cái chết.”

...

Một lát sau, Thái Sử Lan yên lặng quay đầu, thờ dài – có đôi khi, giáo dục trẻ nhỏ quá mức hiệu quả cũng không phải chuyện tốt.

Khoảnh khắc trông thấy tiểu tử kia cười đến vô tâm vô phế, nàng thu hồi bước chân, quay người chỉ vào nhà tranh sát vách, “Kia là nơi chúng ta sẽ ở.”

Thôn trưởng nghe vậy sững sốt, “Nhà Qua lão tam nghèo không đủ ăn, sao dám tiếp đãi các vị đại nhân.”

“Vừa đúng ý ta.” Thái Sử Lan nói.

Qua lão Tam quả thực là người số khổ, một nhà không trọn vẹn. Phụ thân lão Qua cầm điếu, mẫu thân bị mù, ngay đến bản thân lão cũng là người mù, lão bà ngày ngốc, còn có bốn người con, một mù, một câm, chỉ có hai người khỏe mạnh bình thường.

Trong nhà bốn bề trống trơn, không có lấy một thứ trông giống đồ dùng sinh hoạt. Phía trên bếp lò lấy xéng làm nôi, giường là ván gỗ, dưới chân kê vài viên gạch. Mấy ngày nay mưa gió bão bùng, nước đã ngập đầy dưới giường, khiến cho người nhìn không khỏi ghen lòng.

Cảnh Thái Lam vừa tiến vào liền há hốc mồm, ánh mắt ngập vẻ khó tin – A! Đây là chỗ cho người ở sao?

Ngay sau đó, một mùi hôi thối nồng nặc xộc vào chóp mũi, nó vội vàng ngậm miệng, ngăn lại cảm giác buồn nôn đang trào dâng, bởi nó biết, nếu như thật sự ói ra, ma ma nhất định không vui.

“Nếu đã muốn đi theo ta, vậy thì ở lại nơi này.” Thái Sử Lan nhìn thẳng vào mắt nó, “Không được phép kêu khổ kêu mệt. Con là nam nhi, cần phải chịu trách nhiệm về quyết định của mình”.

Cảnh Thái Lam hơi do dự, sau cùng vẫn gật đầu, “vâng” một tiếng.

“Nơi này sao có thể ở, ngộ nhỡ dính bệnh thì phải làm sao?” Triệu Thập Tam liếc mắt nhìn căn nhà một vòng, không khỏi rùng mình, “Không được. Không được.”

“Ngươi là cha nó?”

Triệu Thập Tam hoảng sợ tới nỗi mặt mũi trắng bệch, “Ngươi điên sao? Lời này mà cũng dám nói...”

“Ngươi là trượng phu của ta?”

“A a a...” Triệu Thập Tam giờ tay đầu hàng, “Ta thả đi vào nhà lao Tây Cục cũng không...”

“Coi như ngươi tự biết mình biết người, tự thấy bản thân không xứng với ta.” Thái Sử Lan gạt đầu, dẫn theo Cảnh Thái Lam đi lên, “Vây ngâm miệng được rồi.”

Triệu Thập Tam cúi đầu, lẳng lặng đi ra.

“Mua lấy ít đồ dùng cần thiết, tốt nhất chuẩn bị thêm một cái thuyền.” Thái Sử Lan nhìn căn nhà tồi tàn trước mặt, hướng về phía bóng lưng Triệu Thập Tam đang sa sút tinh thần, hô lên.

Bóng lưng hần co rúm một cái, sau cùng cắn răng rời đi.

Cả nhà Qua lão tam sợ hãi núp ở góc giường, không biết làm sao tiếp đãi khách nhân. Mấy đứa nhỏ đều không dám ngẩng đầu lên, hai tay nắm chặt góc áo.

Bấy giờ, chỉ có một người vóc dáng nhỏ nhắn bọc trong chăn dày đứng lên, tựa như dùng hết sức lực mới nhóm được ít lửa, đun một chút nước, sau đó rửa sạch chiếc chén, rót đầy hơn nửa, cẩn thận bước tới.

“Đệ đệ uống nước đi.”

Giọng nói non nớt trong trẻo, khiến người nghe không khỏi cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Qua ánh đèn nhàn nhạt, Thái Sử Lan nheo mắt, muốn nhìn rõ gương mặt đứa nhỏ đối diện, nhất thời hai mắt phát sáng.

Ai nha, là ô gà ra kim phượng, nhà nghèo sinh mỹ nhân nha! Không ngờ ở một chỗ nghèo nàn rách nát thế này lại có một đứa nhỏ xinh đẹp nhường kia.

Tiểu cô nương chẳng qua chỉ mới năm, sáu tuổi, quần áo rách rưới nhưng rất sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy hơi xanh xao lại chẳng hề dơ bẩn, sống mũi thẳng tắp, cánh môi đỏ mọng tựa anh đào, đôi mày là liễu, lông mi cong dài cùng hai mắt to tròn long lanh ánh nước.

Một nhà toàn người tàn tật như này, vậy mà sinh được một hài tử có dáng dấp quý nhân, khiến người ta ngỡ ngàng cho rằng là do đầu thai sai chỗ.

“Đứa nhỏ này thật tội nghiệp.” Phía sau, thôn trưởng thờ dãi một hồi, “Bề ngoài xuất sắc như vậy, sinh ở đâu không sinh, lại chọn đúng nhà Qua lão tam. Tuy rằng đẹp người đẹp nết, nhưng đôi mắt lại mù... Ta từng nhiều lần khuyên Qua lão tam bán nó đi, để nó tới một chỗ tốt, gia đình cũng có thêm chút tiền trang trải cuộc sống, vậy mà lão tam cứ kháng kháng không chịu...”

Đứa nhỏ này bị mù ư? Đôi mắt đẹp như vậy, thế nhưng lại là mù?

Tiểu cô nương nhanh nhẹn hoạt bát, Cảnh Thái Lam chẳng qua mới “ừ” một tiếng, nó liền biết đây là đệ đệ, phương hướng đưa nước cũng không tệ, không ngờ lại là một người mù.

Cảnh Thái Lam nghe không hiểu ý trường thôn, nhìn tiểu cô nương cười ha ha, đón lấy cốc nước, còn mở miệng khen: “Tốt... tốt...”

Thái Sử Lan tự tay bưng bát nước cho nó. Tiểu sắc lang một bên nhìn chăm chăm tiểu cô nương không chớp mắt, một bên không mấy để ý uống một hụm lớn, sau đó “Ai nha!” một tiếng.

Bị bỏng rồi...

“Đệ đệ uống chậm thôi.” Tiểu cô nương kia cười nói, chu miệng nhỏ thổi thổi chén nước.

Cảnh Thái Lam si ngốc nhìn đứa nhỏ, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy mặt người ta, không nói một lời hôn *bẹp* một cái thật vang.

Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, bị như vậy không khỏi ngượng ngùng, cười tủm tỉm lau lau mặt, nói: “Đệ đệ thơm quá!”

Cảnh Thái Lam nghe thế thì cười tới nỗi không thấy là cờ tỏ quốc.

Thái Sử Lan khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn nó – nhanh như vậy đã rơi vào lưới tình rồi? Có vợ quên mẹ quả nhiên là triết lý ngàn đời.

Ngay lúc này, Cảnh Thái Lam đâu biết bản thân trong mắt Thái Sử Lan lại bi ôi như vậy. Nó chỉ là tự dung thấy thích tiểu cô nương này mà thôi. Từng gặp qua nhiều nữ tử, nhưng bọn họ đều là người đã trưởng thành, còn Thái Sử Lan lại càng không cần nói tới, không những trưởng thành còn lạnh lùng nghiêm khắc. Thái độ của những người kia đối với nó, không phải cung kính thì cũng là xa cách, duy chỉ có Thái Sử Lan rất tốt, nhưng tình tình lại cứng rắn hướng nội. Hiện tại tự dung gặp một tiểu cô nương chạc tuổi mình, vừa xinh đẹp vừa ân cần chu đáo, trong nháy mắt liền khiến nó có cảm giác như tìm thấy ốc đảo tươi mát giữa hoang mạc mệnh mỏng cát vàng.

Trước kia nó cũng không phải chưa từng tiếp xúc qua với nữ hài tử, chỉ là bọn họ ai nấy thân phận phú quý, Cảnh Thái Lam cảm thấy không mấy hứng thú. Thế nhưng cô nương này mộc mạc đáng yêu, ngược lại khiến nó vô cùng cao hứng.

“Ồ... ồ... hi hi...” Tiểu tử không ngại nơi đây rách nát bẩn thỉu, nằng nặc ôm lấy bắp đùi Thái Sử Lan không chịu rời đi.

Thái Sứ Lan xoa xoa đầu nó, “Chỉ cần không hối hận là được.”, nói rồi nàng quay sang đưa cho trưởng thôn một chuỗi đồng tiền, nhờ ông ta mua chút đồ ăn tối. Lúc này, con hoàng sơ cũng đã qua đi, Qua lão tam bắt đầu đi ra lấy thức ăn. Bữa sáng rất đơn giản, chẳng qua chỉ là một chút cháo loãng trộn với hạt ngô đã chuyển màu nâu đen.

Bữa sáng này là do tiểu cô nương tên Tiểu Ánh làm. Tuy rằng em trai em gái khỏe mạnh bình thường, nhưng bởi tuổi còn quá nhỏ, cho nên Tiểu Ánh dù mới lên sáu đã gánh vác gần như toàn bộ việc nhà.

Cảnh Thái Lam cứ mãi dính chặt không rời Tiểu Ánh. Thái Sứ Lan cũng không có ý kiến gì, nàng đưa Cảnh Thái Lam đến đây, cũng chính là muốn để cho nó thấy, phía sau cung vàng điện ngọc nguy nga tráng lệ, có càng nhiều cảnh đời nghèo khó không thể tưởng tượng.

Tiểu Ánh lấy bột ngô làm com, Cảnh Thái Lam liền giúp một tay. Tiểu Ánh múc ra nửa muôi, Cảnh Thái Lam đứng cạnh gãi gãi đầu, cầm một cái muống lớn, cười ha ha múc đầy một muống, trao cho Tiểu Ánh như đang dâng vật quý.

Tiểu Ánh sờ sờ cái muôi, cười nói, “Đệ đệ, không cần nhiều như vậy.”

Cảnh Thái Lam nghi hoặc buông muôi xuống, còn thăm nghĩ nhiều như thế cũng đâu đủ ăn đâu.

Tiểu Ánh đun nước, Cảnh Thái Lam liền chạy tới giúp nhóm lửa. Đứa nhỏ cúi đầu chống hông thổi thổi cái bếp, thổi tới nổi bụi than đen sì dính đầy trên mặt, thế nhưng ngọn lửa lại cứ lúc cháy lúc không. Cũng may tính tình tiểu cô nương rất tốt, không hề trách móc lấy một câu, chỉ chậm rãi nói, “Đệ đệ, nhìn ta này... Đệ đệ, bây giờ không cần quạt nữa.”

Tiểu Ánh quấy ngô trong nồi, Cảnh Thái Lam cũng lăng xăng đứng lên ghé đầu, cầm cái muống liềm mạng khuấy khuấy, khuấy tới nổi cháo ngô bắn tung tóe ra ngoài, bắn cả lên mặt Tiểu Ánh. Tiểu cô nương nhanh tay quét đi, lại cho ngón tay vào miệng nhấm nháp. Cảnh Thái Lam kinh ngạc nhìn vết đỏ do bị bỏng trên mặt Tiểu Ánh, “Tỷ tỷ... đau sao...”

“Không đau...” Tiểu cô nương thông minh ngay lập tức hiểu ý nó, cười dịu dàng, “Cháo rất ít, không thể lãng phí được.”

“Ma ma...” Cảnh Thái Lam mù mờ quay sang nhìn Thái Sứ Lan.

“Đây là cảnh sinh hoạt của dân chúng. Dù rằng không phải tất cả, nhưng có rất nhiều người có hoàn cảnh giống vậy, cũng có người còn khổ cực hơn.” Thái Sứ Lan nói, “Cảnh Thái Lam, con đừng bao giờ tin tưởng hoàn toàn những lời quan lại trong triều nói, cái gì mà mùa màng bội thu, bách tính an cư lạc nghiệp, hết thảy đều bình an. Ở những nơi con không thấy được, vĩnh viễn có những mảnh đời cực khổ tồn tại. Điều mà con phải làm, chính là tìm cách khiến bách tính đủ ăn đủ mặc, được hưởng giáo dục.”

Cảnh Thái Lam yên lặng nhìn Tiểu Ánh, lại quay đầu nhìn Thái Sứ Lan, sau đó cắn cắn đầu ngón tay, “Sống đời đủ đây.”

Thái Sứ Lan nghĩ thầm, không biết là nó muốn để toàn bộ bách tính sống đời đủ đây, hay là cho nữ nhân nó nhìn trúng sống tốt đây?

Thế nào cũng được.

Người trước là một đế vương tốt, phía sau là một nam nhân tốt. Tất cả đều là thành công.

Cháo chín rất nhanh. Bởi không có bàn ghế, nên mỗi người đều cầm một cái bát ngồi xuống nền đất mà ăn. Tiểu Ánh múc cháo cho Thái Sứ Lan và Cảnh Thái Lam trước tiên. Bát cháo như chỉ có mấy hạt gạo, bột ngô cũng lura thưa nhìn chẳng ra sắc vàng, lại còn có thêm một vật màu đen to bằng ngón tay, không mùi không vị ở ngay chính giữa. Là cà rốt khô sao?

Cảnh Thái Lam ôm bát, ngây ngốc ngồi một chỗ, không biết phải làm thế nào. Dạ dày của nó đã quen với của ngon vật lạ, thực sự không cách nào sản sinh hứng thú với thứ đồ không sắc không hương này. Đối diện nó, lão bà ngọc của Qua lão tam đang si sụp húp cháo, mới chốc lát đã uống sạch một bát, còn thè lưỡi ra liếm sạch chút nước còn sót lại trong bát mới thôi, cảnh tượng này khiến Cảnh Thái Lam nhìn tới ngây cả người.

“Đệ đệ mau ăn đi.” Tiểu Ánh cầm một bát gỗ nhỏ chỉ có chút cháo, cười híp mắt nhìn Cảnh Thái Lam.

Cảnh Thái Lam ngây ngốc uống một ngụm cháo, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại như cái bánh bao. Đờ ra nửa ngày, lại thử cắn một miếng cà rốt khô. Ngay lập tức, một mùi vị mặn đắng quý dị tràn ngập cổ họng. Ánh mắt nó lập tức tối sầm, *phi* một tiếng liền nhổ ra.

Nó vừa nhổ ra liền biết bản thân đã mắc phải sai lầm, dè dặt nhìn Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan chỉ tay vào bát, nói: “Con có phát hiện hay không? Trừ hai chúng ta, không bát của ai có cà rốt khô cả.”

Cảnh Thái Lam nhìn quanh bốn phía, quả nhiên đúng như lời Thái Sứ Lan nói. Nó chớp chớp đôi mắt to tròn, lòng đầy hoang mang khó hiểu, “Là vì không ngon nên không ai ăn sao?” Nó bĩu môi, bắt đầu giậm chân, “Đáng ghét! Đáng ghét!”

“Nếu đệ đệ không thích ăn thì cho ta đi!” Tiểu Ánh vội vàng cười, cẩn thận nhét vào miệng tiểu đệ đang nhìn chăm chăm về phía này. Đứa bé kia lập tức nhai lấy nhai để, khoe môi về lên nụ cười thỏa mãn.

Cảnh Thái Lam lại choáng váng.

“Thứ này đối với bọn họ là thức ăn ngon. Con hiểu chưa?” Thái Sứ Lan nói, “Con lãng phí đồ ăn ngon của bọn họ. Mau mau tự mình xin lỗi đi!”

Đúng lúc này, trưởng thôn đi tới, mang theo mấy cái màn thầu và một ít thịt khô, còn có cả mấy chiếc bánh ngọt nhà làm. Cảnh Thái Lam cúi đầu, nói lí nhí: “Ta không ăn, tỷ tỷ ăn đi.”

Bọn nhỏ nhà Qua lão tam hoan hô xông lên, chỉ có Tiểu Ánh quay sang hỏi Thái Sử Lan, xác nhận còn thừa bánh mới cầm lấy hai cái bánh bao đưa cho ba mẹ, sau lại cầm thêm một chiếc bánh ngọt, ngồi xuống cạnh Cảnh Thái Lam.

“Đệ đệ ăn bánh ngọt đi.”

“Tỷ tỷ không trách đệ sao?”

“Đệ đâu có làm gì sai. Kỳ thực cả rốt khô rất có ăn. Ha ha, nhưng ăn vào tương đối chắc bụng.”

“Đệ... chỉ là đệ thấy nó đen sì... Thật đáng sợ...”

“Đen sì...đen sì là thế nào?”

“Hả...”

“Đệ đệ, tỷ không nhìn được? Có thể nói cho tỷ biết đen là thế nào không? Trưởng thôn nói không nhìn thấy chính là màu đen... Tỷ nghe nói còn có trắng, xanh, vàng, tím...”

“Đúng vậy. Giày đệ đeo màu xanh, dây lưng màu vàng, rất đẹp! Vì sao tỷ lại không nhìn thấy.”

“Từ nhỏ tỷ đã như vậy rồi.”

“Không nhìn thấy...là như thế nào?”

“Chính là không có dáng vẻ...tất cả mọi thứ đều không có dáng vẻ...Cha, nương, đệ, muội...đều không có dáng vẻ...”

“Tỷ khóc sao...”

“Không có...Kỳ thực không có sao đâu, tuy là tỷ không nhìn thấy, nhưng có thể sờ được. Ừm...giày màu xanh, dây lưng màu vàng, còn mặt đệ hẳn là rất trắng, rất đáng yêu...”

“Vậy tỷ sờ nhiều nhiều chút...”

“Ừm...”

Thái Sử Lan bước ra ngoài. Lúc này, mưa đang tạm ngưng, không khí mát lạnh. Nàng ngửa đầu hít sâu một hơi.

“Trưởng thôn.” Nàng quay đầu nói với trưởng thôn, “Phiền người tập trung thôn dân, ta muốn truyền đạt lại mệnh lệnh của quan phủ Bắc Nghiêm.”

Thôn trưởng nghe vậy lập tức đi gõ chuông. Rất nhanh, thôn dân đã tề tụ đông đủ. Đa số bọn họ quần áo tả tơi. Nơi này tuy rằng nơi nơi đều là ruộng lúa, nhưng phần lớn nông dân đều là tá điền*, Bắc Nghiêm lại là quân thành, nên còn có thêm thuế quân. Bách tính quanh năm suốt tháng vất vả làm lụng, số tiền kiếm được chẳng có bao nhiêu, lại phải lấy ra nộp thuế, khó mà có một cuộc sống ấm no.

(*Tá điền: người làm thuê cho địa chủ.)

“Đệ Nghi Hà sắp vỡ.” Thái Sử Lan đi thẳng vào vấn đề, “Mong mọi người nhanh chóng rút lên vùng núi.”

Dân chúng nhất thời ngẩn ngơ, ngay sau đó liền bàn tán xôn xao.

“Sao có thể!”

“Không được, lúa nước nhà tôi vừa mới gieo hạt.”

“Trời cũng không còn mưa nữa, vỡ là vỡ thế nào!”

“Không phải mấy ngày trước sở Hà Bá vừa tới kiểm tra mực nước sao, chẳng phải nói mọi thứ đều ổn ư? Tại sao bây giờ lại nói thế này?”

“Xem mực nước cái gì nữa, sào tre đã bị bẻ về đốt củi từ đời nào rồi.”

“Cô nương này là người của quan phủ à? Quan phủ cũng có nữ nhân sao? Không phải lừa người đấy chứ?”

“Ừ, đúng. Gạt người đấy! Về thôi! Về thôi!”

Một đám người phẩy phẩy tay, sau đó nhanh chóng giải tán.

Trưa hôm đó, Thái Sử Lan đi hết ba thôn lân cận, hầu như nơi nào tình hình cũng thế. Mãi tới xế chiều, Tô Á mới chạy hồng học về, truyền đạt lại phán đoán của Hòa Hồ. “Tam Điền, Minh An, bốn phía nước vây, đe dọa quanh năm thôn lân Tiên Am tất vỡ. Cầu Bát Bách, Lục Đồ, đài Hưng Long có khả năng gặp nguy, đề nghị di chuyển tới chỗ có địa hình cao, thôn trang phía Tây có thể giữ nguyên.”

Tám thôn trang đều phải di dời, chuyện này liên quan tới tính mạng mấy nghìn người.

“Thôn nào có nguy cơ vỡ đe cao nhất?”

“Minh An.”

“Vậy chúng ta tới Minh An.” Thái Sử Lan trở về nhà Qua lão tam, nói với Tiểu Ánh, “Tiểu Ánh, đề Nghị Hà đã sắp sập. Trong hôm nay, vô luận thế nào, con cũng phải khuyên người nhà di chuyển tới chỗ cao. Bãi đất của Dương gia sát vách địa thế không tồi.”

Tiểu Ánh kinh ngạc hé miệng, suy nghĩ một lát, sau đó im lặng thu dọn đồ đạc, nói với cha, “Chúng ta sang khu đất Dương gia lánh tạm một thời gian cha nhé!

Thái Sử Lan nói đề sắp vỡ, người khắp thôn ai ai cũng hoài nghi nằng, vậy mà đứa nhỏ không thể nhìn được này lại lập tức tin tưởng.

Thái Sử Lan yên lặng nhìn tiểu cô nương. Như cảm nhận được ánh mắt nằng, Tiểu Ánh quay đầu, mỉm cười, “Dù con không nhìn thấy, con vẫn có thể nghe được. Có người giọng nói nhẹ nhàng, bay bổng như mây, nhưng chưa chắc đã đáng tin. Có người lại không nói quá nhiều, nhưng mỗi chữ đều rất sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy rất an tâm, giống như...” Tiểu Ánh ngừng lại một chút, dường như bởi không nghĩ ra từ mà xấu hổ cười cười, “...giống như rễ cây, rất vững vàng.”

Lời nói ra, làm sao biết được có sạch hay không? Sạch sẽ, chẳng qua chỉ là cảm nhận của con người. Thế giới của đứa nhỏ này toàn một màu đen, tâm hồn nó ngược lại trong treo tinh thuần, cảm nhận nhờ thế càng thêm rõ ràng tinh tế.

Thái Sử Lan gật đầu, ôm lấy Cảnh Thái Lam. Tiểu tử kia lại nhất quyết không chịu đi, bám chặt góc áo Tiểu Ánh, “Con ở lại bảo vệ bọn họ...Con ở lại bảo vệ bọn họ...”

Triệu Thập Tam vừa vào cửa, nghe vậy không khỏi bật cười một tiếng.

Thái Sử Lan nhìn đứa con trai nửa đường nhặt được kia, khinh bỉ nghĩ thầm – còn không phải nhà nguoi ham mê nữ sắc sao? Giờ còn ra vẻ chính nghĩa cơ đấy! Tại sao trước đây ta không có phát giác da mặt nguoi dày tới mức này chứ?

“Vậy giao cho nguoi. Bảo vệ bọn họ cho tốt.” Nằng gật đầu với Triệu Thập Tam, sau đó vội vã xoay người rời đi. Triệu Thập Tam há hốc mồm, tin tức mới tới còn chưa kịp nói ra, bóng lưng Thái Sử Lan đã khuất dạng.

...

“Mưa lớn đã gần một tháng, đề Nghị Hà đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc! Bà con mau mau rời đi!”

“Minh An bốn phía nước vây, Tiên Am, năm thôn lân cận, trong đêm nay hoặc sáng mai đều có khả năng phải chịu cảnh đề vỡ!”

“Ta là Phó điển sử thành Bắc Nghiêm. Đề Nghị Hà sắp sập, mọi người mau mau rời khỏi!”

Hai nữ nhân vốn không thích nói chuyện, giờ lại tận lực la hét, thế nhưng chẳng ai nghe lọt tai lời bọn họ. Con đề vừa được tu sửa năm ngoái, tạo cho dân chúng một niềm tin mù quáng, làm sao có người tin vào lời kia. Lại nói, lúc này đương mùa gieo cấy, nhà nào nhà nấy đều đang bận rộn gieo trồng, đâu ai cam lòng vì một tin chưa rõ đúng sai, bỏ kẻ sinh nhai qua một bên, dẫn già trẻ lớn bé trong nhà rời thôn?

Có một số người từng phát hiện trên đề có vết nứt, nghe chuyện đề sắp vỡ, không khỏi lo lắng chạy đi hỏi trưởng thôn, nhưng trưởng thôn lại đáp, “Ta cũng từng đi vào thành hỏi qua rồi, Kim đại sử nói hai nữ nhân kia là người điên, tự dưng kích động lòng dân, gây ra hoảng loạn, cũng chẳng biết là để làm gì. Đây không phải tin do phủ Bắc Nghiêm và sở Hà Bá thông cáo.”

Quan phủ thành Bắc Nghiêm len lén phá hoại, khiến cho chuyện di dời dân chúng từ khó khăn trở thành không thể. Đến buổi trưa, trời lại bắt đầu đổ mưa, có điều chẳng phải bão tố gì, chỉ là mưa dầm không dứt, khiến chuyện “vỡ đề” ngày càng không đáng tin tưởng.

Dưới ruộng, người nên cấy mạ vẫn đang cấy mạ. Đối với họ, trĩ trĩ gieo trồng, làm ảnh hưởng tới thu nhập cuối năm mới thật sự là chuyện lớn liên quan đến tính mạng con người.

Thái Sử Lan đứng trước cửa thôn Minh An, nhìn bách tính qua lại tấp nập, nhưng ai nấy đều không để tâm đến lời nói của nằng, bỗng quay sang nói với Tô Á, “Tô Á, biết nhảy đồng không?”

“Hà?”

“Trước đây nguoi phiêu bạt giang hồ, hẳn đã nhìn qua.” Thái Sử Lan nói, “Tới nhảy một đoạn.”

“Cái này...”

“Người đã nói sẽ nghe ta.”

“...”

Một lát sau, Tô Á chiếc mặt nạ của Cảnh Thái Lam khi trước rút từ bên hông ra, đeo lên mặt.

“Ai nha ~”

Một âm thanh long trời lở đất vang lên, các thôn dân nghe được ngạc nhiên quay đầu.

Ngay đến Thái Sử Lan cũng suýt chút nữa là đứng không vững – không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì ai nấy đều phải ngược nhìn!

“Đại nạn sắp tới, trời đất tối đen, nhật nguyệt không sáng, sóng lớn ngập trời. Thánh Mẫu ta đây, thương dân cơ cực, tịnh nữ hạ phạm, vạn dân nghe kỹ. Người không nhà cửa, lẫn không phụ mẫu, tịnh nữ tới đây! Thủy triều phủ bóng, nhật nguyệt đương hưng. Thanh đồng sùng sùng, thánh nữ giáng lâm! Non sông rồi đây được gột rửa, nhật nguyệt lại rọi khắp Nam Tề.”

Tô Á đeo mặt nạ, leo lên tảng đá lớn trước thôn, khàn giọng hát giáo lý giả thần giả quỷ. Giọng nói của nàng vốn đã bị hủy, âm thanh ứ đọng, hát lên không hề khô hạn, ngược lại thâm trầm, mang tới cảm giác mơ hồ thần bí.

Thái Sử Lan nghĩ, giả như sau này tương lai khó nhọc gấp ghe, nàng có thể kéo theo Tô Á trà trộn giang hồ lừa tiền thiên hạ, không chừng cũng có thể kiếm sống qua ngày.

Sau đó, nàng lập tức bước tới dưới tảng đá ngồi xếp bằng, nhắm mắt, bày ra dáng vẻ trang nghiêm.

Các thôn dân lần lượt dừng bước, ngạc nhiên nhìn qua. Tô Á cầm cái bình rỗng dưới đất lên, đập mạnh xuống đất. Chiếc bình vỡ vụn trước gối Thái Sử Lan.

“Thanh đồng thánh nữ hiển linh...” Tô Á kéo dài giọng.

Thái Sử Lan rút ra một miếng vải, phủ lên đồng mảnh vụn trước mặt, sau đó đặt tay lên.

Thôn dân vội vã vây quanh, hai mắt tỏa sáng.

“Nàng muốn biểu diễn màn đả mãnh sành vào tay mà không bị thương! Ngày trước ta dạo chơi giang hồ từng xem qua!

“Không đúng, là muốn làm ảo thuật nha!”

“Biến bình thành chim nhỏ!”

“Biến ra cô nương xinh đẹp thì ta còn tin.”

Xung quanh tiếng nói cười ầm ĩ, đa phần là giễu cợt trêu tức.

Thế nhưng, tiếng bàn luận dần dần biến mất.

Miếng vải mỏng từ từ nhô lên, giống như chiếc bình ban đầu đang dần khôi phục.

Trong đám người, một lão già vốn là tới xem náo nhiệt, khi Tô Á đập vỡ bình rỗng, lão bày ra vẻ mặt coi thường, lúc Thái Sử Lan đặt tay lên tấm vải, lão hơi kinh ngạc, nhưng cũng không có ý kiến gì. Cho tới lúc này, khi bình gồm kia dần lấy lại hình dáng ban đầu, hai mắt lão lập tức lóe sáng.

“Không phải là... cái bình đấy chứ?”

“Ảo thuật! Chắc chắn là thủ thuật che mắt gì đó!”

“Cái đó cần sắp đặt cơ quan bên dưới. Nơi này là đất của thôn ta, hôm trước người còn đi tiểu chỗ đó.”

“Ai nha, người đừng nói bậy!”

Thái Sử Lan mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhanh tay xóc tấm vải lên.

“Ồ!!!” Đám thôn dân hô lớn, đôi mắt kinh ngạc trừng lớn như ốc nhồi.

Ông lão kia chen lên phía trước, cầm lấy chiếc bình quan sát thật lâu, nhãn thần co rút lại.

Cái bình này là lão mới vớt đi sáng nay, nó đã ở cùng lão suốt ba mươi năm. Miệng bình còn có một lỗ hổng do lão lỡ tay đập vỡ, không thể nào sai!

Trước kia, lão đã từng nhiều lần chứng kiến giang hồ diễn xiếc, phần lớn là trâu lương hoá nhật, chiếc bình sau khi “khôi phục” đều không phải cái khi trước nữa, lại cũng cần thêm đạo cụ. Chuyện tùy tiện ngồi xuống một chỗ, tay không khôi phục đồ vật như này, lão chưa từng gặp qua.

“Tiền cô...” Lão không suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể lẩm bầm hai chữ.

Thái Sử Lan rũ mắt – Cuối cùng cũng có người biết phân biệt tốt xấu.

Xem ra lão giả này rất có uy. Mọi người vừa nghe lão nói vậy, về nghỉ hoặc trên mặt nháy mắt mắt sạch, ai nấy đều há miệng nhìn Thái Sử Lan.

“Thánh nữ quang lâm, phổ độ chúng sinh!” Tô Á thấy kế hoạch đã thành, lại bắt đầu nhảy đồng, “Chúng ta phụng ngọc chỉ của thánh nữ, đặc biệt chiêu cáo thôn dân Minh An. Ngọc để nổi giận trừng phạt Bắc Nghiêm, trong vòng hai ngày, Nghi Hà tắt vợ! Minh An nhiều thiện nam tín nữ, không phải người xấu, vậy nên thánh nữ thương xót, đặc biệt cho hay. Hỡi các hương lão, hãy nghe cho kỹ, ngàn vạn lần đừng làm trái lệnh chỉ của thánh nữ, bằng không tất gặp họa lớn không sao chống đỡ.”

“Nghi Hà...” lão giả ngược nhìn Thái Sử Lan, “Thực sự sắp vỡ sao?”

Thái Sử Lan mở bừng con mắt, đón nhận ánh nhìn muôn dân.

“Ta nói lần cuối.” Thái Sử Lan đứng lên, “Tin hay không – sống chết do người!”

Nàng đã tận lực, nếu đối phương vẫn cứ ngoan cố, nàng cũng đâu thể quỳ gối cầu xin người ta tin tưởng.

“Tin ta, tổn thất chỉ là một vụ hoa màu. Không tin ta, thứ mất đi là mạng sống chính mình.” Nàng nói, “Bên nặng bên nhẹ, tùy các người.”

Nói xong, Thái Sử Lan tiện tay ném chiếc bình xuống đất, quay sang Tô Á, “Chúng ta đi!”

Người trong thôn yên lặng nhìn hai nữ nhân bình tĩnh rời khỏi. Không biết vì sao, trong lòng ai nấy đều trào dâng một luồng khí lạnh.

Thái Sử Lan đi được bảy tám bước, phía sau bỗng vang lên tiếng lão giả: “Mọi người, còn trơ ra đó làm gì? Đây chính là người phụng lệnh trời đến cứu chúng ta, tuyệt không phải trò đùa. Mau mau, mau dẫn theo vợ con rời khỏi Minh An!”

Một hồi im lặng. Sau đó ầm một tiếng, âm thanh bước chân dồn dập vang trời, rốt cuộc ai nấy cũng bỏ lại đồng ruộng đang cấy dở để trở về.

Thái Sử Lan ngửa đầu, thờ phào một hơi.

....

Con người xưa nay vẫn có tâm lý số đông. Người dân thôn làng lớn nhất là Minh An đều đã bỏ ruộng chạy lấy người, bách tính các khu lân cận cũng không còn kiên quyết như trước, liền tiếp có người chạy ra ngoài, vây quanh con đê xem xét những chỗ bị nứt vỡ. Tuy rằng họ vẫn cố gắng lấy bao cát đề lên, nhưng ai nấy đều đã có ít nhiều dao động. Bọn họ quan sát mực nước, lơ mơ nhận ra nó đã cao hơn mọi năm rất nhiều.

Thái Sử Lan đứng trên chỗ cao nhìn xuống, thấy bách tính tấp nập tụm ba đưa nhau lên núi, cau mày nói: “Không biết Dung Sở đã kịp an bài hay chưa? Một ngày đề thực sự vỡ, nếu như nước lũ quá lớn, nhất định cần có người tiếp ứng thức ăn và mồi lửa.”

“Lúc ta về có ghé qua hội Kim Đào, bọn họ nói sẽ phái người tới giúp.” Tô Á nói.

Thái Sử Lan gật đầu, sau bỗng nhún mày. Tô Á thấy vậy quay đầu, liền thấy đám người Phù doãn đang kéo tới.

Tô Á nhú mày. Khó khăn lắm bọn họ mới có thể thuyết phục bách tính di rời, đám người kia còn tới đây làm gì?

Có điều, Phù doãn Trương không nói một lời, chỉ có Kim Chính bước qua, cười lạnh, “Nghe nói người đã thuyết phục được người trong thôn rồi đi? Được lắm, tùy người thôi. Nhưng nếu như đề bá không vỡ, làm lỡ việc gieo trồng, lại thêm nhiều người già trẻ dắt nhau lên núi, ngộ nhờ có gì bất trắc, người chịu trách nhiệm được hết sao?”

“Chờ tới khi thực không vỡ hãy nói.” Thái Sử Lan nhìn nước sông cuộn cuộn, cũng lười đôi co với hắn.

“Vỡ rồi?” Một tiếng hét thất thanh vang lên. Mọi người cả kinh quay đầu lại nhìn, liền thấy có hai chỗ trên đê đã nứt hơn một xích (1/3 mét), cái này nói thực cũng chẳng phải chuyện lớn, còn cách “đề vỡ” một khoảng rất xa. Kim Chính không khỏi thờ phào một hơi, cười nhạt, “Thái Sử Lan, đây chính là cái vỡ đề mà người nói? Quả nhiên là mê hoặc lòng người, rối loạn nhân tâm! Nghe nói ban nãy người còn giả làm thánh nữ gì đó lừa gạt người dân? Người... không phải là xuất thân từ tà giáo đấy chứ?”

Thái Sử Lan không nói gì, nhú mày – Hòa Hồ từng nói, địa thế bãi đất này của Dương gia khá cao, lại ở vòng bao cuối của hệ thống đề điều, dù cho nước lũ có chảy xiết thế nào, khi đến đây cũng nhất định sẽ bình ổn lại, tóm lại chính là chốn không bị chịu ảnh hưởng lớn. Thế nhưng, hiện tại bãi đất này cũng đã xuất hiện vết rạn, vạn nhất Hòa Hồ phán đoán sai lệch, bãi đất của Dương gia cũng không phải chỗ an toàn, thì tính mạng muôn dân bách tính chẳng phải ngàn cân treo sợi tóc ư?

Dù sao Hòa Hồ cũng không đích thân tới hiện trường, Tô Á lại càng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, số liệu báo về cũng chưa chắc đúng mười mươi, mà chuyện này cực kỳ quan trọng, nếu xảy ra sai sót, cho dù nhỏ nhất, hậu quả cũng vô cùng khó lường.

Nàng đưa mắt liếc nhìn xung quanh, quan viên lớn nhỏ phủ Bắc Nghiêm đại khái đã tới đông đủ, đều đang chờ nàng biến thành trò cười. Lại vẫn cứ

khăng khăng không chịu dẫn theo bất kỳ chuyên gia trị sông gì đó tới. Kim Chính tuy hiểu thủy lợi, nhưng hẳn chắc chắn sẽ không đồng ý giúp đỡ.

“Các ngươi cứ tự nhiên, ta còn có việc phải làm.” Nàng cúi người chào Trương Thu một cái, không đợi hắn trả lời đã chạy xuống đê, nhảy lên ngựa của mình.

“Này, ngươi làm gì đó...Bọn ta còn chưa nói xong...Này...Đúng là đồ không có quy củ!”

“Bốp” Roi dài vung lên, ngựa lớn hí dài, Thái Sứ Lan trong nháy mắt đã khuất dạng.

Nàng chạy thẳng về thành Bắc Nghiêm, mưa cùng mỗi lúc một lớn. Thái Sứ Lan dừng ngựa trước cửa nha môn, còn chưa kịp cột ngựa đã chạy vội đến địa lao.

Hỏa Hổ vừa nghe nàng nói khúc đê ở bãi đất của Dương gia cũng bắt đầu nứt, kinh hoàng hét lên một tiếng rồi đứng dậy.

“Làm sao có thể? Sao có thể nghiêm trọng tới nhường này? Lần này nguy rồi, ngoài thành ngoại trừ bãi đất đó cũng không còn nơi nào khác để dân tạm trú. Ngọn núi gần nhất cũng cách đó tới ba mươi dặm, e rằng không thể nào tới.”

“Vết nứt không lớn, còn chưa chắc sẽ vỡ đê.”

“Ngươi không hiểu.” Hỏa Hổ vo vo mái tóc, “Nếu lỡ Tam Điền, Minh An vỡ đê, chắc chắn sẽ dẫn tới rung động rất lớn, khiến cho những khúc đê còn lại cũng chịu ảnh hưởng mà hư tổn. Mà hiện tại ở bãi đất Dương gia đã có vết nứt, đến khi đó, chi e...” Hắn bỗng nhiên hét lớn, bầu lấy vai Thái Sứ Lan, “Đưa ta đến đó! Ta biết nơi nào dễ vỡ nhất, đưa ta tới đó, ta còn có thể dẫn người đi củng cố đê. Được phần nào hay phần đó!”

Thái Sứ Lan nhìn ánh mắt đầy tia máu của hắn, yên lặng một lát. Sau đó, nàng nói: “Được!”

“Thái Sứ cô nương, cô nói cái...” Ngục tốt đứng sau lưng nàng kinh hãi, toan bước tới can ngăn. Thái Sứ Lan không nói một lời, thúc khuỷu tay ra sau.

“Rầm” Ngục tốt lập tức ngã nằm trên đất, máu mũi tung tóe khắp nơi.

Thái Sứ Lan dứt khoát cúi xuống, giật lấy chùm chìa khóa bên hông hắn.

“Cướp ngục, có người muốn cướp ngục!” Những ngục tốt còn lại nhao nhao chạy tới.

Thái Sứ Lan đứng thẳng lưng, quay đầu nhìn bọn họ.

“Tam Điền, Minh An, Tiên Am, Ngưỡng Nghĩa, Cầu Bát Bách, Lục Đồ, đài Hưng Long!” Nàng nói, “Nơi đó có bạn bè, người thân của các ngươi hay không?”

Đám người đó nghe vậy thì đứng sững lại.

“Các ngươi cản ta, chính là giết người thân của chính mình.” Thái Sứ Lan nói, “Hỏa Hổ là ta thả ra, mọi tội lỗi ta đều sẽ gánh hết. Người nào cản ta, ta liền mở xích cho Hỏa Hổ.”

“Kẻ nào cản ta, ta giết kẻ đấy!” Hỏa Hổ ha ha cười lớn.

...

Nửa canh giờ sau, trên đường lớn, dưới màn mưa trắng xóa, bọt nước văng vẩy khắp nơi, hai con ngựa đen như cuồng phong lao tới, phía sau còn có một đám người cao to lực lưỡng, chính là thuộc hạ do hội Kim Đào phái tới.

Hỏa Hổ vừa tới đê liền thay đổi sắc mặt, tung người xuống ngựa, hô to, “Các huynh đệ, theo ta!”

Thái Sứ Lan cũng chạy vội tới bãi đất Dương gia, dựa theo lời Hỏa Hổ mà an bài bách tính tận lực trèo lên chỗ cao.

Đám người Trương Thu đứng trên đê bá nhìn xuống, thấy Hỏa Hổ đi đi lại lại chỉ huy một đám người chặn bao cát, ban đầu còn không tin vào mắt mình, tới khi thấy rõ ràng mọi chuyện thì không khỏi giật tím mặt.

“Thái Sứ Lan!” Trương Thu hét lớn, “Ngươi dám phóng thích trọng phạm!”

“Cảnh Thái Lam tới chưa?” Thái Sứ Lan bắt lấy Tô Á.

Tô Á lắc đầu, “Phần lớn người thôn Tam Điền đều đã tới, chỉ có Tiểu Ánh và nương nó, cùng nó Cảnh Thái Lam còn chưa thấy đâu. Trưởng thôn nói, nương Tiểu Ánh bị điên, nói rằng người của cô quý, nhất quyết không chịu đi ra, Tiểu Ánh lại hiếu thuận nên đã ở lại, ta đang định về xem sao.”

“Ngươi ở lại đây, ta đi đón Cảnh Thái Lam.” Thái Sứ Lan xoay người chạy đi, hai mắt vẫn lên tia máu.

“Thái Sứ Lan! Ngươi quá trốn rồi đó!” Trương Thu và Kim Chính đứng trên đê rít gào, “Bản phủ đang hỏi ngươi đây! Người đâu, bắt Hỏa Hổ lại cho ta. Còn ngươi nữa, Thái Sứ Lan, ngươi muốn chạy đi đâu? Thái Sứ Lan! Ngươi đứng lại! Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Kim Chính giận tới nỗi vút áo choàng qua một bên, chạy xuống dưới leo lên lưng ngựa đuổi theo Thái Sứ Lan, “Thái Sứ Lan, phủ doãn đại nhân có lệnh, người đã bị tước mất chức hàm Phó điển sử, đồng thời truy xét người tội bất tuân lệnh trên, dùng tà thuật mê hoặc bách tính, tự ý phóng thích trọng phạm, người còn không mau dừng lại... Mẹ kiếp... Tức chết ta rồi! Dừng lại! Mau dừng lại!”

Kim Chính đuổi sát nút phía sau, Thái Sứ Lan lại giống như xem hán là chó điên cắn càn, đầu cũng không quay lại một lần, chỉ chăm chăm lao về phía thôn Tam Điền. Lúc này, trong thôn không một bóng người, nàng vừa ngẩng đầu nhìn lên, con người đột ngột co rút.

Phía xa xa, trên khúc đê của thôn có hơn chục bóng người, trong đó có một đứa nhỏ thấp bé tròn tròn, còn không phải Cảnh Thái Lam thì ai?

Bây giờ đã là giữa trưa, theo như lời Hòa Hồ, đê có thể vỡ bất cứ lúc nào, vậy mà bọn họ còn lang thang trên đê bá, không phải tự chui đầu vào chỗ chết hay sao?

Thái Sứ Lan gần như là lảo đảo khỏi lưng ngựa, chạy như điên về phía trước, liếc mắt nhìn thấy nương điền của Tiểu Ánh đang vừa nhảy vừa hét trên đê.

“Thiên nữ tới! Thiên nữ tới! Tới đón ta đi! Ta ở đây! Ở đây!” Nữ nhân điên kia quần áo xốc xếch, hai tay chỉ thẳng lên trời, đôi mắt ảm dưới làn tóc rối lóc lên tia vui sướng cùng chờ mong.

Khoảnh khắc ấy, Thái Sứ Lan thật sự có cảm giác gánh chịu báo ứng – vừa rồi nàng giả thiên nữ lừa bách tính rồi đi, hiện tại nương của Tiểu Ánh lại vì thấy “thiên nữ” mà dẫn Cảnh Thái Lam lên đê.

“Triệu Thập Tam!” Thái Sứ Lan gầm lên, “Sao người có thể để Cảnh Thái Lam lên đê?”

Triệu Thập Tam lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ – Cái này còn không phải do người dạy sao? Hiện tại Cảnh Thái Lam động một tý là nói, “Hoặc là làm theo, hoặc là chết”, ta có gan trái lệnh à?

Mụ điên này đương nhiên hán có thể càn, nhưng bà ta vừa thấy nam nhân tới gần liền vội vã y phục, hại hán và huynh đệ phải lùi xa ba nghìn thước.

Thái Sứ Lan lúc này cũng không có tâm trạng nói nhảm với hán, vội vã chạy về phía trước. Nữ nhân điên kia vừa thấy người tới gần liền vội vã y phục, Tiểu Ánh ở cạnh khóc lóc ngăn cản, Thái Sứ Lan dứt khoát ngồi xổm xuống, vác nữ nhân điên chạy đi.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc đứng một chỗ, ngay đến nữ nhân điên kia cũng sững sờ, bầu ngực khô đét của bà ta rũ xuống, sụt qua gò má Thái Sứ Lan. Ngay tức khắc, một mùi hôi thối khó mà hình dung ập vào chớp mũi, khiến Thái Sứ Lan chỉ có thể nín nhịn lại cảm giác muốn nôn ra.

Nữ nhân điên vừa được lôi đi, Tiểu Ánh liền lập tức đuổi theo, Triệu Thập Tam cũng bẻ Cảnh Thái Lam bỏ chạy. Hán ta người lớn chân dài, mới có mấy bước đã bỏ xa Tiểu Ánh. Cảnh Thái Lam trên lưng hán lo lắng quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, chung quy là vì vội quá, lại thêm mắt không nhìn được, tiểu cô nương mới chạy được một đoạn liền vấp phải đá, ngã nhào lên nền đất.

Triệu Thập Tam quay đầu nhìn, toan chạy lại. Lúc này, Kim Chính đứng lúc phi ngựa tới nơi, thở hồng hộc chạy về phía bọn họ.

Kim Chính chạy không đúng hướng, không nhìn thấy Thái Sứ Lan liền vọt tới trước mặt Triệu Thập Tam, đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên “ầm” một tiếng.

Thanh thúy, vỡ đại. Toàn bộ mặt đất đều chấn động, giống như dãy núi nháy mắt chuyển dời.

“Vỡ đê rồi!”

Triệu Thập Tam hoảng sợ hét lớn, mà phía đối diện, Kim Chính và Tôn Đồng Tri vừa tới cũng há to miệng, dường như không nói thành lời. Bọn họ đã hoảng sợ tới nỗi muốn hét cũng không được nữa.

“Rầm rầm rầm”, gần như ngay tức khắc, dưới đê liên tiếp vọng lên tiếng sụp đổ, đất đá ầm ầm sụt xuống. Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy toàn bộ đê Nghi Bá như một chiếc đuôi cự long đang bị chặt ra làm nghìn mảnh.

Cùng lúc đó, nước sông cuộn cuộn ập đến, nháy mắt vọt cao như tường thành.

Ánh mắt Kim Chính phản chiếu cảnh nước sông dâng cao như núi đang lao đến, nó giống như một cái búa lớn, giáng thẳng xuống sĩ đồ*, thậm trí là sinh mạng hán.

(*sĩ đồ: con đường làm quan.)

Lúc này, trong lòng hán không những chỉ có tuyệt vọng cùng hối hận, mà còn có sự không cam tâm, còn có hận thù sâu đậm.

Hán hận ông trời bất công, hận thượng tư tham ô, hận trước đây tâm tư Truong Thu quá ngu ngốc, dùng cát đá lấp đầy khe hở dưới đê bá, ngay đến phát hiện cọc gỗ bị mục cũng không thêm đổi, nói muốn để lại chút bạc để dâng lên Khang vương.

Hán còn hận Thái Sứ Lan, hận nàng vì sao phát hiện đê bá bất ổn, hận nàng tận lực cứu hết thấy bách tính, hận vị sao nàng đáng ghét như vậy khiến hán

không thể không vì lấy lòng Trương Thu mà đuổi theo nàng, sau đó lăm vào đường cùng như hiện tại.

Giờ khắc này, hẳn hận toàn bộ những người khác, lại không nghĩ tới chính mình cũng từng tham lam chút bạc, từng tự đại tự tin, từng khinh bỉ cười nhạt nhìn Thái Sử Lan.

Nói thì dài mà chuyện xảy ra chỉ như trong chớp mắt. Một khắc hận ý nảy sinh kia, hẳn thấy Triệu Thập tam đã xoay người kéo Tiểu Ánh, Cảnh Thái Lam nằm trong ngực hẳn cũng lo lắng vươn tay ra, mà hồng thủy, dường như chỉ cách bọn họ có mấy trượng.

Kim Chính đột nhiên bước tới, đoạt lấy Cảnh Thái Lam, ném về phía nước sông đang cuộn cuộn kéo tới. Sau đó, hẳn xoay người bỏ chạy!

Triệu Thập Tam sững sờ, chỉ thấy trong ngực trống trơn, nhìn lại đã không còn thấy Cảnh Thái Lam đâu nữa!

Cảnh Thái Lam còn chưa kịp hét lên một tiếng, cả người đã rơi vào trong nước, nháy mắt không thấy bóng dáng!

Lúc này, Thái Sử Lan cũng tận mắt thấy một màn kia!

Nàng đứng cách mọi người không quá xa, chỉ là bị cỏ lau che khuất. Lúc nhìn thấy Kim Chính chạy tới, trong lòng đã vang lên báo động, chỉ là không thể cứ thế vút nương Tiểu Ánh sang một bên.

Ngay khi chứng kiến thân thể nhỏ bé của Cảnh Thái Lam rơi vào trong nước, Thái Sử Lan liếc nhìn bên dưới có bóng người đang chạy lên như điên, không chút nghĩ ngợi, dùng hết sức ném nương Tiểu Ánh về phía đó!

Nàng cũng không để ý đối phương có bắt được người hay không, càng không kịp nhìn rõ đối phương là người nào, vội vàng lao thẳng về phía đê bá.

Đúng lúc này, “ầm” một tiếng, nước sông ập thẳng xuống đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tình Trong Nước Lũ 1

Editor: Imelda Phạm

Không ai có thể hình dung rõ nét cảm giác của người dân trước cảnh nước sông đột nhiên ập đến kia, giống như bầu trời bỗng dưng sụp đổ, giáng thẳng xuống đỉnh đầu, tất cả ý thức trong nháy mắt đều bị bóng đen và băng tuyết ngăn lại, sao vàng tung bay bốn phía, lồng ngực bị đè nén, dòng máu như bị đình chỉ, tụ lại nơi ngực trái, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Phía trên, nước sông đã không còn là nước sông nữa, mà giống như tầng tầng lớp lớp ngân hà không ngừng ập xuống, cuộn cuộn gào thét, vĩnh viễn không dừng, khiến cho người trong đó có cảm giác bản thân mình nhỏ bé như một hạt bụi, cảm giác tuyệt vọng bao phủ suy nghĩ của họ, càng giầy dụa, cảm giác sợ hãi càng tăng thêm.

Không biết đã qua bao lâu, kỳ thực có lẽ chỉ như cái chớp mắt, nhưng nàng lại cảm giác như qua trọn một đời. Thái Sử Lan uống hết mấy ngụm nước, sau đó rút cuộc tìm về ý thức, nhanh chóng điều hòa hô hấp, đập nước ngoi lên.

Lúc này, mắt nàng không cách nào mở, cổ họng cũng nghẹn ứ, nàng chỉ có thể mặc cho mí mắt đau nhức, liếc mắt quan sát xung quanh. Thế nhưng, trước mắt lại là một mảng nước sông đục ngầu, nào là đê bá, nào là thôn nhỏ, tất cả đều đã biến mất, nơi đây nháy mắt giống như trở thành đại dương mênh mông hoang vắng.

Thái Sử Lan vừa giầy dụa đập nước, vừa gất sức gào to, “Cảnh Thái Lam! Cảnh Thái Lam!”

Giọng nói khàn khàn của nàng vừa phát ra khỏi miệng, lập tức bị tiếng sóng nuốt chửng.

Nước sông mênh mông, không người đáp lại. Thái Sử Lan biết, nước lũ lớn thế này, đừng nói là người, ngay cả nhà ở cũng có thể bị cuốn đi. Coi như lúc đó nàng ngay lập tức lao vào nước theo Cảnh Thái Lam, nhưng rất có thể sai một ly, đi một dặm, không cách nào tìm thấy nhau.

Có điều, dù thế nào nàng cũng không thể bỏ cuộc. Cảnh Thái Lam giống như con nàng, nàng và nó, nhất định đồng sinh cộng tử.

“Cảnh Thái Lam! Cảnh Thái Lam!”

Nước sông rít gào bên tai, âm thanh của nàng như chìm vào vô tận, giống như vĩnh viễn không thể chờ được tiếp đáp ni non của đứa nhỏ kia.

Toàn thân đau nhức, đầu óc cũng choáng váng mơ hồ. Một ngày một đêm trước đó, nàng bôn ba qua lại, lo lắng hết lòng, thể lực lẫn tinh thần đều đã chạm đến giới hạn, lúc này đã gần như không thể chống đỡ.

“Cảnh Thái Lam...”

Nửa canh giờ trôi qua...

“Cảnh Thái Lam...”

Một canh giờ trôi qua...

Giọng nói ngày càng yếu, tiếng hô vẫn không ngừng vang lên. Mặc cho khỏe mỗi máu chảy, mặc cho phía trước là cái chết đang đợi, nàng cũng muốn gọi tiếp, mang lòng này đi vào cõi âm, phải để đứa nhỏ kia nghe thấy, phải để nó biết được, trên thế gian này, có người cần nó đến nhường nào.

“Cảnh...Thái...”

Nàng bỗng nhiên dừng lại. Phía trước, một tảng lớn đen ngòm đang theo nước lũ ập đến. Thái Sử Lam chăm chú quan sát, phát hiện là một tấm ván cửa, mà trên đó, một đứa bé đang nằm yên bất động.

Nàng vui mừng quá đỗi, nguyên tưởng không còn dù chỉ một chút cơ hội, không ngờ ngay trong bóng đêm u ám lại bắt được tia sáng nhỏ nhoi. Nàng giống như quên hết mọi thứ, ngơ ngẩn hé miệng, lập tức nuốt xuống một ngụm nước sông. Mùi vị tanh hôi tràn vào khiến nàng lập tức tỉnh táo.

Ván cửa nhanh chóng dạt tới. Nàng trước tiên nhìn kỹ Cảnh Thái Lam đang nằm trên đó, chỉ sợ thấy được là một đứa nhỏ đã chết. Cũng may, bụng nhỏ của nó vẫn đang phập phồng lên xuống.

Ánh mắt còn chưa kịp rời đi, một bàn tay đã duỗi tới, bắt lấy bả vai nàng.

Bàn tay người nọ mặc dù lạnh lẽo nhưng rất vững vàng, bắt được người nàng liền như vĩnh viễn không chịu buông ra. Giọng nói quen thuộc trước kia nàng có phần chán ghét vang lên, lúc này lại giống như tiếng trời, “Một tháng không gặp, nàng ngày càng xinh đẹp.”

Chính là thanh âm của Dung Sở.

Thái Sử Lan vươn tay lau nước trên mặt, giương mắt nhìn người đối diện. Dung Sở lúc này rất chật vật, dường như ngâm nước đã lâu, tóc tai rối bời che khuất ngũ quan. Trên mặt còn có một vết thương nhỏ do bị vật gì cửa vào, bên má cũng có vết bầm tím.

Một Tấn quốc công lúc nào cũng áo gấm phong lưu, hào hoa phú quý bậc nhất kinh thành, hiện tại dùng bộ dạng như vậy xuất hiện trước mắt người khác, chỉ e là lần đầu tiên. Thái Sử Lan nhìn hẩn một lát, cảm thấy tuy rằng xấu xí, nhưng dường như so với thường ngày lại có chút thuận mắt hơn.

Nàng khinh bỉ bề ngoài Dung Sở, lại không biết bộ dạng của mình so với hẩn còn khó coi gấp nhiều lần, trán bị đá đập, hai má lẫn môi đều tím bầm, sắc mặt tái nhợt, tóm lại là ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

Dung Sở một tay giữ lấy nàng, một tay bám ván cửa. Mặc dù cả người rét lạnh, nhưng vẫn như trước cười dài, chỉ là trong mắt như có tia sáng khác thường lóe lên.

Nữ nhân này...

Nữ nhân này...

Trong đầu không ngừng vang lên ba chữ, lời muốn nói tựa hồ rất nhiều, tựa hồ lên tới yết hầu chuẩn bị phun ra, nhưng bỗng nhiên bị cản lại. Quá nhiều tình cảm nghẹn lại một chỗ, khiến hẩn rối bời không biết nói sao. Ba chữ này, không biết chứa bao nhiêu tâm tư của hẩn.

Giờ khắc này, chỉ cần nhìn thấy nàng vẫn còn khỏe mạnh nơi đây, hẩn đã cảm thấy mãn nguyện.

Một khắc kia trên đê, hẩn vui vẻ khi nhìn thấy nàng, nhưng lại bị nàng ném tới giữa đầu một nữ nhân điên. Nữ nhân bản thủ kia rơi vào lòng hẩn, ngây ngô nhìn hẩn cười cười.

Một khắc đó, Cảnh Thái Lam rơi xuống dòng nước, bóng lưng nàng đón lấy hồng triều. Chỉ trong chốc lát, nước sông phủ kín đất trời, nàng giống như con kiến nhỏ bé đứng giữa thiên địa bao la bát ngát, thân người lao vào dòng nước giống như mũi tên của Hậu Nghệ bắn lên trời cao, sẽ là một đi không về.

Cũng chính khi ấy, trái tim hẩn như vọt ra ngoài, sau đó chỉ thấy toàn thân rét lạnh, tiếng sóng gào rít bên tai. Triệu Thập Tam lao tới toan tóm lấy hẩn, nhưng ngón tay lại chỉ sượt qua vài móng, bắt vào khoảng không. Ngay đến hẩn cũng không biết bản thân đã làm gì, đến khi tỉnh táo lại liền phát hiện mình đã nhảy vào nước lũ.

Ngay khi hẩn hòa vào dòng nước, không phát hiện Thái Sử Lan, ngược lại trông thấy Cảnh Thái Lam đang nỗ lực đập nước. Dung Sở khi ấy cái gì cũng không nghĩ được, vội vàng lấy dây thừng đem theo trên người buộc lấy Cảnh Thái Lam. Đúng lúc sóng lớn ập đến, thiếu chút nữa chìm cả hai xuống tận đáy sông.

Dung Sở cười cười, chợt phát hiện hóa ra mình cũng có thời điểm ngu ngốc như vậy.

“Trèo lên đi.” Hắc liếc nhìn đôi môi tái nhợt của Thái Sử Lan, kéo nàng lên ván cửa.

“Không muốn.” Thái Sử Lan nhìn tấm ván không mấy chắc chắn, cảm thấy thật sự không đủ chứa chấp ba người. Trước kia xem Titanic, không phải cũng bởi sợ nặng ván chìm, nên Hero Subdue mới chết rét đấy sao?

“Ma ma...” Trên ván cửa, Cảnh Thái Lam đột nhiên ho khan. Nó mờ mịt nhìn lên bầu trời, sau đó đưa mắt nhìn quanh, lại cúi đầu quan sát, chợt thấy Dung Sở và Thái Sử Lan đang chật vật ở hai bên, khiến nó nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sững sờ tròn lớn hai mắt.

Thái Sử Lan biết nó vô cùng hoảng sợ. Bất kể là ai, khi bị cuốn vào hồng thủy cũng sẽ khó lòng lấy lại tinh thần trong thời gian ngắn. Nàng nhìn khỏe miệng không ngừng run rẩy của đứa nhỏ, giống như đang gắng sức kìm nén. Thái Sử Lan thở ra một hơi, vỗ vỗ người nó, “Muốn khóc thì khóc đi...”

Cảnh Thái Lam nhìn nàng, vẻ mặt đau khổ, khó khăn lắm mới nói được một câu, “Người nói nam hài tử không được khóc...”

“Nam nhân, chỉ là ở thời điểm không nên khóc thì đừng khóc, ví như đau đớn, kẻ địch cố ý đã kích, hay như bạn bè phản bội. Bởi vì khi đó con khóc, chỉ có bản thân con chịu thiệt mà thôi. Nhưng trong lúc đối diện sinh tử, con không nên kìm nén quá như vậy.” Thái Sử Lan nói nhỏ, “Cảnh Thái Lam, ta muốn con kiên cường, không phải muốn biến con thành khúc gỗ vô tri vô giác.”

“Vâng...” Cảnh Thái Lam đáp lại, sau đó nằm sấp xuống ván gỗ, chổng mông lên trời khóc lớn.

“Hu hu... vô liêm sỉ...”

“Hu hu... làm ta sợ muốn chết...”

“Hu hu... vừa rồi kẻ nào đập vào bụng ta...”

“Hu hu... lòi ra chém hết...”

Thái Sử Lan giật giật khoe môi, Dung Sở ho khan.

“Cái đó là vì cứu người.” Hắc bắt lực giảng giải cho đứa nhỏ không nói lý kia, “Hình như người nên giết không phải là ta.”

“Đê bá xây dựng hơn mười năm...” Tiểu tử vẫn chổng mông ôm đầu, cư nhiên lại nói ra một câu, “Người làm chủ...”

Dung Sở hé miệng định nói, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được gì, đây là bộ dạng rất khó thấy được trên mặt hắc. Nếu không phải Thái Sử Lan còn đang ngâm nước, nhất định nàng phải thưởng cho nhóc con này một viên kẹo, đồng thời khen nó một câu – nói rất đúng!

“Sao nó biết chuyện này?” Dung Sở nhưn mày nhìn Thái Sử Lan.

Dung Sở hoài nghi nhìn nàng. Phải biết Cảnh Thái Lam nổi danh không thích đọc sách, trẻ nhỏ quý tộc hai ba tuổi đã bắt đầu đọc sách vỡ lòng, nhưng nó trước sau không chịu học hành tử tế. Trước khi gặp Thái Sử Lan, đứa nhỏ này đi lại không vững, nói năng ngắt ngứ, hiện tại mới qua bapo lâu? Nói chuyện lưu loát không nói, một cuốn Sơn hà chí dày như vậy, nó xem xong rồi?

“Nó có lý do để hứng thú.” Thái Sử Lan nói, “Bản Sơn hà chí hiện tại quá khô khan, nên ta vẽ hình minh họa giúp nó, nói với nó đó là non sông Nam Tề, vô cùng xinh đẹp. Cho dù về sau không thể đi hết, nhưng cũng coi như đã từng nhìn qua. Nếu như nó học tốt, sau này ta sẽ dẫn nó tới chơi nơi đẹp nhất.”

“Hừ.” Cảnh Thái Lam buồn rầu nói, “Con thích Tây hải... nhưng mà bây giờ... đến nước con cũng không muốn nhìn nữa...”

“Cái này là do Dung Sở làm ra, cũng là con làm ra.” Thái Sử Lan vỗ vỗ đầu nó, “Bởi vì hai người không làm tròn trách nhiệm, cho nên hôm nay mới suýt chết ở nơi này. Nếu không nhờ Hóa Hồ phát hiện sớm, e rằng trên sông lúc này càng nhiều thi thể. Cảnh Thái Lam, con phải nhớ kỹ ngày này, để biết được sau này bản thân nên làm thế nào.”

“Hu hu... con sao quên được đây...” Cảnh Thái Lam lại khóc tiếp, “Ngay đến khổ để mặc cũng không có...”

Thái Sử Lan nhìn thoáng qua, quả thực, cái mông nhỏ trắng bóc như tào phớ, bên trên còn có một nhánh cỏ dài bay bay trong gió.

“Ta không làm tròn trách nhiệm?” Dung Sở nhìn nàng.

“Phải, giám sát bất lực, tiếp đến quân giáo không nghiêm, phân công quan viên không thỏa đáng, coi thường sinh mạng bách tính.” Thái Sử Lan không ngại bỏ sung.

“Công... công...” Cảnh Thái Lam bò qua, ôm lấy cổ Dung Sở, “Có tội liền nhận đi... nếu không ma ma sẽ kẻ tiếp đấy...”

Dung Sở thật sự cạn lời...

...

“Không biết chúng ta đã bị cuốn tới nơi nào rồi.” Thái Sử Lan nheo mắt nhìn phía trước, “Ngay cả bờ sông cũng không nhìn thấy, tình huống như vậy,

không ngờ người vẫn tìm được ta.”

Dung Sở cười cười, cũng tự cảm thấy đây đúng là kỳ tích. Thời điểm lao xuống nước sông, hắn không nhìn thấy Thái Sử Lan, chỉ có thể dùng hết sức mình cứu lấy Cảnh Thái Lam. Lúc đó vận khí cũng không tệ, không ngờ lại có một tấm ván cửa xuôi dòng mà tới, hắn liền đặt Cảnh Thái Lam nằm lên, sau đó tính toán vị trí của Thái Sử Lan, chọn lấy một hướng mà đi, cũng không chắc chắn nàng có ở đó hay không, chỉ là trong lòng nghĩ rằng – ông trời không tuyệt đường sống của nàng thì cuối cùng sẽ gặp được thôi.

Cũng may ông trời có mắt, không tuyệt nàng, cũng không tuyệt hi vọng của hắn.

“Bên này lộ ra nóc nhà, chắc là một tòa lâu. Chúng ta trước tiên tới đó chờ cứu viện.” Dung Sở nói, “Ta nhận được thư của nàng liền vội chạy tới đây, cũng đã phân phối một nhóm dân tráng huyện lân cận, lệnh cho phủ binh phải lập tức xuất động, có lẽ hiện tại sắp tới rồi.”

Một tay hắn đẩy ván cửa về phía nóc nhà, tay kia gắt gao ôm lấy hông nàng. Thái Sử Lan muốn động, nhưng động không nổi.

“Nàng chút sức cũng không còn, cậy mạnh cái gì.” Động tác Dung Sở tuy bá đạo, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng, sau đó bỗng nhiên cười nói, “Ừm, gần đây hình như hơi gầy.”

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hắn cũng không thèm nữa – Lưu manh chính là như vậy, đòi người có hạn, nhưng đùa giỡn vô biên. Người càng tin tưởng, hắn càng hưng phấn.

Nóc nhà kia nhìn qua tường gần, nhưng thực tế muốn ngược dòng mà đến cũng không phải chuyện dễ dàng. Dung Sở một tay đẩy cửa, một tay ôm nàng, không ngờ vẫn còn dư lực, ngửa cổ nhìn quanh, gạt đi các loại đồ vật linh tinh lênh bênh trên nước, nhưng cuối cùng không có tìm thấy thi thể nào khác, hắn không khỏi thở phào.

“Thái Sử Lan.” Hắn nói, “Tức thời xoay chuyển tình thế, cứu vớt muôn dân bách tính trước thiên tai, công lao to lớn. Không ngờ nàng lại làm được.”

“Chung quy lại, tai vạ vẫn là do con người tạo ra. Họa nhân gian, kỳ thật là họa ở người.” Thái Sử Lan thân nhiên nói, “So với làm anh hùng, ta thà rằng từ đầu không phát sinh chuyện xấu.”

“Họa nhân gian, kỳ thật là họa ở người.” Dung Sở lặp lại một lần, cười nhìn Cảnh Thái Lam, “Thấy sao?”

Cảnh Thái Lam đắm lên ván cửa, bộ dáng dữ tợn, “Shit! Chờ đấy cho lão tử!”

Dung Sở ho khan – cái này hình như là câu cửa miệng của Triệu Thập Tam sau khi đi qua Tây thiên? Nó cũng học theo rồi sao?

Thái Sử Lan không hề trách mắng, ngược lại còn khen ngợi, “Tốt! Không nói thô tục không phải nam nhân!”

Dung Sở: “...”

Nói vậy, từ nay về sau hắn cũng cần học cách nói năng thô tục hay sao?

....

“Tới rồi! Nóc nhà này có vẻ khá chắc chắn. Nàng mau lên trước, sau đó kéo theo Cảnh Thái Lam, ván cửa trước hết đừng vội vứt.” Dung Sở quay sang nói với Thái Sử Lan.

Thái Sử Lan hiện tại đã sức cùng lực kiệt, để mặc Dung Sở nâng hông nàng lên, bàn tay vô ý trượt qua bắp đùi nàng.

Y phục nàng đã bị nước thấm ướt đầm, lại thêm vật áo đã không biết rách mất từ bao giờ, vài quần ôm sát lấy đôi chân dài thẳng tắp. Dung Sở chẳng qua chỉ vừa nhẹ nhàng chạm phải, nhưng cũng đã cảm nhận được rõ ràng bắp thịt săn chắc nhưng có phần nhỏ nhắn của nàng. Đó là một vẻ chỉ thuộc về thiếu nữ đang độ xuân xanh, giống như một ngọn lửa nhảy nhót trên đầu ngón tay, tim hắn cũng giống như bỗng nhen lên đốm lửa, nhẹ nhàng thiêu đốt tâm trí.

Có điều, cảm giác kia cũng chỉ là nhất thời, giống như nhành hoa bị gió thổi ép xuống mặt nước, chỉ nhẹ nhàng lướt qua, sau đó liền bật lên, mang theo bọt nước trong lành mát rượi.

Thái Sử Lan vừa leo lên nóc nhà, vươn tay toan đỡ lấy Cảnh Thái Lam. Đúng lúc này, một tiếng “ầm” thật lớn vang lên.

Âm thanh vang dội đất trời, giống như tiếng sét đánh bên tai, mặt nước lập tức xuất hiện sóng lớn. Tiếng thét của Cảnh Thái Lam còn chưa kịp truyền đi thì đã bị tiếng sóng nuốt chửng, chỉ thấy nó há miệng thật to. “Rắc rắc”, nóc nhà bị đánh vỡ đôi, Thái Sử Lan lập tức rơi xuống.

Dung Sở nhanh tay tóm lấy mắt cá chân nàng, không kịp nghĩ nhiều, vội vã ném nàng lên ván cửa.

“Bộp” một tiếng, Thái Sử Lan rơi lên ván cửa, khiến nó nhất thời mất thăng bằng, Cảnh Thái Lam lập tức lăn vào trong nước, Thái Sử Lan cũng vội vươn tay tóm cổ chân nó.

Hiện tại, ba người trên dưới nước xếp thành hình dạng một con diều, Dung Sở tóm cổ chân Thái Sử Lan, Thái Sử Lan lại tóm chân Cảnh Thái Lam. Cảnh Thái Lam vốn đã thiếp đi được một lúc, bây giờ bị nước lạnh đánh thức, vừa mở mắt liền thấy một đồng rau quả bần thủ lênh bênh trước mặt.

Tiểu tử toét miệng, bộ dạng xem chừng là muốn khóc mà khóc không xong. Ngày hôm nay bị kinh hách quá nhiều, nó cảm thấy, nếu hiện tại khóc ở nơi này, có khi về sau chẳng còn nước mắt mà khóc nữa, thôi thì cứ gắng giữ lại đã!

Ba người quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nổ. Đại khái là do khoảng cách quá xa, lại thêm nước rộng mênh mông, nên không cách nào nhìn ra cái gì, chỉ cảm nhận thấy mực nước đang không ngừng dâng cao, ngập qua cả nóc nhà ban nãy, khiến cho bọn họ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

“Lại có khúc dê nào đó vỡ rồi!” Giọng nói của Dung Sở không phải suy đoán, mà là khẳng định.

Lời còn chưa dứt, liền có cảm giác nước sông hung mãnh ập tới, sóng lớn cuộn cuộn rít gào, giống như lớp lớp khối sắt đánh vào trước ngực. Thái Sử Lan cảm thấy tình hình không ổn, vội nhảy xuống bên dưới. Ván cửa bị nước sông đập lên đập xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể lật. Cảnh Thái Lam liều mạng bám lấy ván cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch. Thái Sử Lan dùng hết sức gào lên, “Cảnh Thái Lam, bám chặt ván cửa, tuyệt đối không được buông tay!”, vừa nói vừa cố gắng giằng dụa, muốn tháo đai lưng của mình ra, cố định tiểu tử với ván gỗ.

“Không được!” Giọng nói của Dung Sở vẫn rõ ràng như trước, “Ván cửa nứt rồi!”

Thái Sử Lan nghe vậy nhìn sang, quả nhiên, dưới thân Cảnh Thái Lam đã xuất hiện một khe hở lớn cỡ ngón cái.

Đúng lúc này, một con sóng ập tới, *rắc* một tiếng, khe hở lớn dần, lập tức chia ván gỗ thành hai nửa.

Thái Sử Lan vươn tay muốn phục hồi ván gỗ, có điều nó đã bị sóng đánh thành nhiều mảnh, lại nhanh chóng bị nước cuốn đi, mà đồ vật không đầy đủ thì không cách nào khôi phục.

Nàng quay đầu, toan tìm kiếm thứ gì khác có thể leo lên lánh tạm, bỗng thấy trong dòng nước phía xa xa có một vật hình tròn đang lúc chìm lúc nổi, nhìn qua giống như một cái chậu lớn. Có điều khoảng cách giữa bọn họ và thứ kia không phải ngắn, nước sông lại chảy xiết, càng kéo càng xa, nàng không thể để Cảnh Thái Lam ở lại một mình mà đi kiếm chậu, nếu không... nước sông sẽ cuốn người đi thật xa, nàng rất có thể sẽ để lạc nó.

Dung Sở cũng đã nhìn thấy vật kia, không nói một lời, bỗng cúi đầu lặn xuống.

Thái Sử Lan vừa quay đầu đã không thấy hấn đâu, trong lòng không khỏi đánh *bộp* một tiếng.

Trợn đời nàng kiên cường tự lập, chưa từng có tư tưởng ỷ lại vào ai. Mà giờ khắc này, trong cảnh sóng to gió lớn, tứ cố vô thân, người mà bình thường nàng chẳng mấy ưa ngoài dự liệu nhảy vào con lủ, lại ngoài dự liệu biến mất không thấy tăm hơi, lòng nàng đột nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ lạ.

Trong nháy mắt, nước sông mênh mông trước mặt khiến nàng lo lắng không nguôi, lại cảm thấy tình mạch đến lạ.

Cảm giác này vừa xẹt qua, Thái Sử Lan liền cảm thấy bên hông như bị buông lỏng.

Nàng vừa cúi đầu, liền phát hiện Dung Sở dưới nước đã tháo đai lưng của mình.

Cổ nhân ăn mặc thùng thình, đai lưng là vật rất quan trọng, hấn tự nhiên rút ra, lại đang trong tình cảnh nước lớn thế này, nếu không cẩn thận, nàng chẳng mấy chốc sẽ đồng cảnh ngộ với Cảnh Thái Lam – không mặc nội khóa nằm hóng mát.

Thế nhưng, Thái Sử Lan cũng không cách nào phát hỏa, bởi trong làn nước đục ngầu, nàng thấy Dung Sở cũng đang cởi đai lưng chính mình ra. Sau đó, hấn dùng đai lưng của mình buộc lên cổ tay nàng, đầu kia buộc lên tay mình, lại đưa đai lưng còn lại cho nàng, chỉ về phía Cảnh Thái Lam.

Ba người vừa xong xuôi, Dung Sở neho mắt nhìn về hướng kia, quát khê, “Đi nào!”

Dung Sở mang theo hai người một lớn một nhỏ, trong nháy mắt vượt qua ngàn đợt sóng lớn, hiện tại đã cách chiếc chậu kia khá gần. Hấn thoáng dừng lại điều hòa hô hấp, sau đó tiếp tục bơi về phía trước, sau mấy lần lên lên xuống xuống, cuối cùng cũng đã tới nơi.

Ban nãy ở xa nhìn không rõ, hiện tại tới gần mới phát hiện hóa ra là một thùng gạo lớn, bên trong còn có mấy cuộn cháy. Người dân ở đây có tục cuộn cháy thừa lại thành cuộn, để vào trong thùng phòng khi cấp bách. Trong tình thế này tìm được thứ như vậy, thực sự là may mắn khôn xiết. Dung Sở lập tức đặt Cảnh Thái Lam vào trong, tiểu tử thấy vậy thì nước mắt lưng tròng, tự lẩm bầm, “... Thật hạnh phúc...”

“Ừm.” Thái Sử Lan bình tĩnh nói, “Ta còn tưởng là một chậu nước tiểu.”

“Không sao...” Cảnh Thái Lam vừa nói vừa nhét một miếng cháy vào một, cái miệng nhỏ nhắn căng phồng, vừa nhai vừa cười đến tít mắt, nói: “Quốc công vào ngồi... ôm ta...”

Thái Sử Lan gật đầu nhìn Dung Sở.

Dung Sở thiếu chút nữa thì trượt tay đẩy thùng nước đi xa...

Thái Sử Lan nhìn sắc mặt hấn đã chuyển thành trắng bệch. Mang theo hai người vượt dòng nước xiết không phải chuyện dễ dàng, nàng hiện tại không đâu vỗ miệng với hấn. Nàng nhìn thùng gạo một lúc, sau đó buộc đai lưng vào hai cái vòng đồng, nói với Dung Sở, “Người vào nghỉ một lát, bên trong miễn cưỡng cũng có thể nhét hai người.”

“Sau đó nàng đẩy?” Dung Sở mỉm cười, “Tiếp theo gặp cứu viện trong tình trạng ta ngồi tông thùng, nàng đứng trong nước đẩy ta? Thái Sử Lan, nàng là muốn ta không còn mặt mũi gặp người sao?”

“Chủ nghĩa nam nhân hết thuốc chữa.” Thái Sử Lan phê bình.

“Chủ nghĩa nữ tử tự cho là đúng.” Dung Sở mặc dù không hiểu “chủ nghĩa nam nhân” chính xác là gì, nhưng hắn đại khái có thể đoán ra ý tứ của nàng, liền dựa theo lời đó mà phản bác.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hắn, không thể không thừa nhận người này quả thực rất thông minh.

“Vào đi thôi.” Dung Sở bế nàng lên, đặt vào trong thùng, “Nàng là nữ nhân, đừng thể diện.”

Thái Sử Lan vừa ngồi xuống, mí mắt đã nặng trĩu, nàng đứng thật là sức cùng lực kiệt. Mặc dù vẫn muốn cố gắng kiên trì, nhưng khoảnh khắc thân thể rời khỏi nước, chạm vào thành thùng, bắp thịt toàn thân liền không nghe theo sai khiến mà bãi công, xương cốt cũng giống như mềm nhũn. Lúc này, nàng cũng không muốn cưỡng lại sự mệt mỏi nữa. Nàng dựa vào thành thùng, mơ màng nở nụ cười.

Dung Sở đứng phía đối diện, thấy vậy liền buông lỏng hai tay. Nếu như không phải trước đó Thái Sử Lan đã cố định đai lưng vào thùng gạo, có khi hắn đã vì một phút thất thần mà bị nước cuốn đi rồi.

Dưới ánh chiều tà nhân nhạn, nụ cười kia khiến nàng nhiều thêm một chút dịu dàng chưa từng thấy, lại bớt phần sắc bén kiên cường thường trực, giống như kim cương được đánh bóng, lại như tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong suốt, mềm mại, mà tỏa sáng đẹp xinh.

Nụ cười của nàng không phải như thường ngày, mà là cười rộ lên, đẹp tới nỗi khiến người ta rung động.

Ngay lúc này, một âm thanh không mấy hài hòa đột nhiên truyền tới.

Dung Sở cúi đầu nhìn, hóa ra âm thanh *rôm rốp* kia là tiếng nhai chấy của Cảnh Thái Lam. Tiểu tử vẫn cầm miếng chấy, mồm nhỏ căng phồng, quanh miệng đen nhem.

“Mệt chết mất...” Nó nhào qua chỗ Thái Sử Lan làm nũng.

“Ăn ít một chút, nếu không... lát nữa không có nước uống.”

Đúng lúc này, một quả lê không biết từ đâu bị nước cuốn qua. Dung Sở nhanh thay lẹ mắt, thoáng cái đã bắt được hơn chục quả.

“Nhanh quá! Nhanh quá!” Cảnh Thái Lam vỗ tay hét lớn, miệng cười toe toét.

“Bình thường phải đối phó với nhiều nữ nhân, đương nhiên phải nhanh rồi.”

Dung Sở đang định đưa một quả lê về phía nàng, nghe vậy liền chuyển hướng, nhét lê vào miệng chính mình.

Thái Sử Lan chậm rãi nhai miếng chấy, tiện tay cầm một miếng khác đưa về phía Dung Sở, “Cảnh Thái Lam ăn còn thừa, ngươi ăn.”

Dung Sở nhìn nước miếng của tiểu tử kia còn sót lại một ít trên đó, trầm nghĩ – tại sao ta phải ăn đồ thừa của nó chứ?

Có điều đây là đồ mà nàng đưa qua nha...

Cuối cùng hắn vẫn mở miệng ngậm lấy miếng chấy, đầu lưỡi đảo qua ngón tai của Thái Sử Lan. Đôi mắt mang theo ý cười nhìn nàng, miệng nở nụ cười.

“Làm sạch sao?” Thái Sử Lan nói, “Vừa hay, lúc trước giúp Cảnh Thái Lam đi tiểu còn chưa có rửa tay?”

....

Dung Sở quyết định, chờ tới lúc hắn già đi, tự tay viết một cuốn “Hong nhan lục”, nhất định phải lên án hai thói quen xấu của nàng, chính là “sát phong cảnh” và “thú vui vô tình”.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tình Trong Nước Lũ 2

Editor: Imelda Phạm

Dòng chảy từ từ bình ổn, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng vỡ đê nữa, thế nhưng mực nước vẫn mãi không giảm, lại thêm bốn phía không một bóng người, khắp nơi chỉ thấy nước vậy, trước sau không thấy bến bờ. Thái Sứ Lan không khỏi nghi ngờ, liệu có phải một khắc kia, khi nàng nhảy xuống tìm Cảnh Thái Lam, bản thân đã bị nước sông cuốn đi rất xa hay không? Nàng quay sang hỏi Dung Sở, mới xác nhận quả nhiên là thế, ngay đến hân cũng cảm thấy mình có thể tìm thấy cả nàng lẫn Cảnh Thái Lam quả thực là một kỳ tích trong kỳ tích.

Mặt trời từ từ xuống núi, nếu không tìm được đất liền trước lúc trời tối, thì chỉ ít cũng phải tìm tới một chỗ dung thân. Tuy rằng bây giờ là đầu hè, nhưng nước sông vẫn rất lạnh, ở lâu không tránh khỏi sinh bệnh.

“Chúng ta thay phiên nhau vào thùng nghỉ ngơi.” Thái Sứ Lan vừa nói vừa định bò ra ngoài.

“Đừng lộn xộn.” Dung Sở chặn nàng lại, “Nàng ngủ đi cho ta nhờ.”

“Ngủ thế nào được.” Thái Sứ Lan nhìn sắc mặt hân, nói: “Người đừng có thể hiện nữa. Sĩ diện hão!”

“Thời niên thiếu ta từng theo phụ thân đi đánh trận ở Bắc Việt.” Dung Sở thản nhiên nói, “Khi đó còn từng bị chôn trong tuyết hai ngày, nước sông này nào có ăn thua gì chứ.”

“Nghe nói lão quốc công anh dũng thiện chiến, thật đáng tiếc... lại là hổ phụ sinh khuyến tử.”

“Ha, lời này của nàng giống hệt gia phụ khi trước.”

Thái Sứ Lan xoa đầu Cảnh Thái Lam đang co rúc trong lòng nàng, trong bóng tối không người nhìn thấy khẽ cười, “Cái đó gọi là chí lớn gặp nhau.”

“Nếu đã có duyên như vậy, chi bằng làm con dâu của ông ấy đi.”

“Hỗ tức có thể kết đôi với khuyến tử sao?”

Dung Sở cười khổ, “Thái Sứ Lan, ta chưa thấy nữ nhân nào trong thiên hạ kiêu ngạo như nàng.”

“Bây giờ người thấy rồi đó.”

“Phải.” Dung Sở im lặng một hồi, lúc mở miệng lại thì trong giọng nói đã không còn pha lẫn ý cười, ngón tay lạnh như băng của hân đi dọc thành thùng, nắm lấy bàn tay nàng, “Thái Sứ Lan, ta từng cảm thấy nàng rất đặc biệt, rất đáng cảm. Bây giờ, ta hy vọng nàng có thể đặc biệt hơn, đáng cảm hơn nữa.”

“Hà?”

“Đủ đặc biệt, đủ đáng cảm, vậy thì ta mới có cơ hội...” Dung Sở bỗng nhiên dừng lại, ngón tay đang nắm lấy tay nàng cũng buông ra. “Ngủ một lát đi!”

Thái Sứ Lan cũng không nói gì thêm. Nàng dựa vào vách thùng, Cảnh Thái Lam trong ngực nàng ngủ yên, phía sau là Dung Sở đang tựa đầu lên thành thùng, ngả người về phía nàng. Tiếng hít thở đều đều vang lên bên tai, hương chi lan thanh quế phảng phất nhẹ nhàng lướt qua chớp mắt.

Ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, soi sáng ba bóng người trôi nổi trên mặt nước.

Bốn bề không thấy bến bờ, cũng không biết có phải bọn họ đã bị cuốn vào Hoàng Hà rồi hay không.

Một đêm này, cứ như vậy mà qua đi, chỉ là qua được cũng không mấy dễ dàng.

Dung Sở vốn bồn ba đường dài, sau lại dứt khoát nhảy vào nước, tìm Cảnh Thái Lam và Thái Sứ Lan vô cùng hao tổn sức lực, tiếp đó kéo theo hai người tìm được cái thùng này, tới bây giờ cũng một mực ngâm mình trong nước sông. Hơn nữa, dưới nước sóng ngầm cuộn cuộn, hân phải không ngừng điều chỉnh thân người chống với dòng sông, còn phải bảo vệ thùng, đề phòng đâm phải vật cản. Đừng nói là Dung Sở, ngay cả người mình đồng da sắt đôi khi cũng có lúc tiêu hao năng lượng. Tới hừng đông, hân cuối cùng cũng vì mệt mỏi là dựa vào thành thùng nghỉ ngơi.

Đúng lúc đó, thùng gao đi qua một chỗ có mực nước sông hơi thấp, *phụt* một tiếng, dây buộc không biết bị vật gì cửa đứt.

Thái Sứ Lan bừng tỉnh, vội vã túm lấy Dung Sở.

Nàng từ đầu tới cuối không dám ngủ sâu, hầu như mỗi khắc đều tỉnh là một hai lần, vừa rồi trong lòng đột nhiên vang lên báo động, cũng may tỉnh lại đúng lúc. Nếu chậm một chút nữa thôi, e rằng trong nháy mắt sẽ không thể nhìn thấy Dung Sở rồi.

Tuy rằng đã túm lại được hân, nhưng cô tay Dung Sở lại không biết bị vật gì trong nước cửa rách, thiếu chút nữa là cắt phải động mạch. Thái Sứ Lan vội xé vạt áo băng bó giúp hân, nhưng cũng không dám thả lỏng. Lúc này bên người không có thuốc, vết thương lại sâu, mà hân còn ngâm mình trong nước, vạn nhất bị nhiễm trùng thì nàng thật sự không biết phải làm sao.

Nàng lại một lần nữa yêu cầu hai người thay đổi vị trí, chỉ kém nước chưa đề đầu cười cổ hân ra. Thế nhưng Dung Sở lại chẳng mảy may để ý tới nàng. Thái Sứ Lan lại không cách nào tự leo ra ngoài, bởi không có Dung Sở giúp đỡ, chiếc thùng không thể thăng bằng.

Một đêm này, Thái Sứ Lan không có lấy một phút nghỉ ngơi, đa phần là ở trạng thái mơ mơ màng màng, lúc tỉnh thì bên tai là tiếng nước gào thét, khi ngủ tựa vào thùng cũng nghe thấy âm thanh của sóng, tới tới đi đi đều là âm thanh nước chảy xuôi dòng, còn có tiếng hô hấp khe khẽ của hân. Thời gian như

kéo dài ra, nàng cuối cùng cũng mệt mỏi thiếp đi.

Sắc trời dần sáng, bốn phía vẫn là nước sông bao la như cũ, Cảnh Thái Lam trong lòng nàng bất an vẩn vơ, mơ màng ní non, “Ma ma... nóng...”

Thái Sừ Lan vội sờ lên trán nó, liền cảm giác bàn tay có chút nóng.

Thể chất Cảnh Thái Lam thực ra rất tốt, nhưng bởi trúng độc mất tính mà bị tổn thương. Hiện tại dư độc đang được chậm rãi đào thải, lại thêm Thái Sừ Lan lôi kéo rèn đúc, thân thể coi như không tệ. Nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ, vừa hoảng sợ lại vừa phải ngâm nước, cuối cùng vẫn không tránh khỏi phát sốt.

Dung Sờ đột nhiên mở mắt, nói: “Tối bờ rồi!”

Thái Sừ Lan quay người lại, phát hiện phía sau là núi non trùng điệp, nơi này hình như là hạ lưu sông. Nàng không khỏi âm thầm thở phào, cuối cùng cũng tới đất liền.

Đúng lúc này, Thái Sừ Lan lại cảm thấy nước sông bỗng dừng chảy siết, cuốn thùng lao đi, cảnh vật xung quanh như xẹt qua trước mắt, nối nhau thành một đường dài sặc sỡ màu sắc.

“Tại sao lại nhanh như vậy?” Cảm giác nước sông không chỉ chảy nhanh, mà dường như còn có thêm một lực hút rất mạnh. Giọng nói Thái Sừ Lan cũng vì vậy mà trở nên gấp gáp, có khi nào bọn họ gặp phải xoáy nước rồi không? Nhưng nơi đây không phải biển, lấy đâu là xoáy nước?

Dung Sờ vội đứng dậy, lướt qua thành hùng, nhìn về phía xa xa trước mặt, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

“Hình như chúng ta đã tới Mặc Sơn ở biên giới phía bắc. Địa hình này... là thác nước!”

Thái Sừ Lan đứng bật dậy, ôm lấy Cảnh Thái Lam, nhanh nhẹn leo ra ngoài.

Lúc này dù cho bị rơi vào trong nước, chí ít cũng tốt hơn bị cuốn xuống dưới nha!

“Bên kia có một khe núi!” Dung Sờ hét lớn.

Thái Sừ Lan nhìn theo hướng ngón tay hắn, khó khăn lắm mới thấy một khe hở lộ ra giữa đám dây mây. Thế nhưng bốn phía đá nhô lôm chôm, bên dưới hình như là núi đá, trên núi đá có một cây thông già.

Có điều, khoảng cách giữa bọn họ và nơi đó khá xa, quan trọng hơn là nàng căn bản không chắc chắn có thể leo lên tới đích. Núi đá này, e rằng một người đứng cũng không vững, chứ đừng nói tới việc ôm theo Cảnh Thái Lam.

“Làm sao leo được đây?”

“Cứ thử xem sao!”

Bọn họ đã gần tới thác nước, tiếng nước đổ xuống ầm ầm át đi tiếng nói của cả hai, muốn nói chuyện cũng phải dùng hết sức mà hét. Một ngày một đêm này, lỗi tại Thái Sừ Lan dường như đã bị mây âm thanh này rót đầy, nàng thực sự nghi ngờ sau khi thoát hiểm, thỉnh lúc có khi nào giảm sút phân nửa hay không?

Nước sông lúc này chảy siết không cách nào hình dung, cuốn mảnh đá cùng đủ thứ linh tinh cuộn cuộn chảy qua thùng gạo. Cảnh Thái Lam cũng đã tỉnh táo một chút, ngược mắt nhìn quanh bốn phía, liền thấy khoảng không mênh mông trải dài trước mặt. Khoảnh khắc đó, hai mắt nó đột ngột tròn lớn, vẻ mặt hoảng sợ đến tột độ.

Sau đó, mắt nó lại càng tròn to hơn nữa, bởi vì... nó đang bay!

Dung Sờ lại một lần nữa vọt lên khỏi mặt nước, mang theo hai người phi thân lên. Lần này hắn bắn lên thực sự gian nan gấp bội, bởi lo lắng phía dưới không có núi đá, nên phải mang theo thùng gỗ, sau còn có thể tìm cách chặn thùng vào vách núi.

Lần khởi thân này, chính là mở đầu cho một ngày đêm bốn ba mệt mỏi nữa.

Thân hình Dung Sờ vẫn thon dong tiêu sái như trước, băng qua thác nước ầm ầm đổ xuống, bàn chân như chạm lên mây khói.

Trải qua mấy phen bay lên đáp xuống, lội ngược dòng nước, cuối cùng ba người cũng gần tới vách núi. Ngay khi đó, Thái Sừ Lan bỗng cảm thấy gió thổi khác thường, quay đầu nhìn lại thì thấy phía trên có tảng đá lớn đang mạnh mẽ xuôi dòng lao tới.

Địa hình nơi này thẳng đứng như vậy, tảng đá kia không phanh ập xuống, va vào tầng tầng lớp lớp đá nhô trên vách núi, bỗng nhiên *ầm* một tiếng vang lớn, mấy khối đá lớn nhỏ lập tức tung tóe khắp nơi.

Một khối trong đó đập phải thân thùng, *răng rắc* một tiếng, chiếc thùng ngay tức khắc vỡ vụn.

Một giây chiếc thùng kia vỡ vụn, Thái Sừ Lan vội vã túm lấy Cảnh Thái Lam – thùng cuối cùng cũng vỡ, muốn rơi cùng nhau rơi!

Lại *ầm* một tiếng nữa, vụn gỗ bay toán loạn trước mặt, một bàn tay trắng như tuyết mạnh mẽ bắt lấy cổ áo nàng.

Bọt nước tung tóe, nước chảy thét gào, khung cảnh hỗn loạn. Trong phút giây mơ hồ đó, Thái Sử Lan lại nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng Dung Sở xoay người giữa không trung, giống như phượng hoàng phi thân giữa trời, thân thể hắn gấp lại, tạo thành một độ cong khó có thể hình dung, khiến nàng thật sự nghi ngờ liệu xương hắn có vì vậy mà bị gãy vụn hay không. Mà cái đó cũng chưa là gì, trong tư thế như vậy, lại thêm ở giữa không trung, không ngờ hắn có thể dịch chuyển thân mình, Thái Sử Lan còn nghe thấy rõ ràng một tiếng *rắc* phát ra từ bên hông Dung Sở.

Ngay lúc đó, tảng đá lớn kia vọt qua, may mắn không đụng trúng người Dung Sở, mấy khối đá khác cũng liên tiếp sượt qua hông hắn, để lại một đường dài màu bạc. Dung Sở đạp chân một cái, thân thể lập tức lao đi, bàn tay nhanh như chớp vung lên, Thái Sử Lan cùng Cảnh Thái Lam trong nháy mắt đã bị quăng ra khỏi thùng, bay về phía núi đá.

Chuyện này rõ ràng nằm trong tính toán tuyệt diệu của Dung Sở. Trong lúc cấp bách, Thái Sử Lan quay đầu nhìn lại, thấy Dung Sở đang phi thân lên, mũi chân điểm một cái, thân thể đã vượt qua nàng, lao về phía núi đá trước. Ngay khi vừa chạm đất, hắn lập tức giang tay, về mặt ung dung nhìn về phía Thái Sử Lan và Cảnh Thái Lam.

Một tay Dung Sở đón được Thái Sử Lan, tay kia đoạt lấy Cảnh Thái Lam từ trong ngực nàng, ném lên phía trên.

Thời điểm đó, Thái Sử Lan lại một lần nữa nghe rõ tiếng *răng rắc* phát ra từ người hắn.

Bụp một tiếng, Cảnh Thái Lam chuẩn xác rơi vào bụi cây thông già. Cây thông lung lay hai cái, sau đó vững vàng đỡ lấy nó. Cảnh Thái Lam liều mạng bám chặt lá thông, xác định bản thân đã an toàn mới thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực nhỏ, liếc mắt nhìn sang bên cạnh liền thấy không ít hạt thông, nó cắn thân hái một hạt, tung tung trong tay, ha ha cười lớn.

Tiểu tử này một ngày một đêm chịu cảnh hiểm nguy trong nước lũ, ban đầu còn hoang mang khóc lóc, hiện tại xem chừng đã học được cách tìm được thú vui trong cảnh khổ rồi.

Thái Sử Lan thấy vậy cũng thở phào – không thể không công nhận phản ứng và năng lực ứng biến của Dung Sở vô cùng cao minh. Trong tình thế như vậy, không ngờ hắn vẫn có thể tính toán tốt mọi chuyện. Tuy rằng hai người họ chưa thể leo lên, nhưng Cảnh Thái Lam đã có thể an toàn nấu thân trên cây thông già rồi.

Dưới chân, từng đợt sóng nước vẫn ào ào chảy qua. Dung Sở tựa người trên vách đá, cánh tay siết chặt lấy nàng. Thái Sử Lan vừa cúi đầu liền phát hiện bọn họ vẫn chưa thực sự an toàn, bởi chỗ này căn bản không có đất liền, chỗ đứng cùng lắm chỉ đủ cho một người. Thảo nào Dung Sở lại phải ôm nàng.

Nàng lại ngẩng đầu trông lên, không xa phía trên có một tảng đá nhô ra. Dựa vào khinh công của Dung Sở, bọn họ có thể dễ dàng nhảy lên, lại thêm mấy cây mây dùng làm thang, nàng cũng có thể túm được, sau đó từng bước đi lên đỉnh núi, chính thức thoát hiểm.

Thái Sử Lan nghiêng đầu nhìn Dung Sở. Chuyện đơn giản như vậy, nàng thực sự không hiểu vì sao hắn không nghĩ tới.

Có điều, Thái Sử Lan lúc này đã quên mất bản thân vốn đang bị Dung Sở ôm lấy. Giây phút nàng quay đầu nhìn hắn, đã vô tình đưa mặt chạm vào Dung Sở.

Dung Sở đang dựa vào vách đá bình ổn hơi thở, bỗng nhiên thấy mặt mát lạnh, vừa mở mắt liền thấy môi nàng đang ở ngay trước mặt. Hắn lập tức không khách khí mà...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hôn

Editor: Imelda Phạm

...Cẩn

Đúng thật là cẩn!

Đinh răng chạm đến đôi môi ửng hồng mềm mại, mang theo đôi chút tức giận cùng tùy hứng. Hàm răng của hắn nhẹ nhàng chạm lên đôi môi nàng, cắn chặt, lại buông lỏng, lại cắn chặt,...cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như đang chơi đùa.

Nàng mặc dù hơi đau, nhưng lại bởi hắn dụng lực vừa đủ nên không tới nỗi nhức nhối, chỉ là bị cắn như vậy, thật khiến nàng tiến thoái lưỡng nan. Với tính tình của nàng, dù cho bị cắn, bị kéo tới nỗi miệng chảy đầy máu tươi cũng nhất định muốn giành quyền chủ động. Có điều, Dung Sở chính là cao thủ đùa bốn lòng người, lại càng giỏi đùa bốn tình cảm kẻ khác. Hắn giống như nhìn thấu ý định của nàng. Nàng muốn dứt ra, hắn liền thả lỏng, nàng ngăn người, hắn lại cắn tới.

Cứ thế. Dây dưa không dứt.

Thái Sứ Lan rốt cục cũng bắt đầu bức tức, đột nhiên hé miệng. Dung Sở thấy vậy liền tỏ vẻ vui mừng. Hắn khiêu khích như vậy, cũng vì đã hiểu rõ tính nết nàng, đảm bảo nàng sẽ vì nóng giận mà cắn trả. Trong lúc Dung Sở còn đang muốn nghênh đón, Thái Sứ Lan bỗng nhiên ngửa đầu về phía sau.

Cạnh một tiếng, bốn cái răng cửa mạnh mẽ va vào nhau. . .

Dung Sở bật cười, vươn tay che miệng. Phản ứng của nữ nhân này cũng thật táo bạo, vậy mà lại dùng răng đụng hân, như vậy không phải chính răng nàng cũng đau à?

Hắn một mặt cười cười, một mặt vòng tay giữ gáy Thái Sứ Lan, một lần nữa phủ môi mình lên trên – được lắm, dù sao ê răng thì cũng ê răng rồi, ta không hưởng đủ chẳng phải sẽ chịu thiệt hay sao!

Thế nhưng, Dung Sở còn chưa kịp hôn một cái, Thái Sứ Lan đã tiến lên đón đầu, cắn mạnh lên môi hắn – tiên hạ thủ vi cường, ta cắn!

Dung Sở cười nhẹ, lồng ngực hai người đang dính sát nhau đồng thời chấn động. Hắn không hề tránh né, ngược lại tiếp tục nghiêng đầu về phía trước “nghênh tiếp”.

Lần này, nàng rốt cục cảm nhận được đôi môi mềm mại mang theo hơi lạnh của hắn, còn có hương chi lan quen thuộc bao trọn xung quanh. Da thịt hân xưa nay trắng sáng nhẵn nhụi, rạng rỡ tựa trần châu, hiện tại nhìn gần lại cảm thấy so với làn da nữ tử có khác biệt rất lớn. Sau mấy ngày đêm mưa rào rã nắng, dưới cảm hân giờ đã lún phún râu ria, đâm vào ra thịt khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy, lại càng cảm nhận rõ mùi vị nam nhân tỏa ra từ người trước mặt. Còn có thân thể hắn, giờ khắc này mang đến cho người ta cảm giác rất chân thực, cơ bắp rõ ràng, lồng ngực rắn chắc, thắt lưng thon gọn, còn có đôi chân vững vàng. . . Nàng đột nhiên như bừng tỉnh khỏi cơn mê – đây chính là nam nhân!

Mùi hương của nam nhân! Thân thể của nam nhân! Hơi thở không cách nào trốn tránh của nam nhân.

Dù hắn có bề ngoài xinh đẹp, phong lưu đến đâu, thân thể này vẫn chứa đựng sự mãnh mẽ cùng mùi hương chỉ thuộc về riêng nam nhân, vô cùng rõ ràng, vô cùng nồng đậm.

Thái Sứ Lan vội vàng lùi đầu ra sau, Dung Sở ngược lại không chịu buông tha, hai mắt sáng rực, như là thấy được chấn động nho nhỏ trong lòng nàng lúc này, thế nên càng được nước lấn tới.

Bóp

Đột nhiên, một vật tròn vo đập lên đầu hắn.

Dung Sở ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt phấn trắng của Cảnh Thái Lam lộ ra từ đám lá thông xanh ngắt, mắt đen to trong lũng liếng, trên mặt lại hiện rõ ba chữ “không vui vẻ”.

“Làm cái gì... làm cái gì...” nó lẩm bẩm, “Công... công... cũng muốn cướp ma ma của ta sao? Không được... không được tái phạm nữa...”

Thái Sứ Lan lau lau mặt, nói: “Vứt xuống một ít nữa, ta đập hạt thông cho con ăn.”

“Cái gì gọi là “cũng muốn?”” Dung Sở nhạy cảm phát hiện điểm bất thường, “Cảnh Thái Lam, người nói, còn có ai từng làm việc này?”

Cảnh Thái Lam nhìn Thái Sứ Lan, không nói lời nào. Tiểu tử đương nhiên biết rõ người kia là ai, chẳng qua không tiện đắc tội mà thôi.

“Là Lý Phù Chu?” Dung Sở bỗng nở nụ cười, cười đến sâu xa, “Là huynh ấy thì không sao.”

Thái Sứ Lan yên lặng đập hạt thông.

Dung Sở liếc nhìn biểu tình thờ ơ của nàng, vẻ mặt tựa hồ rất hài lòng.

Hắn còn đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy Thái Sứ Lan tung hạt thông về phía Cảnh Thái Lam, quay đầu lại, hỏi: “Tại sao là Lý Phù Chu thì người lại yên tâm?”

Về mặt vị quốc công tôn quý nào đó nháy mắt trầm xuống.

Hắn nhìn chằm chằm Thái Sứ Lan, Thái Sứ Lan cũng trợn mắt nhìn lại. Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung dường như còn phát ra tia lửa.

“Thái Sứ Lan.” Vẻ mặt Dung Sở biến đổi cực nhanh, giống như thời tiết tháng sáu, đột nhiên cười nói, “Nàng nha... nàng có phải từ nhỏ đã ghét ta hay không? Hay là có thú vui chà đạp nam nhân?”

“Đâu có. Ta đối xử với mọi người rất bình đẳng.”

“Vô lý.”

“Vô tri.”

“Nực cười.”

“Ấu trĩ.”

“Ngu xuẩn”

“Thất lung còn tốt chứ?”

“Ngu ngốc...Hả?”

“Chỗ này.” Thái Sử Lan đẩy nhẹ hấn, “Xoay người cho ta xem một chút.”

“A...” Giọng điệu nghi vấn đổi thành kêu thảm, khuôn mặt xinh đẹp của Dung Sở trong nháy mắt vặn vẹo như bánh quai chèo, hấn vội đỡ lấy thất lung, “Nàng, nàng điên à? Đừng chạm vào ta, không được...”

“Cảnh Thái Lam...” Thái Sử Lan quay đầu nói với tiểu lưu manh, “Nhớ kỹ, nam nhân thích thể hiện rất ngu ngốc. Thời điểm không thể, con ngàn vạn lần không được sĩ diện này nọ, kéo chết cũng là chết vô ích.”

“Ah, vâng.” Tiểu lưu manh gật đầu, “Nhưng mà ma ma, công công nói, nam nhân không được nói mình “không thể”...”

“Có can đảm thừa nhận khả năng của mình mới là hấn tử chân chính.” Thái Sử Lan nói, “Con đừng có học hấn.”

“Ah.” Cảnh Thái Lam lộ ra ánh mắt đồng tình, thuận tiện còn quay sang phía Dung Sở ưỡn cái bụng nhỏ ra, phô bày niềm kiêu ngạo của nó.

Tư thế dung tục, biểu tình hèn hạ!

Suýt chút nữa khiến vị quốc công tôn quý đây tức chết rồi!

Dung Sở tựa lên vách đá dựng đứng, một tay vịn chặt hông, một tay ôm lấy người Thái Sử Lan, khoe môi khê nhếch lên, ánh mắt ẩn chứa tức giận. Cười, là vì nữ nhân này lúc nào cũng lấy hấn ra trêu đùa, giận, là bởi lúc này là lúc nào rồi mà nàng còn có thể nói những lời như vậy.

Hấn nhìn chằm chằm gáy nàng, thật muốn nghiêm khắc cắn một cái cảnh cáo, hoặc là trực tiếp học theo tiểu lưu manh kia, ưỡn người một cái, để cho nàng biết, hấn “có thể” hay không.

Dung Sở cúi đầu nhìn xuống, đập vào mắt hấn là da thịt nàng ẩn hiện dưới làn tóc rối. Làn da nàng không trắng như tuyết giống với các nữ tử khác, ngược lại sáng bóng màu mật ong.

Tinh tinh nàng quật cường cứng rắn, nhưng đường nét da thịt lại mang đến cho người ta cảm giác mềm mại ôn nhu, giống như nửa đêm đột nhiên thức giấc, chợt thấy phía trước là bóng lưng xinh đẹp của mỹ nhân ngư dưới ánh trăng bạc.

Một làn sóng nước ập tới, dội ướt nơi hấn đang chăm chú nhìn vào, khiến cho màu mật ong kia càng thêm sáng rõ, mềm nhẹ mà mê hoặc. Dung Sở đưa mắt nhìn lên, lúc này mới phát hiện mặc dù hấn đang ôm nàng vào lòng, nhưng nàng lại đưa lưng che chắn cho hấn, đón trọn sóng nước cuộn trào mãnh liệt, bởi lạnh mà thân người hơi run lên.

Dung Sở rất muốn đổi tư thế, tỷ như nghiêng người ôm lấy nàng. Như vậy vừa có thể đứng vững, lại tránh cho nàng bị sóng đánh, đáng tiếc...

Hấn yên lặng đỡ lấy thất lung...

Thái Sử Lan quả nhiên có đôi mắt tinh tường. Nàng nói không sai, hông hấn thực sự có vấn đề.

Thời niên thiếu, hấn từng tham gia một chiến dịch với quy mô lớn, tự mình chôn thân trong tuyết suốt hai ngày ròng, cuối cùng chém được đầu tướng giặc, thành tựu đạt được không chỉ là công huân cùng mỹ danh, mà còn là cả sự ủng hộ và trung thành của huynh đệ lẫn việc kế thừa tước vị của phụ thân. Thế nhưng, phần eo cũng từ đó để lại di chứng, thường ngày rất ít khi phát tác, nhưng hôm qua vừa ngâm nước cả đêm, lại thêm mang theo hai người vượt thác, vì an nguy của bọn họ mà xoay người giữa không trung, kết quả là dẫn tới bệnh cũ tái phát.

Hấn vốn cho rằng tật này đã sớm khỏi, không nghĩ tới một ngày nó lại phát tác mạnh mẽ đến vậy. Dung Sở lúc này cảm giác nửa người đều tê dại, đừng nói là vận eo, ngay đến nhúc nhích cũng là một vấn đề lớn với hấn. Vậy nên, hấn chỉ có thể dựa sát vách đá điều chỉnh hô hấp, tuy vậy vẫn thấy bên hông đau đến tê tâm liệt phế.

Đúng lúc này, một con sóng lớn ập tới, Thái Sử Lan nhanh nhẹn nghiêng người ngăn trở. *Ào* một tiếng, cả người nàng lập tức ướt sũng.

Hô hấp của Dung Sở cũng theo đó có chút bất ổn.

Thái Sử Lan không dám quay đầu, cũng không có nhúc nhích.

Trước đó, nàng nghe rõ hai tiếng hắt xì, sau lại cảm thấy hô hấp của hấn hơi hơi run rẩy, lướt nhẹ qua gáy nàng. Nàng biết, hô hấp hấn hỗn loạn không phải vì lạnh, mà rõ ràng là bởi hấn đang gánh chịu đau đớn, vậy mà lúc đó vẫn còn sức đầu võ mồm với nàng. Sau đó, hấn không nói nữa, hô hấp chậm

phải gáy nàng vẫn run rẩy, nhưng không hề giống lúc trước, mà còn mang theo hơi nóng cùng tần suất lớn hơn, giống như dây đàn nhảy mất bị cắt đứt.

Bởi vậy, sóng đến, nàng đón nghênh.

Một hồi sóng nước đi qua, hai người đều mệt mỏi rồi, không ai nói với ai câu nào. Trên cây, Cảnh Thái Lam hắt hơi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Thái Sử Lan khi đó mới chợt nhớ ra tiểu tử nhà nàng còn đang bị sốt, nhất định phải sớm rời khỏi chỗ này rồi đốt lửa sưởi ấm.

Có điều, e rằng Dung Sở không thể di chuyển được nữa, nếu không... hẳn đã sớm đưa bọn họ rời khỏi nơi này mà tới chỗ cao ngòi rồi.

Thái Sử Lan nhìn lên, sau đó xé rách một bên tay áo của mình, vút về phía Cảnh Thái Lam, “Cảnh Thái Lam, nhìn xem trên đó có dây leo không?... Đứng rồi, chính là cái đó. Còn dùng mảnh vải này bọc tay lại, sao đó túm lấy dây leo mà trèo xuống, chú ý thăng bằng, đừng để bị ngã.”

“Chuyện này quá nguy hiểm” Dung Sở quan sát một lát, nói: “Cành cây không rắn chắc, vạn nhất nó dùng lực không đúng, vậy sẽ rất dễ ngã.”

“Ta sẽ đỡ nó.”

“Nàng đỡ thế nào? Có khi hai người lại rơi vào trong nước, tới lúc đó chỉ báo hại ta lại phải đi tìm.”

“Không cần tìm, ta tự có cách.”

“Cho dù nàng có biện pháp gì đi chăng nữa, ta cũng không tán thành việc mạo hiểm như vậy.”

“Nếu như chỉ vì sợ hãi nguy hiểm mà không làm gì cả, chẳng bằng ở nhà thêu hoa cho xong.”

“Nhưng mà yêu cầu gì cũng cần có hạn độ. Nó chẳng quá mới chỉ là một đứa trẻ hai tuổi rưỡi.”

“Vậy thì sao? Lúc ta ba tuổi đã giết người rồi.”

...

Sau một hồi yên ắng, Dung Sở quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Thái Sử Lan.

Biết rõ nàng không thêm nói dối, nhưng vẫn muốn tìm kiếm trong ánh mắt kia chút gì đó sắc thái trêu đùa, chỉ là...không hề có.

“Bộp”, một cuộn dây leo bị ném xuống dưới, trên cây thông già, Cảnh Thái Lam cười ha hả, nói: “Nói chuyện nhiều thế...”

Thái Sử Lan và Dung Sở: “...”

Thái Sử Lan một tay tiếp nhận dây mây, một tay lần mò bên hông Dung Sở. Dung Sở hít sâu một hơi, cười nói: “Hải tử còn ở trước mặt, nàng đừng vội thế...”

Thái Sử Lan nào có để ý đến hắn, thất lưng người này hiện tại vừa cứng vừa lạnh như xác chết, quả thực là ngàn vạn năm chưa từng thấy qua thanh niên nào có thể trong tình huống như vậy còn liên tưởng chuyện ăn muối được. Nàng dựa theo trí nhớ của mình, mò tay vào trong một chiếc túi bên hông hắn, rút ra một chiếc dao găm.

Con dao này cực mỏng, giống như một lớp da kẻ sát tay hắn, chỉ cần sơ ý một cái là sẽ cắt vào da thịt. Thái Sử Lan giờ con dao lên, cắm xuống vách đá. Lập tức, trên vách đá xuất hiện một lỗ hổng, khối đá bị cắt dễ dàng như miếng đậu hũ.

Quả nhiên là dao tốt!

Dung Sở nhử mày nhìn món vũ khí có giá trị liên thành của mình cứ vậy bị nàng đoạt lấy, lại còn đem dùng làm xềng – nữ nhân này có phải không biết hai chữ “khách khí” viết thế nào không? Hừm, nếu đối với việc chiếm giữ nam nhân, nàng cũng có thể không khách khí như vậy thì tốt rồi.

“Cảnh Thái Lam, trèo xuống vai ta.”

Cảnh Thái Lam “vâng” một tiếng rồi cẩn thận leo xuống. Thái Sử Lan vươn tay đón, đỡ nó trên vai chính mình rồi lấy dây leo buộc lại.

Ba người chen chúc một chỗ nên không cách nào đứng vững. Thái Sử Lan nhanh nhẹn dùng dao găm cắm vào vách đá, tạo thế leo lên.

Dung Sở tựa đứng một chỗ nhìn nàng linh hoạt leo lên, nghĩ thầm, nữ nhân này, thấy hắn bị thương như vậy cũng không thêm hỏi han một câu, leo lên rồi cũng chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Bộp một tiếng, trong khi Dung Sở còn đang thất thần, một nhánh dây leo đã rơi xuống trước chớp mũi hắn.

Dung Sở ngẩng đầu, thấy Thái Sử Lan đang bình tĩnh nhìn xuống, ánh mắt sáng như sao, “Bản thân gì thế, còn không mau lên đi!”

“Chỗ này phong cảnh không tồi.” Dung Sở không đón lấy sợi dây mà thông thả đứng nhìn sóng nước cuộn cuộn phía trước, trông về thác nước phía xa, “Ta vừa nhớ ra một chuyện, nàng đi trước, ta ở lại luyện công, luyện xong thất lưng sẽ ổn định lại thôi.”

Thái Sứ Lan nhìn hấn một lát, sau đó quay đầu rời đi.

Dung Sở khẽ cười. Trong tiếng nước chảy xiết, hấn nghe thấy tiếng nàng giáo huấn Cảnh Thái Lam.

“Nam nhân thích thể hiện rất đáng ghét. Mà những kẻ vừa thích thể hiện, vừa sĩ diện lại càng đáng ghét, cũng vô cùng ngu xuẩn.”

“Ma ma.” Cảnh Thái Lam đáp trả bằng chất giọng non nớt, “Người đang nói công công sao? Nhưng mà công công nhìn rất khỏe nha, vừa rồi còn bay rất đẹp nữa.”

“Đó là vừa rồi.” Thái Sứ Lan nói, “Con không nhìn thấy sao, quần hấn đã sắp tụt đến nơi rồi, bây giờ còn không thể kéo lên.”

Dung Sở quyết định rồi, có một ngày, nhất định hấn phải lôi nữ nhân này tới một chỗ nào đó để hung hăng nghiêm phạt, cho đến khi nàng hiểu được cái gì gọi là lễ giáo, cái gì gọi là tam tông tứ đức, cái gì gọi là kiêng kỵ mới thôi.

Tới chỗ nào đây? Trên giường có lẽ không phải lựa chọn tồi nhỉ?

Đoạn dây leo lay động một hồi, Thái Sứ Lan từ từ đi xuống. Dung Sở cười dài tựa vào vách đá, khoanh hai tay trước ngực, thưởng thức tư thế oai hùng của nàng – từ dưới nhìn lên, hấn có thể thấy được đường cong cơ thể nàng. Sau khi bị nước làm cho ướt sũng, cơ thể nàng càng trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết, lồ lộ rất đúng chỗ.

Lúc này, Dung Sở cảm thấy rất thỏa mãn, tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ.

Thái Sứ Lan xuống tới nơi, không nói một lời mà trực tiếp ngồi xổm xuống, đưa tay vòng qua lưng hấn, tự buộc dây leo quanh ngực mình, sau đó đưa một đầu về phía Dung Sở, “Tự buộc đi.”

Dung Sở yên lặng, sau đó ghé sát tai nàng, cười nói, “Ta sẽ ôm chặt nàng.”

Thái Sứ Lan vô cùng kinh ngạc, lần này hấn dĩ nhiên không có chơi trò sĩ diện hão nữa. Nàng vốn còn có kế hoạch rồi cơ, nếu như hấn vẫn cứ một mực không chịu đi, vậy nàng sẽ dứt khoát đánh hấn bất tỉnh luôn.

Cũng may, người này vẫn còn thức thời lắm!

Nàng hít sâu một hơi, bắt đầu leo lên. Công một đại nam nhân so với công một đứa nhỏ quả nhiên khác biệt quá lớn. Huống hồ bây giờ còn phải trèo lên vách đá, áp lực trên lưng lần đầu vượt khỏi dự tính của nàng, khiến nàng thiếu chút nữa là không đứng dậy nổi. Thái Sứ Lan lại hít sâu một hơi, sau đó từ từ đứng lên.

Ngay khi nàng vừa nhấc một chân lên, cơ thể liền có cảm giác như bị ngàn quân chèn ép. Nàng ngược mắt trông lên, khoảng cách một trượng ngắn ngủi trong nháy mắt đã biến thành xa không bến bờ.

Phía sau, Dung Sở cũng hít vào một hơi thật sâu, nàng liền cảm thấy trọng lượng trên lưng nhẹ đi rất nhiều. Đây cũng là một loại võ công sao?

Nàng không dám chần chừ nữa, thừa dịp gánh nặng trên lưng giảm bớt liền vội vã leo lên. Có điều chưa được vài bước, Thái Sứ Lan đã không kiềm được mà thở dốc, mồ hôi cũng theo đó lăn tuôn rơi.

Mồ hôi ướt đầm vai áo, từng giọt, từng giọt rơi lên mu bàn tay hấn, nhưng nàng trước sau không hề kêu rên dù chỉ một tiếng, ánh mắt vẫn hướng thẳng về phía trước, khỏe mồi dần dần in đậm dấu răng.

“Ta dùng tay, nàng dùng chân.” Dung Sở bỗng nhiên nói bên tai nàng, sau đó vươn tay túm vào vách đá, lập tức tạo thành năm vết hõm sâu.

Thái Sứ Lan nhanh nhẹn leo lên. Hai người thay phiên nhau dùng lực, nhanh chóng leo tới gần điểm đích. Chỉ là một bước cuối cùng, Thái Sứ Lan rút cuộc sức cùng lực kiệt, lúc này nàng thực sự thấm thía một câu nói – gần trong gang tấc mà viễn trời cách mặt. Cũng may, vẫn là Cảnh Thái Lam thông minh, tìm được một gốc cây lớn trong bụi rậm ở gần, buộc một đầu dây leo lên đó, sau đó chạy tới đưa đầu còn lại cho Dung Sở. Dung Sở bắt lấy dây leo, hai chân kẹp chặt lấy hông Thái Sứ Lan, quát lớn, “Đi nào!”

Bụp một tiếng, hai người ngã xuống nền đất, hai chân Thái Sứ Lan vẫn còn lơ lửng ở ngoài khoảng không bên vách núi.

Cả hai thở dốc hồi lâu, ai nấy đều không còn sức nói chuyện. Dung Sở nằm trên đất tới cả nửa ngày, cuối cùng liếc xéo đoạn dây leo còn chưa gỡ xuống trước ngực nàng, cười nói: “Ta sai rồi, đáng ra vừa nãy nên kéo đoạn dây kia xuống...”

Chỉ cần làm vậy, hấn sẽ có thể thấy rõ phong quang trước ngực nàng, thấy rõ đường nét xinh đẹp thường ngày nàng vẫn tận lực che giấu.

Không phải đùa bỡn, cũng không phải dâm dăng, chỉ là bỗng nhiên phát hiện bên dưới vỏ bọc cứng nhắc và lạnh lùng của nàng, thực chất che giấu quá nhiều mị lực cùng nữ tính. Nàng càng muốn che giấu, hấn càng muốn trở thành người duy nhất nhìn ra sự thật.

Hai chân Thái Sứ Lan vẫn lơ lửng bên dưới vách núi, nàng cũng lười di chuyển, “Người còn có sức bõn cợt? Thất lung của người có khi cũng phé luôn rồi đấy!”, nói rồi ghét bỏ đẩy đôi chân của hấn vẫn đang kẹp lấy hông nàng ra.

“Rồi ta sẽ cho nàng nghiệm chứng, đến cùng là có phước hay không.” Dung Sở thờ ơ đáp lại.

Thái Sử Lan không để ý đến hắn, đứng dậy quan sát xung quanh. Nơi này là một núi đá thấp, đi lên hay đi xuống đều có đường. Bây giờ, việc đầu tiên bọn họ cần làm là đốt lửa xua tan khí lạnh, đồng thời nghỉ ngơi lấy sức, nếu như may mắn gặp được thợ săn trong núi thì tốt, có thể sớm ngày trở lại thành Bắc Nghiêm.

Nàng gom lá cây lại thành đống, sau đó dùng đá đánh lửa. Loay hoay một hồi, cuối cùng đống lá cũng cháy. Thái Sử Lan cời sạch y phục của Cảnh Thái Lam, treo lên một cành cây rồi hơ trên đống lửa. Cảnh Thái Lam đối với việc không mảnh vải che thân dường như vô cùng thoải mái và thản nhiên, lại còn trần truồng chạy ba vòng trong rừng, cặp mông trắng tuyết cứ mãi lắc lư, suýt chút nữa bị một con chim trĩ mổ vì cho rằng đó là cây nấm lớn.

Thái Sử Lan nhặt một cục đá lên, Cảnh Thái Lam thấy vậy tò mò tròn mắt, hỏi: “Ma ma, cái này có thể ăn sao? Đêm nay chúng ta ăn đá nướng à?”

Dung Sở đang nằm cạnh suối ẩm ướt thở dài một hơi – Nữ nhân này, quả nhiên không để hắn có một phút nghỉ ngơi mà!

Quả nhiên, Thái Sử Lan ngay lập tức ném cục đá về phía Dung Sở, nói: “Không có việc gì làm thì đi săn mấy con thú hoang, chúng ta ăn thịt thay cơm.”

Không có việc gì làm thì đi săn mấy con thú hoang...? Dung Sở ngửa mặt nhìn trời, lại nhìn xung quanh, chẳng hề phát hiện chút vết tích nào của thú vật, ngay đến gà rừng cũng sợ người mà chạy cả vào rừng cây. Cô nương, nàng cho rằng dã thú đều ngu ngốc cả sao? Sẽ tự dưng chạy tới đập đầu vào cục đá trên tay ta sao?

Dung Sở công tui là cầm đá đợi gà, nhưng dù sao cũng không phải người thường, cuối cùng ngày qua đi, kết quả vẫn ném rơi một con chim và làm bất tỉnh một con thỏ.

Thái Sử Lan ngồi trên tảng đá xử lý con mồi. Tuy rằng chưa từng làm mấy việc thế này, nhưng mà không có kỹ thuật thì vẫn còn dũng khí, nàng ra tay vô cùng dứt khoát, không chút lưu tình. Đợi nàng chém chém chặt chặt xong xuôi, xung quanh tảng đá đã biến thành một mớ hỗn độn, hình dạng hai con thú cũng hoàn toàn thay đổi. Dung Sở vươn tay lau đi một hàng máu cùng ba cọng lông chim trên mặt.

Thái Sử Lan con mồi vào cành cây, nướng trên đống lửa. Cảnh Thái Lam lúc này đã mặc lại quần áo, phụ trách trông coi đồ ăn. Thái Sử Lan sau khi bàn giao nhiệm vụ liền bước qua chỗ Dung Sở, cầm mảnh tay áo khi trước xé xuống bịt kín mắt hắn.

“Ta đâu thể đi chuyển.” Dung Sở cười, “Nàng ra phía sau cây cời bỏ y phục không phải tiện hơn sao? Yên tâm, cơ thể nàng trước sau như một như vậy, ta đây không có hứng thú nhìn lên...”

Lời còn chưa dứt, hắn liền có cảm giác toàn thân mát lạnh.

Dường như, dường như,... y phục đã bị nữ nhân này lột rồi?

“Cơ thể người trước sau như một như vậy.” Thái Sử Lan cúi đầu nhìn Dung Sở, “Ta nhìn rồi vẫn không có hứng thú.”

“Nếu nàng không ngại thì tiếp tục cời xuống.” Dung Sở thoáng ngây ngốc, sau đó cười nói: “Có thể sẽ có hứng thú đấy!”

“Ta sợ Cảnh Thái Lam nhìn thấy sẽ lưu lại bóng ma tâm lý, sau này không thể phát triển bình thường.” Thái Sử Lan nhàn nhạt đáp lời, vứt y phục qua một bên.

Một lúc lâu sau, Dung Sở mới hiểu được ý tứ lời này – nàng là đang nói...hắn “NHỎ”!

Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể kích động!

Không sao cả, sau này hắn sẽ cho nàng thấy, cái gì gọi là sức mạnh của nam nhân.

Thái Sử Lan đòi Dung Sở tới gần đống lửa, trước tiên hong khô y phục của hắn, sau đó cầm chúng ra phía sau gốc cây.

Phía sau truyền tới âm thanh tuôn rơi. Nơi đây dù rằng tạm thời không phát hiện mãnh thú, nhưng đầu sao cũng là trong núi rừng, nàng rốt cục không dám đi xa.

Dung Sở lắng nghe âm thanh nhỏ vụn từ sau truyền tới, tiếng cời cục áo nhẹ vang lên, tiếng áo choàng trượt xuống khỏi cơ thể. Hắn bỗng nhiên nheo mắt, nói với Cảnh Thái Lam, “Cảnh Thái Lam, người nói bên đó hứng gió, mắt bị khói hun, vậy đổi chỗ đi!”

“Ah, được.” Cảnh Thái Lam ngoan ngoãn đổi vị trí. Lúc này, đối diện Dung Sở chỉ còn có một gốc cây già.

Hiện tại đã là giữa trưa, phía trước không nhiều, ánh nắng phản chiếu rõ ràng bóng người sau lưng lên gốc cây kia. Đường nét cơ thể nữ nhân in bóng trên thân cây trước mặt, vừa yểu điệu, vừa khỏe mạnh xinh tươi. Tuy rằng có hơi mờ ảo, nhưng Dung Sở vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vòng eo thon gọn, một cặp chân dài và đường cong hoàn mỹ, căng tràn nhựa sống của thiếu nữ.

Dung Sở khẽ nhếch môi cười. Nàng không biết, miếng vải che mắt này căn bản không thể gây trở ngại với thị lực của hắn. Qua lớp hoa văn ửng đỏ, cả trời đất lẫn bóng hình nàng, dường như đều đẹp hơn bao giờ hết.

Phía sau vang lên tiếng bước chân. Thái Sử Lan đi ra, trên người mặc áo bào của Dung Sở, tay cầm y phục của chính mình. Nàng phơi y phục lên nhánh

cây, từ từ hong khô từng cái một.

Lúc này, chim và thỏ nướng đã vừa tầm. Thái Sử Lan đưa hết chân cánh cho Cảnh Thái Lam, còn lại nàng và Dung Sở mỗi người một nửa. Tuy rằng không có gia vị, nướng cũng chín không đều, nhưng ba người họ, bao gồm cả Cảnh Thái Lam đều ăn rất say sưa. Trải qua một cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm trên sông, suốt một ngày dài chỉ ăn qua miếng cháy, lúc này dù là lấy gỗ đi nướng, có khi bọn họ cũng vẫn sẽ nuốt trôi.

Ăn uống xong xuôi, Thái Sử Lan liền bảo Cảnh Thái Lam nghỉ ngơi trước, sau đó đến ngồi cạnh Dung Sở. Dung Sở nhắm nghiền mắt, lắng nghe tiếng chân nàng đập lên lá rụng, bỗng thấy lòng mình bình yên đến lạ.

“Sao hả? Cam lòng trả y phục cho ta rồi?” Hần cười hỏi.

Thái Sử Lan không nói lời nào, chậm rãi ngồi xuống. Dung Sở nằm ngửa trên đất, cảm nhận hơi thở của nàng, một loại hơi thở rất kỳ lạ, không rõ là hương hoa hay mùi cỏ, chỉ là có chút lạnh lạnh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất thân quen.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ngồi xuống cạnh hần, cũng là lần đầu tiên hần thấy rõ mùi hương từ nàng. Trước kia, nàng lúc nào cũng lặng lẽ một mình, giữ khoảng cách với mọi người xung quanh, bây giờ có thể gần gũi nàng như vậy, cảm giác thật khó nói thành lời.

Bốn phía không một tiếng động, Dung Sở cũng không muốn phá vỡ bầu không khí này. Đúng lúc đó, một đôi tay bỗng nhiên duỗi tới, cởi miếng vải che mắt hần ra, sau đó lướt xuống lưng hần.

Cả người Dung Sở cứng đờ, gần như không thể tin tưởng mà giương mắt nhìn nàng – Nàng định làm gì?

Hần thà nghĩ là nàng muốn cởi y phục cường bạo hần, cũng không dám tin nàng lại có thể xoa bóp cho hần. . .A. . .Đúng thật là xoa bóp.

Bàn tay nàng dần hướng xuống, chạm tới vị trí ê ẩm nhất trên cơ thể hần, trước nhẹ sau nặng, độ mạnh yếu vô cùng thỏa đáng, xoa tan phần nào đau đớn.

Tuy rằng tật ở hông này của hần không thể hoàn toàn khỏi hần nhờ xoa bóp, nhưng giờ khắc này, cả thân thể lẫn trái tim hần, dường như đều đang từ từ mềm nhũn.

Áo choàng của hần khoác trên người nàng rộng thùng thình, vai áo hơi trễ xuống, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, cổ áo mở rộng, khiến cho khe hẹp trước ngực nàng ẩn hiện dưới lớp vải. Khi nàng duỗi tay ra, ánh sáng lấp lánh chiếu lên da thịt màu mật ong nhàn nhạt của nàng. Bởi vì ống tay áo quá lớn, nên theo động tác của nàng mà lần lượt bị vén lên hạ xuống, lộ ra cánh tay sáng bóng, giống như một dòng sông xanh kéo dài đến vô tận.

Nàng là một nữ nhân mạnh mẽ, cho dù không có nội công, độ mạnh của lực tay vẫn là rất hiếm thấy. Có điều sau khi xoa bóp một hồi, gò má Thái Sử Lan đã hơi ửng đỏ, ngón tay cũng bắt đầu mềm nhũn. Lúc này, hần mới chợt nhớ ra, đã một ngày một đêm nàng gắng sức vượt qua nguy hiểm, sau khi an toàn hần lại không thể di chuyển, Cảnh Thái Lam thì phát sốt, nàng căn bản chưa hề có lấy một khắc nghỉ ngơi, có trời mới biết vì sao nàng vẫn cố gắng chống đỡ được đến giờ.

Đáy lòng Dung Sở bỗng chốc dâng lên một thứ cảm xúc xa lạ, có chút đau đớn, nhưng trong đau đớn lại lẫn chút vui mừng. Hần biết, cảm giác này gọi là “không nữ”.

Dung Sở vươn tay bắt lấy tay nàng.

“Được rồi.” Hần nói, “Nàng đi ngủ đi.”

Thái Sử Lan cúi đầu nhìn ngón tay mình đang được bao trọn trong bàn tay nam nhân. Hai lòng bàn tay đối diện nhau, đồng thời đặt ở vị trí gần nhất với trái tim.

Nàng lại ngược mắt nhìn Dung Sở. Dây cột tóc của hần không biết đã bị nước cuốn trôi từ lúc nào, mái tóc đen dài buông xõa, bao lấy khuôn mặt hơi hơi tái nhợt. Thế nhưng, đáng vẻ hiện tại của hần không hề khiến cho người ta cảm thấy nam nhân này yếu đuối hay nhu nhược, ngược lại vô cùng lãng tử phong lưu. Hàng mày hơi hơi nhướn lên, làm lòng nàng khẽ rung động, cảm giác giống như được nhìn thấy ánh mặt trời trong bão tuyết giá băng.

Nàng lúng túng rút tay ra, ừ một tiếng rồi xoay người rời đi, nhặt mấy cành cây và dây leo, tạo thành một cái cang đơn giản, sau đó kéo Dung Sở nằm lên, động tác chẳng khác gì kéo một con heo chết.

Dung Sở từ từ nhắm mắt, mặc nàng thích làm gì thì làm, tự nói với chính mình – Nữ nhân này là đang hầu hạ ta, hầu hạ ta, hầu hạ ta,...

“Ta cảm thấy chúng ta không thể qua đêm ở nơi này.” Thái Sử Lan nói, “Nhân lúc còn sớm, chúng ta xuống núi.”

“Được, nhưng trước tiên nàng trả y phục cho ta đã.”

Thái Sử Lan giật mình nhận ra bản thân vẫn còn mặc áo choàng của hần, mà y phục đã hong khô của nàng bị Cảnh Thái Lam vứt vào lòng Dung Sở. Nàng tiến lên phía trước, toan đổi lại y phục, nhưng lại bất chợt dừng bước.

Dung Sở cũng nhú mày.

Có tiếng người!

Tiếng bước chân không phải là một người, không những thế còn từ các phương truyền tới, vừa nhẹ nhàng vừa mau lẹ, lại có cả vũ khí, xem ra là người trong giang hồ. Bọn họ mặc dù đi đường khác nhau, nhưng mục đích hướng tới chỉ một – chính là rừng cây này!

Thái Sứ Lan lẳng lẳng đứng lên, che chắn Cảnh Thái Lam ở sau lưng nàng.

Người đến rất nhanh đã phát hiện nơi này có đồng lửa chưa tàn, quả nhiên đi tới. Người đàn ông dẫn đầu nhìn Thái Sứ Lan một lát, sau đó quay sang cười với người bên cạnh, “Xem ra cũng không phải thợ săn của vùng.”, sau đó lại hỏi Thái Sứ Lan, “Không biết vị tiểu ca này đang dự định đi đâu?”

Thái Sứ Lan dáng người cao ráo, giọng nói trầm thấp, trời sinh khí chất trung tính, trong thế giới hiện đại quen mặc Tây trang, thắt cà vạt, vậy nên hiện tại khoác y phục của Dung Sở lên người cũng không có cảm giác bất tiện. Nàng thoạt nhìn ngọc thụ lâm phong, tư thái hơn người, tóm lại chính là đáng về thường thấy của con cháu quý tộc.

“Xuống núi.” Thái Sứ Lan đáp lại ngắn gọn.

“Vậy sao?” Người kia cười nói, “Ta là người bang Quyển Phong ở hành tỉnh Nam Nghiêu, nghe theo Hịch võ lâm mà tới Bắc Nghiêm, không biết có cùng đường với tiểu ca không?”

“Hịch võ lâm?”

“Hịch võ lâm là chỉ thị chí cao của giới võ lâm ta.” Người nọ kiên trì giải thích. “Mấy ngày trước tổng minh chủ tới Bắc Nghiêm hạ Hịch, nói có bạn chí cốt mất tích trong trận lũ trên đê Nghi Hà, nghe nói là người nhà Sở gia. Vậy nên minh chủ triệu tập đồng đạo võ lâm các vùng lân cận tới đó, thứ nhất là tương trợ bách tính thành Bắc Nghiêm, thứ hai là tìm kiếm vị kia, cuối cùng là trừ gian diệt ác.”

Thái Sứ Lan nghe xong, hai mắt sáng ngời – Chẳng lẽ là tìm nàng và Dung Sở? Là Lý Phù Chu sao?

Nghĩ thế, nàng toan mở miệng trả lời, bỗng nghe Dung Sở ho nhẹ một tiếng, âm thanh vô cùng suy yếu. Lời nói đến miệng liền thu về, nàng lúc này mới bình tĩnh quan sát đám người trước mặt, phát hiện y phục, vũ khí, vẻ mặt bọn họ không ai giống ai, rõ ràng toàn người giữa đường gặp mặt. Một đội ngũ rong rã lẫn lộn như vậy, ai biết bên trong có những thế lực nào? Thân phận Dung Sở và Cảnh Thái Lam quá đặc biệt, hơn nữa bọn họ đang trong hiểm cảnh, thực sự không thể để lộ sự thật.

“Ta là người bản địa, cũng là người trong võ lâm, có điều học nghệ không tinh.” Nàng nói, “Tại hạ Sứ Thái, đây là hài tử Sứ Lam, người nằm kia là thê tử* của ta. Bọn ta đang trên đường về quê thăm người thân, được nửa đường thì thê tử lâm bệnh, sức khỏe suy yếu, thứ lỗi không thể ra mắt chư vị.

(nội nhân: cách gọi vợ)

Dung Sở ho càng dữ dội...

Mọi người nghe thế đều lộ đầu nhìn về phía Dung Sở nằm trên cang. Thấy hẳn một thân nữ trang, tóc dài tung bay trong gió, để lộ khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt. Đa số người đều vì ngại mà quay đầu sang hướng khác, chỉ có mấy kẻ vẫn mặt dày hướng ánh mắt hèn mọn về phía Dung Sở.

Một số người lộ vẻ nghi hoặc, nghĩ thầm vị nương tử này tuy là đang nằm, nhưng dường như vóc dáng rất cao, cặp chân kia cũng có hơi... Nhưng nếu thật là nhi nữ giang hồ thì cũng không phải chuyện lạ.

Người đàn ông trung niên ban nãy mở miệng trước tên Vương Mãnh, lúc này đang nói chuyện với Thái Sứ Lan, khuyên nàng đi cùng bọn họ. Thái Sứ Lan lấy cớ thê tử bệnh nặng, không muốn làm phiền mọi người để từ chối. Nhưng mà Vương Mãnh này vô cùng lẳng nhẳng phiến toái, một mực nói rằng người trong giang hồ gặp nhau là bởi có duyên, còn nói thê tử Sở huynh đệ ốm yếu như vậy, đi cùng bọn họ sẽ tốt hơn, có chuyện gì còn tiện bề giúp đỡ lẫn nhau. Thái Sứ Lan cảm thấy cứ từ chối mãi có khi sẽ khiến người khác sinh nghi, cuối cùng đành phải nhận lời.

Nói sao thì chuyện này cũng không quá xấu, ít ra hiện tại còn có người niềm nở chạy qua giúp nàng khênh cang của Dung Sở. Dung Sở nằm đó lấy tay áo che mặt, ánh mắt lại hung hăng bắn về phía Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan coi như không thấy, còn nghĩ – Ta làm chồng, người làm vợ, như vậy là lợi cho người lắm rồi, còn ý kiến gì nữa!

Sau khi chuyện trò một lúc, Thái Sứ Lan mới biết nguyên nhân khiến Vương Mãnh háo hức lôi kéo nhiều người như vậy là do Hịch võ lâm ban xuống có kèm phần thưởng. Càng nhiều người thì tiền nhận được càng nhiều, có khi còn được gặp mặt minh chủ.

“Tên minh chủ đó có gì đặc biệt sao?”

“Người nói gì thê Vương Mãnh nhử mồi, ‘Minh chủ là ai chứ? Ngài ấy chính là anh hùng cái thế, uy lăng thiên hạ, tiếng tăm không ai sánh bằng, gặp được ngài chính là vinh hạnh của đời người. Nếu như may mắn được lão nhân gia chỉ điểm, dù nửa chiều thức thì cả đời cũng sẽ không lo sống khổ. Thanh niên mấy người tuổi còn nhỏ, không biết thì coi như không có tội, nhưng từ rầy chớ có nói lời hàm hồ như vậy nữa đây!’

Người đàn ông trắng trẻo đi cạnh hẳn nghe vậy cười nói, “Vương lão ca trước giờ sùng kính nhất là minh chủ Bắc Minh, vậy nên tiểu ca đừng nói lời động chạm đến ông ấy thì hơn.”

“Quả là chỉ có Văn Kính hiểu ta!” Vương Mãnh cười ha hả, vỗ vai người tên Văn Kính.

Thái Sứ Lan nhìn người nọ một lát – mặt trắng, tóc hoe vàng, râu cá trê đen nhánh, nhìn qua vô cùng bình thường, có điều lại khiến nàng cảm thấy có gì đó không đúng.

Có người giúp, tốc độ xuống núi nhanh hơn rất nhiều. Cả quãng đường dài tiếng người nói chuyện không ngớt. Thái Sứ Lan không cần lên tiếng cũng nghe ngóng được khá khá chuyện xảy ra hai ngày nay.

Ví như phần lớn những người ở đây đều sùng kính vị minh chủ hạ Hịch vô lâm kia, nhưng lại không ai biết hắn ta trông ra sao, tên thật là gì, tuổi tác bao nhiêu, chỉ nói người này xuất thân nhà quan, năm năm trước lần lượt đánh bại mấy kiếm sĩ đệ nhất bấy giờ, đồng thời giết chết minh chủ đương thời vì tội cấu kết với Tây phiên, từ đó nổi danh khắp chốn, được tất cả mọi người yêu mến, có điều lại là rồng thần lộ đầu không lộ đuôi*, rất ít khi xuất hiện ở tông đàn Tây Lăng. Ba năm trước hắn bất ngờ mất tích, hiện tại đột ngột hạ Hịch vô lâm, đây có thể xem là động thái lớn đầu tiên của hắn trong suốt mấy năm qua, khiến cho tất cả mọi người đều vô cùng tò mò, một lòng chạy tới muốn gặp một phen.

(Nguyên văn: Thần long kiến thủ bất kiến vĩ)

Lại nghe chuyện võ đê ở thành Bắc Nghiêm, ai cũng nói đê võ tổn thất nặng nề, ngàn mẫu ruộng tốt bị nhấn chìm, nhưng may có quan phủ địa phương xử trí đúng lúc, sớm nhận ra tình hình nguy hiểm nên kịp thời thông báo cho dân chúng di dời đến chỗ cao. Thành ra số người chết vì lũ chỉ đến trên đầu ngón tay, trong đó có một vị Đồng tri, một vị Thôi quan đã hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng, đồng thời là quan trên của phủ Bắc Nghiêm cho rằng, Bắc Nghiêm tuy gặp đại họa, nhưng thiên tai là thứ không ai tránh được, phủ Bắc Nghiêm trong tình thế nguy cấp ấy đã phản ứng rất đúng lúc, xử trí thỏa đáng, tránh cho bách tính phải chịu thương vong, lúc võ đê Phủ doãn còn đích thân tới hiện trường, sau đó ngày đêm chỉ huy cứu tế, đúng là một vị quan tốt hiếm thấy. Bởi vậy, ông ta đang chuẩn bị báo công cho phủ Bắc Nghiêm, lấy đó làm gương cho các châu huyện lân cận, đồng thời xin phong tước cho hai vị quan viên đã mất.

Thái Sứ Lan nghe xong, mặt không đổi sắc, thờ ơ “Ồ” một tiếng rồi rời đi. Cảnh Thái Lam nằm trong lòng nàng há miệng tròn mắt, thật lâu không nói nên lời.

“Ma ma...” Đợi tới khi hai người tách khỏi đám đông, tiểu tử mới nhỏ giọng nói, “...Không đúng...đều không đúng...”

“Phải.” Thái Sứ Lan nói, “Cướp đoạt công lao, dùn đẩy trách nhiệm, bao che khuyết điểm, đổi trắng thay đen,... Đây đều là sở trường và kỹ năng cần có của đám quan lại ham chức hám tiền.”

Cảnh Thái Lam nghe xong dăm dăm nhìn về phía trước, có lẽ là đang liên tưởng đến những lý do thoái thác khi xưa của bá quan trong triều.

Cùng lúc, Thái Sứ Lan nhạy bén phát hiện rất nhiều tiểu tử trẻ tuổi đều đang đứng bên cạnh của Dung Sở hỏi han tình hình.

“Sử nương tử, nàng có muốn ăn lương khô không?”

“Người bệnh sao ăn được lương khô. Sử nương tử, chỗ ta có thịt bò.”

“Sử nương tử, đây là trái cây đặc thù của vùng núi này, vừa mọng nước vừa thanh mát, nàng ném thử xem sao.”

“Sử nương tử, sắc mặt nàng nhìn không tốt lắm, có phải sợ lạnh không? Nào, khoác thêm chiếc áo choàng này vào.”

Một đám giống đực đang trong thời kỳ hormone tiết ra quá độ, cộng thêm đường xa xa xôi tịnh mịch, khó khăn lắm mới gặp được một mỹ nhân điềm đạm đáng yêu thế này. Tiểu mỹ nhân tuy rằng là hoa đã có chủ, nhưng phu quân nàng suốt cả đoạn đường chỉ biết bế con đi một bên, đến một câu hỏi thăm bệnh tình thì cũng không có, căn bản không hiểu nữ nhân là để yêu thương, nhất là nữ nhân xinh đẹp mảnh mai nhường này. Chuyện như vậy, bảo đám thiếu hiệp bọn họ làm sao nhìn nổi?

Thiếu hiệp nha, chính là lưng mạng kiếm bén dạo giang hồ, gặp chuyện bất bình chẳng thể tha, kỳ mã ý tà kiêu, mẫn lâu hồng tỵ chiêu*. Đường đường là một mỹ nhân sắc nước hương trời, vậy mà lại phải chịu sự ghê lạnh của phu quân. Chuyện này vô luận thế nào, bọn họ cũng phải can thiệp.

(Kỳ mã ý tà kiêu, Mẫn lâu hồng tỵ chiêu: Hai câu thơ trích trong “Bồ Tát man” kì 4 – Vi Trang)

Dịch: Cười ngửa tựa bên thành cầu, Áo đỏ vẩy khắp lầu cao)

Màn trình diễn cảnh ân cần chăm sóc này càng ngày càng đặc sắc. Lúc này, vị “phu quân không hiểu phong tình” là Thái Sứ Lan đang hướng ánh mắt lạnh lùng về phía cánh thương của Dung Sở, nơi đám thiếu hiệp đang qua lại tấp nập như rước đèn kéo quân.

“Ma ma...” Cảnh Thái Lam mở to hai mắt, không rõ vì sao Quốc công tự dung được mềm mại đến thế.

“Cảnh Thái Lam, cái này con nhất định phải nhớ kỹ.” Thái Sứ Lan nói, “Xinh đẹp không chỉ có nữ nhân, mà còn có nhân yêu.”

“Nhân yêu” nào đó đang nằm trên cánh thương nghe xong không khỏi ho nhẹ một tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Sử Nương Tử

Editor: Imelda Phạm

Đêm đó, đoàn người xuống tới chân núi, dừng chân nghỉ ngơi trong một trấn nhỏ tên An Khê. Lúc này, Thái Sử Lan mới biết, hóa ra bọn họ đã bị nước cuốn tới hạ du sông Nghi Hà, ra khỏi hành tỉnh Tây Lăng. Nơi này là hành tỉnh An Tây, cách Bắc Nghiêm hơn ba trăm dặm, muốn trở về phải đi thêm sáu, bảy ngày đường.

Nhóm họ đại khái có trên dưới trăm người, vừa đủ bao nguyên một quán trọ. Bấy giờ, các nhà trọ khác trên trấn đều đã kín chỗ, đâu đâu cũng thấy người giang hồ dạt dào phôi kiếm đi đi lại lại, xem ra lực hiệu triệu của cái Hịch vô lâm kia không hề nhỏ. Trong lúc vô ý, Thái Sử Lan còn nghe thấy Vương Mãnh và Văn Kính thì thầm với nhau, nói lần này phần thưởng mà mình chủ đưa ra là bảo được giúp cái tử hoàn sinh, cho nên mới có nhiều người lao vào như vậy.

Phân nửa thành viên trong nhóm là hoạt động riêng lẻ hoặc thuộc các môn phái nhỏ, chỉ có Thất Hoàn Dao của Vương Mãnh là có chút danh tiếng, bởi vậy, hẳn đương nhiên được đề cử làm thủ lĩnh. Còn Văn Kính kia nghe nói là đạo tặc đất Bắc, một mình hành tẩu giang hồ. Có điều, nhìn mặt hắn có vẻ giống một tên hái hoa tặc hơn.

Mỗi lần Thái Sử Lan nhìn thấy Văn Kính đều cảm thấy toàn thân khó chịu, vì vậy thường tìm cách tránh mặt hắn, có lần, nàng vô ý thấy ánh mắt Dung Sở nhìn kẻ kia hình như cũng có chút kỳ quái – Phải chăng hắn đã phát hiện điều gì?

Lúc dừng chân nghỉ lại quán trọ, “một nhà ba người” của Thái Sử Lan được phân một phòng, cách đó một gian là phòng của Văn Kính, tiếp theo là Vương Mãnh. Lại nói, hai người này có vẻ rất hợp ý nhau, mỗi khi ăn xong cơm tối đều lập tức cùng nhau vào phòng tán dóc.

Thái Sử Lan, Dung Sở và Cảnh Thái Lam ăn cơm trong phòng, có điều không mấy yên ổn. Tiểu nhị cứ chốc chốc lại gõ cửa, nói mấy câu đại loại như: “An công tử mới vừa mua son, sai tiểu nhân mang tới tặng Sử nương tử.”, “Vương công tử sai tiểu nhân mang tới cho Sử nương tử một chén chân giò hầm cải trắng để bồi bổ thân thể.”, “Lý công tử sai tiểu nhân đem đến cho Sử nương tử một bát súp...”

Kết quả, “Sử nương tử” thẳng tắp nằm trên giường, cái gì cũng không cần ăn – Tức đến no luôn rồi!

Cảnh Thái Lam vui vẻ gẩy gẩy cải trắng qua một bên, ngồi gặm chân giò, cuối cùng dùng bát súp làm món tráng miệng. Thái Sử Lan ngồi cạnh khẽ nhếch khóe môi, tâm trạng vô cùng tốt.

Thế nhưng, nàng lập tức hướng ánh mắt chán ghét về phía mấy hộp son phấn – “Phu quân” ta đây còn đang sờ sờ trước mặt, vậy mà các người lại dám xum xoe nịnh nọt một cách trắng trợn như thế, rốt cục có để đại gia vào mắt không hả? Chắc chắn nhân phẩm mấy kẻ này đều không ra làm sao.

Dung Sở ngấm nhìn nụ cười hiếm hoi của nàng, cảm thấy thi thoảng “thái y ngu thân”* một lần có lẽ cũng tốt.

(*thái y ngu thân: Truyền thuyết thời Xuân Thu có một lão Lai tử rất hiểu thuận, 70 tuổi còn mặc quần áo sặc sỡ màu để chọc cười cha mẹ. Sau thành diễn cổ chỉ sự hiểu thuận của con cái. ở đây, tác giả dùng cụm này theo nghĩa Dung Sở ăn mặc y phục nữ nhân để chọc cười Thái Sử Lan)

Đúng lúc này, Thái Sử Lan bỗng nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

“Đi đâu thế?”

“Xuyt xuyt.”

“Trong phòng cũng được mà.”

“Người thấy nam nhân nào lại đi tiểu trong phòng hay không?”

...

Dung Sở yên lặng chống cằm, vẻ mặt đăm chiêu – nữ nhân này, sẽ không thật sự nghĩ mình là nam nhân đấy chứ?

Đợi đến khi Cảnh Thái Lam bò lên giường, Dung Sở bỗng vươn tay nâng mặt nó, tình chân ý thiết mà rằng: “Người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nam nhân chúng ta trước mặt nữ nhân nhượng bộ hay tạm thời lép vế, chẳng qua cũng chỉ vì sủng ái nàng mà thôi.”

“Bao gồm cả việc trở thành thê tử sao?” Cảnh Thái Lam ngây ngô hỏi.

“Hôm nay người già làm thê tử của nàng, ngày mai nàng trở thành thê tử thật sự của người. Có bỏ ra mới có thu về.”

“Ha ha.” Cảnh Thái Lam cười lớn.

“Người cũng tán thành sao?” Dung Sở mỉm cười dịu dàng.

“Ma ma nói với ta.” Cảnh Thái Lam cắn cắn đầu ngón tay, “Ha ha, ở chỗ ma ma, như thế này nghĩa là xéo mẹ đi!”

“...”

Thái Sử Lan đương nhiên không phải ra ngoài đi tiểu. Trong lòng nàng này giờ vẫn mơ hồ vang lên báo động. Phía trước nàng lúc này là Văn Kính. Sau khi ra khỏi phòng, hắn tùy tiện lượn quanh một vòng, cuối cùng bước vào phòng Vương Mãnh.

Thái Sử Lan đứng ngoài hành lang quan sát bóng lưng hai người in trên giấy dán cửa sổ. Người có vóc dáng tương đối vạm vỡ kia là Vương Mãnh, không biết đang nghe chuyện gì mà cười đến nổi cúi gập cả người.

Cái bóng cao gầy còn lại đương nhiên là của Văn Kính. Hắn ta hơi nghiêng mình, thắt lưng hơi cong xuống, tư thế này khiến Thái Sử Lan cảm thấy vô cùng quen thuộc. Nàng lặng lẽ tiếng lên một bước, ghé sát người xuống dưới cửa sổ.

Giọng nói oang oang của Vương Mãnh truyền tới, “...Ta và Văn đệ mới gặp mà như đã thân. Nếu như một ngày gặp được mình chủ, ta chắc chắn sẽ tiến cử Văn đệ với Ngài...”

Sau đó là tiếng cảm tạ của Văn Kính. Hắn giống như hơi khó xử, ha ha cười hai tiếng, sau đó nhỏ giọng, nói: “Vương huynh, đệ biết huynh kính ngưỡng vị mình chủ kia, có điều, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*. Chỉ là một mình chủ Lục Lâm đất Bắc, đâu đáng để một anh hùng như Vương huynh đây coi trọng đến thế. Ngược lại, tiểu đệ có một đường đi tốt hơn, nguyện ý giới thiệu với Vương huynh...”

(*thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn)

“Cái gì?” Giọng nói Vương Mãnh có vẻ không thoải mái lắm, “Rốt cục là chuyện tốt cỡ nào? Nói ta nghe xem?”

Văn Kính do dự một lát, sau đó vòng vo chuyển trọng tâm câu chuyện, nói: “Cái này không vội. Đêm nay tiểu đệ tìm Vương huynh là có chuyện quan trọng cần nói. Không biết Vương huynh có để ý cập phu thê mới gia nhập hôm nay hay không? Đệ cảm thấy bọn họ có chỗ bất thường.”

“Hử?” Vương Mãnh cao giọng hỏi. Bên ngoài, ánh mắt Thái Sử Lan dần trở nên lạnh lẽo.

“Theo như tiểu đệ quan sát, hai người này rất giống một đôi đạo tặc mà phủ Bắc Nghiêm đang ngầm truy bắt. Đệ có một người bạn ở phủ Bắc Nghiêm, hắn từng nhờ đệ và đồng đạo đất Bắc chú ý tìm giúp đôi nam nữ này. Hai kẻ kia giết người cướp của, gian dâm nam nữ,... không chuyện ác nào không làm. Hơn nữa, đệ còn nghe nói trận lụt lần này ở Bắc Nghiêm cũng là do bọn chúng quấy phá. Bởi vì...hai kẻ này từng lấy trộm một số đồ vật quan trọng của quý nhân, quan phủ không muốn để lộ chuyện, vậy nên mới bí mật truy bắt, hơn nữa còn treo thưởng ngàn lượng hoàng kim, nghe nói là bàn giao tại chỗ, ngoài ra còn ban tặng nhiều thứ khác, muốn nữ tử có nữ tử, muốn kim ốc có kim ốc, dù cho muốn một chức quan, ví như Quân úy hay Điền sử, đều không thành vấn đề. Huynh nghĩ xem, tiền tài mỹ nữ, xuất thân chính thống, hết thảy đều dễ như trở bàn tay, so với việc chém giết trên giang hồ chẳng phải tốt hơn hay sao?”

Câu nói sau cùng âm lượng rất bé, giống như đang xúc động. Vương Mãnh hình như bị lời này kích động, đứng yên tại chỗ một lúc, sau đó bỗng nhảy tót lên.

Hắn lập tức hạ giọng, nói nhỏ: “Nghe khẩu khí của đệ, dường như là người trong quan phủ?”

Văn Kính tỏ vẻ khó xử, đáp: “Phải...mà cũng không phải.”

“Văn đệ.” Giọng nói Vương Mãnh mang ý không vui, “Mọi người tuy rằng bèo nước gặp nhau, nhưng mới quen mà như đã thân. Vương mỗ thật lòng đối đãi với đệ như huynh đệ trong nhà. Đã là huynh đệ thì phải thẳng thắn với nhau, bây giờ đệ ở đây áp a áp úng, bảo Vương mỗ làm sao mà giúp được?”

Văn Kính im lặng một lát, cuối cùng hạ quyết tâm, nói: “Vương huynh mặc dù xuất thân võ lâm, nhưng tiểu đệ đã tra qua, tổ tiên Vương huynh từng có người làm quan, có điều bị kẻ gian hãm hại, cùng đường mới phải vào rừng làm cướp. Lại nói cùng là xuất thân nhà quan, tiểu đệ cũng không dám giấu. Tiểu đệ quả thực được xem là người trong quan phủ, chẳng qua không phải người mà kẻ khác có thể sánh với.”

“Là sao?”

“Tiểu đệ xuất thân từ Tây Cục, không biết Vương huynh đã từng nghe qua? Trước kia bọn ta tương đối bí ẩn, nhưng mà mấy năm gần đây, Chỉ huy sứ mới nhậm chức đã thay đổi sách lược đối ngoại, bây giờ hắn là hơn phân nửa người đều đã biết đến chúng ta.” Văn Kính ha ha cười lớn, lộ ra giọng nói như vịt đực, “Chính là Tây Cục – một phần của đại nội hoàng cung, trực thuộc đường kim bệ hạ, do đích thân Khang vương quản lý.”

“Tây Cục!” Vương Mãnh khiếp sợ lập lại, sau đó không còn phản ứng nào khác.

“Vương huynh,” Văn Kính đặc ý nói, “Gia tộc huynh vào rừng làm cướp, hắn là nhớ nhung vinh quang trước đây. Bây giờ vận may đã tới, danh dự dòng họ sắp sửa trở về. Chỉ cần hôm nay huynh giúp ta bắt cặp vợ chồng kia, lập công lớn cho Tây Cục, sau này làm thêm mấy chuyện, nhất định như điều gặp gió, lên thẳng mây xanh. Có khi thành tựu về sau còn vượt xa tiểu đệ ấy chứ. Ha ha ha...”

“Choang”

Tiếng vỡ đồ dường như khiến cho Văn Kính giật mình, tiếng cười lập tức ngừng lại. Thái Sử Lan núp dưới bệ cửa lặng lẽ đưa tay nắm lấy Gai Nhân Gian.

Gai Nhân Gian cho tới bây giờ đều được nằng dùng ba lớp vỏ bọc buộc chặt lên cánh tay. Kể từ khi biết lũ lụt có thể xảy ra, nằng càng cẩn thận giữ nó bên người, vậy nên dù cho xiêm y bị va đập rách nát, Gai Nhân Gian vẫn cứ bình an vô sự như thường.

Trong phòng vọng ra tiếng ly rượu bị bóp nát, sau đó là âm thanh gầm gừ của Vương Mãnh.

“Hóa ra là đám cho Tây Cục!” Hắn đập mạnh lên mặt bàn, quát: “Cút! Cút ra ngoài!”

“Vương huynh...huynh...” Văn Kính dường như cũng không nghĩ tới chuyện Vương Mãnh sẽ đột nhiên phản ứng mạnh như vậy, ấp úng không nói thành lời, “Huynh đây là...Huynh đây là...”

“Hoạn quan!” Vương Mãnh thấp giọng chửi. Bóng người trên ô cửa run rẩy, có lẽ là do không nén được lửa giận, “Lại còn muốn ta là việc cho Tây Cục các người? Tây Cục các người là cái thứ gì? Gian thần! Hoạn quan! Vô liêm sỉ! Không biết đã hại chết bao người vô tội, vậy mà còn dám ở đây hạ nhục chúng ta!”

“Vương Mãnh, người đừng có không biết tốt xấu!” Văn Kính giận dữ, “Tây Cục có thân phận cỡ nào, há có thể để người nhục mạ như vậy!”

“Ta cứ chửi đấy, thì sao nào?” Vương Mãnh cười nhạt, “Không phải Tây Cục mệnh danh là tổ chức hắc ám bậc nhất sao sao? Không phải mệnh danh là nơi có mạng lưới tin tức rộng nhất sao? Tại sao không điều tra ra tổ tiên nhà ta khi xưa là do một tổ chức bí mật giống như Tây Cục hãm hại, chịu tra tấn tới nỗi suýt nữa mất mạng, khó khăn lắm mới có thể bãi quan trở lại quê nhà, lúc lâm chung đã dặn dò con cháu nhất định không được làm quan, cũng không cho phép bọn ta bức bách dân lành, mưu hại trung thần, giết người cướp của, bán mạng làm chó săn cho triều đình! Văn đệ, hai chúng ta dù sao cũng từng rất ân ý với nhau, người cũng chưa phải quá mức sai lầm. Vậy nên, hôm nay ta giữ lại cho người một mạng, người đừng nói gì nữa, mau đi đi!”

Văn Kính sững sờ hồi lâu, sau đó cười lạnh, “Đạo bất đồng bất tương vi mưu*, nếu đã vậy, chúng ta biệt ly từ đây!”

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu: ý nói người không cùng chí hướng thì không thể hợp tác với nhau)

Vương Mãnh cười nhạt, cầm vỏ rượu lên, trực tiếp tu.

Văn Kính xoay người rời đi, Thái Sứ Lan cũng chậm rãi đứng dậy.

Bóng người Văn Kính vừa biến mất khỏi cửa sổ, bỗng nhiên tiếng tay áo quất gió vang lên, ngay sau đó là tiếng giấy dán cửa bị xé rách, mấy cánh hoa mai cũng không chịu được sức gió, chầm chầm rơi xuống. Một màu đỏ tươi nhuộm đỏ ô cửa.

Mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào chóp mũi, nhưng Thái Sứ Lan trước sau không hề nhúc nhích.

Tiếng kêu thảm thiết, gián đoạn của Vương Mãnh truyền tới, “Người...người...”

“Người tha ta một mạng, nhưng ta không định giữ lại mạng của người.” Văn Kính cười nhạt, “Người đã biết đến Tây Cục, chẳng lẽ lại không hiểu tác phong của bọn ta hay sao? Nếu đã đàm phán không được, há có thể không giết người diệt khẩu?”

Hắn vung tay, thân thể Vương Mãnh theo đó văng xuống dưới giường. Qua song cửa sổ, Thái Sứ Lan thấy Văn Kính nhét thi thể của Vương Mãnh xuống dưới gầm giường, sau đó nhảy lên, tung cước đá bay cửa sổ.

Thái Sứ Lan cả kinh, cho là hắn đã phát hiện ra mình, nhưng tiếp đó Văn Kính lại không có hành động gì khác. Sau khi đá bay cửa sổ, hắn lại nhảy xuống, có lẽ là muốn tạo hiện trường giả mà thôi. Thái Sứ Lan thừa dịp hắn không để ý, vội vã rảo bước rời đi.

Nàng chạy nhanh về phòng, toan bảo Dung Sở và Cảnh Thái Lam mau chóng lên đường, vừa chạy vừa nghĩ xem làm thế nào mới có thể trốn thoát. Hồng của Dung Sở cần ít nhất ba ngày mới có thể tạm phục hồi, ngày mai mới có thể miễn cưỡng bước đi. Lúc này cho dù bọn họ muốn chạy, cũng không cách nào chạy xa.

Còn chưa kịp về đến nơi, đã nghe tiếng bước chân dồn dập hướng tới phía phòng mình, Thái Sứ Lan không khỏi giật mình – Lẽ nào Văn Kính đã bắt đầu ra tay rồi sao? Nhanh như vậy?

Thái Sứ Lan bình tĩnh quan sát, sau mới nhận ra không phải vậy. Mấy người kia không đi cùng nhau, mà là trước sau đơn độc bước ra từ chính phòng mình, chẳng qua tình cờ chạm trán nơi hành lang gấp khúc mà thôi. Bọn họ nhìn thấy người khác thì ha hả cười lớn, đều tỏ vẻ xấu hổ.

Thái Sứ Lan nghiêng mình trốn sau cây cột, nghe thấy một người trong đó nói: “Ha ha...Tôn huynh, huynh cũng ra ngoài tản bộ sao?”

“Ha ha, tản bộ, tản bộ.”

Mấy người đi được vài bước, lại dừng lại nhìn nhau.

Lát sau, vẫn là thiếu niên ban nãy lên tiếng trước: “Cái này...Tôn huynh, không phải huynh tới chỗ Sứ nương tử đấy chứ!?”

Thiếu niên họ Tôn kia cười lạnh, nói: “Thì sao? Lẽ nào người cũng thế?”

“Tôn huynh.” Thiếu niên kia móc ra một tờ giấy, “Cái này...trung tư đơn phương người ta là không tốt đâu. Ở đây ta có giấy mời của Sứ nương tử.”

“Ta cũng có.” Thiếu niên họ Tôn kia lập tức móc ra một tờ giấy giống hệt, nói.

Mấy người còn lại cũng rối rít, “A, ta cũng có!”

Một loạt giấy mời được móc ra, mọi người tần ngần nhìn nhau. Qua một lúc lâu, thiếu niên họ Tôn mới nói: “Có lẽ Sứ nương tử thấy chúng ta ân cần chu đáo, có ý chọn ra một người làm phu quân tương lai nên mới gọi tất cả cùng đến?”

Mọi người im lặng, lát sau thiếu niên kia mới đáp: “Nếu đã vậy thì cùng đi. Thật ra mà nói, tuy ta thương yêu Sứ nương tử, nhưng không có ý cưới nàng làm thê hay nạp nàng làm thiếp. Nhà ta là danh môn Tây Thiểm*, không thể cưới người từng được gả. Chẳng qua gặp dịp thì chơi mà thôi, chắc chắn sẽ không tranh giành với chư vị huynh đệ.”

(nguyên văn: 西陲, có lẽ là tên gọi ban đầu của tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc hiện tại. Ai biết rõ hơn thì comment bên dưới giúp Imel nhé!)

“Ta cũng thế.”

“Ta cũng thế.”

Đám người còn lại nhao nhao hòa theo, sau đó nhìn nhau một hồi, cười lớn: “Như vậy xem ra cũng tốt. Mọi người chơi đùa cùng nhau càng thú vị. Có nhiều người cũng dễ dàng xử lý mọi chuyện, nếu như Sứ Thái kia không đồng ý, chúng ta vừa hay người đông thế mạnh, cứ đánh hấn một trận rồi trôi lại là xong, coi như chút giận thay Sứ nương tử, đồng thời tránh việc hấn cản trở chúng ta chơi đùa.”

“Được đó! Được đó!” Đường như cả bọn đều cảm thấy như vậy rất thú vị, ha hả cười, cùng nhau đi tới phòng Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan đứng trên hành lang cũng “ha ha” hai tiếng.

Đúng là một lũ súc vật!

Dụ dỗ vợ của người khác cũng được, cướp đoạt, cưỡng bạo cũng chẳng sao, đằng này còn muốn thay phiên chơi đùa. Thay phiên chơi đùa cũng thôi đi, lại còn muốn đánh trượng phụ của người ta. Đánh trượng phụ của người ta cũng mặc đi, nhưng còn muốn trói trượng phu người ta ở cạnh xem mình chơi đùa.

Hành xử như vậy, so với Tây Cục cũng chẳng phân cao thấp.

Những “hiệp khách thiếu niên” này còn cho rằng việc làm của chúng là có lý do rất mực đường hoàng – “đồng cảm với mỹ nữ, dạy dỗ tên phu quân vô lương tâm” – vậy nên càng thêm yên lòng hả dạ đi thi hành.

Quả nhiên, bất luận xưa nay, kẻ yếu luôn luôn phải chịu thiệt.

Có điều, không biết Dung Sở rốt cục muốn chơi trò gì với lũ vô liêm sỉ này đây?

Thái Sứ Lan xoay người, vào phòng theo đường cửa sổ. Nàng vừa mở cửa, liền nghe tiếng người nói chuyện truyền ra.

“...Sao ngươi dám khi dễ Sứ nương tử?”

“Thiếu hiệp, cứu ta!” Hình như đây là giọng Dung Sở.

Thái Sứ Lan ngó đầu nhìn vào, thấy trước giường có một thiếu niên, y phục hần đã cời hơn nửa, vẻ mặt dâm loạn, cả người nghiêng về phía trước.

Dung Sở một tay chống xuống giường một tay lấy áo che mặt, thân thể ngã về phía sau, cả người run rẩy, tóc đen tung bay, nhìn qua vô cùng yếu đuối đáng thương. Hắn một mặt kéo chăn che người, mặt khác hướng cửa hô lên: “Thiếu hiệp, cứu ta...”

Đứng trước cửa là một thiếu niên, bộ dáng xem chừng là vừa tới nơi, thấy cảnh này không khỏi giận dữ, nắm lấy chậu gỗ trên kệ đánh tới.

Thái Sứ Lan thật muốn đập đầu vào tường một cái...

“Rầm” một tiếng, Thái Sứ Lan nhìn vào – được lắm, tên háo sắc* kia bị chậu gỗ đánh cho bất tỉnh, nhanh chóng ngã quỵ trước giường.

(Bản gốc tác giả dùng Đổng Đồ Từ. Đổng Đồ Từ vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc [một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc xưa]. Đổng Đồ Từ ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cố xích mích giữa Đổng Đồ Từ và Tống Ngọc. [Ai muốn đọc vui lòng kéo xuống cuối chương.v.v])

Vị “thiếu hiệp” kia nhanh nhẹn chạy tới, ngồi xuống bên người Dung Sở, đang tính dang tay muốn ôm lấy “Sứ nương tử” để dịu dàng dỗ dành. Đúng lúc này, Dung Sở giơ tay che mặt, hoảng hốt hô lên: “Sợ...”, sau đó đẩy thân người thiếu niên bị đánh toác đầu ra.

Người nọ theo bản năng bước lên đón lấy, nói: “Sứ nương tử chớ sợ, đại tiểu sinh cứu nàng...”, nói xong toan đá văng tên xúi quẩy kia đi, nhân lúc mỹ nhân kinh hãi khóc như lê hoa đài vũ* mà ôm ấp một phen, ai ngờ đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói.

(*lê hoa đài vũ: * Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con

gái).

Hắn cúi đầu nhìn xuống. Từ bên sườn tên đã ngắt xiù, một cánh tay trắng nõn thò ra, ánh bạc lóe sáng trong đêm, lưỡi dao mỏng dính như hàng mày mới sửa của mỹ nhân đang chậm rãi cắt lên gân xanh trên tay hắn.

“Phụt”

Kỳ thật không có một âm thanh nào phát ra, chỉ là không hiểu tại sao, hắn giống như nghe thấy tiếng gân tay bị cắt đứt, hay chẳng chính là mộng tưởng ngao du giang hồ, anh hùng mỹ nhất, hết thảy đều tan biến trong chớp mắt.

Lưỡi dao kia vẫn không ngừng lại, giống như nước sông chảy qua, lướt ngang cổ tay trái của hắn.

Mùi máu tanh nhàn nhạt lan ra khắp phòng. Chẳng qua chỉ là mấy giọt máu nhỏ nhoi, thế nhưng hắn lại lăn ra bất tỉnh.

Có trời mới biết, với một người trong giang hồ, thứ hôm nay bị phá hủy đầu đơn giản là hai cái gân, mà chính là toàn bộ hi vọng về tương lai tươi đẹp.

Thái Sử Lan trèo vào từ cửa sổ, Dung Sở quay sang nhìn nàng, không bắt ngờ, cũng không tỏ ra khó xử. Hắn tựa người lên gối, ung dung cầm một miếng mít hoa quả lên ăn, hình như là do người bị đập bất tỉnh đưa đến.

Dưới chân giường, hai thiếu niên nằm trên vũng máu, nhưng hắn căn bản không thèm để ý. Ăn xong miếng mít, Dung Sở lại cầm chiếc dao nhỏ vừa dùng để cắt gân tay người ta lên, ung dung sửa móng tay.

“Tóm lại là xảy ra chuyện gì thế?”

Dung Sở tiếp tục ăn mít quả, không để ý tới nàng.

Hỏi, hỏi cái gì mà hỏi? Còn không phải do nàng gây họa hay sao?

Thái Sử Lan nhìn hai kẻ quần áo hở hênh đang nằm sõng soài trên mặt đất. Có điều, kẻ đến sau là vì cứu người, có phải là hơi oan uổng rồi không?

Đúng lúc đó, từ trên người gã thiếu niên kia rơi ra một túi thuốc màu hồng phấn, Thái Sử Lan không cần đoán cũng biết đó là thứ gì, cười khẩy một cái.

Cả lũ đáng chém như nhau!

Thái Sử Lan đem chuyện ban nãy nói với Dung Sở. Nói được một nửa thì đám thiếu niên còn lại cũng đã tới nơi, đang đứng trước cửa thì thảm to nhỏ. Ai cũng đùn đẩy kẻ khác, dường như cảm thấy xấu hổ nên không dám dẫn đầu, ngược lại tạo điều kiện cho Thái Sử Lan có thời gian kẻ xong chuyện chính.

“Có đi không?” Thái Sử Lan hỏi Dung Sở.

Dung Sở ngả người ra sau, lắc đầu, cười dài, nói: “Tại sao phải đi?”

Thái Sử Lan yên lặng nhìn hắn, “Ngươi đã sớm biết rồi có đúng không?”

Bây giờ bình tĩnh nhớ lại, nàng mới nhận ra điểm khiến mình cảm thấy bất thường ở tên Văn Kính kia – chính là hàng râu đen nhánh của hắn! Một người có mái tóc hung vàng, râu mép làm sao có màu như vậy? Cái kỹ thuật dịch dung này cũng quá không khoa học rồi!

“Bây giờ chúng ta tính sao?”

Dung Sở cười cười, tiếp tục ăn mít hoa quả, sau đó hỏi nàng, “Ăn thử một miếng. Mít này ướp cũng được lắm, có điều hơi nhiều quế hoa.”

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hắn – có người toác đầu chảy máu nằm dưới chân mà vẫn có thể ăn ngon như vậy? Quả nhiên, nhân yêu đều là một lũ biến thái.

“Văn Kính không chỉ có một mình.” Dung Sở nói, “Với tác phong hành sự của Tây Cục, bọn chúng rất ít khi đơn độc thi hành nhiệm vụ. Vậy nên, hắn đứng ra thăm dò Vương Mãnh, chứng minh hắn không vội giết người. Nếu như bây giờ chúng ta rời đi, ngược lại sẽ là đánh rắn động cỏ.”

“Trước đó ngươi đã nhìn ra lai lịch của hắn rồi?”

“Trên người đám hoạn quan Tây Cục có mùi nước tiểu.” Dung Sở hơi hột nói.

“Kiêu Chi huy sứ của Tây Cục và ngươi không phải rất thân thiết sao?” Nàng hỏi, “Sao giờ lại muốn giết ngươi?”

“Ai nói Tây Cục muốn giết ta?” Dung Sở cười, “Rõ ràng chúng muốn giết tội phạm mà.”

Thái Sử Lan im lặng. Chuyện quan trường, nàng còn phải học nhiều.

Ngoài cửa truyền đến tiếng “cốc cốc”, đám “khách làng chơi” có vẻ rất lịch sự, rốt cục cũng chuẩn bị xong xuôi, sắp sửa “nhỏ nhả” đi vào, “dịu dàng”

cướp đoạt, “hòa bình” phân chia, cuối cùng là luân phiên “âu yếm”.

Thái Sử Lan nhướn mày, ý hỏi – Người gọi bọn chúng đến làm gì?

Dung Sở mỉm cười, giống như trả lời – Nàng cứ nhìn đi!

“Cửa không khóa...” Đợi cho Thái Sử Lan lần thứ hai leo ra khỏi cửa sổ, Dung Sở chỉnh lại giọng nói, lại giơ tay áo che mặt, đáp bằng giọng líu lo như chim oanh, “Mau vào... Ta sợ...”

Đám thiếu hiệp ngoài phòng nhìn nhau, vẻ mặt vui mừng, lập tức chen lấn xô đẩy tiến vào. Kẻ đi đầu vừa thấy hai người nằm trên đất, “Ah” lên một tiếng rồi dừng lại.

“Vừa rồi hai người này muốn dùng sức với ta...” Thật khó để Dung Sở có thể bắt chước giọng nữ đúng chuẩn. Tuy là hơi uốn éo kiểu cách, nhưng thực nữ trước giờ đều như vậy, cho nên cũng coi như tạm được.

“Thật quá đáng!” Đám người đồng loạt tỏ vẻ phẫn nộ, nhất thời quên mất chính mình cũng định tới đây cưỡng đoạt. Lập tức có kẻ tiến lên, xách hai người kia ném ra ngoài.

Trên nóc nhà truyền đến tiếng tay áo phất phật trong gió. Bởi vì trong phòng quá đông, đám người Văn Kính dự tính tới đây ra tay rồi cục đành phải rời đi.

Dung Sở âm thầm nhếch môi cười.

Hắn hiểu Tây Cục, bọn chúng là những hoạn quan dơ bẩn nhất, đương nhiên phải làm những việc dơ bẩn nhất, dốc hết sức để phát huy cái dơ bẩn kia đến cực hạn. Bọn chúng giống như đám chuột ẩn nấp dưới lòng đất, lấm la lấm lét, tiếc mạng như vàng, không bao giờ tùy tiện xuất động, chỉ khi tập trung thành đàn mới dám gây sự trên quy mô lớn. Trong trường hợp lực lượng không nhiều, thì dù Dung Sở có nằm một chỗ, Thái Sử Lan nhìn qua giống như không biết võ công, bọn chúng cũng sẽ không mạo hiểm.

“Sử nương tử thật có bản lĩnh, một mình hạ gục hai kẻ Lý – Khâu, võ công hẳn không phải hạng xoàng.” Có kẻ trong lòng hoài nghi, lên tiếng dò xét.

“Ta nào có võ nghệ bậc này...” Dung Sở nằm rạp trên đệm chần, tóc dài xổ vai, mượt mà như dòng suối, lộ ra dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, ánh mắt long lanh róm nước, “Là... Là Văn đại hiệp...”

“Văn Kính?” Tất cả giật mình hô lên.

“Ban nãy... Ban nãy Văn đại hiệp không xin phép mà vào thẳng phòng ta...” Dung Sở xấu hổ cúi đầu, “Ta kính sợ, chỉ có thể cố hết sức chống đỡ. Đúng lúc đó, hai vị kia xông vào. Ta đang định kêu cứu, ai ngờ Văn đại hiệp bỗng nhiên tức giận, đánh ngã hai người bọn họ rồi rời đi, còn nói... còn nói...”

“Còn nói cái gì?”

“Còn nói...” Dung Sở “sợ hãi” nhìn sang thiếu niên họ Tôn, sóng mắt kiều mị, “Nói hắn vừa ý ta, Vương đại hiệp cũng vừa ý ta, nên hắn đi trước giải quyết Vương đại hiệp rồi sẽ quay lại. Còn nói... ta chỉ có thể là của hắn... Nếu kẻ khác muốn tranh giành, hắn sẽ làm thịt từng người một... Treo lên cửa lâu cho mọi người nhìn... nhìn hậu quả của việc dám cướp nữ nhân của hắn...”

“Thật là ngạo mạn!” Sắc mặt thiếu niên họ Tôn bùng một cái đỏ rực, rút đao nhảy dựng lên, “Dám khinh thường bọn ta như vậy!”

“Văn Kính một mình hành tẩu giang hồ, trước giờ chưa từng nghe danh, người như vậy mà dám không để anh hùng thiên hạ như Vương đại ca vào mắt?”

“Xem ra hắn cần được dạy dỗ lại rồi!”

“Muốn làm thịt chúng ta rồi treo lên cửa lâu? Ha ha! Không sợ chém gió nhiều quá thì gãy lưỡi hay sao? Các huynh đệ, đi, chúng ta đi mò mạng kiến thức một chút, xem hắn lần lượt làm thịt, treo người chúng ta ra sao?”

Một đám sùng trâu háo thắng rút đao tháo kiếm, toan kéo nhau ra ngoài. Huynh đệ tốt có đồ ngon phải chia nhau, ăn mảnh là không được. Mà đã ăn mảnh còn không biết dọn dẹp lại càng không được, nhất định phải chịu phạt!

“Các vị thiếu hiệp, xin hãy dừng bước...” Dung Sở nghiêng người, bám lấy vạt áo một tên, “Chớ có xúc động. Văn Kính kia... hình như võ công rất cao cường... hơn nữa... Hơn nữa hắn dường như còn có đồng bọn. Bây giờ chư vị liệu linh tìm hắn, vạn nhất gặp phải chuyện gì, bảo ta... bảo ta làm sao yên tâm đây...”

“Võ công cao cường? Có đồng bọn?” Đám thiếu niên nhao nhao xoay người, ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ. Nghĩ kỹ một chút, Văn Kính kia quả thực chưa từng thể hiện qua võ công, nhưng Vương Mãnh lại vô cùng coi trọng hắn, xem chừng chẳng phải kẻ yếu. Lại thêm, nếu như hắn có đồng bọn, vậy sẽ là ai đây? Tất cả nhìn ngang ngó dọc một hồi, ánh mắt dần dần nhuộm đầy hoài nghi.

“Có đồng đảng hay không, chờ xem Văn Kính làm gì tiếp theo sẽ rõ.” Dung Sở che miệng cười, “Hắn nha, võ công đâu thể bằng Vương đại hiệp! Làm sao có thể nói giáo huấn là giáo huấn đây? Nhưng nếu lát nữa Vương đại hiệp thật sự gặp chuyện không may...”

“Phải rồi!” Mọi người bừng tỉnh ngộ ra, “Như thế sẽ cho thấy Văn Kính chắc chắn có đồng bọn giúp sức.”

Đôi mắt thiếu niên họ Tôn sáng lên, “Nương tử không những xinh đẹp mà còn thông minh hơn người. Gặp được nương tử, quả thực là phúc của bọn ta.”

Dung Sở xấu hổ cười, “Thiếu hiệp quá khen rồi.”

Sóng mắt “Sử nương tử” lưu chuyển, giống như mang theo một cái móc câu, câu tới ánh nhìn chăm chú của đám người. Nếu như không phải còn lo nghĩ chuyện của Văn Kính, bọn họ chắc chắn đã nhào tới giường, hung hăng nhào nặn mĩ nhân này một phen rồi.

Thái Sử Lan ngồi dưới cửa sổ, miệng ngâm lá cỏ, nghĩ thầm – gặp Sử nương tử, quả thật có phúc!

Quả thực là đi tìm đường chết!*

(*Trong tiếng Trung, hai chữ Sử – 史, chết – 死 phát âm gần giống nhau, lần lượt là /Shǐ/ và /sǐ/. Vậy nên, câu này của Thái Sử Lan ý nói (mĩa mai) rằng, “gặp Sử (nương tử)” cũng chính là “tìm (đến) cái chết”)

Tất cả mọi người đều yên lặng, bây giờ bọn hán nào có lòng dạ san sẻ mỹ nhân, nếu như tên Văn Kính kia thực sự động được vào Vương Mãnh, vậy mình chạy đi gây sự cũng chẳng được lợi gì. Hơn nữa, bọn hán cũng đâu thể cùng nhau hợp tác, ai dám chắc trong căn phòng này không có đồng bọn của Văn Kính kia?

Dung Sở chẳng qua mới nói một câu, mà đã thành công khơi dậy lòng hoài nghi trong mỗi con người. Trong phòng, ánh mắt ngò vực của đám người quét tới quét lui, khắp nơi tràn ngập mùi vị của sự không tin tưởng.

Một khắc qua đi, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới tiếng hét lớn, “Trời ơi! Chuyện gì xảy ra thế này!”

Đám người vội vã ngó ra, phát hiện Văn Kính lao đảo bước ra từ phòng Vương Mãnh, tay trái máu me đầm đìa, thảm thiết hô lên, “Có chuyện không hay rồi! Ban đêm có kẻ xông vào nhà trọ! Vương Mãnh đại ca đã bị giết!”

Ai nấy nghe xong đều rùng mình một cái, liếc mắt nhìn nhau, thấy vẻ mặt mọi người đều đã tái xanh.

“Hung thủ đâu?” Thiếu niên họ Tôn lấy can đảm nói lớn, “Dẫn bọn ta đuổi theo!”

“Hắn phá cửa bỏ trốn rồi!” Văn Kính đáp.

Mọi người lại rùng mình một cái, vẻ hoài nghi trong mắt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi cùng chắc chắn, “Văn Kính quả nhiên có đồng bọn!”

“Thật là ác độc...” Có người nói nhỏ.

“Làm sao đây...”

“Các vị thiếu hiệp.” Dung Sở trên giường nói vọng ra, “Theo như ngu kiến của ta, trước nay địch ngoài sáng, ta trong tối, đó mới là đạo giành chiến thắng. Chư vị tốt nhất chớ kích động, kéo lại đánh rắn động cỏ. Trước tiên hãy cứ đối xử với Văn Kính như trước, tránh khiến hắn nghi ngờ mà chớ cùng rút gươm tổn thương chư vị, sau đó chúng ta âm thầm điều tra, tìm ra vây cánh của hắn, đợi khi tới thành Bắc Nghiêm thì giao cho quan phủ xử lý. Người này chắc chắn từng có án kiện, đảm bảo không phải đạo tặc mai danh ẩn tích gì đó. Còn về phần chư vị, không những bắt được tội phạm, còn có công đem hắn giao lên bên trên, quan phủ đại nhân thấy chư vị anh minh gan dạ, nhất định cân nhắc chuyện mời các vị nắm giữ những chức quan còn thiếu.”

Đám người nghe thế ánh mắt sáng ngời – Quả là diệu kế!

Vừa an toàn, vừa có thể lập công, còn không tốn chút sức lực mà lừa được Văn Kính vào tròng, chút xíu nguy hiểm cũng không có, ngu gì không làm theo!?

“Sử nương tử đúng là tuệ chất lan tâm*.” Thiếu niên họ Tôn mặt mày rạng rỡ, đi tới nắm tay Dung Sở, “Một đóa hoa xinh đẹp động lòng người như nàng, ta thực sự có vài phần tâm tư, thật lòng thật dạ muốn lấy nàng làm thiếp...”

(*tuệ chất lan tâm chỉ người vừa thông minh, sáng suốt; vừa cao nhã, thanh khiết như hoa lan.)

“Rầm” một tiếng, cửa bật mở ra, gió lạnh ủa tới. Trước cửa là dáng người như ngọc của “Sử gia tước công”. Chàng mặt không đổi sắc nhìn một đám sắc lang, nói: “Nửa đêm nửa hôm, chư vị từ khắp nơi kéo tới phòng ta là có ý gì?”

Thiếu niên họ Tôn thu lại móng vuốt, tự mình phui phui vạt áo, ha ha cười hai tiếng. Hắn còn chưa kịp nghĩ ra lý do, Dung Sở đã nũng nịu nói: “Vừa rồi nghe nói Vương Mãnh đại ca bị giết, chư vị thiếu hiệp lo thiếp cũng bị sát nhân làm hại nên mới tới đây, tiện thể bàn bạc đối sách.”, nói xong còn “liếc mắt đưa tình” với đám người.

Hàng mi nàng cong vút, ánh mắt trong veo như mặt nước mùa thu, nhẹ lướt một cái, liền lộ ra vô hạn phong tình, giống như đang muốn nói rằng: “Thiếu hiệp, trước tiên chàng hãy chịu thiệt một chút, đợi khi có cơ hội, thiếp sẽ...”

Một lũ sắc lang vừa nghĩ vậy, tâm tình không khỏi nhộn nhạo, toàn thân như có lửa nóng thiêu đốt, lập tức ngừng đầu ưỡn ngực, nói: “Đúng thế, đúng thế. Bọn ta tới đây bảo vệ Sử nương tử, tiện thể bàn bạc kế sách bắt địch.”

“Ồ! Vậy giờ tại hạ đã trở về, không dám làm phiền chư vị bảo vệ nương tử của ta nữa.” Thái Sử Lan nhấn mạnh hai chữ “của ta”, sau đó bước qua, ôm lấy Dung Sở, “Vương Mãnh đại ca bị giết, Văn Kính đại ca đang tìm chư vị giúp đuổi bắt hung thủ, các vị mau đi đi!”

“Phải, phải.” Đám thiếu hiệp cười cười, vẻ mặt nhạo báng, “Sử huynh không biết võ công, vẫn là nên ở đây chăm sóc kiều thê cho tốt.” vừa nói vừa hướng ánh mắt thèm muốn lần đồ kị về phía cánh tay đang ôm chặt vòng eo mỹ nhân của “Sử gia tướng công”, giống như chỉ hận không thể chặt nó ra làm mười bảy, mười tám khúc.

Đến khi tất cả đã rời đi, trong phòng rơi vào một hồi yên tĩnh.

Một lát sau...

“Tránh ra!” Tiếng Thái Sử Lan.

“Hả?” Tiếng Dung Sở.

“Ta nói ngươi tránh ra!”

“Là nàng tự ôm ta!”

“Tránh ra!” Thái Sử Lan bắt đầu đẩy móng vuốt của Dung Sở ra – nàng chỉ là giả bộ ôm tên kia một lát, người vừa đi liền thả tay. Ai ngờ hắn chẳng biết từ khi nào đã tự dùng dây lưng của mình cột chặt lên người nàng...

“Xuyt, đừng xé. Có người nhìn.”

Thái Sử Lan ngẩn ra, nghi ngờ nhìn ra bên ngoài.

“Xuyt...xuyt...” Dung Sở uể oải lên tiếng, nghe không giống như đang căng thẳng, ngược lại giống như cho trẻ con đi tiểu. Xuyt hết vài tiếng, cả người giống như không xương tựa vào Thái Sử Lan.

Ai...thật thoải mái!

Ta biết mà, nữ nhân này thoát nhìn cứng rắn, kỳ thực da thịt so với người khác lại càng mềm mại, càng trơn bóng. Tỷ như vòng eo nhỏ nhắn duyên dáng này, êm ái như suối chảy, một khi đã dựa vào là chẳng thiết thoát ra, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon. Còn có cánh tay của nàng, vừa rồi dùng sức ôm lấy hắn, tuy rằng hơi ngược lẽ thường, nhưng dù sao vẫn là lần đầu chủ động, nếu như hắn không nhân cơ hội lợi dụng một chút, thì biết chờ bao lâu mới có lần sau?

Thái Sử Lan cảnh giác nhìn quanh, phát hiện không có bất kỳ nguy hiểm nào, vừa cúi đầu nhìn xuống, liền thấy người nào đó dựa vào hông nàng, đôi mắt khép hờ, như ngủ như không, trên môi là nụ cười dâm đãng.

Thái Sử Lan đứng bật dậy, không quan tâm ai kia vẫn bị buộc trên người mình.

Nhưng Dung Sở lại không vì vậy mà đập đầu xuống giường, cũng không bởi nàng bước đi mà ngã lăn xuống đất. Thái Sử Lan vừa đứng lên, hắn đã mở bừng mắt, khỏe môi nhếch lên, tay kia vút qua một cái, ánh đao lóe sáng, đoạn vải buộc loạn ban nãy lập tức bị cắt đứt. Hắn ung dung nằm xuống, nhìn vào bóng lưng thẳng tắp của người nào đó, vươn tay vẫy vẫy, “Tới đây! Ngủ!”

Lại tiếp: “Ban nãy cũng đâu phải ta chiếm tiện nghi nàng.”

“Không sao.” Thái Sử Lan nói, “Ngươi là thê tử của ta, chiếm chút tiện nghi thì có gì khó hiểu.”

“Vậy phu quân mau mau lên giường đi ngủ.” Dung Sở như cười như không xốc chăn lên.

Khỏe môi Thái Sử Lan khẽ nhếch lên, đang chuẩn bị cầm bát canh uống dở trên bàn đổ xuống giường, rồi đi sang ngủ cùng Cảnh Thái Lam, bỗng nhiên nhận ra tuy rằng Dung Sở đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Cùng lúc đó, trong lòng nàng cũng vang lên báo động, dù rằng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, nhưng vẫn có cảm giác kẻ địch đang ở gần.

“Được.” Thái Sử Lan ôm lấy Cảnh Thái Lan đang nằm trên giường nhỏ, nhét vào lòng Dung Sở, “Nương tử, hài tử nửa đêm đói sữa, nàng còn phải cho con ăn, thật khiến nàng chịu khổ rồi. Để không ảnh hưởng tới giấc ngủ của nàng, ta đành chịu chút oan ức, sang chiếc giường nhỏ kia ngủ tạm một đêm. Lát nữa nàng nhớ tự mình vắt sữa, kéo lại căng tức khó chịu.”

Ý cười trên môi Dung Sở cứng đờ.

Thái Sử Lan nghiêm trang nhìn hắn.

Trên mái nhà truyền tới âm thanh rất nhỏ.

“Sử nương tử” mấp máy miệng, sau đó cười một tiếng, ôm lấy “hài tử”, dịu dàng nói, “Vâng, phu quân.”

...

Phu quân đại nhân bình thân lên giường đi ngủ, Sứ nương tử cũng không có vất vả, âm thanh trên mái nhà rất nhanh biến mất.

Sáng hôm sau, Thái Sứ Lan tỉnh giấc ngồi dậy, nhìn sang giường bên kia, thấy hai nam nhân một lớn một nhỏ đang nằm ngửa người, đôi chân mập mạp của Cảnh Thái Lam gác lên bụng Dung Sở, bàn tay Dung Sở nắm tóc Cảnh Thái Lam.

Xem ra, nam nhân dù tôn quý tuần mỹ tới đâu, rốt cục vẫn không sở hữu “dáng ngủ tuyệt trần”.

Nhưng cũng còn may là cả hai người họ không ai ngứa to. Đương nhiên, nếu thực sự ngứa, Thái Sứ Lan chắc chắn không ngại mà xách hẳn ra ngoài phơi dưới ánh trăng.

Bữa sáng được đưa tới như thường lệ. Thiếu niên họ Tôn kia mang đến đủ loại bánh bao lần điểm tâm đặc biệt tinh xảo. Thái Sứ Lan uống canh tuyết liên nấu với ngân nhĩ, vừa cho Cảnh Thái Lam ăn sùi cào, vừa trao đổi với đứa con đầu to của mình: “Xem ra Tôn thiếu hiệp thực sự nhìn trúng công công của con rồi.”

“Cho phép nha!” Cảnh Thái Lam nhồm nhoàm nói.

Thái Sứ Lan gật đầu tán thành.

Chỉ khổ cho người nào đó vừa bị bán rẻ, vừa chưa kịp ăn điểm tâm đã phải lao động cực khổ là Dung Sở.

Trong căn phòng còn mờ tối, Dung Sở hơi cúi đầu, kể khổ với Tôn thiếu hiệp.

“...Đêm qua ta ngủ không yên giấc. Phu quân ta cực kỳ thô lỗ, tiếng ngứa như trâu, khiến ta trần trọc mãi, rồi lệ đến tận bình minh...”

“Sứ nương tử chớ lo.” Tôn thiếu hiệp đau lòng nhìn gương mặt giai nhân ẩn hiện dưới làn tóc đen, nghĩ thầm, Sứ nương tử cái gì cũng tốt, chỉ là giọng nói hơi quá ồ ạt, lại thêm lúc nào cũng thích che giấu khuôn mặt xinh đẹp trong bóng đêm. Nhưng người bệnh sợ ánh sáng, thích yên tĩnh, âu cũng là chuyện thường tình, thật ra nghĩ kỹ còn khiến người ta đau lòng. Hắn im lặng một lát, sau đó vươn tay phủ lên góc áo giai nhân, “Nàng yên tâm. Nàng đã tin tưởng ta như vậy, ta nhất định yêu thương chăm sóc nàng thật tốt.”

Dưới lớp vải áo thêu mai trắng, bàn tay giai nhân nhẹ nhàng vuốt ve một cái. Tôn thiếu hiệp vui sướng mỉm cười, sau lại có hơi thắc mắc – Sứ nương tử nhìn qua tưởng gầy, nhưng bàn tay lại vô cùng đầy đặn, hình như còn hơi nhiều thịt!?

Dung Sở liếc xuống tay áo – Tay hắn vẫn còn yên lành trong chăn kia, cái thứ kia chẳng qua chỉ là một cái móng heo mà thôi!

“Văn kính cao to, lại là người hung bạo, hẳn vẫn còn ý xấu với ta, sau này ắt vẫn tiếp tục tới quấy rầy.” Dung Sở than thở, “Thiếu hiệp, chàng bảo vệ ta, ta đương nhiên không hề lo lắng, chỉ sợ thiếu hiệp một mình khó nhọc, vạn nhất bị tiểu nhân âm thầm hãm hại, bảo ta... bảo ta làm sao yên tâm cho được...”

Câu nói sau cùng nhỏ nhẹ bay bổng, âm cuối kéo dài, khiến người người nghe thất điên bát đảo.

Tôn thiếu hiệp được giai nhân quan tâm, trong lòng hoa tâm nở rộ, nhưng cũng hiểu lời nàng có lý, do dự nói: “Hôm qua Văn Kính vẫn hành động như thường, còn nói muốn tìm ra kẻ sát hại Vương đại ca. Có thể thấy hẳn ta là người quý kẻ đa đoan, cực kỳ gian xảo. Hiện tại hẳn còn phải giả làm người tốt, có lẽ sẽ không ra tay với chúng ta, nàng không cần sợ. Chỉ là, tục ngữ có câu, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nàng nói hẳn có đồng bọn, vậy nên chúng ta vẫn phải đề phòng cẩn thận.

“Chuyện ta lo lắng chính là cái này, hay là...” Dung Sở hơi nghiêng người, nói nhỏ, “Chúng ta ra tay trước để chiếm ưu thế.”

“Hả?” Tôn thiếu hiệp nhướn mày, “Nhưng nhiều người như vậy, biết ai là đồng bọn của hắn?”

“Ta có một kế này...” Dung Sở thì thầm. Tôn thiếu hiệp cúi người, nghiêm túc lắng nghe.

Một lúc sau, rèm cửa được vén lên, hắn ta hôn hờ bước ra, nhìn hai mẹ con Thái Sứ Lan còn đang ăn cơm ở gian ngoài, thân nhiên nói: “Sứ nương tử hãy còn một mối, Sứ huynh chớ nên quấy rầy, hãy để nàng nghỉ ngơi cho khỏe”, sau đó ngênh ngang rời đi.

Thái Sứ Lan khoanh tay trước ngực, nhìn cái kẻ vừa dụ dỗ vợ người ta, vừa đảo khách thành chủ kia, quay sang nói với Cảnh Thái Lam: “Cảnh Thái Lam, con xem, nam nhân không bảo vệ được thể tử là một nam nhân vô dụng, loại rác rưởi nào cũng dám lên mặt với hắn.”

Cảnh Thái Lam suy nghĩ hồi lâu, đáp: “Con muốn cưới Tiểu Ánh.”

Thái Sứ Lan nghĩ mãi mới nhớ ra Tiểu Ánh là ai, “Ah? Con bảo vệ được cô bé ấy?”

“Sao lại phải bảo vệ ả?” Cảnh Thái Lam chớp mắt khó hiểu. Tiểu Ánh vừa tốt bụng vừa xinh đẹp, hẳn là người thấy người mến, hoa thấy hoa nở. Chẳng lẽ trên đời có người không thích nàng sao?

“Cô bé ấy bị mù.”

“Vâng.”

“Cho nên?”

“Cho nên con phải chăm sóc nàng.”

Thái Sứ Lan im lặng.

Hải tử mới hơn hai tuổi, hãy còn trẻ con, không nên bị tiêm nhiễm vào đầu quá nhiều hiện thực tàn nhẫn. Dù gì nó cũng phải gánh trên lưng rất nhiều trách nhiệm, đối mặt với vô số gian nan khó nhọc, sớm muộn rồi cũng sẽ hiểu ra thôi.

Có thể không buồn không lo yêu thích một người là điều tốt đẹp hiếm có. Nàng muốn nó được sống vui vẻ, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Nàng ôm lấy Cảnh Thái Lam, nhìn vào mắt nó, “Con sẽ làm một nam nhân dũng cảm chứ?”

“Ma ma, con sẽ.”

Đúng lúc ấy, phía sau chột truyền đến tiếng nói: “Ta cũng sẽ.”

Ver đời thực

Hắn cười dâm đãng nhìn mỹ nhân, bàn tay lần mò vào...túi nàng, “Tiểu nương tử, mau mau giao hết tiền ra đây... Ừm, nàng yên tâm, nàng đã giao vật quý nhất của mình cho ta, ta nhất định chăm sóc nàng thật tốt...”

Truyện kể lại, Đãng Đồ Từ bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, lại rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đãng Đồ Từ ai háo sắc hơn?

Tống Ngọc trình bày “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm”. Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. “Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đãng Đồ Từ không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lồm chồm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đãng Đồ Từ thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đãng Đồ Từ thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần”.

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời, Đãng Đồ Từ không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đãng Đồ Từ là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đãng Đồ Từ phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Rung Động

Khoảnh khắc khiếp sợ đi qua, gã đàn ông đứng ở cửa không có xông lên mà lựa chọn xoay người bỏ chạy, Thế nhưng, cửa đã bị khóa lại, hắn không có thời gian lục tìm chìa khóa, toan nhấc chân đá cửa.

Đúng lúc này, một vật đột ngột bay tới, “Bốp” một cái đập trúng chân hắn. Gã há mồm định kêu lên, lại bị thứ gì đó trắng tinh bay thẳng vào mồm, chặn lại tiếng hét.

Ngay sau đó, Thái Sứ Lan một cước đạp hắn ngã sอai trên đất. Trên giường, Dung Sở một chút cũng không để ý chiến sự bên này, u oán giật giật y phục của mình, “Ai nha, ngực của ta...”

Thái Sứ Lan cầm gai Nhân Gian trong tay, nhanh nhẹn đâm lên hai kẻ, vừa đâm vừa nói: “Muốn có ngực lớn, trước tiên tự cung đi.”

...

Thái Sứ Lan trói gã đàn ông kia lại, đẩy xuống dưới giường, lại lòi xềnh xệch nữ nhân kia đến chỗ cửa.

“Ngươi là người của Tây Cục?”

“Phải.”

“Ở hành tỉnh Tây Lăng hiện giờ có bao nhiêu người của Tây Cục? Các người làm việc dưới quyền của ai?”

“Tổng số người thì không rõ lắm. Bọn ta là người tổ Lam Điền, ty thứ ba Tây Cục ở hành tỉnh Tây Lăng. Một ty có sáu mươi người, phân làm sáu tổ.”

“Văn Kính ở ty thứ mấy?”

“Không biết! Hắn là người ở Nam Nghiêu, không liên quan gì đến bọn ta.”

“Tại sao Tây Cục muốn giết chúng ta? Các người có biết chúng ta là ai không?”

“Không biết. Đây là mệnh lệnh tuyệt mật của cấp trên, chỉ nói nếu như gặp một nam một nữ như các người thì giết ngay tại chỗ.”

“Kế hoạch hôm nay là?”

“Văn Kính muốn bọn ta hỗ trợ giết đám người Tôn Du, còn bọn ta lại muốn thuận tiện chiếm luôn các người.”

“Hành động kế tiếp của Văn Kính là gì?”

“Không biết. Có điều hắn đã mượn người bên ty thứ ba, nói bọn họ chờ ở ngoại ô Lam Điền, có lẽ là định ra tay với các người ở đó.”

...

Cho tới khi không còn gì để hỏi nữa, Thái Sử Lan thu tay lại, bình thân buộc gai Nhân Gian vào khuỷu tay. Nàng phát hiện làm vậy, tối thiểu khi đánh người cũng sẽ có lực sát thương.

Nàng không chút dấu giếm sử dụng gai Nhân Gian trước mặt Dung Sở. Dung Sở cũng không nói một lời, mỉm cười nhìn thứ vũ khí kia.

Trước kia, hắn chưa từng thấy qua thứ này, nhưng ít nhiều cũng biết lai lịch của nó, cũng biết nó vô cùng quý giá, không nghĩ tới lại ở trong tay nàng. Trước giờ dĩ bảo luôn đến với người có duyên, cho nên thứ này đã chôn vùi trong Thai gia nhiều năm, cuối cùng không ngờ lại được một người khách qua đường là nàng sở hữu.

Khỏe môi Dung Sở khẽ nhếch lên, tâm trạng vô cùng sung sướng – không phải vì nhìn thấy chí bảo, mà bởi Thái Sử Lan rút cuộc cũng không đề phòng hắn nữa.

Nàng là núi cao sừng sững, kiên cố vững trãi, lại chứa đựng kho báu bên trong. Mỗi lần hắn muốn mở ra, đều phải cố gắng hết sức, phí hết tâm tư. Nhưng là mỗi lần thành công, hắn đều cảm thấy trước mắt sáng rực, từng bước, từng bước gần hơn với thứ đặt tại trung tâm rương báu.

Núi cao lấp ló trong hư vô mờ mịt, chờ đợi mây giăng dần tan biến.

...

Dung Sở và Thái Sử Lan lấy chìa khóa mở hết các cửa, lại đợi thêm một lúc, cho tới khi nữ nhân kia tỉnh lại. Lúc này, gai Quên lãng đã phát huy tác dụng, ả đờ đẫn đứng ở cửa, cổ mãi cũng không thể nhớ ra lúc trước có chuyện gì.

Ả cảm thấy lưng mình đau nhói, muốn về phòng coi bỏ xiêm y xem cơ thể mình bị sao, nhưng vấn đề là... tại sao hai kẻ kia lại khỏe mạnh đứng trước mặt mình thế này?

Cửa phòng đã mở, người bên ngoài chỉ cần quay đầu là có thể thấy rõ tình hình bên trong, muốn ra tay ả rằng không thể nữa.

Hướng hồ, “Sử nương tử” còn đang tựa vào vai ả, nhỏ giọng nói: “Đa tạ tỷ tử quan tâm, phiền tỷ tự mình tiễn bọn muội ra đến cửa.”

Ả ta nghiêng đầu, nhìn da thịt trắng bóc của “Sử nương tử”, đường nét gương mặt duyên dáng tinh xảo. Ả quét mắt từ đầu đến chân người đứng cạnh mình, không hề phát giác có gì dị thường, nhưng lại cảm thấy chỗ nào cũng kỳ lạ. Nữ tử âm thầm nuốt nước miếng, cảm thấy yết hầu khô rát.

Cảm giác này... là sợ hãi.

Nhưng điều đáng sợ hơn chính là, ả không hiểu vì sao bản thân lại sợ hãi.

Giống như lúc trước ả vỗ vai Sử nương tử, Sử nương tử hiện tại cũng đang đặt tay lên vai ả, kẻ sát gáy ả là một đồ vật cứng rắn.

Lạnh lẽo. Mông tang. Giống như một khối băng, cách lớp y phục cũng khiến người ta cảm nhận được hàn khí bức người của nó. Ả không sao hiểu được thứ vũ khí nào lại có thể vừa mỏng vừa sắc như thế, nhưng ả chắc chắn một điều, người có thể sở hữu đồ vật tốt đến thế này, tuyệt đối không phải kẻ có lai lịch bình thường.

Lần này, rốt cuộc ả đã chọc vào kẻ nào vậy?

Đáy lòng ả dần dần lạnh lẽo, bước chân không dám dừng lại. ả miễn cưỡng cười cười, “dẫn” Sử nương tử ra sân.

Vừa vào trong sân, Dung Sở đã mở miệng nói với đám thiếu hiệp còn đang mải mê chè chén. “Tôn thiếu hiệp, các vị, Thi tỷ tỷ nói trong nhà đêm nay còn có chuyện, chỉ bằng chúng ta dừng ở lại quây rầy nữa.”

Đám người Tôn Du dù sao cũng đã ăn uống no nê, đương nhiên hiểu được đã đến lúc cần phải cáo từ. “Cục chủ tiêu cục” nhìn “nữ nhi” đang đỡ “Sử nương tử” ra ngoài, về mặt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, không biết có nên động thủ hay không. Mà Thái Sử Lan và Dung Sở lại không nói một lời, đã sớm lỏ lửn nhân kia đi ra cửa lớn.

Ra tới cửa chính, Dung Sở tươi cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ đưa tiễn. Tỷ tỷ khách khí quá rồi!”, nói xong, dao nhỏ vô thanh vô tức rời khỏi người ả.

Nữ tử cảm tức nhìn hắn, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm. Dung Sở mỉm cười nhìn ả, ghé tai nói nhỏ: “Bước tiếp theo, có phải ngươi sẽ cho người báo với Văn Kính, rằng phu thê bọn ta không phải nhân vật đơn giản, nói hắn cẩn thận một chút.”

Nữ tử nghe xong, toàn thân chấn động.

“Hay là...” Dung Sở cười thân thiết, “nói với hắn rằng đừng nên thiết lập mai phục ở Lam Điền nữa, bởi ngươi đã sợ y để lộ bí mật rồi?”

“A...” ả ta cả kinh tròn tròn hai mắt, suýt nữa thì hô lên thất thanh.

ả ta... ả ta đã để lộ bí mật từ khi nào? Đây là tội chết, Tây Cục tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ả!

“Nếu như ta là ngươi...” Dung Sở chậm rãi nói tiếp, “Ta sẽ làm như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra. Văn Kính chết cũng được, sống cũng chẳng sao, biết hay không biết chân tướng cũng chẳng phải vấn đề. Những chuyện đó nào có liên quan đến ngươi, đúng chứ?” Hắn mỉm cười vỗ vỗ lên mặt nữ tử kia, “Ngươi yên tâm. Chỉ cần ngươi ngoan ngoan câm miệng, ta sẽ không để Văn Kính biết ngươi là người làm lộ kế hoạch.”

Nữ tử rũ mắt xuống, lại nghe Dung Sở cười khê, “Đa tạ tỷ tỷ săn sóc.”, sau đó, hắn khoác vai Thái Sử Lan, bước đi giống hệt thái hậu.

Dung thái hậu phong tình vạn chủng bước về phía trước, còn ngênh ngang mang theo tất cả mọi người rời khỏi. Lúc này, “cục chủ tiêu cục” mới vội vàng chạy tới, định mở miệng oán trách gì đó, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của nữ tử kia, nên đành biết điều im lặng.

Nữ tử nhìn theo bóng lưng Thái Sử Lan và Dung Sở đang dần khuất dạng nơi cuối con đường, về mặt ả ta thâm trầm xen lẫn sợ hãi.

“Báo với Văn Kính kế hoạch đã thất bại, nói rằng đám người Tôn Du có phòng bị, bảo hắn tự mình cẩn thận.”

....

Mọi người bình an trở lại khách điểm. Văn Kính còn đứng sẵn ở cửa, niềm nở tiếp đón bọn họ, thái độ vô cùng tự nhiên. Thái Sử Lan nhìn hắn, không thể không công nhận lòng dạ kẻ này thật thâm sâu khó lường.

Khách điểm rất nhanh chìm vào yên tĩnh. Sau khi giải quyết mọi chuyện êm đẹp, Dung Sở vô cùng vui vẻ lôi kéo Thái Sử Lan đi ngủ, hoàn toàn không lo lắng đám người Văn Kính sẽ ngóc đầu trở lại.

Tuy là Thái Sử Lan vô cùng, vô cùng không vừa mắt hắn, nhưng cũng không thể phủ nhận Dung Sở hiểu thấu lòng người, khả năng nắm bắt tâm lý người khác đã đạt tới đỉnh cao, từ đó mới có thể lợi dụng sự cẩn thận chi li của Văn Kính và sự cuồng vọng của Tôn Du, đem bọn họ đùa giỡn trong lòng bàn tay, còn chính hắn lại thành thoi nằm trong kẽ hở, không bị một ai động tới, giống như đang chơi mạt chược. Trình độ của đám người Văn Kính, hắn căn bản không để vào mắt.

Sáng sớm hôm sau, Dung Sở vô cùng thoải mái, sắc mặt tốt đến nỗi khiến người ta cảm thấy chói mắt. Thái Sử Lan nhìn qua ô cửa sổ, thấy Tôn Du và Văn Kính bình thân đi qua, nhưng hốc mắt kẻ nào kẻ nấy đều thâm sì như mắt gấu trúc.

Hôm của Dung Sở cho tới hôm nay rốt cuộc cũng đã đỡ được ít nhiều. Hắn tự mình rời giường, ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Phải nói rằng, năng lực thích ứng với thân phận và hoàn cảnh mới của Quốc công cực kỳ cao siêu. Mấy hôm trước, trời xui đất khiến thế nào mà bị buộc phải giả làm phu nhân của Thái Sử Lan, người nào đó còn tuyệt thực biểu thị kháng nghị, ai ngờ bây giờ lại ngoan ngoãn ngồi trước gương đồng, buông xõa mái tóc bóng mượt như thác nước, mỉm cười xinh đẹp, quyến rũ quay đầu lại, dịu dàng gọi: “Phu quân.”

“Phu quân đại nhân” dựa lưng vào tường, tóp tép nhai kẹo, ánh mắt lãnh đạm, về mặt không chút đổi khác.

“Phu quân, thiếp muốn đổi một đóa hoa khác, muốn màu tím.” “Sử nương tử” nũng nịu nói.

Thái Sử Lan làm như không nghe thấy, hất hàm, nói: “Hiện thể, lão gia của nàng muốn rửa mặt.”

“Nhi tử, phụ thân con muốn rửa mặt, mau tới hầu hạ phụ thân.”

Cảnh Thái Lan buồn bực nhìn sang bốn phía, phát hiện không còn ai khác để sai bảo, cuối cùng đành cời trường vịn vào song cửa, hô to: “Tiểu nhị!

Nương ta muốn bông hoa màu tím, cha ta muốn rửa mặt, không ai mặc y phục cho ta. Người nhanh chân lên đi!

...

“Sử nương tử” quả nhiên vừa độ lượng vừa hiền lành, bị phu quân đại nhân phớt lờ cũng không hề tức giận, tự mình tìm một ít phấn vồ vồ lên mặt, lấy son tô tô trát trát. Cảnh Thái Lan thấy thế, hai mắt tỏa sáng như sao, nuốt nước bọt “ức” một cái, hiển nhiên đã bị cảnh đẹp này nhắc nhở lại hồi ức khi xưa. Thái Sử Lan quay đầu nhìn nó, ánh mắt tuy rằng không có lực sát thương nhưng lại ngập tràn cảnh cáo.

“Trang bãi dê thanh vân phu tử, họa mi thâm thiên nhập thời vô.”* “Sử nương tử trang điểm xong, ngắm trái nhìn phải một hồi, cuối cùng mỉm cười hài lòng, hân hoan cất giọng.

Thái Sử Lan nhướn mày nhìn hần, ánh mắt lãnh đạm – Thế nào? Diễn kịch đến nghiện luôn rồi?

(*Hai câu thơ trích từ bài “Cận thí thương Trương thủy bộ” của Châu Khánh Dư:

Động phòng tạc dạ đình hồng chúc

Đãi hiệu đường tiền bãi cữu cô

Trang bãi dê thanh vân phu tử:

“Họa mi thâm thiên, nhập thời vô?”

Bản dịch của Trần Trọng San:

Động phòng tắt ngọn đuốc hoa,

Sáng mai lên trước mẹ cha lạy mừng.

Tô xong nàng khẽ hỏi chồng:

“Nét mày đậm nhạt, được không, hồi chàng?”)

Đội “Sử nương tử” trang điểm xong, Thái Sử Lan đi nhanh qua, giúp hần khoác áo choàng, sau đó đỡ Dung Sở ra ngoài. Dọc đường đi, Sử nương tử một mực dựa vào người phu quân, tươi cười như hoa, gặp ai cũng niềm nở chào hỏi.

Lúc này, Quốc công đang vô cùng sung sướng, tâm trạng Quốc công tốt như chưa từng được tốt. Bởi vì Quốc công chợt phát hiện, thế vai* thì ra là một chuyện khiến người ta thực hạnh phúc.

Trừ khoảng thời gian này, mỹ nhân lòng dạ sắt đá trước mặt nào có bằng lòng mặc hần tùy tiện giờ trò đùa?

(*Thế vai: tạm thời đóng vai mà mình không thạo.)

...

Vì muốn lấy lòng “Sử nương tử”, con nhà giàu Tôn Du đặc biệt thuê riêng một chiếc xe cho “nàng”. Nhưng bởi bị sự cố lần trước ám ảnh, hần rút cuộc không dám tự mình leo lên ngồi chung với mỹ nhân, vì vậy một nhà ba người nghiêm nhiên được đi cùng một xe. Thái Sử Lan đã lâu không có được thời gian nhàn nhã thế này, quyết định cho Cảnh Thái Lan học bù.

Ngày hôm nay, môn cần học là tiếng Anh và Lịch sử.

“Bitch is bitch.” Nàng đọc.

“Bitch is bitch.” Cảnh Thái Lan đọc theo bằng giọng non nớt, “Ma ma, câu này có nghĩa là gì?”

“Tiện nhân là đồ già mồm.”

Dung Sở đang ngồi một bên, nghe thế thì suýt chút nữa phun hết nước trà trong miệng lên mặt Cảnh Thái Lan.

“Già mồm là thế nào ạ?” Cảnh Thái Lan chớp chớp mắt, cảm thấy bài học hôm nay thật khó!

“Chính là lòng nghĩ một đằng, mồm nói một nẻo, lời nói ra không đúng với việc đã làm, đã giết người cướp của còn muốn tỏ vẻ thanh cao như thánh mẫu, trông thấy nam nhân hai chân đã bùn rùn, vậy mà còn tự cho mình là bông sen trắng trong tinh khiết. Nếu muốn hiểu cụ thể hơn, con có thể lấy Kiều cô cô làm ví dụ.”

“À!” Cảnh Thái Lan vui vẻ, “Về sau con có thể mắng Kiều cô cô như thế này sao? Qiao Yu Run, bitch is bitch!”

“Sai, là Yu Run Qiao, bitch is bitch!” Thái Sử Lan sửa lại.

“À!” Cảnh Thái Lam đặt tay lên má kúm đồng tiền, cười ha hả nói, “Ma ma, cả câu này đều là tiếng Anh, Kiều cô cô có nghe cũng không hiểu. Con cũng có thể nói thế này: Kiều cô cô, cô cô là một bitch. Làm rất tốt, không ai có thể bitch hơn cô cô. Lần sau nếu cô cô còn bitch như thế, con liền ** you!”

“Giỏi lắm!” Thái Sử Lan khen, “Học một biết mười, có tiến bộ!”

Dung Sở ho tới nổi thiếu chút nữa là nuốt cả lá trà vào bụng.

“Cái này, cái này là ngôn ngữ của quốc gia nào?”

“Anh quốc.”

“Chưa từng nghe qua. Là một trong các nước Nam Dương sao?”

“Người chưa từng nghe qua là đúng rồi!”

“** you có nghĩa là gì?”

“Là tiến hành chân thành ân cần thăm hỏi đối phương đó.”

“Giống như cú con mẹ người đi!”

“Nói vậy là hơi lịch sự rồi.”

“Sao nàng lại dạy đứa nhỏ này mấy thứ thô tục như thế?” Dung Sở nhíu mày, “Nàng quên thân phận của nó rồi sao?”

“Thân phận thì có liên quan gì?” Thái Sử Lan xem như không có việc gì, lấy một cuốn sách khác ra, “Người từng nghe qua câu danh ngôn này chưa?” Thái Sử Lan bắt đầu máy móc đọc thuộc lòng, “Khi chúng ta mới sinh ra, ai cũng chỉ biết mặc sức vui cười, thỏa thích phát tiết, thoải mái khóc lóc, lớn tiếng hò hét. Mà việc thế giới này phải làm, chính là khiến chúng ta dần dần quên đi những điều này, làm cho chúng ta khóc không phải vì buồn, cười chẳng phải vì vui. Đừng quên, trước khi trở thành nô lệ hay người đứng đầu thiên hạ, đầu tiên chúng ta đều là con người.”

“Đây là danh ngôn của ai?” Dung Sở suy nghĩ một hồi, thăm hỏi vì sao hắn chưa từng nghe qua?

“Thái Sử Lan.”

Dung Sở bật cười.

Hắn thông thả ngả người ra sau, híp mắt, lười biếng cất giọng: “Nơi đây cũng có một câu danh ngôn, ta nói nàng nghe: Hoàng triều lớn mạnh trước giờ đều do nam nhân tạo thành, không có nơi nào để nữ nhân leo lên. Lý do không phải do nam nhân mạnh mẽ hơn nữ nhân, mà bởi ở trước quyền lực, bọn họ so với nữ nhân tinh táo hơn, có thể lạnh lùng, vô tình lựa chọn những thứ có lợi cho mình. Trong khi nữ nhân còn đang rơi lệ vì đám nô lệ, bọn họ đã biến người khác thành nô lệ rồi.”

“Câu này ai nói?”

Thái Sử Lan cười khẩy, chờ hắn nói ra hai chữ “Dung Sở”.

Dung Sở lại khẽ cười, đáp: “Một nữ nhân.” Hắn như có thâm ý liếc nhìn Cảnh Thái Lam, “Nửa đoạn đầu là do nàng ta nói, còn đoạn sau là nàng ta dùng hành động chứng minh. Cho nên, có một số việc, ta cảm thấy rất có ý tứ – có vài người, từ khi sinh ra đã là kẻ địch của nhau. Chia đao về phía đối phương là chuyện tất yếu, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Cảnh Thái Lam cắn cắn ngón tay, tròn mắt chuyển nhanh như chớp, không biết đang nghĩ gì. Một lát sau, nó mới lầu bầu, “Con vẫn thích câu nói của ma ma hơn...”

Thái Sử Lan có ý kiến gì, giống như làm ảo thuật lấy ra một quyển sách, nói: “Đã đến giờ học Lịch sử.”

Dung Sở đã hơi buồn ngủ, nghe vậy liền lờ mờ một cái – nàng biết lịch sử Nam Tề?

Mặc dù chưa một lần hỏi qua lai lịch của nàng, nhưng Dung Sở luôn mơ hồ cảm thấy nàng không phải người Nam Tề, thậm chí cũng không phải người trên đất Đại Yên, Đông Đường, hay bất kỳ quốc gia nào khác trên đời này. Tư tưởng và lời nói của nàng có lúc bén nhọn, khi lại phóng khoáng, nhưng dù là thế nào cũng đều vượt khỏi thời đại này, hơn nữa, nàng cũng chưa từng tỏ ra e sợ trước uy quyền. Một người đến từ một nơi hắn không hề biết, làm sao có thể giải thích lịch sử của một quốc gia nàng không thuộc về?

Cuốn sách kia nhìn qua rất bình thường. Dung Sở liếc mắt một cái liền nhận ra đây chính là cuốn “Giang sơn Đại Tề” ba đồng bản đầy ngoài chợ.

Chỉ là một cuốn tạp ký mà thôi!

Thái Sử Lan giống như không hề phát hiện ánh mắt hứng thú của hắn. Nàng mở sách, dừng ở trang thứ tư, xem ra trước đó đã từng dạy cho Cảnh Thái Lam vài lần.

“Sắp tới Lam Điền quan rồi, chỉ bằng học cái này đi!” Trước tiên, Thái Sử Lan nói cho Cảnh Thái Lam đôi điều về địa lý nơi đây, “Lam Điền quan, trước kia vốn thuộc hành tỉnh Thương Đông ở biên giới Nam Tề, sau bởi Đông phiên* cướp đoạt và bão cát xảy ra liên miên, một nửa hành tỉnh hóa thành sa mạc. Năm Thiên Hi thứ mười ba, triều đình phân lại các hành tỉnh, sát nhập Lam Điền quan vào hành tỉnh Tây Lăng. Nơi đây, Tây Bắc là cửa ải hiểm yếu, phía Bắc giáp với thành quan, phía Tây thông với con đường tơ lụa...”

(* Đông phiên: ngoại tộc ở phía Đông)

Dung Sở ngáp một cái, tay chống gò má, nhẹ trở mình.

Nhưng mà, hần rất nhanh xoay người lại, bởi trọng tâm bài giảng của nữ nhân kia đột nhiên thay đổi.

“Ở Lam Điền từng diễn ra hơn mười chiến dịch lớn nhỏ, nổi danh nhất là chiến dịch “Giếng nước ngọt” năm năm về trước, nó được xưng là trận đánh kỳ lạ bậc nhất lịch sử nhà binh. Lúc đó, Nam Tề bị vây, có một toán quân tiên phong đã đột phá vòng vây để đi cầu viện. Trong quá trình đột phá vòng vây, họ bị quân mai phục đánh lên, rơi vào giếng nước ngọt của địa phương, sau đó bị địch dùng cát lấp giếng chôn sống...”

Nghe đến đây, sắc mặt Dung Sở hơi trắng lên.

Trong thoáng chốc, cảnh tượng một năm kia như hiện lên trước mắt hần. Năm đó, tuyết rơi đầy trời, hoa lê trắng xóa, thanh lệ như thường. Hần mặc một thân quân trang, nhìn tuyết bay là tả trước mặt, khôi giáp như đang ẩn hiện trong cơn mưa tuyết, trường kiếm lóe sáng, long lanh rực rỡ, “Đêm nay nhất định phải giả đột phá vòng vây, tìm cách kiếm chân cánh tả quân Đông phiên. Bằng không, một khi kiếm rút khỏi vỏ, đại quân của Nguyên soái sẽ rơi vào phục kích của địch.”

“Huynh giả bị vây, kèm chân quân Đông phiên ở nơi này, để Nguyên soái tới theo đường vòng, hình thành thế vây thật sự.” Lý Phù Chu đứng cạnh hần, lặng lẽ ngắm nhìn tuyết rơi, “Đáng tiếc, trời không thuận lòng người. Trận tuyết này e rằng đã làm giảm ba phần thành công của kế hoạch.”

“Nếu đã là danh tướng, phải vừa biết dùng người, vừa biết lợi dụng thiên thời.” Hần cười nhạt, “Trận tuyết này tuy gây bất lợi cho ta, nhưng lại có lợi với Nguyên soái. Hồ Vĩnh Định lúc này có lẽ đã đóng băng, băng qua mặt hồ sẽ giúp tiết kiệm hai canh giờ hành quân. Có hai canh giờ này, đại sự chắc chắn sẽ thành.”

“Nhưng chung quy vẫn quá nguy hiểm.”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.” Hần quay đầu, “Ý ta đã quyết.”

“Nếu vậy, hãy để ta đi.” Lý Phù Chu vươn tay, đón lấy một bông tuyết.

“Không cần.” Hần biết, tuyến đường phá vòng vây phải đi qua giếng nước ngọt, là nơi địa hình vô cùng đặc biệt. Nếu như địch bày bố mai phục,...

Hần mỉm cười, nói tiếp, “Văn Thường ngàn dặm xa xôi tới thăm huynh. Hai người hiếm khi có dịp gặp mặt, huynh chớ nên cô phụ tâm ý của giai nhân. Người ta tốt xấu gì cũng là tiểu công chúa của Thánh môn, bỏ lại biết bao chuyện trong môn mà chạy đến đây ở lều vải, ăn lương khô, tặng y phục cho huynh, huynh không tiếp nàng sao được? Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, tứ đại thế gia trong võ lâm chẳng phải sẽ nói Lý gia huynh không biết điều hay sao. Lại nói, trong quân không cho phép nữ nhân ở. Bây giờ để nàng vào doanh, ta là người gánh chịu nguy hiểm. Chờ đến khi phụ soái đến, Văn Thường nhất định phải rời đi, vậy mà chỉ có vài giờ gặp gỡ, huynh còn xuất doanh, Văn Thường biết được không phải sẽ trách ta sao?”

“Trách cái gì thế?” Một tiếng nói du dương bỗng truyền đến. Một nữ tử xinh đẹp cười dài bước vào, tay chấp sau lưng. Nàng đi tới từ sau màn tuyết, chạy tới trước mặt Lý Phù Chu, nhón chân, vươn tay vuốt vuốt chân mày đang nhú chặt của hần, cười nói, “Đừng cau mày như vậy. Phải cười, phải ôn hòa. Thiên hạ này nhiều chuyện như vậy, huynh đều muốn nhúng tay sao?”

Lý Phù Chu hơi không tự nhiên bắt lấy tay nàng, khẽ lắc đầu, rồi lại không nhịn được cười một tiếng, “Tuyết lớn như vậy mà còn chạy loạn.”

“Nam nhân các huynh có thể đạp tuyết thị sát, còn nữ nhân bọn ta lại không thể ra khỏi cửa?” Văn Thường chun mũi, “Vừa rồi hai người nói cái gì? Đột phá vòng vây sao? Phù Chu, huynh đi đi.”

“Được.”

“Huynh ấy không đi.”

Dung Sở và Lý Phù Chu đồng thanh nói, sau đó quay sang nhìn nhau. Dung Sở cười cười, nói: “Văn Thường, nhiệm vụ này rất nguy hiểm. Phù Chu không quen thuộc địa hình nơi này, vẫn là ta đi tốt hơn.”

“Huynh thân là chủ tướng, không thể mạo hiểm như vậy.”

“Không sao cả. Ta sẽ không có chuyện gì.”

...

Bọn họ lại tiếp tục tranh chấp lần nữa, không hề phát hiện Văn Thường đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào. Đêm đó, đáng ra hần sẽ xuất chiến, nhưng bởi đối phương có hành động kỳ lạ nên kế hoạch tạm thời được hoãn lại. Dung Sở và Lý Phù Chu lại một lần nữa nghiên cứu phương án tác chiến. Nhưng tới

khi hai người bọn họ đi ra khỏi trường, lại phát hiện Văn Thường, khôi giáp, mặt nạ của Lý Phù Chu, cùng với ba trăm dũng sĩ dưới quyền của hắn đều đã biến mất.

Đến khi nhận được tin tức, thì cũng là tin dữ.

....

Thanh âm lạnh lùng của Thái Sử Lan truyền đến, "...Màn đêm buông xuống, có người cưỡi ngựa xông vào trại địch."

A, đúng rồi, là Lý Phù Chu.

Khi tin dữ truyền đến, hân kinh động tới nỗi toàn thân rét run, chỉ biết đứng ngẩn ra, Trong lúc đó, Lý Phù Chu đã chạy như điên rời khỏi, biến mất trong màn tuyết trắng xóa.

Chờ tới khi hân đuổi tới, đã thấy đã thấy bên cạnh giếng nước ngọt, vó ngựa thừa thốt, thi thể ngổn ngang đầy đất, màu đỏ tươi của máu hòa vào tuyết trắng. Một đoạn trắng, một đoạn bụi, một đoạn đỏ rực, tất cả lẫn trộn lại với nhau, cuối cùng là cái kết của đời người. Lạnh lẽo. Diễm lệ.

Ba trăm dũng sĩ, hơn nửa tứ chi không còn đủ đầy khuôn mặt vặn vẹo, có thể thấy được bọn họ đã trải qua một hồi chém giết tàn khốc thế nào.

Có mười mấy người cùng dựa đầu vào một chỗ, duy trì tư thế cúi người, cho tới chết vẫn hướng về một phía.

Cái hướng đó, chính là giếng nước ngọt.

Giếng nước ngọt thực ra cũng không phải một cái giếng, chỉ là một chỗ địa hình hơi lõm xuống. Nơi đó bởi vì đất sụt lún mà hình thành vài cái hố lớn nhỏ, trong đó có một chỗ có nước tự nhiên, dòng nước trong veo, cho nên gọi là giếng nước ngọt. Sau này bị bão cát dần ăn mòn, nước cũng hết, giếng khô cạn, nhưng vẫn được gọi với cái tên đó.

Hiện tại, nơi đó không có lõm xuống nữa, mà hơi nhô lên, giống như một phần mộ của trẻ nhỏ.

Các dũng sĩ đều vuron hai tay ra, đầu ngón tay ai nấy đầm đìa máu. Đó là tư thế đào bới cái hố. Có những người, ngón tay đã bị thương nặng tới nỗi gần như cắm lại trong tuyết, móng tay bởi vì đào bới quá sức mà đều bật tung ra, máu chảy đầm đìa.

Miệng hố, có những bàn tay hướng lên trời, giống như có người bị vùi trong đó, vẫn đang tuyệt vọng kêu khóc giãy dụa.

Hân khom lưng xuống ngựa, lòng quặn thắt lại, dường như chẳng thể thở nổi.

Lý Phù Chu vậy mà có thể cử động, từng bước, từng bước tiến lên.

Trên người hân có kiếm, sắc bén vô cùng. Nhưng là, hân không dùng đến, chỉ quỳ gối bên miệng giếng, giống như những thuộc hạ kia, dùng tay không đào bới đất cát vẫn đang lún xuống.

Một canh giờ trôi qua, hân rút cuộc cũng đã làm xong chuyện mà những người đã chết chưa thể làm được. Trong đất đá băng tuyết hỗn tạp, để lại mười miếng móng tay của chính mình.

Đầu ngón tay lúc này đã máu thịt be bết, nhưng hân lại giống như không hề đau đớn, từng nắm, từng nắm cát bị quăng lên, mỗi một nắm cát đều là mạng sống của huynh đệ, của người con gái hân yêu.

Đã từng gặp gỡ, đã từng trải qua những tháng ngày rực rỡ, cuối cùng lại không có được kết thúc trọn vẹn.

Bàn tay đang đào bới của hân chợt dừng lại.

Lần trong vô số gương mặt quen thuộc, có vặn vẹo, có dữ tợn, có tuyệt vọng, có bi thiết,... lại có một người vô cùng bình tĩnh, trong một khắc cuối cùng của đời người, khóe môi nàng vẽ lên nụ cười xinh đẹp.

Hân chưa từng thấy qua gương mặt ai khi chết lại bình thản như vậy.

Phảng phất như đang say ngủ.

Nếu như không phải gương mặt kia có chút tái nhợt, nếu không phải da thịt nàng bị hạt cát cứa ra vết máu nhàn nhàn, hân đã thực sự tin rằng, nàng đang ngủ một giấc thật bình yên.

Bị chôn sống, đó là chuyện đau đớn đến nhường nào? Vậy mà nàng không hề giãy dụa. Phải chăng, nàng biết hân nhất định sẽ tới, sợ hân nhìn thấy khuôn mặt đau đớn đến vặn vẹo của mình, sợ hân vì thế mà dằn vặt cả đời?

Có một thứ tình yêu, là lấy cái chết để nói ra, là tia chớp lóe sáng trên trời đêm nơi đồng hoang bát ngát, một chốc sáng ngời, sau đó vĩnh viễn chìm vào bóng đêm, cuối cùng không một tiếng động biến mất.

Lý Phù Chu quỳ gối bên đồng cát, ngây ngốc chết lặng. Gió tuyết đã ngừng bỗng nhiên lại gào thét, quét qua gương mặt xinh đẹp, trắng ngần của thiếu

nữ. Mái tóc nàng tung bay trong gió, vương lên vai hấn.

Có thể là lưu luyến không rời, cũng có lẽ là lời cáo biệt.

Trong trại địch phía đối diện, mơ hồ có tiếng cười truyền ra, tràn ngập giễu cợt và đắc ý.

Lý Phù Chu đứng phất dậy, xông ra ngoài.

Hắn một bước nhảy lên ngựa, trong nháy mắt đã biến mất trong màn tuyết trắng.

Gió tuyết mịt mù, phủ lên bóng lưng tịch liêu, cô độc.

Mà Dung Sở vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn trở về, ngay cả thi thể của ba trăm dũng sĩ cũng không thu dọn, nhanh chóng về doanh chinh binh, một lần nữa sửa lại kế hoạch tác chiến.

Đó là một đêm máu tươi hóa tuyết...

...

Giọng nói của Thái Sử Lan như xa như gần, văng vẳng bên tai hấn, "...Một người một ngựa tung hoành trong trại địch, giết đại tướng Đông phiên. Sau, địch truy đuổi đến giếng nước ngọt. Tại đó, chủ tướng Nam Tề cùng ba trăm băng thi đứng sừng sững trước trận. Trong đêm tối mịt mù, gió lạnh gào thét, mơ hồ có tiếng quỷ khóc bên tai, các tướng Đông phiên lấy làm sợ hãi, ra lệnh chém băng thi, không ngờ trong băng thi lại chứa đầy thuốc nổ, ám khí, chất độc. Dao vừa chạm phải, đạn nổ vang trời, quân địch tử vong vô số. Trong đêm, vó ngựa rầm rầm xông trận, lúc này, phục binh Nam Tề mới vọt ra, Đông phiên không còn kẻ nào sống sót, thi thể chất đầy quanh giếng. Sau này, mọi người đều gọi nơi đây là giếng quỷ khóc... Trận chiến này qua đi, suốt mười năm sau đó, biên cảnh cận đông an ổn, đến nay Đông phiên vẫn không dám bước qua giếng nước ngọt thêm lần nào nữa..."

Cảnh Thái Lam rung mình.

Thái Sử Lan cũng dừng lại.

Thật không ngờ rằng, loại thủ đoạn đáng sợ mà các tổ chức khủng bố hiện đại hay dùng như giấu thuốc nổ trong người này lại đã được cổ nhân trong một thời không khác sử dụng từ sớm.

Hướng chi, cái này còn không phải dùng thi thể tù binh bị bắt hay quân địch, mà là dùng chính thi thể tướng sĩ tử trận của phe mình làm mồi dụ. Người có thể hạ mệnh lệnh này, rốt cuộc là kiên nghị và dứt khoát tới cỡ nào?

Có thể tưởng tượng, khi đám binh sĩ Đông phiên vọt tới trước trận, nhìn thấy những người bị mình tàn bạo giết chết đều đã đông thành băng thi đứng sừng sững trước mặt – đó là chuyện đáng sợ bậc nào? Trước sự kinh hãi ấy, ai cũng sẽ không nhìn được mà xuống tay. Dao chém, riu chặt, giống như quét sạch chướng ngại vật trên đường, loại bỏ hết thảy cảm giác hoảng sợ đang gào thét trong tim.

Sau đó, băng thi nổ tung, thuốc nổ, ám khí, độc được bắn ra bốn phía. Ngoại tộc tử thương vô số, binh lính Nam Tề lại xông lên...

Một đêm đó, tình hình biến đổi khôn lường, chính là thảm cảnh nhân gian. Băng thi trước mặt, ám chiêu liên tiếp xuất hiện,... Lấy thi thể của huynh đệ làm mồi nhử. Lạnh lùng. Dứt khoát.

Thái Sử Lan giống như nhìn thấy khung cảnh chém giết hiện ra trước mặt, âm thanh gào thét vang vọng bên tai, gió tuyết mang theo mùi máu tanh ập vào chớp mũi.

"Chủ tướng là ai..." Bàn tay nhỏ bé của Cảnh Thái Lam nắm chặt ống tay áo nàng, "Là ai..."

Thái Sử Lan ngẩng đầu, nhìn về phía Dung Sở.

Nàng nhìn nam nhân trước mắt, gương mặt bình tĩnh, sáng trong, con ngươi như mang ý cười, lại thoáng về lạnh lùng, thật khó có thể tưởng tượng rằng, vị tướng quân lãnh khốc, lạnh lùng đêm đó lại chính là hấn.

Hấn giống như trần châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nào có lấy một vết sẹo do chiến tranh để lại?

Hay chẳng, vết thương kia đã được giấu đi thật sâu, giống như con trai khi bị thương, chỉ có thể phun ra từng tảng, từng tảng giao chất, bao lấy thương tổn, hình thành một viên trần châu với vẻ ngoài không chút tí vết.

Dung Sở đón lấy ánh mắt nàng, cười nhạt.

Đêm đó, gió tuyết rít gào.

Đêm đó, có những huynh đệ vĩnh viễn không trở về.

Đêm đó, hấn đại thắng, nhưng lòng chẳng vui. Hấn dùng thi thể của huynh đệ, lạnh lùng bày binh bố trận. Cách làm đó, không ai tán thành, cũng chẳng ai

chấp nhận. Sau trận chiến, hắn không những không được khen thưởng, mà phụ soái vì muốn bình định oán khí trong quân, còn nghiêm khắc phạt hắn một trăm quân côn.

Lúc chịu phạt, chỉ có Phù Chu đứng ra biện hộ giúp hắn, cũng tự nguyện chịu thay năm mươi gậy. Những tướng lĩnh ngày thường ủng hộ hắn giờ cũng thay đổi ánh mắt, ai ai cũng nói hắn tuyệt tình tuyệt tính, mặc dù tất sẽ trở thành danh tướng, nhưng chắc gì đã để lại phúc cho đời sau. Một khi xông pha chiến trường, ai cũng chuẩn bị sẵn tâm lý hi sinh dưới đao quân địch, nhưng chẳng ai có thể chấp nhận thân thể sau khi chết đi lại phải chiến đấu thêm một lần nữa, tới nỗi hài cốt cũng chẳng còn.

Phụ soái khi đó tuổi tác đã cao, nhưng vẫn được người người ủng hộ, bởi vậy mà con đường chinh chiến của hắn trước giờ vẫn rất suôn sẻ. Thế nhưng, hắn vì chuyện này mất hết quân tâm, khiến cho phụ soái vô cùng thất vọng, tức giận tới nỗi không nói nên lời.

Thế nhưng, qua trận chiến này, hắn được triều đình khen ngợi, ban thưởng vô số. Chỉ là hành động đó chẳng phải mang theo ý tốt, ngược lại càng khơi dậy sự bất mãn trong lòng các tướng lĩnh. Đây chính là mong muốn của triều đình. Mấy đời Dung gia đều nắm quân quyền trong tay, sớm đã công cao chấn chủ, thường mấy cũng không đủ. Khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, triều đình sao có thể bỏ qua?

Tuy là từ đó về sau, hắn vẫn xông pha chiến trường chiến đấu thêm vài năm, thanh danh chấn động triều đình và trong ngoài dân gian. Nhưng vì có chuyện này ảnh hưởng, hắn dần dần bị xa cách, bị bài xích, bị người đời sợ hãi. Mặc dù hắn ngoài mặt tươi cười, nhưng nội tâm cũng dần trở nên tịch mịch, cuối cùng quyết định rời xa triều chính, làm một Quốc công nhân nhả thông dong.

Hoặc là, ảnh hưởng thật sự, không chỉ có như vậy...

Dung Sở khép hai mắt lại.

Hắn bỗng nhiên không muốn đối diện với ánh mắt của Thái Sử Lan nữa.

Nàng hắn là cũng cảm thấy khiếp sợ, thất vọng, dần dần khinh thường hắn, lạnh nhạt với hắn...

Giống như tất cả những người đó.

Năm đó, khi đưa ra quyết định này, ai có thể đau đớn hơn hắn? Những huynh đệ này, chính là ba trăm dũng sĩ do hắn giao cho Lý Phù Chu, là thân vệ do một tay hắn huấn luyện, giống như từng bộ phận trên cơ thể hắn, cùng hắn trưởng thành theo năm tháng. Nhưng mà, đêm đó gió tuyết thấu xương, cũng chính hắn là người đã dùng thi thể huynh đệ làm mồi nhử.

Đêm ấy, hắn chứng kiến bọn họ chết không nhắm mắt, ánh mắt bị thương, cảm phần đến tận cùng. Những ánh mắt đó, bọn họ nói với hắn rằng – phải báo thù!

Đại trượng phu hành sự không màng thù đoạn, chỉ nhìn kết quả!

Vô luận mọi người lên án thế nào, hắn trước sau vẫn tin tưởng – ba trăm huynh đệ của hắn, bọn họ đều nguyện ý!

Nguyện ý lấy thân mình tiêu diệt toàn quân địch!

Mặc dù thân thể đều vụn nát, nhưng linh hồn cuối cùng cũng được chu toàn.

Nhưng mà... không có ai hiểu.

Có điều... hắn cười nhạt – cũng chẳng cần ai hiểu.

Sau đó, hắn thấy Thái Sử Lan bình tĩnh gỡ tay Cảnh Thái Lam ra, nói: “Cảnh Thái Lam, con cảm thấy làm vậy có đúng hay không?”

“Con...” Cảnh Thái Lam cắn cắn ngón tay, cảm thấy trong lòng rối bời. Cho tới nay, nó vô tri vô giác tiếp nhận những thứ Thái Sử Lan chỉ dạy, trong lòng dần hình thành quan điểm cá nhân, nhưng lại hoàn toàn mâu thuẫn với những gì được dạy từ tấm bé, khiến nó không cách nào đưa ra đáp án.

“Ta kể cho con một chuyện, là chuyện ở quê hương ta,” Thái Sử Lan hờ hững nói, “cũng gần giống như vậy. Nơi ta đến có rất nhiều người xấu, chúng bắt những đứa trẻ làm tù binh, hoặc là mê hoặc chính người dân của mình, để họ mang theo thuốc nổ trên người đi giết kẻ địch. Bây giờ ta nói cho con biết, làm vậy là không đúng. Bởi xuất điểm của bọn họ vốn đã là tội ác, thù đoạn cực đoan này đã khiến cho rất nhiều người vô tội phải chết.”

“Nhưng mà, không giống với...”

“Đây chính là đạo lý mà ta muốn con hiểu. Bất cứ chuyện gì, chúng ta đều không thể nhìn nhận từ một phía. Làm vậy, con chỉ có thể thấy việc làm này thật tàn nhẫn, nhưng ta lại thấy quyết tâm và dũng khí – liều lĩnh báo thù cho huynh đệ là dũng khí; có can đảm gánh chịu tất cả hậu quả là dũng khí; cho dù biết rõ cuối cùng sẽ bị người đời chê trách, nhưng vẫn làm chuyện bản thân phải làm, đây chính là dũng khí.”

Dung Sở nghiêng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, cánh tay chống cằm bỗng run lên.

Hắn liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng cũng không hề nhìn hắn, chỉ cúi đầu ân cần dạy dỗ đứa nhỏ. Những lời này của nàng có lẽ không phải cố ý nói cho hắn nghe, nhưng hắn nghe được, lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Là cảm giác thỏa mãn khi cô độc hành tẩu bao năm, cuối cùng cũng gặp được tri âm.

Là cảm giác thỏa mãn khi mệt nhọc lê bước trên cát vàng, bỗng nhiên nhìn thấy ốc đảo.

Là cảm giác thỏa mãn khi đứng trong bão tuyết giá lạnh, bỗng trông thấy một đóa mai xinh đẹp nở rộ.

Cảm giác thỏa mãn thế này, ngay cả tri kỷ nhiều năm là Lý Phù Chu cũng không thể đem đến cho hắn. Bao năm cùng nhau tiến lùi, cùng nhau vào sinh ra tử, Lý Phù Chu vẫn luôn yên lặng ở bên hắn. Nhưng hắn biết, từ sau khi Văn Thường ra đi, Lý Phù Chu bắt đầu học được cách vĩnh viễn mỉm cười, vĩnh viễn ôn hòa, nhưng tim của hắn, cũng không biết đã để ở nơi nào.

Thật không ngờ, lý giải hắn tìm kiếm bao năm, hôm nay cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Bởi vì chuyện xưa được hiểu thấu, trái tim khô cằn của hắn rốt cuộc chờ được mưa phùn, không tiếng động sống lại.

Khoảnh khắc này, nội tâm chìm sâu trong bóng tối của hắn bỗng chốc được ánh sáng rọi soi.

“Không lấy thành bại luận anh hùng, cũng không nên lấy thủ đoạn luận anh hùng.” Thái Sử Lan vẫn nói tiếp, “Ánh sáng không nhất định là trắng, bóng tối cũng chưa chắc đã xấu xa, sau khi con lớn lên thì sẽ hiểu rõ. Đó mới là bài học...”

Dung Sở khẽ cười, khoe môi cong cong, giống như gió hạ nhẹ lướt.

...

Không khí trong xe bình tĩnh an tường, phía ngoài ngược lại căng thẳng kỳ lạ. Văn Kính thoát nhìn rất bình thường, nhưng khoe mặt trước sau vẫn dán chặt lên đám người Tôn Du, mà Tôn Du lại hằng hải tiến về phía trước, mỗi bước đều như mang theo gió lốc.

Buổi trưa, rõ ràng có thể nghỉ trọ sớm một chút, nhưng Văn Kính lại khẳng khái nói quán trọ kia ngay dưới chân núi, rất không an toàn, sau đó đề nghị mọi người đi thêm một đoạn. Kết quả, bọn họ đi liền mười dặm, cuối cùng dừng chân nghỉ ngơi trên một sườn dốc trước không có thôn, sau không có tiệm.

Mà cách đó không xa chính là Lam Điền quan, nơi binh lính Nam Tề từng chống lại Đông phiên, qua Lam Điền quan là sẽ tiến vào địa giới Bắc Ngụy.

Mọi người tốp năm tốp ba lại nghỉ ngơi, có người chạy đến gần Thái Sử Lan và Dung Sở bắt chuyện: “Nói nghe này, Hịch vô lâm nói muốn tìm một đôi nam nữ, tuổi tác cũng xấp xỉ các người, sẽ không phải đúng là hai người đấy chứ!?”

“Nếu như là chúng ta, lý nào bọn ta lại không nói ra chứ?” Thái Sử Lan thấp giọng trả lời.

Đoạn đường này, vào những lúc không thể không nói chuyện, thông thường đều là nàng đứng ra. Bởi vì trước đó, Dung Sở nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ – Ai bảo nàng thích làm nam nhân? Người đứng đầu trong nhà phải lo chuyện đối ngoại.

Cũng may, giọng nàng từ xưa đã trầm thấp, cổ đeo xuống chút nữa cũng miễn cưỡng giống giọng thiếu niên.

“Bọn ta làm sao có thể với tới bằng hữu bậc kia.” Dung Sở yêu điệu tựa đầu vào vai Thái Sử Lan, vẻ mặt hạnh phúc, “Nhưng mà, có phu quân ở cạnh là đủ rồi.”

Thái Sử Lan vội vàng nuốt miếng lương khô xuống – nàng không làm vậy, chắc chắn không thể đè nén ác tâm đang sôi trào trong lồng ngực.

Đúng lúc này, một hán tử trung niên vừa gặm lương khô vừa bước tới gần, quan tâm nói: “Chỗ này gió lớn, thân thể Sừ nương tử lại không khỏe, chỉ bằng tới gian nhà phía trước nghỉ ngơi.”

Nơi đây gần với đất Bắc, quanh năm suốt tháng bão cát liên miên, khiến cho mấy cái nhà hoang gần đó cũng dần bị ăn mòn, trong đó có vài tòa, nhìn vào tuy rộng rãi vuông vức, nhưng ngay đến nóc nhà cũng đã bị thổi bay, có điều vẫn có thể miễn cưỡng dùng làm nơi tránh gió.

“Cũng được.” Dung Sở dùng ống tay áo che mặt, khẽ đáp lại, dáng vẻ không chút đề phòng.

“Cặp phu thê” nắm tay nhau, chậm rãi đi tới gian nhà gần đó.

Tôn Du thấy vậy liền đứng bật dậy, nhưng đám người xung quanh cũng lập tức vây quanh hắn.

“Các người muốn gì?” Tôn Du cảnh giác lùi ra sau một bước.

Không có ai đáp lại hắn, bốn phía càng ngày càng nhiều người, một người xa lạ đi lên từ chân dốc, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía này.

Tôn Du cân nhắc nhìn người nọ một chút, lại nhìn đám người xung quanh, vẻ mặt dần dịu đi.

Hắn đang muốn ngồi xuống, chợt nghe đôi phu thê kia nói, “Căn nhà kia nhìn qua hình như không ổn lắm...”

“Nhưng mà chàng nhìn xem, tình hình thế này, chúng ta không đi không được.”

“Coi như chúng ta tới sai chỗ, đi sai đường. Haizzz, đáng ra trước đây không nên tin lời Vương Mãnh đại ca.”

“Cố gắng sống qua mấy ngày này, sau đó trở về Bắc Nghiêm là tốt rồi. Chuyến đi lần này, ta coi như hiểu rõ cái gì là giang hồ hiểm ác, xem ra cuốn “Huyền thiên công” kia, ta nhất định phải chăm chỉ luyện theo.”

“Là do phu quân lười biếng đấy! Công phụ* trước khi lâm chung đã dặn dò nhiều lần, vậy mà chàng lại bỏ ngoài tai, bây giờ đã hối hận chưa? Cầu viện người khắp nơi, không bằng tự mình nỗ lực. Gia sản của chàng lớn như vậy, nếu không thể bảo vệ, con chúng ta sau này biết sống sao...”

(*Công phụ: bố chồng)

Tôn Du lắng tai nghe, hai mắt dần sáng rực.

Gia sản khổng lồ... Bí tịch võ lâm... Hai miếng mồi mê hoặc lòng người nhất thiên hạ.

“Huyền thiên công” chẳng phải là chí bảo trong truyền thuyết sao? Thứ này đã thất truyền giang hồ nhiều năm, làm sao có thể rơi vào tay đôi phu thê kia?

Hắn nghi ngờ nhìn hai người. Không giống! Thực sự không giống. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người nhà này tuy rằng không có võ công, nhưng quả thật ai nấy đều vô cùng phi phàm, ngay cả phong thái đứa bé kia cũng sáng ngời vượt quá người thường. Nhất là ánh mắt của bọn họ, tuy là không hề giống nhau, nhưng đều ẩn chứa ánh sáng, bình tĩnh ung dung, tuyệt đối không phải ánh mắt phù phiếm của người thường. Nếu nói bọn họ xuất thân bất phàm, ai cũng nguyện tin. Lại nói, trước đây, không phải Vương Mãnh đại ca thấy bọn họ thoát nhìn hơn người nên mới một mực mời theo sao?

Phải chăng... đây đúng là sự thật?

Tôn Du nhìn chằm chằm bóng lưng của bọn họ. Nếu nói lúc trước sự thông minh và vẻ ngoài xinh đẹp của “Sử nương tử” còn chưa đủ để hắn mạo hiểm, thì hiện giờ, có thêm những lời này, đã đủ để “thiếu hiệp” động tâm.

Hắn bỗng đứng bật dậy, một vài người ở phe hắn cũng theo bản năng chạy tới. Đám người Tây Cục ngẩn ra, không nghĩ tới Tôn Du lại có dũng khí thế này, ánh mắt lạnh lùng như mũi tên bén nhọn bắn tới.

“Các vị làm vậy là có ý gì?” Một đại hán mặc thanh bào sải bước tới gần, ngăn lại tầm mắt Tôn Du, lạnh lùng hỏi.

“Câu này là ta hỏi các người mới đúng.” Tôn Du cười khanh khách, “Ta đi bầu bạn với Sử nương tử, các người ngăn cản là có ý gì?”

“Sử nương tử tự có phu quân đi cùng, người chạy sang để làm gì?” Mắt thấy thời cơ đã đến, đám người Tây Cục không thêm lén lút nữa, toàn bộ đều đứng lên, giọng nói bén nhọn.

Mấy ngày nay, bọn hắn làm việc gì cũng không thuận lợi, lửa giận tích góp lâu ngày đã sớm không thể chịu nổi. Văn Kính đã tận lực cảnh cáo bọn hắn không nên trêu chọc quá nhiều người, vậy nên, bọn hắn chỉ còn cách tạm thời nhẫn nhịn. Thế nhưng, giờ này Tôn Du có ý khiêu khích, bảo bọn hắn làm sao có thể tiếp tục kiềm chế cho được?

“Đó là nữ nhân ta đây nhìn trúng. Bây giờ không là của ta, thì tương lai chắc chắn sẽ là của ta.” Tôn Du ngạo nghễ cười nhạt, “Ta muốn đi gặp nữ nhân của ta, kẻ nào dám cản, ta giết kẻ đó!”

“Vậy người cứ thử xem!” Đại hán mặc thanh bào kia tức giận hét lên. Trường bào vén lên, ánh đao màu xanh đã gào thét xông tới.

“Để xem ai cản được ta!” Tôn Du gầm lên, “Các huynh đệ, lên!” nói rồi rút kiếm. Trường kiếm đón nhận đại đao, tiếng vũ khí chạm nhau vang lên chói tai, tia lửa bắn khắp bốn phía, hai người đồng thời lui về sau một bước.

“Vô liêm sỉ!” Đại hán kia giận tím mặt, “Giết hết cho ta! Giết!”

Sau tiếng quát chói tay, hỗn chiến rốt cuộc cũng bắt đầu. Lửa giận trong đám người Tây Cục khó mà đè nén, toàn bộ đều hiện thân, chém giết loạn xạ với đám người Tôn Du trên bãi cát vàng. Gió kích từ đao kiếm thổi tung cát bụi, mặt đất dần nhuộm đỏ màu máu.

Dưới sườn núi, trong một gian phòng mộc nát, lộ ra khuôn mặt âm trầm của Văn Kính. Hắn không cách nào che giấu vẻ tức giận hiện rõ trên mặt, “Khốn kiếp!”

Đám người trên sườn núi, ngoài nhiệm vụ trông chừng bọn Tôn Du, thì sau khi kế hoạch thành công còn phải rời đi tiếp ứng. Lúc này, bọn chúng lại đột nhiên động tay động chân, hơn nữa, toàn bộ hành tung cũng đều lộ rõ, điều này đã vi phạm tôn chỉ của Tây Cục. Huống chi, người đã bại lộ, còn chưa chắc chiếm thế thượng phong, vạn nhất rơi vào thế yếu, người của Văn Kính ở bên này phục kích Dung Sở và Thái Sử Lan còn phải chạy qua cứu viện, bảo hắn không tức giận sao được?

Văn Kính suy nghĩ hồi lâu cũng không sao hiểu được, đám người Tôn Du đó rõ ràng ích kỷ vô sỉ, tại sao lần này vì đôi phu thê kia lại trở nên nghĩa khí như vậy?

Hắn đâu ngờ rằng, chẳng qua chỉ là người chết vì tiền chim chết vì ăn, thứ dễ bị mê hoặc nhất trên đời chính là lòng tham của con người.

“Không quản nổi bọn họ rồi.” Văn Kính lạnh mặt, nói với người bên cạnh, “Thỉnh Ngưu đại nhân chủ trì!”

Nam tử họ Ngưu có khuôn mặt dài như mặt ngựa, là thủ lĩnh của đám người mà ty thứ ba của Tây Cục Lam Điền phái tới. Đối với nhiệm vụ lần này của cấp trên, hắn vô cùng không vừa ý, liếc mắt nhìn Dung Sở đi đứng không vững và Thái Sứ Lan không chút võ công, lạnh lùng nói: “Thật không hiểu nổi Văn lão huynh. Hai thứ phế vật như kia mà còn chưa chịu ra tay, lại mời huynh đệ bọn ta tới giúp. Chẳng lẽ lão huynh ngày càng trở nên nhân từ, không nở ra tay rồi?”

Trên mặt Văn Kính hiện lên một tia khí đen. Hắn cố gắng đè nén, nuốt nước miếng một cái, cười trừ nói: “Hai kẻ này quả thực vô dụng, nhưng lại có khả năng lôi kéo sự giúp đỡ của đám tiểu tử kia, từ đó mới tạo thành cục diện ngày hôm nay. Vậy nên, giờ chúng ta hãy cùng nhau giết chúng!”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phiền đến lão huynh.” Ngưu mặt ngựa khoát tay, “Bọn ta đã thiết lập bẫy trong căn nhà kia, huynh cứ chờ xem bọn chúng bị chôn sống đi.”

Văn Kính nhìn sang gian nhà đồ nát, bỗng nhiên biến sắc, nói: “Cái kia hình như là nơi nhiều năm trước diễn ra chiến dịch giếng nước ngọt... Căn phòng đó không phải nhà, là từ đường do các tướng sĩ xây nên để tưởng nhớ binh lính chết trận, tại sao lại rách nát tới độ này...”

Lão Ngưu mặt ngựa ngẩn ra, quan sát tỉ mỉ căn phòng kia vài lần, sắc mặt cũng thoáng thay đổi.

Chiến dịch giếng nước ngọt kia trước giờ đều nổi danh quỷ dị tàn khốc. Chỉ cần nghĩ đến nơi đó từng có hơn ba trăm người chết oan, lại thêm cái chết vô cùng thảm thiết của bọn họ, ai này đều không khỏi rùng mình.

Nhưng mà, lúc này mọi thứ đều đã bố trí xong xuôi, không còn khả năng di dời địa điểm nữa.

“Đừng để quân tâm nhiễu loạn!” Lão Ngưu thấp giọng nói, “Bọn chúng đến rồi!”

Văn Kính nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy “phu thê Sứ gia” dưới sự dẫn đường của hán tử trung niên tới gần căn phòng kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Có Chắc Là Chân Ái?

Ánh mắt sáng quắc của Văn Kính chăm chăm nhìn theo bóng lưng Dung Sở và Thái Sứ Lan.

Chỉ cần bọn họ đẩy cánh cửa mục nát kia ra, tiến vào một bước, một nhà ba người sẽ rơi vào hố cát đã được đào sẵn. Dưới hố đào kiếm vô số, trong nháy mắt sẽ xé người ta thành bãi thịt vụn, sau đó cát chuyển một cái, mặt đất sẽ lại được san bằng. Người an nghỉ nơi đó, một chút dấu vết cũng không để lại. Mấy ngày nữa, lại thêm bão cát nổi lên, ngay đến gian nhà kia cũng sẽ bị chôn hơn nửa. Từ nay về sau, trên thế gian này, sẽ không còn chút dấu vết gì của ba người kia, cũng đừng ai hòng tìm ra bọn họ.

Nếu như đối phương không trùng kế, vậy cũng chẳng có gì đáng ngại. Bởi vì hiện giờ, cung thủ đã mai phục sẵn phía sau bọn họ, chỉ cần một mũi tên được bắn ra, cũng có thể chôn vùi bọn họ vào trong hố cát!

Đây là do người trong ty thứ ba của Tây Cục Lam Điền qua nhiều lần tính toán, cuối cùng chọn ra phương pháp giết người vừa bí mật, vừa sạch sẽ nhất.

Lão Ngưu nghe vậy cười, “Giống như cô nương năm năm trước kia, bị chôn sống!”

Người đi trước dẫn đường là mật thám Tây Cục, trên người mang theo dây thừng. Nhiệm vụ của hắn là dẫn dụ bọn họ bước vào căn nhà, trước tiên đẩy cửa bước vào, sau đó khoanh khắc hố cát lún xuống, sẽ có đồng bạn kéo hắn lên, còn cả nhà ba người phía sau...

“Căn nhà này coi như tạm được, chỉ là nóc nhà đã mất, cũng chẳng hiểu tại sao mấy gian nhà quanh đây đều không có nóc nữa.” Về mặt tên mật thám Tây Cục vô cùng tự nhiên, đi trước vui vẻ chuyện trò, thuận tay đẩy cửa lớn ra, “Sứ nương tử, mau vào bên trong tránh gió!”

Nói xong, hắn tự mình sai bước tiến vào, đồng thời vươn tay kéo lấy Dung Sở.

Ván cửa kêu lên kêu kẹt, thân thể tên mật thám Tây Cục bỗng rút xuống. Hắn vội vàng tung dây thừng lên, móc dây lên vách tường, cố định thân người. Hắn nhớ trước khi bản thân mở cửa, chắc chắn đã kéo theo Dung Sở, vậy nên lúc này hắn đang vô cùng đặc ý. Nhưng mà, tại sao còn chưa nghe thấy tiếng hét thảm?

Trong lòng cả kinh, hắn vội vã cúi đầu nhìn xuống – không có ai!

Lại ngẩng đầu nhìn lên, trong đầu bỗng “ong” lên một tiếng.

Lúc này, Dung Sở vẫn đứng trước cửa, hai tay vịn tường, hơn nửa bàn chân đã tiến vào bên trong, nhưng chưa hề chạm đất, căn bản không hề bị hắn kéo vào.

Lão Nguru và Văn Kính ẩn trong gian nhà khác khẽ nhủ mầy, biết kế hoạch đầu tiên đã thất bại. Nhưng bọn hắn cũng không hoảng hốt. Lão Nguru lập tức phát ám hiệu: “Bắn!”

“Vút!”

Từ địa điểm mai phục, một chùm tên đen được bắn ra. Mũi tên như sấm chớp nổi lên trên nền mây xanh, như gió to bão lớn vút qua bầu trời, bắn trúng mục tiêu.

“A...”

Một tiếng hét thảm vang lên, máu tươi vạn trượng, ngàn vết thương nhỏ, xương cốt thành bùn.

Mặt thám Tây Cục trên tường biến thành con nhím, thân người co quắp vài cái, gắng gượng vươn tay chỉ về phương hướng kia, giống như muốn hỏi – vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?

Vì sao kết quả lại thế này?

Văn Kính và lão Nguru lúc này cũng đã ngã người một chỗ.

Mới vừa rồi, khi vạn mũi tên bắn ra, bọn họ vẫn còn vui mừng. Nhưng rất nhanh sau đó, tâm tình bọn họ giống như rơi vào vực sâu, bởi vì khi ấy, hét thấy phương hướng bắn tên mặc dù không đổi, nhưng đích đến lại nâng lên ba thước, vừng vàng sượt qua đỉnh đầu một nhà ba người, bắn về phía mặt thám Tây Cục làm nhiệm vụ dẫn đường vẫn còn treo người trên tường kia!

Trong một khoảnh khắc, khiến hắn vạn tiễn xuyên thân, đóng đinh trên tường.

Máu tươi vạn vẹo chảy trên mặt tường, vẽ thành một đường quỷ dị.

Dung Sở, Thái Sử Lan lẫn Cảnh Thái Lam vẫn đứng yên trước cửa, nửa bước cũng không nhúc nhích.

Trong phòng nền vàng xám, bóng lưng ba người không giống vừa vượt qua hiểm cảnh, cũng không giống đang hoảng sợ vì cảnh tượng trước mắt.

Gió cát như thế, cổ nhân trở về.

Đối mặt với cánh cửa mở rộng, Dung Sở chậm rãi giơ tay lên.

Áo khoác ngoài màu tím rơi xuống nền đất, dệ lộ một thân tố y tuyết trắng.

Đóa hoa tím và trăm cái lông lượt rớt xuống, tóc đen như gấm xoắn tung, như ngọn cờ tung bay dưới bầu trời xanh thẳm.

Giờ khắc này, bóng lưng nam tử ngọc thụ sáng trong, lại khiến người ta liên tưởng tới tuyết rơi trên đỉnh núi, xa xa ở tận chân trời.

Chàng nâng tay, lưng hơi khom xuống, hướng về phía bên trong bức tường.

Bốn phía yên tĩnh lạ thường, ai cũng nghe thấy tiếng chàng nói khẽ, “Văn Thường, còn có ba trăm huynh đệ của ta, Dung Sở tới thăm mọi người đây.”

...

Văn Kính hoảng hốt, cả người run lên bần bật, không cách nào đứng vững.

Mặt ngựa của lão Nguru trong nháy mắt co ngắn lại, hét thấy ngũ quan như cùng tụ lại một chỗ.

“Dung...Dung...Dung...” Phía sau bọn họ, tất cả mặt thám Tây Cục đều kinh hãi tới nỗi nói không nên lời.

Mỗi người đều nhìn thấy nỗi khiếp sợ vô hạn và màu đen của tuyệt vọng trong mắt đối phương.

Trời ạ!

Vẫn biết đây là nhiệm vụ tuyệt mật, nhưng bọn họ ngàn lần vạn lần cũng không ngờ tới, người cần giết lại là Tấn Quốc công!

Trọng thần bậc nhất, con cháu người có công lớn, mấy đời là trụ cột quốc gia, gia tộc nắm binh quyền trong tay... Bấy nhiêu danh hiệu hào nhoáng và hiển hành kia cũng không đủ để nói hết về Dung gia.

Đó là hết thảy những truyền thuyết về thiếu niên kia, là quang vinh của đế quốc, là ánh sáng của thời đại, là quyền lực nghiêng trời của quý nhân.

Tuy là sau khi tiên đế qua đời, Dung gia, bao gồm cả Dung Sở có vẻ khiêm tốn và trầm mặc, giống như dần dần rời xa triều chính. Nhưng, mặt thám Tây Cục như bọn họ đều hiểu rõ, thế lực chân chính của Tấn Quốc công vượt xa những vương hầu quý tộc thông thường. Cho dù vị này bề ngoài buông thả thành thời, nhưng lực lượng ngầm trong triều không chỗ nào không có.

Những bí mật về lực lượng quân sự của Dung gia, không một thế lực nào có thể mò ra được.

Một người như vậy, tại sao cấp trên lại có thể để bọn họ đến giết!

Toàn thân Văn Kính run rẩy, so với những người khác, hẳn biết rõ hơn một việc – Trước mắt là giếng nước ngọt của Lam Điền quan, cũng chính là nơi đã diễn ra trận chiến gây ảnh hưởng đến cả đời Dung Sở. Chính tại nơi này, Dung Sở mất đi ba trăm thân tín, mất đi bằng hữu, mất đi sự tín nhiệm của quan tướng dưới chướng. Cũng chính nơi này, chàng đã mất đi quang huy trong quân, mặc dù đánh thắng một trận vô cùng oanh liệt, nhưng kết cục và phương thức tử vong của những người trong trận chiến ấy mãi mãi là vết thương trong lòng chàng, dù gió sương mài giũa thế nào, vĩnh viễn cũng không thể xóa mờ.

Vậy mà, vậy mà ngày hôm nay, bọn họ lại chọn nơi này – nơi ba trăm tướng sĩ hy sinh trước kia – để giết người đó!

Dung Sở sao có thể nhẫn nhịn? Sao có thể bỏ qua?

Lúc này, Văn Kính đã sợ hãi đến cực điểm, hẳn nhỏ giọng rên lên một tiếng, không thém đề ý đến ai khác, vội vã xoay người bỏ chạy.

Đúng lúc đó, một bàn tay đột nhiên vươn tới tóm lấy hán, là lão Ngưu không rõ nội tình. Hắn ta tức giận mắng, “Đúng là trời phạt! Tại sao lại có thể là Dung Sở? Người có thân phận như vậy, làm sao có thể tình nguyện giả làm nữ nhân! Người chạy cái gì? Không biết chạy cũng là đường chết hay sao? Bây giờ, người ta họp nhất, may ra còn có cơ hội sống sót!”

Cả người Văn Kính mồ hôi lạnh đang túa ra như tắm, run rẩy tới nỗi không nói nên lời.

Bên kia, trước ngưỡng cửa, ba người căn bản không thém liếc nhìn bọn hắn.

Phía dưới trời xanh, trước mắt anh linh, hết thảy âm mưu đều không thể thực hiện.

Dung Sở hướng về phía gian nhà không nóc.

Thái Sử Lan cũng lẳng lặng đứng nhìn.

Mùi tên bắn tới khiến bức tường rung động, một lớp cát vàng chậm rãi sụp xuống, lộ ra tường gạch màu xám xanh rắn chắc. Trên tường là một vài bức bích họa.

Bích họa thật dài, kể về một đời một người. Thiếu nữ đang tuổi xuân xanh, như hoa nở rộ, nửa đường chết yểu, máu thấm cát vàng.

“Nơi đây, vốn cũng không có nóc.” Giọng nói của Dung Sở xa xăm như từ đâu vọng đến, “Phù Chu nói, khi nàng ấy chết đã bị chôn dưới cát, khi còn sống lại thích tự do, thích ngắm nhìn trời đất. Cho nên, huynh ấy không muốn làm mái che.”

“Rất phải.” Thái Sử Lan nói.

“Tường gạch này, là đặc chế, vĩnh viễn sẽ không bị bão cát ăn mòn.” Dung Sở nhìn xuống chân, “Năm trượng bên dưới này, là nơi chôn y quan của nàng, còn di thể của nàng, đã được đem về gia tộc.”

Thái Sử Lan yên lặng, gần đây, nàng nghiên cứu lịch sử Nam Tề, biết được các tướng sĩ chết trận của Nam Tề trước giờ đều được chôn cất tại chỗ. Tang lễ của nữ tử này là do Dung Sở đích thân chủ trì, nhưng di thể cuối cùng lại không được chôn cất ở đây. Có thể thấy, thân phận của nàng ta hẳn là không tầm thường.

“Nơi đây vốn nên được canh phòng, không cho người ngoài đi vào, nhưng Phù Chu nói, nàng sẽ không thích. Huynh ấy nói, linh hồn nàng nhất định một mực ở lại nơi đây, huynh ấy sợ nàng tịch mịch, hy vọng có người đi lại, để nàng không phải cô đơn.”

Thái Sử Lan trầm mặc, nhớ tới một Lý Phù Chu vẫn luôn luôn mỉm cười, một Lý Phù Chu vẫn luôn luôn nhu hòa.

Sau màn ly biệt kia, là điều gì đã khiến huynh ấy trở nên như vậy?

Là nàng sao?

Dung Sở nhìn về phía vách tường chính diện, mỉm cười nhìn thiếu nữ trong tranh, hơi khom lưng.

“Rầm rầm” một tiếng, từ sườn núi, một toán người cầm cung chạy lại, đứng sau Dung Sở, buông cung, quỳ gối, cúi đầu.

“Trời cao xanh thẳm, Nghi Hà cuộn cuộn, anh linh ngày trước, mãi mãi không quên.”

“Tuyết rơi trong gió, tàn sương trên đất, đồng bào khi trước, di cốt lưu hương.”

Điều vẫn thế nhưng bị gió cuốn đi, thiếu niên khom mình – tướng quân khi trước, Quốc công bây giờ – bóng lưng chàng lúc này trở nên cô lạnh.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô*, trách nhiệm chàng gánh trên lưng, cho tới bây giờ, không có khi nào chỉ là sinh mệnh bản thân, còn có đạo nghĩa,

còn có lương tâm, còn có những đêm đen yên tĩnh trần chọc thở dài.

(*Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Mỗi một vị tướng khi thành công đều phải đánh đổi bằng vạn bộ xương khô của binh lính)

“Cảnh Thái Lam.” Thái Sử Lan nói với hài tử này giờ vẫn một mực yên lặng, “Đây là anh hùng của Nam Tề, là những người đã anh dũng hy sinh, dùng máu thịt của mình để giữ vững lãnh thổ quốc gia. Con đã tới đây, nên cảm tạ bọn họ.”

Cảnh Thái Lam buông tay nàng ra, chấp hai tay trước ngực, đoan chính cúi người một góc chín mươi độ hành lễ.

Dung Sở vẫn không nhúc nhích, nhưng Thái Sử Lan dường như thấy được chàng đang mỉm cười.

“Ma ma.” Cảnh Thái Lam khẽ cất giọng, nhìn bức họa thiếu nữ trên tường, “Nàng chính là người ma ma nói với con, bị chôn sống...”

“Phải.” Thái Sử Lan không hề né tránh, nói, “Nàng vì yêu mà chết, đây cũng là một loại tình cảm.”

Bóng lưng Dung Sở hơi run lên, không xoay người lại, “Phù Chu chắc chắn sẽ rất vui nếu nghe được những lời này.”

“Ta nghĩ, thứ mà nàng muốn không phải là người khác mãi nhớ đến.” Thái Sử Lan chăm chú nhìn bức họa, “Mà là mọi người có thể quên đi.”

Dung Sở bỗng quay đầu nhìn nàng.

Đôi mắt nàng trong suốt như nước hồ thu, thân nhiên lạ thường. Trước ánh mắt ấy, lời đến miệng rồi chàng vẫn không cách nào nói ra.

Muốn hỏi nàng: Người nàng thích là Lý Phù Chu sao?

Muốn hỏi nàng: Nếu nàng thích huynh ấy, vì sao sau khi biết đoạn tình bi thương này của huynh ấy, lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

Muốn hỏi nàng: Nếu nàng không thích huynh ấy, vì sao mỗi câu nàng nói hôm nay đều không lạnh nhạt như trước, vì sao cách thời, không cùng sinh tử, lại có thể hiểu rõ Văn Thường? Là bởi vì có chung tâm tình, nên mới có chung nguyện vọng ư?

Nhưng mà, cuối cùng chàng vẫn không hỏi, hoặc là... không muốn hỏi.

Hiện giờ, có thể nàng đang hướng về phía ánh nắng ôn hòa. Nhưng chàng tin, sâu trong nội tâm nàng là núi cao phủ tuyết, vĩnh viễn giống như chàng.

Rồi sẽ có một ngày, nàng nhất định nhận ra, người nàng thực sự yêu là ai...

Gió cuốn cuộn cuộn, cát vàng như nước. Trước vách tường màu xanh đậm, Dung Sở chậm rãi xoay người.

Triệu Thập Tam dẫn đầu nhóm hộ vệ kích động mà trang nghiêm nghênh đón. Hắn quỳ xuống vị trí cách chàng ba bước chân, nặng nề dập đầu, “Thuộc hạ bảo hộ không hết sức mình, xin chủ tử trách phạt.”

“Thập Tam.” Dung Sở ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời. Giờ khắc này, trên người nam tử như trên châu lấp lánh xán lạn kia bỗng sinh ra chút vẻ xơ xác tiêu điều, “Nơi đây là chốn anh hùng say giấc nghìn thu, có thể cho phép bách tính mà trước kia họ tận lực bảo vệ đi qua, nhưng nhất định không thể để kẻ dâm tiện, gian xảo thiết lập camp đây, làm bẩn chỗ ở của bọn họ.”

“Vâng.”

Dung Sở gạt đầu rồi rời đi. Triệu Thập Tam giúp chàng khoác thêm chiếc áo choàng bằng gấm đen, trên áo choàng còn thêu hoa văn Li vàng, tà áo bay bay trong gió, khiến hoa văn kia càng thêm sinh động.

Chàng từ đầu đến cuối cũng không thèm liếc mắt nhìn tới đám mặt thám Tây Cự kia.

Văn Kính lúc này đã xụi lơ trên mặt đất, lão Ngưu nhấc chân chạy, giọng nói lạnh lùng của Triệu Thập Tam truyền đến từ sau lưng hắn.

“Giết!”

.....

Thái Sử Lan ôm lấy Cảnh Thái Lam rời khỏi gian phòng không mái kia, ném lại sau lưng tiếng gào thét của đám người Tây Cự.

Nàng không có chút đồng tình hay thương hại nào với bọn chúng. Bởi vì, nếu người bọn chúng nhắm tới không phải nàng và Dung Sở, thì cái chết của người dưới tay đám Tây Cự kia còn thảm thiết hơn.

Nếu như không phải Dung Sở thông minh hơn người, đem tất cả mọi người đùa bỡn trong lòng bàn tay; nếu không phải đem qua chàng rót cực liên lạc với Triệu Thập Tam, thì hôm nay sợ rằng tình thế đã lâm vào hỗn loạn.

Dung Sở tuyệt không cho phép nơi an nghỉ của người tên Văn Tĩnh và ba trăm huynh đệ của mình bị kẻ khác giẫm lên, cũng như không cho phép có kẻ dám can đảm khiêu khích uy quyền của chàng.

Dù cho chàng lúc nào cũng mỉm cười, nhìn như vô hại, ngay cả nữ nhân cũng không ngại đóng giả một lần.

Nhưng, từ trong xương tủy, chàng lĩnh viễn là người trong đêm tuyết đó, ngang tàng dùng máu thịt rửa thành, giết mấy vạn địch nhân, cũng không chấp nhận để kẻ địch đầu hàng.

Bọn họ đứng ở một nơi cao, rũ mắt nhìn xuống bên dưới.

Phía dưới, Tôn Du đang giằng co với mật thám Tây Cục cũng đã nhìn thấy bọn họ.

Thấy gương mặt bình tĩnh của Thái Sử Lan, thấy vẻ nghiêm túc hiểm có của Cảnh Thái Lam, thấy...Dung Sở mặc cẩm bào trắng tuyết, khoác áo choàng đen, trên áo choàng thêu hình Li vàng tôn quý.

Ánh mắt Tôn Du có phần mờ mịt – Sở nương từ đâu?

Sau đó, hắn nhìn chăm chăm Dung Sở, chậm chạp tròn to hai mắt, không nhìn được mà rung mình.

Hắn là...Hắn là...

Áo choàng của Dung Sở tung bay trong gió, ánh mắt bao quát nhìn xuống của chàng không hề chứa đựng tình cảm, chính là loại ánh mắt thuộc về bề trên.

Không phải đáng vẻ kệt cớm lấy áo che mặt, không phải tư thế uyển chuyển dịu dàng, không phải con ngươi nhộn nhạo, mê hoặc lòng người của Sở nương tử, thứ duy nhất giống với người kia là ánh sáng rạng rỡ bên trong đôi mắt, tựa như trần châu trong lòng biển xanh.

Một đội hộ vệ dừng hẳn đi lên núi, đứng sau người Dung Sở, cung kính cúi đầu hồi báo chiến quả. Từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống từ lưỡi kiếm, Dung Sở lại vẫn như trước nhàn nhạt gật đầu.

Tôn Du ngẩn ngơ tới nỗi không thể nhúc nhích.

Hắn nhận ra ký hiệu đặc thù trên góc áo những hộ vệ kia.

Cho nên, hắn không cách nào bình tĩnh.

Trước mắt hắn chính là một trong những chúa tể ẩn hình của đế quốc, là nhân vật tuyệt thế của triều đại Nam Tề. Phải làm sao để hắn có thể từ vị này liên tưởng tới Sở nương tử uyển chuyển, kiều mỵ của mấy ngày trước?

Một người như Dung Sở, lại có thể giả làm nữ nhân, hơn nữa còn ngày ngày tỏ vẻ bình tĩnh, tự nhiên như thường. Ý chí của người này, rốt cuộc phải mãnh mẽ đến đâu?

Khiếp sợ, hối hận, không sao hiểu nổi, hoảng loạn,... Trong nháy mắt, vô số cảm xúc chạy qua, Tôn Du trong lúc hoảng loạn bỗng hét lớn một tiếng, bỏ lại tất cả đối thủ, xoay người bỏ chạy.

Thất thần trong khi chiến đấu, đồng thời đưa lưng về phía kẻ địch, đây chính là sai lầm lớn nhất, không cách nào挽回. Một thanh kiếm lập tức chớp lấy cơ hội này, một đường lao tới, đâm sâu lên lưng hắn.

Kiểm phong lạnh buốt mà máu nóng hừng hực. Nóng lạnh hòa lẫn vào nhau, khiến cho trong đầu Tôn Du trước lúc chết vẫn còn hiện lên ba chữ – Sở nương tử.

Gặp gỡ người này, là chuyện khó tin nhất, cũng là chuyện khiến hắn sợ hãi nhất trong đời.

...

Từng người, từng người trong nhóm “thiếu hiệp” ngã xuống dưới tay đám mật thám Tây Cục. Thái Sử Lan vẫn không nhúc nhích như cũ.

Những người này, rơi vào vòng xoáy phân tranh giữa Dung Sở và Tây Cục, vốn đã định sẵn phải bỏ mạng.

Hướng hồ, bọn họ cũng chẳng phải người tốt. Nếu như nàng và Dung Sở thật sự chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, lúc này kết quả là gì, không cần nói cũng rõ.

Mà lúc này, đám mật thám Tây Cục đang đối chiến với nhóm thiếu hiệp mới bắt đầu phát hiện trên sườn núi có điểm không đúng.

Đội hộ vệ của Dung Sở đã thu tay về, vì vậy lúc này, từng cỗ thi thể bị gió cát cuốn cuộn xuống sườn núi.

Những mật thám Tây Cục còn sống sót nhìn thấy các gương mặt quen thuộc và đội hộ vệ dừng hẳn đứng trên sườn núi thì khiếp sợ không thôi, lập tức xoay người hướng bốn phương tám hướng chạy trốn.

Triệu Thập Tam định tiến lên đuổi theo, lại bị Dung Sở giơ tay cản lại.

Thái Sử Lan cũng không để ý đến điều này, mở miệng hỏi, “Tại sao lại không diệt cỏ tận gốc?”

“Cần phải giữ lại người báo tin.” Dung Sở mỉm cười, “Phải để bọn chúng biết rằng, ta đã biết chuyện này.”

Lời này hơi khó hiểu, cũng có gì đó không đúng. Nếu Dung Sở giết người, vậy chẳng phải đối phương cũng sẽ nhận ra là chàng đã biết chuyện hay sao?

Nhưng Thái Sử Lan suy nghĩ một chút liền hiểu, mấu chốt không phải là “biết”, mà là “ta”.

“Ý của huynh là, bọn chúng căn bản không biết người chúng muốn giết là huynh?”

Dung Sở mỉm cười khen ngợi, “Nếu biết kẻ chúng muốn giết là ta, sao có thể mai phục ở nơi này.”

“Vậy huynh thả người trở về...”

“Nội bộ Tây Cục cũng không phải bền chắc như thép. Hiện giờ, tuy người nắm giữ Tây Cục là Khang vương điện hạ, nhưng người mới nhậm chức Chỉ huy sứ là Kiều Vũ Nhuận. Hai người bọn họ vẫn luôn bất đồng ý kiến, Khang vương cho rằng nếu đã có dũng khí làm thì không cần cố kỵ quá nhiều, Tây Cục nên trở thành cái tên mà ai trong thiên hạ nghe tới cũng sợ mất mật; Kiều Vũ Nhuận lại cho rằng, làm vậy sẽ khiến Tây Cục bị người đời xa lánh, rất khó kiếm được tin tức hữu hiệu, vậy nên bọn họ cần phải cải thiện hình tượng, biến Tây Cục thành một pháp ty với cơ cấu nửa sáng nửa tối.” Dung Sở thân nhiên nói, “Cho nên ta có thể khẳng định, mệnh lệnh ám sát lần này không phải ý của Kiều Vũ Nhuận, mà là của Khang vương.”

“Hiện giờ Kiều Vũ Nhuận đang ở quanh đây, mật thám Tây Cục nơi này tất nhiên cũng do nàng ta trực tiếp quản lý, vậy mà Khang vương lại vờ tay quá trớn, liều lĩnh ban mật lệnh, chỉ huy ty Lam Điền của Tây Lăng ám sát ta, kết quả không thành, ngược lại hao binh tổn tướng, đánh rã động cỏ, Kiều Vũ Nhuận làm sao có thể nuốt trôi cục tức này? Những kẻ may mắn trốn thoát kia, toàn bộ là người trong ty Lam Điền, bọn chúng khó lòng không giận giữ. Dưới cái nhìn của chúng, đối phó với ta là lấy trứng chọi đá. Vậy mà tất cả lại chẳng hay biết gì, bị mệnh lệnh của Khang vương bắt đi chịu chết.” Dung Sở cười đến hơi ám muội, “Những kẻ này đi lại trong bóng tối, cả ngày nghĩ cách hại người, nếu có người dám đắc tội với chúng, chúng chắc chắn phải âm thầm cản trở. Cho dù Khang vương thế lớn, cũng chưa chắc có khả năng chống lại được những mưu mô nham hiểm của đám tiểu nhân. Cho nên, hôm nay ta dứt khoát giết đi vài tên, lại lưu lại một ít, để Khang vương tôn kính của chúng ta có trò hay để chơi, không phải sao?”

Thái Sử Lan yên lặng.

Một chuyện nhỏ nhặt như thế, người này lại có thể nhanh chóng tính ra nguyên nhân hậu quả. Mà phán đoán kia, không cần phải kiểm chứng, bởi chàng chắc chắn đúng.

Suy tính ra toàn bộ sự thực cũng được, chàng còn không đuổi giết tới cùng, thừa cơ bày ván cờ, mượn lực dẫn lửa tới bên người chủ mưu.

Có thể đoán ra, trong những ngày kế tiếp, Tây Cục hẳn chẳng yên bình. Hai người mà Thái hậu Tông Chính sủng ái nhất, nếu như trước đây còn có thể miễn cưỡng hợp tác thì sau ngày hôm nay, tất sẽ mỗi người một ngã.

Cho kẻ địch thêm đối thủ, còn hơn tìm cho mình thêm một bằng hữu.

Nhất là, đối thủ của kẻ địch cũng là một con rắn độc.

Không chỉ độc, còn hung ác, còn tâm cơ thâm trầm. Nhưng mà, tất cả những thứ này, e rằng cũng không thể sánh bằng nam tử đang mỉm cười trước mặt.

“Cảnh Thái Lam” Thái Sử Lan nắm chặt tất cả cơ hội để dạy dỗ cho con trai, “Con xem, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, tâm cơ thâm trầm. Cái gọi là gian hùng thành công, thành công chính là ở chỗ, trong khi người khác còn đang từng bước suy tính hoặc trả thù, hắn đã trực tiếp lướt qua bước kia, thậm chí còn dẫn trước hơn mười bước.”

“Ta cho là ta nên được xem là anh hùng chứ.” Dung Sở bất mãn nói.

“Anh hùng đều đứng trên đất, chỉ gian hùng mới có thể gieo họa nghìn năm”

“Ta không làm anh hùng cũng chẳng làm gian hùng.” Dung Sở mỉm cười, ghé đầu lại gần, “Ta chỉ muốn gây họa với nàng...”

“Huynh tương đối thích hợp gây họa với các anh hùng thiếu hiệp.” Thái Sử Lan quay đầu liền đi.

Cảnh Thái Lam ghé lên vai nàng, nháy mắt, cắn cắn ngón tay, cười hì hì, “Công công giờ trò lưu manh, bitch is bitch!”

...

Triệu Thập Tam chạy tới, hô lên một tiếng, phía dưới lập tức xuất hiện một chiếc xe ngựa.

“Thập Tam đã tìm được danh y năm đó chữa tật ở thất lưng cho ta.” Dung Sở có chút áy náy nhìn nàng, “Năm đó ông ấy có nói, trong vòng năm năm ta nhất định tái phát. Người này hành tung bất định, rất khó tìm ra, gia phụ đã sai người từ Lệ Kinh phi ngựa tới báo, bắt ta phải về chữa trị.”

“Chữa bệnh quan trọng hơn.” Thái Sử Lan ôm Cảnh Thái Lam, “Ta trở về Bắc Nghiêm.”

Nàng đi lên hai bước. Phía sau, Dung Sở nhẹ nhàng gọi, “Lan Lan...”

Thái Sứ Lan dừng chân, “Huynh có thể đừng buồn nôn như thế không?”

“Như vậy,” Dung Sở cười, “Phu quân?”

Sắc mặt Triệu Thập Tam tái xanh, Cảnh Thái Lam khanh khách cười rộ lên, nó cảm thấy mấy ngày trước chơi rất vui, cũng cảm thấy Quốc công giả làm nữ nhân rất đẹp mắt, về sau nếu cứ như vậy thì thật tốt.

“Không thú nổi.” Thái Sứ Lan đi nhanh hơn.

“Nàng không giữ ta lại, cũng không đi với ta?”

“Dung Sở.” Thái Sứ Lan xoay người, nhìn thẳng vào mắt chàng, “Thế giới của huynh, chung quy không phải của ta. Gia tộc như Dung gia, ta cũng không thể tiến vào.”

Dung Sở trầm mặc.

Đây hình như là lần đầu Thái Sứ Lan nói rõ ràng, ám chỉ tương lai, biểu đạt ý nguyện với chàng.

Quá khứ, chàng treu chọc, nàng cũng thờ ơ. Còn hôm nay, chàng vẫn treu chọc như cũ, nhưng nàng lại nghiêm túc trả lời.

Trong khi những nữ tử khác giả ngu, do dự quần quít, nói mình tự mình đa tình, nàng đã trực tiếp thẳng thắn như vậy, một kiếm đâm vào trung tâm.

Một lần nghiêm túc như thế, ngược lại khiến chàng á khẩu không nói nên lời.

Không thể phủ nhận, cũng chẳng thể thừa nhận. Ánh mắt chàng dần hiện lên một tầng trống vắng.

“Chỉ là thích thôi, có chắc là chân ái?” Thái Sứ Lan xoay người, không quay đầu lại nữa.

Cảnh Thái Lam nắm vạt áo nàng, đứng đưa, vừa đi vừa quay đầu lại, ha hả cười, dùng khẩu hình nói với chàng, “Ma ma...ta...”

Dung Sở trông coi hai bóng người một lớn một nhỏ đi xuống dưới núi, vào trong xe ngựa, lại nghĩ về cuộc phiêu lưu trong nước mấy ngày trước. Bọn họ từng nương tựa lẫn nhau, nam nữ thế vai, một đường vui vẻ cười nói dù đang trong hiểm cảnh. Nhớ tới lúc nàng xoa bóp giúp chàng mỗi đêm, nhớ đến độ mạnh yếu tương thích trên đầu ngón tay, nhớ tới nữ tử bệ ngoài cứng rắn, thực ra có lúc rất dịu dàng.

Chàng chậm rãi nhoen miệng cười.

Nàng nói, chàng thích nàng.

Nhưng chưa hẳn là chân ái.

Nàng kiêu ngạo, tinh khiết như vậy, đương nhiên không chấp nhận những thứ tình cảm nửa vời, vừa đủ.

Chân ái sao...

Trông mắt Dung Sở rũ xuống, rơi vào khe núi ngập ánh vàng. Nơi đó, một đóa hoa đại lung lay trong gió, ương ương nhô lên, phân nửa trắng sáng, phân nửa xanh đậm.

...

Xe ngựa lộc cộc chạy trên đường núi, Triệu Thập Tam mang theo hộ vệ Dung gia đánh xe chở Thái Sứ Lan hướng thẳng về Bắc Nghiêm.

Thái Sứ Lan vốn là từ chối hẳn hộ tống. Thân thể Dung Sở hiện giờ đang không tốt, Triệu Thập Tam hẳn là nên ở bên cạnh chăm sóc chàng, nhưng Triệu Thập Tam lại nói rằng, bên trên mặt báo xuống, nói gần đây binh mã Tây phiên có dị động, lo lắng không lâu nữa bọn chúng sẽ đánh vào biên giới. Tây phiên muốn tiến vào Bắc Nghiêm, trước hết cần qua đại doanh của Phủ bình hành tỉnh Tây Lăng và đại doanh phía Tây của ba quân. Theo lý, chuyện này không hề dễ dàng, nhưng Triệu Thập Tam nói, Quốc công cho là danh tướng Da Luật Tĩnh Nam của Tây phiên dụng binh xảo quyết, là người ương ngạch lớn mật, thường có hành động kinh người, nên bên ta phải đề phòng cẩn thận, đó là lý do hẳn phải ở lại đây.

Trước đây, bọn họ bị nước cuốn về phía Nam, không biết có phải do có núi ngăn chở hay không mà vừa tiến vào Bắc Nghiêm, khí hậu liền tốt hơn rất nhiều.

Cảnh Thái Lam khò khò ngủ say trong lòng Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan vẫn không nhúc nhích nhìn nó – Mấy ngày trước, Dung Sở nói với nàng, tình cảnh bây giờ của Cảnh Thái Lam rất kỳ dị, ngay cả chàng cũng không xác định được đến cùng có nên đưa nó về kinh không. Hiện tại, một số ít người đã có hành động lạ thường, khiến chàng cảm thấy nếu cứ tiếp tục để Cảnh Thái Lam ở ngoài, bí mật này e rằng không thể giữ lâu.

Lúc đó, Dung Sở nhìn về hướng Lệ Kinh, thần nhiên nói, “Vô luận thế nào, trong vòng bốn tháng là hai mươi ngày nữa, Cảnh Thái Lam nhất định phải trở

về.”

Bốn tháng lẻ hai mươi ngày...

Thời gian chính xác này, không hiểu sao lại khiến trong lòng nàng cảm thấy bất an.

Cảnh Thái Lam đã ở bên nàng hai tháng, sau này nếu sống một mình, nó sẽ thế nào đây? Trong ấn tượng của nàng, chỉ có một loại thời kỳ có thể dự đoán, hơn nữa, có lẽ số đuôi cũng là hai mươi.

Ánh mắt Thái Sứ Lan dần lạnh lẽo.

Nếu thật sự là vậy...

Cảnh Thái Lam bỗng cựa mình ôm lấy chân nàng, thân thể giống như gấu trúc leo cây, cọ cọ đầu lên đùi nàng.

Một hành động tìm kiếm an toàn trong vô thức.

Thái Sứ Lan đột nhiên cảm giác chính mình không đủ mạnh mẽ.

Còn bốn tháng lẻ hai mươi ngày nữa, Cảnh Thái Lam rất có thể sẽ phải đối mặt với cuộc chiến lớn nhất trong đời, mà nàng lại không thể làm gì giúp nó. Thậm chí ngay cả ngày đó đề Nghi Hà bị vỡ, Cảnh Thái Lam bị Kim Chính đẩy vào hồng thủy, nàng cũng không thể cứu nó.

Nếu như không phải Dung Sở xuất hiện, có lẽ giờ này, cả nàng lẫn Cảnh Thái Lam đều đã mất mạng.

Cảnh Thái Lam nằm trên đầu gối nàng, khẽ chep miệng, giống hệt Yêu Kê hồi nhỏ.

Bốn tháng lẻ hai mươi ngày... Trong khoảng thời gian này, nàng muốn bản thân phải mạnh mẽ hơn, muốn bản thân phải có khả năng bảo vệ nó.

Thái Sứ Lan chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt xác xơ tiêu điều.

...

Quãng đường sau đó vượt qua rất nhanh. Bởi vì không có mặt ở đây khi thôn trang bị ngập nên Thái Sứ Lan cũng không cách nào biết được tình hình sau tai họa. Có điều, Dung Sở đã nói, trước khi chàng đến Bắc Nghiêm đã hạ lệnh cho các thị huyện xung quanh chú ý tình hình thiên tai để tùy thời trợ giúp. Hiện tại, những thị huyện mà nàng đi qua, tất cả đều phồn hoa như thường, thoát nhìn giống như không bị ảnh hưởng gì.

Trở lại nơi ở của mình, Thái Sứ Lan trước tiên bảo Triệu Thập Tam đưa Cảnh Thái Lam đi nghỉ ngơi, sau đó tự mình điều y phục, đi thẳng tới phủ Bắc Nghiêm.

Nàng cảm thấy hơi khó hiểu – vì sao Tô Á lại không ở nhà đợi nàng? Nàng nhớ kỹ lúc vỡ đê, Tô Á không có rơi xuống nước, lẽ nào sau khi nàng rơi vào nước, Tô Á cũng đã nhảy theo?

Triệu Thập Tam nghe nàng nói muốn tới phủ Bắc Nghiêm, vẻ mặt có phần cổ quái, cố gắng ngăn nàng mấy lần, nhưng trong lòng Thái Sứ Lan có chuyện, nào để ý đến hắn. Triệu Thập Tam thấy nàng đã ra khỏi cửa, suy nghĩ một lát, sau đó thở dài, phát tay ra hiệu cho thuộc hạ.

“Chuyến đi này, chi e lại dẫn họa tới. Có điều, chủ tử đã phân phó, chúng ta nhất định bảo vệ các nàng...” Triệu Thập Tam nhú mày, “Lại nói... Phủ Bắc Nghiêm cũng thực quá...”

Lúc Thái Sứ Lan tới phủ Bắc Nghiêm đã quá giữa trưa, cũng là lúc quan nha kết thúc công việc. Nhưng lúc này, nàng lại nghe tiếng người huyền áo truyền đến từ phía xa.

Thái Sứ Lan ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước cửa nha môn có rất nhiều người đang vây quanh, nhưng đều có chút khoảng cách, sắc mặt đám người vòng trong cùng có vẻ căm phẫn, đang chỉ tay mắng to, mấy người ở giữa không nói một lời, vẻ mặt âm u, đám người phía ngoài cũng tức giận cắn răng.

Thái Sứ Lan từng nhìn thấy cảnh bách tính vây quanh thứ gì đó, đại khái là tất cả cùng chung một mối thù, trên dưới một lòng. Nhưng chuyện phân thành vòng thế này lại chưa từng thấy qua. Xa xa, trên mặt đất rải đầy vụn rau, giống như trước cửa nha môn có người nào đó.

Cảnh tượng này, ngược lại giống như tù nhân tội ác tày trời bị gia hào thị chúng.

Gia hào thị chúng là một hình phạt mang tính sỉ nhục, mục đích chính là phá hoại tự tôn của người khác, được xuất phát từ Tây Cự. Hình phạt này nếu như diễn ra trong thời gian dài, người chịu phạt cũng có thể bỏ mạng, hơn nữa trước đó còn phải chịu dày vò vô cùng khổ cực. Dựa theo luật pháp, chỉ có những kẻ phạm tội thông dâm, cưỡng hiếp, đại nghịch... mới phải chịu hình phạt này, bị người người nhà nhà lên án. Thái Sứ Lan thực tập ở nơi này một tháng, đương nhiên hiểu rõ hình pháp, nhưng lúc này nàng cũng không mấy để ý, trực tiếp xuống ngựa, chuẩn bị đi qua.

Nhưng là, nàng vừa hòa vào đoàn người, chợt nghe tiếng mắng thật khê của bách tính vòng ngoài.

“Phủ Bắc Nghiêm đúng là thói rửa từ gốc đến ngọn!”

“Đã đổi trắng thay đen còn có mặt mũi nói ra khỏi miệng.”

“Người xem đại sứ kia đi! Ngày đó võ đề hấn còn đứng trên bờ, lúc rơi xuống nước vì mạng sống của mình mà cướp ván cửa của người ta, đẩy người ta xuống nước, bây giờ còn không biết xấu hổ tự nhận mình là công thần!”

“Công thần cái con mẹ nó! Ai chẳng biết khi đó hấn căn bản không biết tin võ đề, chạy tới rõ ràng là định chết giễu. Còn người thực sự cứu chúng ta, bây giờ lại bị... Những kẻ bên trong thật đáng trách!”

“Bọn chúng đều là lưu manh của Bắc Nghiêm do quan phủ dùng tiền mướn tới, chửi bới đánh đập một ngày để lấy năm mươi đồng tiền!”

“Thối đời này...”

Sắc mặt Thái Sứ Lan chậm rãi lạnh xuống.

Lẽ nào...

Trong đám người đang chen lấn, bỗng có người che mặt chạy vội ra, vừa chạy vừa nói, “Ta đi! Trong thôn còn chuyện chờ ta giải quyết!”

Phía sau người kéo hấn lại, nói, “Quan gia không cho phép đi.”

Người nọ không chút để ý, gạt tay đối phương, nhỏ giọng chửi một câu, “Làm gì có cái lý ấy! Thật quá đáng!” nói rồi vùi đầu về phía trước, đâm thẳng vào Thái Sứ Lan. Thân thể hai người vừa đụng nhau, Thái Sứ Lan liền thấy mu bàn tay mình mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống – là nước mắt!

Người nọ ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn nàng, hơi nước trong đáy mắt còn chưa tan hết.

Vừa nhìn rõ đối phương, hai người đều ngẩn ra, “Là ông!”

Sắc mặt người kia cũng đại biến, kinh hô, “Là cô!”

Cùng là một câu nói, nhưng câu sau, giọng điệu hoàn toàn bất đồng. Khiếp sợ xen lẫn vui sướng, lại có lo lắng bất an.

Thái Sứ Lan hỏi, “Thôn trưởng, tại sao ông lại ở đây?”

Người này chính là thôn trưởng thôn Tam Điền. Trước khi đề Nghi Hà vỡ, Thái Sứ Lan đã nói ông ta dẫn thôn dân rời đi. Vậy mà lúc này, ông ta không ở lại trong thôn chủ trì việc phục hồi sau tai nạn, lại đứng ở nơi đây, chân mày Thái Sứ Lan sớm đã nhăn lại.

Thôn trưởng thôn Tam Điền mấp máy miệng, sau đó quay đầu nhìn quanh, bỗng nhiên kéo nàng lại, đẩy đám người ra, hô lớn, “Thái Sứ cô nương đã về!”

Một tiếng này cũng không quá vang dội, nhưng bốn bề bỗng trở nên yên ắng. Một giây trôi qua, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu, trong nháy mắt, ai nấy đều há miệng tròn mắt, sau đó nhìn Thái Sứ Lan một lượt từ đầu tới chân.

Thái Sứ Lan vốn là người bình tĩnh, nhưng dưới ánh mắt quý dị của mọi người cũng không khỏi cảm thấy cả người tê rần – Về mặt của dân chúng thật cổ quái! Vừa giống vui mừng, vừa như sợ hãi; vừa giống hưng hấn, vừa tựa lo lắng, vậy là thế nào?

Hơn nữa, những người này cũng không phải thôn dân do nàng trực tiếp cứu, căn bản không thể biết nàng là ai. Nhưng giờ khắc này, ánh mắt bọn họ nhìn nàng giống như vô cùng quen thuộc, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Những người này dùng ánh mắt bắn phá nàng mấy lượt, sau đó không hẹn mà cùng lùi ra sau một bước, cùng mở miệng hô, “Thái Sứ cô nương tới rồi!”

Vòng ngoài ồn ào như vậy, vòng trong lại yên tĩnh lạ thường, mọi người một lần nữa quay đầu nhìn lại. Ánh mắt cổ quái giống hệt ban nãy lại tới, Thái Sứ Lan cũng không nhần nại được nữa, một tay đẩy thôn trưởng vẫn đang run rẩy đứng cạnh ra, đi nhanh về phía trước.

Nàng đi đến đâu, mọi người nơi đó đều đồng loạt dạt sang hai bên, chờ đến khi nàng đi qua lại hưng phấn tị lại, giống như một chiếc khóa kéo, cái trước vừa mở, cái sau lại khép vào. Mọi người không ngừng nhường đường, cũng không ngừng báo với phía trước, “Thái Sứ cô nương tới rồi!”

Từng tiếng như thế truyền vào, mỗi người đều giống như một chiếc thuyền lá, chứa đựng kích động đưa nàng vào biển người. Ban đầu, Thái Sứ Lan còn cảm thấy kỳ quái, nhưng dần dần cũng đã bình tĩnh trở lại, bước nhanh vào bên trong. Càng đi vào sâu, sắc mặt nàng càng lạnh lùng.

Bởi vì, nàng nghe thấy tiếng mắng chửi bên trong.

Còn có, tiếng đồ đạc bị đập, tiếng chửi rủa, quở trách, tiếng roi da quật xuống, còn có tiếng quát nghiêm khắc mang theo ý cười quen thuộc.

“Nói! Tại sao không nói? Nhìn các người xem, một tên công tử bột, một nữ nhân giang hồ không rõ lai lịch, một đạo tặc giết người vô số, lại dám nói mình là cứu tinh của bách tính quanh đề Nghi Hà? Dám nói các người là người đã cứu mạng mấy nghìn bách tính? Thật nực cười! Đúng là nực cười! Nghi Hà này thuộc sự quản lý của phủ Bắc Nghiêm, thuộc sự quản lý của ta! Ngoại trừ ta, kẻ nào có thể hiểu rõ thủy lợi? Ngoại trừ ta, ai có thể biết

trước lũ lụt xảy đến? Ai có thể tổ chức di dời bách tính trước con hồng thủy? Là ta! Là ta, chỉ có thể là ta! Trước mặt Kim lão gia ta đây, các người còn dám tham công?”

Tiếng quát mắng kèm theo âm thanh roi da quật xuống truyền ra, nhưng tuyệt nhiên không có ai cần xin tha thứ hay phản kháng trả lời. Tù nhân bị chửi bên trong như đang nhún nhin chịu đựng, lại giống như đã mất đi năng lực phản bác.

Dưới ống tay áo, bàn tay Thái Sử Lan đã chậm rãi siết chặt.

Đây là giọng của Kim Chính.

Kiên quyết phản đối nàng và Tô Á di dời bách tính, chạy tới chế giễu bọn họ, lại trong một khắc vờ đề kia ném Cảnh Thái lam xuống nước, hại bọn họ suýt nữa mất mạng trong thiên tai.

Trên đời này, thật sự có kẻ vô liên si tới mức ấy!

“Thái Sử cô nương.” Thôn trưởng thôn Tam Điền nói nhỏ bên tai nàng, “Nghị Hà vờ đề, bách tính không ai thượng vọng, mọi người đều biết đây là công lao của cô và Tô cô nương. Cho nên khi phủ Bắc Nghiêm ra thông cáo, cướp công của mọi người, ai cũng rất phẫn nộ nhưng lại không dám nói gì. Nhưng mà, ai ngờ bọn chúng còn nói đạo tặc Hỏa Hồ thừa dịp Nghị Hà vờ đề mà phá ngục bỏ trốn, sau đó đã bị bắt lại, còn nói con trai của thương nhân buôn muối ở Thông Thành, tức Trần Mộ thông đồng với thổ phỉ, nên phải giải vào đại lao. Tô cô nương biết được liền chạy tới cứu, cũng lập tức bị bắt đi, nói nàng công khai chống đối quan phủ, sát thương nha sai, phải chịu gia hào một tháng, sau đó sẽ báo lên hành tỉnh để định tội...”

Thái Sử Lan gật đầu, qua kẻ hở trông coi tình hình bên trong, bỗng cất giọng, “Thôn trưởng, ông có thể giúp ta một chuyện không?”

“Giúp cái gì?”

...

Ít có khi nào, bước chân của Thái Sử Lan lại nhanh chóng như hiện tại. Những người ở vòng trong cùng không hề hô hào thống báo, cũng không hưng phấn vui mừng như bách tính bên ngoài. Bọn họ quay đầu nhìn nàng, về mặt cảnh giác.

Thái Sử Lan mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn từ trong truyền ra, có người chạy tới gần, hô lên, “Ngăn nàng ta lại! Ngăn nàng ta lại!”. Nhưng mà chung quy bọn họ vẫn chậm một bước, bách tính dạt ra quá nhanh, bước chân nàng lại không chút do dự. Thái Sử Lan tự tay đẩy người cuối cùng ra, sau đó nhìn vào giữa sân.

Nam tử vừa bị nàng đẩy ra kia, đứng cạnh nghe thấy nàng hít vào một hơi thật sâu, thật dài.

Âm thanh kia như kéo ra vô tận. Trong thoáng chốc, người nọ có cảm giác hết thấy mọi thứ xung quay đều bị tiếng hít vào này của nàng gạt lui, nhào nặn, xoắn lấy, sau đó rất nhanh bị ép thành lưỡi dao bén nhọn ẩn chứa căm tức, sáng long lanh bên yết hầu.

Toàn thân tên côn đồ run rẩy, hần vốn muốn quát lớn đôi câu, nhưng giờ lại không có dũng khí làm điều đó, lặng lẽ lui sang bên cạnh.

Còn Thái Sử Lan lúc này đã không thêm đề ý đến ai khác nữa, từ đầu tới cuối chỉ nhìn chòng chọc vào giữa sân.

Trước cửa phủ Bắc Nghiêm, ba cái cũi xếp thành hàng, người bên trong quần áo tả to, vết thương khắp cơ thể, trướng thối và rau củ bừa bãi trên đất, trên cũi lẫn trên thân thể bọn họ, mùi hôi tan ra bốn phía.

Ba cái cũi, từ trái sang phải, là Trần Mộ, Tô Á và Hỏa Hồ.

Nếu như không phải Trần Mộ đang liên tục thút thít, Thái Sử Lan thậm chí không thể nhận ra bọn họ nhanh chóng như thế. Thực sự, ba người trong cũi này, bị phơi dưới ánh nắng chói chang, bị rác rưởi ném lên, bề ngoài sớm đã hoàn toàn thay đổi. Trên trán Tô Á vẫn còn nửa quả trứng gà chưa rơi xuống, chất dịch màu vàng sậm dính lên cả mắt nàng, khiến nàng không mở nổi mắt.

Công tử Trần Mộ xuất thân phú gia, vốn ở trong phủ Bắc Nghiêm để làm chứng cho án kiện diệt môn của son phi Long Mãng, giờ lại không hiểu vì sao cũng bị nhốt trong cũi.

“Tô Á! Tô Á!...” Trần Mộ khóc nức lên, “Nàng không nên cứu ta, không nên quan tâm chuyện của ta, để ta chết đi là được rồi! Người nhà ta đều chết rồi, ta còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa...”

Tô Á không lên tiếng, chỉ cúi đầu thật thấp. Hỏa Hồ ngược đầu nhìn lên, nam tử ngang tàng này, dù đang trong tình cảnh khốn cùng, hần vẫn nhìn đời bằng nửa con mắt.

Miệng của Tô Á và Hỏa Hồ đã bị bịt lại.

Bên cạnh bọn họ, chính là Kim Chính đang cầm theo roi da hãy còn loang lổ máu tươi.

Lúc này, Kim Chính nghe tiếng động lạ, chậm chạp quay đầu.

Hần vừa quay đầu, liền thấy người tới là Thái Sử Lan.

Kim Chính như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

Người trước mắt, nửa mặt là nỗi khiếp sợ bao trùm, nửa mặt là vẻ dữ tợn còn chưa tiêu tan, thoạt nhìn giống như ác quỷ.

Bốn phía trở nên yên tĩnh.

Ai cũng nhìn về phía hắn, cùng với Thái Sử Lan.

Cách đám người, hai người đối diện nhau, yên lặng không nói. Trong không khí kỳ dị lúc này, mùi máu tanh như vòn quanh chớp mũi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cản Trở Ta, Động Đến Ta – Thù Này Tất Báo!

Editor: Imelda Phạm

Trong thành có rất nhiều bách tính biết được sự thật liên quan đến trận lũ kia. Cũng chính vì vậy, những lời công kích, chửi mắng quan phủ tràn ngập phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng dẫn tới khung cảnh công khai gia hào ngày hôm nay. Quan phủ, chẳng qua là muốn giết gà dọa khỉ mà thôi!

Chân lý và công nghĩa, hết thảy đều bị mũi đao cường quyền chém đứt.

Kim Chính vừa thấy Thái Sử Lan, lòng to cả người như dựng đứng trong nháy mắt. Hắn run run cảm roi da, lùi từng bước lẫn vào đám nha dịch.

Hắn không tin, trước mắt bao người thế này nàng lại có thể ra tay với hắn. Nhưng mà, gương mặt lạnh tanh của nữ tử kia lại khiến hắn nhớ tới đêm đó, trong làn mưa xối xả, nàng bắt Hòa Hồ về phủ nhà.

Yên lặng, mà sát khí tựa lời đĩnh.

Dù biết nàng không có võ công, dù biết phía sau hắn hộ vệ vô số, nhưng hắn vẫn không thể không sợ hãi.

“Thái Sử cô nương, ta mang cura đến cho cô rồi.” Một tiếng hô truyền tới, thôn trưởng cầm theo một chiếc cura, thở hồng hộc chen qua đoàn người.

Thái Sử Lan nhận lấy cura, gật đầu cảm ơn ông rồi đi về phía chiếc cũi.

Kim Chính giật mình – lẽ nào...nàng muốn cura cũi?

Trong chốc lát, hắn có chút do dự, không biết nên ngăn cản hay mặc kệ. Ngăn cản, chung quy hắn vẫn cảm thấy chột dạ; mặc kệ, như vậy làm sao báo lên trên?

Thái Sử Lan mặc kệ sự do dự của hắn dứt khoát đi tới trước mặt Tô Á, bắt đầu cura hàng gỗ.

Trưởng thôn nghi ngờ nhìn nữ tử trước mắt, không rõ vì sao đối phương nhất định muốn ông lấy cura lại đây. Dù rằng thứ này sắc bén, nhưng so với chiếc cũi kia lại vô cùng yếu ớt, không bằng lấy một cây búa còn dễ sử dụng hơn.

Tiếng lưỡi cura ma sát với cũi gỗ vang lên cọt két. Ánh nắng nhọt nhọt chiếu xuống, phủ lên vụn gỗ rải rác trên đất.

Tô Á gắng sức ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Thái Sử Lan. Nàng mấp máy môi, đáy mắt mờ hơi nước.

Không phải là ủy khuất, mà vì biết được nàng còn sống mà vui mừng.

Thái Sử Lan mím môi, không nhìn Tô Á, chỉ chăm chăm cura cũi gỗ.

“Cọt...két...cọt...két...”

Mỗi người ở đây đều theo bản năng nhìn nàng cura gỗ, trong lòng cũng như có từng đợt sóng xô theo tiếng cura không nhanh không chậm. Tiếng lòng trợn loạn, vạn quân áp sát, mưa cuộn lòng sông, gió đầy lầu.

Cảm giác căng thẳng đột nhiên ập tới, cũng chẳng biết là tại sao.

“Dừng tay!” Kim Chính bỗng nhảy dựng lên. Chẳng biết từ khi nào, trán hắn đã nhể nhại mồ hôi, dưới ánh mặt trời trở nên bóng nhẫy, “Dừng tay! Trên đất quan, người lại dám ngang nhiên phá cũi cứu trọng phạm chịu thị chúng! Việc này là cướp ngục! Cướp ngục!”

Tiếng thét chói tai vang vọng. Thái Sử Lan vẫn tiếp tục cựa gổ, không thèm ngẩng đầu lên, “Bây giờ người mới biết?”

Kim Chính tái mặt, hai mắt tròn trắng dã, vung tay, “Bắt ả!”

Hắn vừa dứt lời, Thái Sử Lan liền quay đầu, phi cựa tới.

Kim Chính nhanh nhẹn nghiêng người, nha sai cao lớn phía sau hắn xem ra biết chút võ công, lập tức vọt lên, xoay người múa đao. *Keng* một tiếng, cái cựa gãy đôi giữa không trung.

Lưỡi cựa bắn ra, Thái Sử Lan nhún người nhảy lên, đón lấy lưỡi cựa, một lần nữa hung hăng đánh tới!

Nha sai kia khinh thường cười nhạt một tiếng, cũng nhún người nhảy lên, đường đao chớp sáng, chém nát lưỡi cựa giữa không trung, sau cùng gập người đáp đất. Mảnh nhỏ lưỡi cựa vòng quanh người hắn, hắn tiện tay phất một cái, gom mảnh nhỏ lại thành đồng, đi nát dưới chân rồi ngẩng đầu, cúi chào với bốn phía.

Tiếng reo hò lúc lắc của đám lưu manh truyền tới.

Kẻ này xuất thân từ gánh xiếc giang hồ nên có vài kỹ thuật khéo léo ưa nhìn, lúc này vô thức phô bày hết cả. Hắn nghe tiếng la hét ủng hộ, bệnh cũ liền tái phát, còn tưởng rằng bản thân quay về gánh xiếc năm đó, chậm rãi bước tới đoàn người, chuẩn bị ngửa tay xin tiền.

Hắn vừa rời đi, bên người Kim Chính lập tức xuất hiện khoảng trống. Kim Chính còn chưa kịp phản ứng, Thái Sử Lan đã nhanh chân vọt tới.

Nàng tay không bỏ nhào đến, vạt áo xanh đen sau lưng duỗi căng, giống như tấm sắt xẻ ngang cơn gió.

Kim Chính cười nhạt, “Tự tìm đường chết!”, nói rồi vung roi da lên, quất xuống lưng của Thái Sử Lan. Thân người nàng lao đảo, ngã thẳng xuống đồng vụn khi nãy, máu tươi tức khắc chảy xuống từ lòng bàn tay và đầu gối.

“Mảnh khỏe chừng ấy mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt lão gia!” Kim Chính cười nhạt, nhắc chân đạp lên lưng Thái Sử Lan, khiến nàng vừa định đứng lên lại quỵ sụp xuống.

“Thái Sử cô nương! Thái Sử cô nương!” Kim Chính cười lớn, điên cuồng đạp lên lưng Thái Sử Lan, bắt chước ngữ điệu phấn khích của bách tính khi nãy, “Tiện nhân kia tới, các người hô hào cái gì? Tiện nhân kia xông tới nha môn, mưu toan cướp ngục, chẳng lẽ các người còn muốn giúp ả hay sao?”

Dân chúng yên lặng, trừng mắt nhìn Kim Chính đang dương dương tự đắc, lại nhìn Thái Sử Lan nửa quỵ trên đất. Mái tóc nàng xõa xuống che đi nửa bên mặt, vết máu dưới lòng bàn tay ngày càng lan rộng. Tâm mắt của mọi người cũng như bị màu máu kia nhuộm đỏ.

Trong cũi, Hòa Hồ tròn to hai mắt, ngửa mặt lên trời cười gằn từng tiếng. Tô Á run rẩy toàn thân, Trần Mộ khóc nức lên, tiếng khóc tràn ngập tuyệt vọng.

“Kim Chính!” Bỗng nhiên có người hét lớn, “Con mẹ nó, người có còn là người hay không! Người nghĩ chúng ta thật sự không biết ai mới là người cứu bách tính trong trận lũ kia sao? Ngày đó vỡ đê người đứng đầu, nói gì, làm gì, mọi người ai cũng thấy được! Tốt nhất là người nên thức thời một chút, cụp đuôi vào khe móng mà cút đi, đừng ở chỗ này khiến bọn ta ghê tởm thêm nữa!”

“Cút đi! Cút đi!” Từ đâu chỉ là thừa thốt vài tiếng, sau đó tiếng hô ngày càng vang dội, dần dần còn có người vung nắm đấm chỉ vào Kim Chính.

“Là cô nương này... là cô nương này...” một bà lão lão đảo chui vào, chỉ về phía Tô Á, lạc giọng nói, “Ngày đó là nàng tới báo tin cho người trong thôn chạy, nhưng ta bệnh cũ tái phát, lại không có người thân bên cạnh nên không muốn đi, là nàng đã công ta ra khỏi phòng. Lúc đó, bà lão ta còn không tin, còn đá nàng một cái... Cô nương này...” Bà lão tập tễnh bước tới cạnh cũi, vươn tay sờ sờ vết thương loang lổ máu trên mặt Tô Á, “...Tại sao các người lại vô lương tâm như thế... Tại sao lại làm như thế? Tại sao lại làm như thế?... Ông trời ơi, ông mù rồi sao!?”

Cánh tay già nua của bà đặt lên vết máu đã đông lại.

Tô Á trước giờ vẫn cắn răng không nói một lời, lúc này thân thể đã cứng lại, rốt cục bật khóc nức nở.

Lệ nóng lăn đều trên bàn tay nứt nẻ đen nhem của bà lão. Tiếng khóc khàn khàn của nàng vang lên, bốn phía chợt yên lặng, sau đó tiếng hô hoán lại bật phát càng mãnh liệt hơn.

Có tiếng bước chân vọng ra từ trong nha môn, dường như có người đang chạy tới.

Kim Chính đứng cách nha môn không xa, tự dưng nghe thấy tiếng động, mặt mũi lập tức biến sắc, không đoái hoài đến Thái Sử Lan nữa mà vội vã xoay người về phía bách tính, nhắc chân lên rồi hét lớn: “Im miệng...”

Ngay khi hắn vừa nhắc chân khỏi lưng Thái Sử Lan, xoay người về hướng khác, nàng đột nhiên ngẩng đầu, duỗi tay ra.

Trong lòng bàn tay nàng, một lưỡi cựa sáng rực như tuyết.

Thái Sử Lan nâng tay, lưỡi cựa lao thẳng về phía trước, đâm mạnh vào giữa hai chân còn đang dang rộng của Kim Chính!

Một tiếng đâm vào, giống như lớp xe nổ tung dưới ánh mặt trời chói trang – lúc đầu chẳng qua chỉ xì một tiếng nhỏ, sau đó lập tức bùng một cái, tan tành mây khói!

“A...!”

Kim Chính xoay người, gần như cùng lúc, lưỡi cửa đâm vào cơ thể hắn, tiếng hét cũng vang lên liền sau đó, dường như còn chưa kịp hít vào, máu đã vung vãi khắp nơi.

Động tác của Thái Sử Lan tựa như nước chảy, hay giống như đã diễn tập vô số lần, trong nháy mắt đã cắt đứt sinh mạng một người.

Tiếng kêu thảm thiết bén nhọn, âm điệu run rẩy phập phồng vì đau đớn.

Bốn phía bỗng rơi vào tĩnh lặng.

Thời gian như đông cứng lại, ai nấy đều bất động nhìn vào giữa sân, vẻ tức giận còn chưa kịp thu về, nỗi khiếp sợ đã xâm chiếm khắp người.

Trong không gian lặng ngắt như tờ, Thái Sử Lan rút cục ngừng đầu, mặt không biến sắc, hung hăng đá vào đoạn lưỡi cửa còn lộ ra bên ngoài cơ thể Kim Chính.

Kim Chính hét thảm ngã xống, máu bắn tung tóe, hòa lẫn với bụi mù, chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu của hắn đã khàn lại không giống tiếng người, thân thể vô ý thức cuộn tròn, lưỡi cửa dưới thân vẫn liên tiếp nhỏ máu...

Trong tiếng rên rỉ quái dị, Thái Sử Lan chậm rãi đứng thẳng.

Một chốc đứng lên, gió lớn thổi tới, lọn tóc đen che đi mắt nàng. Trước mắt nàng bỗng nhiên xẹt qua đoạn ký ức của rất nhiều năm trước, một đứa nhỏ ba tuổi đứng dưới cầu vượt, bóng đèn thủy tinh trên tay nó đâm thẳng vào tim tên côn đồ.

Rất nhiều năm sau, nàng cũng như vậy, giết chết kẻ đáng giận nhất trong đời mình.

Không có vũ lực, nhưng nàng có trí khôn, có một đôi tay có khả năng phục nguyên.

Ba tuổi có thể, vậy thì mười chín tuổi, nàng cũng có thể.

“Nếu cường quyền không nói đạo lý,” Nàng nói, “vậy chúng ta dùng vũ khí.”

Nàng bước qua vũng máu đỏ tươi của Kim Chính, không thèm nhìn hắn một cái, chỉ vào ba chiếc cùi, “Ai còn lương tâm, tới giúp ta đập!”

Hầu như trong nháy mắt, một đám người đã vọt tới, điên cuồng đập lên cùi gỗ.

Đám côn đồ do quan gia thuê tới khi này còn đứng xem trò, giờ đành lặng lẽ rút lui.

Người người kích động đập phá, gần như trong nháy mắt, ba cái cùi đồng loạt gãy vụn. Mọi người vừa mới nhón nháo đỡ ba phạm nhân đi ra, ở cửa nha môn bỗng nhiên có người hét lớn: “Phản! Các người phản cả!”

Dân chúng ngẩn ngơ nhìn lên, chỉ thấy Phủ doãn Bắc Nghiêm – Trương Thu – dẫn theo một đoàn quan viên trong phủ cùng một đám phủ binh vũ khí chỉnh tề hung hăng bước tới, cước bộ trang nghiêm mà mãnh mẽ, đập trên nền đá rầm rầm rung động.

Trương Thu liếc mắt nhìn Kim Chính đang co quắp sắp chết trong vũng máu, đột nhiên biến sắc, giơ tay chỉ vào Thái Sử Lan đang tiến tới gần hắn.

Một chữ “Bắt!” còn chưa kịp phun ra, Thái Sử Lan đã giơ tay lên, đập vào cánh tay hắn.

“Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của ngươi chỉ vào người ta.” Nàng lạnh lùng nói, “Ngươi không có tư cách.”

Sắc mặt Trương Thu từ đỏ chuyển tím, gân xanh trên trán nổi lên, tức giận nói, “Làm càn...”

“Làm càn? Làm càn đã bằng các ngươi? Không quan tâm sinh mệnh dân chúng, loại trừ thuộc hạ, ần giấu tư tâm, không tròn chức trách, đem lời ta nói vứt qua một bên, suýt chút nữa khiến bách tính Bắc Nghiêm phơi thây đầy đất!”

“Lớn mặt!”

“Lớn mặt? Lớn mặt đến đâu cũng sao bằng được các ngươi – dựa vào uy quyền mà cướp đoạt công lao, lừa trên gạt dưới, đổi trắng thay đen, thất trách vẫn ung dung tại vị, lại còn để người có công thụ hình thị chúng?”

“Người nào thất trách! Kẻ nào lập công!” Trương Thu hô to, sắc mặt dữ tợn, “Ngươi nói xem?”

“Ai có công, ai có tội, vạn người nhìn thấu!” Thái Sử Lan chỉ vào bách tính chen chúc sau lưng, “Hơn sáu ngàn bách tính ở đây. Đề Nghi Hà vỡ, ta và Tô Á ở nơi nào? Người lại ở đâu? Kim Chính ở chỗ nào? Trước khi hồng thủy ập tới, ta và Tô Á làm gì? Ngươi làm gì? Kim Chính lại làm gì?”

“Bản phủ không cần ở đây cãi lộn với người!” Trương Thu liếc mắt nhìn đoàn người, tuy rằng không ai nói chuyện, nhưng ánh mắt người nào người nấy lộ rõ khinh thường và phẫn nộ, khiến hắn như bị núi lớn đè lại. Trước mắt như có ngàn vạn mũi tên lao tới, hắn sợ hãi lui ra sau, nuốt nước bọt, “Trước thiên tai, bản phủ tự mình chạy tới đê Nghi Hà; Sau tai, bản phủ đứng lúc báo lên triều đình, chỉ đạo liêu thuộc ngày đêm cứu tế, kịp thời dọn sạch đường sông, củng cố đê điều, thu xếp cho bách tính gặp nạn, mọi việc đều làm chu toàn, được triều đình ngợi khen, được Khang vương ban thưởng. Rõ ràng như thế, người lại dám ở chỗ này ăn nói xằng bậy, ngông cuồng nói bản phủ thất trách, người rõ ràng là đang nói xấu bản phủ, nói xấu hết thầy liêu thuộc trung ương của Bắc Nghiêm, thậm trí còn là coi rẻ Vương gia, coi rẻ triều đình!”

“Đáng coi rẻ.” Thái Sử Lan nhếch môi cười, vẻ khinh miệt, “Bị kẻ ngu xuẩn lừa thì cũng là ngu xuẩn.”

...

“Thái Sử Lan!” Trương Thu không ngờ lại gặp phải một kẻ to gan lớn mật như nàng, tức giận tới nỗi hai mắt hắn lên tia máu, không thể làm gì khác hơn là chuyển trọng tâm câu chuyện, “Người dám nói chúng ta thất trách? Người làm Phó Điện sử, vậy sau khi đê Nghi Hà vỡ, toàn thành cứu tế, hết thầy người trong phủ toàn lực ứng phó, lúc đó người đang ở đâu?”

Thái Sử Lan thờ ơ liếc nhìn hắn, chân đá vào Kim Chính đã nằm yên bất động, “Hỏi hắn.”

“Bản phủ không cần hỏi ai hết.” Trương Thu nhe răng cười gằn, “Bản phủ nương tay với người quá nhiều, nhưng hôm nay là người tự tìm đường chết. Mặc dù trước giờ người cuồng vọng vô lễ, nhưng bản phủ vẫn sẽ hành sự theo quy củ, người mau tự mình gieo tay chịu trời đi!”

“Hóa Hổ!” Thái Sử Lan không thêm đề ý đến lời của hắn, lùi ra sau một bước, “Có bản lĩnh làm hắn cảm miệng hay không?”

Hóa Hổ vịn cổ tay, cười vang một tiếng, răng trắng như phát sáng, “Có!”

“Thái Sử Lan! Người dám lên lút phóng thích trọng phạm, giết dây giết người!”

“Sai!” Thái Sử Lan khoanh tay trước ngực, “Cái này là công khai thả, công khai xui khiến.”

Hóa Hổ cười ha ha, đẩy hai người dân đang đỡ hắn ra, vọt lên phía trước.

“Bảo vệ đại nhân! Bảo vệ đại nhân!” Một đám quan viên giết mình, ngã ngã vấp vấp che chắn cho Trương Thu lui ra sau, các binh lính phía dưới tràn lên, ngăn kín cửa phủ, bày thế trận sẵn sàng đón địch.

Hóa Hổ nhún người nhảy lên, xẹt qua người Thái Sử Lan. Thái Sử Lan quay đầu bắt tay áo hắn, vội vã nói, “Dẫn mấy người chúng ta đi!”

Hóa Hổ ngăn ra, cũng may suy nghĩ hắn xưa nay linh hoạt, lập tức hiểu ý Thái Sử Lan, “Được!”, nói rồi, một mặt bày ra tư thế như chuẩn bị vọt lên phía trước, mặt khác tóm lấy Thái Sử Lan, nhanh chóng lui ra sau.

Bóng người đang lao về phía trước đột nhiên đổi hướng, tốc độ nhanh như chớp giật. Hóa Hổ kéo Thái Sử Lan thối lui đến bên Tô Á và Trần Mộ, sau đó khiêng Trần Mộ đặt lên vai mình, một tay kéo Tô Á, quát khê: “Đi!”

Động tác của hắn quá nhanh, khiến phủ binh còn đang bày binh bố trận trước cửa nha môn đều không kịp phản ứng lại, tro mắt nhìn mấy người Thái Sử Lan lấy tiền đề lùi, đảo mắt một cái đã chạy mất dạng.

Dân chúng như có thần giao cách cảm, hô hoán dạt sang hai bên tạo thành lối thoát. Bốn người đi tới đâu, đường nhỏ lại lập kín tới đó.

Binh lính hai mắt nhìn nhau, suy nghĩ hoàn toàn không theo kịp, không biết nên đuổi hay nên ở lại tiếp tục bảo vệ các vị đại nhân. Trương Thu sau đám lính hé mắt nhìn qua, khuôn mặt lập tức trắng bệch, hét lớn, “Đuổi! Đuổi theo!”

Phủ binh lập tức tràn ra, thế nhưng trước mặt toàn là phụ nữ, người già và trẻ nhỏ. Chỗ này gọi “Nương, nương, con sợ!”, chỗ khác hô “Ai nha, đừng đập hài tử của ta!”, các cụ già thì ôm ngực thờ hồng hộc, bắt lấy tay áo bọn họ, “Binh gia, đừng đập hồng trái cây ta mang đi bán!”... Gà bay chó sủa, tiếng người huyên náo, các phủ binh chui tới chui lui trong đoàn người, mồ hôi nhễ nhại ướt áo, làm sao tìm nổi bóng dáng bốn người kia.

“Phản! Phản!” Trương Thu hét lớn, mặt già trắng bệch, lại gân giọng rống to hơn, “Chạy một lúc không chạy được cả đời! Lực soát nơi ở của ả cho ta! Công văn! Lập tức ban công văn treo thưởng tước nã toàn thành! Lập tức báo lên hành tỉnh Tây Lăng, thỉnh Tổng đốc đại nhân hạ lệnh xử trí!”

“Vâng!”

“Không được, để ta tự đi!” Trương Thu cảm thấy tim mình đang đập thình thịch, trong lòng luôn có cảm giác bất an không thôi. Hắn không sợ Thái Sử Lan ở cửa nha môn dương oai điều võ, bởi càng dương oai, hắn càng bắt được nhiều nhược điểm, đẩy nàng vào chỗ chết cũng dễ dàng hơn. Nhưng hắn lại sợ Thái Sử Lan chạy mất, sợ nàng ra khỏi Bắc Nghiêm, hợp lại với đám đệ tử cùng trợ giáo doanh Nhị Ngũ, kiện ra hành tỉnh Tây Lăng, thậm chí báo lên kinh thành, làm chính địch của hắn bắt được nhược điểm.

“Phủ binh! Phong tỏa cửa thành, không cho phép một ai ra vào thành, triệu tập toàn bộ quân lính trong thành lùng bắt bốn người này!”

Vâng!”

Trương Thu vội vã lên kiệu. Đúng lúc này, có người phi ngựa tới, cả người nhể nhại mồ hôi, bụi bặm đầy đầu, thoát nhìn vô cùng chật vật. Người nọ dừng ngựa lại từ xa, sau đó vội chạy tới bên cỗ kiệu của hân.

Trương Thu nhận ra đây là Thôi quan Ngô mà mấy ngày trước bị hân phái ra ngoài thành, đi mấy trăm dặm lên đại doanh Phủ bình tưng thịnh lễ cho Phó tướng, thuận tiện mượn thêm vài tinh binh qua đây thiếp thân bảo hộ – Trương Thu gần đây thường gặp ác mộng, ngày ngày bất an, tinh thần sa sút, nên mới cấp bách cần người bảo vệ.

Hiện tại, hân thấy Thôi quan Ngô một mình trở về thì không khỏi bất mãn cau mày một cái, vén rèm quát lớn, “Lão Ngô, người nhìn bộ dạng của mình xem còn ra thể thống gì hay không!?”

“Đại nhân.” Thôi quan Ngô nửa bên mặt cười, nửa bên mặt khóc, biểu tình cực kỳ khó coi, “Ty... Ty chức... Trở về phục mệnh...”

“Áp a áp ứng cái gì!” Trương Thu càng nhìn bộ dáng lấm bấp của kẻ này càng thấy không vừa mắt, lúc này đồng người, không tiện nói nhiều, trừng mắt với hân một cái, nói, “Có chuyện gì đề lắt nói tiếp, trước theo ta đuổi bắt Thái Sứ Lan!”

“Thái Sứ Lan còn sống?” Thôi quan Ngô hoảng sợ, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ nhún nhó, một tay bấu víu lên kiệu, “Đại nhân, ty chức... ty chức...”

“Người làm sao?” Trương Thu nhíu mày nhìn hân. Thôi quan Ngô bị hân nhìn như thế, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, lúng túng mãi không nói ra lời. Trương Thu ngày càng sốt ruột, dứt khoát buông màn kiệu, “Đi ra phía sau, tối ta sẽ nói chuyện với người.”

Cỗ kiệu nhanh chóng được nâng lên, binh sĩ đã đứng thành hàng đợi phân phó, dân chúng đã bắt đầu tản ra xa xa còn có người đang hát, “Lòng dạ đen tối, Trương đại lang, đoạt công người, vội vàng diệt khẩu...”

Thôi quan Ngô nghe Trương Thu hừ một tiếng, chân giẫm mạnh lên kiệu. Hân đứng ra sau, thấy dòng người tản ra bốn phương tám hướng, kiệu lớn xanh lục của Trương Thu được phủ binh vây quanh, đỉnh kiệu lên lên xuống xuống như đang nhấp nhô trời vào sóng lớn.

Phải, đang có một hồi sóng lớn chuẩn bị tới...

Thôi quan Ngô ngần ngại đứng lặng, mãi đến khi tất cả phủ binh đều đã chạy nhanh qua người hân, hân mới sai bước đến bên con ngựa của mình, không đuổi theo mà phi ngựa về hướng ngược lại, nhanh chóng biến mất trong hẻm nhỏ.

...

Cỗ kiệu của Trương Thu nghênh ngang đi trên đường lớn, nhanh chóng đến trước cửa thành, bỗng nhiên bị làn sóng người chặn lại.

Trương Thu bực bội vén màn kiệu lên, vừa nghĩ thầm từ sau khi Thái Sứ Lan kia xuất hiện, thực sự là làm gì cũng không thuận, vừa nói với Điển sử bên cạnh, “Xem chuyện gì đang xảy ra.”

Một câu còn chưa nói hết, bỗng nhiên một tiếng động lớn vang lên, dường như là từ ngoại thành truyền đến. Lập tức, bách tính ào ào chạy loạn, mơ hồ có tiếng người kêu la, “Man tộc Tây phiên đánh tới! Thành bị phá rồi! Chạy mau!”

Tất cả mọi người chấn kinh. Trương Thu ngăn ra, không khỏi bật cười, “Sao có thể! Tây phiên còn đang giằng co với Thiên Kỳ quân ở Lan Sơn, cách chúng ta chừng ba trăm dặm, ở giữa còn có đại doanh Phủ bình. Dù cho thần binh trời giáng cũng tuyệt đối không thể xuống tới Bắc Nghiêm!”

Mấy gã liều thuộc cưỡi ngựa đứng cạnh hân cũng vừa cười vừa hùa theo, “Trong thành cũng có thương nhân Tây phiên đến thông thương, có lẽ là xảy ra tranh chấp gì đó thôi.”

“Phải.” Trương Thu gật đầu, lệnh cho thống lĩnh phủ binh, “Mau dẫn người đi xem.”

Một đội binh sĩ vâng mệnh chạy lên, nhưng vừa nhập vào đoàn người lại bị đám đông xô trở lại. Dân chúng tuôn ra như kiến, nhao nhao chạy như điên vào thành. Phía xa xa truyền đến tiếng người vừa hét vừa cười, thanh âm rõ ràng. Tiếp sau đó, một đạo sáng loáng xuyên qua đoàn người, lao thẳng về phía Trương Thu. Ánh bạc vẽ lên một đường cong hoàn mỹ giữa không trung, mũi đao sắc bén. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là “Nguyệt đao” mà chỉ có quan tướng Tây Phiên mới có.

Trương Thu cả kinh đứng lên, đầu đập “bốp” một cái vào thành kiệu cũng không cảm thấy đau nhức. Hân vội vã ló đầu ra, còn chưa kịp nói gì, một mũi tên lạ xe gió lao tới, cắm phập vào thành kiệu. Tuần mã hí dài một tiếng, đoàn người như thủy triều xô tới, khung cảnh náo loạn chưa từng thấy, tiếng gào khóc vang lên không ngớt.

Lúc này, sắc mặt Trương Thu đã trắng bệch không còn màu máu.

Thành bị phá rồi!

...

Cùng lúc đó, Thái Sứ Lan cũng cách không xa Trương Thu.

Tuy nhóm nàng được bách tính che chắn, nhưng ba người kia dù sao cũng đã chịu đủ hành hạ, lại thêm Hòa Hổ vừa thoát khỏi cũi đã phải mang theo ba

người còn lại chạy khỏi nha môn, thành ra đảo mất một cái sức lực đã suy yếu, không đi được mấy liền chậm lại.

Thái Sứ Lan cảm thấy, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ bị đuổi kịp. Hơn nữa, nàng còn phải nghĩ cách báo lại tình hình cho Triệu Thập Tam và Cảnh Thái Lam. Thái Sứ Lan vội lách người vào trong ngõ nhỏ, toan tìm thủ hạ của Kim Đạo Hội để chuyển tin tức cho Triệu Thập Tam.

Kết quả, ngõ hẻm mà đám lâu la của Kim Đạo Hội hay lui tới hôm nay lại không một bóng người. Nàng chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn, đợi đến khi vọt ra thì đã thấy đoàn người chạy tới như gió lốc, bụi cuốn khắp đường. Nàng cũng nghe thấy tiếng kêu la thành bị phá. Nhưng khác với Trương Thu, nàng không hề cho rằng đây là chuyện hoang đường, mà trong đầu lập tức hiện lên câu nói của Dung Sở, rằng gần đây đám người Tây Phiên có hành động kỳ quái.

“Hóa Hô!” Thái Sứ Lan nhảy bật khỏi hẻm nhỏ, cổng Tô Á lên, quay lên nói với Trần Mộ đang nằm trên lưng Hòa Hổ, “Cố gắng chống đỡ, chúng ta phải lập tức rời khỏi thành!”

“Có chuyện gì?” Thị lực của Hòa Hổ rất tốt, hần nhìn chăm chú về phía đám đông phía xa, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Đó là đạo của Man tộc Tây Phiên!”

“Mau đi!” Thái Sứ Lan vội kéo hần đi, nàng nhất định phải lập tức chạy về tìm Cảnh Thái Lam.

Có điều, từ phía sau đám bách tính bắt đầu xuất hiện rất nhiều hần tử vai u thịt bắp, áo quần duy một màu chàm, trên mặt xăm hoa văn, chính là đồ đảng của tộc người Tây phiên. Bọn chúng cầm đủ loại vũ khí trên tay, quơ qua quơ lại như đang xua đuổi bầy dê trên thảo nguyên, khiến cho bách tính càng thêm náo loạn.

Từng tốp, từng tốp lớn dân thường hoảng sợ chạy tới, đa số y phục của bọn họ đều đã xóc xếch, tất gãy xiêu vẹo, đầu tóc rối bù, đường phố dần không còn một khe hở.

Đám người Thái Sứ Lan bị đoàn người từng bước đẩy lùi. Tâm lý khủng hoảng rất dễ lan rộng, bách tính phụ cận rất nhanh đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tiếng hét chói tai cùng tiếng khóc nhất thời vang lên, hóa thành cảnh tượng bầy ruồi không đầu chạy loạn.

Thái Sứ Lan cau mày, nàng cảm thấy đám Tây phiên kia không hề quá đông, không giống với quân lính phá thành. Nhưng hiện tại, binh lính đột nhiên xông tới, bách tính bởi vậy mà trở nên khủng hoảng, không còn ai đủ tỉnh táo để chạy đi xem thành có bị phá thật hay không, tình hình hiện tại rất cực kỳ náo. Thái Sứ Lan xuyên qua không lâu, cũng chưa từng tham gia chiến tranh cổ đại. Nàng không khỏi nghi hoặc, phải chăng cổ nhân chính là như vậy – mấy trăm người phá một thành, định thiên hạ?

Nàng bị ép lui ra sau, bỗng nhiên đụng phải một đám người từ phía chạy tới từ phía ngược lại.

Lúc này, theo lý mà nói, ai cũng đều phải chạy vào trong thành, bởi vì mọi người đều hiểu, tuy tổ chim bị phá thì trứng chẳng thể vẹn nguyên, nhưng dù sao bên trong cũng còn một lớp tường thành chặn địch, hơn nữa còn có Phủ nha, có quân doanh hạ Phủ binh, là nơi tập trung lực lượng binh lính tinh nhuệ của cả thành. Thế nhưng, nhóm người phía sau Thái Sứ Lan này, rõ ràng là đang chạy ra từ nội thành.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thái Sứ Lan tóm lấy thiếu niên vừa đụng phải nàng, hô lớn, “Vì sao lại chạy ra ngoài?”

“Phủ doãn không cho phép đi vào trong thành!” Thiếu niên kia gào khóc đáp lại, “Phủ doãn hạ lệnh, đợi toàn thể phủ binh tiến vào thành thì lập tức đóng chặt cửa thành, bất luận kẻ nào cũng không được mở ra!”

“Vô si!” Người mắng hai chữ này chính là Hòa Hổ, “Trương Thu đứng đầu một phủ, lúc này lại dám không báo hộ bách tính! Đóng cửa nội thành? Đây rõ ràng là đang đẩy bách tính vào chỗ chết!”

“Cửa nội thành đã đóng rồi?” Thái Sứ Lan quay đầu lại.

“Không biết.” Thiếu niên vừa khóc vừa đáp, “Mọi người đều bị phủ binh đuổi đi... Vừa rồi Phủ doãn Trương còn ở đâu đó quanh đây, hiện tại đang hướng về phía nội thành. Phủ binh đều ở cạnh hần, có người còn dùng thương đâm... tỷ tỷ của ta... tỷ tỷ của ta...”

Nghe đến đây, sắc mặt Hòa Hổ đã tái xanh, Tô Á cúi đầu yên lặng, toàn thân Trần Mộ run rẩy, kinh hoàng nhìn Thái Sứ Lan, lại quay đầu nhìn Tô Á.

Thái Sứ Lan nhìn ba người bọn họ rồi nhìn đoàn người đang gào hét chạy loạn. Hiện tại, bọn họ đã bị hai dòng người chạy ngược nhau đẩy vào chính giữa, phía trước là kẻ địch Tây phiên, phía sau là nội thành không cho phép vào.

Không có đường trốn, vậy không cần trốn!

Nàng bỗng nhiên xoay người, chạy nhanh về phía nội thành.

Hòa Hổ giật mình trông theo bóng lưng rời đi của nàng, bỗng cười vang một tiếng, một tay đỡ Tô Á, một tay giữ lấy Trần Mộ nói: “Nữ nhân lại muốn làm chuyện đáng sợ gì rồi! Chúng ta đi theo nàng!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một người xông tới, một tay tóm lấy Tô Á, sau đó lại đoạt lấy Trần Mộ, giao cho người bên cạnh. Hòa Hổ ngăn ra, vừa quay đầu liền thấy một hần tử mặt đen xa lạ, trên đầu vai người nọ còn có một đũa bé trắng nõn đáng yêu đang hung phần vỗ đầu hần, hai cái chân ngắn đong đưa, hô lớn, “Ma ma! Ma ma ở phía trước! Triệu Thập Tam, mau, mau đuổi!”

Hỏa Hổ choáng váng một giây, hán tử trước mặt thân người cao to, nhìn thế nào cũng không thể hòa hợp với đứa nhỏ kia. Tạo hình này...quá thực kỳ dị!

Hán tử kia đương nhiên là Triệu Thập Tam. Thấy Hỏa Hổ nhìn mình bằng ánh mắt quý dị, hán tử giận nửa ngượng kéo kéo khoe môi, khẽ vỗ hai chân của Cảnh Thái Lam, lẩm bầm, “Tiểu tử tông, tiểu tử tông, đừng kêu nữa! Chưa cho tiểu nhân chút mặt mũi có được không?”

“Ngươi là...” Hỏa Hổ không cảm thấy đối phương có địch ý, thoáng thả lỏng tâm tình.

“Triệu Thập Tam!” Triệu Thập Tam tức giận đáp, “Ngươi là Hỏa Hổ!? Tự lo cho bản thân mình đi. Tô cô nương và Trần công tử cứ để bọn ta chăm sóc.”

“Ma ma!” Cảnh Thái Lam cười Triệu Thập Tam điên cuồng chen về phía trước, đuổi theo Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan nghe được thanh âm quen thuộc của tiểu tử kia, trong lòng không khỏi cả kinh.

Triệu Thập Tam không đưa Cảnh Thái Lam tới chỗ an toàn, lại còn dẫn nó tới tìm nàng?

Thái Sứ Lan hiểu rõ tư tưởng của Triệu Thập Tam, hán đích thực là một tội tử trung thành tiêu chuẩn của xã hội phong kiến. Dựa vào thái độ trước sau như một của kẻ này, khi có chuyện xấu xảy ra, hán hẳn phải đảm bảo an toàn cho Cảnh Thái Lam trước tiên, sao hiện giờ lại có thể chạy tới nơi này?

Nàng quay đầu, thấy Cảnh Thái Lam bình yên vô sự thì lập tức nhìn sang Triệu Thập Tam. Triệu Thập Tam hét nhìn trời lại nhìn sang cây cỏ, duy chỉ không nhìn nàng. Sau đó, vì không chịu nổi ánh mắt của nàng, hán đành cúi đầu lẩm bầm, “Chủ tử nói, dù có chuyện gì xảy ra, ta nhất định phải theo ngươi.”

Về mặt hán lạnh xuống, trong đầu xẹt qua lời nói của Dung Sở trước lúc rời đi.

“Không có Cảnh Thái Lam, vị trí kia vẫn còn nhiều kẻ muốn đoạt lấy. Nhưng Thái Sứ Lan chỉ có một. Vì vậy, thiếu người nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được thiếu nàng, hiểu rồi chứ?”

Thực sự là...đại nghịch bất đạo nha... – Triệu Thập Tam nghĩ.

Đương nhiên, những lời này, hán không thể nói với Thái Sứ Lan.

Có Triệu Thập Tam cùng đội hộ vệ hai mươi người của hán, tốc độ của Thái Sứ Lan nhanh hơn rất nhiều. Hộ vệ của Dung Sở đều là tinh anh trong thiên hạ, từng trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, rất nhanh đã đưa nàng ngược chiều dòng người. Bốn phía, bách tính đang hoảng loạn cũng dần cảm thấy bên cạnh có cỗ sức mạnh đặc biệt lướt qua, rất nhiều người dừng bước ngoái đầu nhìn lại. Chứng kiến tốc độ, khí thế và phương hướng của đám người Thái Sứ Lan, về tuyệt vọng trong mắt bọn họ dần biến mất, thay vào đó là vẻ chờ mong.

Không biết là ai dẫn đầu chạy theo, sau đó, càng ngày càng nhiều người đổi hướng lao đi.

Dòng người rất nhanh đã đụng phải đội ngũ Phủ binh đang bảo vệ Trương Thu lui vào trong thành.

“Lùi lại! Lùi lại!” Gã tiểu đội trưởng giọng thương dân loạn xung quanh, lớn tiếng quát, “Nội thành phải lập tức đóng cửa, kẻ nào cũng không được tới gần! Mau lùi lại!”

“Nhanh chân lên!” Trương Thu nôn nóng thúc giục kiêu phu, nếu như không phải vì sợ lộ đầu ra ngoài sẽ bị đá ném chết, hán nhất định đã xông ra đoạt một con ngựa chạy vào trong thành rồi.

Xuyên qua đám người đông xô lấn chen đẩy, hán bỗng thấy gương mặt bình tĩnh của Thái Sứ Lan. Bước đi của nàng nhanh nhưng không vội, trên mặt không có lấy một giọt mồ hôi, thậm chí y phục còn không bị xô lộn xộn, sắc mặt tuy hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại sáng ngời như tước, phảng phất ồ ào nào động xung quanh chẳng hề liên quan tới nàng.

Trương Thu nhìn vẻ chật vật của mình, lại nhìn sang tư thế oai phong凛冽 kia của nàng, trong lòng chợt dấy lên cảm giác hoảng sợ xen lẫn ghen ghét, mồ hôi bỗng ướt đầm lưng áo.

Một khắc mồ hôi tuôn ra như suối chảy kia, hán chợt nghe phía đối diện có người hét lớn, “Phủ doãn Trương, Thái Sứ cô nương thỉnh cầu cùng ngài vào thành ngăn địch!”

Bách tính ngay lập tức nao động, Trương Thu ngăn người, gần như không tin vào tai mình.

Ngay sau đó, hán cười lạnh một tiếng – Thái Sứ Lan muốn vào thành? Có thể ư? Hán sẽ để một tên tử địch như nàng ở cạnh bên mình?

“Bên người Thái Sứ cô nương có thân vệ do cao nhân đưa tặng, có thể đảm bảo an toàn cho đại nhân!”

Trương Thu giật giật lông mày, vừa rồi hán cũng đã nhìn thấy đám nam nhân bên cạnh Thái Sứ Lan, bất luận là tốc độ, tinh thần, hay khí thế, đều có thể cho thấy họ là cao thủ, cũng không phải tầm cỡ mà hạ phủ binh có thể sánh bằng.

Trương Thu không khỏi động tâm. Tây phiên đã vào tới ngoại thành, cho dù hán có thành công lui vào nội thành, thì cũng coi như thú nhốt trong lồng, chỉ có thể giữ được an toàn trong chốc lát. Nhưng nếu có đám cao thủ này bảo vệ, chỉ ít cũng không cần lo đến an toàn tính mạng.

Có điều, hấn rất nhanh đã hạ quyết tâm – Thái Sử Lan và hấn thù sâu như biển. Chính vì bên người nàng có những cao thủ này, hấn càng không thể để nàng vào thành!

Hấn ở trong kiểu lo nghĩ nọ kia, không hề phát giác đoàn người đã ngày một tới gần, mà hạ phủ binh không được chỉ lệnh cũng bắt đầu chậm rãi tách ra.

“Thái Sử cô nương nói, huynh đệ đồng minh Lục Lâm ở ngoại thành cũng là bằng hữu của nàng, khi tình hình nguy cấp, họ có thể trợ giúp đại nhân một tay.” Một giọng nam nhân vang lên, “Đại nhân có lẽ không biết, Hịch võ lâm trước đó chính là tìm kiếm Thái Sử cô nương.”

Trương Thu lại không khỏi giật mình – Người mà mình chủ Lục Lâm của Bắc địa muốn tìm thực sự là Thái Sử Lan?

Chuyện mấy ngày trước nhân sĩ võ lâm tề tụ tại Bắc Nghiêm, hấn đương nhiên biết rõ, cũng hoang mang không biết đám người kia muốn làm gì. Tuy rằng Bắc Nghiêm võ đề là chuyện nghiêm trọng, nhưng đâu thể tới nỗi khiến cho những người trong giới võ lâm không quản đường xa chạy tới. Nghĩ vậy, hấn liền sai người đi dò la tin tức, sau mới biết được mình chủ Lục Lâm muốn tìm người, hình dáng lẫn tướng mạo trong lời miêu tả rất giống với Thái Sử Lan. Trương Thu sao có thể chấp nhận chuyện này? Hấn lập tức lấy lý do người đông nhiều loạn trị an để trục xuất đám nhân sĩ võ lâm kia ra khỏi thành. Hiện tại, tất cả bọn họ đều đang trú đóng cách đây không xa.

Nhân số đám nhân sĩ võ lâm này vốn không ít, nếu như có được sự giúp đỡ của bọn họ...

Trương Thu lại trầm ngâm một lát, sau đó bỗng vén rèm, thăm dò Thái Sử Lan, “Tại sao ngươi lại muốn giúp ta?”

“Ai nói ta giúp ngươi? Ta chỉ đang giúp chính mình mà thôi!” Thái Sử Lan đáp, “Chỉ có vào thành mới có đường sống!”

“Lương thảo trong thành có hạn, những người dân quanh ngươi này...”

“Liên quan gì đến ta!”

Bốn phía nín lặng lắng nghe. Đầu tiên là yên tĩnh, sau đó bách tính lập tức phản ứng lại, đoàn người đột nhiên bộc phát tiếng khóc lớn xen lẫn mắng chửi.

“Thì ra nữ nhân này từ đầu tới cuối đều giả nhân giả nghĩa!”

“Thái Sử Lan cũng muốn bỏ lại chúng ta rồi!”

“Vì sao không giúp bọn ta?”

Rất nhiều rau dưa và trái cây bị ném tới. Trên thân đám người Triệu Thập Tam và Hóa Hồ rất nhanh đã đầy ắp trứng thối và lá cây vàng úa.

Cảnh Thái Lan rụt cổ trốn ra sau Triệu Thập Tam, còn lợi dụng lúc hỗn loạn giơ tay bắt lấy một quả lê bị ném tới, xoa xoa vào áo một hồi rồi vui vẻ gặm một miếng thật to.

Trương Thu cười lạnh, thứ hấn muốn chính là những lời này!

“Ngươi phải thề, sau khi vào thành tuyệt đối không được làm ta bị thương!”

“Ta thề!” Thái Sử Lan đáp lại không chút do dự.

“Tốt! Nhường đường!”

Phủ binh lập tức dẹp sang hai bên, tạo ra một lối đi cho đám người Thái Sử Lan bước qua. Trương Thu nhìn nàng chăm chăm, nói, “Ngươi đi phía cuối, chúng ta mau mau vào thành rồi lập tức đóng cửa.”

“Được.” Trong tiếng kêu la rung trời, Thái Sử Lan bình thản đáp lại.

Triệu Thập Tam và Hóa Hồ lần lượt bước lên phía trước, một người đi lên phía trước tiểu đội trưởng hạ phủ binh, người còn lại buồn bực không lên tiếng thúc mạnh khuỷu tay lên người binh lính bảo hộ trước kiệu.

Tên lính kia ngã ngựa ra sau, đụng phải cổ kiệu của Trương Thu. Thân thể Trương Thu lao đảo ngã về phía sau. Hấn còn chưa kịp ngồi thẳng lại, mình kiệu đã bỗng nhiên bị lật lên, ánh mặt trời chói chang đột ngột tràn vào, một bàn tay tái nhợt mà lạnh như băng đột nhiên siết chặt cổ hấn.

Trương Thu tròn tròn hai mắt, cố gắng nhìn rõ nữ tử trước mặt. Bởi hấn đang ngã ra sau, nên bây giờ chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi thẳng tắp, hàng mày hơi xếch lên, cuối cùng là vầng trán cao rộng của nàng.

Hấn muốn giãy dụa, muốn kêu la, nhưng yết hầu lại bị bàn tay kia nắm chặt.

“Để bách tính cùng đi vào!” Ngón tay không hề buông lỏng, Thái Sử Lan lạnh lùng nói, “Nếu không, ta lập tức giết chết ngươi!”

Trương Thu ngã ra sau, trên trán lộ ra gân xanh, tức giận nhìn chòng chọc nàng.

Hắn như muốn nói, “Ngươi từng thề! Vậy mà bây giờ lại dám trở mặt!”. Thái Sử Lan rất có tâm mà lên tiếng giải thích, “Ta mới nói ta thề, còn chưa có nói thề cái gì!”

Trương Thu cảm giác cổ họng mình ngai ngái, dường như là tức giận tới thổ huyết. Đáng tiếc cổ hắn bị bóp quá chặt, muốn thổ cũng thổ không ra.

“Hiện tại, ta có thể nói cho ngươi nghe nội dung lời thề.” Thái Sử Lan chậm rãi nói, “Ta thề! Cản trở ta, động đến ta – THÙ! NÀY! TẮT! BÁO!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Áp Trại Tướng Công

Editor: Imelda Phạm

Trương Thu tuyệt vọng nhìn Thái Sử Lan. Thề nhưng, lúc này nàng đã quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của đám phủ binh lẫn liêu thuộc Bắc Nghiêm, quát khê, “Tránh ra!”

“Rầm” một tiếng, cổ kiệu rơi xuống, vài tên kiệu phu này giờ vẫn run rẩy rút cuộc bỏ kiệu chạy lấy người. Cổ kiệu va vào tường thanh, sau đó ngã lật trên mặt đất.

“Đi ra!”

Thái Sử Lan vẫn duy trì tư thế siết chặt cổ Trương Thu, từng bước đẩy hắn về phía cửa nội thành. Sắc mặt đám liêu thuộc cùng phủ binh đều đã trắng bệch, đành phải chậm chạp theo bước chân nàng.

Dân chúng hoan hô âm ỉ, tiếng reo hò vang lên không ngớt.

Bọn họ như thủy triều tràn lên, theo sát Thái Sử Lan đi về phía cửa thành. Binh lính giáp trụ đầy đủ, nhận lệnh không cho bất cứ kẻ nào vào thành, lúc này mất đi người chủ sự, cũng nạt đi chủ kiến, chỉ có thể mờ mặt lui ra sau, cánh tay cầm thương dần trở nên mềm nhũn.

Cảnh Thái Lam ngồi trên vai Triệu Thập Tam duy trì tư thế găm lê, ngẩng trông coi dòng người vọt tới từ bốn phương tám hướng, đến nỗi một miếng lê rơi xuống lúc nào cũng không hay.

Một lát sau, nó vỗ vỗ đầu Triệu Thập Tam, nói, “Thật là nhiều người...”

Triệu Thập Tam đương nhiên không có bản lĩnh mở rộng kiến thức cho trẻ nhỏ mọi lúc mọi nơi như Thái Sử Lan. Tuy trong lòng hắn hiểu rõ, đây là một cơ hội tuyệt vời để dạy Cảnh Thái Lam đạo lý trị quốc trị dân, nhưng miệng lại không thốt lên lời. Trong lúc quỳnh lên, hắn chỉ có thể dùng chân đá Thái Sử Lan một cái.

Thái Sử Lan cũng không quay đầu nhìn lại, giọng nói lãnh đạm truyền đến, “Chính nghĩa luôn được ủng hộ. Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền.”

Nàng đẩy Trương Thu lên trước người mình. Gần như ngay lập tức, trướng thối cùng rau quả héo khô khi này dành cho nàng giờ lại giống như mưa sa lên người Trương Thu, thậm chí còn có người ném tới một xâu tiền nặng trĩu, khiến cho Trương Thu không ngừng kêu la thảm thiết.

“Làm quan mà không lấy dân làm chủ.” Thái Sử Lan nói.

Triệu Thập Tam nghĩ thầm, cái này hắn biết. Thấy Thái Sử Lan hơi ngừng lại, hắn vội vàng tiếp lời, “Ta biết! Cái đó, không bằng về nhà bán khoai lang!”

Thái Sử Lan liếc hắn một cái, nói với Cảnh Thái Lam, “Chắc chắn bị cấm phần nghiên nát.”

Triệu Thập Tam ngượng ngùng xoa xoa chóp mũi.

Nàng chắc chắn là đang trả thù một đập ban này!

Nữ nhân này, nhìn qua có vẻ lãnh đạm, kỳ thực là một con người vô cùng thù dai!

...

Thái Sử Lan giữ chặt cổ Trương Thu, từng bước lui về cửa thành. Phía sau nàng, tiếng hoan hô vang lên như sấm động, nhưng vui mừng này chỉ là nhất thời, bởi vì phía xa xa, tiếng kêu thảm thiết ngày một rõ ràng – Man tộc Tây phiên đã bắt đầu chém giết!

Trước tiên, Thái Sử Lan để bách tính tiến vào trong thành, nhóm thù hạ của Triệu Thập Tam chịu trách nhiệm duy trì trật tự, sau đó nàng chọn ra một

người tinh thông kinh công nhất, để hấn ra khỏi thành báo tin. Quan viên phủ Bắc Nghiêm từ đầu chí cuối chỉ biết tìm đường thoát thân, năng không thể trông mong gì ở bọn chúng.

“Nhanh! Nhanh!” Sóng người cuộn cuộn không dứt. Triệu Thập Tam lo lắng thúc giục. Trong thời gian ngắn, bách tính không thể vào hết trong thành, mà quân Tây phiên rất nhanh đã đuổi đến sát nút.

Thái Sử Lan ghi chặt Trương Thu lên tường thành, mắt thấy đoàn người từ khắp nơi lao vào, mà ở bên ngoài, loạn đao của Tây phiên vung lên, kéo theo máu tươi của bách tính vô tội, sinh mạng con người dần mất đi dưới lưỡi đao của bọn chúng. Rất nhanh sau đó, trong số đám Man tộc Tây phiên đã có kẻ nhìn ra cửa thành đang mở, không nói hai lời liền vọt tới.

Mà hiện tại, điều may mắn duy nhất mà Thái Sử Lan có chính là quân địch chỉ là bộ binh, hơn nữa số lượng không quá nhiều.

Kỷ thực nàng rất muốn xách động dân chúng và binh sĩ phản công đám Tây phiên kia. Số lượng bách tính vào thành đã khá lớn, mà lực lượng kẻ địch ở đây vẫn không nhiều, theo như suy đoán của Thái Sử Lan, đây rất có thể chỉ là một nhóm quân tiên phong. Nếu như hiện tại bọn họ đuổi đánh được đám người này, sau đó đóng chặt cửa thành, thì trong thời gian ngắn, bách tính trong thành sẽ không phải chịu thương tổn quá lớn.

Nhưng vấn đề là cách sắp đặt lực lượng thủ vệ của Bắc Nghiêm có vấn đề – ngoại thành trống không, nội thành dư dật. Đây là Trương Thu vì bảo vệ bản thân mà an bài, hiện tại đã gián tiếp ảnh hưởng đến sự linh hoạt của việc điều phối nhân lực trong chiến tranh. Sau khi Tây phiên vào thành, hấn không những không ra ngoại thành tổ chức chỉ huy binh lính chiến đấu, an ổn dân tâm, ngược lại còn co đầu rút cổ chạy vào nội thành, lại nỗ lực ngăn cản bách tính, khiến cho dân chúng rơi vào tình cảnh họa vô đơn chí, tâm tình ngày càng trở nên hoảng loạn.

Ngoài có Tây phiên truy sát, trong lại có Trương Thu chặn ngang đường sống. Bách tính dưới con sợ hãi, sao còn có dũng khí phản kháng? Bây giờ đông người nhét chung một chỗ, ai nấy đều già dất trẻ, già già vấp vấp, chỉ một mực nghĩ xem làm sao để nhanh chóng vào thành cầu sinh, nào có ai nguyện ý ở lại chiến đấu?

Thái Sử Lan cướp lấy đao của Triệu Thập Tam, đề trước cổ Trương Thu, hét lớn với binh sĩ thủ thành, “Chỉ cần thấy người Tây phiên, lập tức bắn!”

“Thái Sử Lan!” Triệu Thập Tam kinh hãi nhìn nàng, “Đi trước Tây phiên còn có bách tính, nếu làm vậy sẽ bắn trúng bọn họ!”

“Chúng ta nhất định phải kéo dài thời gian.” Thái Sử Lan cũng không nhìn hấn, “Tây phiên chắc chắn không nghĩ rằng chúng ta dám bắn tên, vì vậy đợt tiền đầu tiên sẽ giết được một nhóm, trước hết cứ khiến bọn chúng kinh hãi đi.”

“Nhưng sẽ đưa tới thương vong cho dân chúng vô tội.”

“Người chạy trước mặt quân lính Tây phiên sớm muộn cũng chết.” Thái Sử Lan vẫn không nhúc nhích, ánh mắt kiên định, “Dùng tính mạng của những người này để đổi lấy thời gian cho bách tính chạy vào thành, cái này đáng giá!”

“Nhưng mà...”

“Chỉ cần Tây phiên gánh chịu thương vong, bọn chúng sẽ không dám kiêu ngạo như hiện giờ nữa.”

“Thế nhưng...”

“Câm miệng!”

Triệu Thập Tam đành nín thin.

Hấn kinh ngạc nhìn Thái Sử Lan. Khoảnh khắc này, nàng kiên cường, cứng rắn như đá, hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng, ôn nhu như nước mùa xuân khi đối diện với trẻ nhỏ. Rốt cuộc, đâu mới là con người thật sự của nàng?

Trong lòng hấn biết, nàng làm vậy không sai. Nếu như lúc này đổi thành chủ tử của hấn đứng ở nơi đó, mười phần cũng sẽ làm như vậy, thậm chí có thể càng thêm tàn khốc. Nhưng chủ tử là danh tướng, xuất thân thế gia, tung hoành ngang dọc chưa từng bại trận, hành động tàn nhẫn đến từ xuất thân cao quý và quyền lực tối cao của người. Còn nữ tử này chỉ là một người dân bình thường, không quyền không thế, nàng làm sao dám? Làm sao dám?

Làm sao dám trước của nha môn, dưới con giận dữ đâm chết đại sứ Sở hà bạc (sông hồ)? Làm sao dám điều khiển dân chúng phá cũi thả tù nhân? Làm sao dám ra mặt gạt người đứng đầu một thành? Làm sao dám đột ngột ra tay áp chế Phủ doãn? Làm sao dám hung hãn hạ lệnh bắn chết địch nhân đang dùng dân chúng làm bia đỡ đạn?

Can đảm đến mức này, thực sự khiến hấn kinh hãi.

Trong đầu hấn đột nhiên hiện lên câu nói của chủ tử, “Thái Sử Lan vượt trội hơn người, tâm tính ngoan tuyệt, lại thêm chính khí cùng nguyên tắc trước sau không đổi, chính là tướng soái trời sinh. Nam Tề có được nàng, không biết là phúc hay họa.”

Trước đây, hấn không cho là đúng, cảm thấy chủ tử đã quá xem trọng nữ tử này. Đối với nữ nhân mình thích, nam nhân luôn luôn cảm thấy nàng hoàn hảo mọi mặt.

Nhưng mà bây giờ...

Hắn rùng mình một cái, lặng lẽ lui ra sau an bài hộ vệ bảo vệ Thái Sử Lan.

Bình sĩ trên đầu thành vẫn đang do dự, nhưng mắt thấy Trương Thu lâm vào cảnh hiểm, sợ rằng chỉ chút nữa thôi sẽ bị Tây phiên xông lên chém, căng thẳng tới nỗi liên tiếp đạp chân lên tường thành, hô, “Bắn! Bắn!”

Căng dây cung, thả tay, phi tiễn như mũi khoan xoáy vào mây đen phía chân trời, hóa thành tia sét hung tợn giáng xuống đầu địch.

Bình lính Tây phiên đương nhiên không ngờ tới người trên thành dám bắn tên về phía này, vì bị tấn công bất ngờ mà không ngừng trúng tên rồi ngã xuống, máu tươi tung tóe nhuộm đỏ một vùng.

Những dòng máu đỏ chói kia hiển nhiên có lẫn của dân thường, thậm chí máu của bọn họ còn bắn ra trước tiên.

Tiếng kêu rên thảm thiết vang dội, khiến cho bách tính bốn phía cũng phải nín lặng. Đám người trước cửa thành run rẩy quay đầu, nhìn đồng bào mình phơi thây đầy đất.

“Triệu Thập Tam, đưa Cảnh Thái Lam vào thành trước!”

Triệu Thập Tam ôm lấy Cảnh Thái Lam, chạy vội vào trong, quên luôn việc che mắt đứa nhỏ. Cảnh Thái Lam tựa đầu vào vai hắn, không chớp mắt nhìn vào cảnh tượng trước mặt.

Nơi đó, mấy chục cỗ thi thể nằm rạp trên đất. Có địch nhân, nhưng nhiều hơn là bách tính.

Là bách tính của Nam Tề! Là con dân của hắn!

Ba tuổi, lần đầu tiên Cảnh Thái Lam tận mắt chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh; nhìn thấy kẻ địch không thể cùng sống với con dân của hắn; nhìn thấy đất đai của hắn bị người ta giẫm đạp, con dân của hắn bị người ta khi dễ, thậm chí sát hại; những người đang ngã xuống kia, họ không hề nhắm mắt, ai nấy đều giống như đang tuyệt vọng hình hắn.

Từng vũng máu đỏ tươi kia đập vào mắt hắn, lại rót vào trong lòng. Không biết nơi nào bị đốt lên, khiến cho cả người hắn như bị thiêu nóng, như có từng cơn thủy triều không ngừng dâng lên, đến nỗi khiến hắn vô thanh vô tức rơi lệ.

Cả đời này của hắn, có lẽ sẽ không thể nào nhìn thấy cảnh tượng nào có sức ảnh hưởng lớn thế này được nữa.

Nó bỗng nhiên nhấc chân, đạp mạnh lên bụng Triệu Thập Tam, hét lớn, “Giết! Giết!”

Triệu Thập Tam bị sự kích động của đứa nhỏ làm cho hoảng sợ, vội quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát giác khuôn mặt cùng đôi mắt của Cảnh Thái Lam đều đã đỏ rực.

Thái Sử Lan cũng quay đầu, chăm chú nhìn Cảnh Thái Lam, khóe môi bỗng cong lên.

Nàng rất ít khi cười, mà mỗi lần cười cũng chỉ nhàn nhạt như thế, nhưng bởi khó có được nên đặc biệt trân quý. Tuy là lúc này sương khói hiu quạnh, máu tanh ngập trời, mưa tên đen kịt hòa lẫn màu chàm của địch nhân, khiến khung cảnh càng thêm xơ xác tiêu điều, nhưng nụ cười này của nàng lại khiến người ta cảm thấy như được vuốt ve an ủi, cảm thấy đẹp đẽ sáng ngời, giống như trên mặt tuyết trắng xóa, cạnh chiếc áo giáp nâu đen đột nhiên có một bông hồng nở rộ.

Cảnh Thái Lan an tĩnh lại, yên lặng ghé vào người Triệu Thập Tam. Triệu Thập Tam vội ôm nó vào lòng, trước khi vào cửa còn xoay đầu nhìn Thái Sử Lan.

Một nụ cười kia của nàng, hắn cũng cảm thấy đời này khó quên. Vô hạn kiên định, lại vô hạn ôn nhu, rắn mềm hòa quyện, đối lập nhưng hài hòa hoàn mỹ.

Có lẽ, chỉ có nữ nhân như vậy mới đáng để chủ tử của hắn kính trọng vài phần, mới có thể khiến đứa bé đang ghé trên vai hắn đây, vì nụ cười nàng liền cảm thấy bình an. . .

...

Mưa tên vừa bắn xuống, binh lính Tây phiên quả nhiên yên phận hơn, vừa thu lại vẻ cuồng vọng, vừa luống cuống tìm kiếm thứ gì đó có thể che chắn trước thân.

Lần này, bọn chúng ra tay bất ngờ, một đường đánh thẳng vào Bắc Nghiêm, trước sau không chút trở ngại, kẻ nào kẻ nấy đều đắc ý ngông cuồng, vậy mà không ngờ lúc này Bắc Nghiêm lại có người can đảm đứng ra địch lại.

Binh lính Tây phiên toan bắt thêm một nhóm bách tính, nhưng dân chúng đã thừa dịp bọn chúng hoảng loạn mà trốn vào trong phòng, ngõ hẻm khắp phố hoặc lao nhanh vào thành, trước mặt bọn chúng hiện giờ chỉ là một bãi đất trống không.

“Bắn tiếp!”

Tiền lại rơi xuống như mưa, bắn đến bãi đất trước mặt binh lính Tây phiên, kéo dài thời gian để bách tính chạy vào trong thành. Một nhóm lớn bách tính

chạy qua cửa thành, người từ bốn phương tám hướng cũng vội vàng vọt tới.

Có điều, thời gian đã không còn.

Cửa thành không thể mãi mở ra. Muốn để tất cả mọi người vào thành, không có một, hai ngày, căn bản không làm được.

Hơn nữa, nếu để tất cả vào thành, lương thực dự trữ chắc chắn không đủ.

Thái Sứ Lan bỗng mím chặt môi, sau đó kiên quyết hạ lệnh, “Lui!”

Nói lui liền lui, nàng kéo Trương Thu vào trong thành. Sau cánh cửa, Triệu Thập Tam nhanh chóng đón nàng, hỏi: “Đóng cửa?”

“Đóng cửa!”

Triệu Thập Tam không hỏi bách tính ở bên ngoài phải làm sao, trực tiếp chỉ huy binh lính nội thành kéo móc xích, đóng cửa.

Khoảnh khắc nhìn thấy cửa thành chậm rãi đóng lại, bách tính trong thành đồng loạt ngửa đầu nhìn trời, thờ dài một hơi.

Những người không kịp vào thành điên cuồng đập vào cánh cửa, tiếng kêu khóc rung động đất trời.

“Cho chúng ta vào! Cho chúng ta vào! Thái Sứ Lan, cô nương không thể cứu những người khác rồi lại bỏ rơi chúng ta! Thái Sứ cô nương! Van cầu cô nương! Van cầu cô nương!”

Phía sau cửa, người người yên lặng nhìn nàng. Thái Sứ Lan đứng thẳng lưng, mặt không đổi sắc, giao Trương Thu cho một tên hộ vệ, nói với Triệu Thập Tam, “Đi theo ta!”, sau đó nhanh chóng bước lên tường thành.

Dưới chân thành, tiếng khóc ai oán không ngừng vang lên, khiến cho trái tim người nghe như bị siết chặt. Tiếng rên la thê lương, van xin tuyệt vọng, sụt sùi mà oán hận như vậy, trên đời rất khó có người có thể chống lại.

Thân thể ai nấy đều run rẩy không thôi, chỉ có bước chân của Thái Sứ Lan vẫn trước sau như một, đạp trên nền đất phát ra tiếng cộp cộp, âm vang không dứt.

Nàng từng bước hướng về phía thành lâu. Trên cao, ánh dương như kiếm, dáng người nàng thẳng tắp hiên ngang, cũng sắc bén hết như lưỡi đao.

Ánh mắt ngóng trông của mọi người cũng vì vậy mà trở nên phức tạp.

Sau ngày hôm nay, trong lòng người đời, nàng là anh hùng, cũng là tội nhân.

Không phải nàng không biết.

Thái Sứ Lan lên thành, nói với Triệu Thập Tam, “Ta nói gì, người dùng nội lực truyền đi!”

“Được!”

Một lát sau, bách tính không vào được thành đột nhiên nghe tiếng Triệu Thập Tam truyền tới.

“Muốn chết, nằm sấp trước cửa nội thành, không bằng đi lên cho Tây phiên chém một đao.”

Tiếng khóc chợt ngưng.

“Viện binh chưa đến, cửa thành không thể mở. Nếu muốn bảo vệ tính mạng bản thân, trước tiên chỉ có thể dựa vào chính mình!”

“Tất cả hãy trở về! Trở về nơi các người quen thuộc địa hình! Trốn như thế nào, không cần ta dạy, các người phải tự hiểu!”

Nơi đây là phía Bắc của Nam Tề, khí hậu tương đối lạnh, mỗi nhà đều có hai lớp tường chống lạnh, còn thêm hầm dự trữ thức ăn.

Thái Sứ Lan không thể nói rõ ràng, nhưng bách tính quả thực đã hiểu.

“Các người nếu còn trẻ tuổi, nhất định phải chăm sóc tốt trưởng bối, văn bối của mình. Sinh tử trước mắt, đoàn kết chính là sức mạnh!”

Binh lính Tây phiên ngó người nhìn lên, không biết rằng Thái Sứ Lan đang nói với bách tính – chỉ cần giới lợi dụng địa hình, đoàn kết, ẩn nấp, gao kê thêm cái cuộc thì có thể bảo vệ chính mình!

“Ta cam đoan, trong vòng bảy ngày nhất định có viện binh tới cứu mọi người. Các người chỉ cần chống đỡ bảy ngày!” Thái Sứ Lan chống tay lên tường thành, chăm chú nhìn bách tính bắt đầu chạy đi, “Nếu như qua bảy ngày còn không có người tới cứu, ta nhất định mở cửa thành!”

Sau khi thuật lại những lời này của nàng, Triệu Thập Tam liền thấp giọng hỏi nàng, “Bảy ngày... người chắc chắn sao? Bây giờ chúng ta căn bản không biết quân đội Tây phiên có bao nhiêu người, vạn nhất...”

“Trên đời này không có vạn nhất. Nếu như e sợ, việc gì cũng làm không xong.” Thái Sử Lan bình tĩnh nói, “Không có viện quân thì vẫn còn nhân sĩ võ lâm ngoài thành.”

“Bọn họ có thể làm được gì?”

“Không thể xem thường lực lượng giang hồ, tự cô, Lục Lâm đã nhiều người tài. Lại nói, Bắc Nghiêm là trọng trấn của Tây Lăng, nếu để Tây phiên đánh hạ, bọn chúng sẽ có thể cướp đoạt nội địa Nam Tề, triều đình không thể cứ mãi để mặc được. Ta nói bảy ngày vẫn còn là quá, ba ngày chắc chắn phải có viện binh rồi.”

Thái Sử Lan luôn cho rằng, mỗi loại thế mạnh đều có chỗ dùng, then chốt ở chỗ dùng như thế nào. Tuy là nhân sĩ võ lâm so với quân đội còn thiếu tính tổ chức và kỷ luật, nhưng mỗi cá nhân lại võ công cao cường, hơn nữa giang hồ nhiều kỹ năng kỳ lạ, biết đâu có thể phát huy tác dụng không tưởng trong lúc nguy cấp.

Bách tính ngoài cửa thành chạy trốn, đương nhiên không tránh khỏi có người bị Tây phiên hạ sát. Người trong thành nghe tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế truyền tới, chỉ có thể rầu rĩ thờ dài.

Thái Sử Lan nhìn màu xanh đen trải dài trước mắt. Phía Bắc đã bước vào mùa mưa, mấy ngày nay trời u ám liên miên, rêu xanh phát triển với tốc độ chóng mặt, tường gạch chỗ nào chỗ nấy ẩm ướt nhớp nháp. Nàng thở dài một hơi – may mà gần đây mưa nhiều, không khí ẩm ướt, nếu không lúc này bọn họ căn bản không thể yên ổn trong thành, bởi chỉ cần một hồi hỏa công, người trong thành liền biến thành cá nướng trộn rau cải rồi.

Nàng nhìn biểu tình của binh lính ở bốn phía, quay đầu nói với Trương Thu, “Thiên tử của hạ Phủ binh có ở trong thành hay không?”

Da mặt Trương Thu căng ra, rất không muốn trả lời. Nhưng khi đối diện với ánh mắt nàng, hắn liền cảm thấy chân tay run rẩy, chỉ có thể buồn bức đáp lại, “Ồ”, sau đó đẩy mắt lập tức lộ vẻ vui mừng.

“Gọi đến.”

Thái Sử Lan không đoán được ý đồ của hắn, cũng chẳng thêm để ý.

Thoáng chốc, Vương Thiên tử đã tới, vị này chính là trưởng quan quân sự tối cao trong phủ Bắc Nghiêm, trời sinh đôi mắt đen ít trắng nhiều, nhưng trông mắt đặc biệt linh hoạt, vừa nhìn đã biết là một người thông suốt hiểu chuyện.

Trương Thu vừa thấy hắn tới, cơ bắp toàn thân liền căng chặt.

“Trương Phủ doãn lệnh người giao ra toàn bộ danh sách hạ Phủ binh, đồng thời di dời toàn bộ thân thích của binh sĩ ở ngoại thành lẫn các vị trí quan trọng như kho khí giới vào nơi an toàn.”

Vương Thiên tử trầm mặc một lát, nhìn Trương Thu đang toát mồ hôi hột dưới lưỡi đao, lại nhìn Thái Sử Lan đang thần nhiên phân phó hắn.

Thái Sử Lan bình thản đón nhận ánh mắt hắn, tay không dời vị trí, không cố ý thúc giục, cũng không có chút nao núng.

Tất cả đều như thuận lý thành chương, tựa như ăn cơm uống nước.

Can đảm cực hạn đưa đến thái độ thần nhiên.

Bầu không khí bốn phía trở nên căng thẳng, binh sĩ đứng trên tường thành đều đưa mắt liếc nhìn bọn họ, lạnh lẽo siết chặt vũ khí, thủ hạ của Triệu Thập Tam cũng đã đứng sát vào nhau.

“Tuân mệnh Trương đại nhân.”

Chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc trầm mặc, vị Thiên tử nắm giữ lực lượng quân sự toàn thành này rốt cuộc cũng mở miệng. Hắn giống như không nhìn thấy Trương Thu đang bị uy hiếp, cúi đầu một cách cung kính lễ độ, nghiêm túc lĩnh mệnh lui xuống. Trương Thu này giờ liền mạng nháy mắt ra hiệu hắn tới cứu, hiện tại tức tới nổi sắc mặt hết đỏ lại trắng.

Thái Sử Lan nhìn theo bóng lưng Vương Thiên tử, cảm thấy đây cũng là một người thông minh.

Loạn trong giấc ngoài, thủ thành là việc quan trọng nhất, vị Thiên tử này nói vậy tức là hiểu rõ mọi chuyện. Nếu như lúc này cứu thoát Trương Thu, tất sẽ tạo nên một hồi hỗn loạn, vậy nên ông ta mới dứt khoát giả ngu.

Binh sĩ một lần nữa được điều động. Thái Sử Lan cố ý sắp xếp chuyện thân nhân của họ ở bên ngoài là bởi sợ thảm cảnh dưới thành khiến họ sinh lòng phần uất. Hiện giờ, người trong thành quá đông. Nội thành chỉ có thể chứa tối đa năm vạn người, thế nhưng hiện tại, số lượng dân chúng trong thành đã là trên dưới mười vạn. Đại bộ phận bách tính đều đang ở trong thành, rất nhanh, các vấn đề trị an, chỗ ở, lương thực đều sẽ trở nên khó lòng giải quyết.

Đề người vào thành không khó, cái khó là sau đó làm sao sống sót.

“Những người trẻ tuổi trong dân ngay lập tức nhập ngũ, chia thành các tiểu đội, luân phiên thủ thành.”

“Tất cả trang viên lẫn tiệm lương thực trong thành tiến vào thời kỳ trưng dụng trong chiến tranh. Những ai dám cãi lời, lập tức lấy tội thông đồng với địch để xử phạt. Nếu như còn chưa đủ, mở quan nha các nơi, để những người già yếu vào cư trú.”

“Tất cả các quan viên tại chức tuyệt đối không được nghỉ việc, người vi phạm lấy tội thông đồng với địch để xử phạt.”

“Tất cả lương thực, thuốc thang, xe ngựa, đồ sắt, muối, vải... đều chịu sự quản chế của quân đội, tư nhân không được trữ hàng, đầu cơ tích trữ, không được nâng giá. Người vi phạm lấy tội thông đồng với địch để xử phạt.”

“Tất cả những kẻ tranh chấp mua bán, ăn cắp cướp đoạt, ức hiếp dân lành, rải lời đồn nhiễu loạn trị an, đều bị gông lại đẩy ra khỏi thành.”

...

Từng mệnh lệnh được tuyên xuống, không chút do dự.

Trị thời loạn, cần nói trọng điểm.

Bốn phía nghe xong, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Thái Sử Lan liếc mắt nhìn Trương Thu, “Thuật lại!”

Trương Thu tức giận nói, “Ngươi muốn làm thành chủ thì tự đi mà làm! Sao ta phải nghe lời ngươi!”

“Được.” Thái Sử Lan gật đầu, nói, “Thông cáo xuống dưới – nói Trương Phủ doãn văn nhân khí khái, cao thượng bất khuất, giò thành Bắc Nghiêm bị phá, Trương đại nhân cảm thấy bản thân đã phụ lòng hương thân phụ lão, từ giò trở đi, quyết định tuyệt thực để đền tội với chư vị.”

Sau lưng nàng, Hòa Hồ cười vang, “Ai nha, kẻ xấu tự đứng lại được hưởng tiếng tốt.”

Toàn thân Trương Thu run rẩy, “Nữ nhân ác độc, ngươi muốn bỏ đói ta đến chết?!”

Thái Sử Lan chỉ vào miệng hắn, “Thuật lại! Đừng để ta nói lần thứ ba!”

Xem vẻ mặt Trương Thu, đại khái là muốn đứng đầu vào thành mà chết ngay tức khắc, nhưng cuối cùng hắn vẫn không có dũng khí ấy, chỉ có thể ngoan ngoãn thuật lại theo lệnh của Thái Sử Lan, cũng sai người mang đại ấn tới, tuyên công văn.

Thái Sử Lan nhìn tất cả các thuộc viên của phủ Bắc Nghiêm vâng mệnh làm việc, lại nhìn dòng người dày đặc phía dưới. Bất luận thế nào, trong thời điểm chiến tranh loạn lạc, những mệnh lệnh này chỉ có thể đảm bảo an bình trong thời gian ngắn, một ngày viên quân của Tây phiên ập tới, phát động tấn công, đến khi đó, cả thành bị vây nhốt, đường sống ở đâu ra?

Huống hồ, nàng không có đủ người. Coi như hiện tại bắt giữ Trương Thu, nhưng uy tín của hắn lại có hạn, rất có thể sẽ có kẻ lên lún giò trò sau lưng, nàng căn bản không cách nào nắm chắc.

Nếu như đám Thẩm Mai Hoa ở đây thì tốt rồi...

Bỗng nhiên, vai bị người ta vỗ vào liên tiếp, Thái Sử Lan quay đầu, chợt thấy Thẩm Mai Hoa nhếch miệng cười nhìn nàng, hàng mày nhếch lên như đòn gánh.

Sau lưng nàng còn có hai người cường thụ nhược công, Sử Tiểu Thúy, Dương Thành, Hoa Tầm Hoan... Ai nấy đều mở hời nhể nhại, bụi bặm đầy người, nhưng lại cười khanh khách nhìn nàng.

Thái Sử Lan nuốt chút nữa cho rằng bản thân sinh ra ảo giác.

Thấy một người còn có thể chấp nhận, vậy mà hiện tại lại có thể đầy đủ hết thảy?

Nhìn thấy nữ nhân lãnh khốc này lần đầu lộ vẻ khiếp sợ, tất cả mọi người đều vui vẻ cười rộ lên.

“Làm tốt lắm!” Hoa Tầm Hoan là người đầu tiên lên tiếng, nhảy tới vỗ vai nàng.

“Thật may là ngươi không chết!” Sử Tiểu Thúy ôm chầm lấy nàng.

“Buông ra! Thái Sử Lan hung dữ như vậy, người khắp thiên hạ có chết cũng còn lâu mới tới lượt nàng.” Thẩm Mai Hoa quệt miệng, không chút khách khí kéo Sử Tiểu Thúy sang một bên, lớn tiếng nạt, “Cỏ mọc đầu tường*, ngươi có đang nói tiếng người không đó?”

(*Cỏ mọc đầu tường: Chỉ những người không có chủ kiến, hay nịnh bợ kẻ khác.)

“Mẹ ngươi mới là cỏ mọc đầu tường!”

Hai nữ nhân giang hồ bắt đầu quay ra mắng chửi nhau. Thái Sử Lan nghiêng đầu nhìn bọn họ, tách hai người ra, cau mày nói, “Nước miệng tung tóe khắp nơi rồi!”, sau đó quay người gật đầu với cặp công thụ.

Hai người kia vĩnh viễn giống như kẹo đường dính sát lấy nhau. Lúc này, Hùng Tiểu Giai đang cúi đầu đùa nghịch nút áo của Tiêu Đại Cường, cười nói,

“Kỳ thực bọn ta đã sớm trở về. Lúc nghe tin đề Nghi Hà vỡ, bọn ta đều từ các thành trấn khác nhau quay lại Bắc Nghiêm hỗ trợ cứu tế, khi ấy Lý tiên sinh cũng ở đây, sau đó lại dẫn dắt nhân sĩ võ lâm bị quan phủ trục xuất. Chúng ta sợ trên đường có chuyện xảy ra, tốt xấu gì bọn ta cũng là viên chức, liền một đường hộ tống bọn họ rời thành. Ai biết vừa về liền nghe nói người đã trở lại, đang muốn gặp người, lại gặp Tây phiên phá thành. Vừa rồi bọn ta đều tiến vào theo dòng người, là do người không phát hiện mà thôi.”

Lời nói này đã khiến nàng rõ ràng mọi chuyện. Khi nghe Hùng Tiểu Giai nói đến tên của Lý Phù Chu, đuôi mày nàng hơi giật giật.

“Lý tiên sinh...” Nàng chậm rãi nói, “Là mình chủ Lục Lâm ở Bắc địa sao?”

Thẩm Mai Hoa ghé sát vào nàng, cười nhẹ nói, “Cái này là bí mật! Thật là nhìn không ra, không nghĩ tới Lý tiên sinh lại nắm giữ thế lực giang hồ lớn như vậy. Nghe nói gia tộc của hắn là thế gia trong giới võ lâm, trước đây từng cùng Phong gia luân phiên chấp chương võ lâm, sau đó thì chỉ còn mình gia tộc hắn cầm quyền. Gia chủ tương lai của thế hệ này chắc hẳn là hắn.”

Trên mặt Sử Tiểu Thúy viết rõ hai chữ “nhiều chuyện”. “Thái Sử Lan, Lý tiên sinh vì người phát Hịch võ lâm đó! Người biết Hịch võ lâm có ý nghĩa gì không? Người biết nó trân quý thế nào không? Cả đời mình chủ chỉ có thể phát ra tới đa ba lần, vậy mà hắn lại vì người mà dùng một lần...”

Thái Sử Lan đẩy mặt nàng ra, “Đêm nay, Thẩm Mai Hoa và Hoa Giáo quan phụ trách việc chỉ huy thủ thành; Sử Tiểu Thúy theo ta tới kho quân giới, Đại Cường và Tiểu Giai hỗ trợ việc an trí người già, trẻ nhỏ và phụ nữ tới trang viên và nha môn.”, nàng vừa nói vừa cất bước rời đi.

Đám người Sử Tiểu Thúy nhất thời ngầy ra, ngơ ngác trông coi bóng lưng thẳng tắp của Thái Sử Lan.

“Người này không phải nữ nhân có đúng không?” Sử Tiểu Thúy ưu thương lên tiếng, “Lý Tiên sinh! Lý tiên sinh! Lý tiên sinh tình thâm ý trọng như vậy, nữ nhân này lại có thể không thêm đề ý! A... nếu là ta...”

“Nếu là nàng thì thế nào?” Dương Thành đứng cạnh nàng lạnh giọng hỏi.

“Liên quan gì tới huynh!” Sử Tiểu Thúy đột nhiên thay đổi sắc mặt, hất tay đi về phía trước, khuôn mặt chẳng biết từ khi nào đã ửng đỏ.

“Ai nói!” Thẩm Mai Hoa không cho là đúng, “Nữ nhân, các người có hiểu nữ nhân bọn ta không hả? Nữ nhân chính là những người lời nói không ứng với tâm tư. Người nhìn xem, Thái Sử Lan cố ý lảng tránh như vậy, rõ ràng là chột dạ nha! Không tin người lại nói vài lời liên quan đến Lý tiên sinh xem, đảm bảo nàng sẽ đứng lại nghe trộm”

“Thẩm Mai Hoa, đến đây phân đội cho tân binh.” Thanh âm của Thái Sử Lan từ xa xa truyền tới.

“Ai nha!” Thẩm Mai Hoa lập tức lẩn một vòng chạy tới, một lúc sau, giọng nói của nàng vang lên oang oang, “Cái gì cũng không đưa ta, ngay đến một cái danh sách, một cây bút cũng không có, bảo ta an bài thế nào bây giờ... A a a... Thái Sử Lan, ta đắc tội với người lúc nào chứ...”

Trong tiếng kêu rên thảm thiết, Thái Sử Lan bình bình xuống thành, đám người Sử Tiểu Thúy và Dương Thành lập tức xuống thành rồi lại xuống thành, làm việc rồi lại làm việc, bọn họ rất bận rộn nha...

Trước khi xuống chân thành, Thái Sử Lan ngoái đầu nhìn ra bên ngoài...

Cả đời chỉ có ba lần hạ Hịch võ lâm, đây rốt cuộc là lần thứ mấy?

...

Cả một ngày bận rộn qua đi, đến buổi tối, tình hình mới thoáng yên ổn. Trong thành nguyên bản không có nhiều nhà, chủ yếu là nơi ở của quan gia cùng một số gia đình giàu có, lúc này nhà nào nhà ấy đều đầy ắp người, nội thành yên tĩnh đã hoàn toàn thay đổi. Cũng may Thái Sử Lan đề ra hình phạt nghiêm khắc, khiến cho phú gia lẫn quan viên dù giận nhưng cũng không dám nói gì, cũng có rất nhiều người mở rộng cửa tiếp nhận bách tính – đại nạn có khả năng làm người xúc động. Trong hoàn cảnh khắc nghiệt nhất, con người ta lại càng trở nên gần gũi, yêu thương nhau hơn.

Thái Sử Lan một thân lạnh lùng trong trời chập chập đi trên đường lớn, phía sau là Hỏa Hồ. Nam tử kia từ đầu tới cuối vẫn yên lặng đi theo nàng, mà Thái Sử Lan cũng không mấy để ý hắn, để hắn chạy theo khắp nơi. Hai người dường như đã hoàn toàn quên mất, giữa bọn họ thực chất vẫn tính là có thù hận.

Dọc đường, bách tính tụ tập đầy dưới mái hiên, ai ai cũng cuộn tròn người lại, tiếng trẻ nhỏ nói mớ và hô hấp yếu ớt của người già xen lẫn vào nhau.

Thái Sử Lan cau mày, ánh mắt lạnh lẽo.

Vừa rồi, nàng từ miệng đám người Tiểu Đại Cường biết được, kỳ thực ban đầu quân Tây phiên vào thành không nhiều, gần như chỉ là một đội ngàn người, là từ ngọn núi Âm Sơn ở Bắc Nghiêm đột ngột đi ra. Thời điểm bọn chúng xuất hiện ở cửa thành, bụi bay mù mịt, bách tính sợ hãi xếp hàng vào thành. Dưới tình hình hỗn loạn, quan chỉ huy thủ thành lại mắc sai lầm, bị mũi tên của đối phương bắn trúng yết hầu. Binh sĩ như rắn mất đầu, lại nghe nhiều truyền thuyết về sự ác độc, hung hăng của Tây phiên, vậy nên lập tức bỏ thành chạy lấy người, thân nhiên dâng thành cho địch.

Đây hẳn là thành trì bị phá nhanh nhất trong lịch sử Nam Tề, cũng là sự sỉ nhục lớn nhất với quốc gia này.

Bắc Nghiêm nằm sát biên giới. Đoạt được Bắc Nghiêm, trên có thể chặn đội quân vận lương của Thiên Kỳ, Nam có thể cắt đứt đường lui của đại doanh thượng Phù binh. Nếu như đã tâm bọn chúng lớn một chút, dùng Bắc Nghiêm làm cứ điểm theo đường sông tiến về phía Nam, trong vòng năm ngày

chắc chắn có thể tiến sát Lê Kinh!

Thái Sứ Lan vô cùng không hiểu tại sao đội quân ngàn người kia của Tây Phiên có thể vượt qua đội trình sát của đại doanh Phủ bình và quân Thiên Kỳ, trực tiếp thâm nhập Bắc Nghiêm. Nàng sai người mang bản đồ quân sự được cất giấu trong phủ Bắc Nghiêm ra, phát hiện trong Âm Sơn có một lối đi nhỏ, từng là mật đạo để binh sĩ vận lương đi qua, từ nơi đó có thể vượt qua đại doanh thượng Phủ bình, đi tắt đến Bắc Nghiêm. Tuy rằng bản đồ này ghi rõ là tuyệt mật, nhưng lại được cất giữ không mấy nghiêm ngặt, thậm chí người quản lý còn không biết đã từng có ai động qua nó hay chưa. Thái Sứ Lan nhớ tới chuyện nàng từng nghe nói Thôi quan Ngộ đã trở lại, sau đó lại mất tích, trong lòng không khỏi âm thầm phán đoán.

Việc đã tới nước này, truy cứu xem ai là thủ phạm cũng không còn tác dụng gì nữa, ngược lại, người nàng hận nhất là Trương Thu, sự nhát chết của hắn đã khiến bọn họ bỏ lỡ thời cơ phản đòn, lại thêm chuyện tổ chức quân binh lỏng lẻo, nội thành ba nghìn quân coi giữ, ngoại thành lại thừa thớt vài người. Nếu như không phải như vậy, một nghìn binh lính Tây phiên kia sao có thể chiếm thành dễ dàng đến thế?

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Thái Sứ Lan quay đầu, thấy người đến là Tô Á và Sứ Tiểu Thúy, bọn họ đưa một ổ bánh mì cho nàng. Thái Sứ Lan nhận lấy, cắn một miếng lớn. Sứ Tiểu Thúy cười nói, “Không cần hỏi cũng biết ngươi nhất định chưa ăn.”, nói rồi thuận tay lấy một bọc dưa muối từ trong tay áo ra, đưa cho nàng.

“Bây giờ, trong thành thức ăn kham hiếm, gạo lẫn đậu đều túng thiếu, dưa muối này hiện giờ vô cùng trân quý đó.” Sứ Tiểu Thúy dương dương đắc ý.

Thái Sứ Lan cầm một miếng rau cải lên, đi về phía trước mấy bước, tiện tay bón cho một đứa nhỏ đang há miệng chờ ăn, sau đó lập tức rời đi, nghe cũng không nghe người ta nói một câu tạ ơn.

Tô Á và Sứ Tiểu Thúy dừng chân lại, mỉm cười nhìn nhau.

Người này, thật khiến người ta vừa muốn cười, vừa muốn thờ dài mà...

“Ta nghĩ...” Sứ Tiểu Thúy đột nhiên lên tiếng, “Đội vượt qua đại nạn lần này, có lẽ ta cũng sẽ giống ngươi, bắt chấp mọi thứ đi theo nàng.”

“Ừ.” Tô Á vẫn kiệm lời như cũ, không chút ngạc nhiên.

“Theo nàng nhất định có tiền đồ.” Sứ Tiểu Thúy giờ tay ôm má, bắt đầu mơ mộng.

Tô Á không nói gì, trong lòng lại thầm nghĩ – Kẻ ngu cũng biết, theo Thái Sứ Lan giống như đi trên dây giữa không trung, có thể đón gió trời đất bao la đem tới, nhưng càng dễ bị giông bão thổi bay.

Thái Sứ Lan là loại người chẳng hề cô kỵ điều gì, quả thực rất đáng sợ.

Hỏa Hổ hừ một tiếng, nói: “Nàng xứng sao?”

“Nàng không xứng.” Sứ Tiểu Thúy cười hi hi nói, “Ta cũng không hiểu, nàng không xứng như vậy, ngươi đi theo nàng làm cái gì?”

“Chờ thời cơ ám sát.”

Sứ Tiểu Thúy cười vang, khoe môi Tô Á khế nhếch.

Gió mát thổi qua, tâm lại ấm áp, giống như một bát cháo trắng trong bữa tiệc thịnh soạn, nóng ấm vừa phải, lại ngọt dịu thơm ngon.

Người giống như từ đầu đến cuối không nghe thấy gì là Thái Sứ Lan bỗng dừng bước, phía trước hình như có tiếng động lớn.

Mấy người đi sau cũng dừng lại, chỉ thấy đằng trước là một nhà giàu đang phát cháo miễn phí, vậy nên thu hút một đám dân chúng bảy mồm tám miệng tới tranh cơm.

Kỳ thực lúc mới đóng thành, thức ăn phân phát vẫn đủ ăn, mọi người không có bị đói, nhưng trong thời buổi loạn lạc, con người ta sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội giành lấy thức ăn nào.

Thái Sứ Lan không định tới gần, cũng không định gọi người tới để duy trì trật tự, chỉ là mặt không đổi sắc, khoanh tay trước ngực nhìn họ.

Sứ Tiểu Á và Tô Á bắt đầu lo lắng – dám chắc nữ nhân lãnh khốc này lại muốn nhân cơ hội bắt vài kẻ không an phận để giết gà dọa khỉ.

Tình cảnh lúc này chính là, Thái Sứ Lan híp mắt, Sứ Tiểu Thúy nâng cằm, Hỏa Hổ nhếch miệng cười nhạt, Tô Á đề tay lên kiểm.

Hỏa lẫn trong đám đông, có một người nhảy lên nhảy xuống, cánh tay dài duỗi ra, luân phiên chạy đến trước, sau đội ngũ, mỗi lần đến gần người khác lại đoạt lấy một cái màn thầu, nhanh tay nhét vào trong áo.

Động tác người này linh hoạt, vẻ mặt tươi cười. Ban đầu, Sứ Tiểu Thúy và Tô Á chỉ thấy được một bên mặt của hắn, kinh ngạc là bởi sự nhanh nhẹn của người nọ. Nhưng sau khi thấy hắn chạy ra ngoài, lần nữa đứng vào hàng, bọn họ rốt cuộc thấy rõ gương mặt của hắn.

Sứ Tiểu Thúy “A!” lên một tiếng, Tô Á nhú mày. Hai người nhìn Thái Sứ Lan đang giống như xuất thần, sau đó âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau.

“Có điểm giống nha...” Sứ Tiểu Thúy nói nhỏ.

“Một chút.” Tô Á tựa như không nguyện ý đồng tình.

Thái Sứ Lan vẫn không nhúc nhích.

Trong đám đông, một thiếu niên chừng hai mươi tuổi ăn mặc lêu lợt, trường sam vàng óng phối với quần trong màu hồng đào, giày ống bằng gấm màu tím, đai lưng viền đồng, màu sắc lại giống với vàng, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra hắn đã bôi lên đó một lớp thuốc màu.

Quanh thân người nọ hiện lên bao loại khí chất bất đồng – vinh hoa và nghèo túng, kiêu ngạo cùng hèn mọn, lén lút cùng đường hoàng, phô trương lẫn thu liễm.

Nhưng hấp dẫn người khác không phải thứ khí chất kỳ lạ kia, mà là khuôn mặt hắn – thanh tú, vẻ hơi tái nhợt của giới quý tộc, chân mày khỏe mắt đều mang vẻ hiền hòa, chỉ là khỏe mỗi lúc nào cũng vênh lên, nụ cười mang theo ba phần châm chọc.

Nếu như không có nụ cười quỷ dị kia, lúc Sứ Tiểu Thúy nhìn thấy hắn, nhất định sẽ hô lớn, “Lý tiên sinh!”

Đúng vậy, Lý Phù Chu.

Người này lại có thể giống với Lý Phù Chu.

Kỳ thực, tướng mạo hai người bọn họ có chỗ khác biệt. So với hắn, gương mặt Lý Phù Chu thanh cao hơn; khí chất lại càng không phải nói, Lý Phù Chu vĩnh viễn như đang cười, nhưng cười đến ôn tồn thân thiết, hoàn toàn khác với nụ cười châm biếm của người nọ.

Nhưng nếu chỉ nhìn thoáng qua, chắc chắn ai cũng cảm thấy giống.

Bởi vì giống, nên mọi người đặc biệt cảm thấy chướng mắt. Nhìn một kẻ mang dáng dấp của Lý Phù Chu làm ra chuyện như vậy...

Thái Sứ Lan nhú này, bỗng nhiên nói: “Hòa Hổ.”

Hòa Hổ xoa xoa mũi, bước nhanh về phía trước, dùng một tay xách tiểu tử kia ra.

“A! Phi lễ nha...” Người nọ kinh hãi giãy dụa trong tay Hòa Hổ, bánh màn thầu lặn ra từ trong tay áo, hắn vội vàng nghiêng đầu dùng bả vai kẹp lấy.

Hòa Hổ thả hắn ở trước mặt Thái Sứ Lan.

“Các ngươi muốn làm gì?” Người nọ giãy dụa trên đất, “Đồ không có văn hóa! Vô liêm sỉ!”

Không ai giữ hắn, người nọ liền quay trái quay phải nhặt lại màn thầu.

Thái Sứ Lan bỗng nhiên tiến về phía trước, chân giẫm lên một cái màn thầu.

Người nọ dừng động tác lại, gương mặt nhìn nàng.

Từ góc độ của Thái Sứ Lan, chỉ thấy cặp mắt đào hoa của hắn hướng về phía nàng, ánh mắt sáng ngời, trong con ngươi như có cảnh đào lay động, cánh hoa bay lượn trong gió.

Chỉ là, tư thế nằm rạp xuống nhặt bánh bao của hắn, thực sự không sao ăn nhập với đôi mắt kia.

Thái Sứ Lan nhìn người có gương mặt tương tự Lý Phù Chu lại có thể làm ra tư thế hèn mọn này, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác phẫn nộ và phiền não.

Nàng mím môi, chân hơi dừng sức, bánh màn thầu dưới chân lập tức phát ra âm thanh lèo xèo quỷ dị.

Về mặt cột nhà của nam tử kia rốt cuộc thay đổi. Hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, vội vã muốn đập tay vào mắt cá chân Thái Sứ Lan.

Nhưng mà, động tác của Thái Sứ Lan còn nhanh hơn hắn, nàng nhắc chân, đá văng chiếc bánh lên tường. *Leng keng*, một chiếc bông tai bằng vàng đột nhiên rơi xuống.

Dân chúng bốn phía bị âm thanh này kinh động, đều dừng động tác rồi nhìn lại. Gần như ngay tức khắc, một người phụ nữ hét lên, “A! Là khuyên tai của ta!”

Đôi mắt tuyệt đẹp của tên trộm đào một vòng, hắn nhanh nhẹn xoay người đứng lên, vội vã chạy đi.

Hắn ta vừa chạy vừa lúi lúi màn thầu lẫn trang sức, vàng bạc từ trong tay áo ra, ném lung tung lên đường. Dân chúng chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, lập tức phát hiện bản thân gặp phải trộm cướp, ai nấy đều không thêm để ý đến cháo nữa, nhao nhao đuổi theo người nọ, trong chốc lát đã cản lại đường đi của mấy người Thái Sứ Lan.

Tên trộm vừa chạy vừa cười vang, dường như vô cùng đắc ý. Không thể không thừa nhận, hắn rất nhanh, đường đi tuy vòng vèo ngất nghéo, nhưng tốc độ vẫn không hề giảm sút.

Mắt thấy đã vọt qua góc phố, hẻm tối ở ngay trước mắt, chỉ cần hắn chạy vào ngõ nhỏ kia, chắc chắn không kẻ nào có thể bắt kịp.

Trước lúc rẽ vào hẻm nhỏ, hắn không quên quay đầu vẫy vẫy tay, cười ha ha vài tiếng, vừa cười vừa vọt vào trong.

Đúng lúc này, *rầm* một tiếng, người nọ đột ngột đụng phải một lồng ngực kiên cố. Gần như trong nháy mắt, máu mũi của hắn liền văng ra tung tóe.

Một cánh tay chậm rãi vươn tới, xốc hắn lên, bước ra đường lớn.

Đầu óc nam tử choáng váng, hắn nỗ lực ngẩng đầu nhìn lên, muốn xem rốt cuộc là vị anh hùng nào đã khiến hắn thất bại trong gang tấc, ai ngờ chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn béo trắng đang hướng về phía hắn, ngoác miệng cười toe toét.

“Ngươi chảy máu rồi!” Tiểu tử kia cười nói.

“Chặn nó lại giúp ta.” Hiện tại hắn đang ngửa đầu lên, không thấy được máu chảy ra, chỉ có thể nhờ đứa bé kia dùng khăn giấy mềm mại trên tay nó lau giúp.

“A!” Cảnh Thái Lam xoa xoa tay, ném khăn giấy xuống, tự tay nắm lấy mũi hắn.

“...”

Tên trộm đáng thương bị tóm lấy mũi, đầu tới nỗi không sao chịu được, đành phải há miệng để thở, trợn mắt trừng trừng nhìn tờ giấy kia đang cuốn theo chiều gió bay về phương xa.

“Muốn đánh nhau với ma ma của ta.” Cảnh Thái Lam nắm chặt mũi hắn, dương dương đắc ý nói, “Cảnh Thái Lam chơi chết ngươi luôn.”

...

Triệu Thập Tam xách tên trộm xui xẻo kia đi, Thái Sử Lan không thèm liếc mắt một cái, nói: “Lên thành.”

Đoàn người đi đến trước cửa thành, Thái Sử Lan chống tay lên tường, nhìn đám Tây phiên phía bên ngoài giống như đang đón quân đội mới tới, đầu người nhấp nhô, tính kỳ không ngừng tung bay tiến về phía này.

Mọi người quan sát tình hình, về mặt ai nấy đều căng thẳng, chỉ có tên trộm kia vẫn cứ ồn ào không ngớt.

“Huyênh dài, thả ta ra được không?” Tên trộm kéo kéo tay áo Triệu Thập Tam, lấy mấy thứ từ trong giày ra, “Chỗ này ta có đồ cổ từ năm ngàn năm trước, là nguyệt kinh đá* mà vương hậu của Văn Vương thời kỳ Tây Khang từng dùng qua...”

(*nguyệt kinh đá: hiểu nôm na là băng vệ sinh a ==)

“Lịch sử đại lục mới có bốn nghìn ba trăm năm.” Triệu Thập Tam đá hắn một cái, “Còn có, Văn Vương là vị Vương nào? Thời kì Tây Khang chỉ có Thuận Vương cùng Huệ Vương!”

Thái Sử Lan vẫy vẫy tay, Triệu Thập Tam cời dây thừng, mang tên trộm đến bên tường thành.

“Muốn thả ta sao? Thả ta sao? A, đa tạ, đa tạ, vậy chuyện kia coi như bỏ đi nha!”

“Ném xuống.” Thái Sử Lan nói.

...

“Đừng!!!” Tiếng kêu thảm thiết, kinh thiên động địa.

Triệu Thập Tam đương nhiên không dừng lại.

“Ta có chỗ dựa!”

“Ném.”

“Ta có gia cảnh hùng hậu!”

“Ném.”

“Sẽ có người thay ta báo thù, các ngươi chắc chắn chết không có chỗ chôn!”

“Ném!”

Quân lính Tây phiên bên dưới ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên tường thành có người đập loạn, bắt đầu chỉ trỏ bàn tán, có người bắt đầu cầm cung ngắm bắn.

Vèo một tiếng, mưa tên vọt lên tường thành, trúng ngay đũng quần của tên ăn trộm.

Một tiếng thét chói tai vang lên.

“Ta biết Tây phiên từ đâu tới ta biết tin tức quan trọng ta ta ta ta hiểu được tiếng Tây phiên ta và huynh đệ của ta từng đi qua Ngũ Việt Tây phiên.”

“Dừng lại!”

Tên trộm tuần tú được xách trở lại trong thành, khắp người mồ hôi nhễ nhại, gương mặt bầm đầy rêu xanh, giữa đũng quần có thêm một cái khe nho nhỏ, trên đó vẫn còn một sợi lông chim (trên tên) vương lại.

“Giữ cho nguoi một mạng, mau mau lấy công chuộc tội.” Thái Sứ Lan xoay người nhìn tên trộm, “Triệu tập đám huynh đệ của nguoi lại, cùng nhau thủ thành.”

“A, được.” Tên trộm vỗ mặt đau khổ, chớp chớp mắt.

“Tên?”

“Long Triều.”

Tên có hơi lạ, hơn nữa...không hợp với kẻ này.

Thái Sứ Lan cau mày, ném một cái khăn tay qua.

Long Triều thụ sủng nhược kinh tiếp lấy, đang chuẩn bị lau vết máu đã đông trên mũi đi, lại nghe Thái Sứ Lan nói: “Lau lông mày nguoi về lên đi.”

“A...”

Long Triều lau mặt, Thái Sứ Lan cũng không nhìn hắn mà hướng ánh mắt về phía bóng đêm, lướt qua tường thành ngoại thành Bắc Nghiêm, thấy chân núi phía xa xa lốm đốm ánh đèn.

Liệu trong những ánh đèn kia, có một cái nào đó thuộc về Lý Phù Chu hay không?

Long Triều lại còn mặt dày đi lên phía trước, đứng song song với nàng, nhìn xuống dưới chân thành. Thái Sứ Lan vẫn không nhúc nhích, hắn lại giống như lên con diên, hết nhìn hướng Đông lại ngó hướng Tây.

Tô Á nhìn bóng lưng chường mắt của kẻ kia, rất muốn chạy lên quăng hắn xuống thành một lần nữa.

Long Triều vui sướng tự đắc, quên sạch trò hề đắm nước mắt ban nãy, bỗng nhiên mở miệng, “Cô nương, ta cảm thấy người cực kỳ bất đồng với ta. Ta hiểu loại người như nguoi, nếu không phải người nguoi thực sự để tâm, nguoi ngay cả hành hạ cũng không thèm.”

Thái Sứ Lan không để ý tới hắn.

“Chẳng lẽ vì ta anh tuấn xuất chúng?”

Thái Sứ Lan nhận lấy kính viễn thị đơn giản từ trong tay Sứ Tiểu Thúy, bắt đầu quan sát quân doanh Tây phiên bên dưới.

Long Triều vẫn bắt khuất lên tiếng, “Ta biết, nguoi có vài phần coi trọng ta là vì...”

“Là bởi gương mặt này của nguoi...” Thái Sứ Lan cắt ngang lời hắn.

“Quả nhiên!” Long Triều như mò cò trong bụng, “Nguoi có muốn bắt ta là áp trại tướng công...”

“...khiến ta chán ghét.”

“Ặc!”

“Nguoi giống với một người, nhưng khí chất lại là một trời một vực.” Thái Sứ Lan ngửa đầu trông về phía xa. Trong bóng đêm mờ ảo, dường như thấy được một người, “Thật là làm nhục gương mặt huynh ấy.”

Nàng không thèm nói nữa, xoay người đi nhanh xuống thành.

Long Triều đứng trên tường thành, nghe lời nói của nàng, như hiểu như không. Sau đó, hắn đột nhiên quay đầu, trông về phương hướng mà Thái Sứ Lan

vừa nhìn ban nãy.

Gió đêm thổi qua, hất tung mái tóc dài của hắn, che kín đôi mắt người nọ.

Giờ khắc này, trong đôi con ngươi Long Triều như có hàn quang xẹt qua, so với bóng đêm còn lạnh lẽo gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Xông Trộn Tới Cứu

Editor: Imelda Phạm

Chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt Long Triều lại khôi phục vẻ cợt nhả. Hắn ngồi xuống, tựa đầu vào tường thành, tiện tay vớ lấy mấy cái màn thầu trong rổ bánh dành cho binh sĩ.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, dưới chân thành lại không hề yên tĩnh. Người ngựa Tây Phiên kéo đến ngày càng đông. Bởi không có doanh trại để quân lính nghỉ tạm, một đại hán mặc giáp vàng đi tới đi lui, không ngừng phân công binh sĩ chiếm giữ những bãi đất cao, bày trí trận hình, có vẻ là muốn đánh hạ Bắc Nghiêm, rèn sắt khi còn nóng.

Tường thành nội thành không cao lắm, chỉ có hơn hai trượng, mấy năm nay cũng không được tu sửa đến nơi đến chốn, cho nên nhiều chỗ đã bong ra từng mảng gạch xanh. Phòng ngự bằng tường thành như vậy, độ khó thực sự rất lớn.

Không bao lâu sau, lá cờ phía dưới được kéo lên thật cao, người kéo cờ chỉ ngón tay lên phía đầu thành, cười ha ha.

Thái Sứ Lan nhìn chằm chằm chữ viết kỳ lạ trên lá cờ, nói: “Phiên dịch.”

Long Triều vui vẻ gỡ màn thầu, bị Tô Á đá một đá mới phản ứng lại, nhìn ngó một lúc, nói: “Một canh giờ nữa công phá Bắc Nghiêm, đám chó Nam Tề mau mau hiện thành.”

“Vô liêm sĩ!”

“Khoe khoang khoác lác!”

“Cho bọn chúng biết mặt đi!”

Binh sĩ Nam Tề bị chọc cho tức điên, nhao nhao cầm vũ khí xông lên đầu thành. Nhưng bọn họ vừa đi ra, binh lính Tây Phiên lập tức giương cung bắn tới. Âm thanh *phập, phập* liên tiếp vang lên, vũ tiễn bay khắp trời, vọt thẳng về phía đầu thành, trên đất, mũi giáp rớt xuống như mưa.

Vèo, một chiếc mâu xanh nhạt từ trong mưa tên lao ra, đầu nhọn sáng như tuyết lóe lên, bắn thẳng về phía Thái Sứ Lan.

Keng một tiếng, đao mâu va vào nhau tóe ra tia lửa. Hòa Hồ và Tô Á liếc nhìn nhau, đồng loạt gạt đầu, thất kinh đối với sức mạnh của đối phương.

Thái Sứ Lan bị ngăn khuất phía sau đao kiếm đan chéo, con mắt chưa từng chớp lấy một cái, nhìn thoáng qua mũi mâu, nói: “Lực cánh tay rất tốt.,” lập tức lên tiếng, “Nhị lưu.”

Hòa Hồ nháy nháy mắt – mâu nặng hơn tiền rất nhiều, mâu này lại được phi lên từ dưới thành, hắn và Tô Á cùng nhau xuất thủ mới có thể miễn cưỡng đỡ lại. Lực cánh tay kinh người như vậy, nàng lại có thể không biết xấu hổ, bình tĩnh nói ra hai chữ “nhị lưu”.

Hắn hiểu được dụng ý của Thái Sứ Lan. Lực sát thương từ trận mưa tên vừa rồi của Tây Phiên quá mạnh mẽ, Thái Sứ Lan cố ý nói vậy là bởi muốn yên ổn quân tâm. Nhưng sự thực bày ra trước mắt, không phải cứ giả vờ không để ý là có thể gạt bỏ, có lúc làm vậy sẽ đưa tới hậu quả ngược lại.

Quả nhiên, binh sĩ bốn phía sắc mặt chuyển thành khó coi – kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra một mâu này mạnh mẽ cỡ nào, Thái Sứ Lan khoác lác quá rồi!

Chủ tướng kiêu ngạo như vậy, cũng không phải phúc của binh sĩ.

Thái Sứ Lan không hề quay đầu, giống như không để tâm tới ánh mắt của mọi người, khom lưng nhặt mâu lên. Nàng bước lên phía trước, cầm trường mâu trong tay.

Ánh lửa chiếu sáng bóng hình nàng, binh lính Tây Phiên bên dưới đồng loạt ngẩng đầu lên.

Thái Sứ Lan nắm chặt mũi mâu, tất cả mọi người nhìn nàng khó hiểu. Thái Sứ Lan chậm rãi xòe bàn tay ra, giọng nói mỉa mai.

“Phế liệu thế này lại chính là lợi khí của Tây Phiên các người? Đồ chơi loại này, vậy mà dám chạy tới làm loạn đại Tề bọn ta?”

Binh sĩ trên tường thành ngẩng đầu nhìn mũi mâu, lúc đầu bọn họ còn không cảm thấy có gì không đúng, chỉ là hình như... hình như mũi mâu ngày một nhỏ lại?

Lập tức, có người kinh hô, “Mâu! Mũi mâu!”

Mọi người ngưng mắt nhìn lên, lúc này mới phát giác mũi mâu bén nhọn đã trở nên bằng phẳng tự khi nào.

Tay không có thể bẻ gãy trường mâu? Còn không phải là đồ chơi của con nít hay sao?

Thảo nào có thể phóng mâu lên thành, hóa ra đều là giả!

Ánh mắt Thái Sứ lan tràn ngập chàm chọc, nằng nhẹ buông tay, trường mâu rơi thẳng xuống dưới thành. Ngay tức khắc, một binh sĩ Tây Phiên phi ngựa tới, đón lấy trường mâu. Bên dưới rối loạn tung bùng, một người thúc ngựa đi lên, cầm lấy trường mâu từ tay binh sĩ, quan sát thật kỹ một hồi, xem ra chính là người đã phóng mâu khi nãy.

Cờ đen của Tây Phiên tung bay trong gió đêm. Người nọ nhìn trường mâu, tựa hồ không sao hiểu nổi, lát sau lại cười ha ha mấy tiếng, ném trường mâu đi, ngẩng đầu liếc nhìn đầu thành.

Ánh mắt kia ẩn hiện dưới lá cờ, lại cách một khoảng xa như vậy, nhưng Thái Sứ Lan tựa như vẫn cảm nhận được có một trận gió lớn đột ngột ập tới, sắc bén như đao.

Sát khí của người này quá lớn, xem ra chính là chủ soái Tây phiên!

Thái Sứ Lan hồ hững liếc hần, lui về phía sau. Tô Á và Hòa Hồ cùng nhau tiến lên tiếp lấy nàng, tuy trên mặt đều không lộ vẻ gì, nhưng đáy mắt tràn ngập tán thưởng.

Tô Á nhìn quanh bốn phía, phát hiện binh lính khi nãy còn lo lắng nhặt mũ giáp, giờ sắc mặt đều đã khôi phục tự tin và bình tĩnh.

Tiền của Tây Phiên từng khiến bọn họ sợ hãi, thế nhưng sau khi phát hiện mâu của bọn chúng “không chịu nổi một kích” như vậy, niềm hy vọng vào chiến thắng lại sôi sục trong máu mỗi người.

Tây Phiên cử những tiền thủ ưu tú nhất ra tay, cố ý bắn vào mũ giáp, muốn một lần áp chế sĩ khí của Nam Tề.

Thái Sứ Lan dùng khả năng hơn người của nàng, một động tác đã trọng chấn quân uy.

Vòng thứ nhất, Thái Sứ Lan thắng.

Đáy mắt Triệu Thập Tam cũng lộ vẻ bội phục, tuy rằng hần không hiểu tại sao Thái Sứ Lan có thể làm mũi mâu biến mất, nhưng không tính đến những thứ khác, chỉ riêng sự kiên định, bình tĩnh vừa rồi nàng biểu hiện cũng đủ làm hần ngẩn ngơ, tựa như nhìn thấy lão công gia năm ấy, hay Quốc công của năm năm về trước.

Sự bình tĩnh tuyệt vời trời sinh, ấy chính là phong độ của một đại tướng!

Triệu Thập Tam bắt đầu suy tư, liệu lần sau về phủ gặp lão công gia, hần có nên nói tốt vài câu về Thái Sứ Lan trước mặt ngài hay không?

Ngay sau đó, hần thấy Thái Sứ Lan thông dong bước qua trước mặt hần, ở góc độ người khác không nhìn thấy, bàn tay len lén xoa xoa trên ống quần.

Ngón tay nàng run lên, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Triệu Thập Tam bỗng xì một tiếng, nở nụ cười.

...

Vòng mưa tên đầu không có hiệu quả, Tây Phiên bắt đầu thế tiến công vòng thứ hai, dựa theo thói quen đánh nhau nhiều năm của dân biên cảnh, bắt đầu ngựa cỏ khiêu chiến.

Thái Sứ Lan ngồi uống trà trong phòng thú trên thành cùng Vương Thiên tông. Vừa nghe địch khiêu chiến, ông ta liền nhìn sang nàng.

Người này rất thức thời. Chiến tranh vừa xảy ra, lập tức trao binh quyền vào tay Thái Sứ Lan.

Đương nhiên, Thái Sứ Lan hiểu rõ suy tính của ông ta – hiện tại thành bị bao vây, triều đình sẽ không biết bên trong xảy ra những chuyện gì. Nếu như chiến thắng, thành công bảo vệ thành, đó là công lao của lão; ngược lại, nếu như chiến bại, ông ta dễ dàng đẩy trách nhiệm về phía Thái Sứ Lan, nói nàng dùng vũ lực bắt ép thành chủ, hần chỉ có thể “tạm thời nhân nhượng, tính toán vì toàn cục.”

“Bây giờ nên làm sao?”

“Không cần đề ý.”

“Nhưng bọn chúng đang mắng...”

“Mắng lại.”

“Chuyện này... dường như hơi không nhã nhặn.”

“Chiến tranh còn cần nhã nhặn?” Thái Sử Lan lãnh đạm liếc ông ta, “Không bằng lấy nước hoa xịt nhà xí.”

...

Vì vậy liền mắng.

Binh sĩ Nam Tề đứng ở đầu thành ân cần thăm hỏi bộ phận quan trọng nhất trên người đối phương, thậm chí còn hỏi luôn cơ quan trọng yếu của nữ nhân phía quân địch. Tây Phiên đứng ở dưới người hiểu người không, cũng xông lên chửi loạn, còn có mấy biết được vài câu tiếng Hán, liền trực tiếp dùng Hán ngữ để chửi, có điều lật qua lật lại cũng chỉ là, “Bại hoại!”, “Vô sỉ!”,...

Long Triều dẫn theo huynh đệ của hắn chạy lên, đứng một góc nhìn hai bên mắng chửi tung bùng, không nhịn được liền nhập cuộc. Hắn vô cùng vui vẻ dùng tiếng Tây phiên chính tông hò hét xuống dưới, huyền thuyên hồi lâu mới dừng lại nghỉ tạm. Thái Sử Lan quay sang hỏi một tên côn đồ, “Hắn vừa chửi cái gì vậy?”

“Hắn mắng nam nhân Tây Phiên mặc quần áo chính là thú đội lột người, lột đồ ra thì kẻ nào kẻ nấy đều như lợn đen; nữ nhân Tây Phiên khắp người bốc mùi khai, mùi nước tiểu của chó so với kinh nguyệt của bọn họ còn thơm hơn.”

Hỏa Hổ cười vang, “Nói vậy, những mùi kia người đều ngửi cả rồi?”

Long Triều còn đang vui mừng nằm sấp dưới đất nghe xong câu này liền quay đầu lại, âm hòa chớp động trong mắt khiến Thái Sử Lan cũng phải giật mình. Nhưng ngay lập tức, hắn quay đầu, tỏ vẻ thất vọng, “Người thì biết cái gì! Đây là kỹ xảo mắng người của gia gia!”

Thái Sử Lan hí mắt nhìn xuống – đánh thì nhất định vẫn phải đánh, nhưng tường thành này không đủ kiên cố, tuyệt đối không thể chống cự lại nhiều lần công kích. Bởi vậy, nàng nhất định phải tận lực kéo dài thời gian khai chiến, kéo dài tới khi viện quân kéo đến, hoặc ít nhất cũng phải để bọn họ có thời gian sửa nhanh tường thành.

“Người biết chuyện gì có khả năng thu hút sự chú ý của Tây Phiên không?”

Long Triều nháy mắt, “Vương hậu của đại Vương Tây Phiên mới hạ sinh hài tử!”

“Còn gì nữa không?”

“Đại vương Tây phiên mới nạp Vương phi phòng thứ ba mươi bảy.” Long Triều nhún vai, “Kỳ thực không có gì đặc biệt, năm nào hắn cũng nạp.”

“Còn không?”

“...Quan hệ giữa Vương Thái hậu và Vương hậu Tây Phiên không tốt.”

“Còn không?”

“...Nữ nhi của Tể tướng Tây Phiên gả cho Vương đệ...” Long Triều chớp chớp mắt, liếc mụ suy nghĩ.

“Còn không?”

“Tể tướng Tây Phiên và đại tướng Da Luật Tinh Nam có thù cũ...”

“Tốt.” Thái Sử Lan gật đầu, “Trong vòng nửa khắc, người đem những chuyện này xâu chuỗi thành một cổ sự, nói cho những kẻ dưới thành nghe, cần có đầy đủ các yếu tố: Hoàng thất, cấm dục, ly kỳ, lo lắng, sợ hãi, thần bí, người kẻ vị không phải con đẻ, đồng thời khiến bọn chúng rối loạn.”

“...”

“Có ví dụ không...” Một lát sau, Long Triều dè dặt cất tiếng.

“Có. Trước đây, một trường học ở quốc gia nọ yêu cầu đệ tử viết bài, yêu cầu các yếu tố: Hoàng thất, tôn giáo, tình dục, bí ẩn. Có một người chỉ dùng một câu mười chữ.”

Long Triều suy tư, một đám người nhiều chuyện cũng rơi vào ngẫm nghĩ.

“Làm sao có thể? Nhiều yêu cầu như vậy!”

Thái Sứ Lan mặt không đổi sắc, “Thần linh ơi! Vương Hoài mang thai! Là ai làm?”

“...”

“Thần linh ơi! Sau người lại phải một nữ nhân thế này tới hành hạ con?” Long Triều liễu mạng vò tóc, quay người lại, nhào về phía đầu thành.

“Lũ ngu ngốc, các ngươi bị lừa cả rồi!” Hấn hét lên.

Binh lính Tây Phiên đang nhiệt tình mắng chửi đồng loạt ngừng đầu.

Thái Sứ Lan gật đầu – Được, có lo lắng!

“Đại soái của các ngươi hẳn là Da Luật Tinh Nam!? Hấn bị người khác bán đứng rồi! Tể tướng Hoa Thoát Bất Quả Nhi sớm đã đạt thành hiệp nghị với Nam Tề chúng ta, cái gọi là một đạo vây công Bắc Nghiêm, thực ra đều nằm trong tính toán của hai nước! Mục đích chính là để các ngươi một mình thâm nhập, toàn quân bị diệt!”

Binh sĩ Tây Phiên dưới thành ngậy ngốc nghe, còn chưa kịp phản ứng lại.

Thái Sứ Lan gật đầu – Được, có sợ hãi!

“Da Luật Tinh Nam thua, Hoa Thoát Bất Quả Nhi có thể nhân cơ hội đó kết tội hấn, sau đó để nữ tể mới của ông ta, tức Vương đệ – Nguyên Vương điện hạ tiếp chương bình quyền!”

Đám Tây Phiên bắt đầu rối loạn, có người mắng to, “Nói nhảm! Nói nhảm! Nguyên Vương điện hạ căn bản không tinh quân sự, sao có thể tiếp chương bình quyền!”

Thái Sứ Lan lại gật đầu – Được, có hoảng thất!

“Vương đệ điện hạ không tinh quân sự, nhưng các ngươi nên nhớ, Vương hậu xuất thân thế gia quân sự nha!”

“Đồ bỏ đi nhà ngươi, chuyện này liên quan quái gì đến Vương hậu!”

“Vương hậu thông dâm với Vương đệ nha!” Long Triều ngạc nhiên cất cao giọng.

Phía dưới ồn ào, Thái Sứ Lan thì gật đầu – Được, có ly kỳ!

“Bởi vì sau khi Đại Vương thú phi tử mới, rất lâu không tới chỗ Vương hậu, Vương hậu giận, bèn tìm Vương đệ khoái hoạt, các ngươi không biết sao?”

Binh lính Tây Phiên ngửa đầu trông lên đến nỗi suýt gãy cả cổ, nhất tề “à” lên một tiếng, thanh âm hùng tráng, kéo dài dằng dặc, bị lời này dọa sợ tới nỗi quên cả phản bác.

Đương nhiên, chiến tranh cũng đã quên luôn.

Thái Sứ Lan gật đầu – Được, có cảm phục!

“Vương Thái hậu bởi biết chuyện này nên mới không hài lòng với Vương hậu. Bà ta không có chứng cứ, thế nhưng luôn hoài nghi thân phận hài tử mới của Đại Vương.”

Phía dưới ồn ào một trận, binh lính Tây Phiên hoàn toàn không theo kịp tốc độ tư duy của Long Triều, một nhóm người vẫn đang nghĩ xem sao lại liên quan đến Vương Thái hậu rồi? Một nhóm khác thì đang xòe tay đếm xem phi tử mới của Đại Vương là người thứ mấy.

Chỉ riêng Thái Sứ Lan tiếp tục gật đầu – Được, người kế vị không phải con đẻ!

“Cho nên, hiện tại chính là thời điểm các thế lực tranh đấu kịch liệt nhất, vậy mà Da Luật Tinh Nam lại một mình tại ngoại, từ giờ có vấn đề gì xảy ra cũng sẽ là tại hấn. Trong triều cần có người thắng, người bại để hoàn thành việc thay đổi thế lực. Vậy nên, các ngươi...” Long Triều ló cổ ra ngoài, cười thâm hiểm, “Hô...hô...hô...”

Hấn cười to ba tiếng sau đó co rụt cổ lại, *bộp* một cái nằm sòng soài trên đất, trợn trắng mắt hấp hối, “Xong! Còn muốn nữa thì không đủ sức đâu!”

“Tốt, bịa truyện rất tài!” Thái Sứ Lan nói, “Về sau trong quân thuyết khách không lo thiếu người rồi.”

“Cứu mạng nha...” Long Triều nhào người lên ôm lấy chân nàng, lại bị Thái Sứ Lan thẳng chân đá bay ra ngoài. Nàng chăm chú nhìn xuống dưới thành – lui binh rồi!

Thực sự lui binh rồi!

Chuyện này ngay đến Thái Sứ Lan cũng cảm thấy bất ngờ, chớp chớp mắt nhìn xuống phía dưới.

Binh lính Tây Phiên thu cờ lùi về phía sau, đi đứng rất chỉnh tề. Xưa nay, đáng dấp lui binh có khả năng tiết lộ tố chất binh sĩ và năng lực của Tướng quân. Bởi vậy, chủ tướng lần này, chỉ e...

“Không phải... không phải Long Triều nói bừa mà trúng bí mật hoàng thất Tây Phiên rồi đấy chứ?! Thực sự nói trúng rồi!...” Thẩm Mai Hoa đi lên, ngoác nhìn xuống dưới thành.

Một vài người khác cũng có ý nghĩ như vậy, ai nấy đều dờ khóc dờ cười. Long Triều lập tức xoay người đứng lên, “Ta lập công! Có thể thả ta rồi đứng không?”

Thái Sứ Lan trầm ngâm, lát sau mới lên tiếng, “Nếu quả thực bọn chúng lui binh vì bị ta nói trúng, vậy không hẳn là chuyện tốt.”

“Hả?”

“Chuyện này chứng tỏ Da Luật Tĩnh Nam có ở trong quân.” Thái Sứ Lan trầm giọng, “Chỉ người trong cuộc mới có thể có phản ứng như vậy.”

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, vạn vạn không nghĩ tới Da Luật Tĩnh Nam – Tướng lĩnh đứng đầu Tây phiên lại có thể mạo hiểm dẫn quân tiên phong đánh vào Bắc Nghiêm!

Lần này, xem ra Tây Phiên là tình thế bất buộc.

“Nếu như thực sự là Da Luật Tĩnh Nam, vậy chắc chắn không lừa được hần lâu.” Thẩm Mai Hoa nói, “Da Luật Tĩnh Nam ngồi ở vị trí cao, quan trường chìm nổi. Vừa rồi Long Triều nói ra một đồng bí sự mật ngoài của cung đình, đảm bảo không thể thực sự uy hiếp hần, chỉ cần suy nghĩ kỹ càng một chút, hần liền rõ những thứ này là vô căn cứ, đến lúc đó thế tấn công sẽ càng thêm hung mãnh.”

“Phải.” Thái Sứ Lan gật đầu, “Hạ lệnh cho tất cả mọi người tham gia tu sửa thành, phân làm ba đội, mỗi hai canh giờ thay ca một lần. Nếu như nguyên liệu không đủ, cho phép tháo dỡ sân vườn của nhà giàu. Ai dám ngăn cản, lập tức thiêu sống!”

“Ta đi! Ta đi!” Hòa Hổ lập tức vui sướng lĩnh mệnh, hần thích nhất là gây sự với nhà giàu!

Rất nhanh, trong thành truyền gia một hồi tiếng kêu khóc om sòm. Các phú hộ mặc dù không cam tâm, nhưng chẳng ai dám kháng lại. Bởi trong thành hiện giờ rất nhiều binh dân, ai nấy đều ủng hộ Thái Sứ Lan, cho nên nếu ai dám cãi lời nàg, kẻ đó chắc chắn bị dân chúng xé thành từng mảnh nhỏ.

Gỗ, đá không ngừng được đưa đến dưới chân thành, Thái Sứ Lan sớm đã sai người tìm những thợ thủ công ưu tú nhất tới, để họ cùng nhau tìm cách tu bổ tường thành nhanh nhất có thể, cũng may việc thế này không thiếu nhân công.

Thái Sứ Lan từ đầu tới cuối vẫn đứng yên trên đầu thành, một bước cũng không dịch chuyển, còn dành thời gian nghỉ ngơi chốc lát. Nàg hiểu, giống như chơi dương cầm, mười ngón tay phải phối hợp nhịp nhàng mới có thể tạo nên âm thanh du dương, một người chỉ huy tốt là phải biết dùng người, chứ không phải một mình đảm đương mọi việc từ lớn đến nhỏ.

Nàg lệnh cho Thẩm Mai Hoa bố trí lực lượng canh phòng trên thành; lệnh cho Hoa Tầm Hoan dẫn dắt đội binh tinh nhuệ nhất chia nhau tuần tra các cửa thành để tùy thời có thể tiếp viện; lệnh cho Hòa Hổ, Sứ Tiểu Thúy và những người khác phân bố ở các khu khác nhau, phụ trách việc trị an trong thành, đặc biệt để ý những phủ nha và con em nhà giàu không mấy tích cực; tất cả trai tráng trẻ trung, khỏe mạnh mới nhập ngũ cũng được chia ra, xếp xen vào các tiểu đội hạ phủ binh để có thể học hỏi kinh nghiệm từ binh sĩ lâu năm, cũng là để bọn họ dễ dàng giám sát lẫn nhau.

Riêng đám người Triệu Thập Tam, vô luận bọn họ xin xỏ thế nào, Thái Sứ Lan vẫn nhất quyết không dùng. Nàg tìm một căn nhà ở gần cửa thành, lệnh Triệu Thập Tam dẫn theo thủ hạ và Cảnh Thái Lam vào trong nghỉ ngơi. Trừ phi thành bị phá, còn không bọn họ không được ra ngoài dù là nửa bước.

Một đêm căng thẳng qua đi, tới tờ mờ sáng, tình hình lại trở nên rối loạn.

Thái Sứ Lan còn đang chột mắt chột trở mình một cái rồi bật dậy. Chờ tới khi nàg nhào tới bên thành, trận công thành thứ nhất đã bắt đầu.

Đối phương đã đổi sách lược, không hề khiêu chiến mà trực tiếp công thành, thế tiến công hung mãnh, dữ tợn. Tuy là phía Tây Phiên ít người, hơn nữa trang bị thô sơ, nhưng bọn chúng lại cật lực cùng lớn mật, cử ra hai đội hán tử vạm vỡ nhất, bất chấp mưa tên, hợp lực ôm khối gỗ lớn đâm vào những chỗ yếu nhất của tường thành, điều này đã chứng tỏ một điều – trong thành có nội gián.

Cũng may Thái Sứ Lan hành động kịp thời, trước đó đã hạ lệnh tu bổ tường thành. Lúc này, gỗ, đá không ngừng được đưa ra, đám người Dương Thành và Sứ Tiểu Thúy mồ hôi nhễ nhại, luôn miệng thúc giục, “Nhanh! Nhanh! Nhanh!”. Tường thành không ngừng bị chấn động tạo thành khe hở, lại không ngừng được lấp đi. Rung động mãnh liệt như vậy, khiến cho hai chân đứng trên tường thành của Thái Sứ Lan cũng trở nên tê dại.

Đá lăn, dầu hỏa, ngói vỡ... hết thảy những thứ có thể tạo nên thương tổn cho con người đều được ném xuống, kéo theo đó là tiếng kêu thảm thiết của đám lính Tây Phiên.

Trong thành, quân lính vốn ít ỏi, không đủ phân phối đến năm cửa thành, vậy nên tốp binh sĩ vừa được chiêu mộ phải trực tiếp lên đầu thành. Thái Sứ Lan chấp tay, trông coi đám tân binh non trẻ cầm còn lăm lăm râu đen đang lấy đao lên thành. Vũ khí thiếu thốn, một sĩ binh được phân cho chiếc chài cán bột, hần ngoác nhìn chằm chằm thanh gỗ tròn tựa trong tay. Một thứ đồ nhẹ tênh, lại giống như ngọn núi ngàn cân đập lên người hần, khiến cho chút bình tĩnh cuối cùng cũng vỡ tan. Cậu ta hét lớn một tiếng, vút chài cán bột xuống, ngổ ngàng trên nền đất.

“Không! Không! Ta chưa muốn chết! Ta không biết đánh nhau! Cũng không biết giết người! Chài cán bột cũng không giết được người, ta không muốn!”

Một tiếng hô này đánh động những người còn lại, ai nấy run rẩy quay đầu. Tân binh chưa được huấn luyện vốn hoảng sợ bất an, làm sao chống chịu nổi tình hình trước mặt, một số người lập tức lao đảo lui ra sau. Binh lính lẫn đám người Thẩm Mai Hoa liên tục gào thét trên thành, nhưng cũng không cách nào ngưng được tư thế tháo chạy của bọn họ.

Bắc Nghiêm mặc dù là vùng đất quân sự trọng yếu phía Bắc, nhưng bách tính vốn không mạnh khỏe, hiểu chiến như người miền Bắc, bởi nơi đây trước kia là đất hoang, sau được triều đình cải tạo khai khẩn, dời người dân từ Nam lên, bọn họ dần sinh sôi nảy nở, tạo thành tộc người. Từ trước tới nay, phía ngoài Bắc Nghiêm Nam có một trong ba quân Thiên Kỳ, Bắc có Thượng phủ binh, hai đại quân doanh trên chặn được hầu hết chiến tranh xâm lược, thế cho nên nơi này tuy được xưng là trọng thành quân sự một phương, nhưng dân chúng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến chiến tranh chân chính.

Mất thấy tình hình rối loạn trên thành sẽ không thể ngừng được, văng trán ai nấy đều nhể nhại mồ hôi. Mà lúc này, quân lính Tây Phiên phía ngoài dường như cũng đã cảm nhận được hành động kỳ quái của người trong thành, thế tiến công ngày càng hung hãn, lính tráng đứng trên thành đã bắt đầu không trụ được nữa.

Thái Sừ Lan vẫn đứng yên, mặt không đổi sắc.

Trong ánh lửa bập bùng trên đầu thành, bóng lưng nàng thẳng tắp hiên ngang, tựa như cây to đón gió, sẵn sàng đè ép cả thiên hạ.

Nàng bỗng nhiên lên tiếng, “Dẫn một nhóm phụ nữ, người già và trẻ nhỏ đến trước cửa thành.”

Tô Á giật mình, Thẩm Mai Hoa lại không chút do dự lĩnh mệnh. Với tình hình căng thẳng hiện tại, dân chúng chưa ai dám chợp mắt, vậy nên rất nhanh, một nhóm người đã được đưa đến, ai nấy đều hướng ánh mắt khiếp sợ lên đầu thành.

“Nhìn về phía sau!” Thái Sừ Lan nói với đám tân binh đang hoang mang trên tường thành, “Người thân của các ngươi đều ở đó.”

Đám lính cả kinh, kéo dài cổ nhìn sang, thế nhưng tường thành cao hơn hai trượng, phía dưới lại không có lửa đèn, bóng người lay động trong bóng đêm, nào có thể phân biệt ai với ai?

“Phụ mẫu của ngươi, thê tử, hài tử đều ở nơi đó, chỉ cách các ngươi có vài bước chân, ở ngay sau cửa thành.” Thái Sừ Lan thản nhiên nói, “Một khi thành bị phá, người bị giết đầu tiên là họ.”

Đám lính ngờ ngác nhìn nàng, trong chốc lát không thể hiểu hết những lời này. Nhưng mà khi họ nhìn vào đôi con ngươi lạnh nhạt bình thản của Thái Sừ Lan, người nào người nấy đều không kiềm được run lên, trong lòng cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác hoảng sợ.

“Ồ chiến trường, những người phải chịu thống khổ nhất ở bên chiến bại luôn luôn là nữ nhân, hài tử, lão nhân.” Thái Sừ Lan nói tiếp, “Nếu như các ngươi không dám chiến đấu, vậy ta kết thúc sinh mệnh của bọn họ trước, tránh để họ chịu khổ trong tay quân địch.”

Đám lính đồng loạt rung mình.

“Chài cán bột cũng có thể đánh vỡ đầu địch, nếu như các ngươi không dám, vậy ta dùng nó đánh chết người thân của các ngươi.” Thái Sừ Lan giơ tay lên, “Ta đếm đến ba, sau ba tiếng này, ta sẽ không do dự, một...”

“Giết!!!” Binh sĩ khi nãy ném chài cán bột xuống bỗng đứng bật dậy, xoay người nhào tới đầu thành. Động tác quá nhanh nên hấn đập đầu vào gạch, cái trán trong nháy mắt đã u lên một cục, hấn lại hồn nhiên không thèm để ý, quơ chài nện mạnh lên đỉnh đầu một tên binh lính Tây Phiên vừa mới bò lên tường thành.

Bốp một tiếng, máu bắn tung tóe, từng đóa hoa đỏ tươi dính lên mặt hấn. Thiếu niên chẳng thèm để ý, la lớn, “Bây giờ có thể giết người rồi!”

“Giết!” Đám tân binh ngây ngô ban nãy gào thét trong biển máu tươi, điên cuồng lao về phía trước.

“Cứ mỗi một trăm tên địch bị giết, ta liền lệnh cho mười người đứng trước cổng thành lui vào trong.” Trong tiếng la hét ngập trời, giọng nói bình thản của Thái Sừ Lan truyền đến.

Tiếng kêu gào vì vậy mà ngày một dữ dội, phá đao kiếm gãy, cuộc thương gây gộc quơ tới quơ lui, máu tươi văng ra bốn phía. Mảnh đao gãy, kiếm không quá dài, thậm chí cả mũi tên rơi vãi trên đất, cầm lên cũng có thể cắm vào yết hầu kẻ địch!

Thái Sừ Lan đứng lặng một chỗ, Tô Á theo sát bên nàng, bỗng nhiên cúi đầu hỏi, “Nếu như bọn họ không đánh, ngươi... sẽ không giết thật đấy chứ?”

Thái Sừ Lan im lặng một lúc lâu, sau đó sai bước rời đi.

Nàng không trả lời.

Tô Á mím môi, ôm lấy cánh tay.

Long Triều trước sau vẫn trốn sau bờ tường nhô cao bỗng nhiên cất giọng nói, “Ngươi sợ à?”

Tô Á không nói lời nào, trừng mắt liếc hấn.

“Thật không hiểu người sợ cái gì.” Long Triều giễu cợt, “Người nên cảm thấy may mắn mới phải.”

Hắn neho mắt, đẩy con người lộ ra thân tình kỳ dị mà xa xôi.

“Nữ nhân như vậy, tương lai... người sẽ vì nàng mà đạt được vinh quang vô hạn.”

...

Thái Sử Lan rời đi là bởi nàng nhìn thấy Trương Thu.

Ngay từ khi khai chiến, nàng đã giao Trương Thu cho một thủ hạ của Triệu Thập Tam trông chừng nghiêm mật, không cho phép hắn có cơ hội làm bậy. Vậy mà lúc này, nàng lại thấy hộ vệ kia dùng tay ra hiệu với nàng.

Nàng đi tới, hộ vệ kia liền nói, “Thái Sử cô nương, Trương đại nhân nói có chuyện quan trọng cần bàn bạc với cô nương.”

Mới nửa ngày trôi qua, trông Trương Thu đã già đi rất nhiều, khuôn mặt luôn luôn được bảo dưỡng tới bóng loáng giống như đột nhiên xuất hiện nếp nhăn. Hắn cất giọng nói với Thái Sử Lan, “Thái Sử cô nương, ta đột nhiên nghĩ tới một việc có thể giúp thủ thành.”

“Việc gì?”

“Cô nương có thấy vọng lâu ở đầu thành không?” Trương Thu đang nói tới lầu quan sát hai bên tường thành.

“Nói điểm chính.”

“Trước kia, trong hai lầu quan sát có một cỗ sàng nổ, là do ba năm trước đại doanh Thượng phủ binh thay vũ khí nên đưa tới cho chúng ta sử dụng. Bởi vì Bắc Nghiêm nhiều năm không có chiến sự, cho nên mọi người đều quên...”

Nghe đến đây, hai mắt Thái Sử Lan sáng lên. Sàng nổ là vũ khí tầm xa với lực sát thương vô cùng lớn, tuy là thứ này thích hợp với công thành hơn là thủ thành, nhưng một khi quân địch leo lên thành, bọn họ có thể dùng nó để bắn chết người với số lượng lớn.

Có thứ này trong tay, bọn họ có thể chống đỡ thêm ít nhất một ngày.

Thái Sử Lan đột nhiên nhớ tới nỏ Thần công từng thấy ở Thai gia khi trước, nếu như vật mà Trương Thu nói tới chính là cái đó, vậy đây là phúc của Bắc Nghiêm!

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu là đại doanh Thượng phủ binh đổi vũ khí, hẳn là không phải nỏ Thần công, bởi nỏ Thần công là vũ khí bí mật, tiên tiến nhất của Nam Tề, đến nay vẫn chưa hoàn toàn nghiên cứu chế tạo thành công.

“Vài năm không dùng tới, có lẽ nên tìm người tới sửa...” Trương Thu nói.

Thái Sử Lan từ chối cho ý kiến. Nàng liếc mắt nhìn hai bên lầu quan sát, gọi Tô Á, nói: “Người dẫn người tới lầu quan sát bên trái, ta đi bên phải, xem sàng nổ còn có thể sử dụng hay không.”

Cùng lúc, nàng lệnh cho Vương tổng binh tìm mấy lão binh chuyên lo liệu khí giới trong quân đến. Thế nhưng bọn họ đi đi lại lại một vòng lại không thấy một ai, nghe nói là vừa mới chết trận. Trương Thu thấy vậy liền nói, “Trước đây ta từng xem qua bản vẽ, nếu như sàng nổ thật sự bị hỏng hóc, ta có thể giúp...” vừa nói vừa giơ hai tay đang bị trói chặt, “cô nương yên tâm.”

Thái Sử Lan quay đầu nhìn hắn.

Trong ánh lửa đỏ hồng, ánh mắt nàng sâu không thấy đáy, giống như bóng đêm dày đặc.

Dưới ánh mắt đó, Trương Thu lặng lẽ cúi đầu, không dám nhìn nàng, lắp bắp nói, “Ta...ta tốt xấu gì cũng là quan phụ mẫu nơi này...Phụ lão cả thành...đều là con dân của ta...”

Thái Sử Lan nhìn hắn chăm chú, sau đó quay đầu, leo lên thang nhỏ dẫn tới lầu quan sát.

Sau lưng nàng, Trương Thu âm thầm lau mồ hôi trên trán.

Nữ nhân này...ánh mắt nàng ta như một mũi tên bén nhọn xé gió lao đến, ghim chặt vào trái tim hắn.

Hắn đường đường là một người từng trải trong chốn quan trường đầy mưu mô, vậy mà khi đối diện ánh mắt nàng, lại không kìm được mà cúi đầu tỏ vẻ thấp kém.

Lầu quan sát đặt ở vị trí cao để tiện bắn tên, bốn phía không lắp cửa sổ, chỉ có một lỗ hồng rất lớn.

Gian phòng cực kỳ hẹp, chỉ có thể chứa được vài người, ở giữa là hai bộ sàng nổ được cố định trên sàn nhà. Bởi để không đã lâu, cho nên chỗ nào chỗ nấy đều phủ đầy bụi, mạng nhện chằng khắp nơi, dây thừng, da trâu được cuộn lại, chất thành đồng đống đặt trong góc phòng.

Thái Sứ Lan đương nhiên không hiểu biết rõ ràng về những khí giới cổ này, thế nhưng nét mặt từ đầu chí cuối đều rất thông dong. Nàng chấp tay sau lưng, cúi đầu, cẩn thận quan sát, nhìn qua rất giống người trong nghề.

Trương Thu nhìn bộ dạng của nàng, cho là nàng thật sự am hiểu về khí giới. Thực tế đã cho thấy, bản lĩnh lớn nhất của Thái Sứ Lan chính là – nàng rõ ràng không phải vạn năng, nhưng lại có thể khiến tất cả mọi người đều cho rằng nàng là vạn năng. Giống như trong trận chiến này, ai cũng cho rằng nàng xuất thân bất phàm, rành việc quân, nếu không, sao có thể bình tĩnh, quyết đoán đến vậy. Nếu như bọn họ biết được người chỉ huy trận chiến này chẳng qua chỉ là một kẻ điên to gan lớn mật, một tay mơ chưa từng tham gia chiến sự, thật không biết mọi chuyện sẽ ra sao.

Trương Thu bước tới gần, nhìn dáng dấp lạnh lùng của Thái Sứ Lan, tâm không khỏi lạnh đi một nửa. Hắn không dám giả vờ giả vịt gì nữa, vươn tay chỉ vào cơ nha của sàng nỏ, nói: “Cô nương hẳn đã nhìn ra, cơ nha này có chỗ hở. Sàng nỏ này của chúng ta không cần dùng tay bắn mà chỉ cần lấy búa nện vào cơ nha. Vậy nên một khi cơ nha có khe hở, một búa đập xuống, tiễn không phóng ra là chuyện nhỏ, nguy hiểm hơn chính là người mình còn có thể bị đá thương.”

Thái Sứ Lan “Ừm” một tiếng, nói: “Để ta xem một chút.”

Nàng đặt tay lên kẽ hở trên cơ nha, bỗng nhiên nói, “Trục phía sau hình như có vấn đề.”

Trương Thu “Hử” một tiếng, bước ra phía sau quan sát, nhưng không phát hiện có gì lạ thường. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, đang định hỏi gì đó, lại thấy Thái Sứ Lan đã buông tay ra, nói: “Trương đại nhân, hình như đại nhân nhìn lầm rồi, ta thấy sàng nỏ vẫn dùng được.”

Trương Thu nhìn xuống, chỉ thấy cơ nha vẫn nguyên vẹn không một kẽ hở. Hắn giật mình, hồi lâu mới nói, “...Có thể do bụi quá dày nên ta mới nhìn lầm.”

“Có lẽ vậy.” Thái Sứ Lan từ chối cho ý kiến, nói, “Nếu vẫn dùng được, vậy ta sẽ bảo Vương Tổng binh tìm vài binh sĩ khỏe mạnh, biết dùng sàng nỏ tới.”

Nàng đang định quay người đi xuống, chợt nghe tiếng ồn ào từ quân Tây Phiên phía dưới truyền lên. Thái Sứ Lan đi tới chỗ lỗ hồng, hé mắt nhìn xuống. Nơi đây đủ cao để quan sát toàn bộ ngoại thành, nàng có thể thấy được toán quân Tây Phiên phía xa đang đại loạn, sóng người như nước cuốn vọt tới cùng một hướng. Mà ở nơi kia, một bóng người tựa như hắc long phân gió vạch nước, trong chớp lát đã phá vỡ trận hình của binh sĩ Tây Phiên, tiến quân thần tốc.

Thái Sứ Lan không khỏi vui vẻ – là viện quân đã đến?

Nhưng khi nàng nhìn kỹ lại, tuy quân Tây Phiên không ngừng bị tách ra, trận hình liên tiếp bị phá vỡ, nhưng ở giữa đám binh lính kia, lại thật sự giống như chỉ có một người xông tới.

Một người...

Thái Sứ Lan đột nhiên rùng mình.

Ngay lúc này, phía sau nàng, Trương Thu đột nhiên lên tiếng, “Thái Sứ cô nương, Tô cô nương ở phía đối diện đang vẫy tay, là gọi cô nương sao?”

Thái Sứ Lan mơ mơ màng màng quay đầu nhìn về phía đối diện.

Lập tức, trong lòng nàng vang lên báo động – tiếng nói của Trương Thu quá gần, giống như ngay sát sau gáy!

Ba từ “không thích hợp” vừa hiện lên trong đầu, bà vai bỗng bị người ta đụng phải!

...

“Bốp” một tiếng, bóng người Thái Sứ Lan đột nhiên biến mất bên dưới bình đài.

Trương Thu cười to, nhào tới chỗ lỗ hồng, gào lớn: “Ta là Trương Thu – Phụ doãn thành Bắc Nghiêm! Ta đã giết phản tặc soán quyền thủ lĩnh Thái Sứ Lan, hiện tại ta nguyện mở thành đầu hàng, cũng khai hết mật đạo trong thành Bắc Nghiêm, chỉ mong Chủ soái Tây Phiên đảm bảo sự an toàn của ta.”

Nói xong, hắn xoay người ngồi xổm xuống, lấy một cây đao từ trong khe gạch, bắt đầu mài. Sau đó, hắn cắt lấy một đoạn dây thừng làm từ da trâu, thắt một đầu vào đế sàng nỏ.

Lúc này, đám thủ hạ còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy Tô Á từ lầu quan sát phía đối diện phẫn nộ hét lớn một tiếng, bật nhảy xuống, vọt về bên này. Dưới chân thành, Chủ soái Tây Phiên ngửa đầu cười vang, giọng nói truyền đến vô cùng rõ ràng, “Trương đại nhân có đúng không? Giết hay lắm! Cứ việc nhảy xuống, chúng ta sẽ đỡ! Các huynh đệ, mau chế trụ quân coi giữ ở đầu thành.”

Trương Thu đắc ý nhếch miệng cười, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết khiến hắn vô cùng sung sướng. Hắn nắm chắc một đầu dây thừng, sau đó ngửa người ra sau, đạp chân lên tường thành, liếc mắt nhìn sang đám người Tô Á đang điên cuồng chạy đến.

Hắn nhe răng cười.

Quá xa, thực sự quá xa.

Chờ tới khi bọn họ đến được đây, hẳn chắc chắn đã an nhàn ở dưới chân thành rồi.

“Tạm biệt.” Hắn cười to, hét lên, “Người chết ta sống, vĩnh viễn không gặp lại!”

Hắn dùng sức đạp chân lên tường, thân thể lơ lửng giữa không trung, rồi thẳng xuống dưới chân thành.

Lầu quan sát ở hai bên đầu thành, có tường thành ngăn cách, là góc chết mà không mũi tên nào của quân phòng thủ có thể chạm tới. Chỉ cần người bên dưới không bắn tên, hẳn nhất định có thể chạy thoát.

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, tường thành xám xanh lay động trước mắt. Khóe môi Trương Thu nhếch lên, trong lòng âm thầm tính toán lời cần nói với chủ soái Tây Phiên.

Mà phía sau lưng hắn, giọng nói của binh lính Tây Phiên đã ngày càng gần – Hẳn sắp an toàn!

Trương Thu ngửa mặt nhìn trời, tay nắm chặt dây thừng. Giờ khắc này, hắn chợt hiểu, thì ra tự do đáng quý như vậy!

Khuôn mặt hắn ngửa lên thật cao, đối diện chính là lầu quan sát.

Ngay sau đó, hắn bỗng thấy một gương mặt lộ ra từ lỗ hồng trên lầu.

Máu trong người Trương Thu đông loạt đông lại.

Gương mặt đó...

Gương mặt đó bình tĩnh lạ thường, ánh mắt mĩa mai nhìn thẳng vào hắn. Người kia không cười, cũng không hề tức giận, giống như không hề có biểu cảm, giống như đang nhìn một cộng cô đại ven đường.

Lông tơ toàn thân hắn đông loạt dựng đứng, chỉ có cảm giác trước mắt hắn chính là tử thần.

Thái Sử Lan!

Người đang nhìn xuống từ lầu quan sát lại chính là kẻ đã bị hắn đẩy xuống – Thái Sử Lan!

Giờ khắc này, Trương Thu hoàn toàn hồn phi phách tán.

Hắn biết, tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra...

“Đừng...” Trương Thu tê tâm liệt phế hét lên, liều mạng bám lấy dây thừng, cố gắng trượt nhanh xuống dưới.

Đáng tiếc, mọi thứ đã quá muộn!

Phía bên trên, Thái Sử Lan bỗng vươn tay ra, trong tay là một thanh đao ngắn. Nàng không chút do dự chém xuống một nhát.

Tia sáng lóe lên trong đêm, “Giết!”

Dây thừng đứt lìa.

“Rầm”

Thân thể Trương Thu như một hòn đá đập mạnh xuống đất, kéo theo đó là máu thịt tung tóe khắp nơi.

Hắn chưa chết hẳn, cả người vẫn co quắp trong vũng máu, đôi mắt nhìn chòng chọc lên trên, tựa như đến lúc chết vẫn không dám tin Thái Sử Lan dám ra tay giết hắn.

Trên thành dưới thành yên ắng không một tiếng động.

Ai nấy đều tròn mắt nhìn cảnh sinh mạng của viên quan có cấp bậc cao nhất Bắc Nghiêm dần đứt lìa, hết như đoạn dây thừng dưới tay Thái Sử Lan.

Người người chấn động, chỉ có Thái Sử Lan mặt không đổi sắc.

Trong lòng nàng vốn không tồn tại những thứ tên gọi đẳng cấp, giai cấp, quyền quý lẫn hậu quả. Vậy nên, nàng đương nhiên không chút do dự giết chết Trương Thu. Đối với nàng, chuyện này chẳng khác nào chém chết một con rắn độc.

Nàng thu đao, xoay người cất bước. Vừa rồi nàng vốn đứng ở biên bình đài trên lầu quan sát, Trương Thu lại bị trói, không tiện di chuyển. Đụng ngã? Chẳng qua chỉ là nàng nhảy từ bình đài xuống dưới, bắt lấy thang cuốn bằng sắt chắn ngang mà thôi.

Nàng sao có thể một mình lên lầu quan sát cùng với Trương Thu!?

Nhưng mà, Thái Sứ Lan vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Nàng muốn xem Trương Thu rốt cuộc muốn giữ trò gì, còn muốn moi móc bí mật từ hân, ai ngờ thủ đoạn hân ta thực sự kém cỏi như vậy. Có điều, mặt đạo khi này Trương Thu nói đến, liệu có thực sự tồn tại?

Thái Sứ Lan còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe tiếng Tô Á kinh hô, “Cẩn thận!”

Lập tức, một âm thanh kỳ dị ập đến, giống như tiếng một vật nặng bị kéo lê!

Thái Sứ Lan thậm chí có thể nghĩ được mùi gì sắt nhọn nhọt vương trên chóp mũi!

Trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, nàng gắng gượng bẻ cong thân thể – lúc này quay đầu lại, e là không kịp nữa rồi!

Nàng tóm lấy đoạn dây thừng đã bị chém đứt, tung người nhảy khỏi bình đài.

Đoạn dây kia rất ngắn, thân thể nàng lơ lửng trên không. Thái Sứ Lan vốn cho rằng có thể ngừng lại rất nhanh, ai ngờ sợi dây lại chuyển động, từ từ trượt xuống dưới. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu – sợi dây này buộc ở đế sàng nỏ, lẽ nào do bị lỏng cho nên sàng nỏ bị trượt đi?

Cả người nàng tiếp tục đi xuống, nếu còn không ngừng lại, Thái Sứ Lan chắc chắn sẽ trở thành bia ngắm của binh lính Tây Phiên. Nàng lập tức rút đao ra, cắm mạnh vào khe tường, khó khăn lắm mới có thể ép cơ thể dừng lại.

Trên đỉnh đầu, một tiếng nổ vang truyền tới, bụi đất cùng gạch đá lăn xuống. Thái Sứ Lan liên tục nghiêng người tránh né, nhưng vẫn bị một tảng gạch dài nửa thước đập trúng bả vai. Nàng “Hừ” một tiếng, cánh tay đã mềm nhũn, nhưng thân người vẫn gồng lên, bám chắc lấy tường thành.

Cũng may gạch đá chỉ rơi xuống một lúc rồi dừng lại. Thái Sứ Lan cảm giác được trên đầu có một bóng đen. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy nửa tòa sàng nỏ đã lộ ra bên ngoài lầu quan sát, kẹt lại trước lỗ hồng, thân nỏ nặng nề ép vỡ cây cột bên cạnh, thế nên gạch đá mới rơi xuống.

Nếu như vừa rồi Thái Sứ Lan không dứt khoát rời vị trí kia, e rằng nàng đã bị sàng nỏ đẩy xuống khỏi lầu.

Đáng ra đế sàng nỏ phải được cố định, thế nhưng có lẽ do bốn phía lầu rộng mở, chất lượng khóa sắt vốn không tốt, lại đón gió đón mưa, không tránh khỏi bị hoen gỉ, lại thêm vừa rồi Trương Thu dùng dây thừng xuống thành tìm đường sống, cho nên cái khóa rốt cuộc bị kéo gãy.

May mà lỗ hồng kia nhỏ hơn sàng nỏ, nếu không Thái Sứ Lan đã bị đè nát rồi.

Nhưng nói thế nào đi chăng nữa, tình cảnh lúc này cũng vẫn rất nguy hiểm – sàng nỏ lơ lửng trên đỉnh đầu, hai tòa nỏ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Một khi điều đó xảy ra, Thái Sứ Lan ở phía dưới chắc chắn chết không toàn thây.

“Bắn ả! Mau bắn ả!” Phía dưới bỗng truyền đến một tiếng hét lớn, chủ soái Tây Phiên đã ý thức được chuyện gì xảy ra, liên tục quát mắng.

Bên kia, Tô Á cùng đám hộ vệ cũng liều mạng chạy đến. Thế nhưng, lầu quan sát đã bị hủy, thang sắt bị đập hỏng, Thái Sứ Lan lại ở phía bên ngoài. Nếu muốn cứu nàng, Tô Á phải nghĩ cách vòng qua hai mặt tường mới có thể chạy tới. Thêm vào đó, tường thành loang lổ rêu xanh ẩm ướt, gần như không có cách nào trèo lên. Tô Á liên tục hô hoán người đem dây thừng cùng đao tới, sau đó ghim đao vào khe đá, cẩn thận tới gần Thái Sứ Lan.

P phía dưới, tên bắn như mưa, hết thảy binh lính Tây Phiên đều chuyển mục tiêu sang Thái Sứ Lan, bọn chúng dường như biết được nữ tử này vô cùng quan trọng với Bắc Nghiêm, giết được nàng đồng nghĩa với giết được một nửa Bắc Nghiêm. Chỉ là lầu quan sát quá cao, tầm bắn không tới, chỉ có vài ba mũi tên chạm được vào tường thành dưới chân Thái Sứ Lan.

Lúc này, ai nấy đều căng thẳng quan sát từng động tác của Thái Sứ Lan, chẳng có người nào chú ý tới sự rối loạn trong trận hình của quân đội Tây Phiên. Bóng đen lúc trước lướt nhanh trong quân đã phá thiên quân vạn mã tiến vào, nương theo địa hình quen thuộc mà rẽ đông rẽ tây vọt tới trước trận.

Một toán quân Tây Phiên nhào tới chặn lại, nhưng bóng đen kia đi đến đâu, nơi đó người ngã ngựa đổ, thân người như hoa tuyết tứ tán, không ai có thể tới gần người nọ trong phạm vi ba thước.

Dưới đại kỳ, chủ soái Tây Phiên cau mày nhìn cảnh tượng rối loạn phía sau, cả giận nói, “Tên vô liêm sỉ kia ở đâu ra? Các người ngu hết cả rồi sao? Một tên như vậy cũng không ngăn được! Đáp Bó, đi chặn hân lại cho ta! Không chặn được thì khỏi cần quay lại!”

Một tên tướng lĩnh lên tiếng đáp lại, chủ soái Tây Phiên quay đầu, nhìn chằm chằm Thái Sứ Lan, ánh mắt lạnh lẽo, “Đều tránh ra, để ta!”

Binh lính Tây Phiên lui xuống như thủy triều rút. Từ trong đám đông, một bóng đen vọt tới như gió. Người nọ ngồi trên lưng ngựa, tóc buộc cao, giáp sắt sáng loáng, bên hông là một thanh kiếm với tay cầm hình rồng rồng bằng vàng. Hân ngựa đầu, ánh mắt như chim ưng bắn thẳng lên người Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan bị thương một bên vai, lúc này chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ để không bị rơi xuống. Binh sĩ thấy vậy, lòng nóng như lửa đốt, lớn tiếng hét, “Thái Sứ cô nương, nhanh! Nhanh!”

Quân lính Tây Phiên dưới thành không tiến công nữa, binh lính Nam Tề phía trên cũng quên việc phòng ngự, tất cả ánh mắt đều dừng trên bóng người lơ lửng giữa tường thành. một binh sĩ hô to, “Thái Sứ cô nương có lên!”

“Thái Sứ cô nương có lên!”

“Thái Sứ cô nương cố lên!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tâm Sự Phù Chu

Editor: Imelda Phạm

“Thái Sứ cô nương cố lên!”

Tiếng la như thủy triều, tất cả hợp lại thành sóng âm to lớn đánh xuống chân thành. Người đứng bên dưới giật giật hàng mây, ánh mắt ngày càng âm trầm, hần lạnh lùng nói, “Nữ nhân kia ở chỗ nào chui ra? Dám phá hỏng đại sự của ta!”

Người bên cạnh không dám nói tiếp. Nam tử cảm mâu ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chòng chọc Thái Sứ Lan. Trên cảm hần râu đen mờ nhạt, đường nét cơ thể vô cùng cường tráng.

“Nhưng mà không sao.” Hần điềm nhiên nói tiếp, “À lập tức phải chết.”

Trong tiếng hò hét vang dội, Thái Sứ Lan thử xê dịch thân người. Bà vai nhói lên, nàng rơi xuống phía dưới thêm một chút, vụn đá là tả rơi xuống.

“Cẩn thận!”

“Mau! Mau!” Mọi người căng thẳng nắm chặt tay, hận không thể xông lên chống đỡ thay Thái Sứ Lan, nhưng ai nấy đều tự biết bản thân không có bản lĩnh làm điều này, vậy nên chỉ có thể quay sang thúc giục Tô Á.

“Để xem các người nhanh hay mâu của ta nhanh!” Nam tử cảm mâu phía dưới quát lạnh, giờ một tay lên, mũi mâu lóe sáng.

Thái Sứ Lan đột nhiên đánh người sang bên cạnh, dường như muốn mạo hiểm hợp lại cùng Tô Á.

“Á!” Đám lính đứng trên đầu thành nhất tề kinh hô.

Xa như vậy cũng có thể sao?

Dưới thành, nam tử nắm mâu cũng ngẩn ra, cánh tay vô thức nghiêng sang một bên, phương hướng vốn chuẩn xác cũng vì vậy mà hơi đổi.

“Viu...” Đoàn mâu xé gió lao đến đầu thành!

Thân người vừa nghiêng đi của Thái Sứ Lan cũng vừa lúc thu lại.

“Phập”, mũi thương đâm sâu vào tường thành, cách eo Thái Sứ Lan đúng ba tấc!

“Hay lắm!” Quân dân Nam Tề đứng trên đầu thành không khỏi vui mừng hô lớn, hưng phấn tới nổi suýt chút nữa lao về phía trước.

Sắc mặt tướng lĩnh nắm mâu ngoài thành tái xanh – Nữ nhân đáng chết! Chết tiệt Dám lừa hần!

“Lại lần nữa! Để xem người còn may mắn được hay không!” Hần xòe tay ra, “Mâu!”

Tùy tùng bên người một lần nữa đưa mâu lên, có điều đã đổi thành ba cái.

Mọi người nín thở – Phóng một cây mâu lên lầu quan sát cao gần ba trượng đã là kỳ tích, lẽ nào hần còn muốn một lần phóng ba cây?

“Lần này xem người chạy đi đâu!”

“Viu!”

Ba cây mâu được phóng ra cùng lúc, mũi mâu sáng như tuyết trong bóng đêm tựa vẩy rồng lướt nhanh, phút chốc đã vọt tới giữa không trung.

“Bắn tên! Bắn tên!” Trên đầu thành có người hô lớn, nỗ lực dùng tiễn chặn lại mâu. Nhưng vị trí Thái Sứ Lan đang ở vốn là góc chết, thế nên tiễn còn chưa kịp chạm tới đã đâm phải tường thành, rơi xuống là tả.

Giữa không, ba cây mâu bỗng nhiên tách ra, tạo thành ba đỉnh của hình tam giác, nhắm thẳng tới đầu, lưng, eo của Thái Sứ Lan.

Lần này, người phóng mâu đương nhiên đã tính toán chuẩn xác đường đi của từng cây mâu, lấp kín toàn bộ đường lui của Thái Sừ Lan.

Mà Thái Sừ Lan cũng không có làm ra động tác giả nữa.

Tô Á hoang mang vuron tay ra, cố gắng muốn chạm tới tay nàng. Nhưng cả hai đều hiểu, bọn họ không kịp rồi!

Thái Sừ Lan nhìn chăm chăm sàng nỏ phía trên đỉnh đầu.

Sàng nỏ lộ ra hơn nửa, lơ lửng ở ven bình đài. Bởi vì tường bị đục vỡ, lực chống đỡ lúc này vô cùng nhỏ, nên sàng nỏ ngày càng nghiêng xuống, đại cung đã gần chạm tới ngón tay nàng.

Nếu bây giờ có thể kéo sàng nỏ xuống, để nó lướt qua đầu nàng, thuận tiện đánh rơi ba cây mâu, may mắn một chút còn có thể đập chết vài ba tên lính Tây Phiên.

Thái Sừ Lan bỗng rút đoản đao ra, đâm mạnh vào một khe gạch vốn là điểm tựa của sàng nỏ.

“Két.”, một âm thanh nho nhỏ vang lên, trong nháy mắt, sàng nỏ đã nghiêng xuống thêm chút.

Sắc mặt Thái Sừ Lan đột nhiên thay đổi.

Đại cung vốn được cố định trên sàng nỏ, nhưng không biết từ lúc nào đã bị lỏng ra, chấn động này vừa xảy đến, đại cung lập tức trượt khỏi sàng, mà mũi cung bén nhọn kia đang hướng thẳng về phía ngực của nàng!

Trước khi sàng nỏ kịp đập bay đoản mâu, nàng chắc chắn đã bị đại cung đâm chết trước!

Hình ảnh đại cung ngày càng được phóng lớn trong tầm mắt, chỉ một giây nữa thôi, nó chắc chắn sẽ đâm phải khung xương trước ngực Thái Sừ Lan, sau khi xương đứt gãy, nàng hẳn không thể thoát khỏi cái chết!

Có điều, Thái Sừ Lan lại không hề cảm thấy sợ hãi.

Chết thì chết thôi, kiếp sau có lẽ sẽ tốt hơn.

Nàng từng nghĩ qua rất nhiều lần, không biết khi đối mặt với cái chết, bản thân sẽ cảm thấy thế nào, phải chăng sẽ sợ hãi kêu khóc, nước mắt giàn giụa như bao người khác?

Kỳ thực, đôi khi nàng cũng muốn làm một nữ tử bình thường, biết gào khóc, biết cười vang, biết làm nũng, cũng biết nổi giận. Nhưng từ khi ba tuổi, trải nghiệm nàng như đã chết đi một nửa, không thể không trở nên cứng rắn.

Lúc này, khi cái chết cận kề trước mắt, nàng lại thất vọng phát hiện – hóa ra, nàng vẫn không thể làm một nữ tử bình thường!

Thái Sừ Lan thở dài khe khẽ.

Phía dưới giống như đương xảy ra náo loạn, còn có một mùi hương quen thuộc bỗng dưng bủa vây lấy nàng. Thái Sừ Lan ngẩn ngơ, híp mắt lại.

Mùi tên bóng loáng, sàng nỏ đen ngòm, trời đêm u tối, mây trời xanh nhạt.

Mây trời... xanh nhạt.

Là tay áo của một người vẫn còn phảng phất mùi thuốc súng cùng máu tanh, lại mềm mại dịu êm hết trong ký ức. Đám mây phiêu dật trong không trung, nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, để lại một mùi hương thoang thoảng như mưa xuân.

Đám mây ấy bay lên, không hề dừng lại.

Lập tức, trên đỉnh đầu vang lên một âm thanh đỉnh tai nhức óc, sàng nỏ như bị ai đó đập mạnh, rồi cuộc đổ ập xuống.

Từ bên trên sàng nỏ, một cánh tay lộ ra, quơ tới, tóm lấy đại cung đang trượt xuống.

Đầu nhọn của cây cung dừng lại, cách ngực Thái Sừ Lan hơn một tấc.

Người nọ quăng đại cung đi, lại vuron tay tới, bắt lấy Thái Sừ Lan.

Thái Sừ Lan ngẩng đầu lên.

Trên đỉnh đầu, dung nhan kia vẫn xinh đẹp như cũ, hết như lần đầu gặp gỡ nơi góc phố, dưới tán cây tử đằng, bên cạnh gốc đình hương.

Hắn treo ngược thân người ở ven lầu quan sát, cánh tay nắm lấy cổ tay nàng, mỉm cười dịu dàng.

Ánh mắt Thái Sừ Lan mem theo cổ tay nhỏ nhắn tinh xảo của người nọ hướng lên phía trên, dừng lại trước con người long lanh, ấm áp như cảnh xuân.

của người nọ.

Nơi đó là biển thẳm mênh mông yên ả, được ánh dương rọi soi vạt dậm, mọi một ngọn sóng đều phản chiếu bóng dáng hai người.

Thái Sứ Lan chậm rãi cong khóe môi.

...

Dưới tiếng hoan hô như sấm động, tất cả mọi người đồng loạt ngẩng cao đầu nhìn cặp nam nữ đang nắm tay nhau trên lầu quan sát, ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm. Toàn thân Tô Á như nhũn ra, nằng tựa đầu lên tường thành lạnh như băng, lặng lẽ lau mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Lý Phù Chu khẽ dùng lực, kéo Thái Sứ Lan lên. Thái Sứ Lan bước lên bình đài, vết thương trên bả vai khiến nàng lão đảo, ngã nhào vào vòm ngực của Lý Phù Chu. Hắn vươn tay đón lấy nàng, không biết vô tình hay cố ý tạo ra một khoảng cách giữa hai người.

Thái Sứ Lan rũ mắt xuống, giống như không phát hiện ra. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng lập tức đứng thẳng, thoát khỏi thân thể hắn.

Tô Á vội vàng leo lên, vươn tay về phía Thái Sứ Lan. Thái Sứ Lan gạt đầu với Lý Phù Chu, nhẹ giọng nói, “Ở trên cao nguy hiểm, chúng ta xuống trước đây.” nói rồi nàng nắm lấy tay Tô Á, thuận thế thoát khỏi cánh tay đang nâng đỡ của Lý Phù Chu.

Lý Phù Chu cúi đầu thấp thấp, tựa như đang trầm tư, lại tựa như đang nhìn cánh tay mình. Sau một hồi, hắn mỉm cười, khôi phục dáng vẻ dịu dàng thường ngày, nhìn về phía Thái Sứ Lan đang đi xuống lầu.

Bầu không khí kỳ lạ giữa hai người khi này biến mất không còn tăm hơi. Về mặt Thái Sứ Lan bình tĩnh, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời; Lý Phù Chu mỉm cười ôn hòa, đối với ai cũng nho nhã lễ độ.

Lúc này, quân lính Tây Phiên thất bại với việc công kích Thái Sứ Lan, lại một lần nữa quay về công thành, binh sĩ Nam Tề bởi vì Thái Sứ Lan thoát khỏi hiểm cảnh mà vui mừng phấn chấn, hai bên liền tiếp tục hăng hái giao tranh. Có điều, quân Tây Phiên giống như có mối lo gì đó, thế tấn công đã không còn hung mãnh như trước nữa.

Thái Sứ Lan đứng trên đầu thành quan sát hồi lâu, sau khi phát hiện Long Triều tự dừng mất dạng, nàng liền sai người đi tìm, mới biết được hắn đã xuống dưới hỗ trợ tuần thành. Thái Sứ Lan không mấy để ý, lại nghĩ tới lúc trước đứng trên lầu quan sát từng trông thấy quân lính Tây Phiên rối loạn một phen, chợt quay sang hỏi Lý Phù Chu, “Ban nầy huynh dẫn người xuyên qua trận địch? Là nhân sĩ giang hồ sao?”

“Bọn họ yểm trợ cho ta.” Lý Phù Chu mỉm cười, lại giống như có chút áy náy, “Dù sao bọn họ cũng là nhân sĩ giang hồ, theo lý mà nói sẽ không can dự vào tranh chấp giữa các quốc gia. Bởi vậy, chuyện họ có thể làm chính là kiềm chế binh sĩ Tây Phiên, giúp ta thuận lợi qua đây. Nàng không biết đấy thôi, toàn bộ ba mươi dặm ngoài thành Bắc Nghiêm giờ đều đã bị binh sĩ Tây Phiên phong tỏa rồi.”

Thái Sứ Lan quay đầu nhìn hắn. Dưới ánh ban mai nhàn nhạt, nàng mới phát hiện bộ dạng Lý Phù Chu cực kỳ chật vật, áo lam xưa nay chỉnh tề giờ nhuộm đầy máu tươi và bùn đất, vạt áo bị kéo rách một mảnh, ngay đến tóc mai cũng bị xén mất một đoạn. Có thể thấy, ban nầy hắn đã phải trải qua một đường chém giết kịch liệt đến nhường nào.

Đám lính bốn phía đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ về phía này – đơn thương độc mã vượt ngàn quân, mặc vạn địch ta vẫn tiến bước. Anh hùng bậc nhất thế gian cũng chỉ đến thế mà thôi!

“Không nhìn ra Lý tiên sinh hào hoa phong nhã...” Vương Thiên tổng cười nói, “lại có dũng khí cùng sức mạnh hơn tôi cao như vậy. Thái Sứ cô nương thật là có phúc.”

Lý Phù Chu nheo mắt cười.

Thái Sứ Lan trầm mặc, hồi lâu sau mới lên tiếng, “Có lẽ...”

Toàn thân Lý Phù Chu dường như chấn động trong tích tắc, những người còn lại thì bắt đầu suy tư, không hiểu hai chữ kia của Thái Sứ Lan có ý nghĩa sâu xa gì?

Bọn họ còn chưa nghĩ thông, Thái Sứ Lan đã đổi chủ đề, “Tôi thú phòng sửa sang lại một chút.”

Nàng cất bước rời đi, Lý Phù Chu vội đuổi theo sau, mới đi được hai bước, quay đầu lại đã thấy đám người Thẩm Mai Hoa và Hoa Tầm Hoan che miệng cười thầm, không hề có ý dịch chuyển.

Thấy hắn quay đầu, Thẩm Mai Hoa cười khúc khích, Tô Á liếc nhìn sang hướng khác, Hoa Tầm Hoan phát phát tay, “Đi mau! Đi mau đi!”

Lý Phù Chu giống như có chút xấu hổ, gương mặt vốn phong dong bình thản chợt ửng hồng. Hắn lập tức im lặng vái chào, không nói thêm nửa chữ, xoay người đi vào thú phòng.

Chỉ có Thái Sứ Lan từ đầu tới cuối vẫn không quay đầu.

Hoa Tầm Hoan nhìn bóng lưng hai người khuất dạng sau cánh cửa thú phòng, chợt ôm ngực, hípc mắt cười nói, “Một người là anh hùng xông xáo nghìn quân cứu mỹ nhân, một người trong nóng ngoài lạnh... Haiz, ngày xuân đi tới, hoa đào cũng phải nở rồi!”

“Thật là, cái trắng ngon đều bị heo phá*...” Thảm Mai Hoa thì thầm, giọng nói nhỏ tới mức không ai nghe được – nàng sợ bị đánh hội đồng nha!

(*cái trắng ngon đều bị heo phá: tương đương hoa nhài cắn bãi phân trâu.)

Chỉ riêng Tô Á trầm mặc, ánh mắt lo lắng không yên.

...

Trong thú phòng lúc này không có một ai, bởi người nào cũng biết ý mà lui ra ngoài. Thái Sứ Lan vẫn thản nhiên như thường, ngồi trên băng ghế, nói: “Đa tạ huyênh đã cứu ta.”

Lý Phù Chu tựa người vào cạnh cửa, mỉm cười với nàng, “Ta còn nghĩ nàng sẽ không tạ ơn.”

Hắn cười bình thản, vẻ mặt lại có chút buồn vô cớ.

Thái Sứ Lan hiểu ý hắn – nếu đã đủ thân thiết, sẽ không cần tạ ơn. Tạ ơn, chung quy sinh ra một tầng khoảng cách.

Nàng không nói gì. Trước giờ nàng đều như vậy – không quen giải thích, cũng không thích giải thích – nhưng đáy lòng nàng không khỏi mơ hồ tức giận.

Xa lạ... Nếu như thật sự tồn tại thứ này, vậy nàng cũng không phải người khơi mào nó.

Tâm tình nàng lúc này rất kỳ lạ. Nàng cảm thấy bản thân không cách nào kháng cự lại nụ cười của hắn. Trong nụ cười kia, giống như cái gì cũng có, lại tựa như chẳng có thứ gì; giống như ai cũng ở, lại tựa như chẳng có một ai.

Nàng... cũng không phải ngoại lệ.

Dù cho hắn vì nàng hạ Hịch võ lâm, dù cho hắn vì nàng triệu tập đồng đạo giang hồ, dù cho hắn vì nàng mạo hiểm xông pha trận địa của địch, dù có hắn vì nàng liều chết nhảy lên lầu quan sát.

Tất cả những gì hắn làm đều không khiến người khác cảm động, giống như nắng ấm chợt hiện giữa ngày đông giá rét, nhưng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tuyết rơi đầy trời.

Có lẽ, hắn là một người như vậy, một người tốt tới nỗi khiến người ta sinh ra ảo giác.

Nàng chung quy không thần tiên, không phải muốn thì có thể bước vào cuộc đời của hắn.

Đối diện với một người có vẻ ngoài ôn hòa chân thành như vậy, nàng lại biết rõ, thực ra hắn rất giống nàng – quật cường, cố chấp – nếu có ai đó muốn bước vào thế giới của hắn, vậy nhất định phải để hắn tự nguyện mở lòng.

Nàng ngồi yên lặng, khoe môi khẽ nhếch. Từ góc độ của Lý Phù Chu nhìn sang chỉ thấy được gò má nàng lấm lem rêu xanh cùng bụi đất.

Lý Phù Chu vô thức bước tới, nhẹ nhàng giơ tay quệt lên má nàng, động tác của hắn vô cùng dịu dàng, nhưng Thái Sứ Lan lại không hề động đậy.

Lý Phù Chu hạ tay xuống, đặt lên vai nàng.

“Vết thương này của nàng, dùng kim sang được cũng không thể chữa lành.” Hắn nói, “Để ta giúp nàng cường gân hoạt huyết, sau đó lại dùng dầu thuốc, nhất định sẽ khỏi rất nhanh.”

Không đợi Thái Sứ Lan cự tuyệt hay bằng lòng, đầu ngón tay hắn đã chậm rãi ép xuống.

Thái Sứ Lan không nói gì, chậm rãi nhắm mắt.

Không gian trở lại vẻ yên tĩnh, trong phòng không có một âm thanh nào khác ngoài tiếng hít thở của hai người. Lúc đầu, bọn họ còn cố ý né tránh, chơi trò ngơai hít ta thở, sau lại dần dần hòa nhịp, vượt qua vùng đất của chính mình để ngao du trong hơi thở của đối phương, giống như hai đóa hoa, một đóa nở rộ trên tường thành tràn ngập khói lửa, một đóa nở rộ dưới chân thành đầy áp đảo thương, hương thơm lại hòa quyện một chỗ.

Đường như khi nhắm mắt lại, giác quan của Thái Sứ Lan càng thêm linh nẫn, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của Lý Phù Chu ngay trên đỉnh đầu, thoi tóc mai nàng nhẹ nhàng bay lên; cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay hắn len lỏi vào vết thương của nàng, xoa dịu cơn đau; tuy là không thể nhìn thấy, nhưng trong đầu nàng lại hiện lên dáng người cao gầy của hắn, đường nét gương mặt tinh xảo, ngón tay thon dài từ từ trượt xuống phía trước...

Nàng bỗng nhiên run lên.

Tay của Lý Phù Chu cũng dừng lại.

Đầu ngón tay hơi động, không biết nên nhấc lên hay đặt xuống, điệu bộ có phần lúng túng.

Có lẽ là do hai người đều có tâm sự, có lẽ là do Lý Phù Chu đang thất thần, có lẽ là do trong tình cảnh chém giết tàn khốc này, sự ôn nhu ấm áp khiến

người ta trầm mê, cho nên đôi tay áp trên vai nàng của Lý Phù Chu vô thức vượt qua ranh giới, chờ tới khi cảm giác được bản thân đã chạm tới nơi nào đó hơi hơi nhô cao, hắn mới đột nhiên kinh ngạc phát giác.

Toàn thân cả hai đều cứng đờ, nhưng ai trong bọn họ cũng đều có khả năng khống chế tâm tình cực mạnh. Sau giây phút lúng túng, đầu ngón tay Lý Phù Chu lại lần nữa hạ xuống, trở lại sau vai Thái Sừ Lan.

Nhưng hắn chung quy vẫn cảm thấy bản thân thất thố, lúc rút tay về, nút buộc trên ống tay áo vô ý mắc vào tóc của Thái Sừ Lan. Lý Phù Chu vươn tay định gỡ, Thái Sừ Lan lại cũng giờ tay lên.

Tay của hai người chạm phải nhau, đầu ngón tay nàng tiếp xúc với lòng bàn tay hắn.

Lại là một hồi gương gao.

Nhưng ngay tức khắc, Lý Phù Chu đột nhiên nắm lấy bàn tay kia.

Thái Sừ Lan ngẩn ra, không hề động, cũng không nói gì.

Lý Phù Chu kinh ngạc trông coi bàn tay nàng. Tay nàng không quá mảnh khảnh, lại cũng không thô to như tay những nữ tử luyện võ lâu năm, mà thon dài cùng oánh nhuận, khi khép lại, giữa các ngón tay không có khe hở; móng tay đương nhiên không có sơn vẽ, cũng không phải màu hồng nhạt như trên châu, mà trắng sáng như ngọc từng được tuyết mài giữa, kiên cường, đẹp đẽ, hết như cảm giác mà nàng mang tới cho những người xung quanh.

Bởi vì bám trên vách tường cả nửa ngày, tay nàng lúc này đã không còn sạch sẽ, thậm chí còn có mấy vết trầy xước, máu đỏ nhàn nhạt, khiến cho hắn không khỏi cảm thấy không nỡ, vô thức siết chặt tay.

Giờ khắc này, tâm tình hắn như bị phủ một tầng nhung tơ, giống như đang cầm trong tay bảo vật quý giá, lại không biết rõ thứ này có thực sự thuộc về mình hay không?

Thái Sừ Lan không động đậy, chợt nói: “Lý Phù Chu.”

“Gọi ta là Phù Chu.”

Thái Sừ Lan yên lặng, một lúc sau mới lên tiếng lần nữa, “Lý Phù Chu, con người cần phải rất dũng cảm mới có thể quên đi chuyện cũ.”

Bàn tay của Lý Phù Chu run lên. Hắn bỗng cúi đầu nhìn Thái Sừ Lan. Lúc này, gương mặt nhìn nghiêng của nàng giống như một mỹ nhân an tĩnh.

Lý Phù Chu chung quy không có cố chấp yêu cầu đổi cách xưng hô. Một lúc sau, hắn dịu giọng nói: “Chắc chắn sẽ đến ngày có thể dũng cảm như vậy.”

“Không phải hiện tại?”

Im lặng, đó chính là câu trả lời của hắn.

Thái Sừ Lan giống như không cần nghe thêm nữa, nàng an tĩnh quay mặt đi.

Mặt trời dần lên cao, tia sáng len lõi chiếu vào trong phòng, ánh ban mai vàng nhạt vương trên đuôi mây khoe mắt nàng, mỹ nhân an tĩnh chợt hóa thành nữ tướng hiên ngang đón gió lớn dưới trời.

Đây mới thực sự là nàng.

Nàng vĩnh viễn không thể chấp nhận những thứ mơ hồ, không rõ ràng.

Lý Phù Chu kinh ngạc trông coi bóng lưng nàng, nửa ngày không thể hoàn hồn, lát sau mới thờ dãi một hơi.

Hai người không nói thêm gì nữa, nàng duy trì tư thế ngồi nghiêng người, tay giờ lên; hắn ở sau lưng nàng, cầm tay nàng để yên trước ngực.

Giống như rất lâu sau đó, hay chẳng chỉ là chốc lát, Thái Sừ Lan chậm rãi rút tay về.

Bàn tay Lý Phù Chu hơi hơi co lại, giống như muốn giữ lại, nhưng cuối cùng vẫn quyết định buông lỏng.

Một bóng đen bỗng vọt tới trước cửa, người nọ vội vàng chạy vào, nói: “Thái Sừ cô nương, người không sao chứ? Không hiểu sao tiểu tồ tông lại nghe được tin người gặp nạn, liền bắt ta dẫn người tới xem. . . Hử? Hai người?”

Triệu Thập Tam ngây ngốc đứng ở cửa, nhìn chòng chọc vào bàn tay còn chưa buông hắn của hai người, há miệng không nói nên lời. Cảnh Thái Lam ngồi trong lòng hắn cũng nhìn chòng chọc hai người, há hốc miệng, một miệng đậu tằm vương đầy nước dãi rớt xuống mu bàn tay của Triệu Thập Tam.

“Hai người. . .” Triệu Thập Tam lắp bắp.

“Hai người. . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thái Lam chuyển trắng, lại chuyển hồng, lại chuyển trắng, tức giận hét lên, “Sờ loạn!”

Khỏe miệng Triệu Thập Tam giật giật – Câu này... hình như phải để Quốc công của chúng ta nói mới đúng chứ!?

Thái Sứ Lan thu tay về, đứng lên, vươn vai duỗi chân, gật đầu nói, “Quả nhiên thoải mái hơn nhiều rồi. Đa tạ.” vừa nói vừa bước ra ngoài. Lúc đi qua người Triệu Thập Tam, nàng còn tiện tay dùng khăn lau miệng giúp Cảnh Thái Lam, sau đó nhét chiếc khăn vào ống tay Triệu Thập Tam, nói: “Nếu đã tới thì đừng đứng đực ra đây nữa, lên đầu thành giúp mọi người đi!”

Triệu Thập Tam vô thức xoay người, đi được một đoạn dài mới giật mình nhớ ra – Ban nãy hình như hắn còn đang bắt gian nha. Hắn tức giận, sau đó... Sau đó thì sao?

Sau đó... không có sau đó!

Nữ nhân này... chẳng lẽ nàng không biết hai chữ “chột dạ” viết thế nào sao?

...

Triệu Thập Tam bế Cảnh Thái Lam lên tường thành, tiểu tử trong ngực võ trang đầy đủ – nửa cái áo giáp của người lớn, trong lòng ôm cái chảo sắt, trên đầu đội cái nồi nhỏ.

Thẩm Mai Hoa tròn trắng mắt – Nhất thiết phải như vậy sao?

Tạo hình Cảnh Thái Lam rất khôi hài, nhưng lúc này lại không ai dám cười. Chiến tranh tàn khốc, tường thành máu thịt, sinh mạng treo lơ lửng trên đầu, nào ai có tâm tư để ý những thứ khác.

Lúc đầu, Cảnh Thái Lam còn ai oán vì bị ma ma bỏ rơi, hiện tại có thể lên thành, nó hiển nhiên vô cùng vui sướng. Nó vươn tay muốn ôm lấy Thái Sứ Lan, nhưng người vừa nghiêng về phía trước, chợt thấy phía đầu thành xuất hiện một cái đầu người, khắp mặt vương đầy máu thịt, nụ cười vô cùng quái dị, trong ánh đuốc mờ ảo, người kia trông càng thêm đáng sợ.

Cảnh Thái Lam cả kinh run lên, tiếng kêu còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy một binh sĩ nhào tới, bỏ chiếc đinh ba trong tay xuống, *phập* một tiếng đâm vào sống lưng người nọ, sau đó kéo một cái, xương cốt trắng trắng hớ cùng máu thịt đỏ tươi lập tức lộ ra.

Cảnh Thái Lam há miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đã trắng bệch. Sau một hồi khá lâu, hai hàm răng mất không ché đụng vào nhau.

Cánh tay nó từ đầu tới cuối vẫn cứng đờ giữa không trung, không biết nên thu hồi hay đưa ra tiếp. Bỗng nhiên thân thể chấn động, rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc.

Cảnh Thái Lam lập tức cọ đầu vào ngực người nọ.

“Cái lúc trước con nhìn là loạn thế. Trong loạn thế, mạng người còn chẳng bằng súc vật.” Giọng nói của Thái Sứ Lan vang lên trên đỉnh đầu nó, vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy phảng phất có nỗi thương tiếc.

Nàng nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc mềm mại, tron bóng của đứa nhỏ, dịu giọng nói, “Hiện tại, cái con nhìn thấy là chiến tranh chân chính. Trong chiến tranh, mạng người tính bằng con số.”

Cảnh Thái Lam không ngẩng đầu lên, vòng tay ôm lấy nàng lại chặt hơn chút nữa. Ngửi được mùi máu tươi còn mới trên nhụy giáp của nàng, nó ngửa mặt nhìn nàng, đôi mắt long lanh ánh nước mang ý thăm hỏi.

“Mở rộng lãnh thổ, vốn là nghiệp đế vương.” Thái Sứ Lan vỗ vỗ vai nó an ủi, lại nói, “Phàm là quân chủ đầy hứa hẹn, sau khi yên ổn thực lực nước mình, đều sẽ nghĩ cách thống trị thiên hạ, bành trướng lãnh thổ, giữ vững vương triều đến muôn đời. Có hiếu chiến sẽ có chiến tranh, có chiến tranh sẽ có cảnh vô số dân chúng rày đây mai đó, cũng có những kẻ phải vĩnh viễn từ biệt người thân.”

Nàng chỉ ra ngoài thành, lại chỉ vào trong thành, Cảnh Thái Lam thôi run rẩy, yên lặng nhìn theo tay nàng.

“Có phải con rất sợ mất đi ta không?”

Cảnh Thái Lam điên cuồng gật đầu.

“Những lão nhân và hài tử này cũng vậy, rất sợ mất đi con cái cùng phụ thân của họ.” Thái Sứ Lan nói nhỏ, “Con phải nhớ kỹ, lúc nào cũng hãy đặt bản thân mình trong hoàn cảnh của người khác.”

“Vâng.” Cảnh Thái Lam hít vào một hơi, “Không nên đánh nhau.”

“Không phải.” Thái Sứ Lan lạnh lùng nói, “Nếu bọn chúng dám xâm chiếm đất đai, khiêu khích vô cớ, ngang ngược bá đạo, hành hạ dân ta, cướp đất nước ta, vậy phải đánh, phải hung hăng mà đánh, đánh tới khi chúng kinh hồn bạt vía, đánh tới khi chúng quá sợ hãi, đánh tới khi chúng không còn dám kiêu căng cuồng vọng, chạm vào lãnh thổ, con dân của ta nữa mới thôi. Nhớ kỹ, quân chủ một nước mà nhu nhược thì sẽ không thể bảo vệ con dân, mà một kẻ như vậy, sớm muộn cũng để thiên hạ trong tay mình bị giày xéo dưới gót giày ngoại tộc.”

Cảnh Thái Lam chăm chú lắng nghe, cái hiểu cái không, bỗng nhiên nói, “Giống như Lý tiên sinh đoạt ma ma, con cũng phải đánh. Một hài tử không thể bảo vệ được ma ma, sớm muộn cũng sẽ không có ma ma.”

“Con đánh thắng được thì cứ việc đánh.” Thái Sử Lan nói, “Một nam nhân không thể đẩy lùi hết thầy địch thù thì không xứng có được nữ nhân.”

Triệu Thập Tam nhìn về mặt nghiêm túc, bình thản của Thái Sử Lan, không khỏi run rẩy – Chu tử, có phải ngài nên nghiên cứu sâu một chút về truyện quân gia hay không?

Lý Phù Chu vừa lúc đi tới, dựa vào tường thành nghe hai người nói chuyện, không khỏi mỉm cười.

Không nghĩ Thái Sử Lan lại là như vậy.

Ai cũng có thể nhìn ra nàng là một người am hiểu chiến sự, chính là báu vật lấp lánh nhất trong cảnh binh đao. Thiên hạ càng loạn, nàng càng có cơ hội thể hiện khí chất đặc biệt chỉ thuộc về mình, trổ hết tài năng. Nhưng lại chẳng ai nghĩ tới, một người cứng rắn, kiên cường như nàng lại chẳng phải một kẻ yêu thích chiến tranh.

Nàng sắc bén, gặp kẻ mạnh sẽ càng mạnh hơn, giống như trai trai với lớp vỏ cứng rắn có thể chống đỡ hết thầy hiểm nguy, ở sâu bên trong lại vô cùng mềm mại, mượt mà, còn ẩn chứa châu ngọc đẹp đẽ, quý giá.

“Quay về đi.” Thái Sử Lan vỗ vỗ đầu Cảnh Thái Lam, “Luyện võ công thật giỏi, mai sau có thể đánh địch.”

Triệu Thập Tam bế Cảnh Thái Lam đi xuống khỏi thành. Lúc này, mặt trời đã lên cao, trời đã sáng rõ.

Ồn ào náo động dưới thành dần tắt, Thái Sử Lan xoay người, thấy Tây Phiên đã bắt đầu lui binh, đợt công thành thứ nhất kết thúc.

Một khắc khi Tây Phiên lui binh kia, hầu như tất cả tân binh đều xụi lơ trên mặt đất, một số người còn ngây ngẩn, chớp mắt nhìn những vết máu loang lổ bên cạnh, phía sau điệp điệp còn có những thi thể kẻ địch chết không nhắm mắt, sau đó bọn họ bỗng nhiên bắt đầu nôn mửa, khóc rống lên.

Cũng có người cười to, giống như không có chuyện gì xảy ra, còn vừa đi vừa nhảy chân sáo, hò hét mừng thắng lợi, nhưng khi bị đồng đội vỗ bả vai, quay người lại đã lệ rơi đầy mặt.

Thái Sử Lan và Lý Phù Chu sóng vai đứng trên đầu thành, lặng lẽ nhìn bọn họ.

Chiến tranh, lúc nào cũng tàn khốc như vậy, dùng máu thịt cùng cái chết để rèn giũa tinh thần.

Những người này đều là lần đầu thực chiến, bây giờ hết thầy xong xuôi, không tránh khỏi việc phải phát tiết. Tới lúc đợt công thành thứ hai, thứ ba, ... xảy ra, những thanh niên trai tráng chưa từng thấy máu tanh này sẽ có thể dùng vũ khí đâm vào kẻ địch mà không chớp mắt lấy một cái.

“Bọn họ nhất định sẽ trở thành những tinh binh bách luyện.” Lý Phù Chu nhìn biểu hiện của đám tân binh, chỉ vào những tinh anh.

Thái Sử Lan lại nói: “Thứ chiến tranh mang đến cho con người mãi mãi chỉ là thương tích.”

Lý Phù Chu đảo mắt nhìn nàng, mỉm cười.

“Nghĩ gì vậy?” Thái Sử Lan nói, “Có phải huynh muốn nói – Thái Sử Lan thoát nhìn không giống một người trách trời thương dân như vậy hay không?”

Lý Phù Chu yên lặng một lúc, sau đó nhẹ giọng nói, “Trong lòng ta, nàng... luôn rất tốt.”

Thái Sử Lan giống như không nghe thấy những lời này, lại nói tiếp, “Vừa lúc ta cũng có điều muốn nói – huynh thoát nhìn cũng không thực sự giống một người âm áp.”

Bàn tay Lý Phù Chu đặt lên tường gạch lạnh như băng, so với những viên gạch đen ngòm, bàn tay hắn thoát nhìn rõ ràng ôn nhuận, nhưng lại mang vẻ lạnh lùng. Ánh mặt trời yên lặng phủ lên tay hắn.

“Nàng nhìn mặt trời đi.” Hắn nói, “Phơi nắng lâu, cuối cùng sẽ ấm áp.”

“Không phải lúc nào mặt trời cũng chiếu nắng, huynh không nghĩ tới đêm tối hay sao.” Thái Sử Lan nheo mắt nhìn lên bầu trời.

Hai người không nói gì nữa, lặng lẽ nhìn Tây Phiên lui binh. Tướng lĩnh lúc trước suýt dùng mâu đoạt đi tính mạng của Thái Sử Lan ngồi trên lưng ngựa, dùng ánh mắt sắc nhọn bắn về phía nàng, sau đó mới xoay người rời đi.

Lý Phù Chu đứng trên đầu thành, phóng một ống pháo thông báo cho nhân sĩ giang hồ phối hợp tác chiến ngoài thành rút quân.

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi Thượng phủ binh xuất binh hoặc quân Thiên Kỳ tới cứu. Quân lực của các phủ huyện xung quanh không đủ, chỉ có thể tự bảo vệ mình, cầu cứu bọn họ là chuyện không thể.” Lý Phù Chu nói, “Muốn chờ được viện quân, chúng ta cần ít nhất ba ngày. Trong thành có đủ lương thực không?”

“Đói hai ngày cũng không chết được.”

Tuy nói vậy, nhưng ánh mắt cả hai đều không còn bình tĩnh như thường ngày, ai cũng biết lương thực không phải vấn đề lớn nhất. Chỉ cần viện quân có

thể đến, nhìn đối vai ngày cũng không sao, sĩ khí, quân lực trong thành cùng với tường thành không vững mới là uy hiếp lớn nhất của Bắc Nghiêm. Hạ phủ binh chưa tới ba nghìn người, vậy mà phải phân tán ở bốn cửa thành, bản thân quân lỏng lẻo, quân kỷ không nghiêm, chiến lực thấp kém, tối qua phải dựa vào tân binh đương trong trạng thái kích động, bọn họ mới có thể chống đỡ đến giờ phút này.

“Ta nghĩ bọn họ có thể thích ứng nhanh, có thể chịu đựng được.” Lý Phù Chu vịn tay vào đầu thành, ánh mắt nhàn nhạt sầu lo, “Quân Tây Phiên bất ngờ vượt núi đánh vào, không mang theo lương khô, chắc chắn muốn dùng chiến nuôi chiến, cho nên những lần công thành kế tiếp e rằng sẽ ngày càng hung ác, độc địa.”

Thái Sứ Lan không nói lời nào, chăm chú nhìn những thiếu niên đứng trên đầu thành. Bọn họ không ngừng khóc lóc, bắt đầu chậm rãi đẩy thi thể xuống khỏi thành.

Hỏa Hổ dẫn người mang lương khô lên, một cái sọt lớn chứa đầy bánh mì, một cái sọt lớn chứa đầy canh dưa muối. Dưa muối là do bọn họ thu góp được từ mấy nông hộ, trong thành quá nhiều người, dầu muối trong nháy mắt đã lâm vào tình trạng thiếu thốn, nhưng binh sĩ không có muối sẽ không có sức chiến đấu, cho nên Thái Sứ Lan đã hạ lệnh kiểm soát lượng muối dầu tiêu thụ của bách tính, đảm bảo cung ứng đầy đủ lương thực cho binh lính.

Thái Sứ Lan đứng dậy, toan đi xếp hàng, lại bị Lý Phù Chu kéo lại.

“Chuyện này nên để nam nhân làm.”

Thái Sứ Lan nhũn mảy, không cảm thấy bản thân cần người khác chăm sóc, nhưng cuối cùng vẫn không cự tuyệt.

Lý Phù Chu xếp sau hàng ngũ. Đám lính nhìn hấn cùng Thái Sứ Lan, có ý đề hấn lên lấy trước, Lý Phù Chu lại mỉm cười từ chối, một lát sau cầm hai cái bánh cùng hai bát canh tới. Thái Sứ Lan vốn tưởng hấn phải đi đi lại lại hai chuyển, kết quả, Lý Phù Chu đặt bánh lên lòng bàn tay, sau đó để bát canh lên trên, mỗi tay nâng một phần ăn, vững vàng đi tới. Thảm Mai Hoa và Hoa Tầm Hoan đứng ở một bên cười tủm tỉm, Thái Sứ Lan nhìn tạo hình khôi hài khó có được của hấn, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên.

Nàng quyết định, dù cho đày bát kia không sạch sẽ, có thể làm bẩn bánh mì, nàng cũng nhất định phải ăn.

Ai ngờ khi Lý Phù Chu qua đây, ngồi xuống bên người nàng, khi đưa cái bát cùng bánh mì sang, trên tay liền phát sinh tiếng thứ gì đó rơi xuống. Lúc này, Thái Sứ Lan mới phát hiện đày bát lẫn dưới chiếc bánh mì đều có lót giấy dầu.

Trong hơi nóng lượn lờ, hấn mỉm cười nhìn nàng.

Thảm Mai Hoa cùng Hoa Tầm Hoan ngồi ở rất xa, vừa gặm bánh vừa cười đến tí mắt, nếu không phải bọn họ kính sợ Thái Sứ Lan, nhất định sẽ chạy qua đây trêu đùa một phen rồi.

Thái Sứ Lan nhận lấy canh cùng bánh. Bởi bánh mì quá cứng, trực tiếp cắn sẽ rất khó khăn, nàng bèn xé nhỏ chiếc bánh ngâm vào trong canh. Miếng bánh chìm xuống, từng khối thịt màu đỏ nổi lên, nhìn kỹ mới phát hiện là thịt bò.

Thái Sứ Lan ngược mắt nhìn Lý Phù Chu. Lý Phù Chu cười cười, “Lúc biết Bắc Nghiêm bị vây ta đang ngồi uống rượu, bàn rượu chưa kịp thu đã bắt đầu bàn bạc chuyện xông trận. Khi đi ta tiện tay giấu một khối thịt bò vào trong tay áo. Nghĩ tới chuyện thóc gạo, rau thịt trong nội thành đều là do ngoại thành vận vào mỗi này, bây giờ nội thành bị vây, đa số bách tính đều đã vào thành, thức ăn hấn sẽ kham hiếm, mà lấy tính tình của nàng, chắc chắn sẽ để người ta ăn trước rồi mới tới lượt mình, vậy nên mới mang cho nàng mấy miếng thịt bò, tốt xấu gì cũng giúp chắc bụng.”

Nói xong, hấn thông thả uống bát canh rau, cười nói: “Mùi vị không tệ, mau ăn đi, lát nữa sẽ nguội hết đấy.”

Thái Sứ Lan thất thần nhìn bát canh. Hơi nóng xong lên, che mất ánh mắt của nàng.

Trong ký ức mờ nhạt trước lúc ba tuổi, hình như trong mùa đông nọ, dưới chân cầu vượt giá lạnh, mẹ cũng từng dẫn nàng tới một quán ăn ven đường uống một bát súp thịt bò cay.

Nước súp chua chua cay cay, trên bề mặt phủ một lớp dầu đỏ tươi, bột hồ tiêu cùng bột ngũ vị hương rắc lên phía trên, nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Một chút mì, miến, rau cải cùng chìm nổi trong bát.

Mẹ thường thường đều không ăn mà chỉ ngồi một bên nhìn nàng. Khi ấy nàng còn nhỏ, cũng chưa hiểu chuyện, chỉ biết vui đầu vào ăn. Trong trời đông giá rét, vàng trán lấm tấm mồ hôi. Những lúc như vậy, mẹ sẽ dùng chiếc khăn màu xám đã chuẩn bị từ trước lau mồ hôi cho nàng.

Nhiều năm trôi qua như vậy, mồ hôi lẫn nước mắt rơi xuống, dù nhiều đến mấy cũng không còn ai lau đi giúp nàng.

Trong lúc nàng còn đang thất thần, một bàn tay bỗng nhiên duỗi tới.

Đầu ngón tay ôn nhu cầm lấy chiếc khăn màu trắng tuyết, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt bị hơi nóng hun ửng hồng, lông mi đen nhánh, ánh mắt trong veo, xinh đẹp như bông hoa còn đẫm sương sớm.

Đóa hoa kia nở trên tường thành, trong phế tích lại càng trở nên đặc biệt tráng lệ. Lý Phù Chu ngắm nhìn nàng, chỉ cảm thấy giờ khắc này, trái tim hấn nhẹ nhàng rung động.

Nhưng mà, trước mắt hấn chợt hiện cảnh gió tuyết năm ấy, cảnh tượng tất cả mọi thứ bị trôi vùi trong lớp tuyết dày.

Khóe môi hấn hơi cong lên, lại là nụ cười hoàn mỹ thường ngày.

Thái Sử Lan nhìn sang chỗ khác, giống như không hề phát hiện sự thay đổi tâm tình thể hiện qua ánh mắt hấn. Nàng lặng lẽ chia đôi mấy miếng thịt bò trong bát, đưa một nửa cho Lý Phù Chu.

Lý Phù Chu cũng không từ chối, hai người vai kề vai ăn canh, hơi nóng bữa vậy, che đi ánh mắt từng người.

...

Cùng thời điểm đó, ở Lệ Kinh không mấy xa xôi.

“Hình như hôm nay Thập Tam không đưa tin tới.” Trong thư phòng của phủ Quốc công, Dung Sở khoác một bộ y phục mỏng nhẹ, nghiêng người dựa vào nhuễn thấp, trở mình lật một xấp công văn mà người theo hầu đưa tới.

“Công gia.” Tổng quản thư phòng nhẹ giọng nói, “Thỉnh thoảng chậm trễ một ngày cũng không phải chuyện lạ.”

“Nhưng ta lại cảm thấy bất an.” Dung Sở cau mày, dịch chuyển thân thể, vút miếng đệm lót dưới thân qua một bên.

Tổng quan nhanh chân chạy tới, bắt lấy tấm nệm – lão Quốc công phu nhân đã nhiều lần căn dặn chủ tử phải chú ý bảo vệ thất lưng, chủ tử lại từ đầu tới cuối xem nhẹ. Bây giờ hấn cầm vật này trên tay, vạn nhất lão Quốc công phu nhân đột nhiên tới kiểm tra, nhất định phải nhanh chóng đặt vào chỗ cũ cho chủ tử.

“Đáng lẽ không nên trở về làm gì.” Dung Sở xoa xoa mi tâm, vẻ mặt chán ghét, “Trở về một cái, có chút chuyện nhỏ cũng phải làm quá lên, sống thể này có khác nào bị cầm tù chứ. Ai nha, lão phu nhân tôn quý của con, tại sao lại không thể tha cho đứa con này một mạng?”

Tổng quản cúi đầu cười, không dám nói tiếp.

Dung Sở cúi đầu nhìn bản thân mình, lại thở dài, “Ai, hình như mập lên rồi? Cũng tốt, xấu một chút mới xứng với nha đầu kia.”

Quan gia xoa đầu gối, nghĩ thầm – “Nha đầu kia” là ai đây? Tin tức quan trọng như vậy, hấn có nên nói cho lão phu nhân không?

Dung Sở cầm công văn lật qua một hồi. Thứ hấn cầm trong tay là bản phân tích hướng đi quân sự sắp tới ở Tây Bắc đã được nhóm phụ tá của hấn tóm lược lại.

Quản báo trong tay Dung Sở ào ào lướt qua, hấn đột nhiên dừng lại, cầm một tờ giấy, cẩn thận nhìn một hồi, lắm bả: “Tây Phiên liên tiếp lui tới phía Tây Lan Sơn, quân Thiên Kỳ dần trận, sẵn sàng đón địch.” lại nhìn chủ giải phía dưới của phụ tá, “Ngoại vệ cho rằng hành động này là do Tây Phiên cố ý bày nghi trận, hoặc Tây Phiên đang ồ ạt tấn công bản doanh của quân Thiên Kỳ, tiểu nhân lại cho rằng, người Man Tây Phiên thường ngày không rành bày binh bố trận, bọn chúng rất có thể là muốn vượt Lan Sơn, cướp đoạt đồng cỏ dưới chân núi, chuẩn bị đại chiến.”

Dung Sở nheo mắt – Lan Sơn? Cách nơi đóng quân của Thiên Kỳ năm mươi dặm về phía Tây là lãnh thổ của Tây Phiên, khí hậu phía Bắc Lan Sơn giá lạnh, đồng cỏ phía Nam tươi tốt. Tây Phiên muốn cướp đoạt đồng cỏ phía Nam là thật, nhưng vượt qua núi cao thì là chuyện không thể. Hai núi cách trở, coi như bọn chúng có thể đoạt được địa bàn thì cũng chẳng ở được lâu. Từ khi hấn đóng quân ở biên giới phía Bắc khi xưa, Tây Phiên gần như đã từ bỏ ý định này, sao bây giờ lại tự dưng hứng thú với Lan Sơn?

“Lan Sơn... Lan Sơn...” Dung Sở gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, đầu ngón tay vô thức vẽ ra một đường hình cung... Ánh mắt đột nhiên đông lại, hấn ném quân báo lên bàn, đứng bật dậy, “Chuẩn bị ngựa, thông báo với hộ vệ trong kinh, nói ta phải ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Con Dâu Đức Hạnh?

Editor: Imelda Phạm

Dung Sở ném quân báo lên bàn, đứng bật dậy, “Chuẩn bị ngựa, thông báo với hộ vệ trong kinh, nói ta phải ra ngoài!”

Quan gia chưa kịp trả lời, một giọng nói nặng nề bỗng truyền tới, “Lúc này rồi con còn muốn đi đâu?”

Dung Sở ngừng lại một lát, cười khở, quay người, “Phụ thân.”

Lại ngẩng đầu nhìn một người khác, nụ cười càng trở nên gượng gạo, “Mẫu thân.”

Lão Quốc công đã hơn sáu mươi tuổi, mặt chữ quốc (国), lông mày rậm, ẩn dưới hàng mày bên trái là một vết sẹo màu nâu nhạt, nhìn qua cũng biết là chiến lợi phẩm từ cuộc chiến ác liệt nào đó, tuy nhiên không hề khó xem, ngược lại còn mang đến khí chất kiên cường của một vị tướng. Khóe miệng ông lúc nào cũng hơi cong xuống bên dưới, trông cực kỳ uy nghiêm.

Lão Quốc công đứng thẳng tắp, chấp hai tay sau lưng, nhìn chằm chằm Dung Sở, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt lại ngập vẻ đắc ý của hồ phụ vô khuyển tử.

Phía sau ông là một người phụ nữ mặc Hán phục, qua vẻ bề ngoài có thể phán đoán người này mới khoảng ba mươi, thân hình hơi mập, da thịt sáng loáng, bộ dáng thướt tha. Khác với lão Quốc công, khóe miệng bà luôn luôn nhếch lên, cho thấy niềm vui của một người phụ nữ sống trong nhung lụa, nội tâm thỏa mãn.

Có thể nhìn ra một điều, phần lớn tướng mạo của Dung Sở kế thừa từ mẫu thân.

Lão Quốc công hừ một tiếng, nghiêm chỉnh ngồi xuống, khóe mắt liếc qua quân báo mà Dung Sở vừa ném xuống, nói: “Con xem qua rồi?”

Dung Sở chỉ cười không nói.

“Con cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra?”

Dung Sở ngồi xuống, cười cười với Quốc công phu nhân: “Mẫu thân, người cũng ngồi đi, kéo đứng lâu mỏi chân, khiến phụ thân con đau lòng, lúc đó người lại trách con không biết hầu hạ.”

Lão Quốc công Dung Hằng đằng hắng một tiếng, hai mắt nhìn trời, giả bộ không nghe thấy gì. Quốc công phu nhân liếc mắt nhìn trượng phu, gương mặt ửng hồng, lộ ra vài phần e thẹn của thiếu nữ, cũng vội vàng đằng hắng một tiếng, nói: “Phân Trà, bưng điểm tâm hôm nay phòng bếp mới làm lên cho công tử.”, một bên oán trách quân gia Lai Tiền, “Người cầm nệm trên tay làm gì? Còn không mau đưa cho công tử.”

Lai Tiền ừm khuất vâng một tiếng, đưa nệm tới. Dung Sở cười dài nhận lấy, tiện tay ném qua một bên, trước khi Quốc công phu nhân kịp cầu nhàu liền cầm lấy một miếng điểm tâm, “Thơm quá, nhân bánh làm từ gì vậy ạ?”

“Nhân bánh làm từ trái cây, dùng nước ép của quả tím đầu xuân nhào với...” Sự chú ý của Quốc công phu nhân lập tức bị chuyển rời, bà bắt đầu thao thao bất tuyệt về tài nấu nướng của mình. Lão Quốc công ngồi một bên tỏ vẻ sốt ruột nhưng cũng không dám cắt ngang, gờ gờ đầu ngón tay lên gối, mặt không đổi sắc lắng nghe. Dung Sở kiên nhẫn mỉm cười, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu mẫu thân, nháy mắt với Lai Tiền, ý bảo “Tiếp tục làm theo lời ta nói.”

Một lúc lâu sau, lão phu nhân mới nói xong. Phía bên kia, hai cha con liếc nhau, lão Quốc công nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, “Con xem qua quân báo rồi?”

“Vâng.”

“Con cảm thấy Tây Phiên định làm gì?”

“Lan Sơn chắc chắn chỉ là một cái bẫy, e rằng bọn chúng đang muốn dương đông kích tây.”

“Vì sao con lại nghĩ thế?”

“Ngựa Hà Khúc của Tây Phiên.” Dung Sở cười, “Sức chịu đựng tốt, có thể chạy nhanh trên đường dài, nhưng lại không hợp chiến đấu trên vùng núi. Hiện tại, quân báo nói trận xuất động kỵ binh đầu ở Lan Sơn, Tây Phiên dùng ngựa Hà Khúc. Leo núi chiến đấu, sao lại dùng loại ngựa này? Chắc chắn ý đồ thực sự của bọn chúng là dùng ngựa Hà Khúc đi đường dài, vòng qua Lan Sơn, tập kích bất ngờ một nơi nào đó!”

“Từ khi nào mà Tây Phiên lại am hiểu dùng kế như vậy?” Lão quốc công không đổi sắc mặt, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi.

“Da Luật Tinh Nam của Tây Phiên mệnh danh hùng tài đại lược. Nếu như người cầm quân là hắn, chuyện này không có gì lạ.”

“Nghe nói gần đây Da Luật Tinh Nam đang bị quán vào cuộc tranh đoạt quyền lực của Tây Phiên, chưa chắc đã có thể dành thời gian cho việc khác.”

“Chính bởi vì bị cuốn vào, cho nên hắn càng cần lập chiến công để ổn định uy quyền. Con và Da Luật Tinh Nam từng giao tranh với nhau một lần, hắn hoàn toàn bất đồng với những quý tộc Tây Phiên khác. Kẻ này về ngoài dũng mãnh, kỳ thực gian xảo mưu mô.”

“Vậy con cảm thấy nơi nào có khả năng bị tập kích cao nhất?”

Dung Sở vung tay lên, một tấm bản đồ Nam Tề được mở ra, ngón tay thon dài của hắn phát qua địa giới Tây Bắc, vẽ thành một vòng tròn không lớn.

Ánh mắt lão Quốc công theo đó híp lại.

“Không thể là Bắc Nghiêm.” Ông nói, “Suy đoán của con ta tán thành. Không Cốc, Đình Châu, quan Thanh Thủy quả thực có thể, nếu tiến công từ ba nơi này, Tây Phiên có thể tiến lui dễ dàng. Nhưng Bắc Nghiêm là trọng thành gần nhất với nội lục, muốn tiến công Bắc Nghiêm, trước phải đi qua hai đại doanh của quân Thiên Kỳ và Thượng phủ binh, Da Luật Tinh Nam lại không phải kẻ ngốc, sao có thể làm vậy!”

Về mặt Dung Sở tựa như có vài phần tán thành, dù sao hẳn cùng lão Quốc công đều là những người từng trải, nói đến việc đoán biết kẻ sách, thiên hạ ít có ai sánh bằng. Tây Phiên có thể vòng qua hai đại doanh để tới thẳng Bắc Nghiêm, đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, trong lòng Dung Sở vẫn có dự cảm không hay. Hẳn thu hồi bản đồ, mỉm cười.

“Phụ thân nói phải, Bắc Nghiêm quả thực không có khả năng.” Nói xong, hẳn nâng tay áo che mặt, ngáp một cái, lập tức nói bằng giọng áy náy, “Phụ thân thứ lỗi, đêm qua con thức đêm xem quân báo, giờ hơi mệt chút.”

“Nếu mệt thì nghỉ ngơi đi.” Lão Quốc công phu nhân lập tức đứng lên, kéo lão Quốc công dậy, “Lão gia, chúng ta mau về thôi.”

Dung Sở mỉm cười, khom người tiễn khách.

Lão quốc công hừ một tiếng, đang đi đến cửa bỗng xoay người nói, “Con thật sự dự định ngủ, hay lập tức xuất môn?”

“Sao có thể ạ?” Dung Sở kinh ngạc đáp, “Phụ thân, con thật sự rất mệt mỏi.”

“Con đã từ bỏ hết thầy chức vụ trong triều, chính là vì muốn cho Dung gia một đời bình an.” Dung Hằng đưa lưng về phía hẳn, giọng nói nặng nề, “Hiện tại Thái hậu là người cầm quyền, trọng dụng người mình. Ở Tây Bắc đa phần đều là thân tín của Khang Vương, con và hẳn vốn như nước với lửa, nếu sau khi con giao ra quân quyền vẫn cố nhúng tay vào quân vụ của hẳn... Hậu quả sẽ rất khó lường.”

Dung Sở trầm mặc, sau đó mỉm cười, “Phụ thân nói gì vậy? Con đâu có nói muốn nhúng tay vào quân vụ ở Tây Bắc.”

“Con rất dễ tâm tới Bắc Nghiêm. Ta nghe nói lần trước con rơi xuống nước rồi bị thương cũng là ở gần Bắc Nghiêm. Đang yên đang lành, tại sao con lại đi tới đó? Tại sao lại bị thương? Một trận lũ lụt sao có thể cuốn con đi?” Dung Hằng xoay người, nhìn chăm chăm Dung Sở, “Là vì người quan trọng với con ở đó sao?”

Nghe xong lời này, lão Quốc công phu nhân cũng lập tức xoay người, trừng mắt nhìn Dung Sở.

Dung Sở đón nhận ánh mắt của phụ mẫu, nhướn mày, lại nở nụ cười.

“Xem ra gần đây Long Hồn vệ rất rảnh rồi.”

“Không thể trách bọn hẳn.” Dung Hằng nói, “Đừng tưởng Dung gia chỉ có Long Hồn vệ có thể nắm giữ tất cả tin tức, phụ thân con chinh chiến nhiều năm, còn chưa già yếu tới mức mắt hoa tai điếc đâu.”

Dung Sở cười, thông dong ngả lưng ra phía sau, “Người suy nghĩ nhiều rồi.”

“Vi phụ phải nhắc nhở con.” Dung Hằng nghiêm nghị nói, “Con đã kế thừa vị trí Quốc công, dù cho có vì gia tộc mà từ bỏ chức trách trong triều, thì vẫn phải gánh vác trọng trách, quang vinh của gia tộc sau này. Thái hậu và Khang Vương từ trước tới nay luôn luôn kiêng kỵ Dung gia ta, con tuyệt đối không thể mắc sai lầm, bằng không sẽ rước họa về cho gia tộc. Đến lúc đó, con muốn ta khai báo thế nào với tổ tông?”

Dung Sở cười nhạt, lười biếng cất giọng, “Lúc đầu con không hề muốn tiếp quản Dung gia, là người kiên quyết giao nó cho con. Nhưng người yên tâm thứ con đã nắm trong tay, đương nhiên sẽ không cho phép kẻ nào đoạt mất.”

“Nữ nhân.” Dung Hằng nói lớn, “Chẳng qua chỉ như y phục. Bất kỳ một nữ nhân nào hành động thiếu suy nghĩ, không quan tâm sống chết, thì đều không xứng làm con cháu Dung gia ta!”

“Phụ thân nói phải.” Dung Sở cười dài nhìn Dung Hằng, sau đó liếc mắt nhìn sang gương mặt tái xanh của lão Quốc công phu nhân.

Ha, hẳn không cần cãi lại làm gì, đêm nay người nào đó chắc chắn sẽ biết được cái giá phải trả cho việc nói ầu.

Chỉ là, hẳn cảm thấy hơi tiếc vì bản thân phải đi, không thể tận mắt chứng kiến kịch hay.

Trước đây, mỗi lần phát sinh chuyện như vậy, hẳn đều phải bồi phụ thân ra thao trường luyện công. Lão gia từ nóng lên sẽ cởi áo, cởi một cái liền thấy được các vết xanh tím khả nghi, thực sự vô cùng đẹp mắt!

“A Sở.” Quốc công phu nhân hết trừng trừng phụ lại nhìn sang con trai, “Con có người trong lòng rồi?”

Về mặt bà vô cùng vui mừng, lộ ra vài phần chờ mong – Từ khi vị hôn thê thứ ba của Dung Sở chết, bà luôn luôn lo lắng không yên. Cái danh “khắc thê” này không đâu lại rơi trúng đầu Tấn Quốc công, sau này nữ nhân trong kinh chắc chắn tránh hẳn còn không kịp. Đường đường là phủ Tấn Quốc công, nếu như không có nữ chủ, vậy phải làm sao? Nhất định chuyện này sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Càng chết người hơn nữa, nhĩ từ này của bà có dung nhan khuynh đảo Nam Tề, nhìn như phong lưu mỹ sắc, nhân nhả thông dong, kỳ thực mạn bất kinh tâm, không để ai vào trong mắt. Hối hẳn sĩ nữ trong kinh có ai tốt? Hẳn đáp “Đều tốt!”, hỏi hẳn muốn thú ai, hẳn lại đáp “Xứng sao ạ?”

Nữ tử thiên hạ ai cũng tốt, chỉ là đều không xứng với Dung Sở.

Hiện tại lẽ nào vạn tuế đơm hoa*, nắng hạ gặp mưa rào, Dung Quốc công tôn quý rốt cuộc coi trọng nữ lang nhà người ta?

(*vạn tuế đơm hoa: chỉ chuyện rất hiếm gặp.)

Quốc công phu nhân nghĩ vậy liền không khỏi vui sướng, vươn tay sờ ngực, hai mắt lấp lánh nhìn con trai – nhất định là một nữ tử tao nhã, thanh tao, xinh đẹp động lòng người, hiền lành, dịu dàng hiểu chuyện...

Dung Sở nhìn vẻ mặt mong đợi của mẫu thân, khoe miệng hơi hơi cong lên. Hắn vốn định phủ nhận, nhưng trước mắt lại xẹt qua gương mặt một người.

Làn da người nọ không tính là trắng, nhưng sáng loáng bóng mượt; nhan sắc không phải xinh đẹp tuyệt thế, nhưng khi chất khó ai sánh bằng; đôi mắt dài mảnh, sáng ngời, vành môi cực mỏng, mỗi chữ nói ra đều có thể đâm chết người.

Không biết gần đây người đó có khỏe không?

Hắn có chút thất thần, lại không biết về mặt lúc này của mình rơi vào tầm mắt phụ mẫu lại đại diện cho ý tứ sâu xa khác.

Phụ phụ lão Quốc công trao đổi ánh mắt, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc – Nhi tử trước nay miệt thị nữ nhân giờ lại thực sự động tâm rồi?

“Nếu con đã thích, vậy định khi nào dẫn người ta về nhà? Nếu người ta không vui, cứ để nương tìm lý do, chỉ nhìn mặt một cái thôi cũng được rồi.” Ánh mắt lão Quốc công phu nhân ngập tràn mong đợi, chỉ hận không thể gặp luôn vị “thục nữ tao nhã, hiểu chuyện” kia.

Dung Sở suy nghĩ giây lát, nở nụ cười.

Hắn nâng cằm, thông thả nói, “Không cần. Có duyên thì sẽ gặp.”

Lời này coi như là hắn đã thừa nhận có người trong lòng. Lão Quốc công phu nhân còn muốn hỏi thêm, nhưng lại bị Dung Hằng kéo đi.

“Dung Sở, vì phu nhắc nhở con.” Dung Hằng nghiêm giọng, “Dung gia ta mấy đời hào quý, gia phong trong sạch bậc nhất Nam Tề, vậy nên không cần bộ đồ kẻ khác, cũng không cần đề ý cái gọi là môn đăng hộ đối, nhưng người muốn qua cửa Dung gia nhất định phải đầy đủ công, dung, ngôn, hạnh, hiếu kính với phụ mẫu. Nếu như không phải nữ tử như vậy, thì không xứng là nữ chủ nhân của phủ Tấn Quốc công. Tương lai, nếu nàng không hợp ý bọn ta, con cũng không thể làm càn.”

“Người sẽ vì nàng mà kinh vi thiên nhân*.” Dung Sở mỉm cười gật đầu, hạ thấp giọng nói, “Cực kỳ.”

Thực sự, tuyệt đối kinh.

(Kinh vi thiên nhân: vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ rằng chỉ có thần tiên mới có thể như thế.)

“Ta tin con một lần.” Dung Hằng liếc nhìn nhi tử, đỡ người phụ nhân, vừa đi vừa nói, “À, đúng rồi, có một nữ quan trong cung tới tìm con, đang đợi ở sảnh trước.” nói rồi quay sang phân phó quân gia, “Trông coi cẩn thận hai cửa, chuồng ngựa và kiệu thất, không cho phép thả bất kỳ con ngựa nào, xe kiệu đều không được tự tiện sử dụng, tất cả hộ vệ nếu không có lệnh của ta thì không được bước ra khỏi cửa...”

Dung Sở nhún mày – Lão gia, quân ngựa, quân kiệu, quân xe, nhưng người còn quên con trai có chân nha...

Hắn đỡ thất lưng, mỉm cười tiễn phụ phụ lão Quốc công. Hai người vừa rời khỏi, Dung Sở lập tức đứng thẳng, chỉ vào Lai Tiền, hỏi: “Đã xong chưa?”

“Bẩm chủ tử, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.” Lai Tiền khom người, “Bất cứ lúc nào người cũng có thể xuất phát.”

Dung Sở vuốt cằm, ừ một tiếng, sau đó lại cúi người, làm bộ làm tịch đi ra cửa. Hai thị nữ đi tới muốn đỡ, tay lại chỉ dám sờ hờ bên người hắn – ai cũng biết Quốc công không thích kẻ khác tùy tiện động vào người. Trước đây còn đỡ, hiện tại người càng ngày càng khó tính, lần trước một nữ nhân không biết sống chết chạy tới quấy nhiễu Quốc công, cuối cùng bị người ném ra ngoài chợ.

Dung Sở chậm rãi đi tới tiền sảnh. Người tới chỉ là một nữ quan trong cung, lấy địa vị lừng lẫy của phủ Quốc công, đương nhiên không cần quá đề ý, cho nên lão Quốc công mới bảo người nọ chờ ở sảnh trước, Dung Sở cũng không vội.

Đi tới gần sảnh trước, Dung Sở liếc mắt nhìn nữ quan kia, nàng ta hề không hề ngoan ngoãn ngồi uống trà chờ trong sảnh theo quy củ, mà bước tới hành lang ngắm cảnh.

Dung Sở giật mình.

Hắn vốn cho rằng người tới là Kiều Vũ Nhuận, còn đang nghĩ xem nàng ta về kinh từ khi nào, lúc này nhìn lại người kia – thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, rõ ràng khác xa vẻ cao gầy của Kiều Vũ Nhuận.

Lan can hành lang màu son, thềm đá khắc hoa, hồ sen quanh co khúc khuỷu. Lúc này là đầu hạ, nụ sen mới nhú, chỉ nhỏ bằng nắm tay.

Nữ quan kia đang dựa vào lan can, vươn tay chạm vào một nụ hoa gần nhất. Nàng khoác áo choàng nhưng tơ mỏng, đôi mi trùm đầu, chỉ để lộ một nửa đường nét khuôn mặt nhu hòa, da thịt trắng nõn, môi hồng cánh sen, đôi mắt to tròn trong vắt như nước, sáng chói tựa ánh mặt trời, lại bị hàng mi dài rậm che khuất.

Ngón tay nàng không tính là thon dài, ngược lại có chút mập mạp như trẻ nhỏ, thoát nhìn rất đáng yêu. Lúc ngón tay kia chạm tới nụ hoa, trên đó chợt có ánh sáng lóe lên, nhìn kỹ mới thấy ấy là một chiếc nhẫn kim cương cực lớn.

Dung Sở chợt dừng bước chân.

Hắn nhẹ nhàng phát tay.

Hai thị nữ, thêm cả quần gia, hộ vệ phía sau đồng loạt cúi đầu, lặng lẽ lui đi.

Sau khi người đã rời đi hết, Dung Sở vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng sắc mặt lại thay đổi từ lúc nào.

Gió hạ thổi bay vạt áo bào màu lục nhạt, trông hắn phong tư tiêu sái, như trắng như châu, ánh mắt lại rét lạnh tựa băng tuyết. Nữ tử đội mũ trùm đầu quay mặt lại, thấy hắn thì hơi tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó vẫy vẫy tay với hắn.

Động tác của nàng nhẹ nhàng mà cao quý, ngón tay mềm mại giống như đang chờ đợi một người đến nâng.

Dung Sở chậm rãi đi tới, nhịp bước ổn định, nhẹ tênh, hết như cái vẫy tay của người nọ. Cuối cùng, hắn dừng lại cách nàng ba bước.

Nữ tử từ đầu tới cuối không hề rời bỏ mũ trùm, gương mặt cười nói với hắn.

“Xem ra ngươi đã khỏe rồi.” Nàng nói, “Uổng công ta lo lắng mấy ngày nay, còn không nhìn được mà vội vàng chạy tới.”

Dung Sở nhìn nàng một lúc, sau đó mỉm cười, chậm rãi nói, “May mà ngài chạy tới như vậy, chứ nếu ngài bãi loan giá tới thăm bệnh, Dung gia phải mở rộng cửa giữa nghênh đón, khi đó Dung Sở ta không muốn chết cũng phải chết.”

“Ta sao nỡ làm thế.” Nàng cười.

“Nếu vậy, vì thần tạ ơn Thái hậu khai ân.” Dung Sở hơi cúi đầu, động tác rất có lễ.

Thái hậu Tông Chính Huệ cùng Quốc công Nam Tề, trong nháy mắt đã trao nhau nụ cười tràn ngập thâm ý.

Người khác nghe đoạn đối thoại này chắc chắn không hiểu bọn họ đang nói gì, bởi đây vốn là một quy củ xa xưa của Nam Tề. Hoàng đế Lệ Tông – hoàng đế đời thứ hai của Nam Tề – là người độc ác, cay nghiệt lẫn đa nghi. Hắn rất thích đi thăm bệnh đại thần, nhất là những đại thần mà hắn không vừa mắt, hắn lại càng muốn đi thăm. Sau khi thăm bệnh, hắn liền đi khắp nơi ai thân thân thể người ta suy bại, mắt thấy bệnh nặng không cách nào trị khỏi, quốc gia sắp mất đi trụ cột, trong lòng trầm vô cùng đau buồn. Hoàng đế đã báo trước cái chết như vậy, nào có ai dám đi ngược ý người? Cho nên, hết thấy những đại thần đáng chết hay không đáng chết, kết quả đều chỉ có một. Bởi vậy, có một đoạn thời gian, các thân tử trong triều thần hồn nát thần tính, gặp mặt nhau mở miệng liền hỏi: “Hôm nay người ‘bệnh nặng’ không?”

Thái hậu trẻ tuổi – Tông Chính Huệ – vẫn mỉm cười nhìn hắn, dường như không hề để ý chuyện hắn lạnh nhạt thời ơ.

Nàng dịu giọng nói, “Xung hô này miễn đi, lễ cũng miễn. Hôm nay cứ coi như ta chỉ là một nữ quan phụng mệnh Thái hậu tới thăm Quốc công mà thôi.”

“Một nữ quan.” Dung Sở cười mỉa mai, “Lại có can đảm tùy ý đi lại trong tiền sảnh của phủ Quốc công ta? Chuyện này thực kỳ lạ.”

“Phủ Tấn quốc công của người quả nhiên có bản lĩnh lớn.” Sóng mắt Tông Chính Huệ lưu động, “Từ lúc ai gia vào cửa đến giờ không hề có ai đến quấy rầy, nhưng Lý công công lại nói, bốn phía nơi này đều có người đang quan sát nhất cử nhất động của ai gia, chỉ là hắn không thể xác định được vị trí chính xác của bọn họ. Đến lão Lý còn không thể tìm ra, xem ra lời đồn hộ vệ của Dung gia người đứng đầu thiên hạ quả nhiên không sai.”

Cách đó không xa, Lý Thu Dung vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lại liếc về phía một hòn giả sơn.

“Thái hậu quá khen rồi.” Dung Sở cười khê, “Lý tổng quản là đệ nhất cao thủ trong cung, làm sao có thể không xác định được vị trí của người khác? Nếu Lý tổng quan không tìm được, vậy có nghĩa xung quanh đây thực sự không có ai.”

Lý Thu Dung vẫn coi như không nghe thấy, ánh mắt lại liếc xuống mặt nước.

“Ngươi nói không có, vậy tức là không có.” Tông Chính Huệ cười rộ lên, lúc nàng cười, thân mình hơi cong xuống, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp, hồn nhiên của thiếu nữ, hoàn toàn khác với phong thái đoan trang thường ngày, “Ngươi căng thẳng gì chứ? Ta cũng đâu có vì chuyện này mà kê biên tài sản của Dung phủ.”

“Nếu Thái hậu thực muốn vậy, vì thần nhất định mở rộng cửa lớn.” Dung Sở chia tay ra, “Vừa lúc để kiểm chứng sự thanh bạch của vi thần.”

“Ai... Xem người nói kìa, càng nói càng nghiêm túc, không thú vị gì cả.” Tông Chính Huệ khoát khoát tay, xoay người sang chỗ khác, ngắm nhìn hồ sen, “Hoa sen nhà người nờ đẹp quá, bởi ta ngắm một lát.”

Dung Sở thông dong đi tới đứng cạnh nàng, nhưng vẫn chừa ra khoảng cách ba bước chân, “Ta thấy... hoa sen này còn chưa nở!”

“Chưa nở mới là lúc nó đẹp nhất.” Giọng nói Tông Chính Huệ mơ mơ hồ hồ, có chút u ám, “Đây là thời khắc đẹp nhất của hoa, bởi ai cũng đang mong chờ nó nở rộ; nếu như nở rồi, thì chẳng qua chỉ nhận được vài câu tán thưởng, sau đó sẽ bị người ta bỏ đi không chút thương tiếc, nhanh chóng khô héo”

trong bình ngọc.”

“Nhưng đã là hoa thì luôn luôn mong đợi được quý nhân tán thưởng mà hái xuống, dùng bình vàng đèn ngọc nâng niu.” Nụ cười của Dung Sở thoát nhìn rất chân thành, “Bằng không, chỉ e hoa sẽ ai oán cả đời không người thương tiếc, không người ngắm nhìn, không người ngắt lấy, khiến nó chờ đợi trong cô đơn, nở tàn trên cành, cuối cùng là tàn hoa tiêu, hòa vào bùn đất.”

Không gian chợt trở nên yên tĩnh.

Tông Chính Huệ không vội thu tay về, nâng nụ hoa trên tay lên, bàn tay vô thức siết chặt, nụ sen này giờ được nâng nâng niu bỗng chốc nát vụn.

Dung Sở không nói gì, quay đầu nhìn hành lang trải dài trước mắt.

Hắn đang chờ nàng tức giận... Ừm, tốt nhất là phẩy tay áo bỏ đi luôn đi.

Một lát sau, Tông Chính Huệ quay đầu, cũng không giận dữ, ngược lại đẩy mắt long lanh ánh nước, đột nhiên nắm lấy tay áo hắn, run giọng nói, “A Sở...chàng đang oán trách ta sao...oán ta khi xưa tham mộ hư vinh sao...”

Dung Sở ngẩn ra, cúi đầu nhìn ống tay áo xanh nhạt đang bị bàn tay với năm móng sơn đỏ của Tông Chính Huệ nắm chặt.

Đáy lòng hắn chợt dâng lên cảm giác chán ghét.

Cảm giác chán ghét này vừa xuất hiện đã chạm phải môi lửa ẩn giấu trong lớp vỏ ung dung xưa nay của hắn. Dung Sở bỗng nhiên cười, giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng rạch một đường.

Một đoạn ống tay áo lập tức rơi xuống. Tông Chính Huệ siết chặt miếng vải kia, ngây ngẩn nhìn nó rơi trên đùi mình.

Về mặt Dung Sở ôn nhu.

“Thái hậu đã thích y phục của vi thần như vậy.” Hắn mỉm cười, “Vi thần nên cởi xuống dâng lên Thái hậu. Chỉ là làm vậy thật đại bất kính, vi thần không thể làm gì khác hơn là dâng lên người một đoạn ống tay áo, coi như tỏ rõ tâm ý.”

Tông Chính Huệ kinh ngạc nhìn đoạn ống tay áo kia, giống như còn chưa kịp định thần, không nghĩ tới Dung Sở lại to gan lớn mật như vậy.

Lý Thu Dung co rúm lại, chân tay lóng ngóng, tựa như đang rất muốn làm gì đó. Dung Sở liếc mắt nhìn lão, thân thể Lý Thu Dung lập tức cứng đờ, bất động.

Hắn đứng yên tại chỗ, duy trì tư thế nửa xoay người, không dám nhúc nhích dù chỉ một phân.

Ánh mắt Dung Sở dời qua chỗ khác, nở nụ cười nhạt, “Thái hậu, trời đã không còn sớm nữa.”

Hai chữ “Thái hậu” được hắn nhấn mạnh, là đang nhắc nhở thân phận của nàng. Tông Chính Huệ lại giống như không nghe thấy, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngược đầu lên.

Dưới hàng mi dài rậm của nàng ngân ngấn lệ, tia máu hằn lên trong đôi con ngươi. Nàng phất tay lên, nửa đoạn ống tay áo bay lên không trung.

Ngay sau đó, nàng chậm rãi mở năm ngón tay.

Một cơn gió thổi qua, thổi đi nửa đoạn ống tay áo màu lục nhạt. Gió thổi từ phía nàng sang bên Dung Sở, miếng vải kia theo gió ập tới, chuẩn bị đập lên mặt Dung Sở.

Dung Sở không hề nhúc nhích, khóe môi ẩn hiện ý cười. Ngay khi ống tay áo sắp sửa chạm vào người hắn, nó bỗng dung đổi hướng đi, đập lên một chiếc lá sen trong hồ, lay động như cánh bướm.

Từ đầu tới cuối, hai người đều không nhìn đến đoạn ống tay áo kia. Dung Sở giơ tay lên, xé rách nốt ống tay áo bên còn lại, để lộ cánh tay trắng ngần, càng tôn lên đáng vẻ hào sảng phong lưu, thanh quý, tiêu sái của hắn.

Nam nhân này, dù là giả trang thành ai, dù là làm ra động tác thế nào, cũng đều cực kỳ đẹp mắt.

Ánh mắt của Tông Chính Huệ lướt qua xương cổ tay tinh xảo như ngọc mài của hắn.

Trong ánh mắt ẩn chứa ngọn lửa mãnh liệt của nàng dường như hiện thêm một tầng ý tứ khác – căm giận, buồn bã, bất đắc dĩ, không cam lòng, không thể kiềm chế...

Nàng hít sâu một hơi, gương mặt nhìn hắn, “A Sở, chàng vẫn chưa trả lời ta. Bây giờ, chàng nhìn vào mắt ta! Nhìn ta mà trả lời!”

Dung Sở chậm rãi chuyển ánh mắt qua, nhìn nàng không chút tránh né.

Nữ tử này, cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn như vậy, sau dung nhan xinh đẹp dịu dàng chính là một tâm tư ương ngạnh cực đoan, gần như điên cuồng.

Nàng giống như một kẻ ca múa sau tấm màn sân khấu, giờ giờ khắc khắc đều luyện tập những động tác mà khó ai làm được, chỉ để chờ thời khắc ngọn đèn kia sáng lên, hết thấy những người chứng kiến đều phải ồ lên kinh ngạc.

Cho nên, nàng thích Kiều Vũ Nhuận, là bởi Kiều Vũ Nhuận cũng giống nàng. Cho dù không có khán giả, Kiều Vũ Nhuận cũng vẫn sẽ để ý đến từng cử chỉ, mỗi động tác đều giống như đang khiêu vũ, thời thời khắc khắc đều giống như đang đứng trước người trong cả thiên hạ.

Hai kẻ ca múa cô đơn, lúc nào mặc sức vui vẻ trên sân khấu của riêng mình.

Có điều, nàng điên cuồng, chẳng lẽ hẳn cũng phải giả điên theo?

Hắn mỉm cười như thường lệ, nói: “Vi thần, không rõ ý của Thái hậu.”

Tông Chính Huệ im lặng một hồi, vẻ mặt dần bình tĩnh lại, giọng nói thong dong như cũ, “Không đúng, chàng hiểu ý ta.”

“Thái hậu.” Hắn cười nhạt, “Không có bắt đầu, tự nhiên cũng không có kết thúc. Người là Hoàng thái hậu Nam Tề, vi thần là Tấn Quốc công Nam Tề. Ban đầu là vậy, bây giờ là vậy, tương lai cũng vẫn là vậy.”

Tông Chính Huệ không nói gì, hai tay nắm chặt lan can, nghiêng đầu nhìn hắn. Đào hoa vạn dặm, rực rỡ sáng ngời, nguyệt minh châu nhuận, trắc mạo phong lưu, một thân như ngọc, công tử vô song... Dù cho tất cả từ ngữ tốt đẹp trên thế gian dùng trên người hắn cũng chẳng phải nói quá, ngược lại còn giống như chưa đủ để miêu tả vẻ đẹp của nam nhân này. Hết thấy thiếu nữ trên thế gian khi đứng trước mặt hắn đều không khỏi động tâm, không khỏi hồi hộp đón đợi, mà nàng ngày niền thiếu... cũng chẳng phải ngoại lệ.

“Người có biết ai gia đang nghĩ gì không?” Rất lâu sau, nàng bỗng đổi giọng nói, sống lưng thẳng tắp trở lại, “Lúc trước ai gia nói, ai gia không nỡ dùng thân phận thật tới thăm bệnh người. Nhưng nếu có ngày nào đó ai gia không vui, e rằng sẽ thực sự bãi loan giá tới, cho nên, người ngàn vạn lần đừng tùy tiện để bản thân lâm bệnh.”

“Thái hậu muốn tới, ai có thể ngăn?” Dung Sở vẫn bày ra dáng vẻ tùy ý, giống như không hề nghe ra sát ý tràn ngập bên trong câu nói kia, “Trên đời này sao có người không thể ngã bệnh. Nếu như Thái hậu muốn vi thần sinh bệnh, vi thần cũng không thể không sinh, làm vậy có khác nào kháng chỉ? Vi thần không dám khiến Thái hậu không vui.”

“Phải vậy không?” Tông Chính Huệ cười rộ lên, “Ai cũng nói Tấn Quốc công ăn nói khéo léo, trong một cuộc chiến trước đây từng mắng chết đại quân sư của Ngũ Việt, hôm nay coi như ai gia đã được lĩnh giáo bản lĩnh đổi trắng thay đen của người. Người thật sự không dám để ai gia không vui sao? Vì sao ai gia lại cảm thấy, lúc nào người cũng cố gắng làm ai gia không vui nhỉ?”

“Ah?” Dung Sở cười nói, “Vi thần sợ hãi.”

“Nghe nói...” Tông Chính Huệ thuận tay hái một đoá từ đằng leo bám vào lan can, “Người không hài lòng với người ta cứ đến hầu hạ, lại còn sau người truyền lời đến ai gia, nói người không vui về.”

“Thái hậu gánh trên vai bao trọng trách, vậy mà còn tận tình quan tâm đến vi thần như vậy, vi thần thực sự cảm động đến rớt nước mắt. Thân là thần tử của quốc gia, vi thần ngàn vạn lần không thể để Thái hậu phân tâm vì những chuyện nhỏ như vậy, làm lỡ đại sự trong triều. Vi thần nói không vui, là không vui vì thiên hạ, không vui vì triều chính, không vui vì sợ Thái hậu vất vả quá độ mà tổn thương đến phượng thể, chứ nào phải không vui vì Thái hậu.”

“Mấy cái lý do này của người thật khiến ai gia nghe mà choáng váng đầu óc.” Tông Chính Huệ ngậm lấy cánh hoa từ đằng, sóng mắt yêu kiều nhìn hắn, “Người không vui, ngay cả người của ta cũng dám đánh. Nếu như người lại không vui lần nữa, có phải ngay cả ta cũng phải chết hay không? Sau đó lại không vui lần nữa, phải chăng ngay cả bệ hạ cũng phải làm thịt?”

“Lời này của Thái hậu, vi thần không dám nghe.” Dung Sở nói, giọng điệu nghiêm nghị, “Vương công công quá mức kiêu ngạo, không nhìn lễ pháp, xúc phạm cung quy, vì vậy vi thần mới thay Thái hậu dạy dỗ hắn. Thái hậu sao có thể đặt kẻ hèn mọn như vậy ngang hàng với người và bệ hạ?”

“A? Là người đánh hắn? Tại sao ai gia nghe nói là do người khác làm?”

“Hôm nay Thái hậu thật là kỳ quái.” Dung Sở vịn lan can, cười dài nhìn nàng, “Không phải vừa rồi người mới nói là do vi thần đánh sao?”

Tông Chính Huệ không nói gì, miết đoá từ đằng vào lan can, cánh hoa bị bóp nát, để lại một vệt tím đậm trên lan can, giống hệt vết máu để lâu.

“Dung Sở.” Nàng giống như không nhận được nữa, giọng nói rớt cuộc trở nên nghiêm nghị, “Nhiều năm như vậy, chẳng bao giờ thấy người che chở một người như thế... Nói đi, ả là ai?”

Không gian lại trở nên yên ắng, đương khi Tông Chính Huệ cho rằng Dung Sở muốn phủ nhận thì hắn lại chậm rãi mở miệng, “Không phải người biết rồi sao?”

“Thái Sứ Lan.” Thời điểm Tông Chính Huệ nhắc tới cái tên này, vẻ mặt nàng không vui không giận, hờ hững như đang nhắc tới một con giun con dế, “Dám dẫm thương lão Vương, còn dám dọa đâm hắn. Ấy tưởng có người làm chỗ dựa, ai gia liền không dám động đến hay sao?”

“Dám, đương nhiên dám.” Dung Sở cười, “Thái hậu nương nương chỉ cần hạ một ý chỉ, nàng có mười vạn cái đầu cũng không thoát nổi.”

“Người cảm thấy ai gia không có khả năng hạ chi đề đối phó với một nữ nhân đề tiện hay sao?” Tông Chính Huệ lạnh lùng nói, “Việc ai gia thật sự muốn làm thì không ai có thể ngăn cản. Ai gia bất năng chết, năng dám không chết hay sao?”

“Thái hậu nói phải.” Dung Sở gật đầu, sau đó bỗng đổi chủ đề, “Bệ hạ gần đây khỏe chứ?”

Tông Chính Huệ nghiêng mặt đi, ánh mặt trời phủ lên hàng mi nàng, “Khỏe.”

“Cũng ăn ngon, ngủ ngon? Bệnh lui dần? Bệ hạ cho tới giờ vẫn chưa vào triều, vì thân thật sự vô cùng lo lắng. Vì thân nghe nói không lâu trước đó Thái hậu cho người truyền bà vú đầu tiên tiến cung, sau đó không lâu người này lại phạm sai lầm nên bị trục xuất, bây giờ đã có bà vú mới rồi chứ?”

“Bệ hạ cũng không còn nhỏ nữa, không cần bà vú đến hầu hạ.” Tông Chính Huệ buông giọng hờ hững, “Hơn nữa, bà vú kia vừa vào cung, bệ hạ liền sinh bệnh, đó chẳng phải điềm lành.” Nói tới đây, nàng bỗng nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện, “Nghe Vũ Nhuận nói, trước đó người ở doanh Nhị Ngũ, bên người nữ nhân kia của người cũng có một đứa nhỏ. Chẳng hay từ khi nào người lại có hứng với cô nhi quả phụ rồi?”

“Tiểu hài tử ngây thơ luôn khiến người ta yêu mến.” Dung Sở cười nói, “Giống như bệ hạ. Dù rằng vì thân không dám nói thương yêu bệ hạ, nhưng trong lòng vì thân trước giờ vẫn luôn luôn có ý này.”

Trọng tâm câu chuyện lại quay về trên người hoàng đế. Tông Chính Huệ dường như không muốn nói tiếp chủ đề này, nàng dừng một chút, cười lạnh nói: “Chỉ sợ người người người yêu mến không phải đứa bé kia, mà là nương của nó!”

“Hết thấy mẫu thân yếu đuối trong thiên hạ cũng đều khiến người ta yêu mến.” Dung Sở nói, giọng điệu thản nhiên, “Giống như Thái hậu. Sau khi tiên đế băng hà, người mang long thai, vậy mà vẫn tự lực chống đỡ giang sơn Nam Tề, khiến cho vì thân vô cùng bội phục.”

Dung Sở nhấn mạnh sáu chữ “người mang long thai”, cùng “tự lực”.

Tông Chính Huệ vẫn nghiêng mặt, né tránh ánh mắt hân. Nghe tới đây thì sắc mặt hơi trắng nhợt, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục về bình thường.

“Quốc công.” Nàng đột nhiên đổi cách xưng hô, “Ai gia vốn cho rằng, người với ai gia... nên là một lòng.”

“Vì thân đâu dám hai lòng với Nam Tề, với Thái hậu.” Dung Sở mỉm cười khom lưng.

“Bệnh của bệ hạ đã khỏi được phân nửa, chỉ là vẫn chưa thể gặp gió. Vì thân thể của người, tốt nhất vẫn nên tĩnh dưỡng thêm chút nữa. Nhưng mà tam công và chư vị đại thần không thấy bệ hạ trong nhiều ngày, đương nhiên suy đoán lung tung, còn nói bệ hạ không ở trong cung. Thật là một đám già hồ ngôn loạn ngữ.” Tông Chính Huệ nhìn Dung Sở, như cười như không. “Không phải gần đây Quốc công đã gặp bệ hạ rồi sao? Lần sau gặp tam công, người nhất định phải thay ai gia làm sáng tỏ chuyện này. Bệ hạ không ở trong cung, lẽ nào là ai gia giấu người đi hay sao?”

Dung Sở nhìn thẳng vào mắt nàng. Nàng đang cười, mà nụ cười của quý nhân, xưa nay vẫn ẩn giấu nhiều tầng hàm nghĩa.

Câu “Không phải gần đây Quốc công đã gặp bệ hạ rồi sao?” của nàng, rốt cuộc là đang ám chỉ hân nên vì nàng mà làm rõ mọi chuyện với tam công, hay là đang cảnh báo hân?

Đến cùng, nàng biết được bao nhiêu?

Nếu như nàng biết, sao lại dễ dàng tha thứ như vậy? Nếu như nàng không biết, tại sao lại không hề vội vàng?

Trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, nhưng về mặt hân lại ung dung như thường, “Bệ hạ đương nhiên vẫn khỏe mạnh ở trong cung. Mấy ngày trước vì thân còn trông thấy bệ hạ, ước chừng chẳng mấy nữa là có thể xử lý việc trong triều rồi. Tam công chẳng qua là vì quan tâm bệ hạ nên mới như vậy mà thôi. Chờ vì thân nói rõ mọi chuyện, họ chắc chắn sẽ an tâm trở lại.”

“Quốc công đúng là người hiểu chuyện.” Tông Chính Huệ cười nhạt, “Ai gia cũng không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên hiểu.”

Dung Sở mỉm cười, không nói gì nữa.

“Không còn sớm nữa, ta đi đây.” Tông Chính Huệ xoay người, Lý Thu Dung lập tức ra hiệu cho hai thái giám đứng phía xa xa chạy lên đỡ nàng.

“Cung tiễn thái hậu.” Dung Sở ở sau lưng nàng, không chút thành kính khom người.

Tông Chính Huệ bước đi hai bước, bỗng nhiên quay đầu, chỉ tay về phía hân, “Trông coi tiểu nương tử của người cho tốt, ai gia không biết đến khi nào sẽ muốn gặp nàng đâu.”

Chiếc nhẫn kim cương trên tay nàng lóe sáng, giống hệt con mắt đờ đờ sát khí của măng xà.

“Nếu Thái hậu đã nói vậy.” Dung Sở mỉm cười, “Vì thân đương nhiên phải bảo vệ nàng cho tốt.”

Ngón tay Tông Chính Huệ bất động ở giữa không trung, giống như đang cười, nhưng tiếng cười vô cùng lạnh lẽo, “Nghe khẩu khí của Quốc công, dường như người thật sự rất yêu quý nàng. Ai gia thật không biết cô nương này là giai nhân tuyệt thế bậc nào, không biết nàng ấy xinh đẹp vô biên đến đâu mà có thể khiến cho Quốc công vì nàng mà khuyên gia khuyên tộc, khuyên luôn vinh hoa phú quý?”

“Đâu chỉ có thế.” Dung Sở lập tức tiếp lời, “Vi thần còn có thể vì nàng mà khuyh thành, khuyh quốc, khuyh thiên hạ.”

Không gian lặng ngắt như tờ.

Ngón tay của Tông Chính Huệ vẫn lơ lửng giữa không trung.

Không phải là nàng không muốn bỏ xuống, mà là không biết làm sao để bỏ xuống.

Một lát sau, nàng nhướn mi, hàng mày nhíu lên, gương mặt nữ tử dịu dàng xinh đẹp bỗng sản sinh sát khí vô hạn.

Bàn tay của Lý Thu Dung chậm rãi thò ra khỏi ống tay áo, gân xanh cũng nổi lên.

Nụ cười của Dung Sở vẫn trước sau không đổi. Hắn nghiêng người dựa vào lan can. Đối mặt với hai người đang giương cung bạt kiếm kia, Dung Sở lại bày ra dáng vẻ mặt mũi buồn ngủ.

Bốn phía rơi vào trầm lặng, một âm thanh rất nhỏ không biết vọng đến từ đâu, tựa như tiếng hít thở, tựa như tiếng gió lùa, hay chẳng là tiếng gót giày ai đó nhẹ nhàng ma sát với mặt đất đầy bụi.

Thân thể Lý Thu Dung bỗng nhiên run rẩy, hắn chạy tới chắn trước người Tông Chính Huệ.

Trong hồ sen, một nụ hoa sen vừa mới hé nở bỗng *bôm* một tiếng rơi vào trong nước.

Âm thanh này lập tức phá vỡ sự im lặng, tất cả mọi người như đồng loạt sống lại trong nháy mắt. Lý Thu Dung không khống chế được thở dài một hơi, vội vàng đưa Tông Chính Huệ đang vịn chặt tay mình rời đi.

Dung Sở cười dài nhìn bóng hai người khuất dạng. Tông Chính Huệ vừa rẽ ngoặt, hắn liền phát ống tay áo một cái, xoay người sang hướng khác.

Lúc hắn xoay người, ý cười trong mắt đã lạnh lẽo như băng.

Tông Chính Huệ được Lý Thu Dung vội vã đỡ ra khỏi phủ Quốc công. Mãn xe vừa được vén lên, vẻ kinh hoàng nơi đáy mắt nàng mới nhạt đi vài phần.

“Lão Lý.” Nàng bỗng tóm lấy đầu vai Lý Thu Dung, ngón tay như muốn ghim vào da thịt hắn, “Vừa rồi... vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vừa rồi... người thua sao?”

Lý Thu Dung cười khô, thoáng nghiêng người, để lộ nửa lưng cho nàng xem.

Sau lưng hắn, thẳng với vị trí trái tim, một mảng y phục chuyền đậm, mồ hôi thấm đẫm, nhưng thứ khiến người ta khiếp sợ là trên lưng hắn chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một vết rạch dài đến nửa thước, chiều sâu... vừa lúc xé rách ba lớp xiêm y của lão Lý, nhưng không hề làm tổn thương đến da thịt.

“Dung Sở làm?” Giọng nói của Tông Chính Huệ đã thay đổi.

Lý Thu Dung lắc đầu, hắn cũng không chắc chắn. Chính là bởi vì không chắc chắn, nên hắn càng cảm thấy sợ hãi.

“Người nói cho ta biết, người nói cho ta biết...” Tông Chính Huệ run rẩy một lát, sau đó đột nhiên lắc vai hắn, “Vừa rồi chàng muốn giết ta... chàng thực sự muốn... giết ta!”

Lý Thu Dung ngửa đầu nhìn nàng.

Giờ khắc này, trong ánh mắt của tên thái giám già nua ngập tràn vẻ thương tiếc cùng bất đắc dĩ.

“Nô tài nghĩ... đúng là như vậy.” Một lúc lâu sau, hắn mới nói.

Bàn tay của Tông Chính Huệ cứng đờ trên vai hắn, sau một khoảng thời gian thật lâu, nàng mới thất thần buông xuống, lập tức bước vào trong xe, buông rèm.

Lý Thu Dung khoát khoát tay với phu xe, sau đó cũng tự chui vào trong.

Trong buồng xe tối đen, Tông Chính Huệ vẫn ngồi im không nhúc nhích, hắt hàm, hai tay đặt trên đầu gối, trông qua hết như một bức tượng gỗ. Lý Thu Dung vén rèm, nàng mới giật mình ngước mắt nhìn lên.

Ánh chiều mờ nhạt chiếu vào, soi rõ dòng lệ trên mặt nàng.

Lý Thu Dung yên lặng cúi đầu.

“Người nghe thấy không...” Trong buồng xe kín bưng, giọng nói của Tông Chính Huệ xơ xác tiêu điều, “Chàng dám nói với ta như vậy, chàng dám vì một nữ nhân mà nói với ta như vậy, chàng dám vì ả mà uy hiếp ta, chàng dám nói... vì ả, chàng không tiếc diệt cả Nam Tề.”

Nàng nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Bắc Nghiêm.

“Ta muốn biết ngươi là ai!”

“Thái! Sừ! Lan!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Trong Lòng Có Người

Editor: Imelda Phạm

Trong phủ Tấn Quốc công, vẻ tươi cười trên mặt Dung Sở đã hoàn toàn biến mất, tuy không có sự phẫn nộ, căm hận của Tông Chính Huệ, nhưng chẳng tránh khỏi xơ xác tiêu điều.

Phía sau vang lên tiếng bước chân không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, mỗi bước đều ổn định, vững vàng khiến cho lòng người nghe cũng yên định hơn.

“Chu Thất.” Dung Sở thờ dài một tiếng, “Để mọi người rút đi!”

“Vâng.”

Dung Sở xoay người nhìn một trong những thân tín của mình – Đại thủ lĩnh tiềm vệ của Long Hồn vệ.

Thủ lĩnh hộ vệ thân tín của hắn đều lấy số năm vào phủ để đặt tên. Chu Thất đã ở cạnh hắn bảy năm.

Cho đến giờ, người ở cạnh hắn lâu nhất là Triệu Thập Tam, hiện đang dẫn người bảo hộ Thái Sừ Lan và Cảnh Thái Lam.

Mặt của Chu Thất rất giống với họ của hắn, cằm dài, mũi thẳng nởm vuông (chữ Chu:周), thân người cũng giống tướng mạo, thoát nhìn rất có nề nếp.

Chu Thất là thủ hạ duy nhất của hắn từng vào phía Nam, học qua kỹ năng ẩn sát của cao thủ Nhật Tang quốc. Vừa rồi, vết đao khiến cho Lý Thu Dung và Tông Chính Huệ sợ đến mức phải bỏ chạy chính là tuyệt kỹ Ảnh đao của hắn.

Dung Sở biếng nhác dựa vào lan can. Một phen giao phong vừa rồi với Tông Chính Huệ, có thể nói, dưới nụ cười nhàn nhạt chính là gió phong mưa kiếm phủ đầy sát cơ, so với cuộc đàm phán giữa các quốc gia còn hao tổn sức lực hơn.

Hai người thăm dò, cảnh cáo, uy hiếp, kiểm chế lẫn nhau. Cuối cùng, bởi vì võ lực không đủ, Tông Chính Huệ chỉ có thể chật vật rời đi.

Nhưng thực tế, hắn và nàng không phân thắng bại.

Hoặc có lẽ là hai người kiểm chế lẫn nhau theo như nhu cầu mỗi bên.

Nàng tạm thời buông tha Thái Sừ Lan, hắn tiếp tục giúp nàng lấp liếm.

Đương nhiên, nếu không phải hắn thể hiện quyết tâm dùng sức mạnh bảo vệ Thái Sừ Lan, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng chấp nhận như thế mà sẽ mím cười giết chết Thái Sừ Lan, sau đó hỏi hắn, cái xác này có phải là đẹp hơn nữ nhân kia khi còn sống hay không.

Dung Sở trầm tư trong giây lát, sau đó vẫy vẫy tay với Chu Thất.

“Đi thôi.”

Chu Thất lập tức đuổi theo.

Không lâu sau đó, cửa sau phủ Tấn Quốc công được mở rộng, mấy người cười khoái mã phi ra.

“Chu Thất.” Dung Sở dẫn đầu đám người, không chút do dự nói, “Mặc kệ ngươi dùng cách gì, nhất định phải xử lý xong mấy kẻ do thám từ trong cung kia cho ta.”

“Vâng.”

Đang lúc hoàng hôn, cửa thành đã đóng, Dung Sở một đường phi ngựa trên đường lớn, hộ vệ của hắn đi trước xua tan đoàn người, mỗi roi quất ra đều vô cùng thành thạo, không mấy may tổn thương người nào mà vẫn dọn được đường.

Bách tính thấy đội ngũ bùng bùng khí thế phóng ngựa qua thi đầu tự giác tránh ra. Đúng lúc này, một kỵ sĩ từ ngoài thành vọt vào, tốc độ như gió lốc, không ngừng hét lớn: “Nhường đường! Nhường đường!”

Trên bả vai hần, ba lá cờ nhỏ màu vàng tung bay trong gió.

Người khác còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhao nhao chạy trốn, chỉ có Dung Sở từ đầu tới cuối không thèm để ý, đột nhiên cướp lấy lá cờ.

Hai con ngựa lướt qua nhau, hần bỗng nhiên vươn tay, bắt lấy bả vai kỵ sĩ kia.

Người nọ cả kinh, không kịp ghìm cương ngựa, tuấn mã vẫn điên cuồng lao về phía trước. Bàn tay Dung Sở cứng ngắc trên vai hần, tuấn mã hí dài một tiếng, cất vó lên, không ngừng quẩy đạp giữa không trung.

Dung Sở yên lặng vung tay lên, đám hộ vệ lập tức đi lên, dắt con ngựa kia đi, tới một cái ngõ tối vắng vẻ không xa cổng thành mới dừng lại.

Người nọ kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra, lạc giọng kêu to, “Người muốn làm gì? Ta là người tử Tể tướng phủ của hành tỉnh Tây Lăng tới đưa tin! Ngăn cản người đưa tin quân vụ là tội mất đầu!”

Tất cả mọi người đều im lặng. Phía đầu ngõ, Dung Sở chậm chạp bước tới, ánh mắt quét qua người hần một lượt, sau đó đột nhiên chớp lấy thắt lưng người nọ.

Người nọ càng kinh ngạc, vội vàng cản lại, “Buông ra! Buông ra! Người không liên quan không được chạm vào người ta...”

Dung Sở không quan tâm đến lý lẽ của hần, dùng một tay gạt hần ra, tay kia linh hoạt tháo đai lưng người nọ, rút một phong thư ra. Loại giấy nhám màu vàng nhạt này chính là giấy chuyên dùng để truyền đạt quân tình của Nam Tề.

“Đồ điên nhà người! Dám ngang nhiên chặn người đưa tin khẩn của quân đội ngay trên đường lớn!” Kỵ sĩ kia bị Dung Sở ngó lơ, cả kinh cứng họng. Lúc này thấy Dung Sở thật sự lấy thư ra, ngược lại nở nụ cười, “Đây là quân tình của quốc gia, không phải lệnh giả đặc biệt thì không được phép xem. Để ta xem người còn dám...”

Xoẹt, Dung Sở không nói hai lời, lập tức xé phong thư.

Kỵ sĩ đưa thư kia suýt nữa tự cắn đứt lưỡi mình.

Dung Sở vội vã lướt mắt một lượt, sắc mặt chợt trở nên lạnh lẽo.

“Quả nhiên!” Hần nói, quay đầu hỏi người đưa tin “Tể tướng hành tỉnh Tây Lăng đã phái người tới Bắc Nghiêm chưa?”

Người đưa tin trợn mắt nhìn hần – Tiểu tử này không biết tự ý xem quân báo là tội chết hay sao?

“Tại sao ta phải nói cho người biết?” Hần ngạo mạn đáp lại.

Dung Sở liếc mắt nhìn hần, giơ tay lên, quẹt một cái, một cây đuốt lửa sáng lên.

“Đừng!” Người đưa tin thét lên chói tai, mồ hôi tuôn lỗ chần, “Ta khai! Chưa phái!”

“Vì sao?”

“Theo lệ, tể tướng quân Thiên Kỳ quản lý quân tình cả vùng Tây Bắc, cho nên tất cả mọi chuyện đều phải hỏi qua ý quân Thiên Kỳ mới có thể quyết định có xuất binh hay không.”

“Quân Thiên Kỳ có xuất binh không?”

“Đường như... còn chưa có.”

“Thượng phủ binh thì sao?”

“Đường như... cũng chưa có.”

Về mặt Dung Sở vẫn bình thản như cũ, nhưng người đưa tin lại cảm thấy không khí đột ngột lạnh xuống, khiến hần không khỏi rung mình một cái.

“Tể tướng hành tỉnh Tây Lăng có quyền quân chế với Phủ binh. Bắc Nghiêm bị vây, Tể tướng có quyền lệnh cho Thượng phủ binh xuất binh, vì sao không lập tức làm mà lại muốn vượt ngàn dặm xa xôi thượng kinh xin chỉ thị?”

“Tiểu... tiểu nhân không biết...” Trải qua màn đối đáp vừa rồi, giọng nói của người đưa tin ngày càng trở nên cung kính. Phần nọ đi qua, lúc này hần mơ hồ cảm giác được, người trước mắt tuy tuổi còn trẻ, nhưng khí chất phi phàm, ấy chính là khí chất mà chỉ những người quyền cao chức trọng mới có. Huống hồ, người trước mắt còn vô cùng hiểu biết việc quân.

Ánh mắt sắc bén của Dung Sở xẹt qua người hần, trong lòng biết rõ một tên lính quen không thể biết được nhiều chuyện. Hần chỉ lướt mắt qua bức thư

một lượt, nhưng nội dung thư đã nắm rõ, “Phủ doãn Trương Thu nỗ lực kháng địch, lấy thân tuấn thành. Phó điển sử Bắc Nghiêm – Thái Sử Lan – cầu viện bên ngoài.”

Hàng chữ này vừa xẹt qua trong đầu, hần lập tức vẩy tay với Chu Thất.

“Sửa lại đoạn này.” Hần nói, “Xóa chuyện Trương Thu lấy thân tuấn thành, xóa tên của Thái Sử Lan đi.”

Chu Thất gật đầu, cầm phong thư qua một bên, giao cho một tên hộ vệ. Không bao lâu sau, hần trở lại, trong tay là một phong thư vẹn nguyên như ban đầu.

“Đưa cho quân bộ đi!” Dung Sở cười dãi vổ vổ mặt người đưa tin, “Nếu muốn chết, cứ việc nói cho bọn hần biết tin đã bị sửa.”

Hần mỉm cười vung tay lên, dẫn hộ vệ rời khỏi ngõ nhỏ. Đội tuần mã hí vang, sau đó người ngựa lập tức vọt đi, tốc độ nhanh gấp mấy lần trước đó. Người đưa tin tần ngần nhìn phong thư, lại nhìn ánh chiều tà rọi xuống đầu hẻm, chợt cảm thấy chuyện vừa xảy ra phảng phất như một cơn ác mộng.

...

Một lúc lâu sau, Thượng thư bộ Binh Tĩnh Môn Hạ cầu kiến Thái hậu tại điện Cảnh Dương.

Thượng thư bộ Binh cầm quân báo, bình tĩnh đứng chờ ngoài điện. Cửa sổ điện Cảnh Dương đóng chặt, đám thái giám đứng trang nghiêm phía bên ngoài, mặt không biểu lộ gì. Phía trong cánh cửa đóng chặt dường như có tiếng cười thật thấp truyền đến, có lúc là giọng nam, khi lại là giọng nữ.

Thượng thư bộ Binh nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt trước mặt, cho rằng mình nghe nhầm.

Ước chừng nửa canh giờ qua đi, bên trong vọng ra một tiếng: “Tuyên.”

Thượng thư bộ Binh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm đi vào. Trong tầm mắt của hần là góc áo bào màu vàng đen thêu đoàn phượng của Thái hậu, bên cạnh còn có một đôi giày màu đen có thêu Ly vân màu vàng đỏ.

Thượng thư bộ Binh lại cúi đầu thấp hơn.

Thì ra Khang Vương điện hạ đang ở trong này.

Giọng nói của Hoàng thái hậu nhàn nhạt. Theo kinh nghiệm lâu năm trên chôn quan trường, Thượng thư bộ Binh hiểu rằng lúc này, tâm trạng của người không tốt lắm.

Thời điểm Thượng thư dâng quân báo lên, hần cố ý liếc mắt nhìn qua Thái hậu và Khang Vương, phát hiện vẻ mặt hai người đều rất nghiêm túc. Hai mắt Thái hậu còn hơi sưng lên, giống như vừa mới khóc? Về mặt Khang Vương lại vô cùng hồ hững, hai ngón tay vô thức miết cằm.

Nhớ tới tiếng cười vừa rồi mình nghe thấy, Thượng thư bộ Binh lại một lần nữa cho rằng bản thân nghe nhầm.

“Tây Phiên bỗng nhiên vòng qua đại doanh của quân Thiên Kỳ và Thượng phủ binh, vây thành Bắc Nghiêm? Quân Thiên Kỳ lấy lý do chiến tuyến phía Nam e rằng sắp xảy ra chiến sự quy mô lớn, không muốn xuất binh. Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng xin chỉ phái Thượng Phủ binh tới chi viện, nghĩ cách cứu Bắc Nghiêm.”

Tông Chính Huệ đọc được phân nửa, hàng mày đã dựng thẳng lên, lạnh lùng ném quân báo xuống.

“Đại doanh quân Thiên Kỳ cùng Thượng phủ binh rốt cuộc đang chơi trò gì? Hai đại doanh ba mươi vạn binh sĩ lại để Tây Phiên qua mặt, bao vây Bắc Nghiêm?”

Thượng thư bộ Binh cúi rạp người trên đất, thở cũng không dám thở mạnh.

Thanh âm của Tông Chính Huệ ngày một lạnh đi.

“Mấy năm nay, quân Thiên Kỳ đúng là ngày càng kiêu ngạo!” Trong mắt nàng lóe lên u quang, “Nơi đóng quân có hơn hai trăm ngàn người, dù cho Lan Sơn có quân Tây Phiên lui tới, nghi ngờ sẽ xảy ra chiến tranh quy mô lớn, không thể xuất động chủ doanh, nhưng Bắc Nghiêm bị vây là chuyện lớn cỡ nào, lại nói, quân đội vây thành cũng không quá đông, vì sao quân Thiên Kỳ lại không thể điều một bộ phận quân lực đi cứu viện? Gắn trong gang tấc, trọng thành bị vây, bọn họ là ngoại quân duy nhất ở vùng Tây Bắc có thể tự động điều quân, vậy mà lại trơ mắt đứng nhìn quân địch chiếm thành?”

“Thái hậu bớt giận.” Khang Vương từ đầu tới cuối một mực yên lặng lắng nghe, lúc này ánh mắt lóe sáng, sau đó cười hòa giải, “Kỳ gia trú quân tại Tây Bắc đã lâu, trong tay nắm giữ quân quyền, quyền cao chức trọng. Có lẽ bởi nguyên nhân này mà bọn họ mới đặc biệt cẩn thận, đây cũng thể hiện sự trung thành của họ với triều đình, với Thái hậu.”

Tông Chính Huệ giật mình. Nàng hiểu ý của Khang Vương, Kỳ gia tay nắm quân quyền, lại không chuyên quyền, hành sự cẩn thận, điều này nói rõ bọn họ không có ý đồ xấu, là chuyện tốt khiến đế vương an tâm.

Sắc mặt nàng dần bình tĩnh trở lại. Khang Vương vuốt râu, thông dong nở nụ cười, bàn tay lơ đãng đặt sau lưng ghế của nàng.

Thượng thư bộ Binh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Khang Vương – ai không biết người và Kỳ gia có quan hệ mật thiết? Hàng năm hai nhà các người tin thư qua lại cũng đủ chất đầy hồ xi.

Đương nhiên, lời này hẳn đâu dám nói ra. Khang Vương là ấu đệ của tiên đế, mà sau khi tiên đế băng hà, đến nay vẫn là thân vương duy nhất sống sót của đương triều. Không nói đến cái khác, chỉ riêng chuyện hắn có thể sống tốt đến bây giờ cũng là một chuyện lạ rồi. Sau khi tiên đế băng hà, các thân vương khác cũng liên tiếp mất mạng, chỉ riêng hắn là bình yên vô sự, còn rất được Thái hậu tin tưởng, trọng dụng. Có thể nói, bây giờ quyền thế của Khang Vương trong triều rất mạnh, cửa nhà mỗi tháng đều phải thay một lần, thay xong lại bị người đến biếu xén đập đổ. Với quyền thế hiện tại, cho dù là tam công đương triều cũng không dám đắc tội với Khang Vương, chứ nói gì đến một Thượng thư nhỏ bé như hắn.

“Nói vậy, thái độ của Kỳ gia cũng ảnh hưởng tới Thượng phủ binh. Kỳ gia dốc toàn lực đối phó với quân Tây Phiên ở Lan Sơn, Thượng phủ binh đương nhiên phải cố thủ đại doanh, giúp quân Thiên Kỳ bảo vệ hậu phương. Đây là chức trách hàng đầu của Thượng phủ binh. Khó trách bọn họ không chịu xuất binh cứu viện. Tổng đốc Tây Lăng có lẽ cũng chính bởi nguyên nhân này mới thượng thư lên bộ Binh. Có điều, Bắc Nghiêm là một trong sáu cửa ngõ hướng nội của vùng Tây Bắc, vậy nên nhất định phải cứu.” Tông Chính Huệ trầm tư, “Bắc Nghiêm bị vây đã bao lâu rồi?”

“Bẩm Thái hậu, đã hai ngày trôi qua.” Thượng thư bộ Binh nói, “Thành Bắc Nghiêm phải người truyền tin đúng lúc. Sau khi nhận được tin, Tổng đốc lập tức dùng khoái mã ngày đêm vượt tám trăm dặm tới kinh thành, không dám chậm trễ dù chỉ một khắc.”

“Tốt.” Tông Chính Huệ vui mừng gật đầu, “Lập tức sai người ban thưởng binh phủ, lệnh cho Thượng phủ binh xuất binh giúp Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng giải quyết chuyện này.” suy nghĩ một lát lại nói, “Truyền lệnh đến Tổng soái quân Thiên Kỳ – Kỳ Vô Cửu, nếu như tình hình quân đội Bắc Nghiêm quá cấp bách, nhất định phải phái người đi cứu, không được cố thủ trong doanh.”

“Vâng.”

“Nếu như có Dung Sở ở đây thì tốt rồi.” Tông Chính Huệ bỗng nói nhỏ, “Hắn chắc chắn biết quân Tây Phiên tấn công Lan Sơn là thật hay giả. Nếu như xác định có bấy, ai gia có thể trực tiếp hạ lệnh cho quân Thiên Kỳ xuất binh...”

Phía sau nàng, Khang Vương bỗng nhiên lạnh lùng hừ một tiếng.

Thanh âm rất thấp, Thượng thư bộ Binh cũng không nghe thấy, Tông Chính Huệ lại khẽ nhướn mày, hơi xoay người, liếc mắt nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng mang vẻ oán trách, lại nhàn nhạt phong tình.

Khang Vương cười gượng.

Thượng thư bộ Binh lòng nóng như lửa đốt, vội vã đi an bài, không để ý đến vẻ mặt hai người. Ngay khi hắn đang định lui xuống, Tông Chính Huệ lại giống như bỗng dưng nhớ ra chuyện gì, nói: “Phủ doãn Bắc Nghiêm là Trương Thu có đúng không? Lại nói, gần đây Bắc Nghiêm thật là lắm chuyện xảy đến. Đầu tiên là vỡ đê, sau đó lại bị địch tập kích, cũng khó cho Trương Thu. Tuy là hắn quản lý mọi chuyện không được tốt, nhưng giải quyết hậu quả cũng không tệ. Đợi chiến sự qua đi, bộ Binh các người hãy ban thưởng cho hắn.” nói rồi quay sang Khang Vương, “Thuộc hạ do người bồi dưỡng quá nhiên không tệ.”

Khang Vương gật đầu, đặc ý vuốt râu mỉm cười.

Thân thể Thượng thư bộ Binh lại cứng đờ.

Hắn nhận được một tin tức khác, không giống với quân báo của Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng. Hắn vốn là do dự không muốn nói ra, nhưng giờ đây Thái hậu lại bỗng dưng hỏi đến, xem ra hắn muốn giấu cũng không được rồi.

“Hồi bẩm Thái hậu.” Hắn nhẹ giọng nói, “Có người nói, Trương Thu đã... lấy thân tuấn thành...”

“Hử?” Tông Chính Huệ kinh ngạc nhướn mày, “Chuyện lớn như vậy, vì sao quân báo lại không đề cập đến?”

“Có lẽ... lúc quân báo được đưa đi, Trương đại nhân còn chưa hi sinh vì nhiệm vụ...”

Lý do này nghe qua có vẻ không sai. Tông Chính Huệ gật đầu, cau mày nói, “Như vậy hiện tại Bắc Nghiêm không có ai chủ trì? Chuyện này nguy rồi...”

“Thái hậu yên tâm.” Thượng thư bộ Binh cười nói, “Trời phù hộ Nam Tề gặp dữ hóa lành. Lúc nguy nan, tự nhiên sẽ có anh hùng xuất hiện, thần nghe nói phó Diên sử của thành Bắc Nghiêm đã chớp đúng thời cơ ngăn con sông dữ, cứu được hàng vạn bách tính vào thành, duy trì ổn định trong dân, chống đỡ lại đợt công kích của Tây Phiên. Lúc này, bọn họ đang giăng co với Tây Phiên. Có người này ở đó, trong thời gian ngắn có lẽ không cần lo lắng quá.”

“A?” Tông Chính Huệ cũng vô cùng vui mừng, “Quả là trời phù hộ Nam Tề! Người này là ai? Nhất định ai gia phải khen ngợi thích đáng.”

“Vi thần nghe nói người này là nữ tử, nhưng là mây liễu không thua đáng mây râu! Nàng tên Thái Sử Lan.” Thượng thư bộ Binh không hề chú ý đến sắc mặt bỗng dưng thay đổi của Tông Chính Huệ, vẫn cứ thao thao bất tuyệt, “Ngay khi thành đột nhiên bị phá, bách tính phân loạn, nàng ở trong thành quyết định mở cửa nội thành, sau đó lại rất nhanh quyết định đóng thành...”

“Người nói lại lần nữa, nàng tên gì?” Tông Chính Huệ đột nhiên cắt ngang lời hắn.

Thượng thư bộ Binh bị giọng nói của nàng làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Thái hậu, lúc này mới phát hiện gương mặt nàng như bầu trời tháng

sầu sấp có mưa giông, ánh mắt âm u tựa mầu kiếm trùng điệp bắn tới.

“Thái... Thái Sử Lan...” Hắn biết tình hình không ổn, hoảng sợ tới nỗi không nói nên lời.

Tông Chính Huệ đột nhiên im lặng.

Phía sau nàng, Khang Vương cũng nhủ mảy, nhẹ nhàng “a” một tiếng, một tiếng “a” này khiến đuôi lông mày Tông Chính Huệ giật giật. Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, sắc mặt ngày một khó coi.

Bầu không khí trong điện trở nên căng thẳng tới độ, Thượng thư bộ Binh khom người đứng tại chỗ, không biết nên đi hay nên ở, mồ hôi lã chã tuôn rơi.

Quân báo trên bàn bị gió thổi tung, phát ra âm thanh loạt xoạt.

Một lúc lâu sau, Tông Chính Huệ nhẹ nhàng đặt tay lên quân báo. Viên kim cương cỡ lớn trên ngón tay nàng lóe lên, sáng tới nỗi khiến người ta chói mắt.

“Việc này ai gia cần cân nhắc kỹ hơn.” Nàng nói, giọng điệu hờ hững, “Trong đó có rất nhiều điểm đáng ngờ. Trương Thu ở nội thành, tại sao bỗng dưng mất mạng? Liều thuộc trong thành Bắc Nghiêm rất nhiều, Phủ doãn bỏ mạng, còn có Thôi quan, tại sao lại đến phiên một phó Điển sử đứng lên chỉ huy? Tây Phiên tấn công bất ngờ, ngoại thành bị phá, tại sao nàng lại có thể chớp đúng thời cơ mở thành, đóng thành? Tây Phiên làm cách nào để vòng qua hai đại quân doanh, bắt ngờ công thành? Bên này Tây Phiên công kích bất ngờ, bên kia lập tức xuất hiện một vị anh hùng, lẽ nào không ai cảm thấy chuyện này rất đáng ngờ sao?”

Thượng thư bộ Binh mím môi. Khi hắn nhận được tin tức cũng không xem xét tỉ mỉ, nhưng vô luận thế nào, đây cũng không phải vấn đề cần truy cứu, việc cấp bách lúc này là phải phái quân tới cứu Bắc Nghiêm. Đối với người tên Thái Sử Lan này, dù trong đó có chuyện gì mờ ám, muốn giải quyết cũng nên để đến lúc mọi việc xong xuôi.

Khi trước, Thái hậu cũng có ý này, tại sao vừa nghe đến tên Thái Sử Lan liền thay đổi rồi?

“Phái Tây Cục đi thăm dò.” Tông Chính Huệ lạnh lùng nói.

Thượng thư bộ Binh vừa nghe vậy liền cảm thấy căng thẳng. Chiến tranh còn đang sò sò trước mắt, Thái hậu lại để Tây Cục chạy tới quấy nhiễu, hậu quả sẽ thế nào đây?

Tông Chính Huệ lại nói, “Lập tức gửi công văn cho hành tỉnh Tây Lăng và quân Thiên Kỳ, lệnh cho bọn họ quản chế nghiêm mật nữ nhân này. Trong lúc chiến đấu bỗng nhiên xuất hiện người như vậy, chúng ta không thể không đề phòng.”

“...Vâng.”

Thượng thư bộ Binh cúi đầu, oán hận bản thân không thể trái mệnh.

“Còn chuyện cứu viện...” Tông Chính Huệ cười cười, “Ai gia thay đổi chủ ý. Vị anh hùng này không phải rất có bản lĩnh sao? Như vậy, Tây Lăng và Thượng phủ binh tạm hoãn xuất binh, quân Thiên Kỳ cũng tạm hoãn xuất doanh, xem bản lĩnh của nàng tới đâu rồi nói.”

“Chuyện này không thể, thưa Thái hậu!”

“Người bình tĩnh, chớ nóng vội.” Tông Chính Huệ khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn Khang Vương.

Khang Vương suy nghĩ một lát, sau đó nói, “Quan Thanh Thủy nằm ở giữa hai đại doanh, là tuyến đường mà hành tỉnh Tây Lăng khi xuất binh nhất định phải đi qua. Địa hình nơi này dễ cho việc ẩn nấp, cách Bắc Nghiêm không xa, có thể lệnh cho hai quân Thiên Kỳ và Thượng phủ binh chờ ở đó, nếu như Bắc Nghiêm thực sự nguy cấp, có thể tùy thời đến cứu.”

“Tốt.” Tông Chính Huệ gật đầu, quay sang nói với Thượng thư bộ Binh, “Nếu Thái Sử Lan thật sự không có vấn đề, trung thành với triều đình, thì nàng nhất định sẽ khổ chiến đến cùng. Có nàng dẫn dắt, quân dân Bắc Nghiêm có thể khiến Tây Phiên tiêu hao quân lực, sau đó quân Thiên Kỳ có thể kim chân đám tặc từ cả gan làm loạn này.” Nàng nhìn về mặt nhăn nhó như mướp đắng của Thượng thư bộ Binh, cười nhạt, “Không thể trách ai gia không quan tâm đến quân dân Bắc Nghiêm. Cần phải biết, trong triều ta có gian tế của đối phương hay không mới là chuyện lớn hàng đầu. Để quân Thiên Kỳ phát binh cứu viện chậm hai ngày không có gì đáng ngại.”

Thái hậu đã nói là không sao, Thượng thư bộ Binh còn có thể có ý kiến gì đây? Ngẫm lại, dù sao Thiên Kỳ cũng sẽ xuất binh, chẳng qua là tới chậm hai ngày mà thôi, có lẽ thật sự không phải vấn đề lớn.

Hiện tại, chỉ có thể hy vọng Thái Sử Lan kia có thể chống đỡ lại Tây Phiên lâu hơn một chút.

Thượng thư bộ Binh đi ra, bầu không khí trong điện yên tĩnh trở lại, Tông Chính Huệ gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, Khang Vương đặt tay lên ghế dựa của nàng, trầm ngâm, hai người tựa đều như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc lâu sau, Tông Chính Huệ xoay người, như cười như không nhìn chằm chằm Khang Vương, “Sao thế? Đau lòng?”

Khang Vương giật mình, lập tức bật cười: “Thái hậu nói gì vậy?”

Tông Chính Huệ cầm cây quạt tròn lên, đặt lên cằm, những chiếc tua màu vàng chói rủ xuống mu bàn tay nàng.

“Không nghĩ tới người cũng biết ả.” Nàng nói, nghe không ra vui giận.

“Người đây là thế nào?” Khang Vương ngạc nhiên đáp lại, “Thần chỉ là từng nghe qua cái tên này qua lời của Trương Thu. Nghe nói cô nương này tính tình kiêu ngạo, nhiều lần phạm thượng. Bởi họ của nàng quá đặc thù, cho nên thần mới nhớ kỹ.” Hân cười nhạt, “Thực ra, muốn gạt bỏ ký ức này cũng không khó, nàng chẳng qua chỉ là một con kiến hôi mà thôi.”

“A...” Tông Chính Huệ kéo dài thanh âm.

“Lẽ nào người...” Khang Vương bỗng cười rộ lên, cúi thấp người.

Một trận gió thổi qua, *rầm* một tiếng đóng cửa điện lại. Bên trong mơ hồ truyền ra một tiếng *bộp* nho nhỏ, giống như tiếng quạt rơi xuống đất.

Hoặc là... thực ra chẳng có gì.

...

Cùng lúc đó, “con kiến hôi” đứng trên đầu thành, lặng lẽ nhìn đám kiến.

Từng hàng kiến bò lên từ khe gạch, nối đuôi nhau đi qua trước mắt Thái Sứ Lan. Nhìn qua tựa như bọn chúng đã đi một quãng đường dài, bước đi rất thông dong.

Thái Sứ Lan cau mày, sắc mặt nghiêm túc, dường như thứ nàng nhìn không phải đàn kiến, mà chính là đại pháo của quân địch.

Bên người nàng, sắc mặt Hoa Tầm Hoan cũng vô cùng nghiêm túc, chợt nói: “Tường thành nội thành đã lâu không được tu sửa, e rằng bên trong đã toi xóp cả rồi.”

“May mà Tây Phiên tập kích bất ngờ, không mang theo vũ khí hạng nặng, dùng cho việc đánh từ xa.” Thái Sứ Lan vỗ vỗ góc áo, đứng lên, liếc mắt nhìn một binh sĩ đứng cách đó không xa đang hốt hoảng nhặt một miếng bánh bột ngô từ dưới đất lên, sau đó nhanh chóng nhét vào trong miệng, giống như chậm một giây thôi sẽ bị đàn kiến cướp mất cái ăn.

Thái Sứ Lan quay đầu đi, nhìn quân lính Tây Phiên chưa một phút nghỉ ngơi bên ngoài thành, ánh mắt dần tối lại.

Ba ngày.

Bọn họ đã thủ thành ba ngày.

Nàng vốn tưởng rằng, quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh cách đây không xa. Bắc Nghiêm bị vây là do bọn họ thất trách, vì vậy nhất định sẽ nhanh chóng đem quân tới cứu. Cứ coi như đầu óc bọn họ úng nước, hoặc là bị ngăn cản, tạm thời không tới được, thì hành tỉnh Tây Lăng cũng sẽ không thể nào ngồi xem Bắc Nghiêm lâm vào cảnh hiểm, bởi một khi Bắc Nghiêm bị phá, Tây Phiên sẽ dùng nơi này làm cứ điểm, đoạt các thành trấn phụ cận, thậm chí xuôi xuống phía Nam, trách nhiệm này không ai gánh nổi.

Nàng không nghĩ tới, ba ngày đã trôi qua, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có. Vô luận thế nào, với khoảng cách như vậy, bọn họ có bò thì cũng phải bò tới nơi rồi mới đứng.

Xem ra, chắc chắn là ai đó gây khó dễ rồi.

Giờ cơm tối, một giỏ bánh bột ngô được đưa lên. Bánh bột ngô bây giờ thô và mỏng hơn nhiều so với trước.

Lương thực trong thành hao quá nhanh.

Lương thực vốn chỉ chuẩn bị cho ba vạn người, giờ lại phải chia ra cho mười vạn, nguyên bản là lấy trứng chọi đá. Hơn nữa, khi thành bị phá là sáng sớm, thóc gạo, rau dưa đều chưa kịp đưa vào nội thành.

Thái Sứ Lan từng hỏi qua Vương Thiên tổng, rằng vì sao trong thành không có kho lương. Vương Thiên tổng nói, lương thực của Bắc Nghiêm trước giờ đều phải lấy ra một phần tương đối để cung cấp cho đại doanh Thiên Kỳ và thượng Phủ binh, số lương thực đó không phải để ăn, mà dùng để trao đổi đậu hũ, rau xanh và gà vịt để cải thiện thức ăn cho binh sĩ ở hai đại doanh. Theo lý, lương thảo hai quân trước nay là do triều đình hạ lệnh cho hành tỉnh Nam Giang Đông Chiết phân phối, cung cấp, nhưng quy củ này của Bắc Nghiêm vẫn cứ mãi không được hủy bỏ.

Đậu hũ, rau xanh, gà, vịt, thịt, cá của Bắc Nghiêm đều dùng để vỗ béo đám binh lính kia, vậy mà giờ nước đã đến chân, ngay cả một cái bóng của bọn họ cũng không thấy đâu.

Thái Sứ Lan đứng lên, cảm giác có hơi choáng váng, nàng đành phải vịn lên tường thành, đứng lặng một lúc lâu.

Tuy thành bị vây mới ba ngày, còn chưa tới nỗi khiến người ta rơi vào tình trạng đói bụng tới mức khó chịu, nhưng từ khi nàng trở về Bắc Nghiêm đã phải đối mặt với vô số sóng gió, lo lắng hết lòng, tâm tư hao tổn, trong ba ngày chỉ được chợp mắt có mấy giờ, lại còn là do Lý Phù Chu kiên quyết bắt nàng đi ngủ.

Nàng muốn an bài tất cả sự vụ trong thành, muốn đứng ở đầu thành chỉ huy mọi người chống đỡ các đợt tấn công của địch, muốn chú ý trông chừng động tĩnh của phủ nha, cựu liêu thuộc và các nhà giàu, phải xử lý các mâu thuẫn, tranh cãi trong thành. Mặc dù có Thảm Mai Hoa, Hoa Tầm Hoan và mọi người giúp đỡ, thậm chí đám côn đồ của Long Triều cũng ra ngoài duy trì trật tự, nhưng chuyện cần làm của nàng vẫn còn rất nhiều.

Vèn vèn ba ngày trôi qua, nàng đã gầy rộc đi trông thấy, trang phục mặc trên người cũng trở nên lỏng lẻo.

Tô Á rầu rĩ đứng sau lưng nàng, nghĩ thầm nên tìm thức ăn bổ dưỡng cho nàng, nếu không... làm sao tiếp tục chống đỡ được đây? Nhưng thức ăn bổ dưỡng tìm ở đâu ra? Mà dù cho có, chắc chắn Thái Sứ Lan cũng sẽ đưa cho Cảnh Thái Lam, hoặc là đám trẻ đang khóc đầy đường kia thôi.

Nàng lướt mắt nhìn quanh một vòng, lòng đầy nghi hoặc – Tại sao hôm nay lại không thấy Lý tiên sinh đâu? Hình như từ sáng sớm đã biến mất rồi.

Ngay lúc ấy, Tô Á nghe được giọng nói của Thảm Mai Hoa.

“Thái Sứ! Thái Sứ!” Thảm Mai Hoa tiếng đến người đến, như một làn khói lướt tới từ dưới thành, sau đó chỉ tay xuống, nói không ra hơi, “Rừng trúc tía... Nhanh... Nhanh...”

Thái Sứ Lan nhìn nàng một cái, lại nhìn phương hướng kia, nhìn Thảm Mai Hoa tròn trắng mắt nói không nên lời thì không khỏi quynh lên, vội vàng đẩy nàng ra, chạy về phía nó.

Tô Á theo sát nàng, lại bị Thảm Mai Hoa bắt lại, “Dừng!”

“Ngươi làm gì thế!”

“Bảo ngươi dừng đi!” Thái Sứ Lan xuống khỏi thành, Thảm Mai Hoa cũng bình tĩnh trở lại, mắt không tròn trắng nữa, thất lưng cũng thẳng lại, lười biếng dựa lên tường thành, tiện tay cầm một miếng bánh bột ngô lên gặm, vừa gặm vừa than thở, “Thật là, cái trắng ngon đều bị heo phá...”

...

Thời điểm Thái Sứ Lan xuống thành, cũng không có sốt ruột như Thảm Mai Hoa tưởng tượng.

Trong thành tuy nhiều người, nhưng ai nấy đều đã được an bài cẩn thận, hiện nay bọn họ lại có chung kẻ địch, Lý Phù Chu có thể có nguy hiểm gì?

Nhưng mà mặc dù không gấp, nhưng khi nàng chen chúc qua đoàn người đông đúc, tốc độ vẫn nhanh hơn bình thường.

Sau đó, nàng gặp Sứ Tiểu Thúy.

“Ai nha.” Dáng vẻ Sứ Tiểu Thúy vô cùng vội vàng, “Mau đi nhìn Lý tiên sinh một chút, hình như huynh ấy mệt nhọc quá độ, trúng nắng rồi. Ta đi tìm đại phu.”

Tiếp đó gặp Hoa Tầm Hoan, lý do thoái thác của người sau y hệt người trước.

Tiếp đó gặp Dương Thành, hần chỉ nói một câu “Tìm đại phu.” rồi chạy biến.

Bước chân của Thái Sứ Lan lại từ từ chậm lại.

Huynh ấy... không sao chứ.

Người tinh tế, khiêm tốn như huynh ấy, cho dù có cảm thấy khó chịu trong người, chắc chắn cũng sẽ không làm lớn chuyện như thế.

Có lẽ là mọi người thấy nàng ngây ngẩn trên thành quá lâu nên mới nghĩ cách bắt nàng xuống nghỉ ngơi một lát.

Thái Sứ Lan quay đầu nhìn đoàn người. Bóng lưng Dương Thành cách đó không xa, bước chân rất ổn định, đang hợp lại cùng Sứ Tiểu Thúy. Không biết hai bọn họ đã nói những gì, Sứ Tiểu Thúy cười lên khanh khách, lặng lẽ đưng vai hần.

Thái Sứ Lan không nhịn được mỉm cười, cảm thấy ánh nắng lúc này thật ấm áp.

Bước chân nàng chậm lại, càng ngày càng ổn định, giống như tâm tình nàng giờ khắc này đây.

Nàng giống như muốn mượn tiến độ vững vàng này của mình để gạt bỏ sự khó hiểu trong lòng.

Lúc này, vạn vật ồn ào náo động bên tai, nhưng lại giống như chẳng có gì cả, nỗi lo lắng khi nãy cũng chẳng thấy đâu, nàng đột nhiên cảm giác bản thân trống rỗng.

...Giờ khắc này, nàng còn có thể bình tĩnh phân tích, không sốt ruột, không lo lắng, ấy là do bản tính bình tĩnh trời sinh, hay là xét đến cùng...nàng không có quan tâm huynh ấy như mình vẫn tưởng?

Trước đây, lần đầu gặp gỡ, nàng bị khí chất sạch sẽ, ấm áp từ hần hấp dẫn, phải chăng là bởi nàng trời sinh lạnh lùng tịch mịch, thế nên mới không kiềm

được mà hướng về phía có hơi ấm?

Nếu như...đổi sang người kia...

Trước mắt, một người vừa vịn thất lưng vừa chen tới chen lui trong đám đông. Thái Sử Lan nhìn chăm chăm người kia, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một gương mặt.

Da thịt đẹp tựa châu ngọc, đường nét như họa, tinh mỹ tới nỗi khiến nàng cảm thấy chán ghét.

Không biết, hồng của Dung Sở giờ thế nào rồi...

Nàng bỗng nhiên có hơi xuất thần.

Nam nhân đằng trước vừa che thất lưng vừa kêu trời trách đất, bên tai nàng lại giống như vang lên tiếng nước cuộn ầm ầm ngày ấy, Dung Sở quay người lại, bên hông vang lên âm thanh *rắc rắc*.

Lúc đó hẳn là rất đau nhĩ?

Vậy mà hắn chưa từng rên rỉ lấy một tiếng.

Người này, về ngoài xinh đẹp không thua gì nữ tử, nhưng từ trong xương cốt vẫn là mùi phần nam nhân.

Thái Sử Lan hí mắt, khóe môi vô thức cong lên.

Phía xa xa, Sử Tiểu Thúy còn đang đứng nhìn trộm nàng, chợt khó hiểu quay sang nhìn Dương Thành, “Có phải Thái Sử Lan mệt đến điên rồi hay không? Hay là sắp điên? Đang yên đang lành cười cái gì? Chẳng lẽ nàng không lo lắng cho Lý tiên sinh sao?”

“Nữ nhân các ngươi a...” Dương Thành sờ sờ mũi, “vốn là điên cả mà.”

“Đi chết đi!”, tiếp sau đó là *bốp* một tiếng, cũng không biết ai bị ai đánh trúng.

...

Khóe môi cong lên một cái, Thái Sử Lan lập tức đi về phía trước, cũng không vì Lý Phù Chu không sao mà buông bỏ ý định ban đầu.

Không phải nàng thiếu thôn tình cảm, nhưng sâu trong nội tâm, khi thứ tình cảm mơ hồ này bắt đầu nảy sinh, nàng sẽ không ngại nỗ lực làm rõ nó.

Tất cả những thứ thuộc về nàng, nàng đều phải nắm giữ.

Rừng trúc tía là một góc tương đối vắng vẻ ở phía Tây thành, nhưng mà hiện tại lại đầy ắp người. Cũng may gần đây Thái Sử Lan tương đối nổi danh trong thành, tất cả mọi người đều coi nàng là thành chủ, nên chỗ nào nàng đi qua, người dân nơi ấy đều tự động tách ra nhường đường.

Trong rừng trúc có một tòa núi nhỏ rất tinh xảo, thế nhưng không hiểu vì sao, trên đường có rất nhiều đồng lớn gạch đá, gỗ ngăn trở, không tiện cho việc đi lại, cho nên gần đó không có ai.

Thái Sử Lan không cách nào tìm thấy Lý Phù Chu trong đám đông, vừa ngẩng đầu lại thấy gương mặt đen kịt của Triệu Thập Tam lộ ra trên đồng nguyên liệu bừa bộn kia. Hắn vẩy vẩy tay với nàng, ý bảo nàng đi lên.

Thái Sử Lan nhìn thấy Triệu Thập Tam, ngược lại có chút vui mừng. Đã hai ngày nay nàng không được gặp Cảnh Thái Lam, nghe nói tiểu tử kia đã gặp lại Tiểu Ánh. Tiểu lưu manh kia vừa có bạn liền không thèm quán lấy Triệu Thập Tam, đòi hắn đưa lên thành gặp nàng nữa. Điều này khiến cho Thái Sử Lan không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cùng lúc ấy, trong lòng nàng không khỏi thầm mắng tiểu tử kia thấy sắc quên lương, không tìm không phối.

Thái Sử Lan leo lên có hơi chật vật, Triệu Thập Tam đứng ở lưng chừng núi đón nàng. Ngay khi ấy, nàng ngửi được mùi tanh nhàn nhạt trên người hắn.

Sau khi lết qua đồng vật liệu lộn xộn, hai mắt Thái Sử Lan lập tức sáng rực.

Bên này hóa ra lại có một hồ nước, mặt hồ trong xanh, bên hồ có vài ngôi nhà gỗ mới xây xong phân nửa, rèm vải bay bay trước song cửa sổ bằng trúc, hành lang bằng gỗ dẫn tới bên hồ, gốc từ đằng lộ ra từ thảm cỏ xanh mướt, bò tới trên cầu gỗ, nở ra chi chít hoa nhỏ.

Cạnh đó có một người đang ngồi thả câu. Người nọ mái tóc đen nhánh, áo bào lam nhạt, vừa nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại cười, con ngươi đen như nước son, ánh mắt dịu dàng như nước.

Thái Sử Lan lẳng lặng nhìn Lý Phù Chu—quả nhiên là người đẹp kết hợp với cảnh đẹp tạo nên một khung cảnh mơ mộng nên thơ.

Dây câu đột nhiên giật giật, Lý Phù Chu nhẹ nhàng nhấc lên, con cá giấy loạn như múa, tạo thành một đường cong màu bạc trên không trung, sau đó rơi trên nền cỏ.

Ngay sau đó, tiếng trẻ nhỏ hét lên sung sướng, là Cảnh Thái Lam và Tiểu Ánh.

Lý Phù Chu ngẩng đầu cười nhìn nàng, ngửa tay ra dấu mời. Thái Sử Lan đi xuống núi, hần thu cần câu, đứng trên đồng vật liệu đợi nàng.

Trước bước đi cuối cùng, nàng đặt tay vào lòng bàn tay Lý Phù Chu, hần kéo nhẹ một cái, Thái Sử Lan liền nhảy xuống, động tác vô cùng vững vàng dứt khoát, thân người không hề nghiêng ngả. Vừa đứng vững, nàng liền nói: “Đa tạ!”, sau đó rút tay về.

Lý Phù Chu cúi đầu nhìn lòng bàn tay trắng như tuyết của mình, có cảm giác như bàn tay nhẵn nhụi của nàng vẫn đặt ở trên đó, giống như cảnh liễu phát qua.

Thế nhưng, dáng vẻ rút tay lại của nàng, không phải cảnh liễu lướt đi, mà chính là cơn gió một đi không trở lại.

Hần hình như giật mình một giây, sau đó lại lập tức khôi phục nụ cười ấm áp thường ngày.

“Ta bỗng nhiên phát hiện ra nơi này.” Hần nói, “Có lẽ trước kia Trương Thu nhìn trúng chỗ này, muốn xây biệt viện, cho nên mới dùng rào chắn không cho người khác đi vào. Ai ngờ biệt viện chưa kịp xây xong, hần đã xảy ra chuyện, lại bị ta vô tình phát hiện.”

“Không sai.” Thái Sử Lan đi vào trong, “Một nơi không mấy nhỏ. Trước giờ bách tính Bắc Nghiêm luôn tuân theo quy củ, bên trên không cho phép vào, bọn họ sẽ không vào. Bây giờ huynh phát hiện chỗ này, hà tất để bọn họ tiếp tục chen lấn bên ngoài? Có thể để đám trẻ vào đây, những người còn lại cũng có thể thoải mái hơn chút.

Nàng đang muốn phân phó Triệu Thập Tam, một bàn tay lại nhẹ nhàng vươn ra trước mắt.

Thái Sử Lan giương mắt nhìn Lý Phù Chu.

Hần vẫn mỉm cười ấm áp, đẩy mắt lại có ý khấn cầu, “Thái Sử cô nương, ta hy vọng, nàng sẽ không nhường nốt nơi này cho người khác.”

Thái Sử Lan trầm mặc, không hỏi vì sao.

Lý Phù Chu lại tiếp tục nói: “Trong thành giờ quá nhiều người, nơi nào cũng có tiếng người huýt sáo, khắp nơi có người trú đông. Nàng lại thích yên tĩnh, nên không cách nào ngủ ngon.” Hần nhẹ giọng nói, “Bây giờ khó lắm mới tìm được một nơi yên tĩnh, mà chẳng qua cũng chỉ có một, hai gian nhà, để người khác vào ở cũng chẳng được bao nhiêu, không bằng nàng và Cảnh Thái Lam ở đây, ít nhất còn có thể nghỉ ngơi tốt hơn.”

Thái Sử Lan nhìn xung quanh một chút. Đây quả thực là một chỗ tốt, địa thế cao, thông gió, so với bên ngoài thành nóng bức thì thoải mái hơn rất nhiều.

Bàn tay Lý Phù Chu vẫn lơ lửng trước mặt nàng như cũ, lúc này bỗng nhiên bỏ xuống, đặt lên mu bàn tay nàng.

Tay Thái Sử Lan khẽ động, sau đó lập tức dừng lại.

Bàn tay hai người cách nhau hai lớp vải mỏng, vẫn có thể cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ phía đối phương.

Giọng nói Lý Phù Chu vừa nhạt vừa trầm: “Ta mong nàng tự biết trân trọng chính bản thân mình.”

Thái Sử Lan ngẩng mặt lên. Da dẻ nàng trời sinh không tính là trắng, mà giống như màu mật ong, nhẵn nhụi, bóng loáng, lúc này vì thiếu ngủ mà quầng thâm mắt lộ rõ. Thấy thế, ánh mắt Lý Phù Chu càng thêm dịu dàng.

Thái Sử Lan bình tĩnh nhìn hần. Hần quan tâm nàng, săn sóc nàng, ấm áp tựa gió xuân, một người tốt đẹp như vậy, khiến cho ngay đến kẻ cô lạnh như nàng cũng không khỏi muốn dừng chân nghỉ lại, muốn ngửi trọn hương xuân thơm ngát.

Nhưng mà, làn gió xuân phủ khắp Giang Nam này, liệu có dừng lại chỉ vì một góc băng tuyết?

Nàng đến gần, hần do dự, nàng phát tay áo, hần lại giống như nỗ lực giữ lại, dây dưa không ngừng, đây rốt cuộc là tâm ý, hay chẳng là chút do dự không rõ sâu trong nội tâm?

Nàng ngẩng đầu, môi hồng mềm mại, vẻ mặt trầm tư đặc biệt ôn hòa, dáng vẻ cực kỳ mê hoặc lòng người, cảm giác giống như đang vượt qua gió cát sa mạc, chợt nhận ra phía trước đã là ốc đảo.

Ánh mắt Lý Phù Chu dần trở nên mơ hồ, không cách nào rời khỏi gương mặt nàng. Hần hơi nghiêng người, hướng về phía đôi môi nàng.

Thái Sử Lan tròn mắt, vô thức lui về phía sau.

Gần như cùng lúc, Lý Phù Chu cũng đứng thẳng lên.

Hần nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, sau đó mỉm cười, “Ta đã nấu canh cá cho nàng rồi, nàng vào trong nếm thử một chút.”

Thái Sử Lan thu hồi ánh mắt, “Ừm” một tiếng.

“Ma ma.” Từ bên hồ, Cảnh Thái Lam chạy vội tới, đôi chân mập mạp đạp lên cầu gỗ, tạo nên những tiếng *rầm rầm* vang dội.

Tiểu Ánh xách theo giỏ cá đi phía sau nó, không ngừng lên tiếng nhắc nhở Cảnh Thái Lam, “Đệ đệ, chậm một chút ... Đệ đệ, cẩn thận vấp ngã...”

“Canh cá! Canh cá!” Cảnh Thái Lam nhào vào lòng Thái Sử, cười ha hả chỉ vào căn phòng phía đối diện.

Điều bộ này của nó chợt nhắc Thái Sử Lan nhớ lại lần đầu gặp đứa nhỏ này. Khi ấy, nó dùng cái cù để câu cá, hai cái chân ngắn mập khua khua trong nước, chờ cá mắc câu tới mòn môi, đoạn ký ức này khiến nàng vừa buồn cười lại vừa có chút xót xa.

Đứa nhỏ này ở cùng nàng được một thời gian khá, tật đòi bú sữa đã cai xong, chỉ là hiện tại vẫn có lúc không nhịn được mà dáo dác liếc trộm ngực của người ta.

Cả thân thể của Cảnh Thái Lam nằm gọn trong lòng nàng, cái mông liễu chết kéo ra sau, liên tục nói, “Canh! Canh!”

Thái Sử Lan bước vào trong nhà, nhìn ngó xung quanh, phát hiện gian nhà gỗ này vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, giống như đã được quét dọn qua, chiếc tre trải trên mặt đất, phía trên bàn nhỏ là một bát canh cá nấu với hạt sen vẫn đang tỏa hương thơm ngát.

Bên cạnh đó còn có cá bạc nướng, cá sốt trứng, cá hấp cách thủy. Thái Sử Lan nhìn bàn ăn một lượt, chỉ thấy cá món đều rực rỡ muôn màu, vô cùng đẹp mắt, cẩn thận nhìn lại từng món, nàng mới phát hiện tuy là tất cả đều là cá, nhưng người nấu lại cực kỳ để tâm đến việc bày biện. Cá bạc nướng đặt trên đĩa sứ màu xanh đậm, cá sốt trứng đựng trên đĩa trắng viền vàng, cá hấp cách thủy bày trên một chiếc đĩa màu xanh lá liễu, còn canh cá hạt sen đựng trong một chiếc bát sứ màu xanh biếc.

Một bàn đồ ăn này cũng đủ biểu hiện tâm ý của người làm. Thái Sử Lan mơ hồ hiểu rằng, Lý Phù Chu làm quản gia cho Dung Sở, chẳng qua cũng là vì gia tộc nọ ân tình Dung gia mà thôi. Lại nhìn thái độ bình đẳng của Dung Sở đối với Lý Phù Chu, là biết được thân phận hắn tuyệt đối không thấp. Nếu như không phải từng trải qua sóng lớn giang hồ, ở trong thế gia võ lâm, hoặc gia tộc giàu có bậc nhất thiên hạ, thì khí chất cao quý trên người Lý Phù Chu từ đâu mà có?

Còn nhớ trong buổi đầu gặp gỡ, hắn nói bản thân bị bỏ lại trong lớp tuyết dày dưới tàng cây, sau đó được một vị tiên sinh mang về nuôi dưỡng. Một vị tiên sinh thông thường lại có thể nuôi ra một người có cốt cách thanh cao thế này sao?

“Nào, ăn thôi!” Trong khi nàng còn đang xuất thần, Lý Phù Chu đã dọn xong chén đĩa, múc một bát canh cho Cảnh Thái Lam.

Hắn đang định đưa bát tới, Thái Sử Lan đã vươn tay ra cản.

“Cảnh Thái Lam” Nàng nhìn Cảnh Thái Lam đang nhỏ nước dãi, vươn tay muốn nhận.

Cảnh Thái Lam chớp chớp mắt nhìn nàng, lại nhìn Tiểu Ánh mỉm cười ngồi cạnh, giống như bưng tỉnh ngộ, vội vội vàng vàng đẩy bát canh đến trước mặt Tiểu Ánh, “Tỷ tỷ ăn trước.”

Thái Sử Lan lúc này mới gạt đầu hài lòng, nói: “Cảnh Thái Lam, người trước mình sau, phong độ thân sĩ không sai.”

Cảnh Thái Lam nghe vậy lập tức cười rộ như hoa.

Lý Phù Chu cười cười, tiện tay múc thêm một chén canh khác đưa cho Thái Sử Lan.

“Người trước mình sau...” Hắn nói, “... phong độ thân sĩ. Tuy là ta không rõ thân sĩ chỉ cái gì, nhưng có thể đoán được là từ chỉ người tốt.”

“Thân sĩ chính là như huynh vậy.” Thái Sử Lan tiện tay đẩy bát canh qua cho Cảnh Thái Lam đang thèm đến nhỏ dãi.

Chén canh thứ ba cuối cùng cũng vào tay nàng. Lúc này, Thái Sử Lan không khiêm tốn nữa, bởi vì nàng đang xuất thần.

Nàng chợt nghĩ, nếu lúc này có Dung Sở ở đây, không biết hắn sẽ phản ứng thế nào? Nhất định hắn sẽ không giống như Lý Phù Chu mà sẽ tự mình uống một bát trước, sau đó vừa uống vừa châm chọc nàng, “Với cái tính cách bá đạo này của nàng, lại còn muốn dạy dỗ Cảnh Thái Lam có cái gì mà... phong độ thân sĩ? Ta cũng cảm thấy dỗi trá thay nàng.”

Đáy mắt nàng xẹt qua tia khinh bỉ – Nói chuyện với cái tên tự luyện kia, một câu cũng cảm thấy lãng phí!

Cánh tay của Lý Phù Chu ngừng lại giữa không trung, ánh mắt nhìn nàng giống như đang nghĩ gì đó. Cảnh Thái Lam ngồi cạnh húp canh sột soạt, lúc này cắn thìa bạc, nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ – ma ma hôm nay thật là lạ nha!

Hơi nóng từ bát canh xông lên, tâm tư Thái Sử Lan trở về trong nháy mắt. Nàng nhận lấy bát canh, gạt đầu với Lý Phù Chu.

Vị canh tươi nồng, không có quá nhiều gia vị, chỉ có chút muối, chính vì vậy lại càng làm nổi bật vị thơm ngon, tươi mới của thiên nhiên. Thái Sử Lan không thích ăn cá cho lắm, bởi nàng lười gỡ xương, nhưng lúc này lại cảm thấy bát canh rất ngon miệng. Đồ ăn thời cổ đại không bị ô nhiễm, quả nhiên cá sống trong ao hồ ô nhiễm ở hiện đại không thể sánh với.

“No rồi à?” Lý Phù Chu thấy nàng định đặt bát xuống, bèn hỏi.

“Ừm”

Một chiếc khăn đúng lúc được đưa qua, Thái Sử Lan thuận tay đón lấy lau miệng, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương nồng ngọt. Nàng chưa kịp rút chiếc khăn qua một bên thì thân thể đã đổ xuống.

Lý Phù Chu nhanh tay đỡ lấy nàng, cười nói: “No rồi thì ngủ một giấc.”

Nói rồi, hắn quay sang nhìn Cảnh Thái Lam đang trợn mắt há mồm, đặt một ngón tay lên môi, *suyt* một tiếng, “Đừng làm ồn, để ma ma con ngủ một giấc.”

“Thúc sẽ không hại ma ma đấy chứ!?” Cảnh Thái Lam cũng lên lút thì thầm, ánh mắt ngập đầy vẻ cảnh giác. Hai cái chân nhỏ vốn khoanh tròn giờ đã mở ra, một bàn chân hướng vào chân bàn, tùy thời có thể đạp một cái để lấy đà bỏ chạy, một cái móng vuốt còn lên lên kéo một chiếc đĩa lại gần, tay kia túm lấy Tiểu Ánh – Thái Sử Lan giáo dục rất có hiệu quả, giờ đây tiểu tử này đã biết việc quan trọng nhất không phải bảo vệ mình, mà là bảo vệ nữ nhân.

Lý Phù Chu dở khóc dở cười nhìn nó, nghĩ thầm, đứa nhỏ này được giáo dục như vậy... không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

“Triệu Thập Tam vẫn ở bên ngoài mà.” Hắn mỉm cười, liếc nhìn ra cửa, quả nhiên đã thấy Triệu Thập Tam lù lù đứng đó. Lý Phù Chu tiếp tục nghiêm túc giải thích, “Nàng không ngủ đủ giấc, giờ đã quá mệt mỏi rồi, phải nghỉ ngơi một ngày cho khỏe chút.”

Cảnh Thái Lam từ từ thu tay lại, cần môi nhìn hắn.

Lý Phù Chu nhìn phòng trong, cảm thấy tám ván gỗ quá cứng, cho nên quyết định bế nàng đi ra ngoài.

Cách đó không xa có một con dốc thoải, cỏ xanh mềm mại, ngay đó còn có một cái lều trúc đã được dựng sẵn, bốn phía gió lùa, nắng rọi ảm áp, có thể thấy, Trương Thu là một kẻ rất biết hưởng thụ.

Nền trong lều trúc còn chưa kịp hoàn thành, nhưng Lý Phù Chu lại cảm thấy như vậy rất tốt. Hắn đặt Thái Sử Lan xuống thăm cỏ, sau đó tự mình nằm xuống bên cạnh, chợp mắt nghỉ ngơi.

Tuy rằng giữa hai người có chừa ra một khoảng cách khá rộng, nhưng hành động này chung quy vẫn không hợp lễ giáo, không giống với tính tình thường ngày của Lý Phù Chu.

Hắn nhú nhú mày, giống như có tâm sự, nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát rồi lại lật người, chống khuỷu tay lên đất, lẳng lặng nhìn Thái Sử Lan.

Thái Sử Lan ngủ không sâu cho lắm.

Nàng đang nằm mơ.

Đầu tiên là ác mộng về cảnh tượng hai mươi năm trước – thân thể ngã ngửa ra sau, ô tô phóng qua như bay, máu bắn tung tóe. Sau đó, những giọt máu kia bỗng hóa thành lửa, cảnh tượng thay đổi, giống như ở đầu thành Bắc Nghiêm, bên tai là tiếng la hét, quát mắng, đao kiếm *leng keng* va vào nhau, ... Ai ai cũng có việc của mình, không một người nào quan tâm đến nàng, mà nàng lúc này còn đang ở trên lầu quan sát, cố gắng tránh thoát đoàn mâu gào thét đòi mạng. Đúng lúc này, một cơn gió xẹt qua đỉnh đầu, một cánh tay rắn rỏi ôm lấy, xóc nàng lên. Nàng vui vẻ ngẩng đầu nhìn, nghĩ thầm là Lý Phù Chu tới, cuối cùng lại nhìn thấy gương mặt của Dung Sở.

Dáng vẻ hắn không giống thường ngày, cau mày, mặt lạnh, mi tâm xuất hiện sát khí màu xanh, cúi đầu nói, “Có vài bữa không gặp, nàng ngày càng ngốc tới kinh người.”

Một xú vui mừng vừa trào lên trong lòng nàng biến mất trong nháy mắt. Nàng lạnh lùng liếc hắn một cái, muốn bẻ tay hắn, lại không hiểu tại sao tay không có chút sức lực nào. Nàng không biết làm sao, liền lạnh giọng cãi lại, “Thế còn người? Thông minh như vậy, sao còn chạy tới đây?”

“Treo kẻ ngốc lên đầu thành.” Hắn nói, sau đó ném nàng lên.

Nàng nhắc chân đã hắn, lại quên bản thân đang ở giữa không trung, cả người đột ngột rơi xuống.

Trong tiếng gió vùn vụt, gương mặt hắn chợt phóng đại trước mắt nàng, sau đó người nào đó liền gằm lên, “Thái Sử Lan! Đừng có coi rẻ mạng sống của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hoa Tươi Tổ Tình

Editor: Imelda Phạm

– Thì ra ông cũng biết coi trọng mạng sống của mình!

Ánh tà dương âm đạm, vài tia sáng cuối ngày yếu ớt trốn sau tầng mây, giống như chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua cũng đủ để dập tắt hết thảy.

Dưới ánh sáng le lói ấy, những lời này cũng nhuốm vẻ âm u, khiến cho người nghe không khỏi run rẩy.

Người nói ra câu vừa rồi, chính là Dung Sở.

Lúc này, hắn đang ngồi trong vườn hoa của phủ Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng, tay cầm chùm nho tung qua tung lại. Chùm nho tím thẫm che đi gương mặt hắn, chỉ để lộ khóe môi như cười như không cùng đôi mắt tựa như đang cười, lại tựa như bắn hàn quang ra bốn phía.

Còn người ngồi đối diện hắn nghe câu nói kia, không ai khác ngoài Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng – Đồng Khoáng.

Mà vị Đồng Khoáng bấy giờ cũng chẳng có dáng dấp thông dong của một vị chủ nhân khi tiếp đãi khách. Ngược lại, sống lưng ông ta thẳng tắp, cứng nhắc, đôi chân khép lại theo bản năng, nếu như để ý kỹ còn có thể thấy góc áo choàng hơi run lên.

Một khắc trước, ông còn đang làm việc, bỗng cánh cửa trước giờ đóng chặt bị mở ra. Trong khi hộ vệ của ông còn chưa kịp chạy lên ngăn cản, thì một đại đội nam tử mặt lạnh như tiền đã tiến vào, nhanh chóng khống chế tất cả lối đi quan trọng, thành công giam lỏng ông. Ông ta chưa kịp hô lên: “Thích khách! Thật là một đám thích khách to gan!”, thì một người từ trong đại đội kia đã mỉm cười bước đến. Từ xa nhìn lại, người nọ tựa như tượng ngọc, tư thế phong lưu, hoàn toàn vô hại, càng lại gần... vẫn là một thân như ngọc, dáng dấp phong lưu, nhưng ông ta lại rùng mình, sau đó không sao bình tĩnh trở lại.

Đại lại Phong Cường, ai lại không biết người trước mắt này. Vậy mà bây giờ, người ấy lại dùng cách thức này xuất hiện ở nơi đây, khiến cho ông không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Khách tới quả nhiên không phủ về ngoài tao nhã, phong hoa của bản thân, hắn làm như không hề phát hiện không khí giương cung bạt kiếm bấy giờ mà mỉm cười ôn chuyện cùng ông, mỉm cười nói ông dẫn hắn tới hậu hoa viên đi dạo, mỉm cười hạ lệnh cho tất cả mọi người lui xuống, mỉm cười đùa nghịch chùm nho, sau đó mỉm cười nói muốn mượn Tổng đốc lệnh của hành tỉnh Tây Lăng.

Tổng đốc lệnh là lệnh phủ tối cao của hành tỉnh, có thể dùng để điều động hết thảy lực lượng quân sự từ trung Phủ binh trở xuống trong hành tỉnh, lại thêm một vạn quân đội ngay trong thời gian giới nghiêm khi có chiến sự xảy đến. Có thể nói, người nắm Tổng đốc lệnh trong tay, cũng chính là nắm được quyền lực to lớn không gì sánh bằng trong phạm vi một tỉnh. Thế nhưng, quyền lớn, lại cũng chính là cấm địa mà không ai dám động đến.

Ông thực sự không hiểu, tại sao một người rõ ràng mọi chuyện như Dung Sở lại có thể nói ra những lời như vậy?

Hắn không chỉ không biết xấu hổ mở miệng, mà sau khi ông cự tuyệt, hắn vẫn còn tiếp tục... giờ giọng uy hiếp.

– Quốc công... – Đồng Khoáng nuốt nước miếng, nỗ lực phân rõ phải trái với người trước mặt, – Tổng đốc lệnh không phải của riêng hạ quan, mà là triều đình đích thân trao lại. Mỗi lần hạ quan muốn dùng đến nó, dù là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, trước tiên đều cần bẩm báo cẩn thận lên triều. Bấy giờ ngài nói muốn “mượn” như vậy, hạ quan thực sự không dám đương nổi...”

– A? Không “mượn” được? – Dung Sở cười cười, – Vậy lấy!

– Quốc công! – Đồng Khoáng cả kinh đứng bật dậy, – Ngài đừng làm bừa! Đây là tội lớn chu di cửu tộc!

Dung Sở căn bản không để ý đến ông. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía chân trời như đang suy nghĩ gì đó. Trên mái hiên phía xa xa truyền đến tiếng bò cạp đập cánh.

Chốc lát sau, một hộ vệ đeo mặt nạ đồng nửa mặt chạy tới, đưa một cuộn giấy cho Dung Sở.

Ánh mắt Đồng Khoáng lập tức tốt lên, bởi vì ông ta thấy được, trên xi phong thư có một chữ “Lệ” nho nhỏ, chứng tỏ đây là thư khẩn truyền tới từ Lệ Kinh.

Dung Sở xem xong thư, sắc mặt không đổi, thản nhiên nói:

– Quả nhiên nàng vẫn phát hiện ra...

Sau đó, hắn phát nhẹ tay, giấy thư lập tức hóa thành bột phấn, biến mất.

Không khí dường như trở nên nặng nề hơn. Đồng Khoáng còn đang nghĩ xem vừa rồi Dung Sở nói là “hắn” hay “nàng”*, bỗng nghe giọng nói của hắn vang lên, âm thanh có chút tiêu điều:

(Trong tiếng Trung, “hắn” và “nàng” đồng âm)

– Cứ vậy đi!

Ngay tiếp đó, hắn xoay người nhìn Đồng Khoáng đang tròn to hai mắt, nói:

– Công văn của bộ Binh sẽ lập tức được đưa xuống, lệnh cho ông không được dùng bất kỳ quân đội nào của hành tỉnh Tây Lăng trợ giúp Bắc Nghiêm Thượng Phủ binh và Thiên Kỳ, mỗi bên cử ra một vạn người xuất trận, tới mai phục ở quan Thanh Thủy, chặn đường lui của Tây Phiên.

Nghe tới đây, hai mắt Đồng Khoáng lại càng tròn lớn, không chỉ bởi ông ta hoảng sợ trước sự linh thông tin tức của Dung Sở, mà còn là vì không hiểu tính toán của triều đình, không hiểu vì sao lại không đi cứu Bắc Nghiêm ngay.

– Quả nhiên không ngoài dự tính. – Dung Sở cười cười, sắc mặt lạnh tanh, – Ta ở đây đây đưa với ông lâu như vậy, chẳng qua chỉ là để đợi tin tức này. Hiện tại... – Hắn kéo dài giọng, – Chu Thất!

Chu Thất cất tiếng trả lời rồi bước tới. Dung Sở cúi đầu nói với hắn vài câu, sau đó Chu Thất gật đầu, nhanh chóng nhún người nhảy lên. Ngay tức khắc, Đồng Khoáng nghe thấy hoa la bốn phía xào xạc va vào nhau, bóng người chớp lóe, cũng không biết là ai đã rồi đi theo Chu Thất.

Nhưng mà, dù cho xung quanh không có những hộ vệ đáng sợ kia, thì ông ta vẫn không dám kêu cứu, cũng không dám dịch chuyển – đối diện chính là Dung Sở, một người như vậy cũng là quá đủ rồi!

Sau mười năm lăn lộn trong chốn quan trường nơi Lê Kinh, Đồng Khoáng hiểu rất rõ, người trước mắt ông ta lúc này còn đáng sợ hơn tất cả các hộ vệ trừ danh cộng lại.

– Muốn biết bọn họ đi đâu sao? – Dung Sở không nhanh không chậm bước về phía trước hai bước, ngửi một đóa tường vi, rồi nói – Bọn họ đi tới quan Thanh Thủy.

Đồng Khoáng kinh ngạc nhìn hắn, không sao hiểu nổi ý tứ Dung Sở. Quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh sẽ lập tức đóng quân ở quan Thanh Thủy, chẳng lẽ hộ vệ của hắn tới đó xem nào nhiệt? Hay là đi đoạt doanh trại của mấy người kia?

– Bọn họ giả làm “quân địch” Tây Phiên. – Dung Sở mỉm cười – Lui tới quan Thanh Thủy quấy rầy quân Thiên Kỳ.

– Chuyện này... – Đồng Khoáng vẫn không sao theo được tư duy của Dung Sở.

– Kẻ được gọi là Thiếu tướng của quân Thiên Kỳ kia... – Nói tới đây, nụ cười của Dung Sở có thêm vài phần điệu cợt – tự nhận là tài hoa hơn người, cẩn thận đa trí, kỳ thực là một kẻ thích đao to búa lớn, ngờ vực đa nghi mà thôi. Trước đó hắn án binh bất động, nói rõ vô cùng cố kỵ quân Tây Phiên qua lại ở Lan Sơn, cho rằng đám quân Tây Phiên kia làm vậy là dương Đông kích Tây, hơn nữa quân địch phía Lan Sơn có đại động, cho nên hắn muốn một lưới bắt hết. Giờ triều đình lại muốn hắn dặt quân sang quan Thanh Thủy đợi hô ứng, hắn sao có thể nguyện ý? Bởi vậy, chỉ cần ở quan Thanh Thủy xuất hiện “một vài quân địch khả nghi”, hắn nhất định sẽ lập tức báo lên triều đình, nói phát hiện quân địch ở quan Thanh Thủy, nghi vấn trong quân có nội ứng, sau đó thỉnh cầu thanh lọc quân đội trước, tạm thời không xuất doanh. – Hắn cười cười – Quân Thiên Kỳ thành lập đã nhiều năm, một số lão tướng quân có địa vị vững chắc đã kéo bè kết cánh, mơ hồ ảnh hưởng đến uy quyền độc nhất vô nhị của Kỳ gia. Vị Thiếu tướng “tài giỏi” này vừa kể vị không lâu, trẻ tuổi nóng tính, đã tâm bưng bưng, sao có thể cho phép người khác làm lung lay chỗ ngồi của mình. Hắn còn đang lo không có cơ hội uốn nắn bọn họ kia. Bây giờ vừa lúc, ta liền cho hắn một cơ hội.

Đồng Khoáng tròn to hai mắt – Đầu óc người này rốt cuộc thế nào? Chẳng qua chỉ tiện miệng phái mấy tên thị vệ đi mà thôi, vậy mà có thể gài bẫy quân Thiên Kỳ từ hành tỉnh. Hắn không những phá hỏng kế hoạch xuất binh tới quan Thanh Thủy, lại còn muốn thuận tiện quấy đục quân Thiên Kỳ?

– Quân Thiên Kỳ không xuất binh đến Thanh Thủy. – Dung Sở vẫn chưa nói xong – Nhưng lão Biên ở đại doanh thượng Phủ binh lại là một người vô cùng trung thành, tận tâm. Vậy nên ông ta nhất định sẽ yêu cầu Thiên Kỳ phối hợp xuất binh. Mà Tiểu Kỳ trước giờ là một kẻ kiêu ngạo, làm sao có thể để ý đến ông ta? Ừm, nói vậy, lần này quan hệ giữa quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh sẽ gay gắt hơn một chút.

Đồng Khoáng “Ách!” một tiếng, thân thể lạng lẹ lui ra sau – Chỉ trong chốc lát, người này không những tính kế quân Thiên Kỳ mà còn cộng thêm cả thượng Phủ binh. Chờ đến khi sát thân đây khuấy đục nước xong, có phải ba lực lượng quân đội lớn nhất hành tỉnh Tây Lăng sẽ thay đổi hoàn toàn hay không?

Sớm đã nghe đồn Tấn Quốc công lĩnh hoạt nhảy bén, tinh thông tính kế, bây giờ xem ra so với lời đồn còn đáng sợ hơn. Hắn rõ ràng đã rút khỏi triều chính, nhưng ngay cả tính tình Thiếu tướng mới nhậm chức của Kỳ gia cũng nắm chắc trong lòng bàn tay, hơn nữa còn dám cùng lúc chơi hai vị lão đại quân sự một vô lớn.

Mấy năm nay, Tấn Quốc công nhàn nhã vui chơi, giấu tài giấu nghệ, khiến cho bọn họ dần dần quên đi hình ảnh vị Thiếu tướng trí tuệ tuyệt vời, túc trí đa mưu, được xưng là danh tướng số một Nam Tề năm nào. Lúc này, khi người này một lần nữa lộ mặt, ông ta mới bỗng nhiên phát giác, thì ra thời gian chưa từng mài mòn trí thông minh của người này, ngược lại còn khiến hắn ngày càng thâm trầm, ngày càng đáng sợ. Chỉ cần một ngày gió thổi bụi bay, hắn chắc chắn sẽ lại một lần nữa tỏa hào quang bốn phía, rọi soi non sông Nam Tề.

Chỉ là không biết tại sao, Quốc công rõ ràng đã lui về sau màn, tỏ ý không muốn dính dáng tới triều chính, tại sao hôm nay lại thay đổi thái độ, “nhiệt tình” tham gia việc quân đến thế? Là ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khiến hắn ra tay thêm một lần nữa?

– Nhưng mà, Quốc công... – Ông ta ngập ngừng, nghĩ thầm Quốc công muốn đuổi quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh ra khỏi quan Thanh Thủy để làm gì? Hai quân ở quan Thanh Thủy, tốt xấu gì cũng sẽ ra tay cứu Bắc Nghiêm. Bây giờ đuổi bọn họ đi, không phải là sẽ dồn Bắc Nghiêm vào đường chết hay sao?

– Tại sao ta muốn làm loạn? – Dung Sở liếc nhìn ông, ánh mắt vài phần mỉa mai, vài phần lạnh thấu xương – Cũng giống như hành tỉnh Tây Lăng của ông, đừng tưởng ta muốn người của ông, ta nói muốn có Tổng đốc lệnh, chẳng qua là vì sợ các người cản đường ta mà thôi.

Đồng Khoáng trợn to hai mắt, đột ngột hiểu ra ý tứ của Dung Sở – Hắn căn bản không phải muốn Tây Lăng trợ binh lực. Chờ ngày quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh tiến vào quan Thanh Thủy, sau đó ra lệnh giới nghiêm, không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy ý xâm nhập, nhất là một người từng là tướng soái trong quân như Tấn Quốc công hân. “Mượn” Tổng đốc lệnh, là vì hắn muốn đuổi bọn họ đi, bởi không muốn bất kỳ ai cản trở đường đi của hắn... Hắn lại có thể muốn tự mình đi cứu Bắc Nghiêm!

Kẻ điên! Một kẻ điên đáng sợ!

Hiện tại Bắc Nghiêm bị vây, tình hình không rõ, quân Tây Phiên lại hung hãn, ngày càng tiến sát nội địa.

Vậy mà hắn lại có thể dễ dàng dùng kế đá văng Tây Lăng, đá văng hai quân để dọn đường cho mình!

– Được rồi! – Dung Sở thông thả đứng lên, tùy ý phất tay, – Giao Tổng đốc lệnh cho ta!

– Quốc công! – Đồng Khoáng hoảng sợ lui về phía sau, – Hạ quan...

– Hừ? – Dung Sở nhìn hắn, vẻ mặt ngạc nhiên, – Đồng đại nhân, giờ ngài và ta đã là châu chấu trên cùng một thuyền, lẽ nào ngài lại muốn chỉ lo thân mình mà vứt bỏ bốn Quốc công?

– Hạ quan... – Đồng Khoáng nghẹn họng trên trời, “từ khi nào mà ông ta và hắn đã trở thành châu chấu trên cùng một thuyền rồi? Còn có, hắn mà là châu chấu sao? Hắn rõ ràng là một con ác hổ!”

– Kế hoạch khu lang trực hổ, đánh đuổi quân Thiên Kỳ và thượng Phủ binh tuyệt diệu vừa rồi, – Dung Sở mỉm cười, – không phải do ta cùng đại nhân thương lượng với nhau sao?

Đồng Khoáng nhảy dựng lên, suýt chút nữa thì ngã ngửa ra sau, trong nháy mắt đã mồ hôi đầy đầu, “từng gặp qua người lòng dạ hiểm độc, nhưng chưa từng thấy ai đen tối như vậy. Rõ ràng là hắn cố tình nói cho ông ta nghe, tại sao bây giờ lại biến thành hai người bí mật thương lượng, cùng nhau đối phó Thiên Kỳ và thượng Phủ binh rồi?”

Nhưng mà, ông ta không thừa nhận thì có tác dụng không?

Nếu Dung Sở thực sự muốn kéo ông ta xuống nước, ai có thể ngăn cản đây?

Uy hiếp, đây chính là uy hiếp trắng trợn!

Nhưng dù là vậy, ông ta cũng phải chịu.

– Yên tâm – Dung Sở ngửa đầu nhìn về phía chân trời, – Bốn Quốc công sẽ không làm ông khó xử. – Hắn tùy ý bẻ ngón tay, lăm lăm, – Ừm, cũng sắp tới lúc rồi.

Đồng Khoáng trừng hai mắt, nghĩ thầm: “Cái gì gọi là không gây khó dễ cho ông? Để Tổng đốc lệnh rơi vào tay người ngoài, đó là tội mất đầu. Dù cho Dung Sở ngài tài giỏi phi thường, thì Nam Tề này cũng không phải nhà của ngài, ngài nói miễn tội là có thể miễn tội sao?”

Trong lúc ông còn đang nghĩ xem có thể tự đâm đầu vào cột để không phải liên lụy người nhà hay không, bỗng nhiên mùi khét từ đâu truyền tới.

Ngay sau đó, ông lại nghe có người la lớn:

– Đi lấy nước! Mau đi lấy nước!

Đồng Khoáng nhảy dựng lên, ngẩng đầu liền thấy vườn hoa lẫn hành lang đã chìm trong biển lửa, khắp nơi trong phủ nghi ngút khói đen. Hôm nay vừa lúc gió thuận, cho nên lửa lan rất nhanh, giống như từng con kỳ lân đỏ thắm uốn mình trong làn khói. Đám hộ vệ trước giờ không dám đến gần giờ cũng vừa chạy tới vừa hô to:

– Cứu đại nhân!

Trong khung cảnh hỗn loạn như vậy, vẻ trấn định của Dung Sở càng thêm nổi bật. Ngay lúc này đây, hắn lại có thể dùng một con dao nhỏ tinh xảo để sửa móng tay. Tiểu đao phản chiếu rõ ràng ánh mắt hắn – bình tĩnh, thêm chút hàn ý mơ hồ.

Lòng Đồng Khoáng lạnh xuống trong nháy mắt, ông sợ hãi tới nỗi không nói nên lời:

–..Ngài...là ngài phóng hỏa...

Dung Sở này, rốt cuộc là gan của hắn lớn tới nhường nào? Lại dám ngang nhiên phóng hỏa đốt phủ Tổng đốc của ông!

Dung Sở đặt con dao nhỏ xuống, liếc mắt nhìn một hộ vệ vừa chạy tới, chậm rãi nói:

– Đúng vậy! Nếu ta không làm thế, sao có thể khiến Tổng đốc đại nhân đây “Bận việc...cứu hỏa, cứu giúp Quốc công, không cách nào chu toàn mọi việc, cho nên Tổng đốc lệnh bị lửa thiêu rụi” đây?

Đồng Khoáng ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu ý tứ của hắn.

Phủ Tổng đốc cháy, tất nhiên cần được cứu hỏa, mà lúc này, Tấn Quốc công “thân hãm đám cháy”, Tổng đốc đại nhân đương nhiên phải cứu trọng thần quốc gia. Vô luận thế nào, Tổng đốc lệnh cũng chỉ là một vật chết, không thể sánh với tính mệnh của Quốc công tôn quý. Bởi vậy, vì “cứu quốc công”, ông không thể cùng lúc lấy Tổng đốc lệnh.

Tổng đốc lệnh bị cháy, ông ta nhiều nhất cũng chỉ phạm vào tội sơ xuất, hơn nữa có Dung Sở dùng ân cứu mạng để thượng thư biện hộ cho, chuyện nhỏ này cũng sẽ hóa không.

Đồng Khoáng thở dài một hơi, thân thể mềm nhũn – kẻ sắp chết đuối vớ được cọc, tâm buông lỏng, tinh lực cũng cạn kiệt, trong phút chốc ông đã không còn sức đứng lên.

Ông ta bất động, phía đối diện, Dung Sở cũng thu dao nhỏ lại, làm ra bộ dáng bất động, sau đó hoảng sợ hô lên:

– Chuyện gì vậy? Cháy rồi? Ai nha! Bệnh thấp khớp của bốn Quốc công tái phát, đi không nổi nữa! Tổng đốc đại nhân, ngài không thể bỏ ta lại, mau cứu ta! Mau cứu ta!

Khóe miệng Đồng Khoáng giật giật, sau đó ông vội vàng chạy tới, khom người cõng Dung Sở lên:

– Quốc công chớ sợ! Hạ quan tới cứu ngài!

Một khắc vác Dung Sở lên kia, một chiếc lệnh bài Tổng đốc cũng lẳng lặng chui vào ống tay áo hắn.

Chỉ là một như vậy, Đồng Khoáng xem như đã lĩnh giáo đủ thủ đoạn của Quốc công. Ông dám chắc, chỉ cần ông do dự một khắc, người trên lưng này nhất định sẽ không do dự mà cầm dao vào người ông.

Tổng đốc đại nhân tự mình cõng Tấn Quốc công thoát khỏi đám cháy, phần lớn những người còn lại đương nhiên cũng bảo vệ hai nhân vật lớn rời khỏi phủ Tổng đốc, đi tới nơi an toàn. Dung Sở xuống khỏi người Đồng Khoáng, ngáp một cái, nói:

– Đồng đại nhân, trong phủ ông có việc, ta không làm phiền nữa, gặp lại sau vậy.

Đồng Khoáng lập tức cúi người chào, không hề có ý giữ lại – Ôn thần, ngài mau mau đi sớm một chút.

Dung Sở mỉm cười, động tác linh hoạt, tư thế như thường, nào có vẻ gì là bị “thấp khớp”. Cho tới khi hắn đi đã xa, Đồng Khoáng vẫn cúi người như trước, mà phía sau, phủ Tổng đốc lửa cháy ngút trời, tư thế của ông giống như không chịu nổi gánh nặng đang đè trên vai.

Hồi lâu sau, ông chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn bóng lưng rời đi của Dung Sở tiêu sái như rồng thì không khỏi thờ dài:

– Lại gây chuyện lớn nữa rồi...

– Chủ tử.

– Ừm

– Có thư của Thai Thế Đào từ thượng Phủ binh gửi tới.

– Há? – Dung Sở đang giục ngựa như bay rồi cuộc cũng xoay nửa người lại.

Thai Thế Đào là do hắn tiến cử nên được vào doanh Quang Vũ thứ hai, trước đó không lâu thì tới Tây Bắc tham gia rèn luyện. Dưới sự an bài của Dung Sở, hắn vào đại doanh thượng Phủ binh. Thiếu niên Thai gia thay da đổi thịt, dũng mãnh kiên cường, mấy lần giao đấu cùng Tây Phiên đều xung phong đi đầu, rất được tổng tướng Phủ binh Biên Nhạc Thành xem trọng. Hiện tại, hắn đã là một Bách trưởng, có trong tay một đội trăm người.

Dung Sở tiến cử Thai Thế Đào vốn là có dụng tâm, vừa vì bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia, mặt khác là bởi Dung gia không thể để Thái hậu đoạt mất hết thảy quyền lực, rời khỏi quân giới. Dung Sở làm vậy, có thể thông qua Thai Thế Đào, nắm giữ doanh Quang Vũ, lợi dụng quy củ tông quân rèn luyện của đệ tử doanh Quang Vũ để tiến hành thâm nhập vào quân đội, thực sự là một biện pháp có hiệu quả lại không bút dây động rừng.

Mặc dù có Dung Sở tiến cử, nhưng Thai Thế Đào lại vì vậy mà càng thêm cẩn thận, tự ràng buộc bản thân. Hắn rất sợ bị người khác nói hắn nhờ có quan hệ mới được thăng chức, vậy nên bình thường rất hiếm khi thư từ qua lại với Dung Sở. Lúc này lại đột nhiên gửi thư đến, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trên lưng ngựa, Dung Sở vội vàng mở thư ra. Sau khi xem qua thư, hắn bỗng nhiên cười cười:

– Ta quả nhiên không nhìn nhầm người. – Giọng nói của Dung Sở mang theo vui mừng, lại có chút không thích nhàn nhạt.

Thuộc hạ khó hiểu nhìn hắn.

– Tiểu tử này lại có thể nhìn thấu hư chiêu của Tây Phiên, cũng hoài nghi Bắc Nghiêm có thể gặp nguy. Hắn ở thượng Phủ binh, không thể tùy tiện xuất trại, liền bóng gió hỏi ta. – Dung Sở cười nhạt, – Vị Thiếu tướng Thiên Kỳ kia mà biết chắc chắn sẽ xấu hổ tới chết thì? Ngay cả một tên tân binh cũng có thể nhìn thấy ý đồ thực sự của Tây Phiên, vậy mà hắn cứ nhất quyết canh giữ Lan Sơn?

– Ngài định trả lời thế nào?

Dung Sở hí hóp mắt, phía trước như hiện lên khuôn mặt quật cường của thiếu niên kia.

Ngày đó hắn rời khỏi nhà, hơn nửa đêm chạy tới chỗ Dung Sở, gấp gáp gõ cửa. Vừa nhìn thấy hắn, câu đầu tiên mà Thái Thế Đào nói là: “Quốc công, ta không vào doanh Quang Vũ! Ta muốn tông quân! Ta muốn cứu tỷ tỷ!”

Từ miệng hắn, Dung Sở mới biết được tình cảnh lúc đó của Thái Sử Lan. Sau đó, hắn một đường đuổi theo. Trước khi đi, thiếu niên kia còn nằng nặc đòi theo hắn, hắn không chút do dự hất tay người nọ ra.

– Ngươi đi theo sẽ trở thành gánh nặng cho ta. – Hắn nói, không hề khách khí, – Ngươi là một người không thể khống chế tình cảm, đảm bảo sẽ ảnh hưởng tới việc ta cứu nàng từ tay Tây Cự.

Lúc đó, hai mắt thiếu niên đầy hơi nước, nhưng lại chỉ cắn môi không nói một lời.

Giọng nói lạnh lùng của Dung Sở vang lên:

– Nhớ kỹ lời của Thái Sử Lan từng nói với ngươi – chờ khi mạnh mẽ sẽ gặp lại nàng!

– Ta muốn tông quân! Tự ta sẽ đi! – Thiếu niên ngửa đầu lên, đáy mắt ngập tràn lửa giận.

– Không có doanh Quang Vũ đề cử, ngươi chỉ có thể vào hạ Phủ binh. Mà là quan quân trong đại doanh thượng Phủ binh, ngươi mới có thể được coi là quân quan cao cấp. – Hắn lãnh đạm nói, – Ngươi đi lên từ một tiểu binh trong hạ Phủ binh, từng bước tới thượng Phủ binh, ngươi nói xem, sẽ phải mất bao nhiêu năm? Ngươi muốn tới khi trở thành một lão già bảy mươi, tám mươi tuổi mới có thể gặp lại nàng?

Thiếu niên nghe vậy lập tức buông tay, giống như bị con số quá lớn kia đánh một đòn thật mạnh.

– Ngươi đi đi. – Đêm đó, âm thanh của hắn như một lời nguyên quán quanh trong bóng đêm, – Đừng vì được tiến cử mà cảm thấy hồ thẹn, không nên có tư tưởng chỉ dựa vào sức mình, không cầu người khác mới là đúng. Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, thuyền nào thuận gió thì ngồi, đường nào sáng lạn thì đi, tại sao lại phải lãng phí mấy chục năm chỉ để có được cái kết tương tự? Dựa vào người khác không đáng xấu hổ, vĩnh viễn dựa vào người khác mới đáng xấu hổ. Ta cho ngươi một con đường, ngươi giúp ta mở rộng; ta cho ngươi một chỗ dựa vững chắc, chính ngươi sau này trở thành ngọn núi lớn... Thái Sử Lan có thể nương nhờ, trọn đời không âu lo. Đó mới là việc nên làm!

– Được! – Giọng nói thiếu niên còn lớn hơn hắn, gần như rống lên – Vậy bây giờ ngài giúp ta bảo vệ tốt tỷ ấy! Chờ ta xây xong ngọn núi, để tỷ ấy có thể dựa vào ta trọn đời.

...

Dung Sở cười nhạt.

Ta giúp ngươi bảo vệ nàng, sau đó để ngươi cướp về?

... Thật là một đứa nhỏ đáng yêu!

– Hồi âm cho hắn, nói mọi chuyện đều ổn. Dù cho Tây Phiên có dị động thì cũng không thể nào vượt mặt đại doanh Thiên Kỳ và thượng Phủ binh để tấn công Bắc Nghiêm, bảo hắn cứ yên tâm ở trong doanh trại.

Hộ vệ có chút kinh ngạc nhìn hắn, nhưng cuối cùng vẫn bình thản trả lời:

– Vâng!

Nộ mã như rồng lướt đi, bỏ lại sau lưng hồi ức cùng lời nói ban nãy, tất cả đều hòa vào cát bụi.

Gió đêm thổi bay mái tóc của Dung Sở. Trong bóng tối, ánh mắt hắn như cười như không, mang theo chút châm chọc.

Xây một ngọn núi để nàng dựa vào sao...

Chờ tới khi ngươi xây xong ngọn núi đó, ta tất đã trở thành bầu trời bao trùm thiên hạ của nàng rồi!

Trong lúc Dung Sở đổi trắng thay đen, đùa bốn hai đại quân của hành tỉnh trong lòng bàn tay, thì phía bên này, Thái Sử Lan đứng trên đầu thành, đối chọi với trận công kích tiếp theo của địch.

Lương thực trong thành còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, đội ngũ trai tráng khỏe mạnh trẻ trung cũng đã phát huy được tác dụng. Thái Sử Lan đứng trên đầu thành suốt mấy ngày mấy đêm, phía địch dần dần nhận ra tầm quan trọng của nàng, cho nên bắt đầu tiến hành công kích mãnh liệt với nàng, nhưng bên người nàng lại có Lý Phù Chu.

Mặc dù một người không đủ sức đối phó với thiên quân vạn mã, nhưng chỉ cần có Lý Phù Chu, dù cho mưa tiễn có dày hơn nữa, mũi mâu có ác độc

hơn nữa thì cũng chẳng thể tới gần nàng trong phạm vi ba thước.

Cho dù tình hình lúc này rất khó khăn, nhưng mọi người vẫn có thể chắt vật chống đỡ, còn có Thái Sử Lan luôn luôn kiên định như núi đá, tựa hồ vĩnh viễn cũng không đổ. Ba ngày trôi qua, ai cũng cảm thấy bản thân có thể tiếp tục kiên trì, duy chỉ có Thái Sử Lan, Lý Phù Chu, cùng một vài người khác biết – tình huống xấu nhất đã tới!

Vũ khí không đủ dùng!

Hai bên đều ở thế giằng co. Chủ soái Tây Phiên kỳ thực có thể dùng thuốc đốt ngoại thành, như vậy nội thành cũng sẽ bị ảnh hưởng, sau đó bọn chúng lượn quanh thành một vòng thì vẫn có thể xuôi Nam hoặc hướng Bắc để kéo dài chiến cuộc. Nhưng có lẽ là do trước đó chủ soái Tây Phiên thổi phồng quá mức, bây giờ không có được thắng lợi hoàn toàn, cho nên mới không cách nào khai báo lên triều đình.

Bởi vậy mới có tình cảnh hai bên như hai con trâu húc nhau, đẩy qua đẩy lại ở nơi chật hẹp này như hiện tại.

– Thái Sử cô nương! Trong kho chỉ còn lại hai vạn mũi tên thôi! – Giữa trận ác chiến, Vương Thiên tổng đột ngột chạy lên đầu thành hô lớn.

– Thái Sử, cung của nhóm cung tiễn thủ lại bị phá hỏng mười mấy cái! – Hoa Tầm Hoan ôm một bó lớn tàn cung chạy tới, vứt xuống nền đất.

Liên tục bắn tên trong thời gian dài, những cây cung quá tuổi này rốt cuộc cũng không chống đỡ được thêm nữa.

Thái Sử Lan nhếch môi – Xem ra vũ khí của bọn họ hiện giờ đã không đủ để chống đỡ thêm một lần tấn công của quân địch nữa.

Nàng xoay người nhìn xuống dưới thành – Mặc dù chiến sự đang lúc ác liệt, nhưng mọi người vẫn đang anh kiên cường chiến đấu. Ngay khi tin tức vũ khí thiếu hụt truyền đến, Thái Sử Lan đã lập tức hạ lệnh dựng thêm một thủ phòng ngay trên cửa thành, tập hợp một nhóm lớn thợ thủ công để bọn họ tạm thời sửa chữa và chế tạo cung tên.

Quyết định ấy của nàng khiến cho vô số người tỏ ra kinh ngạc lẫn xem thường, lâm thời tạo tiền sao có thể? Sửa chữa cung tên lại càng hoang đường. Tên từng dùng qua rồi đem sửa lại có thể dùng hay sao? Những chuyện này bọn họ đều chưa từng nghe qua.

Nhưng mà, hiện tại ở Bắc Nghiêm, Thái Sử Lan là người đứng đầu, không ai dám trái ý nàng. Dựa theo phân phó của Thái Sử Lan, bên trong thủ phòng còn xây thêm một căn phòng nhỏ không rõ công dụng, chìa khóa chỉ do duy nhất Thái Sử Lan nắm giữ.

– Nếu vũ khí không đủ thì đành mượn vậy. – Thái Sử Lan đứng thẳng lưng trên đầu thành, sau bỗng nhiên nhảy về phía trước, đi xuống dưới chiếc đèn bao treo trên tường thành.

Lý Phù Chu cũng lập tức tiến lên, đứng chắn trước mặt nàng.

Phía dưới, quân lính Tây Phiên vừa thấy nàng xuất hiện liền điên cuồng phóng mâu, tên, đủ loại vũ khí dài ngắn tới.

Gần đây Tây Phiên theo dõi rất sát sao nhất cử nhất động của Thái Sử Lan, lại còn có ý sắp xếp một đội tiễn thủ mạnh nhất và tay phóng mâu đứng đầu đến tấn công nàng. Chỉ cần nàng xuất hiện, công kích sẽ ập tới liên tiếp.

Âm thanh leng keng vang lên không ngừng, tiễn rơi xuống như mưa. Thể chất người Tây Phiên vốn đã khỏe mạnh, tiễn thủ nổi danh lại càng không cần phải nói. Bởi thế, rất nhiều mũi tiễn bay lên, cắm sâu trong hóc tường, thậm chí còn có cái lướt qua đầu thành, lao thẳng về phía Thái Sử Lan, nhưng mà tất cả đều bị Lý Phù Chu vung tay cản lại, ném ra xa tới hơn một dặm.

– Ngươi điên sao? – Đám người Hoa Tầm Hoan kinh hoàng chạy tới, vội vã kéo Thái Sử Lan lui ra sau, – Đầu phải ngươi không biết hiện giờ Tây Phiên để mắt đến mình, vậy mà còn dám ngang nhiên đứng dưới ánh đèn như thế!

Trước khi bị kéo xuống, Thái Sử Lan còn kịp thò người ra, nhổ một cây tiễn cắm trên tường gạch xuống. Nàng nhìn một chút, thấy tiễn về cơ bản vẫn còn nguyên vẹn. Mà trên mặt tường thành phía dưới vẫn còn vô số mũi tiễn và đoản mâu khác nữa.

Lý Phù Chu này giờ vẫn nhìn nàng, lúc này đột nhiên lên tiếng:

– Nàng cần những thứ này sao?

Thái Sử Lan gật đầu, lại nói:

– Nhưng mà muốn lấy được chúng thực sự quá mạo hiểm.

Lý Phù Chu cười cười, vừa nhấc chân một cái, thân thể đã lướt qua tường thành.

Một khắc khi hần nhảy lên kia, dáng người lưu loát tựa mây bay, hay chẳng là một con nhạn vác theo cả bóng đêm trên đôi cánh bay về phía mặt trời lặn. Nơi cao gió thổi vì vu, thổi bay mái tóc đen dài của hần, để lộ nửa bên mặt vô cùng tuấn tú.

Tất cả mọi người đều không kịp được mà ngửa đầu nhìn lên, ánh mắt say mê mơ màng.

Lý Phù Chu nhảy lên một cái, sau đó linh hoạt đáp xuống. Hần lướt đi trên tường thành, tay áo màu xanh ngọc nhanh nhẹn chuyển một vòng, thoáng cái

đã nhỏ được một đám lớn tiền và mâu mới khi này còn cầm trên tường gạch. Bóng dáng ông tay áo người nọ tung bay trong gió, lất át cả ánh trăng phía trên cao.

Binh lính Tây Phiên đứng dưới cũng không khỏi choáng váng. Chờ tới khi bọn chúng nhớ ra phải bắn tên thì Lý Phù Chu đã ôm một đồng tiền gãy mâu hòng bay lên đầu thành. Đi được nửa đường, hắn giống như nhìn thấy thứ gì đó, thân thể đột ngột nghiêng sang một bên.

– Vút! – Bên dưới, chủ soái Tây Phiên rút cuộc phản ứng lại, trực tiếp tự mình ra tay!

Hiện tại, quân dân Nam Tề, ai ai cũng đã biết lực cánh tay của người này đáng sợ tới mức nào. Lúc này, vừa thấy hắn ra tay đánh lên, bọn họ không khỏi vừa sợ vừa giận, vội vã kêu lớn hai tiếng “Cẩn thận!”

Thái Sứ Lan tiến lên một bước, cúi đầu thăm dò tình hình dưới thành. Thế nhưng phía dưới tối om, nàng không cách nào nhìn ra Lý Phù Chu đến cùng là muốn làm gì, chỉ có thể thấy được mũi mâu lóe sáng chói mắt đang lao đến như tia chớp.

Ngay tức khắc, nàng lại bị Hoa Tầm Hoa và Tô Á hung hăng kéo trở về.

Phi mâu gào thét vút tới, con tim ai nấy đứng trên tường thành đều như bị treo ngược, chỉ riêng Lý Phù Chu là không mấy để tâm, thân thể vẫn nghiêng về một phía, hai chân dẫm lên khe nứt trên tường, một tay ôm bó tiền mâu, tay kia nhanh chóng xẹt qua nơi nào đó trên tường.

– Vút! – Phi mâu lúc này đã ở ngay sát gáy hắn, mũi mâu sáng như tuyết, cũng giống như ánh mắt rét lạnh của tử thần.

Trong thoáng chốc, Lý Phù Chu thu tay lại, quay đầu, nghiêng người, khớp xương thân trên chuyển động phát ra những âm thanh răng rắc.

– Phập! – Phi mâu lướt qua ò má hắn, ghim chặt vào bờ tường ngay sát vai hắn, vụn gạch xanh xám bắn lên tung tóe.

Nếu như ban nãy không phải hắn kịp thời co vai lại, chỉ sợ lúc này xương tỳ bà đã bị mũi mâu kia chọc thủng rồi!

Trên đầu thành, mọi người đều căng thẳng nín thở, Lý Phù Chu thì vẫn ung dung mỉm cười như thường ngày. Hắn liếc mắt nhìn phi mâu, nhẹ nhàng thổi một cái.

Mấy sợi tóc từ trên mũi mâu rơi xuống, chìm vào bóng đêm.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Phù Chu dường như thoáng xuất thần, nhưng ngay lập tức lại mỉm cười, tiện tay rút mâu ra, kẹp dưới nách, nhảy lên tường thành.

Trên thành, tiếng hoan hô như sấm động. Lý Phù Chu đi đến trước mặt Thái Sứ Lan, thả bó tiền kia xuống. Thái Sứ Lan đang muốn hỏi hắn có sao không thì trên cánh tay này giờ vẫn để sau lưng của Lý Phù Chu bỗng dung xuất hiện một cành hoa. Hắn cười nói:

– Tặng cho nàng!

Tiếng hoan hô xung quanh chợt tắt ngấm.

Thái Sứ Lan dừng chân lại.

Trên thành, nhân thần đám nữ nhân đều sáng rực lên.

Không rõ đóa hoa kia là giống gì, chỉ thấy sáu cánh hoa màu trắng ngọc, nhụy hoa màu xanh nhạt nhô lên ở chính giữa. Màu trắng này rất hiếm gặp, không phải màu trắng mềm mại, mong manh thường thấy mà vừa sáng vừa lạnh, cảm giác cánh hoa hơi dày, nhìn đi nhìn lại thấy rất giống làm từ ngọc; đường nét sáng tỏ, có chút thanh cao chứ không quyến rũ. Cả đóa hoa kia lọt vào tầm mắt, mang tới cho người nhìn cảm giác sạch sẽ lẫn hùng hực khi thế, cực kỳ thanh thoát, mát lạnh.

Ở nơi tường thành trong cảnh chiến tranh đầy rẫy máu đỏ này, một đóa hoa sạch sẽ, thanh lệ, trắng nõn như thế lại càng trở nên nổi bật. Giữa cảnh gió lửa cát bụi, nó lại càng phát ra mị lực mê người.

– Vừa nhìn thấy đóa hoa này, ta đã muốn hái xuống tặng nàng. – Lý Phù Chu giơ đóa hoa lên, đưa đến trước mặt Thái Sứ Lan, mấy chữ cuối cùng nói hơi nhỏ, – Nó khiến cho ta..liên tưởng tới nàng.

Ngay tức khắc, phía sau truyền tới tiếng sục sục, giống như Thâm Mai Hoa đang hít sâu một hơi.

Vừa rồi, hắn mạo hiểm cả tính mạng như vậy chỉ là vì một đóa hoa này thôi sao?

Phía đối diện, nam tử cầm hoa trên tay, vẻ mặt ấm áp, ý cười chân thành, đóa hoa kia nở rôn trên đầu ngón tay đẹp tựa ngọc mài của hắn, vô cùng hài hòa.

– Hay! – Một hồi yên tĩnh qua đi, không biết ai lên tiếng trước tiên, – Tài tử xứng với giai nhân, hoa tươi phải có hương thơm. Lý tiên sinh, ngài còn không mau cài hoa cho Thái Sứ cô nương!

Tóc của Thái Sứ Lan gần đây đã dài ra khá nhiều, nhưng nàng không để xõa xuống như nữ tử thông thường mà buộc cao lên, tạo thành trào lưu mới

trong thành Bắc Nghiêm, rất nhiều cô nương cũng bắt chước làm theo, còn mặc cả y phục của nam nhân.

– Cài hoa! Cài hoa! – Cuộc chiến vừa kết thúc, binh lính vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, giờ thấy được cảnh này, máu nóng liền sục sôi, ai nấy đều gào thét hết cỡ, không khí trở nên hết sức sôi nổi.

– Mau mau, còn do dự gì nữa! – Sử Tiểu Thủy không biết đã đi ra sau Lý Phù Chu từ khi nào, lúc này đang dùng hết sức đẩy vào người hắn, dáng vẻ đúng chuẩn hoàng đế không vội, thái giám đã gấp.

Thảm Mai Hoa đứng sau lưng Thái Sử Lan, oán hận đá gót chân nàng:

– Thật là...cái trắng ngon đều bị heo phá mà. – Vừa nói vừa đẩy Thái Sử Lan, – Mau nhận lấy, nhận lấy!

Trên đầu thành, người người mỉm cười, ánh mắt sáng rực, hai mắt Lý Phù Chu cũng sáng lên, lại ôn nhu như biển. Hắn mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên.

Đúng lúc này, Thái Sử Lan bỗng vươn tay ra, cầm lấy đóa hoa trước khi Lý Phù Chu kịp cài cho nàng.

Nàng không chút do dự cài hoa lên vạt áo mình.

Động tác của nàng nhanh nhẹn lưu loát, quyết đoán thẳng thắn, khiến cho hầu hết mọi người đều không thấy rõ vừa rồi Lý Phù Chu muốn làm gì, chỉ biết Thái Sử Lan đã cực kỳ chủ động nhận lấy hoa. Nhất thời, ai ai cũng thấy tình cảm giữa hai người vô cùng tốt đẹp, quả nhiên là tình chàng ý thiếp, một hồi tiếng hoan hô lại vang lên mãnh liệt.

Cánh tay Lý Phù Chu cứng lại giữa không trung một chốc, sau đó lại lập tức thu về.

Bởi vì hắn đứng ngược sáng, cho nên không ai thấy rõ vẻ mặt người nọ, chỉ thấy được ý cười nhàn nhạt trên môi, tựa hồ còn vương chút phiền muộn.

Thái Sử Lan xoay người, gương mặt bình tĩnh, ánh mắt cũng không rõ vui buồn.

Nàng đảo mắt một vòng, mọi người liền nhớ ra lúc này là giờ khắc nào, chỗ này là nơi đâu, ai nấy lập tức yên lặng rời đi làm việc của mình.

Đám người Hoa Tầm Hoan bội phục nhìn Thái Sử Lan – Người này quả nhiên có bản lĩnh, có thể trong nháy mắt thể hiện ra sự uy nghiêm và lực áp bách của mình, khiến cho người khác không dám lơ đãng.

– Ta cần một người gỗ. – Vẻ mặt Thái Sử Lan đã khôi phục như thường, – Một người gỗ giống ta.

Lúc này, ánh mắt Lý Phù Chu cũng rất bình tĩnh, hắn lập tức hiểu ý nàng:

– Nàng muốn dùng nó để đoạt tên của quân địch?

Thái Sử Lan mỉm cười hài lòng:

– Đúng vậy. Cho nên nhất định phải tìm một người có tay nghề thật tốt.

– Nói đến chuyện này, ta quả thực có chút xấu hổ. – Lý Phù Chu cười nói, – Trước kia gia tộc ta từng có gia tướng am hiểu chế tác tượng gỗ, trông rất sống động, thậm chí có thể dùng trên trận để chiến đấu. Sau này không cần dùng, cho nên không có lưu truyền lại nữa. Vị lão bộc kia từng muốn dạy ta, nhưng ta lại từ chối. Nếu biết trước có ngày hôm nay thì hồi đó ta đã theo học ông ấy rồi.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hắn, nghĩ thầm có thể dùng tới gia tướng gia tộc? Đây có thể là một gia tộc có tiền có thế thông thường trong giang hồ sao?

Trong đầu chợt xẹt qua một thứ, nàng lập tức tìm kiếm khắp nơi, phát hiện quả nhiên tên trộm Long Triều kia lại không có mặt trên đầu thành.

Hôm trước, hắn đột nhiên tự động xin đi giặt giặt, sau đó dẫn dắt đám thuộc hạ côn đồ của mình đi duy trì trật tự trong thành, từ lúc ấy thì không gặp lại nàng nữa.

Chẳng lẽ hắn đang muốn tránh ai đó?

– Ta xuống thành một chuyến. – Nàng nói một câu đơn giản, sau đó cất bước đi liền. Không lâu sau, Thái Sử Lan tìm thấy Long Triều đang tựa vào cửa lớn nhà người ta, dùng một quả lê treu chọc một đứa trẻ. Đứa trẻ kia đoạt lấy của lê của hắn rồi bỏ chạy, chạy qua một bên thì cười lên khanh khách, nhưng vừa cắn một miếng lại lập tức kêu khóc thê thảm.

Thái Sử Lan đi qua nhìn một cái, phát hiện quả lê đó thực ra chỉ là một khúc gỗ được khắc thành, nhưng vừa rồi nhìn từ xa nàng lại không hề nhận ra điều đó.

Long Triều cười lăn cười bò trên đất, tuyệt nhiên không có chút vẻ xấu hổ sau khi bắt nạt một đứa bé, Thái Sử Lan đi qua, đá đá vào mặt hắn:

– Đứng dậy!

– Để làm gì? – Long Triều không sợ trời không sợ đất, nhưng lại hơi sợ Thái Sử Lan, lúc này vội vàng lui về phía sau.

– Đi khắc người gỗ cho ta.

– Còn lâu! – Long Triều ném tiểu đao một cái. Thái Sử Lan chú ý tới, phát hiện con rối tinh xảo lúc đầu treo trên đai lưng hắn đã không còn.

Nàng cũng không giận dữ, chỉ chống hai tay lên đầu gối, ngồi xõm xuống nhìn thẳng vào Long Triều:

– Được, vậy cùng ta lên thành chiến đấu!

– Không muốn!

– Không cần người tham chiến, đánh trận.

– Không muốn!

– Có Lý Phù Chi bảo vệ người.

– Không muốn! – Long Triều nghe đến đây thì hét lên như heo bị chọc tiết.

Một câu này vừa nói ra, hai người đều trở nên im lặng. Khóe môi Thái Sử Lan hơi cong lên, khóe miệng Long Triều giật giật, hai vai rũ xuống, lẩm bẩm nói:

– Ta đúng là xui xẻo mới gặp phải người mà...

Thái Sử Lan nhìn thẳng vào mắt hắn:

– Làm cho ta một người gỗ giống ta.

– Có thể không giống hoàn toàn hay không? – Long Triều dè dặt nhìn nàng.

– Có thể.

– Làm ngay lập tức cho ta. – Thái Sử Lan bước nhanh rời đi, khi đến góc phố thì đột nhiên cất tiếng nói, – Làm xong thì cho phép người đến đại lao ở thành Nam phụ trách trông coi phạm nhân ở đó. Tới lúc ấy, người người không muốn gặp, chắc chắn sẽ không thể gặp.

Long Triều thờ phào một cái.

Hắn đứng phắt dậy, phui phui bề mặt chiếc áo choàng hoa lệ mà cũ nát, híp mắt nhìn về phía cửa thành.

...

Tốc độ của Long Triều quả nhiên rất nhanh. Một canh giờ sau, một tượng gỗ Thái Sử Lan đã được mang lên đầu thành. Con rối này cao ngang nàng, cánh tay và chân còn có thể hoạt động, sau khi mặc y phục của nàng lại càng giống thật hơn nữa. Tuy là đáng vẻ hơi cứng, nhưng đặt ở chỗ tối thì không phải vấn đề lớn.

Tên Long Triều tho bí kia không biết có phải vì trả thù hay không mà lúc đưa tượng gỗ lên lại để nó trần như nhộng. Cũng may hắn còn chưa to gan tới nổi dám khắc ra vài bộ vị trọng yếu của Thái Sử Lan, nhưng không biết là cố ý hay vô tình ở vị trí ngực của tượng gỗ vừa đúng có thêm hai vòng xoáy gỗ, nhìn từ xa rất giống...

Đám đông vây quanh tám tấc khen ngợi, sau khi phát hiện điểm này cũng không dám tỏ vẻ gì. Phía xa xa, Thái Sử Lan đứng trên đầu thành nhìn thoáng qua, mặt không cảm xúc. Trong lúc mọi người còn đang cho rằng nàng không phát hiện điều kỳ lạ, vừa thờ phào một hơi, lại nghe nàng nói với Tô Á:

– Báo cho Long Triều rằng khóa của ngục giam phía Tây trong đại lao thành Nam bị gỉ, bảo hắn mau thay đi.

Tô Á lập tức nhận lệnh rời đi. Chuyện này không ai để ý, nhưng rất lâu sau đó, có người nghe nói lúc Long Triều đang làm cai tù ở đại lao thành Tây, khi đi đổi khóa ở đại lao giam trọng phạm phía Tây, bởi vì không cẩn thận nên suýt nữa bị một tên tội phạm yêu thích nam nhân “ăn”, hắn phải liều sống thiếu chết, chật vật mãi mới có thể thoát khỏi đó...

Đương nhiên, chuyện này là rất lâu về sau, dường như không hề liên quan đến người sở hữu vẻ mặt lạnh nhạt vô tội là Thái Sử Lan.

Cuối cùng, bởi không có thời gian yêu cầu Long Triều làm lại cái khác, tượng gỗ kia vẫn được mặc y phục tử tế rồi đặt lên đầu thành. Thái Sử Lan vốn cho rằng đây chỉ là kẻ sách tạm thời, không hề nghĩ tới tượng gỗ này lại có thể bình yên vượt qua cuộc chiến, ở lại Bắc Nghiêm, rất rất nhiều năm sau, trở thành vật kỷ niệm quý báu nhất của nhân vật truyền kỳ là nàng, lại còn được bày trong ngôi miếu được dựng lên cho riêng đại soái, trở thành vật cúng bái, chiêm ngưỡng của vô số người. Có người còn nói, chỉ cần tới đây sờ ngực tượng gỗ kia liền có thể cầu con cái, cho nên thường hay có rất nhiều phụ nữ nửa đêm lên lút trèo tường vào miếu sờ trộm.

Đương nhiên, chuyện này cũng là rất lâu sau đó.

Rất nhiều năm sau, lúc Thái Sử Lan biết được tượng gỗ kia vẫn còn ở Bắc Nghiêm, nàng đã híhíp nói một câu này:

– Mẹ nói, cái tượng gỗ kia thô bỉ như vậy, sớm biết khi đó ta đã bắt Long Triều khắc lại con khác!

Đương nhiên, chuyện này càng là rất lâu sau này.

...

Vậy là từ khi đó, một “Thái Sử Lan” mặc quân trang, dưới chân có rồng rọc thường hay xuất hiện ở đầu thành, hoặc là những nơi mũi tên có thể bắn tới, thu được vô số mũi tên cùng màu mà Tây Phiên phóng tới.

Mỗi lần Tây Phiên bắn tên đến sức cùng lực kiệt, thì tượng gỗ Thái Sử Lan cũng cùng lúc biến mất. Tây Phiên nhận thấy Thái Sử Lan nhiều lần xuất hiện ở đầu tường thì bắt đầu hoài nghi, nhưng đúng lúc đó, tượng gỗ Thái Sử Lan liền “bỗng nhiên trúng tên”, khiến cho bọn họ hưng phấn tới phát điên, lập tức khí thế sục sôi, tiếp tục bắn tên.

Những lúc Tây Phiên tạm dừng thế tiến công, Lý Phù Chu liền dẫn theo vài người có khinh công tốt xuống phía dưới nhặt tên và mâu. Thái Sử Lan đếm sơ qua một lượt, phát hiện bọn họ chẳng biết từ khi nào đã thu được gần mười nghìn mũi tên. Ngoại trừ Lý Phù Chu, tất cả mọi người đều không rõ nàng muốn làm gì, nhưng cũng may Thái Sử Lan rất có uy, kể sách tác chiến của nàng cũng vô cùng mới mẻ giáo hoạt, cho nên ai nấy đều cực kỳ hưng phấn, mong đợi.

– Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi chút. – Đợi đến khi số lượng tiễn đã tạm ổn, Thái Sử Lan bỗng nói, – Từ giờ trở đi, tên gãy bắn lên đầu thành lần vũ khí bị hỏng của chúng ta đều phải chuyển vào thú phòng để tu bổ.

Không đợi mọi người phản ứng lại, nàng đã xoay người vào trong thú phòng. Mọi người thấy nàng muốn nghỉ ngơi thì đều tỏ ra vui mừng, chỉ có Lý Phù Chu trước sau không nghĩ, luôn luôn đứng trên đầu thành cùng nàng là đột ngột quay đầu nhìn nàng một cái.

Rất nhiều tiễn gãy cùng tàn cung được chuyển vào thú phòng, một đám thợ thủ công mờ mịt đợi sửa chữa. Thế nhưng, sau khi cửa lớn đóng lại, cánh cửa trong gian nhỏ lại được mở ra.

– Mang vào.

Cung tên vừa vào tay thợ mộc lại được đưa tới chỗ của Thái Sử Lan.

Bên trong phòng tối, bốn phía không một cánh cửa sổ, cung tiễn chất thành núi, lần đầu tiên trong đời, Thái Sử Lan sử dụng rất nhiều lần Phục nguyên.

Tàn cung được nối liền, tên gãy lại vẹn nguyên. Mỗi mũi tên gãy qua tay nàng là một cái được khôi phục như cũ.

Cửa nhỏ đóng kín, hai giỏ lớn bằng trúc đặt bên cạnh. Thái Sử Lan phát tay nhanh như cắt, mỗi lần đầu ngón tay gạt qua là một mũi tên hoàn hảo bay vào giỏ, hai giỏ dần được chất đầy.

Tiếng hò hét bên ngoài dần biến mất, ánh sáng mặt trời rọi vào đỉnh đầu dần được thay thế bằng ánh trăng.

Rất nhiều tên gãy, cung hỏng được chuyển đến, qua tay những thợ mộc này liền vẹn nguyên đi ra. Những người này ai nấy trầm mặc ít nói, đều là những người được lựa chọn kỹ lưỡng, trước đó lại được dặn dò, cho nên tất cả đều im lặng không lên tiếng, trước mặt mọi người đều tỏ vẻ chính mình là người sửa chữa cung tên. Ngay từ đầu, họ còn không biết Thái Sử Lan có tài cán gì, nhưng khi ngày càng nhiều cung tiễn, vũ khí lành lặn được chuyển ra, đầy mắt người nào người nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, hô hấp ngày càng khê, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, động tác nhanh nhẹn, tư thế khi đối diện với cửa nhỏ tràn đầy vẻ tôn kính lẫn bái phục.

Cùng lúc, Thái Sử Lan bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Nàng từng cho rằng sử dụng dị năng bẩm sinh của mình không cần phải tiêu hao chút tinh lực nào, nhưng khi thực sự dùng nó không ngừng nghỉ trong thời gian dài, nàng dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Nếu như không phải trong thời gian gần đây thường xuyên tu luyện theo phương pháp của lão Tào và Dung Sở, tinh thần và ý thức ngày càng mạnh mẽ, chỉ e nàng sớm đã không nhận được.

Gắng sức quá mức khiến cho đầu nàng đau như bị kim chích, tinh thần kiệt quệ, động tác cũng dần chậm lại.

Nàng chợt nhớ tới ngày đó uống xong canh cá thì cảm thấy buồn ngủ, tỉnh lại đã thấy Lý Phù Chu nằm bên cạnh. Lúc đó, chút ánh sáng cuối ngày vừa lúc biến mất, trong bóng tối mờ mờ, hần chổng tay lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng vừa ngủ dậy nên có chút mờ mịt, chợt có cảm giác một khắc kia, vẻ trầm mặc của hần trở nên xa xôi, tư thế chổng khuỷu tay nhìn nàng giống như ở đó đã nghìn năm, dần bị khói bụi nhân gian yên lặng vùi lấp.

– Nàng vừa nói mơ. – Hần nói.

– Ừm – Nàng trả lời bằng giọng mũi, trong lòng lại âm thầm cảm thấy kỳ lạ. Miệng của nàng giống như vỏ trai, bình thường không nói nhiều, tại sao lúc đó lại có thể nói mơ.

– Nói gì vậy?

– Nàng nói... – Lý Phù Chu dường như không muốn trả lời cho lắm. Hắn ngồi dậy, nhẹ nhàng phúi đi cọng cỏ trên đầu gối. Cho tới khi Thái Sử Lan cho rằng hắn sẽ không trả lời, hắn mới chậm rãi nói, – Dung Sở, người cút!

Thái Sử Lan nhướn mày:

– Nói vậy là do ta chán ghét hắn quá, trong mộng cũng không nhìn được mà đuổi hắn.

– Vậy sao? – Lý Phù Chu giống như đang nghĩ gì đó, rồi bỗng nhiên nói, – Thái Sử, ta ước gì nàng cũng có thể đối với ta như vậy..

– Bảo huynh cút đi? – Thái Sử Lan duỗi tay ra. – Được thôi, mời cút.

Lý Phù Chu nhìn nàng chằm chằm, một lát sau, hắn khẽ cười.

Nụ cười hắn vẫn ấm áp như vậy, chỉ là lúc này có thoáng vẻ buồn bã, giống như ánh nắng cuối chiều.

Hắn hơi nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt nàng. Nàng cũng không né tránh, ngược mắt nhìn lên.

– Không phải. – Hắn đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào trán nàng. – Ta mong trong mộng của nàng có ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuynh Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Dung Sở Tay Không Bắt Sói Bạc*

*: Nguyên văn là 空手套白狼/không thủ sáo bạch lang, ám chỉ người bỏ ra ít sức nhưng thu về được nhiều.

Thái Sử Lan cảm thấy đầu mình ong lên. Câu nói kia, ánh mắt kia của Lý Phù Chu không ngừng hiện ra trong đầu nàng, khiến cho nàng hoảng loạn không thôi.

Ngay tức khắc, nàng thấy cảnh vật trước mặt mơ hồ, trời đất quay cuồng, tầm mắt tối sầm lại.

Thân thể Thái Sử Lan ngã sang một bên, va đổ chiếc giò trúc bên cạnh, mũi tên rơi vãi, vùi lên người nàng.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài, Lý Phù Chu đang mang theo một chồng phi mâu, tên gãy, chuẩn bị đưa cho công tượng, bỗng nhiên nghe bên trong “rào rào” một tiếng, mơ hồ còn có tiếng kêu đau truyền ra.

Lý Phù Chu cau mày lại, ném chồng mâu tên xuống đất, lách người xông vào, tay áo mang theo gió quét ngã mấy người bên trong. Đám công tượng lão đảo nhìn theo hắn, ánh mắt khó hiểu.

Mấy công tượng đều không nghe thấy tiếng động bên trong, lại thêm Thái Sử Lan đã dẫn trước không được để ai tiến vào, cho nên lúc này vội vã tiến lên, định ngăn Lý Phù Chu lại, nhưng còn chưa kịp tới gần đã bị hắn phát tay gạt qua một bên, đồng thời lách mình vọt vào. Cánh cửa mở ra, đập vào tường phát ra những âm thanh chói tai, sau đó lập tức đóng sập lại.

Cửa vừa đóng lại, bên trong phòng chỉ còn lại bóng đen. Lý Phù Chu xông vào, chân đạp phải dây tên gãy, nhất thời không giữ được thăng bằng.

Hắn là người học võ, cho nên khi vừa trượt chân ngã xuống liền dang tay chống xuống đất theo bản năng, có điều lúc này, thứ đầu ngón tay chạm phải không phải mặt đất cứng rắn mà lại là thân thể mềm mại. Hắn cả kinh, lập tức buông tay, ngay sau đó “rầm” một tiếng ngã xuống.

Đồng tên gãy trên đất nhấp nhô như cơ thể người lúc đang thờ. Trong nháy mắt, Lý Phù Chu đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hắn vung tay, tên gãy lủ lượt rơi xuống, sau đó lại đẩy hết đồng tên trên người Thái Sử Lan xuống. Được một chốc, động tác bỗng nhiên dừng lại, bởi vì... đầu ngón tay hắn chạm phải bờ môi mềm mại, nóng ấm của nàng.

Ngón tay Lý Phù Chu run lên, tựa như muốn rút về, lại tựa như không muốn; giống như thấy một đóa hoa tuyệt đẹp hé nở trong gió, cánh hoa mềm mại bay bay, không nhìn được mà muốn chạm vào, lại sợ ngón tay không đủ cẩn thận, làm hỏng cánh hoa kia.

Hắn dịch chuyển ngón tay xuống phía dưới, chạm vào mạch của Thái Sử Lan, xác định nàng chỉ bị ngất đi mới thoáng yên tâm.

Hắn nhẹ nhàng di chuyển thân thể, không để mình đè lên nàng. Đầu ngón tay chậm rãi vẽ ra một vòng quanh viền môi nàng.

Trong bóng tối, đường nét không rõ, nhưng hắn vẫn có thể vẽ một cách chuẩn xác – hắn nhớ kỹ khúc môi mỏng manh của nàng, cũng nhớ rõ màu sắc

nhàn nhật trên môi, khi cười lên sẽ cong cong một chút, tuy không xán lạn nhưng lại vô cùng động lòng người.

Hắn hơi nghiêng người ôm lấy nàng, một bên truyền chân khí giúp nàng, một bên nhớ lại ngày đầu hai người gặp gỡ. Kỳ thực, ngày ấy cách hiện giờ chẳng mấy xa xôi, nhưng lại phảng phất như đã qua một kiếp. Thời khắc này, khói lửa ngập tràn, hắn mới bỗng dưng nhớ tới ngày hôm ấy – ngọc lan thanh lệ ngọt ngào, sáng rực dưới gốc cây tử đằng, cảnh sắc như tranh, nổi bật giữa vòm trời cao rộng.

Còn nhớ, ngày ấy hắn đi trên đường tìm xin mười đồng tiền, rõ ràng nữ tử đi qua rất nhiều, nhưng hắn lại đột nhiên nhìn thấy bóng lưng nàng.

Bóng lưng kia chân thật đến thế, ký ức vui sâu bấy lâu như đột nhiên hiện rõ trong tâm trí, hắn thậm chí còn như nghe thấy tiếng vận mệnh đang gào thét bên tai.

Nhưng khoảnh khắc nàng xoay người, nỗi thất vọng của hắn lại càng lớn hơn – Không phải! Không phải nàng! Không phải Văn Thường!

Nữ tử kia đã an nghỉ nơi chín suối, nằm sâu dưới lòng đất của Nam Tề, thứ mà nàng để lại cho hắn, chẳng qua chỉ là một nắm mồ cùng di vật mà thôi.

Hắn thất vọng nhưng vẫn mỉm cười như cũ, bởi người con gái kia từng nói với hắn – Đừng cau mày như vậy, nào có nhiều chuyện không vui như thế.

Kể từ khi ấy, hắn mỉm cười vui vẻ nhiều như vậy, nhưng lại chỉ có thể sống mãi trong cô đơn không bến bờ.

Nguyên tưởng rằng cứ như vậy, một bóng lưng tương tự, một người... hoàn toàn khác; hắn vẫn là hắn, nàng vẫn chẳng về.

Chẳng ngờ Thái Sử Lan đứng cạnh cây ngọc lan ngày ấy, nàng kiên cường và sắc sảo, tới nỗi khiến hắn không cách nào gộp nàng và Phong Văn Thường lại một chỗ nữa, thậm chí, ngày qua tháng lại, hình ảnh nàng còn dần dần bao trùm lên cái bóng người cũ.

Một khắc khi hắn phát hiện ra điều đó, hắn từng kinh ngạc tới không sao thở nổi.

Làm sao có thể?

Là nữ tử hắn cả đời không quên, là nỗi đau vĩnh hằng của hắn, là ốc đảo hắn không sao tìm được bên trong sa mạc rộng lớn trống trải.

Vậy mà, tất cả những thứ đó lại bị ánh sáng thuộc về một người khác xuyên thấu.

Rốt cuộc, hắn quá hiểu về tình yêu, hay vẫn là chẳng biết chút gì? Hắn đã phản bội, hay chỉ là một chốc mê man? Hắn là chơi đùa nhất thời, hay đã thực sự động tâm?

Một đời rõ ràng, lúc này bỗng trở nên mơ hồ khó nói.

Lý Phù Chu chậm rãi cúi đầu, mặt hắn chạm vào gương mặt nàng, nhưng không có dừng lại, chỉ thoáng lướt qua đôi môi nàng, giống như gió lướt mặt hồ, sau đó lập tức đi xuống phía dưới, chôn sâu vào hõm vai Thái Sử Lan.

Hắn dừng lại ở chỗ này, bất động.

Trong căn phòng chật hẹp oi bức, nàng đã cởi bỏ áo giáp, trên người chỉ khoác một chiếc quái sam của nam nhân. Cái áo rộng thùng thình, để lộ bờ vai nhỏ nhắn của nàng. Bởi vì gần đây gầy đi rất nhiều, nên hõm vai nàng khá sâu, xương quai xanh tinh tế, giống như gánh không nổi dù chỉ một cái thờ dài.

Hắn tựa đầu lên, cảm nhận da thịt mềm mại, dẻo dai ẩn sau lớp y phục mỏng manh, lạnh lạnh của nàng, còn có một mùi hương nhạt nhạt, mang theo chút hơi lạnh của giáp sắt, chút cháy khét của khói lửa, nhưng nhiều nhất vẫn là hương thơm tự nhiên sâu trong cơ thể nữ tử, cực kỳ mê hoặc, khiến hắn không khỏi ngẩn ngơ – Đúng vậy, đây là mùi hương thuộc về nàng, hai phần sắt thép cứng cỏi, một phần lửa cháy hừng hực, bảy phần thơm ngọt, nữ tính.

Mùi hương đó quấn quanh chớp mũi, hắn nhìn không được muốn hít sâu, nhưng một cái hít vào còn chưa kết thúc, viền mắt hắn đã chậm rãi ẩm ướt.

Nữ tử giản đơn đến thế, xinh đẹp đến vậy...

Hắn khẽ khàng gối lên vai nàng, không làm gì khác, không tạo âm thanh, chỉ lặng lẽ chôn sâu vào hõm vai nàng, không phải cột nhà, không phải tấc tấc, khác hẳn lúc làm lễ dâng hương, giống như người lữ hành trong lúc mê mang, ngay khi tiếng chuông đồng vang vọng, chợt kinh giác kiếp trước kiếp này, nhìn không được mà nằm rạp xuống, đau khổ khôn nguôi.

Hắn không hề phát giác...

Chẳng biết từ khi nào, Thái Sử Lan đã mờ mắt.

Trực giác mạnh mẽ dị thường cho phép nàng tỉnh lại trước thời hạn; sức khống chế hơn người khiến nàng không hề kinh hô hay đứng bật dậy khi phát hiện một người đang gục đầu trên cổ mình. Nàng là một con báo ẩn mình trong bóng đêm, lạnh tĩnh và thận trọng, kiên nhẫn chờ thời cơ.

Và, giữa lúc chờ đợi ấy, nàng cảm giác được Lý Phù Chu không hề có chút suy nghĩ suồng sã nào, ngược lại, hắn giống như đang khấn cầu một cách mê lương.

Hồm vai tựa như ẩm ướt, lại tựa như chẳng có gì – Huynh ấy khóc sao?

Nàng chậm rãi mở mắt, ánh mắt trầm tĩnh, tối đen.

...

Trong phòng tối yên tĩnh, tên gậy rai rác khắp nơi, Thái Sử Lan và Lý Phù Chu nhìn như tựa sát nhau, nhưng thực tế, mỗi người đều đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Hoặc là bắt đầu, hoặc là kết thúc.

Hay chẳng... vẫn còn đang chờ đợi...

Cách đó hai trăm dặm, có một đội nhân mã không quân nắng mưa, một đường thẳng tiến đại doanh Thiên Kỳ. Dung Sở giục ngựa đi đầu, thân người hơi nghiêng về phía trước, gió đêm thổi bay mái tóc hắt, ánh trắng rọi xuống đầu mây hơi cau lại vì lo lắng, nhưng ngón tay cầm cương ngựa vẫn cứ chần chẫn như cũ, mỗi lần gậy ngón là một lần mặt đất chấn động.

Lúc này, cách chỗ Thái Sử lan một trăm năm mươi dặm, đại doanh Thiên Kỳ còn đang đèn đuốc sáng trưng.

– Một vạn người ngựa ở quan Thanh Thủy đã rút về rồi? – Trước án, một người chậm rãi đảo thư từ trên bàn, cất tiếng hỏi.

Người nọ nói rất chậm, giọng rất trầm, loáng thoáng mấy phần sát khí cùng ngạo ý, khiến người ta liên tưởng đến những nhân sĩ tôn quý nắm quyền sinh sát trong tay, luôn luôn đứng từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Ánh nến rọi vào gương mặt hắt, để lộ nửa bên mặt đường nét sắc bén.

– Bẩm, vâng. – Giọng người trả lời âm vang, dứt khoát.

– Quân địch ở Bắc Nghiêm chẳng qua chỉ có hai đội quân vạn người. – Nam tử ngồi trước án đẩy chồng thư sang một bên, nói bằng giọng đầy mỉa mai, – Tuy là bọn chúng may mắn trốn qua được đại doanh Thiên Kỳ, nhưng chỉ bằng một đám nhãi nhép ấy, nào đáng để chúng ta ngày đêm chờ đợi ở quan Thanh Thủy? Cũng chẳng biết Thái hậu có ý gì. Hoặc là cứu, hoặc là trực tiếp cắt đứt đường lui của chúng, tại sao lại vô duyên vô cớ bắt chúng ta án binh bất động? Nữ nhân... đúng là không hiểu gì về chiến tranh!

– Thiếu tướng. – Tướng lĩnh nói, – Tướng quân ở thượng Phủ binh gửi thư đến, hỏi vì sao Thiếu tướng lại rút quân mai phục ở quan Thanh Thủy đi.

– Ta làm gì còn phải khai báo với ông ta sao? – Nam tử ngạo nghễ nói, – Quan Thanh Thủy xuất hiện quân lính Tây Phiên, hiển nhiên cho thấy đối phương đã có phòng bị, còn cần mai phục làm gì nữa? Kế hoạch tác chiến bị đối phương phát hiện, nói rõ hoặc là Thiên Kỳ của ta, hoặc là Thượng Phủ có nội gián. Lão Biên ngồi yên như núi, không biết đường dọn dẹp quân binh, nhưng Thiên Kỳ ta chẳng lẽ lại không làm gì ư?

– Thiếu tướng anh minh. – Tướng lĩnh kia hơi do dự, – Chỉ là phía bên Bắc Nghiêm... chẳng lẽ không cứu nữa...

– Cứu thì vẫn phải cứu, nhưng còn xem là cứu thế nào. – Thiếu tướng quân Thiên Kỳ – Kỳ Liên Thành cười nhạt, – Cái gọi là mai phục quan Thanh Thủy, hiện tại xem ra không cần nữa. Ta đã lệnh cho Trương Phó dẫn theo một vạn tinh binh nhanh chóng vòng qua hạ lưu sông Thuần, mai phục ở sườn Nam Âm Sơn, cắt đứt đường lui của Tây Phiên. Ngoài một vạn tinh binh của Vương Phó tướng làm nhiệm vụ ngăn cản Tây Phiên xuôi Nam, còn có trung lộ hai đội, chờ Bắc Nghiêm khiến hai vạn quân Tây Phiên tiêu hao lực lượng, chúng ta sẽ ra tay, một lưới bắt gọn quân địch.

– Thiếu tướng liệu sự như thần, trận này tất thắng! – Tướng lĩnh kia lớn tiếng khen ngợi, âm thầm bội phục Thiếu tướng trong khi bất động thanh sắc đã an bài thỏa đáng mọi sự, lại nói – Làm vậy tuy tốt, có thể tiêu diệt triệt để đám Tây Phiên kia, nhưng giờ thành Bắc Nghiêm bị cô lập, ba nghìn yếu binh, mười vạn bách tính, lương thảo vũ khí có hạn, e rằng không thể chống đỡ thêm nữa.

Kỳ Liên Thành ngẩng mặt lên, gương mặt lộ ra dưới ánh nến, cực kỳ trắng, trắng đến độ có thể nhìn thấy những mạch máu lơ lửng ẩn dưới lớp da. Đây là “khuôn mặt quý tộc” mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo. Mặt mày người nọ xem như anh tuấn, khóe mắt tựa đao cắt, hàng mày bén nhọn vểnh lên, mi tâm có một vết bớt nhỏ màu hồng nhạt, rất giống con mắt thứ ba – đây là một điểm rất hiếm gặp, nhìn qua hết với Sát Thần Nhị Lang trong truyền thuyết dân gian Nam Tề, mà Kỳ Liên Thành cũng vừa hay là con thứ hai trong nhà. Có người nói, lúc hắn mới ra đời, Kỳ lão soái đặc biệt mời đại sư xem mệnh cho hắn, cũng nói là tướng tài trời sinh, sát tinh chiếu mệnh. Bởi vậy, nhờ có cái bớt hồng này, hắn thành công đánh bại rất nhiều huynh đệ, rốt cuộc leo lên ngôi vị Thiếu tướng.

Cho nên rất nhiều người đoán rằng, Kỳ Liên Thành không thích phơi nắng, phải chăng vì sợ nắng làm đen, che mất vết bớt hồng trời ban này của hắn?

– Nếu như Trương Thu còn sống, chắc chắn mười phần không trụ nổi. – Kỳ Liên Thành thờ ơ cất giọng. – Nhưng nghe nói gần đây Bắc Nghiêm đổi tướng, cư nhiên để một nữ tử trước giờ chưa từng tham chiến chủ trì quân vụ. Hơn nữa, Trương Thu cũng là chết trên tay nữ nhân này. Chẳng qua chỉ là một đệ tử mới vào doanh Nhị Ngũ, không ngờ lại dám lớn lối đến vậy!

Chúng tướng bên dưới đều khiếp sợ ngẩng đầu, không nghĩ tới một nữ đệ tử hàn môn lại có gan giết quan viên tứ phẩm đứng đầu một thành.

– Đất Tây Lăng này là chỗ của quân Thiên Kỳ ta. – Kỳ Liên Thành chống tay lên mặt bàn, ánh mắt u ám, – Há có thể để một kẻ làm xương làm bậy như vậy tồn tại?

– Thiếu tướng dự định xử trí thế nào?

– Đệ tử doanh Nhị Ngũ còn chưa kết nghiệp, cũng chưa có chức quan, xét cho cùng là à làm dân giết quan, đây là tội lớn. – Về mặt Kỳ Liên Thành thờ ơ, hần như đang nhắc tới một con kiến hôi, – Đương nhiên phải xử tử.

– Vâng.

– Không nói chuyện này nữa. – Kỳ Liên Thành đứng dậy, ánh mắt dời ra ngoài trường, khóe môi nở một nụ cười lạnh, – Thường tướng quân còn không chịu khai ra ai là gian tế sao?

– Vâng. Thường Tiên Phong nói hần bị oan, còn nói binh sĩ dưới trường đều trong sạch, tuyệt đối không có ai cấu kết với Tây Phiên, tiết lộ quân tình với kẻ địch.

– Hần đương nhiên phải bao che cho đám thù hạ kia rồi. – Kỳ Liên Thành cười khinh miệt, – Nhiều năm như vậy bọn chúng chỉ nghe hần, hần không bao che cho chúng thì bao che ai đây?

Chúng tướng còn lại đều yên lặng cúi đầu – Thiếu tướng đã sớm không hài lòng với một số lão tướng trong quân. Uy danh của họ quá lớn, ảnh hưởng đến uy quyền Kỳ gia. Giờ người nào cũng biết hần đang mượn chuyện người nói chuyện mình, chính đồn quân quyền, cho nên nào có ai dám cãi lại?

Phía xa xa truyền tới tiếng roi da quất xuống cùng tiếng nam tử gầm gừ phẫn nộ, càng làm nổi bật vẻ yên tĩnh nơi đây.

Kỳ Liên Thành nghiêng tai lắng nghe, dường như cảm thấy vô cùng thú vị, khóe môi chậm rãi ngập tràn ý cười. Hần thông thả bước ra khỏi trường, hai tay chỉ lên trời, cất giọng hát: “...Cời kìm giáp, chống kiếm xuống cát vàng, máu nóng rơi xuống như hoa...uống cho ta một thân giáp trụ, một thương vừa đâm đã đủ lấy mạng...”

Chúng tướng cúi đầu càng thấp – Ai cũng biết, Thiếu tướng yếu thích hí khúc, nhưng ngày thường chẳng mấy khi hát. Có điều, một khi hần cất giọng, thì chắc chắn có người sắp phải chết.

Bốn phía lặng ngắt như tờ, giọng hần khe khẽ của nam tử vang lên dưới ánh trăng thê lương lạnh lẽo. Trăng đêm nay hơi vàng, bên rìa ửng đỏ tươi xinh. Xa xa, tiếng người bị tra tấn kêu thảm truyền đến, rồi lại bị tiếng hát nhấn chìm.

–...Mười vạn quân binh theo ta đi dưới cờ, cuối cùng chẳng qua cũng hóa xương trắng. Lại một lần nữa vượt núi cũ, chờ người quý gồi dâng ta giang sơn như họa...

Chợt, có người đóng cửa ngựa đi đến, tiếng cười lạnh lạnh phá tan bầu không khí xơ xác tiêu điều mà thê thảm giờ khắc này.

– Thiếu tướng Kỳ gia quả nhiên hùng tâm tráng chí, chẳng hay muốn vượt núi cũ nơi nào, chiếm giang sơn như họa của ai?

–...Họa...A... – Một chữ cuối cùng run lên, Kỳ Liên Thành bỗng nhiên ngừng đầu.

Trong bóng đêm, một người giục ngựa chạy đến, phía sau hần, ngựa cười mồm mà như một, bước chạy đồng nhất, áo choàng phấp phật tung bay, để lộ trường kiếm màu xanh trên lưng, mũi kiếm sáng bóng u lạnh.

Người dẫn đầu một thân trắng trong như tuyết. Màu sắc bắt mắt như vậy mặc trên người hần lại khiến người ta cảm thấy vô cùng thích hợp, bởi da thịt người nọ cũng phát sáng rạng rỡ như vậy, giống như viên trân châu cực kỳ quý giá ẩn mình dưới đáy biển sâu.

Người nọ khoải mả mà đến, người còn ở xa, mà giọng nói rõ ràng đã truyền tới tai chúng tướng bên này. Chờ tới khi mọi người ngẩng đầu trông lên, hần đã đến trước cửa đại doanh từ lúc nào.

Khoảnh khắc Kỳ Liên Thành nhìn thấy người nọ, chân mày chợt cau lại, một câu “Ngăn lại!” còn chưa kịp thốt ra, kẻ kia đã cười dài nói:

– Từ biệt đã lâu, Thiếu tướng vẫn khỏe chứ?

Tiếng cười vang vọng, trường tiên trong tay hần vung lên, đánh tan then gỗ ở cửa.

– Đứng lại! – Binh sĩ thủ vệ nhào tới, giọng thương chữa về phía người ngồi trên ngựa.

Người trên ngựa nhẹ nhàng vung roi, hai cây thương lập tức bị cuốn bay ra ngoài, leng keng rơi xuống đất. Người nọ cúi xuống, dung nhan như tranh vẽ, khóe miệng như cười như không, nhìn chằm chằm chư tướng đang chạy tới:

– Uy phong thật lớn! Ngay cả ta cũng dám cản?

– Đại soái... – Một tướng lĩnh bật thốt ra hai chữ rồi mới nhận ra mình đã lỡ miệng, vội vàng đổi cách xưng hô, – Bái kiến Tấn Quốc công!

Kỳ Liên Thành đứng từ xa nhìn Dung Sở, khuôn mặt anh tuấn trong nháy mắt đã vạm vỡ.

– Ngưu tướng quân, đã lâu không gặp, không ngờ ngài còn nhớ tới ta! – Dung Sở cười niềm nở, vung roi lên. Tuấn mã hí lên một tiếng, nhảy qua viên môn. Phía sau hần, đám Long Hồn Vệ khoác áo choàng đen cũng kéo vào như một con lốc. Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác, Dung Sở đã xông

vào đại doanh quân Thiên Kỳ.

Vị Nguru tướng kia vô thức đuổi theo, nhưng vừa bước được một bước liền dừng lại. Ông ta nhìn quanh bốn phía, phát hiện ai cũng bày ra vẻ mặt cổ quái.

Cổ quái là có nguyên nhân – Ai cũng biết, người mà Thiếu tướng Thiên Kỳ hận nhất chính là Tần Quốc công Dung Sở.

Nói tới chuyện này, cũng khó mà trách hần. Thiếu tướng Thiên Kỳ, thiếu chủ của một trong ba quân thiên hạ, đáng ra phải là danh tướng tuổi trẻ tài cao bậc nhất. Thế nhưng, cái danh tuổi trẻ tài cao kia từ đầu tới cuối lại chỉ thuộc về một người từng dẫn theo đại quân Nam Tề quét sạch Tây Phiên Ngự Việt, được xưng là danh tướng số một Nam Tề. Mà người kia lại chính là Dung Sở. Dù rằng sau khi kế thừa chức vị Quốc công, Dung Sở đã giao ra toàn bộ binh quyền, dần dần phai nhạt khỏi chính đàn, nhưng hào quang của hần vẫn cứ chiếu rọi đỉnh đầu hết thảy quân nhân Nam Tề. Hần là hào quang của toàn bộ quân nhân Nam Tề, nhưng lại là đám mây đen không bao giờ tản phía trên Thiếu tướng Kỳ gia, khiến cho Kỳ Liên Thành không sao thờ nổi, cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.

Nguyên vọng lớn nhất đời này của Kỳ Liên Thành chính là lời Dung Sở trở lại chiến trường, đánh bại kẻ được phong là quân thần tuổi trẻ này của Nam Tề, quang minh chính đại leo lên vị trí đệ nhất thanh niên danh tướng quốc gia. Thêm một ngày Dung Sở chưa trở về, cũng chính là thêm một ngày hần phải ở dưới cái bóng kia. Có điều, ngày qua tháng lại, Dung Sở lúc nào cũng chơi đùa lêu lổng, không quan tâm chính sự, cũng không màng quân quyền, điều này khiến cho Kỳ Liên Thành hận tới điên người.

Trước ánh mắt kinh ngạc, hiếu kỳ, ngưỡng mộ xen lẫn lo lắng của mọi người, Dung Sở phát tay áp, giục ngựa tới gần doanh Thiên Kỳ. Chỗ hần đi qua, ai cũng không dám can ngăn.

– Tần Quốc công! – Một tiếng hét lớn bỗng vang lên, Kỳ Liên Thành rốt cuộc không nhịn được nữa, chạy nhanh sang bên này, – Đây là đại doanh quân Thiên Kỳ của ta, trọng địa quân sự của Tây Lăng. Dù cho ngài là Tần Quốc công thì cũng không thể xông loạn như vậy!

– Kỳ Liên Thành! – Dung Sở cất cao giọng, vẫn không dừng ngựa lại, – Bỏ Quốc công đến quân doanh, người còn không mở trung môn nghênh tiếp!

Kỳ Liên Thành giật mình, giờ mới nhớ ra, bàn về phẩm cấp, Dung Sở cao hơn hần rất nhiều. Theo như luật lệ Nam Tề, dù cho Dung ở tự tiện xông vào quân doanh, xúc phạm quân luật, Kỳ Liên Thành hần gặp quan trên không tham bái cũng là có tội.

Kỳ Liên Thành cắn răng, siết chặt hai tay, rốt cuộc vẫn phải cúi đầu tham bái:

– Hạ quan bái kiến Tần Quốc công! Xin thứ cho hạ quan giáp trụ trên người, không thể toàn lễ!

Hần cúi đầu, lại vẫn cứng cổ – tạm nhường Dung Sở một bước thì thế nào? Giờ là Dung Sở không nắm được nhược điểm của hần, còn hần lại có thể bắt thóp Dung Sở!

– Miễn lễ. – Dung Sở ngồi trên ngựa phát tay một cái, sau đó nhìn quanh, vẻ mặt tán thưởng, – Dưới trướng Thiếu tướng, quân dung nghiêm chỉnh, binh sĩ như thiết, quả thật có bản lĩnh!

Giọng mặt tái nhợt của Kỳ Liên Thành trong nháy mắt đã đỏ bừng – Lấy đây ra quân dung nghiêm chỉnh? Dung Sở ngang nhiên xông vào như thế, một đám thủ vệ không ai ngăn được. Hiện giờ kẻ nào kẻ nấy đều lão đảo, chặt vật chạy theo phía sau. Dung Sở này cũng quá là hống hách rồi, nhất định phải đánh thẳng mặt hần mới vừa lòng có đúng không?

– Tần Quốc công – Hần hít sâu một hơi, nắm tay siết chặt trong ống tay áo chậm rãi buông ra, cũng không biết lời Dung Sở, chỉ âm trầm nói, – Ngài nửa đêm xông vào quân doanh, chẳng lẽ chỉ để nói một câu như vậy?

– Đương nhiên không phải rồi. – Dung Sở cười, – Trọng địa của quân Thiên Kỳ đâu phải là nơi một Tần Quốc công nhân hạ như ta có thể tùy tiện bước vào.

– Quốc công biết là tốt rồi! – Kỳ Liên Thành cắn răng nói, – Nếu vậy, hần là Tần Quốc công cũng biết, hiện tại ngài đã vi phạm quân pháp!?

– Cho nên mới nói, ta không phải tùy tiện chạy tới. – Dung Sở làm như không nghe thấy lời hần, cười dài nói tiếp, – Ta tìm Thiếu tướng là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Kỳ Liên Thành giật mình, nghi hoặc nhìn Dung Sở – Hần trọng chương quân quyền rồi?

Nhưng lập tức, khả năng này bị hần loại bỏ. Hướng đi trong triều hần đều nắm rõ, chỉ cần Khang Vương còn ở đó, chắc chắn Dung Sở sẽ không thể lần nữa nắm quyền. Lại nói, dù cho Dung Sở dùng thân phận Quốc công tới đảm nhiệm giám quân, thì ắt phải có thái giám truyền chỉ của triều đình đi theo, nào có chuyện đêm hôm khuya khoắt dẫn theo hộ vệ xông tới thế này!

Nghĩ vậy, hần cười lạnh một tiếng, nói:

– Hiện tại Quốc công là quan lớn trong triều, huân tước một phượng, nhân nhĩ thông dong, không màng thế sự, tiểu doanh Thiên Kỳ còn con này của ta thì có chuyện gì quan trọng mà lại khiến Quốc công phải ngày đêm giục ngựa từ Lệ Kinh xa xôi, vượt sáu trăm dặm tới để thương lượng?

Dung Sở làm như không nghe ra vẻ châm chọc của hần, cúi đầu nhìn Kỳ Liên Thành, sau đó lại nghiêng đầu lắng nghe tiếng tra hỏi rít gào từ xa truyền tới, bỗng cất giọng hỏi:

– Nửa đêm thế này mà vẫn có người chấp pháp sao?

– Chuyện này thì liên quan gì tới ngài?

– Lúc đầu quả thực không liên quan, nhưng giờ... – Dung Sở thông thả đùa nghịch dây cương, bỗng nhiên chỉ về phía lều tra hỏi, nói, – Dẫn người ra cho ta!

Long Hồn Vệ vâng lệnh, không nói hai lời, lập tức giục ngựa rời đi.

– Làm càn! – Kỷ Liên Thành giận tím mặt, mày nhú lại, – Dung Sở! Ngài điên rồi! Quân tướng trong trướng của ta mà ngài cũng dám động sao?

– Ta nào có động được. – Dung Sở chậm rãi cười, khoanh khắc Kỷ Liên Thành lộ vẻ vui mừng, hân hoan lật tay một cái, – Là phủ Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng động mới đứng.

Ánh đuốc sáng quắc chiếu rõ tấm lệnh bài sáu cạnh màu đen trong tay hắn, bên trên viết “hành tỉnh Tây Lăng”, phía dưới có “Công khí ty hành tỉnh đốc tạo” màu ánh kim sáng loáng.

– Dù là lệnh Tổng đốc thì sao? – Đáy mắt Kỷ Liên Thành thoáng vẻ kinh hãi, nhưng lời nói ra vẫn không cho là đúng, – Tổng đốc Tây Lăng chẳng qua chỉ cùng cấp với ta, lệnh bài của hắn sao có thể ra lệnh cho doanh Thiên Kỳ của ta?

– Ai muốn ra lệnh cho người nào? – Dung Sở thần nhiên nói, – Chỉ là ta nghi ngờ trong doanh Thiên Kỳ có trọng phạm bán nước thông đồng với địch, cho nên mới đến đây điều tra mà thôi.

– Bán nước thông đồng với địch? – Kỷ Liên Thành nhướn mày, lập tức cười nhạt, – Ngài đang nói tới chuyện Thường phó tướng bị nghi ngờ tiết lộ quân tình ở quan Thanh Thủy sao? Việc này Thiên Kỳ ta đã đang điều tra rồi, không phiền đến phủ Tổng đốc phải nhúng tay vào.

Dung Sở vung vẩy roi ngựa trong tay, hơi ngẩng đầu, cũng chẳng nhìn Kỷ Liên Thành, thông thả nói:

– Quân bất văn, quân sự quy tị?

Thân thể Kỷ Liên Thành chợt cứng đờ.

Quân sự quy tị là chỉ trong quân phát sinh trường hợp bất tuân, nếu như liên quan đến an nguy địa phương, thì để tránh tị hiềm, quân đội phải giao nghi phạm cho phủ Tổng đốc, chờ kinh thành phái quan viên trong tam pháp ty tới giải quyết, không được tự ý dùng tư hình để thẩm tra.

Nhưng lúc này, cái gọi là án “Thường Tiên Phong thông đồng với địch, để lộ việc quân”, trong lòng hắn hiểu rõ, chứng cứ hoàn toàn không có, tình tiết vụ án mơ hồ, nói cho cùng chỉ là do bản thân hắn muốn cùng có thể lực, thanh trừ phe đối lập nên mới vu tội cho Thường tiên phong mà thôi.

Vậy mà Dung Sở lại chớp lấy cơ hội này, chạy tới đúng lúc, lấy lý do quân sự quy tị để cướp quyền xét xử, muốn dẫn Thường Tiên Phong đi. Một khi người bị Dung Sở đoạt mất, há chẳng phải tâm tư của hắn trôi theo nước chảy hết sao? Hơn nữa, thể diện cũng xem như mất hết, bảo hắn về sau làm sao có thể điều động lực lượng dưới trướng Thường Tiên Phong đây?

Càng chết người hơn nữa là trước giờ chuyện trong quân doanh không cho người ngoài can thiệp, hắn dằn vò Thường tướng quân ngay trong quân doanh của mình là thể hiện bản lãnh và uy phong của bản thân, nhưng một khi để người ngoài thò một chân vào, đem trướng lĩnh của hắn đi thẩm lý và xét xử, thì hắn lại trở thành một kẻ nhu nhược, ngay đến người dưới trướng cũng không thể bảo vệ! Nếu thật là như thế, về sau hắn biết phải mang binh dẫn tướng thế nào? Làm sao tiếp tục ngồi vững trên vị trí Thiếu tướng Thiên Kỳ?

Kỷ Liên Thành vừa giận lại vừa nhẹn không được mà cảm thấy bội phục – Dung Sở quả nhiên quá lợi hại! Chẳng qua chỉ dùng một chiêu, vậy mà đã khiến hắn không biết phải làm thế nào!

Cùng lúc, trong đầu hắn chợt lóe lên nghi hoặc – Cái gọi là “bí mật tiết lộ việc quân” chẳng qua vừa mới phát sinh, lại còn là chuyện ở nội bộ quân doanh, tại sao Dung Sở lại biết được?

Nhưng lúc này rồi, hắn nào có tâm tư suy nghĩ những việc ấy. Kỷ Liên Thành nhú mày, lạnh lùng nói:

– Tình tiết vụ án chưa rõ ràng, ngài làm sao có thể đem người của ta đi!

– Chính là bởi tình tiết chưa rõ ràng, nên mới phải để quan lại cùng nhau thẩm tra xử lý. – Dung Sở chậm rãi nói, – Bỏn Quốc công không ngại vất vả cực nhọc, Thiếu tướng không cần cảm tạ làm gì.

– Nếu muốn thẩm tra xử lý thì cũng là chuyện của phủ Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng, không nhọc Quốc công tham dự!

– Phủ Tổng đốc Tây Lăng gặp hỏa hoạn, Tổng đốc đại nhân phải ở lại phủ chủ trì đại cuộc, vừa hay bỏn Quốc công đi ngang qua, cho nên Tổng đốc mới nhờ ta thay mặt xử lý. – Dung Sở cười đến dễ thân, – Cảnh giác đề phòng vì thiên hạ, đúng là không uống chuyến đi này của bỏn Quốc công.

Lúc này, Kỷ Liên Thành mới sực nhớ, trước đó hình như Dung Sở có lĩnh chức quan Phong sử, tới An Châu thị sát quân bị địa phương. Thế nhưng đã lâu như vậy rồi, tại sao hắn vẫn chưa hỏi kinh bàn giao việc quan phái?

Kỷ Liên Thành đương nhiên không hề hay biết sau khi Dung Sở gặp lũ, tạt củ ở eo tái phát đã về nhà dưỡng bệnh. Vốn dĩ hắn đã tính bàn giao việc quan, nhưng Tông Chính Huệ nghe nói hắn sinh bệnh nên đã tự mình hạ lệnh, nói hắn không cần vội đến bộ Lại, bây giờ ngược lại trở thành cái cớ cho Dung Sở.

Kỷ Liên Thành trừng mắt Dung Sở, một phen miệng lưỡi giao phong, vậy mà Dung Sở chẳng may mảy để ý. Hắn vẫn cứ ngồi trên ngựa gõ nhẹ chiếc roi, lại còn rảnh rỗi ngắm nhìn quân doanh, đáng vẻ chẳng khác nào đang ở trên địa bàn của mình.

Càng khiến Kỷ Liên Thành tức tối hơn nữa là tướng sĩ dưới trướng hắn không một ai dám lên tiếng trách cứ Dung Sở, thậm trí bên ngoài còn có vài toán binh lính dáo dác ngó nghiêng, nhìn chằm chằm Dung Sở với ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Ánh mắt này thực sự đã khiến Kỷ Liên Thành tỉnh ngộ, hắn chợt hiểu rằng bản thân không nên tranh cãi với Dung Sở trước mặt bao người như vậy nữa, bởi nếu thắng cũng chẳng chứng tỏ được bản lĩnh của mình, còn nếu thua, hắn chắc chắn sẽ mất hết thể diện.

Lại nói, Dung Sở này vô cùng tự cao tự đại, từ đầu tới cuối không thêm xuống ngựa. Hắn đường đường là Thiếu tướng Thiên Kỳ, vậy mà giờ đây còn phải ngửa đầu nói chuyện với người nọ, khí thế sớm đã thua ba phần, nói gì tới đối thoại công bằng?

Sau khi rõ ràng mọi chuyện, Kỷ Liên Thành lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười. Trong khi hắn còn đang nghĩ xem phải làm thế nào để kéo Dung Sở vào trướng, thì phía xa đã truyền tới tiếng người huýt sáo, bước chân lộn xộn, hóa ra là đám hộ vệ của Dung Sở đã trở lại, người được che trở ở giữa đám người không ai khác ngoài Thường Tiên Phong.

Người nọ để ngực trần, gương mặt tím bầm đỏ gay. Ông ta bước nhanh sang bên này, trước tiên lạnh lùng trừng mắt nhìn Kỷ Liên Thành, sau đó lại quay sang, ngạo nghễ nói với Dung Sở:

— Lão Thường nay đã như tù nhân, cũng không cần luận mấy thứ lễ tiết triều đình với Quốc công nữa. Xương bánh chè của lão đã bị đập gãy, không thể quỳ, mong Quốc công thứ tội. Chỉ là thuộc hạ của lão bị oan, xin Quốc công chờ lạm dụng tư hình! — Nói xong, ông ta lại liếc mắt nhìn Kỷ Liên Thành.

Lúc này, trong lòng Kỷ Liên Thành đã bùng bùng lửa giận, nhưng hắn chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, cười nhạt nhìn Dung Sở — Tính tình Thường Tiên Phong vốn kiêu ngạo, xem ra lão cũng chẳng thêm để người vào mắt!

Ai ngờ Dung Sở vừa thấy Thường Tiên Phong thì không tỏ vẻ kiêu căng nữa mà lập tức tung người xuống ngựa, mỉm cười tiến lên, tự tay đỡ Thường Tiên Phong, thành khẩn nói:

— Thường tướng quân nói gì vậy? Mặc dù bây giờ ngài phải chịu chút ít hiềm nghi, nhưng trước khi đưa ra phán xét cuối cùng, ngài vẫn là một anh hùng chân chính, là tấm gương quân nhân của Nam Tề ta, là công thần từng tham gia cuộc chiến đánh đuổi Ngũ Việt, còn tự tay chém đầu một tên đại tù trưởng của quân địch. Trước đây chiến dịch Sa Lê Trại nổi danh khắp thiên hạ, khi ấy Dung Sở còn chưa tổng quân, không có cơ hội chiếm ngưỡng phong phạm của tiền bối, thực sự vô cùng tiếc nuối. Bây giờ được trông thấy tiền bối, coi như đã hoàn thành được phần nào tâm nguyện. — Hắn một bên thao thao bất tuyệt với Thường Tiên Phong, một bên tiện tay tháo dây trói của vài thủ hạ bên người ông, khẽ than thở, — Các vị đều là những binh sĩ tốt, là anh hùng bách chiến sa trường. Đã là anh hùng thì không nên bị đối đãi thế này!

Thường Tiên Phong lệ nóng doanh tròng, đám thuộc hạ cũng run lên, binh lính và tướng sĩ đứng quanh chứng kiến cảnh này cũng không khỏi cảm động, sắc mặt ầu ầu. Duy chỉ có Kỷ Liên Thành là tái mặt lại, tức tới nổi gần như ngất xỉu tới nơi.

Tên khốn Dung Sở này, lại còn dám ngang nhiên chạy tới địa bàn của hắn giả làm người tốt!

Luôn mồm gọi người ta là anh hùng, luôn mồm nói cái gì mà anh hùng không nên bị đối xử như vậy — Đây chẳng phải là muốn làm xấu mặt hắn trước mặt toàn thể người trong doanh sao!

— Quốc công! — Kỷ Liên Thành vốn không muốn nói thêm với Dung Sở thêm một câu nào nữa, nhưng hắn càng không thể trở mặt đứng nhìn Dung Sở làm trò ngay trên địa bàn của mình, cho nên chỉ có thể lạnh lùng lên tiếng, — Giờ anh hùng ngài cũng đã thấy, ngưỡng mộ cũng đã nói xong, như vậy, xin mời!

Ánh mắt hắn sáng lóe trong đêm, hung ác nham hiểm, âm thầm nhìn ra bốn phía, sát ý ngập tràn.

Nếu như có thể, đêm nay hắn thật sự không tiếc đoạt mạng của Dung Sở! Thế nhưng lúc này binh lính lẫn tướng sĩ trong doanh đều đang xúc động, nếu như hắn ra tay với Dung Sở, thì sẽ khó tránh việc tin tức bị lộ ra ngoài. Tội mưu sát Quốc công đương thời, chung quy hắn vẫn gánh không nổi!

— Đa tạ Thiếu tướng. — Dung Sở trở về yên ngựa, cười dài nhìn Kỷ Liên Thành, — Như vậy, những người bị hiềm nghi dính tới vụ án này đều phải đi theo bốn Quốc công, đúng chứ?

— Phải! — Hiện tại, Kỷ Liên Thành chỉ mong Dung Sở lập tức biến đi cho khuất mắt hắn, — Mong rằng sau này phủ Tổng đốc Tây Lăng và Quốc công có thể cho quân Thiên Kỳ ta một câu trả lời rõ ràng!

Dung Sở giống như không nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của hắn, chỉ gật đầu một cái:

— Như vậy, tất cả quân viên bị nghi ngờ thông đồng với địch đều phải đi theo bốn Quốc công...?

— Không tiến! — Kỷ Liên Thành không kiên nhẫn nghe hết, tức tối quay người.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy Dung Sở ở sau lưng cười vang, lớn giọng nói:

– Tốt lắm! Vậy phiền Thường tướng quân điểm đủ người, ngựa dưới quyền của ngài rồi cùng ta lên đường!

– Cái gì? – Kỳ Liên Thành bỗng nhiên xoay người, – Dung Sở, ngươi muốn làm gì?

Dưới con khiếp hãi, ngay đến tôn xưng cũng bị hắn vứt sang một bên.

Dung Sở cũng không để ý, chỉ mỉm cười nhìn hắn:

– Thường tướng quân bị nghi thông đồng với địch, tội danh này đương nhiên không thể chỉ có một người phạm phải. Tất cả người, ngựa dưới trướng của ngài ấy, từ tham tướng, từ tướng đến binh lính, ai cũng rất đáng ngờ. Để cho công bằng, không oan không uổng, bản Quốc công đánh hao chút tâm tư, dẫn tất cả đi, sau đó thẩm tra từng người một, tìm ra kẻ phạm tội, trả lại công đạo cho Thiếu tướng.

– Ngươi! – Kỳ Liên Thành giờ tay chỉ thẳng mặt Dung Sở, tức tới nỗi không thốt lên lời, sắc mặt cũng đỏ bừng lên.

Dung Sở lại không thèm nhìn hắn lấy một cái, mà quay sang hỏi Thường Tiên Phong:

– Chẳng hay Thường tướng quân có vừa lòng với cách xử lý của bản Quốc công hay không?

Thường Tiên Phong liếc nhìn Kỳ Liên Thành, cười lạnh:

– Rất tốt! Lúc trước Thiếu tướng từng nói người dưới trướng lão Thường đây không ai tốt đẹp, muốn thẩm vấn từng người kia mà. Nếu giờ Quốc công đã đích thân tới đây, tất cả đi theo Quốc công cũng là chuyện nên làm. So với tư hình của Thiếu tướng, lão Thường thà nán lại ở đại lao Tây Lăng! – Nói tới đây, ông ta quay đầu ra sau, nói lớn, – Các huynh đệ, nếu như các ngươi không muốn đi, lão Thường tuyệt đối không ép buộc. Theo như suy đoán của ta, người nào đó chắc chắn sẽ không tiêu diệt toàn bộ các ngươi!

Cách đó không xa, đám binh sĩ vốn đang yên lặng bỗng nhiên đồng thanh hô vang:

– Thuộc hạ không sợ! Thuộc hạ nguyện theo tướng quân đến đại lao, đòi lại sự trong sạch cho chúng ta!

Tiếng hô vang dội bốn phía, binh sĩ xung quanh ai nấy đều có vẻ kích động, duy chỉ Kỳ Liên Thành và thân tín của hắn là mặt mày trắng bệch.

Dung Sở mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ tán dương. Nhìn vẻ mặt chân thành của hắn, người không rõ sự tình đương nhiên sẽ cho rằng hắn đang cảm động trước tình nghĩa của đám tướng sĩ chứ vạn vạn không ngờ rằng một màn này hoàn toàn do chính hắn bày ra.

– Đa tạ sự tín nhiệm của Thường tướng quân và chư vị. – Dung Sở xúc động nói, – Bản Quốc công nhất định sẽ chấp pháp theo lẽ công bằng, điều tra rõ ràng chân tướng, tuyệt không để bất kỳ ai phải chịu oan!

– Đa tạ Quốc công!

– Ta xem hôm nay ai dám đi! – Đúng lúc này, Kỳ Liên Thành tức giận gầm lên.

Thường Tiên Phong đứng ngay tại chỗ, không thèm nhìn hắn, dứt khoát vung tay lên, binh lính dưới trướng của ông lập tức xếp thành từng hàng ngay ngắn, nghiêm chỉnh rồi đi, một vạn người dưới quyền Thường Tiên Phong hầu hết đều đã đứng dậy.

Ánh đuốc chớp chòn, công doanh gió lùa, binh sĩ trầm mặc liên tục rời đi.

Kỳ Liên Thành nhìn cảnh tượng trước mặt, đầu tiên là cảm thấy phẫn nộ, sau đó lại khiếp sợ, cuối cùng sắc mặt trở nên trắng bệch.

Giờ khắc này, hắn rút cuộc hiểu được cái gì gọi là “bất nghĩa thì khó khăn”, cũng cảm thụ sâu sắc sự đáng sợ của con phẫn nộ phát ra từ đám binh sĩ hạ cấp mà hắn vốn coi khinh.

– Hiện giờ bọn ta đều là nghi phạm, không dám tiếp tục ở lại đại doanh Thiên Kỳ, sợ rằng sẽ mang đến nguy hiểm cho Thiếu tướng cùng chư vị. – Thường Tiên Phong lạnh lùng nói, – Các huynh đệ, đi thôi!

Dung Sở ngồi trên ngựa, mỉm cười chấp tay với Kỳ Liên Thành một cái, sau đó giục ngựa đi, tà áo choàng trắng khiết như trần châu cuốn lên theo gió, khiến hắn càng thêm nổi bật trong đêm đen.

Hắn đến như băng tuyết sấm giạt, trong nháy mắt quét ngang đất trời, làm cho đáy lòng chúng tướng Thiên Kỳ thoáng cái trở nên lạnh lẽo.

Long Hồn Vệ theo sát phía sau hắn, mặc kệ “một vạn tội đồ”, mà đám “tội đồ” kia cũng vô cùng tự giác, hàng ngũ chỉnh tề giống hệt tùy quân xuất chinh.

Một màn “áp giải tội phạm” khôi hài nhất lịch sử Nam Tề diễn ra trước mắt, nhưng chẳng ai hé miệng cười.

Kỳ Liên Thành chờ người đứng đó, nhìn bóng lưng tiêu sái của Dung Sở vượt qua công doanh, áo choàng trắng xóa phấp phới như lá cờ, mà hàng ngũ phía sau lại chính là vạn quân của hắn.

Đám tướng sĩ bên cạnh nhìn về mặt của hắn, dè dặt tới gần, “Thiếu tướng...”

Kỷ Liên Thành bỗng chốc cúi gập xuống. Một ngụm máu tươi trào ra từ khóe miệng.

...

Dung Sở không quan tâm ai bị tức đến hộc máu, hắn đi không được bao xa thì dừng chân xuống ngựa.

Thường Tiên Phong cười một con ngựa của Long Hồn Vệ đi ngay sau, ngạc nhiên quan sát xung quanh:

– Đây không phải là đường đến đại lao Tây Lăng, còn có... vì sao Quốc công không trói gô mặt tướng?

– Ta trói ngài làm gì? – Dung Sở mỉm cười nhìn ông ta, – Ngài cảm thấy bản thân có tội ư.

Lông mày Thường Tiên Phong dựng lên, ánh mắt ngập tràn giận dữ:

– Đương nhiên không có!

– Như vậy... – Dung Sở xoay người nhìn hàng ngũ phía sau, – Các người có tội sao?

Đám binh sĩ trầm mặt, ngay sau đó hô vang:

– Không có!

– Các người dám nói, ta dám tin! – Dung Sở đứng ở chỗ cao, gió đêm hất tung bạch y như châu như ngọc, giọng nói trầm lạnh truyền đi rất xa, – Bây giờ ta cho các người lựa chọn, một là tới Tây Lăng chịu thẩm tra, hai là theo ta đi Bắc Nghiêm.

Thường Đại Quý đột ngột ngẩng đầu:

– Bắc Nghiêm?

– Giờ đây thành Bắc Nghiêm đã bị bao vây năm ngày. – Dung Sở lạnh lùng nói, – Đây là cửa ngõ quan trọng trấn giữ nội lục Tây Bắc, là chỗ cư ngụ của hương thân phụ lão gần các người nhất, là trọng trấn mà quân Thiên Kỳ của các người cần phải bảo vệ. Thành Bắc Nghiêm bị phá, ta không tin các người không biết.

Thường Đại Quý trầm mặt.

– Các người đã đặc tội với Kỷ Liên Thành, nếu muốn sống tiếp, thậm trí xoay người đứng dậy, nhất định cần có công lao. – Dung Sở nói, chỉ tay về phía Bắc Nghiêm, – Cứu Bắc Nghiêm, đánh đuổi Tây Phiên xâm phạm, các người chính là đại công thần trong cuộc chiến này. Đến lúc đó, xem ai còn dám để các người phải chịu oan khiên? Ai còn dám nói các người thông đồng với địch?

– Nhưng nếu ta tự ý xuất binh...

– Tất cả hậu họa ta đều gánh hết!

Lại một hồi trầm mặc. Lát sau, Thường Tiên Phong xoay người, đưa mắt nhìn đám thuộc hạ đã chịu đủ tư hình phía sau, nhìn ánh mắt rục rịch căm hận của binh sĩ, sau đó lại nhìn một thân chặt vật của chính mình.

– Được!

...

Một vạn tinh binh đổi hướng, nhắm tới Bắc Nghiêm.

Dung Sở trước sau mỉm cười, không ai nhận ra đầu mày khóe mắt hắn đã nhuốm vẻ mệt mỏi.

Chu Thất cười ngựa đi sau hắn, nhìn viện quân trùng điệp hướng tới Bắc Nghiêm, trong lòng không khỏi chấn động. Bởi chỉ có hắn mới hiểu, một người bị kẻ cầm quyền nghi kỵ, không được phép nhúng tay vào quân vụ như Dung Sở, muốn làm được tất cả những việc này đã phải nỗ lực, khổ cực biết bao nhiêu.

Lúc này, nếu Tổng đốc Tây Lăng có mặt nơi đây, hắn cũng phải kinh ngạc mà thốt lên – Thì ra ông vẫn đoán sai. Dung Sở muốn Tổng đốc lệnh không chỉ để dọn đường. Hắn không muốn Thiên Kỳ ngăn chân hắn, nhưng lại muốn dùng binh của Thiên Kỳ, đó mới chính là liên hoàn kế của Dung Sở – cướp đoạt Tổng đốc lệnh, sai hộ vệ của mình chạy đến quan Thanh Thủy giả mạo Tây Phiên, khiến cho Thiếu tướng Thiên Kỳ lấy cớ quân cơ bị lộ, cần lọc sạch quân doanh để rút khỏi quan Thanh Thủy, sau lại dùng Tổng đốc lệnh “áp giải” tội phạm rồi doanh Thiên Kỳ, dùng những tinh binh cướp được này giải vây cho Bắc Nghiêm!

...

Một vạn người ngựa hành quân trên lối đi mật tiến về phía Bắc Nghiêm. Trong khi đó, Kỳ Liên Thành chẳng may hay biết.

Hắn phun ra một ngụm máu, khiến đám thuộc hạ bên người rối lên, vội vã đỡ hắn vào tổng trưởng. Kỳ Liên Thành khó chịu trong lòng, đuổi hết mọi người ra khỏi trưởng, chỉ giữ lại vài thân tín, đồng thời nghiêm tiết lộ chuyện tối nay ra bên ngoài.

Hai tay hắn từ mạnh lên bàn, ánh mắt phản chiếu ánh lửa, hung ác như sói đói, sắc mặt trắng bệch chẳng khác nào ma quỷ.

– Thiếu tướng... – Tướng sĩ thân tín bên người hắn mờ lời muốn khuyên, nhưng lại chẳng biết phải nói gì.

Hôm nay phải chịu đả kích lớn như vậy, một người tâm cao khí ngạo như Thiếu tướng há có thể chấp nhận? Hơn nữa, người vũ nhục hắn lại còn là Dung Sở!

Ông trời cho người cơ hội đối đầu với kẻ mà người luôn luôn muốn vượt lên, kết quả, người lại thất bại thảm hại, còn tức tới nỗi phun ra một ngụm máu tươi.

Ngoài trưởng đột nhiên vang lên tiếng động lạ, Kỳ Liên Thành ngẩng đầu lên, giọng nói u ám như Tu La:

– Ai?

Màn trưởng được xốc lên, một tên binh sĩ kéo theo người khác bước vào. Cặp mắt đỏ rực như máu của Kỳ Liên Thành nhìn chăm chăm người nọ, lát sau mới nhận ra đó là sĩ binh đi cầu viện binh từ Bắc Nghiêm khi trước.

Người này đã ở doanh trại Thiên Kỳ được ba ngày, vậy mà vẫn không thấy Thiên Kỳ xuất binh, ắt hẳn cảm thấy vô cùng sốt ruột, cho nên mới thường xuyên đi lại xung quanh đại trưởng. Thường ngày Kỳ Liên Thành cũng không để ý, nhưng hôm nay hắn lại tự dẫn xác đến trước mũi đao.

Có điều, trong lòng binh sĩ này hiện giờ chỉ có Bắc Nghiêm. Hắn khó khăn lắm mới có cơ hội gặp được đại soái, nào kịp suy nghĩ cái gì, lập tức nhào lên cầu xin:

– Van cầu Thiếu tướng! Van cầu Thiếu tướng mau cứu Bắc Nghiêm! Bắc Nghiêm đã quá nguy ngập rồi! Lúc tiểu nhân rời đi, Thái Sứ cô nương đã nhiều lần dặn dò tiểu nhân phải phân tích rõ ràng quân tình với Thiếu tướng, Thiếu tướng...

Kỳ Liên Thành chậm rãi ngẩng đầu.

Cõi lòng hắn giờ khắc này ngập tràn ác ý, bất luận nghe thấy cái tên nào cũng đều cảm thấy người ta đang xúc phạm đến mình.

– Thái Sứ cô nương? – Hắn chậm rãi lên tiếng, – Đây là tiện nhân nhô ra từ đâu?

Binh sĩ kia lo lắng không yên ngẩng đầu nhìn hắn, không nhận được nói:

– Thái Sứ cô nương là phó Điển sử của Bắc Nghiêm, chính là người doanh Nhị...

– Mệnh lệnh từ một tên đệ tử hàn môn doanh Nhị Ngũ mà ngươi cũng dám lời ra nói trước mắt ta? – Kỳ Liên Thành lạnh lùng nhìn binh sĩ đang trong cơn hoảng loạn.

Hiện tại, bất luận là người nào được thuộc hạ trung thành bảo vệ, đều là đối tượng mà hắn căm hận nhất!

– Ta nghe nói ả thiết đoạt quân quyền, sát hại Phủ doãn Trương Thu. Làm dân giết quan, tội không thể tha! – Kỳ Liên Thành cười lạnh, – Người đâu!

Một đội vệ binh tinh anh lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

– Bất kể các ngươi dùng biện pháp gì, cũng phải lập tức tới Bắc Nghiêm... – Kỳ Liên Thành ném lệnh bài của hắn ra, ánh mắt đỏ au chứa đầy sát khí, - ...tìm Thái Sứ Lan này cho ta, sau đó tuyên bố tội trạng của ả, dùng thân phận tổng quản quân sự vùng Tây Bắc của ta... xử tử ả!

– Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Nặng Tình

Gió thổi ngọn từ chìm sâu xuống đáy, gò má ôn nhu dựa sát vào nhau.

Lý Phù Chu ngẩng đầu, bờ môi lướt qua gương mặt Thái Sứ Lan.

Thái Sứ Lan bỗng nghiêng đầu sang một bên tránh né.

Ngay lập tức, nàng ngồi dậy, yên lặng xắn ống tay áo, gom mớ tiền rải rác đầy đất lại, đứng lên nói:

– Huynh tới thật đúng lúc, chỗ này có một ít tiền, phiền huynh mang đi.

Lý Phù Chu ngồi dưới đất phui đầu gối. Nhìn nàng bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hắn chợt thấy lòng mình man mác buồn.

Hắn nhận lấy cái túi, ngón tay chạm đến tay nàng, Thái Sứ Lan cũng không rút về. Ngón tay nàng lạnh lẽo lướt qua bàn tay hắn, sau đó rất tự nhiên thu về trong tay áo.

Khoảnh khắc ấy, Lý Phù Chu thật sự rất muốn cầm chặt bàn tay lạnh như băng kia của nàng, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm nó.

Hắn đã từng hoài nghi bản thân mình không đủ ấm áp để sưởi ấm nữ tử lạnh lùng, nghiêm nghị và đầy kiêu ngạo kia, vậy cho nên thời khắc nàng mở miệng chất vấn, hắn do dự, cũng đồng thời để vụt mất tâm ý quý báu của nàng.

Mà giờ khắc này, khi chạm tới đầu ngón tay nàng của nàng, hắn chợt cảm thấy đau lòng cùng thất lạc, bỗng nhiên muốn bản thân phải trở nên dũng cảm, muốn quên hết chuyện cũ đau thương, muốn tìm về Lý Phù Chu biết giận biết cười của năm năm về trước, muốn niết bàn trong ánh mắt nàng, sống lại lần nữa, mở ra một vòm trời mới.

Ngay chính hắn cũng không hiểu rõ, hắn là đang muốn cứu rỗi bản thân hay thành toàn cho nàng. Bởi hắn nhớ kỹ bóng lưng nàng trong buổi đầu gặp gỡ, càng nhớ kỹ dáng vẻ tươi cười, ấm áp của nàng khi cùng hắn ăn bánh uống rượu.

Hắn biết, rất nhiều năm trước, nữ tử cao ngạo lạnh lùng này hẳn là đã phải trải qua vô vàn đau thương. Cho dù nàng có bằng hữu, nhưng những ký ức và khoảng trống ấy vẫn được nàng chôn sâu trong lòng, không để ai hay, cũng không để ai phải quan tâm lo lắng.

– Thái Sứ Lan. – Hắn dựa vào cửa, khẽ thờ dài, – Nàng từng nói, không có ánh sáng vĩnh hằng, cũng không có đêm tối mãi mãi, nhưng đêm tối chung quy vẫn sẽ lùi vào dĩ vãng.

Động tác của Thái Sứ Lan dừng lại, hàng mi rủ xuống. Ngay khi Lý Phù Chu cho rằng nàng sẽ không đáp lại, nàng bỗng nghiêng đầu liếc đầu vai mình.

Lý Phù Chu vô thức đưa mắt nhìn theo, thân thể lập tức cứng đờ.

Trên trường bào màu xanh lam của Thái Sứ Lan không biết từ khi nào có thêm một vệt nước nhàn nhạt.

– Nếu như trong đêm tối, huynh còn đang thờ dài roi lệ... – Nàng nói, -... thì sẽ chẳng thể nào thấy được ánh ban mai đầu tiên.

Nói rồi, nàng lập tức cúi đầu, tiếp tục làm việc của mình. Một luồng gió thổi qua, cánh cửa từ từ khép lại.

Lý Phù Chu đứng lặng nhìn vào trong, chỉ thấy ánh sáng như phiến quạt đang dần khép lại, còn nàng, đang đứng ở tận cùng ánh sáng.

Muôn vàn tâm tư chìm nổi, đến giờ khắc này, ngay cả một tiếng thờ dài dường như cũng đã là quá trễ.

Hắn phải làm cách nào mới khiến nàng hiểu, hắn thờ dài roi lệ chẳng phải do đêm đen u tối, mà chính bởi cảm động, mừng rỡ không nén nổi ở một khắc gặp gỡ trong ánh bình minh?

Hắn phải làm cách nào mới khiến nàng hiểu, hắn đã trông thấy tia nắng ban mai đầu tiên, nhưng bởi ánh dương kia quá mức xán lạn, cho nên hắn không tự chủ được mà nhắm mắt lại, tới khi mở ra nhìn lại thì ánh nắng kia đã đi xa?

Cánh cửa hoàn toàn đóng chặt, Lý Phù Chu chậm rãi xoay người. Một lúc lâu sau, hắn bỗng vọt lên tường thành.

Ngày đó, tất cả sĩ binh đều thấy một bóng lưng xanh nhạt đứng trên thành thét dài chiến đấu, thấy vũ khí bén nhọn dưới tay áo lam sắc của hắn vẽ vô số đường trên không trung, máu tươi theo mũi kiếm bắn ra bốn phía, cô độc mà tang thương đến lạ.

...

Một đêm này, ở đại doanh thượng Phủ binh...

Một đội binh sĩ xếp thành hàng dài, bước đi chỉnh tề, mũi thương hướng về phía ánh trăng đỏ nhạt, tiếng khẩu lệnh dứt quãng vang vọng, không có lấy một chút yên tĩnh.

Chính giữa đại doanh mơ hồ truyền tới tiếng người tức giận quát lớn cùng âm thanh vỗ án, chỉ là quân kỷ đại doanh quá nghiêm, cho nên không ai dám tùy tiện lại gần khi không có chỉ thị.

Một thiếu niên bỗng nhiên bước ra từ một gian phòng. Người nọ đi ở chỗ khuất sáng, bước chân nhẹ nhàng ổn định.

– Thai Bách trưởng! – Ngay khi hắn đi ra, một đội binh lính tuần tra vừa lúc đi qua, binh sĩ đi trước lập tức cung kính chào hỏi.

Hắn không thể không cung kính, bởi thiếu niên trước mặt tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại xuất thân từ dòng họ lớn, đồng thời là một nhân tài của doanh Quang Vũ, càng hiếm có hơn là tuy người nọ là con cháu thế gia, nhưng không hề mắc bệnh nhà giàu, mới gia nhập thượng Phủ binh có một, hai tháng mà đã dùng chính sức mình leo lên chức vị Bách Phủ trưởng. Có thể nói, hắn chính là người lên chức nhanh nhất trong đại doanh thượng Phủ binh trong vòng nhiều năm qua.

Tiền đồ vô lượng như vậy, ai lại không muốn nịnh bợ?

– Tiểu Tư. – Thai Thế Đào mỉm cười gật đầu, liếc nhìn đội ngũ tuần tra, – Đây hắn là lần thứ năm trong tháng các huynh đệ đi tuần đêm rồi nhỉ? Thật khó cực cho mọi người quá!

– Đúng vậy. – Thập Phu trưởng thở dài, – Cũng chẳng còn cách nào khác, tướng quân nói gần đây Tây Phiên không an phận, cho nên phải gia tăng tuần tra, ai cũng vất vả bận bịu.

– Phải. – Thai Thế Đào gật đầu, – Có điều lần trước huynh bị kiết lỵ, giờ còn chưa khỏi hẳn, đêm nay cứ để ta làm thay, thấy thế nào?

– Chuyện này... chuyện này không phải lắm!... – Thập Phu trưởng ngượng ngùng nói. Thai Thế Đào không rảnh nghe hắn lằng nhằng, trực tiếp cầm xà mâu, đội tiêu kỳ, lại hỏi khẩu lệnh, sau đó đẩy hắn sang một bên.

Thập Phu trưởng nhìn Thai Thế Đào với vẻ cảm kích rồi quay về nghỉ ngơi. Thai Thế Đào cầm mâu tuần tra quanh quân doanh, rất nhanh đã tới chủ trường ở gần đó.

Lúc này, trong chủ trường, tiếng nói chuyện vang lên không dứt. Thai Thế Đào thân nhiên tới gần, bóng người cầm mâu phản chiếu trên giấy dán của sổ. Đám người Biên Nhạc Thành nhìn sang, không mấy để ý mà tiếp tục thảo luận.

Cửa trường khép hờ, tiếng trao đổi dứt quãng truyền ra.

–...Lại có thể vòng qua Thiên Kỳ lẫn chúng ta để đến Bắc Nghiêm!

–...Sao có thể đi qua? Chắc chắn có đường nhỏ, không thì cũng là có nội gián!

–...Bây giờ không phải lúc nói chuyện này. Triều đình đã hạ lệnh cho chúng ta và Thiên Kỳ chờ đợi ở quan Thanh Thủy, vậy mà Thiên Kỳ lại rút quân mai phục, như thế là sao? Chúng ta tiếp tục ở lại hay rút quân đây?

– Kỳ Liên Thành có tư tâm, chúng ta há có thể học hắn làm xằng! Mệnh lệnh triều đình há có thể trái!

– Nhưng chúng ta ở quan Thanh Thủy mai phục mà không cứu Bắc Nghiêm, rồi sau này Bắc Nghiêm sẽ nghĩ về chúng ta thế nào?

– Đó là mệnh lệnh của triều đình!

–...Thật không hiểu tại sao Thái hậu lại hạ lệnh như vậy? Để Bắc Nghiêm làm tiêu hao quân lực của Tây Phiên? Nực cười! Đám người kia của Bắc Nghiêm có thể chống đỡ được mấy ngày chứ? Một khi thành bị phá, quân Tây Phiên xuôi Nam, ai sẽ là người thu dọn tàn cục? Chỉ e hiện tại Bắc Nghiêm đã thất thủ rồi mà thôi!

Ngoài cửa sổ, cái bóng cầm mâu trước giờ không nhúc nhích bỗng run lên.

–...Nào có chuyện đó. Nghe nói gần đây Bắc Nghiêm xuất hiện một nhân vật, lại còn là một nữ tử, tên là Thái... gì đó Lan. Nàng chẳng qua chỉ là một đệ tử doanh Nhị Ngũ, ấy vậy mà dám lâm trận đoạt quân quyền, đây Trương Thu đang muốn đầu hàng từ đầu thành xuống, lại lệnh cho thanh niên trai tráng của Bắc Nghiêm lập tức nhập ngũ. Hiện tại nàng đang dẫn người tử thủ Bắc Nghiêm, cũng đã chống đỡ được mấy ngày rồi...

– Có điều ngoại thành Bắc Nghiêm đã bị phá, tường thành nội thành vừa thấp bé vừa thiếu tu sửa, vũ khí lẫn lương thảo trong thành đều không đủ, có thể chống đỡ đến hiện tại đã xem như là kỳ tích rồi, chỉ e chẳng kiên trì được mấy ngày nữa...

Người trong phòng thảo luận với khí thế ngất trời, vậy nên không ai để ý cái bóng cầm mâu trên cửa sổ đã biến mất từ khi nào.

Đồng hồ nước tí tách đi qua một hồi, nửa đêm về sáng, quân doanh vắng vẻ triệt để.

Vút...

Đúng lúc này, một mũi tên lửa gào thét xé ngang trời đêm, phá vỡ sự yên tĩnh của thượng Phủ binh lúc này.

Hỏa tiễn “bùm” một tiếng bùng cháy trên cửa sổ, đồng thời đâm thủng sự an bình một đêm này. Gần như ngay lập tức, tổng tướng Biên Nhạc Thành từ trên giường bật dậy, vọt ra ngoài như một con gió.

Ông ta vừa bước ra, một bóng người tựa ma quỷ từ bụi cỏ gần đó đã nhanh nhẹn chui vào trong trường. Người nọ quen cửa quen nẻo lần mò đi vào thư phòng, mở ra một ngăn tủ.

Các loại quân lệnh được đặt chính tề trong ngăn kéo, từ đội ngàn người đến trăm người đều có đủ, còn hồ phù và những lệnh bài có bậc cao hơn thì được khóa trong tủ ngăn, tướng lĩnh thông thường cũng không biết ở đâu.

Người tới trộm lệnh phù dường như không có hứng thú với hồ phù gì đó, ngay cả lệnh bài chỉ huy một đội ngàn người cũng không cầm lấy, chỉ cầm lên một lệnh bài đội trăm người nhét vào ngực áo, sau đó xoay người đi ra.

Phía sau bỗng vang lên tiếng vật gì đó xé gió lao tới, tên ăn trộm kia nghiêng người, né được đường đao hung mãnh.

Ánh trăng soi rõ mặt hắn, người ra tay ngăn ra, cả kinh nói:

– Thai Thế Đào!

Thiếu niên nửa đêm đi trộm lệnh bài đứng một chỗ, cười nói:

– Là ta!

Về mặt hắn không thoáng chút hoang mang, chỉ là hơi tiếc nuối – Không ngờ rằng tổng tướng lại cẩn thận, ngay đến thư phòng cũng an bài hộ vệ trông coi lệnh bài.

– Đệ đang làm gì thế? – Hộ vệ kia nhíu mày nhìn thiếu niên mà mình trước giờ có ấn tượng rất tốt.

– Như huynh thấy đấy, trộm lệnh bài.

– Tại sao lại làm thế?

– Cứu người!

– Người nào?

Thiếu niên không nói gì nữa, chỉ mím chặt môi, đôi mắt trắng đen rõ ràng sáng lấp lánh trong đêm tối.

Hộ vệ kia nhìn Thai Thế Đào, vẻ mặt nghiêm nghị, hạ giọng lạnh lùng:

– Trả lệnh bài về chỗ cũ! Ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Tổng tướng sẽ trở về ngay bây giờ, đệ đừng có tự mình tìm đường chết!

Thai Thế Đào thoáng trăm mặt, thờ dài một hơi, nói:

– Được! Đa tạ huynh! – Nói rồi sờ tay vào ngực.

Hộ vệ kia thờ phào một hơi, tiến lên một bước giờ tay đón lấy.

Ngay khi đó, tuyết quang lóe lên, thứ mà Thái Thế Đào móc ra từ trong lồng ngực lại là một thanh đoản đao! Ánh đao lóe sáng làm chói mắt hộ vệ nọ, đồng thời sóng đao đã đập mạnh vào sườn tai hắn.

Bộp một tiếng, hộ vệ kia yếu ớt ngã xuống.

Thai Thế Đào dang tay đỡ lấy hắn, sau khi đặt hắn dựa vào tường thì hơi cúi người.

– Đại ca, đa tạ huynh. – Hắn nói, – Nhưng mà ta không thể.

Ngay sau đó, hắn xoay người rời đi.

Hắn vừa lách người qua cửa sổ, tiếng gió rít đã vang lên bên tai, xem ra tổng tướng đã trở về.

Biên Nhạc Thành mặt đầy tức giận. Ban nãy ông ta phán đoán hướng tiến bắn tới, sau khi vội vàng chạy tới thì chỉ tìm thấy một bộ cung nỏ giản dị, một sợi dây thật dài dặt cò tiến bị một viên gạch đè lên.

Nói vậy, thích khách có thể ở đâu? Bắn hòn đá trúng viên gạch là có thể kéo cò phát tiễn rồi, đi đâu tìm vị trí thực sự của hắn cơ chứ?

Chúng tướng vây quanh bộ cung nỏ giản dị, ánh mắt vừa cảnh giác vừa tán thưởng – tán thưởng là bởi mặc dù loại cung nỏ đơn giản này ai trong doanh cũng có thể chế tạo ra, nhưng tính toán chuẩn xác để bắn trúng cửa sổ như vậy cũng chẳng phải dễ dàng; còn cảnh giác thì đương nhiên là do họ không tìm ra được thích khách nọ, đêm nay sao có thể ngủ yên?

Bởi lý do này, chúng tướng không dám trở về trường của mình, tất cả đều ở bên người Biên Nhạc Thành để bảo vệ ông.

Bên này, Thai Thế Đào đã thuận lợi trở về doanh trại của mình, dùng lệnh bài điều động đội binh một trăm người của mình, đồng thời tới chuồng ngựa nhận ngựa, dùng vải mềm bao lại tất cả móng ngựa rồi nói với thuộc hạ rằng tổng tướng có nhiệm vụ bí mật cần hắn thực hiện, thế nên kinh động càng ít người càng tốt.

Thai Thế Đào rất được Biên Nhạc Thành yêu quý, hàng ngày cũng thường ở trong thư phòng tham gia giúp đỡ quân vụ cho ông ta, cho nên tất cả mọi người đều không may nghĩ ngờ.

Thai Thế Đào đương nhiên không muốn kéo huynh đệ vào nguy hiểm, chỉ là một người xuất trại khó khăn hơn trăm người xuất trại rất nhiều, cho nên hắn tính để sau khi bản thân thuận lợi rồi đi thì sẽ lệnh cho các huynh đệ trở về. Lúc đó, các huynh đệ không biết không có tội, có khiên trách gì thì để mình hắn chịu là được rồi!

Hắn dẫn theo binh lính của mình ra ngoài bằng cửa Tây, binh sĩ giữ cửa vốn đã quen với việc đội thám báo hoặc tiếp ứng thường ra ngoài vào nửa đêm nên cũng không để ý, liếc nhìn lệnh bài treo trên hông hắn rồi lập tức mở then chốt cửa.

Thai Thế Đào để các huynh đệ dắt ngựa ra trước, còn mình thì ở lại sau cùng. Ban đầu, hắn vốn đã có thể thuận lợi ra ngoài, thế nhưng chợt nhớ bản thân có một bộ kim ty nhuyễn giáp và bảo kiếm mà Dung Sở đưa tặng khi trước, cùng một ít thuốc trị thương thượng hạng, vừa rồi do quá vội vã nên chưa kịp mang theo, lại nghĩ Thái Sử Lan đang ở nơi hung nguy, cần nhất là những thứ này, cho nên lại quay về lấy, chờ tới khi lấy xong đi ra thì binh sĩ giữ cửa đã chờ sẵn ở đó, vừa thấy hắn liền tiến lên ngăn cản.

Sau lưng bỗng có người hét lớn:

— Ngăn hắn lại!

Thai Thế Đào cả kinh quay đầu, chỉ thấy dưới ánh đuốc sáng rực, Biên Nhạc Thành vội vã tiến tới, phía sau chính là hộ vệ bị hắn đánh ngã ban nãy.

Thai Thế Đào lập tức hiểu ra, là do hắn ra tay không dứt khoát nên đối phương mới tỉnh lại nhanh như vậy. Nhưng lúc này hồi hận cũng đã quá muộn, việc cần làm chỉ có một — xông ra ngoài!

Bốp — hắn huych khuỷu tay, đánh ngã binh sĩ giữ cửa, sau đó lập tức tung người nhảy lên, dùng kiếm đỡ lấy chìa khóa đang rơi xuống.

Thai Thế Đào vừa hướng về phía cửa, vừa vron chân đạp một binh sĩ đang nhào lên ngăn cản.

— A! — Một người khác bị đầu gối hắn đá trúng bộ vị trọng yếu, đau đớn hét lên một tiếng.

Chìa khóa rốt cuộc được tra vào ổ. Hắn dùng lực xoay mạnh — Không mở được!

Lúc này, Thai Thế Đào mới sực nhớ ra, cửa công đại doanh thượng Phủ binh của Biên Nhạc Thành biến thái nổi danh thiên hạ, cửa lớn ngày nào cũng đổi khóa ngẫu nhiên, cách thức và khẩu lệnh mở khóa chỉ có người trực biết được.

Thai Thế Đào vận sức, “cách” một tiếng, chìa khóa đã bị gãy, kẹt ở trong ổ.

— Vô si! Vô si! — Biên Nhạc Thành nổi trận lôi đình, đứng ở xa hét lớn, — Thai Thế Đào! Người là đang tìm đường chết có đúng không! Để xuống! Để xuống cho ta!

Lão tướng vốn yêu tài, cho nên không hề hạ lệnh tiễn thủ bắn tên hay tiến hành vây công. Ông muốn cho hắn một con đường sống, muốn hắn biết đường quay đầu.

Thai Thế Đào làm như không nghe thấy, vứt khóa sang một bên, bỗng nhiên giơ kiếm lên.

Bảo kiếm mà Dung Sở tặng hắn như ánh chớp lóe lên trong đêm.

Hai tay cầm kiếm của Thai Thế Đào không chút do dự chém xuống!

Keng! — Âm thanh vang dội, ổ khóa bị cắt thành hai nửa. Thai Thế Đào tung người vọt ra ngoài.

— Phản! Phản rồi! — Biên Nhạc Thành không nhịn được nữa, hét lớn, — Tiễn thủ, bắn!

Lấy Thai Thế Đào làm tâm, tiễn đen lao tới như mưa.

Khoảnh khắc lao ra khỏi cửa, Thai Thế Đào nhanh nhẹn trở tay ném cửa lưới chắn ngang lên. Âm thanh “phập, phập” vang lên liên tục, vô số mũi tên cắm lên lưới chắn, một số ít xuyên qua khe hở, xé gió lao về phía Thai Thế Đào.

Thai Thế Đào cũng không quay đầu mà chạy thẳng tới chỗ con ngựa được buộc cách đó không xa. Cũng may hắn có giao tình với quân đầu giữ ngựa, cho nên lấy được con ngựa tốt nhất trong chuồng.

Phập — Một mũi tên lướt qua đám tên còn lại, chuẩn xác xuyên qua khe hở trên áo giáp, găm sâu vào đầu vai Thai Thế Đào. Người bắn ra mũi tên này chắc chắn là cao thủ — chính là Biên Nhạc Thành tự mình ra tay!

Thai Thế Đào vẫn không quay đầu, nhón chân một cái, thân thể bật lên, thoạt nhìn giống như bị tên bắn ngã, nhưng ai tinh ý sẽ phát hiện thực ra hắn đang mượn thế tiễn, tung người nhảy lên ngựa.

Vừa ngồi lên ngựa, Thai Thế Đào đã không chút do dự nhô tên trên vai xuống. Máu tươi bắn ra, mũi tên còn mang theo chút thịt bị hất ném mạnh xuống đất.

Bốn phía bỗng nhiên trở nên yên ắng, ai ai cũng bị quyết tâm cùng sự kiên nghị của thiếu niên trước mắt dọa sợ, ngay cả Biên Nhạc Thành cũng phải giật mình hét lớn:

– Thai Thế Đào! Tại sao lại phải làm vậy?

– Ân nhân của thuộc hạ! Tỷ tỷ của thuộc hạ! – Thai Thế Đào cũng hét lớn đáp lại, – Bị vây ở Bắc Nghiêm!

– Cho dù như vậy ngươi cũng không thể tự ý như thế! Đây là tội chết!

Thai Thế Đào bỗng nhiên quay đầu.

Một đường lao ra khỏi cửa, liều mạng chạy đi, thiếu niên chưa một lần quay đầu, lúc này lại quay đầu nhìn lại, đôi con ngươi đen trắng rõ ràng, phản chiếu ánh lửa hùng hực.

– Thuộc hạ là nam nhân, là quân nhân, nhưng cũng là đệ đệ của tỷ ấy. – Hắn chậm rãi nói từng chữ, – Trước kia thuộc hạ từng bắt lực nhìn tỷ ấy bị người ta khi dễ, cũng từng thề với trời, nhất định sau này phải là chỗ dựa vững chắc cho tỷ ấy!

– Ngươi có biết ngươi làm vậy là đang xúc phạm...

Thai Thế Đào giờ roi ngựa lên, chỉ vào Biên Nhạc Thành.

Máu tươi ồ ồ chảy xuống từ vai hắn, nhưng động tác vẫn mạnh mẽ, dứt khoát như cũ.

– Ai cũng có chí hướng riêng của mình, không nên dùng sinh mạng uy hiếp lẫn nhau. Các người có thể ở trong trường bình tĩnh thượng nghị làm cách nào bỏ mặc Bắc Nghiêm, có thể nhắm tiến vào ta. – Từng câu từng chữ rõ ràng, vang vọng đất trời, – Còn ta, ta chỉ muốn lập tức xông tới cứu nàng. Dù cho các người có để ta chết trên lưng ngựa, thì đầu ta vẫn sẽ hướng về Bắc Nghiêm!

...

Một chốc yên lặng như tờ, vạn quân nhìn lên lưng ngựa nhuộm máu, lại nhìn thiếu niên kia, quên cả thở cùng ngôn từ.

Thai Thế Đào không ngừng chạy, trường tiên giờ lên lại hạ xuống, tuấn mã tung cước vọt đi, để lại sau lưng đám bụi đất tung bay mù mịt.

Không một ai tiếp tục bắn tên.

Đội tiền thủ tuy vẫn đang căng cung, nhưng rồi lại lặng lẽ hạ xuống.

Bỗng nhiên, một Phó tướng đậm chân mắng to, mắng một lúc lâu, đậm tới lúc không thấy bóng dáng Thai Thế Đào đâu nữa mới quay sang hỏi Biên Nhạc Thành:

– Tướng quân, chúng ta đuổi theo chứ?

Biên Nhạc Thành đứng lặng rất lâu.

Lão tướng đóng quân nhiều năm ở Tây Lăng này đôi mắt nhìn về hướng Thai Thế Đào rời đi, nhãn thần xao động.

Trông mắt già nua phảng phất phản chiếu cảnh tượng sa trường chập chòn nhiều năm trước, hình như khi ấy cũng có một người quyết tâm rời đi như thế, có ngũ điệp chia tay quyết tuyệt như thế, có dũng khí mặc kệ vạn người, ta vẫn dậm bước như thế, có quyết tâm hùng hực hết vậy.

Năm tháng rực rỡ đã bị vùi sâu dưới mưa gió cuộc đời ấy, hôm nay dường như đã tái hiện trên một người khác.

Lão tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, thoáng chốc như sống lại thời niên thiếu căng tràn nhiệt huyết khi trước.

Biên Nhạc Thành như nghe thấy thứ gì đó trong thân thể đổ xuống trong nháy mắt, sau đó, một mầm non tươi mới lặng lẽ đâm chồi nảy lộc từ đồng phế tích kia.

Ông quay đầu, híp mắt nói:

– Đuổi theo cái gì?

– Hà?

– Tình hình chiến đấu bên Bắc Nghiêm không rõ. – Biên Nhạc Thành khoan thai nói, – Thế Đào tuổi còn trẻ, cần phải rèn luyện nhiều hơn. Tuy rằng việc lần này có hơi mạo hiểm, nhưng cứ để hắn dẫn người đi dò thám quân tình, làm tiên phong thám báo cũng tốt.

– Vâng! – Chúng tướng lớn tiếng đáp, – Tổng tướng anh minh!

– Lát nữa nhớ phải ghi thêm một mục xuất binh... – Biên Nhạc Thành chấp tay sau lưng, chậm rãi về trước, – Già rồi~ trí nhớ không tốt như trước nữa... Nên đi ngủ, đi ngủ thôi...

– Vâng!

Đoàn người tản ra, xa xa, tiếng vó ngựa dần dần biến mất.

Trong bóng đêm, lão tướng quay đầu, trong mắt phản chiếu tia lửa, chăm chú nhìn về Bắc Nghiêm.

...Đứa nhỏ này...

Mong người sẽ thành công.

...

Ngày thứ bảy, trước cửa thành Bắc Nghiêm, ánh lửa ngọp trời, Tây Phiên đột ngột tăng binh, Bắc Nghiêm đã sức cùng lực kiệt, dần dần khó mà chống chịu được thêm nữa.

Bảy ngày nay, người trong thành dựa vào cô thành nhiều năm thiếu hụt tu bổ, dựa vào ba nghìn quân, hơn vạn bách tính, dựa vào lực lượng ít ỏi đến đáng thương cùng với vũ khí hỏng được sửa lại một cách kỳ lạ, rõ ràng nên bị đánh tan tành trận đầu, vậy mà bảy ngày qua đi, trải qua hơn mười cuộc chiến, bọn họ lại vẫn có thể đứng vững trên tường thành của mình.

Binh lính Tây Phiên cũng đã phát điên cả lên. Bọn chúng tuyệt đối không ngờ rằng sẽ gặp phải một cục xương khô khó gặm như vậy, kế hoạch đánh chiếm bất ngờ xem như đã hóa thành bọt nước, chuyện đoạt Bắc Nghiêm rồi thuận thế xuôi Nam cũng bởi bảy ngày này mà trở nên xa vời. Chẳng cần đến thám báo điều tra bọn chúng cũng biết tất cả đường lui đều đã bị chặn, cho nên hiện tại chỉ có thể tử chiến đến cùng, đoạt lấy Bắc Nghiêm, đặt nơi đây làm cứ điểm, sau khi nghỉ ngơi và phục hồi lực lượng thì mới có cơ hội đột phá vòng vây.

Trên thành dưới thành, ai nấy đều quyết chiến đến cùng, trong lúc chém giết tẩm máu, liều mạng vật lộn, không ngừng chống trả, thì trong đầu hết thảy binh lính lẫn người dân Nam Tề đều hiện lên một ý nghĩ mơ hồ.

Tại sao viện binh mãi vẫn chưa đến?

Vì sao hai đại quân doanh là Thiên Kỳ và thượng Phủ gần như vậy mà không bên nào chịu xuất binh?

Vì sao ngay đến hành tỉnh Tây Lăng cũng không có động tĩnh gì?

Vì sao bọn họ không có xuất binh, thậm chí còn không phải người chặn đứng đường lui của Tây Phiên? Còn có, vì sao quân tiếp viện của Tây Phiên có thể ngang nhiên vượt qua hai đại quân doanh, khiến cho Bắc Nghiêm lâm vào cảnh họa vô đơn chí.

Ai nấy đều ngáp tràn tuyệt vọng cùng bi phẫn, thức ăn bọn họ được cung cấp cũng càng ngày càng thô. Giờ đây, đối hai đại doanh Thiên Kỳ và thượng Phủ, trong lòng họ chỉ còn sự phẫn nộ đến vô hạn.

Người duy nhất đứng trên đầu thành trước sau vẫn không lộ vẻ gì chỉ có Thái Sử Lan.

Nàng không thể lãng phí thời gian vào việc ca trời thán đất, từ trước đến nay, nàng chỉ biết bản thân nhất định phải giải quyết tốt sự việc này, bất luận phải trả giá ra sao!

Chiến sự khẩn cấp, Cảnh Thái Lam bên người nàng luôn luôn được Triệu Thập Tam ôm lấy, chờ một ngày thành bị phá, nó sẽ được Triệu Thập Tam dẫn theo người bỏ chạy. Với võ công của đám người Triệu Thập Tam, muốn bảo đảm an toàn cho Cảnh Thái Lam trước vạn quân là chuyện có thể làm được.

Cảnh Thái Lam nắm chặt tay Tiểu Ánh. Gần đây, nó rất ít khi chịu để Triệu Thập Tam bế, giống như đang cố thể hiện “bản lĩnh nam nhi” trước mặt Tiểu Ánh, dù cho cô bé căn bản không thể nhìn thấy.

Hai đứa nhỏ không có cách nào nhìn xuyên tường thành, thấy được cảnh tượng công kích phía dưới, thế nhưng chúng vẫn có thể dựa vào tiền phong mãnh liệt lúc này cùng với tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền tới để cảm giác được nguy cơ đang ngày một tới gần. Thình thoảng sẽ có binh lính Tây Phiên bò lên được đến đầu thành, nhưng lại lập tức bị một đao chém xuống, thậm chí có khi máu của kẻ địch còn văng lên cả giày nhỏ của Cảnh Thái Lam, khiến cho sắc mặt nó trở nên trắng bệch, thế nhưng trước sau vẫn không hề nhúc nhích.

Bất động – đây không phải do Thái Sử Lan bắt, mà chính là mục tiêu nó đặt ra cho chính mình.

– Tỷ tỷ. – Nó cất tiếng gọi Tiểu Ánh, – Khi nào thành bị phá, tỷ nhất định phải theo sát đệ.

– Được, đệ đệ. – Tiểu Ánh nắm lấy tay Cảnh Thái Lam, nửa người che khuất trước mặt nó. Cảnh Thái Lam lại lặng lẽ dịch qua một bên, che chắn cho tiểu cô nương.

Hai đứa nhỏ nhường tới nhường lui, về mặt thánh khiết, tràn ngập tinh thần hi sinh.

Khỏe miệng Triệu Thập Tam giật giật – Tiểu tổ tông, ngài lại chơi trò tình thâm gì thế? Che chờ cái gì chứ? Không phải phía trước ngài có tới mười mấy hộ vệ mình đồng da sắt đấy sao? Với đà này, cho dù tên có mọc cánh cũng không chạm nổi một cọng tóc của ngài đâu!

Hắn liếc mắt nhìn Thái Sử Lan – bảo người bồi dưỡng tình cảm? Ôn nhu, sẵn sóc, khoan nhượng, nữ tính? – Ta nhỏ vào!

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang trời, tường thành rung động kịch liệt, bụi đất mù mịt, một số binh sĩ đứng không vững ngã ngồi xuống đất, sau đó đứng lên ngơ ngác nhìn nhau.

Sắc mặt Thái Sử Lan tái xanh. Nàng chăm chú nhìn tường gạch trước mặt, chỉ thấy một khe nứt to bằng ngón tay đang dần đi lên, tường thành lập tức sụp xuống một khoảng trước mắt bao người.

Một sụp đổ tuy rằng ngăn ngại, nhưng lòng mọi người đã lạnh xuống trong nháy mắt – Tây Phiên rốt cuộc đã vận thuốc nổ tới đây, chôn dưới đất phá thành.

– Triệu Thập Tam! – Thái Sử Lan quát lên chói tai – Đưa Cảnh Thái Lam đi!

Triệu Thập Tam không nói hai lời, lập tức bế Cảnh Thái Lam lên, vừa chạy vừa quay đầu nói với Lý Phù Chu:

– Tiên sinh, nhờ người chiếu cố tốt Thái Sử Lan, đây là thỉnh cầu của Quốc công!

– Không cần hẳn thỉnh cầu. – Lý Phù Chu khẽ nói, – Ta cũng sẽ làm.

– Ta không đi! Ta không đi! – Cảnh Thái Lam liều mạng giãy dụa trong lòng Triệu Thập Tam, dang hai tay về phía Thái Sử Lan, – Ma ma! Ma ma!

– Nghe lời! – Giọng nói Thái Sử Lan vẫn bình tĩnh, rõ ràng như cũ, – Ta sẽ lập tức tới cạnh con!

– Ma ma gạt con! Gạt con!

– Nếu như ma ma gạt con, vậy chúng ta sẽ mãi mãi không gặp lại nhau nữa!

Cảnh Thái Lam đỡ người, dường như bị câu nói của nàng dọa sợ. Nó còn chưa kịp nghĩ xem lời kia của nàng có nghĩa là gì thì đã bị Triệu Thập Tam ôm chặt lấy.

Nó cố gắng vươn tay về phía Tiểu Ánh:

– Theo đệ! Theo đệ!

Cũng may đám hộ vệ của Dung Sở đã biết tiểu cô nương này có tầm quan trọng thế nào với Cảnh Thái Lam, cho nên cũng tiện tay xốc Tiểu Ánh. Tiểu Ánh tuyệt vọng quay đầu nhìn tường thành, rốt cục không nhìn được mà rơi nước mắt:

– Cha tỷ... đệ đệ tỷ còn ở trong thành.

Cảnh Thái Lam nhìn Tiểu Ánh, lại nhìn sang Triệu Thập Tam, cuối cùng cũng không nói muốn Triệu Thập Tam trở vào trong thành cứu người thân của Tiểu Ánh.

Đứa nhỏ này, cuối cùng cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm khi đứng trước bờ vực sống chết.

Triệu Thập Tam vui mừng xoa đầu hắn, lần đầu tiên hắn sinh lòng cảm kích với sự giáo dục đặc biệt mà Thái Sử Lan dành cho Cảnh Thái Lam.

Xoa xoa một hồi, hắn mới nhớ ra thứ hắn đang sờ chính là cái đầu quý giá nhất thiên hạ, cho nên đây chính là tội lớn mất đầu. Nghĩ tới đây, sắc mặt Triệu Thập Tam đã trắng bệch.

Cảnh Thái Lam rúc đầu vào lòng hắn, nức nở:

– ...Thúc thúc, đa tạ thúc...

Triệu Thập Tam ngăn người, khỏe mắt bỗng cay xè. Hắn miễn cưỡng hắng giọng, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng thêm một chút.

Đám hộ vệ xếp thành đội hình, ôm lấy hai đứa bé, tìm đường ít người xông xuống dưới thành. Tiểu Ánh ngửi được mùi máu trong không khí, khuôn mặt nhỏ bé tái xanh:

– Đệ đệ... thật nhiều người chết... Vì sao không có ai tới cứu chúng ta? Chúng ta là con dân của hoàng đế, chẳng lẽ ngài ấy mặc kệ chúng ta sao?

– Không phải! – Cảnh Thái Lam thét lên chói tai, – Hắn không có! Hắn đang ở đây!

Tiểu Ánh bị giọng nói quá lớn của Cảnh Thái Lam làm giật mình, ngạc nhiên quay đầu “nhìn” nó. Cảnh Thái Lam bình tĩnh lại trong thoáng chốc, buồn bã

cúi đầu thật thấp.

– Hoàng đế... – nó lẩm bẩm, -...hoàng đế thì có cái gì...

Vật áo Triệu Thập Tam hơi hé mở, góc áo phủ lên gương mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thái Lam, phảng phất mùi máu tanh. Cảnh Thái Lam khó khăn lắm mới hất được góc áo kia sang một bên, nó quay đầu, ánh mắt xuyên qua đao quang kiếm ảnh, hướng về phía Thái Sử Lan đang đứng yên trong màn bụi mù.

Đây là lần đầu tiên nó bị ép rời xa nàng kể từ khi hai người gặp mặt, cũng rất có thể là lần cuối cùng cả hai nhìn thấy nhau.

Đôi mắt đứa nhỏ ngân ngấn lệ, lại kiên quyết không chịu để nước mắt rơi.

– Hoàng đế... – Nó lẩm bẩm, – Ta muốn...trở thành một hoàng đế...chân chính.

...

Trên tường thành, ánh mắt Thái Sử Lan từ đầu tới cuối đều gắt gao nhìn theo hướng Cảnh Thái Lam rời đi, còn Lý Phù Chu lại trước sau chăm chú nhìn nàng.

– Chúng ta...cũng đi thôi. – Hần nói.

Thái Sử Lan quay đầu nhìn hần.

Trong ánh mắt nàng không có khiển trách, chỉ có nghi hoặc. Cho dù nghe hần nói thế, nàng vẫn không hề cảm thấy kỳ lạ hay nổi giận.

Lý Phù Chu chợt có cảm giác vừa yêu vừa hận về bình thân này của nàng, yêu là bởi nàng quá đặc biệt, quá kiên nghị, giống như hoa tuyết trên núi cao, hận là bởi trong lòng hần hiểu rõ, khi đứng trước mặt một người khác, nàng không hề như vậy.

Không phải như vậy.

Nhưng là, dường như chính nàng cũng không nhận ra điều đó.

Yêu hận qua đi trong chớp lát, hần lại nở nụ cười.

– Nàng đã tận lực rồi, nhưng tình thế đã không thể cứu vãn nữa. – Hần nói, – Ở lại nơi này, chẳng qua là khiến chiến trường nhiều hơn một thi thể mà thôi. Viện quân...sẽ không đến đâu.

Thái Sử Lan cúi đầu nhìn đám lính Tây Phiên đang bận rộn với đồng thuốc nổ ở bên dưới.

– Ta biết viện quân sẽ không tới. – Nàng nói, – Nhưng ta lại có cảm giác...viện quân...nhất định sẽ tới, chỉ cần ta cố gắng kiên trì thêm một khắc nữa thôi.

Ánh mắt nàng liếc qua ngoại thành Tây Phiên, hạ xuống sông núi phía xa xa, phảng phất có tiếng võ ngựa đang cấp tốc hướng về phía này, phảng phất có người nói với nàng – Chờ ta, chờ ta thêm một khắc nữa!

Cho nên, dù đã biết là hy vọng xa vời, nhưng nàng vẫn kiên trì ở lại nơi đây.

Lý Phù Chu nhìn một bên mặt của nàng, lại nhìn ánh mắt trong suốt của nàng cùng vẻ chờ mong hiếm có. Giờ khắc này, nàng có thêm mấy phần dịu dàng, giống như bông hồng ẩn hiện nơi chiến trường, hiển ngang hướng về phía ánh mặt trời.

Ai sẽ trở thành ánh dương mà nàng chờ mong?

Hần khép mắt, lại nghe Thái Sử Lan nói bên tai:

– Tới nay, ta muốn tới đại doanh Tây Phiên.

...

– Ta chỉ mong nàng có thể kiên trì thêm một đêm nữa. – Cùng lúc này, Dung Sở đang cau mày nói với Chu Thất ở phía đối diện, – Còn có, ta hy vọng nàng sẽ không làm vài chuyện điên rồ mà ta không muốn thấy.

– Chúng ta đã sắp tới Bắc Nghiêm rồi. – Chu Thất nhìn bản đồ, nói.

– Đáng tiếc chỉ có thể đem theo bộ binh, làm lỡ thời gian. – Dung Sở khẽ thở dài, lại nhìn hướng Tây Nam, – Từ đầu đến cuối ta đều cảm thấy Tây Phiên có thể bất ngờ tập kích Bắc Nghiêm là do có mặt đạo. Chỉ cần mặt đạo còn tồn tại, Tây Phiên vẫn có thể tiếp viện lực lượng và vũ khí, chuyện này cực kỳ bất lợi đối với Bắc Nghiêm. Đáng tiếc ta không kịp...nếu không đã cố cắt đoạn con đường tiếp tế kia trước rồi.

– Một người chỉ có thể làm một chuyện một lần. – Chu Thất vẫn nhìn bản đồ.

Một vạn quân dưới trướng Thường Tiên Phong giao lại cho các người, kế hoạch tác chiến như cũ, các người tự quyết định đi.

– Chủ tử, gần đây người nói rất nhiều.

Thân thể Dung Sở cứng đờ trong thoáng chốc.

Thật lâu sau, hắn cười khẽ, như bất ngờ, lại như tự giễu.

– Chủ tử nhà người... – Hắn chậm rãi nói, – Khó có được một lần ngốc nghếch, người đừng chê cười.

– Chỉ e lần ngốc này chẳng mang lại kết quả gì. – Chu Thát cuộn bản đồ lại, giương mắt nhìn về phía Bắc Nghiêm. – Lúc trước chúng ta gặp được nhân sĩ võ lâm, bọn họ nói Lý tiên sinh đã vào thành, hiện tại đang ở bên người Thái Sử Lan.

– Vậy rất tốt. – Dung Sở thần nhiên nói, – Có Phù Chu ở đó, Thái Sử Lan sẽ an toàn, ta có thể yên tâm hơn nhiều.

– Nhưng mà có người nói, Lý Phù Chu đã để nhân sĩ võ lâm tiếp đỡ phía sau, tự mình vượt qua đại quân, cứu Thái Sử Lan. – Chu Thát tổng kết, – Đi sớm, thời cơ hay, biểu hiện tốt.

– Có phải người muốn nói... – Dung Sở liếc xéo hắn, – Thái Sử Lan đã động tâm.

Chu Thát yên lặng, không có ý đáp lại.

Dung Sở vỗ nhẹ tay áo mình, vạt vóc trắng sáng như trân châu đã hơi ảm. Mấy ngày nay gió bụi mệt mỏi, ngựa không dừng, đến thời gian thay y phục hắn cũng không có, điều này đối với vị Quốc công xa hoa lãng phí, ngày đổi y phục ba lần mà nói thì đúng là kỳ tích. Hắn nhìn chăm chăm vết bẩn trên áo, ánh mắt có chút mơ màng, dường như lực chú ý hoàn toàn không ở nơi đây.

– Ta chỉ làm việc ta nên làm, đồng thời nhất định có thể làm được, cũng không cần để tâm đến kết quả sau đó. – Dừng lại một lúc, hắn nói tiếp, – Cái gì của ta thì chắc chắn sẽ về với ta, còn nếu như không phải, Dung Sở ta sau này cũng sẽ không phải hối hận.

Ánh trăng len lỏi qua tán cây, đập xuống chân hắn, rọi sáng con đường như nước chảy phía trước.

Chu Thát không lên tiếng, nhìn nửa bên mặt đặc biệt rõ ràng của chủ tử dưới ánh trăng, đôi chân khê thúc vào bụng ngựa, rất nhanh đã đuổi kịp đội ngũ phía trước.

– Quân tiên phong nghe lệnh, cấp tốc tiến lên!

...

Đêm càng về khuya, trận chiến càng dữ dội.

Quân Tây Phiên gần như đã phát điên, quyết tâm hạ Bắc Nghiêm ngay trong đêm nay. Dưới cờ soái, một bóng người đi tới đi lui, không ngừng hạ lệnh công thành.

Mà phía bên trên, Thái Sử Lan lại cũng phát điên.

– Lên thành! Lên thành! – Nàng bỗng nhiên rút kiếm, một bước nhảy lên đầu thành, – Lôi tất cả bách tính đến đây, kết thành tường người cho ta! Cần bọn chúng lại! Cần bọn chúng lại!

Thanh âm sắc nhọn vang vọng trong tiếng kêu thảm cùng nổ mìn, binh sĩ trên đầu thành nghe được lời này, dường như không thể tin vào tai mình, nhất loạt quay đầu nhìn nàng.

– Cần chúng lại! Cần chúng lại!

– Người điên rồi! – Đám người Hoa Tầm Hoan, Thẩm Mai Hoa cùng kêu lên.

Vương Thiên tổng trước giờ đều yên lặng, lúc này cũng phải gấp gáp cất tiếng khuyên can.

– Không thể! Nếu để bách tính lên thành thì khác nào dùng họ làm bia đỡ đạn!

– Thành phá rồi thì cũng phải chết thôi! – Thái Sử Lan hét lớn, – Kéo người lên cho ta! Kéo lên! Ngăn được thêm khác nào hay khác đấy! Ta không muốn thua! Ta không muốn thua!

Mọi người kinh ngạc nhìn nàng, không sao tin nổi – Nàng điên thật rồi!

Cũng không thể trách bọn họ, tính tình Thái Sử Lan vừa kiên cường vừa cứng rắn, gần đây lại phải chịu áp lực quá lớn, sống chết của người cả một thành đè nặng lên vai nàng, trách nhiệm lớn như vậy, một nữ tử làm sao có thể gánh nổi?

Dưới áp lực cùng bức bách vô hạn, nàng phát điên cũng không phải không thể.

Vừa ngộ ra điều này, đáy mắt mọi người đều đồng loạt ngập tràn tuyệt vọng – Ngay đến Thái Sứ Lan cũng điên rồi! Trụ cột tinh thần của thành đã sập! Bắc Nghiêm coi như xong rồi!

Bắc Nghiêm đáng ra đã thất thành từ ba ngày trước, trụ được đến đây hôm nay đều là nhờ có Thái Sứ Lan ở đây. Mọi người cố gắng can rằng chống đỡ là vì luôn cảm thấy có hy vọng, luôn cảm thấy nữ tử kia giống như một tia sáng rạng rỡ xuống nơi thâm sơn cùng cốc, dẫn lối cho bọn họ thoát khỏi thảm cảnh.

Nhưng mà giờ đây...nàng hạ mệnh lệnh đáng sợ như vậy, đây cũng chẳng phải quyết định nàng có thể đưa ra khi còn thanh tỉnh. Nàng thực sự...điên rồi!

– Dẫn người tới! Căn quân địch! – Thái Sứ Lan bắt đầu đá lên người binh sĩ, – Nhanh đi! Nếu không...xử phạt theo quân pháp!

– Thái Sứ! – Sứ Tiểu Thúy giữ lấy tay nàng. Thái Sứ Lan gạt mạnh tay, đánh ngã Tiểu Thúy.

– Cút ngay!

– Thái Sứ, ngươi điên rồi! Đó là Tiểu Thúy! – Thẩm Mai Hoa đi lên, kéo Thái Sứ Lan. Dương Thành cũng chạy nhanh tới, lửa giận ngút trời. Hắn toan đẩy lại Thái Sứ Lan nhưng bị Tô Á nhào lên ngăn lại, Trần Mộ cũng ngay lập tức giữ lấy Tô Á.

Mấy người dây dưa thành một đoàn, Hoa Tâm Hoan há miệng kinh hãi, ngay cả Lý phù Chu cũng ngăn người.

Tây Phiên bên dưới thành đã phát hiện có điểm không đúng. Ban đầu, bọn chúng còn tưởng đây là cái bẫy mà bọn họ bày ra, nhưng dần dần cảm thấy không thích hợp, cho nên tất cả đều dừng công kích, ngẩng đầu nhìn lên.

Thái Sứ Lan thoát thân ra, cười ha hả, nói:

– Các ngươi không nghe? Được, được lắm! Tự có người nghe ta! – Nói rồi, nàng vọt tới bên tường, thò người hô to, – Long Triều!

Long Triều chẳng biết đã chạy đến từ lúc nào, lập tức ngửa cổ hét lớn:

– Có ta!

– Ngươi dẫn người tới mở ngục giam ở Nam thành, dẫn một nhóm người lên đây cho ta! – Thái Sứ Lan nói, – Chặn Tây Phiên lại cho ta! Dùng mạng mà chặn! Để cho bọn chúng giết! Giết! Ta có thể chém chết đám quỷ Tây Phiên này! Đi mau!

Mọi người nghe những lời hung bạo, hoang đường này thì đều quay sang nhìn nhau, chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo. Thái Sứ Lan không thèm để ý, cười lạnh, nói:

– Nếu như không nghe, ta lập tức mở cửa thành!

– Ai phải nghe ngươi! – Dương Thành đỡ Sứ Tiểu Thúy, nổi trận lôi đình, – Ngươi điên rồi! Ai thèm nghe lời một kẻ điên!

– Ngươi mới điên! Cả nhà ngươi đều điên! – Thái Sứ Lan nhe răng trợn mắt quát, – Ngươi đâu! Kéo cả nhà kẻ điên này lên đầu thành cán tên cho ta!

Không một ai đáp lại lời nàng, cũng không ai mảy may nhúc nhích. Mọi người đều nhìn nàng chằm chằm, đáy lòng lạnh ngắt như băng.

Nàng đã không còn nhận ra Dương Thành nữa, nàng thậm chí còn quên mất Dương Thành vốn không phải người Bắc Nghiêm, ở Bắc Nghiêm không có người nhà của hắn.

Tây Phiên mơ hồ nhận ra tình hình phía trên. Bọn chúng yên lặng một lúc, sau đó nhất loạt hét lớn:

– Đầu hàng! Mở thành! Đầu hàng! Mở thành!

– Các ngươi cút ngay! Về nhà mà bú mẹ cả đi! – Hoa Tâm Hoan tức giận nhào lên quát mắng.

Binh lính Tây Phiên không thèm để ý nàng. Bọn chúng rút cuộc đã nhìn thấy thắng lợi rực rỡ bày ra ngay trước mắt rồi! Thật là không uổng bảy ngày bảy đêm đánh chiến ác liệt, liều mạng công thành!

– Đầu hàng! Đầu hàng!

Long Triều hành động rất nhanh, không bao lâu sau đã giải một đám tù phạm bản thủ đến, còn kèm thêm một vài phụ nữ, người già và trẻ nhỏ lên thành. Trong nháy mắt, phía dưới đã truyền đến tiếng khóc vang trời.

Sắc mặt đám người trên đầu thành trắng bệch. Hoa Tâm Hoan nhìn vẻ mặt kiên quyết của Thái Sứ Lan, lại nhìn bách tính đang gào khóc bên này, sắc mặt hết trắng lại đỏ, bàn tay hết nắm chặt lại buông ra.

Lý Phù Chu cau mày, tiến lại gần Thái Sử Lan.

Phía xa xa, đám người Triệu Thập Tam dự định treo xuống từ tường thành phía Tây, chuẩn bị thoát khỏi vòng vây cũng dừng bước. Hắn nghi hoặc quay đầu nhìn lại. Cảnh Thái Lan cũng giống như cảm giác được điều gì đó, bỗng nhiên đập bụng hắn, muốn hắn dừng lại.

– Ngươi không đáng làm thủ lĩnh! – Mắt thấy bách tính bị xua lên thành, Dương Thành đột nhiên đi tới, nhú mày nhìn đám binh lính mới vừa rồi còn hùng hực khí thế chiến đấu, giờ lại hoảng hốt buông bỏ vũ khí. Hắn kéo lấy Thái Sử Lan, – Ngươi phải rời khỏi đây ngay!

Thái Sử Lan gạt phát tay hắn ra, trực tiếp rút trường kiếm. Kiếm quang sáng chói, nhắm thẳng vào mi tâm hắn.

Sử Tiểu Thúy tái mặt, vội vàng nhào tới, giang tay ngăn giữa hai người.

– Có chuyện gì từ từ nói! – Nàng hét lớn, tóc dài tung bay, – Đừng làm bị thương người mình!

– Kẻ không nghe ta đều là địch! – Thái Sử Lan lạnh lùng nói, – Bảo hắn rút ngay!

– Ngươi còn dám ra tay giết ta? – Dương Thành vốn xuất thân từ đê từ phẩm lưu, xưa nay kiêu căng ngạo mạn. Sau khi bị Thái Sử Lan áp đảo, hay bởi Sử Tiểu Thúy mới ở lại đây. Lúc này, lửa giận ngập trời, hắn sao có thể dung túng cho Thái Sử Lan như đám người Hoa Tầm Hoan, – Ngươi có gan thì giết đi!

Hắn đẩy Sử Tiểu Thúy ra, cười lạnh gạt kiếm của Thái Sử Lan sang một bên:

– Tránh ra!

Thái Sử Lan không nói hai lời, dứt khoát đâm kiếm vào ngực hắn!

Mọi người ngừng thở!

Dương Thành không ngờ nàng thật sự ra tay với mình. Hắn ngẩn đầu, ánh mắt hoảng sợ, nhưng bởi khoảng cách quá gần nên không kịp né tránh.

Kiếm quang sáng chói, không chút do dự đâm vào ngực Dương Thành.

– Dừng! – Một tiếng rống vang lên, một suối máu chảy xuống.

Máu tươi tràn ra từ đầu vai Sử Tiểu Thúy. Nàng ngã ngửa ra sau, rơi vào lòng Dương Thành.

– Thái Sử Lan! – Dương Thành rít lên như mảnh thú bị thương, tường gạch cũng rung lên bởi tiếng thét của hắn, – Hôm nay trong hai ta nhất định có một kẻ phải chết!

– Thái Sử Lan! – Hoa Tầm Hoan tuyệt vọng nhào đến, đánh về phía Thái Sử Lan, – Ngươi điên rồi!

Ánh đao lóe sáng như tuyết, lúc này Dương Thành cũng đã rút đao ra, hai tay cầm đao, bổ về phía Thái Sử Lan.

Đao phong mãnh liệt, ánh bạc chói mắt. Thái Sử Lan nheo mắt lui ra sau, nhưng gót chân nàng đã là tường thành.

– Dừng tay! – Lý Phù Chu cùng Tô Á song song chạy tới. Lý Phù Chu vung tay đánh văng đao của Dương Thành, Tô Á đánh lên Hoa Tầm Hoan tựa đạn pháo.

Đao của Dương Thành bay lên ghim chặt vào tường thành. Cùng lúc đó, thân thể Hoa Tầm Hoan cũng đập mạnh lên thành.

“Ầm ầm” một tiếng, tường thành rớt cuộc không chịu được thêm nữa, đổ sụp xuống!

Toàn thân Thái Sử Lan dựa trên tường thành cũng ngã ra sau, rơi xuống phía dưới!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Sống Chết Có Nhau

– Nơi này cách Bắc Nghiêm chừng năm mươi dặm, ngựa chạy một đêm là có thể tới nơi. – Khoảng khắc Thái Sử Lan tung mình xuống thành, thì cách đó năm mươi dặm, Thái Thế Đào đang nói ra sự thật với một trăm thủ hạ của mình, – Mong chư vị huynh đệ thứ lỗi, nhưng tối nay ta thực sự cần mượn một cái cơ để xuất doanh. Hiện tại, mọi chuyện đã xong, mong các huynh đệ hãy quay về doanh trại. Mọi người không biết không có tội, Tổng tướng khoan hồng độ lượng, hắn sẽ không làm khó mọi người.

Đoàn người im lặng một hồi, sau đó tiếng cười đột ngột vang lên.

– Bách trưởng nói gì vậy? – Một binh sĩ cất tiếng nói, – Chúng ta cùng nhau ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, sao bọn ta có thể để huynh lại một mình?

– Nhiệm vụ này... – Thái Thế Đào xấu hổ quệt trán.

– Không có truy binh. – Thập phu trưởng dưới quyền hấn vỗ vỗ vai Thái Thế Đào, – Việc này cho thấy Tổng tướng đã ngầm cho phép. Không sao rồi, chúng ta mau mau tới Bắc Nghiêm thôi!

– Đúng vậy! Bắc Nghiêm bị vây, triều đình lại hạ lệnh không được phép lập tức cứu viện, Thượng Phủ binh chúng ta cũng đã ngựa ngáy chân tay lâu rồi. Bây giờ một trăm người chúng ta đi giết đám quân Tây Phiên kia, trở về ai cũng có công lớn, đến lúc đó còn phải cảm ơn Bách trưởng ngài ấy chứ!

Thái Thế Đào mỉm cười nhìn huynh đệ, đáy lòng ngập tràn hơi ấm.

– Tính mạng của đa số huynh đệ ở đây đều là do huynh cứu về từ trên chiến trường, mấy lời khách khí không cần phải nói nữa. Có điều, chúng ta chỉ có một trăm người, giờ lại phải xuyên qua đại quân Tây Phiên để cứu người, chuyện này thật sự rất khó. Huynh có biện pháp gì không?

– Tỷ tỷ của ta từng dùng hành động của mình để nói cho ta biết, tỷ ấy không ưa những kẻ mãng phu. – Nhắc tới Thái Sử Lan, Thái Thế Đào liền vô thức mỉm cười, dịu giọng nói, – Nếu như bây giờ ta kéo mọi người lao vào chỗ chết, tỷ ấy biết được nhất định sẽ không vui, mà ta cũng không muốn tỷ tỷ không vui.

– Nhưng mà... – Mọi người chậm rãi thở ra một hơi, không phải lao vào chỗ chết là tốt rồi.

– Ta luôn cảm thấy sự xuất hiện của Tây Phiên vô cùng kỳ lạ, hẳn phải có nội ứng, còn có mật đạo mà hai đại doanh của Nam Tề không hề hay biết. Hiện giờ, ta muốn tìm ra mật đạo này, có cơ hội thì phá hỏng nó luôn, ít ra cũng có thể để Bắc Nghiêm bớt nhọc đôi chút. Nếu như có thể nhân đó khiến Tây Phiên đại loạn, chúng ta có thể chớp lấy cơ hội mà tiến gần hơn. – Thái Thế Đào lấy một tấm bản đồ từ trong ngực áo ra, – Ta đã phân tích qua rồi, nếu muốn đi vào Bắc Nghiêm mà không làm kinh động đến Thiên Kỳ và Thượng Phủ binh, chỉ có ba nơi đáng ngờ...

Binh lính xúm lại, năm mồm bảy miệng bàn tán xôn xao, Thái Thế Đào không ngừng dùng than củi kí hiệu trên bản đồ. Nhóm binh sĩ dưới tay hấn hết sức quen thuộc địa hình nơi này. Bọn họ là do Thái Thế Đào chính tay chọn lựa. Trước đây, khi hấn được lên làm Bách phu trưởng, Tổng tướng từng đặc biệt cho phép hấn tự chọn một trăm người, Thái Thế Đào liền dùng những người mà kẻ khác không muốn. Khi ấy, ai cũng cho rằng hấn là một tên tiểu tử không biết tự lượng sức mình, thế nhưng chỉ sau nửa tháng ngắn ngủi, Thái Thế Đào đã nhanh chóng thu phục một trăm binh lính dày dặn kinh nghiệm này. Bọn họ vừa thân thiết vừa kính trọng hấn, thực sự là huynh đệ vào sinh ra tử trên chiến trường.

Thái Thế Đào từ đầu chí cuối đều nhớ kỹ lời dạy của Dung Sở – Nỗ lực gấp ba so với người khác, cuối cùng ông trời sẽ không bạc đãi người.

Giờ phút này, một trăm binh lính ở nơi đây, dùng kinh nghiệm và hiểu biết của mình giúp Thái Thế Đào thu nhỏ phạm vi khoanh vùng, cuối cùng, trong vòng tròn chỉ còn lại một vùng rộng khoảng hai mươi dặm cách đây không xa.

Tuy rằng nơi kia chỉ chừng hai mươi dặm, nhưng đối với một đội trăm người mà nói thì vẫn hơi lớn, hơn nữa, thời gian bọn họ có cũng không nhiều.

Có điều, bây giờ đã không còn cách nào khác. Thái Thế Đào toan cuộn bản đồ lại, nói:

– Chúng ta chia làm ba đội... ừm... dù sao vẫn cần tìm một nơi bí mật để tập hợp lại. Nếu tối nay vẫn chưa thăm dò được, ta sẽ tự mình trà trộn vào quân đội Tây Phiên... Hồ Lô, huynh đang làm gì thế?

– Kể ra thì... nơi này là chỗ ở của bà ngoại ta. Binh lính tên Hồ Lô kia ngồi xổm nhìn bản đồ, lẩm bẩm, – Trước lúc lên đây, ta từng sống ở đây, phía sau nhà của bà ngoại ta có một ngọn núi tên gọi Sơn Âm. Ngọn núi này không lớn lắm, có điều đường đi quanh co ngoắt ngoéo, có người còn nói nơi ấy chính là chiến trường cổ của đại vương Tây Phiên, bên trong có rất nhiều vũ khí và đồ cúng tế bị bỏ lại. Có người lại nói bên trong có kho báu, rất nhiều người sau khi nghe lời đồn này đều vào trong tìm bảo vật, thế nhưng đa số một đi không trở lại. Nghe nói bên trong có con sông dài trăm dặm, quanh co khúc khuỷu, dễ khiến người ta lạc đường, nhưng cũng có người nói trong núi có yêu ma... Ai, thật muốn đi thăm bà già ấy quá, không biết bà lão còn sống không nữa...

Thái Thế Đào nghe đến đây vừa bức mình vừa buồn cười, trong lòng lại dấy lên sự chua xót. Hấn đá binh sĩ kia một cái:

– Đứng lên! Lần này nếu có thể bình an trở về, ta sẽ cho người xin nghỉ để đi thăm người nhà!

Binh sĩ kia nhảy dựng lên, húng khời nói:

– Bách trưởng, không bằng đi ngay bây giờ đi!

– Vớ vẩn...

– Không phải. Chỉ là ta chợt nhớ tới Sơn Âm. – Binh sĩ kia nghiêm mặt nói, – Thực ra, trước kia ta từng đi qua nơi đó, nó không hề đáng sợ như trong lời đồn, đều là do người ta phóng đại lên mà thôi. Hơn nữa, trong núi đường đi chỉ chít, có thể thông đến rất nhiều nơi, giống như... có thể liên kết toàn bộ thị trấn quanh núi vậy. Ý của ta là, chỉ bằng chúng ta tản ra từ đó, đồng thời chọn nhà của bà ngoại ta làm nơi họp quân, làm vậy vừa tránh được tán binh của Tây Phiên, cũng miễn cho các huynh đệ không quen đường bị lạc. Dù sao bây giờ chúng ta cũng không thể dùng pháo bông để liên lạc.

– Ý này không tồi! – Thai Thế Đào ngẫm lại, lập tức đồng ý.

Nói làm liền làm, một trăm người cưỡi ngựa chạy nhanh về phía Sơn Âm, dọc đường cũng không quên thăm dò. Đương nhiên, bọn họ không hề thu được tin tức hữu ích gì, cũng may đường đến Sơn Âm cũng đồng thời là đường tới Bắc Nghiêm.

Không bao lâu đã đến chân núi Sơn Âm. Núi không cao lắm, khói sương mù mịt, có đại nơi nơi, hẳn là đã lâu không có ai đặt chân tới, thoát nhìn quả thực rất âm u. Đường vào núi rất nhiều, mà theo Hồ Lô nói, thế núi khi ra rất bằng phẳng, đường đi lại đầy rẫy, chỉ cần đi về hướng Tây Nam là có thể đến được nhà bà ngoại hẳn, hơn nữa nơi đó cũng rất gần Bắc Nghiêm.

Thai Thế Đào chia người thành năm đội, mỗi đội hai mươi người, sau đó vào núi bằng các đường khác nhau, chính hắn tự chọn cho mình con đường nhìn qua có vẻ âm u nhất.

Con đường này có đại rậm rạp, đường giao khó kiếm, nếu không phải có sự chỉ dẫn của Hồ Lô, Thai Thế Đào đoán chắc bản thân có đi mười lần cũng sẽ không phát hiện được gì. Hồ Lô nói, đây chính là tuyến đường quý dị nhất trong truyền thuyết, bình thường cực kỳ ít người qua lại, cho nên chẳng có lối mòn, vô cùng khó đi, đã vậy, trước mặt họ giờ đây còn có một đồng bụi gai và đá vờ.

Lòng Thai Thế Đào nóng như lửa đốt, hắn thật sự không muốn nán lại nơi này quá lâu, chỉ hận không thể mọc cánh bay thẳng đến Bắc Nghiêm, chém chết hết đám giặc Tây Phiên để cứu Thái Sứ Lan. Nhưng mà, hắn cũng hiểu rõ, chuyện đó tuyệt đối không thể, cho nên Thai Thế Đào chỉ có thể cắn răng chịu đựng, trước tiên giải quyết bụi gai này.

Có điều, vừa bắt tay vào làm, hắn liền phát hiện có chỗ không đúng.

– Cái này... dường như là bị chặt xuống. – Thai Thế Đào khẽ kéo một cái, cành mận gai liền xê dịch. Hắn nhìn bàn tay mình, phát hiện cành cây đã hơi khô héo, gai trên thân đều mềm cả rồi.

Đây là... vật nguy trang?

Hai mắt Thai Thế Đào sáng lên, hắn và đám thuộc hạ nhanh chóng dọn dẹp đồng bừa bọn trước mắt, tiến thẳng về phía trước.

Con đường lúc đầu rất hẹp, sau đó dần dần rộng ra, dẫn tới một khe núi. Mấy ngày nay không mưa, mặt đất khô ráo, cho nên có thể thấy rõ vết tích do nhiều người đi qua để lại, không chỉ có vậy, hắn còn phát hiện trên đất có rất nhiều vết bánh xe cùng vết tích để lại do vũ khí bị kéo lê – dài nhọn là thương, tròn là gậy. Thai Thế Đào bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương kỳ dị mà quen thuộc. Hắn ngồi xổm xuống, quệt ngón tay lên một chiếc lá, thứ bột vàng nhạt lập tức dính lên đầu ngón tay – là thuốc súng!

Thai Thế Đào lập tức xoay người, nói với một binh sĩ:

– Mau! Mau kêu tất cả mọi người đến đây!

Binh sĩ lĩnh mệnh rời đi, những người còn lại vừa căng thẳng vừa hưng phấn, không ngờ đánh bại đánh bại lại thực sự tìm được mật đạo mà Tây Phiên dùng để tiến vào Nam Tề!

– Bách trưởng, chúng ta có nên lui ra ngoài trước không? – Một binh sĩ nhỏ giọng hỏi.

– Không cần. – Giọng nói của Thai Thế Đào vô cùng kiên định, đáy mắt lóe lên ánh lửa, tựa tức giận, tựa hưng phấn, – Ngoài vũ khí, bọn chúng còn vận cả thuốc súng! Tây Phiên vốn nghèo nàn, muốn có được thuốc súng cũng chẳng phải dễ dàng, cho nên số lượng chắc chắn không nhiều lắm. Ta không thể để bọn chúng dùng thuốc súng cho nổ tung thành Bắc Nghiêm, ta muốn cản chúng lại!

– Nhưng mà... – Binh sĩ còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng lại bị Thai Thế Đào gờ tay cản lại.

– Im lặng! – Nói rồi, hắn dẫn theo đám binh sĩ trốn vào trong khe núi.

Bốn bề yên ắng, ngay cả tiếng thở cũng chẳng thấy đâu. Trong rừng rậm phía đối diện mờ hồ truyền tới tiếng xe cót két cùng tiếng bước chân của đoàn người.

...

Tường thành chống đỡ phía sau đột ngột sụp đổ, Thái Sứ Lan bất ngờ ngã ngựa ra sau, rơi thẳng xuống thành!

Trên đầu thành dậy lên tiếng kinh hô, quân Tây Phiên phía dưới lại kích động phóng ngựa chạy đến, muốn nhân cơ hội giẫm nát nàng.

Người trên thành đều ngẩn ra, nhất thời không biết phải làm sao mới được. Đúng lúc này, một bóng người chọt lóe lên, Lý Phù Chu nhanh chóng vọt ra ngoài.

Hắn đập lên tường thành, khom lưng bắt lấy hông Thái Sứ Lan. Ngay khi hắn định bật ngược lên, Thái Sứ Lan bỗng làm ra hai động tác.

Nàng đá mạnh vào đầu gối Lý Phù Chu, sau đó nhét một vật vào tay hắn, cuối cùng để lại một câu nói:

– Bắn vào kim kiếm sau lưng Da Luật Tĩnh Nam!

Hành động dứt khoát liền mạch, giống như đã được nài tập trước vô số lần.

Lý Phù Chu bị đá một cái, cả người nghiêng sang một bên, bàn chân vốn định đạp lên tường thành lại bị lệnh hướng, cô gái trong lòng cũng lập tức rơi xuống. Cùng lúc đó, hần đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay mát lạnh, đảo mắt nhìn xuống liền thấy trong tay có thêm một cuộn móc dùng để leo tường, cũng chẳng biết vật này được Thái Sử Lan mang theo từ khi nào. Sau cùng, nghe được câu nói kia, hần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thái Sử Lan rơi thẳng xuống chân thành. Da Luật Tĩnh Nam điên cuồng thúc ngựa chạy đến, trong tay cầm trường thương sắc nhọn, kiếm vàng chuỗi khắc Li Long trên lưng hần phát ra tia sáng vàng nhạt.

Con người Lý Phù Chu co rút lại, thoáng chốc hiểu ra ý định của Thái Sử Lan.

Vì muốn mọi chuyện diễn ra chân thật, cho nên trước đó nàng không hề bàn bạc kế hoạch với bất kỳ một ai, hoàn toàn phó mặc vào năng lực phán đoán của hần.

Cũng may là...hần hiểu.

Lý Phù Chu không cố gắng lên thành nữa. Cô tay khẽ xoay, lưỡi móc tức khắc bay ra, móc vào khe nứt trên tường thành. Có điều, cơ thể hai người lúc này đang đã rơi xuống, móc câu hợp với xích sắt chỉ có thể khiến họ đáp đất một cách an toàn.

Dưới thành bấy giờ đã có đám đông quân lính Tây Phiên chờ sẵn, bọn họ không ai công thành hay tạc tường nữa, chỉ chăm chăm vây kín bốn phương tám hướng quanh người Thái Sử Lan.

Thời điểm Lý Phù Chu chưa hoàn toàn chạm đất, vẫn còn cao hơn mọi người nửa cái đầu, hần bỗng nhiên liếc mắt nhìn vào Da Luật Tĩnh Nam.

Tuy rằng khoảng cách giữa hai người rất lớn, nhưng Da Luật Tĩnh Nam thân là đại tướng từng trải qua trăm trận chiến lớn nhỏ, lúc ấy đã cảm giác được nguy hiểm, hần lập tức dùng khiên che ngực, giờ cao trường thương trong tay.

Có điều, hần đã nhầm, mục tiêu của Lý Phù Chu không phải là bản thân hần.

Ánh mắt vừa liếc đến, cánh tay Lý Phù Chu cũng giờ cao, một thanh đoản đao từ lòng bàn tay bắn thẳng ra ngoài.

Lưỡi đao vừa mỏng vừa sắc, bay vút qua trước mắt kẻ địch, dường như trong nháy mắt đã lướt qua nghìn dặm. Dưới đường bay của lưỡi đao, binh lính Tây Phiên chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một con gió thổi qua, nhanh tới nỗi khiến người ta lạnh gáy. Tóc mai khẽ bay lên, bọn chúng lo lắng ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy Da Luật Tĩnh Nam quát lên chói tai, đồng thời giờ cao trường thương trong tay.

“Keng” một tiếng, đoản đao vọt qua đỉnh trường thương, đâm thẳng vào kim kiếm trên vai Da Luật Tĩnh Nam.

Kiếm gãy!

Da Luật Tĩnh Nam ngẩn người, quay đầu nhìn thanh kiếm đã gãy đôi, sắc mặt đại biến.

“Bộp” – Lý Phù Cho ôm Thái Sử Lan đáp đất, lập tức rơi vào vòng vây trùng điệp của binh lính Tây Phiên.

Lý Phù Chu không hề tỏ ra nóng vội, thậm chí mỉm cười nhìn quanh, ôm Thái Sử Lan, cúi đầu hỏi nàng:

– Ôn cả chứ?

Thái Sử Lan vươn tay lên, khéo léo kéo dần khoảng cách giữa hai người:

– Ôn, để ta xuống đi.

Lý Phù Chu buông cánh tay ra, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Chân vừa chạm đất, vẻ lạnh lùng tĩnh lặng của Thái Sử Lan lập tức biến mất, đáy mắt như có lửa đỏ thiêu đốt. Nàng cúi đầu, nhặt hai đoản đao gãy trên đất lên, quơ về phía binh lính Tây Phiên:

– Giết!!!

– Giết bọn chúng! – Cùng lúc đó, tiếng gầm gừ phẫn nộ của Da Luật Tĩnh Nam cũng truyền tới.

Xa xa, tiếng trẻ con thét lên chói tai – Sau khi thấy Thái Sử Lan rơi xuống chân thành, Cảnh Thái Lam liền nhất quyết không chịu rời đi, hai chân giầy giụa đạp vào bụng Triệu Thập Tam, tay hết tóm tường thành lại tóm tóc hần, sống chết đòi ở lại. Triệu Thập Tam sợ nó bị thương, đành phải tạm dừng lại. Cảnh Thái Lam trợn tròn hai mắt, mấp máy môi, đáng vẻ muốn khóc lại kiên cường không chịu khóc, khiến cho Triệu Thập Tam nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Mất thấy Thái Sử Lan đã được Lý Phù Chu cứu, thân thể nhỏ bé của Cảnh Thái Lam lập tức buông lỏng. Nó thở phào nhẽ nhõm, thế nhưng ngay tức khắc lại trở nên căng thẳng – nó thấy ma ma bị bao vây.

– Ma ma...ma ma... – Cảnh Thái Lam giãy giụa hét lên, – Trở về! Trở về...ma ma...

Triệu Thập Tam cắn răng, đè đầu nó xuống, sau đó xoay người rồi đi – Bây giờ chính là lúc mà thể công thành yếu nhất, lực chú ý của kẻ địch đều đang tập trung trên người Thái Sử Lan. Đây là thời cơ mà Thái Sử Lan phải liều mạng để đổi lấy, hắn không đi thì còn chờ đến khi nào!

Cảnh Thái Lam bị giữ chặt tới nỗi không thể động đậy. Nó bỗng nhiên cúi đầu, cắn mạnh lên cánh tay Triệu Thập Tam. Răng sữa mới mọc hung hăng cắm vào da thịt hắn.

Đương nhiên, người mình đồng da sắt như Triệu Thập Tam sẽ không vì bị một đứa nhỏ cắn mà đau đớn. Thế nhưng lúc này, cả người hắn đột nhiên run lên.

Khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy trên da thịt mình bị một dòng nước nóng bỏng thấm đẫm.

Tiếng thét đau đớn của Cảnh Thái Lam truyền vào trong tai Thái Sử Lan, cả người nàng cũng run lên, nhưng ngay sau đó, nàng đã kéo tay Lý Phù Chu, dứt khoát chạy về hướng ngược lại.

Bình sĩ thông thường đương nhiên không phải đối thủ của Lý Phù Chu. Hắn chạy trước mở đường, Thái Sử Lan đi sau, hai tay quơ loạn đao gãy, gặp người chém người. Phía xa xa, Da Luật Tĩnh Nam đã dừng ngựa, hai tay nâng thanh kiếm gãy, sắc mặt tái xanh.

Đây là Long thủ kim kiếm mà triều đình ngự ban, người giữ nó có đặc quyền chuyên quyết và giám sát hết thầy quân đội, cũng chính là vật tượng trưng cho uy quyền của đại tướng quân. Một ngày chiến sự hoàn tất, hắn phải trả thanh kiếm này và kim ấn lại cho triều đình, vậy mà bây giờ kiếm lại bị hủy!

Đây chẳng phải là một lý do chính đáng để kẻ thù của hắn phủ lên đầu hắn tội danh “kiêu căng ương ngạnh, miệt thị hoàng quyền, tâm tồn dị chí, lòng không thần phục” hay sao?

Da Luật Tĩnh Nam càng nghĩ càng phẫn nộ, không nhịn được mà giục ngựa tiến thêm mấy bước, quát lớn:

– Tiến thủ lên! Ất phải...

Nói tới đây, ánh mắt hắn đột nhiên đông lại.

Đối diện, Thái Sử Lan vọt lên, đánh với một gã cầm đao. Người nó quét ngang thanh đao, Thái Sử Lan cúi đầu tránh thoát. Cùng lúc, phía sau nàng đột ngột xuất hiện thêm một bóng người, người nọ cầm gậy quất thẳng vào eo Thái Sử Lan. Trong thế nguy cấp, nàng vội vàng đan chéo hai tay, lưỡi đao ma sát với gậy sắt, tia lửa bắn ra bốn phía. Nàng lao đảo lui ra sau, lại ngay tức khắc được Lý Phù Chu chạy tới đỡ.

Trong trận chiến, những động tác liên tiếp này chẳng qua chỉ xảy ra trong chớp mắt, duy có Da Luật Tĩnh Nam thấy rõ đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt hắt gắt gao nhìn vào bàn tay phải của Thái Sử Lan.

Trên tay nàng chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh đao hoàn chỉnh!

Hắn nhớ rõ, chỉ ngay trước đó thôi, thứ Thái Sử Lan cầm là hai đoạn đao gãy, hơn nữa, nàng cũng không có bất kỳ cơ hội nào cướp được một thanh đao hoàn chỉnh.

Hắn tin vào hai mắt của mình!

Da Luật Tĩnh Nam còn chưa hiểu rõ hết thấy mọi chuyện, chỉ có thể lớn tiếng ra lệnh:

– Bắt sống cho ta!

Đám tiền thủ đã sắp xếp hàng giương cung, chỉ đợi hắn phát lệnh là sẽ bắn cho hai người kia thành nhím, giờ lại đột nhiên nghe được lời này, ai nấy đều ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

– Bắt sống! Bắt sống bọn chúng! Nhất là ả! – Da Luật Tĩnh Nam điên cuồng thúc ngựa chạy tới. Bởi vì tốc độ quá lớn, đường đi xóc nảy, nửa bên mặt nọ của hắn rơi xuống, để lộ một khuôn mặt anh tuấn với đường nét rõ ràng cùng làn da màu nâu nhạt.

Đoàn người trùng điệp xông lên. Từ ngoài nhìn vào, chỉ thấy vô số đỉnh đầu nhấp nhô. Từ trên cao nhìn xuống, lại giống như xoáy nước đen ngòm đang điên loạn xoay tròn, ngày càng tới gần trung tâm trống rỗng.

Sóng người dần dần che khuất tất cả.

Chẳng bao lâu sau, sóng người lại một lần nữa di động, dần dần lui về phía sau, mơ hồ có thể thấy được Lý Phù Chu và Thái Sử Lan đã bị bắt. Cả người Thái Sử Lan phủ đầy tro bụi và bọt máu, tóc đen rối loạn, thế nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn nở nụ cười ngang nhiên.

Tây Phiên không tiếp tục công thành nữa mà đánh chuông thu binh. Trên đầu thành, đám người Hoa Tầm Hoan, Thảm Mai Hoa ngạc nhiên nhìn quân lính Tây Phiên, lại nhìn sang Lý Phù Chu và Thái Sử Lan đang bị áp giải, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Nguyên tưởng rằng bọn họ sẽ không thể nào vượt qua một đêm này, vậy mà giờ đây quân địch lại lui binh.

Bây giờ quay đầu nhớ lại, mỗi lần đứng trước khó khăn, đều là Thái Sử Lan dùng kỳ chiêu ép Tây Phiên lui binh, một lần lại một lần, chống đỡ tới tận hôm nay.

– Chúng ta... – Thẩm Mai Hoa mờ mịt quay đầu, nhìn đám người cũng đang mơ mơ hồ hồ ở phía sau, – Có phải... đã làm rồi không?

...

Mà xa xa, tiếng khóc xé lòng của Cảnh Thái Lam đã vang lên.

...

Bởi vì chiếm được ngoại thành Bắc Nghiêm, cho nên quân lính Tây Phiên không cần dựng trường bồng mà chia nhau vào ở nhà dân, chủ trương của Da Luật Tinh Nam chính là một dinh thự khang trang ở ngoại thành.

Thái Sử Lan và Lý Phù Chu không bị làm khó, không tới nỗi bị nhốt vào ngục mà được đưa vào gian nhà của Da Luật Tinh Nam.

Đèn đuốc trong phòng sáng trưng. Những người Tây Phiên này dường như rốt cục cũng có cơ hội trải nghiệm sự phồn hoa của Nam Tề, không sợ xa hoa lãng phí, cho nên đã thắp sáng tất cả đèn nến, sáng tới nỗi khiến Thái Sử Lan không khỏi nheo mắt.

Mắt vừa nheo lại, nàng bỗng có cảm giác phía đối diện có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Nàng không lập tức tron mắt nhìn lại mà chậm rãi mở mắt theo lẽ thường.

Da Luật Tinh Nam hứng thú quan sát nàng.

Nữ nhân này chính là người lâm trận đoạt quân quyền của Bắc Nghiêm, là người đóng thành đúng lúc bảo vệ bách tính trong thành, là người to gan lớn mật giết chết Phủ doãn trước mắt mọi người, là người đã thành công chống lại hấn suốt bảy ngày qua như một kỳ tích – Thái Sử Lan?

Cũng không phải quá xinh đẹp nhỉ!

Nam nhân làm lính, độ miễn cảm đối với người khác giới đều đặc biệt cao. Dù biết Thái Sử Lan đáng sợ, Da Luật Tinh Nam vẫn dùng ánh mắt thưởng thức nữ nhân quan sát nàng thật lâu, sau đó lắc đầu, có chút thất vọng.

Da Luật Tinh Nam rất để tâm tới nữ nhân Nam Tề. Hấn xuất thân từ gia tộc quý tộc đã lui bại. Ngay gia cảnh còn khá tốt, phụ thân từng có một vị thiếp người Nam Tề. Da Luật Tinh Nam có ấn tượng rất sâu với mỹ nhân kia cùng khí chất dịu dàng mê hoặc của nàng. Mỗi lần nhớ tới người kia, hấn đều cảm thấy mơ mơ màng màng, vẻ đẹp ấy, khí chất ấy thật khiến người ta muốn sa vào. Có lẽ chính vì lý do này mà trong khi đa số người Tây Phiên đều ưa thích nữ nhân đáng cao mộng lớn, hấn lại thích nữ tử Nam Tề hơn.

Mà nữ nhân này, chẳng phải trắng trẻo, cũng không phải ôn nhu, mặc dù anh khí xuất chúng lại lạnh lùng sắc sảo, nhưng trong mắt hấn, nàng ta vẫn rất xấu.

Có điều, nếu bỏ qua vẻ đẹp xấu, chỉ đơn thuần xem xét trên lập trường đối thủ, ánh mắt Da Luật Tinh Nam nhìn nàng vẫn tràn đầy kinh ngạc và tán thưởng – Một nữ nhân không hề cường tráng, thậm chí còn không có võ công như nàng lại có thể dựa vào cô thành, dựa vào ba nghìn binh lính để chống lại đòn đánh bất ngờ, chống lại công kích của hấn, hại hấn bảy ngày bảy đêm không chiếm được thành, còn khiến hấn bị mắc lừa một vỏ đao!

Binh lính Tây Phiên với trình độ bắn tên cực cao, từ nhỏ đã được bồi dưỡng chiến đấu với tinh thần không sợ chết, vậy mà đều bị Thái Sử Lan dùng một con rối đánh lừa. Nàng há mồm chờ sung rụng, quay bọn hấn mừng mừng, nhưng hấn vẫn không nhìn được mà muốn khen tặng một câu – Nữ nhân này chính là kỳ tài trong chiến đấu! Trong cái đầu bé nhỏ kia của nàng đến cùng có bao nhiêu ý tưởng đáng kinh ngạc?

Dù cho lúc này nàng đã phát điên, bị băng hữu đẩy khỏi tường thành, bị kẻ thù bắt giữ, nhưng khi đứng trước mặt hấn lại vẫn bình thản như không. Giống như bất kể hấn là ai, bất kể thần trí nàng thế nào, bất kể đang ở đâu, nàng vẫn là đại soái đứng đầu muôn người!

Da Luật Tinh Nam vừa âm thầm cảm thán, lại vừa sợ hãi không thôi – Người như nàng, bất kể nam nữ, chung quy vẫn là kỳ tài trăm năm khó thấy, tuyệt đối không thể ở lại Nam Tề. Bằng không, Tây Phiên vĩnh viễn không có ngày nổi danh!

Dường như cảm nhận được sát khí từ phía đối phương, Thái Sử Lan bỗng nhiên đưa mắt nhìn thẳng vào hấn.

Đối diện nàng lúc này là một nam tử cao lớn, thân mang chiến giáp, trên mặt bàn trước người hấn còn có hai mảnh kim kiếm gãy.

Về ngoài kẻ này không phải là quá anh tuấn, hàng mi mỏng, miệng cũng hơi lớn, nhưng đôi mắt lại rất có thần, sống mũi thẳng tắp như được gọt đẽo, gương mặt bồng bồng khí thế. Lúc hấn chăm chú nhìn vào người khác, sắc trời tựa như tối sầm lại, đành phải đầu hàng dưới ánh mắt hấn.

Người như vậy đại khái chính là mỹ nam tử ở Tây Phiên, trong mắt Thái Sử Lan cũng coi như có chút mùi vị. Tuy nhiên, với trình độ thưởng thức cái đẹp của người dân Nam Tề, hấn hấn là một kẻ xấu xí rồi.

Hai người nhìn nhau khoảng một khắc, trong lòng ai nấy đều dâng lên cảm giác “đối phương là loại người giống mình”, sau đó đồng thời dời mắt đi chỗ khác.

Da Luật Tình Nam không thích nói lời xã giao dư thừa, hấn dứt khoát lệnh người lui xuống, chỉ vào Thái Sử Lan, nói bằng tiếng Nam Tề:

– Ban nãy ta thấy ngươi hợp đao gãy lại.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn hấn, đáp:

– Phải.

Da Luật Tình Nam nhướn mày, dường như không ngờ nàng lại thẳng thắn thừa nhận như vậy. Hấn suy nghĩ một lát, lại nói:

– Ta nghe nói Đông Đường tồn tại người có dị năng, có thể làm những việc người thường không làm được, không ngờ Nam Tề cũng có loại người này. Nếu như giờ ngươi có thể khôi phục kim kiếm này giúp ta, ta sẽ giữ mạng cho ngươi.

Thái Sử Lan liếc mắt nhìn thanh kiếm, lại nhìn sang Lý Phù Chu:

– Còn huynh ấy thì sao?

– Kim kiếm là do hấn phá hỏng, hơn nữa, trước kia hấn từng giết vô số người dưới trướng ta. – Da Luật Tình Nam lạnh lùng nói, – Phải giết!

– Phi! – Thái Sử Lan nghiêng đầu, phun một bãi nước miếng, – Ngươi nghĩ ngươi đang bàn điều kiện với ai thế? Ta có bằng lòng bàn điều kiện với ngươi sao? Ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi xứng định đoạt sinh tử của ta sao?

Da Luật Tình Nam nhìn chăm chăm Thái Sử Lan, chỉ thấy đáy mắt nàng như bùng lên lửa đỏ, sang quắc điên cuồng.

– Ha ha... Hay lắm! Đúng là một kẻ điên có chí khí! – Hấn cười to, vỗ tay lên bàn, kim kiếm trên bàn nảy lên vì rung động, – Được, không phải bàn điều kiện. Ta biết ngươi muốn gì, ngươi không chấp nhận thua cuộc, cũng không chấp nhận bàn điều kiện với bất kỳ ai. Ngươi...ngươi chỉ muốn giết ta, đúng chứ?

– Phải. – Thái Sử Lan mặt không đổi sắc, hất cằm với hấn, – Mau tới đây nhận lấy cái chết!

Ngoài hành lang, đám thị vệ ha ha cười lớn – Đúng là một kẻ điên không có thuốc chữa! Từng gặp qua cuồng vọng, nhưng chưa thấy kẻ nào cuồng vọng đến thế; gặp qua thách thức, nhưng chưa thấy kẻ nào đã bị trói gô rồi còn vẫn đòi lấy mạng người thắng trận. Thật là nực cười!

– Ta sẽ từng xẻo hấn từng chút, từng chút trước mặt ngươi. – Da Luật Tình Nam nói, giọng điệu âm u.

– Lý Phù Chu, vậy huynh hãy tự sát đi!

– Được. – Lý Phù Chu mỉm cười gật đầu.

– Vậy đổi sang ngươi.

– Lý Phù Chu, bây giờ huynh có cách giết ta chứ?

– Có! – Lý Phù Chu vẫn mỉm cười như trước.

– Đợi các ngươi chết rồi, ta sẽ lột sạch y phục của hai ngươi, sau đó treo các người lên, để cho hết thảy con dân Nam Tề đều được chiêm ngưỡng. Những kẻ dám đối đầu với ta, cho dù chết rồi, ta vẫn muốn chúng phải chịu nhục nhã.

Thái Sử Lan chán nản ngáp một cái, Lý Phù Chu chỉ cúi đầu nhìn móng tay.

Da Luật Tình Nam buồn bực nhìn chăm chăm hai kẻ trước mắt – nữ nhân rõ ràng ngay đến câu trả lời cũng khinh không thèm nói, nam nhân thì mỉm cười không đổi.

– Ta cảm thấy... – Một lát sau, Lý Phù Chu ngẩng đầu, nói, – Như vậy cũng không tệ, tối thiểu cũng có thể khiến quân dân Nam Tề càng thêm căm phẫn; hơn nữa, ta và nàng cùng chết, chúng ta có thể chôn cùng một chỗ... – Hấn hơi khom người, vẻ mặt cảm kích – ấy chính là tâm nguyện cuối cùng của ta. Đa tạ ngươi đã thành toàn.

...

Da Luật Tình Nam lần đầu tiên cảm thấy bản thân không còn lời nào để nói.

Mềm không được, cứng không xong, đao thương bất nhập, sinh tử không màng, trái phải thông dong.

Đối với những kẻ dùng thế này, tất cả uy hiếp đều tựa khói mây.

Da Luật Tình Nam liếc mắt nhìn kim kiếm trước mặt. Hiện giờ, hấn thực sự rất muốn không để tâm đến món đồ chơi này nữa, rất muốn dứt khoát giải quyết cho xong đôi nam nữ khó chơi này. Một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất như hấn, há lại có thể để một vật chết không chế?

Có điều, hấn không thể làm theo ý mình.

Trong triều phân loạn, hoàng thất có biến. Mấy năm nay, hấn học được dân phong, quốc sách về kinh tế – chính trị của Nam Tề, cũng dần học được sự giả dối và quyền mưu của nam nhân, Tây Phiên giờ đây đã không còn giống trước kia, không thể dựa vào võ dũng và công lao để giành được chỗ đứng nữa rồi.

Thanh kiếm này là vật tượng trưng cho vương quyền, hấn nhất định phải đem nó trở về một cách lành lặn.

Thân làm tướng quân tung hoành sa trường, càng hiểu được áp lực chính trị, nội tâm sẽ càng trở nên kiêu ngạo. Giờ phút này, Da Luật Tĩnh Nam không chỉ cảm thấy bức mình mà còn vô cùng phẫn uất; chỉ muốn dứt khoát chiến một trận sống còn với kẻ địch.

– Được lắm! – Hấn đột nhiên lên tiếng, – Ngươi quả là một đối thủ đáng gờm, ta tôn trọng ngươi cũng là tôn trọng chính mình. Giờ nếu ngươi đồng ý khôi phục thanh kiếm này giúp ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội để giết ta.

– Đại soái! – Tên hộ vệ của hấn đứng ngoài hành lang vừa nghe được lời này liền vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Da Luật Tĩnh Nam khoát khoát tay, lạnh lùng nói với Thái Sứ Lan:

– Đừng tưởng rằng chiêu khích tướng của ngươi có tác dụng, ta không ngu như thế! Thân này của ta gắn với an nguy của hàng vạn binh lính, đồng thời, ta cũng nắm chắc phần thắng, nắm chắc sinh tử của các ngươi, tại sao ta lại muốn mạo hiểm tính mạng của mình với các ngươi? Ta sẽ cho ngươi một bàn cờ không có phần thắng. Nếu thắng, tức là ngươi vô cùng may mắn, còn nếu thua, vậy thì hai ngươi đều phải để mạng lại đây, đồng thời viết thư xin hàng, còn phải khôi phục kim kiếm cho ta. – Ánh mắt hấn như lưỡi đao sắc bén, đâm thẳng về phía Thái Sứ Lan, – Thế nào, ngươi dám nhận lời không?

Thái Sứ Lan bước ba bước tới gần hấn:

– Vừa hay ta cũng thích trò chơi mạo hiểm.

Da Luật Tĩnh Nam nhìn sang Lý Phù Chu:

– Trò chơi này cần ngươi phối hợp – dùng mạng ngươi. Nếu ngươi không muốn, ta sẽ không ép buộc.

Thái Sứ Lan cau mày. Nàng toan nói gì đó, Lý Phù Chu đã mỉm cười, đáp:

– Ta cầu còn không được.

Da Luật Tĩnh Nam trừng mắt nhìn hấn, lắc đầu:

– Nam nhân như ngươi thật là kỳ quái, lại có thể liều lĩnh vì nữ nhân như vậy. Ngươi không suy nghĩ một chút sao? Nữ nhân trong thiên hạ, chỉ cần sủng ái nàng ta một chút, nàng ta nhất định sẽ sinh hư.

– Ngươi nói không sai! Đa số nữ nhân trong thiên hạ đều như thế, nhưng có duy nhất một người mà vì nàng, ngươi làm gì cũng đáng. – Lý Phù Chu cup mắt, nụ cười không rõ vui buồn, – Ngươi đương nhiên không hiểu.

– Ta không hiểu, cũng không cần hiểu, bởi ta sẽ không ngu ngốc tới nỗi chịu chết vì một nữ nhân. – Da Luật Tĩnh Nam cười nhạt, đi tới trước người Lý Phù Chu, bàn tay cứng rắn như đao của hấn bổ mạnh lên vai Lý Phù Chu.

Sắc mặt Lý Phù Chu lập tức tái nhợt, môi lại vẫn nở nụ cười:

– Chương rất có lực!

Da Luật Tĩnh Nam chăm chú nhìn hấn, gật đầu:

– Quả là hấn tử! – Nói rồi, hấn xoay người, – Đây là thủ pháp chặn mạch gia truyền của ta. Mặc cho võ công của ngươi cao cường thế nào, trong ba canh giờ tới cũng không thể sử dụng được. Tốt nhất ngươi đừng vọng tưởng đến việc làm xằng làm bậy, cuối cùng chỉ có chuốc họa vào thân mà thôi.

Hấn xoay người phân phó vài câu với thị vệ. Ngay lập tức, một vài người đi lên, kê chiếc bàn trước mặt Da Luật Tĩnh Nam đến trước mặt Thái Sứ Lan và Lý Phù Chu, tiếp đó đặt cạnh mỗi người một chiếc cốc đập cung.

Cốc đập cung là một loại vũ khí dùng chân để điều khiển của Tây Phiên. Loại vũ khí này, dù lực chân có mạnh đến đâu thì độ chuẩn xác và tốc độ cũng vẫn tương đối thấp. Cho nên, loại cung này đã sớm bị Nam Tề loại đi, chỉ có quân lính Tây Phiên là vẫn dùng.

Hai tên thị vệ đi lên trước, một tên đứng sau Thái Sứ Lan, đập chân lên cây cung sau lưng nàng, tên còn lại đứng trước mặt Lý Phù Chu, đập chân lên cây cung còn lại.

Da Luật Tĩnh Nam ngồi đối diện Thái Sứ Lan, cười nói:

– Ta ngồi trước mặt ngươi, dùng danh dự của đại tướng chinh Nam Tây Phiên, thế sẽ không dịch chuyển nửa bước, cũng không phản kích, càng không

cho phép kẻ khác nhúng tay vào trước khi ngươi khôi phục xong kim kiếm. Nếu ngươi có bản lĩnh, thì hãy khôi phục kim kiếm, đâm nó vào cổ họng ta.

Chúng thị vệ bốn phía cả kinh, thế nhưng Thái Sử Lan vẫn không tỏ vẻ vui mừng, chỉ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hấn.

– Đúng là ta còn chưa nói hết. – Nụ cười của hấn tràn ngập ác ý, – Ngay khi ngươi khôi phục kim kiếm, cước đạp cung sẽ bắn hấn trước, sau đó tiếp tục bắn ngươi. Ngươi tuyệt đối không được né tránh. Nếu như ngươi dám né, đao của bọn họ sẽ lập tức đâm vào cổ họng ngươi. Nếu như ngươi không thể làm ta bị thương, thì tức là ngươi đã thua. Mặt khác, nếu ngươi không thể khôi phục kim kiếm, nhưng lại làm ta bị thương, tự cứu mạng hai ngươi, thì ngươi cũng vẫn thua. Mà thua, chính là chết!

Thái Sử Lan yên lặng không nói.

Cước đạp cung dưới chân binh lính lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Da Luật Tinh Nam, hấn quả nhiên giao cho nàng một vấn đề khó lòng làm được.

Nàng chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi để khôi phục kim kiếm, lại phải tận dụng nó, vừa cứu lấy mình, vừa cứu Lý Phù Chu, lại vừa dùng kim kiếm giết chết Da Luật Tinh Nam.

Làm sao có thể đây?

Binh sĩ bốn phía đều yên tâm thở phào một hơi – quả thực không có khả năng!

Muốn làm nhiều chuyện cùng một lúc như vậy, e rằng không có ba đầu sáu tay thì không thể làm được chu toàn. Cho dù Lý Phù Chu không bị trói, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được hai việc. Giết được Da Luật Tinh Nam thì không cứu được người bên cạnh, cứu mình và người bên cạnh thì không giết được Da Luật Tinh Nam. Huống hồ, Thái Sử Lan còn không biết võ công.

Việc mà nàng có khả năng làm được nhất là tự mình né khỏi cước đạp cung, nhanh chóng khôi phục kim kiếm, sau đó dùng kim kiếm ám sát Da Luật Tinh Nam. Bất luận có thể giết được hấn hay không, nàng cũng không có cách nào cứu được Lý Phù Chu. Như vậy tức là thua, mà thua... chính là chết, trước khi chết còn phải viết thư xin hàng.

Đây rõ ràng là đường chết!

Da Luật Tinh Nam dám đánh cược sinh mạng của mình khi đang nắm giữ phần thắng, chẳng qua là vì hấn biết, không ai có thể thắng hấn mà thôi!

Hấn căn bản chỉ muốn bóp chết nhục khí và khí phách của nàng, khiến cho nàng cảm thấy bất lực, tiện đà ngoan ngoan để hấn điều khiển.

Thấy Thái Sử Lan yên lặng, Da Luật Tinh Nam liền nở nụ cười lạnh lùng.

Hấn chờ đợi nàng nổi giận, hoặc là cụt hứng.

Nhưng mà, ngay sau đó, hấn lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của nàng:

– Được!

...

– Ta không đi! Ta không đi! Ma ma... ma ma... – Tiếng gào khóc thê lương của đứa nhỏ vang vọng dưới chân thành Bắc Nghiêm.

Triệu Thập Tam lúc này đã không thêm để ý tới tôn ti trên dưới gì nữa, trực tiếp kẹp Cảnh Thái Lam dưới cánh tay, mồ hôi đầy đầu.

Hấn dẫn theo thị vệ, thừa dịp Tây Phiên lui binh, cố gắng xông thẳng xuống khỏi tường thành, đột phá vòng vây. Binh lính Tây Phiên thấy người lao ra là hai đứa bé, không phải nhân vật quan trọng chủ trì chiến cuộc trong thành nên cũng lười đuổi theo, mà dù cho đuổi cũng đuổi không kịp, bởi đám người Triệu Thập Tam chạy quá nhanh.

Triệu Thập Tam vừa thoát khỏi truy binh lại phải đối mặt với sự phiền toái từ phía Cảnh Thái Lam. Tiểu tử này thường ngày tính tình rất tốt, thế nhưng giờ phút này lại ngang bướng đến đáng sợ. Từ lúc nó tận mắt nhìn thấy Thái Sử Lan bị bắt, dọc đường đi không ngừng giãy giụa, tay cào miệng cắn, kiên quyết không muốn rời Bắc Nghiêm.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Triệu Thập Tam đành phải xé một bên tay áo xuống, chặn miệng Cảnh Thái Lam.

Làm xong mọi chuyện, hấn vươn tay xoa xoa đầu mình thăm nghĩ – đi theo Thái Sử Lan lâu ngày, giờ ngay cả chuyện đại nghịch bất đạo này cũng dám làm! A đi đã phật! Thiện tai! Thiện tai!

Trong lòng hấn, Cảnh Thái Lam vẫn đang khóc lóc rên rĩ, liệu mạng dùng lưỡi đẩy miếng vải. Ánh mắt nhìn Triệu Thập Tam đầu tiên là tức giận, cuối cùng trở thành yếu ớt cầu xin, hai mắt đỏ ửng, nước mắt doanh tròn.

Triệu Thập Tam cúi đầu nhìn nó, chỉ cảm thấy chua xót khó chịu.

Đối diện với đôi mắt như thú nhỏ bị thương kia, hấn sợ rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ giơ tay xin hàng. Triệu Thập Tam suy nghĩ một chút, cuối cùng công Cảnh Thái Lam trên lưng, xé vài cột chắc người đưa nhỏ.

Hắn công Cảnh Thái Lam, lại lệnh cho thủ hạ công Tiểu Ảnh, sau đó xông qua vòng vây của Tây Phiên, chạy thẳng qua ngoại thành. Cũng may Triệu Thập Tam đã ở Bắc Nghiêm một khoảng thời gian, khá quen thuộc đường xá nơi này. Hắn dẫn theo hai mươi thủ hạ, rất nhanh đã ra khỏi thành, ngoài thành khắp nơi đều có trình sát và lính thám báo của Tây Phiên, Triệu Thập Tam đành chọn đường vắng vẻ để đi, dần dần tiến vào trong núi. Hắn móc tấm bản đồ từ trong áo ra, biết được nơi đây là một núi nhỏ tên “Trú Mã Pha”, xung quanh có rất nhiều núi lớn. Triệu Thập Tam quyết định không đi nữa mà vào núi trốn tránh, đồng thời nghe ngóng tin tức.

Đi thêm một đoạn, chỉ thấy cây cối bốn phía ngày càng cao, bụi cây ngày một nhiều, bọn họ hiển nhiên đã vào sâu trong núi, nơi này cũng không thuộc phạm vi của núi nhỏ Trú Mã Pha kia nữa. Triệu Thập Tam không mấy thông thuộc địa hình nơi này, cho nên quyết định lệnh cho thủ hạ dừng lại, chọn một nơi gần hồ nước để dựng trường bồng.

Lúc đám hộ vệ đang mãi dựng lều vải, Triệu Thập Tam bèn nhảy lên một ngọn cây, đưa mắt quan sát xung quanh. Xa xa có một sơn cốc, cạnh đó là một lối nhỏ quanh co bị bóng cây rậm rạp che khuất, mơ hồ thấy bóng cây lay động không ngớt, dường như có một bầy thú đang đi qua.

Triệu Thập Tam muốn đi săn dã thú về nướng ăn, nhưng lại lo lắng những hộ vệ còn lại không canh chừng được Cảnh Thái Lam. Tiểu tử kia hiện giờ đã ngưng khóc, nhưng lại cắn môi, tròn mắt đảo tới đảo lui, không biết là đang mưu tính làm gì. Triệu Thập Tam nhìn nó, trong lòng thấp thỏm không yên.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó quay lại phân phó phân nửa hộ vệ ở lại trông coi doanh địa, một nửa theo hắn đi săn bắn, lại đích thân công Cảnh Thái Lam trên lưng, nói:

– Ta đưa ngài đi bắt thú, có muốn xem không?

– Muốn! Nhưng thúc trói ta như vậy, ta khó chịu!

– Vậy để ta nói lòng đây cho ngài!

– Nhưng mà, thúc trói ta trên lưng... là để ta ngăn móng hổ giúp thúc sao?

Triệu Thập Tam nghe xong không khỏi đỏ mặt hời hợt – Tiểu tử tông, quần áo ngài mặc trên người là nhuyễn giáp hộ thân do Dung gia đặc biệt chế tạo, móng hổ nào có thể cào được ngài chứ?

Tiểu tử tông ngày một khó chiều, Triệu Thập Tam đành phải thả nó xuống, cẩn thận dắt nó băng qua rừng cây, hướng tới sơn cốc kia.

Dọc đường đi, họ quả nhiên săn được một thỏ một gà rừng, nhưng những thứ này vẫn chưa đủ ăn. Triệu Thập Tam nghĩ đến rất nhiều bóng cây lay động lúc trước, trong lòng vẫn còn hoài nghi.

Bỗng cảm giác được dưới chân hơi bất ổn, dường như có một sườn dốc, Triệu Thập Tam sợ Cảnh Thái Lam vô ý sẩy chân, bèn vươn tay toan bế nó lên, nói:

– Ngài cẩn thận một chút.

Thế nhưng, ngay khi hắn buông tay Cảnh Thái Lam ra, chuẩn bị ôm lấy nó, mặt đất đột nhiên ầm ầm rung động!

...

Hai canh giờ trước...

Thai Thế Đào đi lại trong Âm Sơn, bỗng nghe phía đối diện truyền đến tiếng người cùng tiếng xe.

Hắn ẩn thân trong khe núi, đến khi âm thanh kia ngày một gần, bèn lặng lẽ thò đầu quan sát.

Phía ngoài là một đội binh lính Tây Phiên cùng những bó tiễn, cung lớn, xếp thành hàng đi trên đường núi. Phía sau chúng còn không ít người thúc xe, trên xe là những chiếc rương đóng kín nòng nặc mùi lưu huỳnh.

Thai Thế Đào không khỏi kinh động, thậm chí, hắn dường như còn nghe thấy tiếng máu sôi trào của chính mình.

Bọn họ tìm được rồi!

Không ngờ đánh bậy đánh bạ lại thực sự tìm được mật đạo của Tây Phiên!

Xem ra, đám binh lính Tây Phiên này là đang vận chuyển đạn dược tiếp viện. Điều này nói nên Bắc Nghiêm vẫn chưa bị hạ. Bằng không, chắc chắn Tây Phiên đã sớm vứt mật đạo này qua một bên, toàn quân chiếm giữ Bắc Nghiêm hoặc xuôi Nam rồi.

Thai Thế Đào âm thầm thở phào một hơi, hai mắt lóe sáng – ánh sáng của sự vui mừng.

Mặc dù tâm tình đang cực kỳ kích động, nhưng thần trí hắn lúc này lại đặc biệt rõ ràng. Hắn là tướng tài trời sinh, càng là thời khắc quan trọng, mạch suy

nghĩ sẽ cànng nhảy bén.

Hắn dùng tay ra hiệu cho các huynh đệ, an bài bước hành động tiếp theo. Sau đó, hắn ra hiệu cho mọi người yên lặng, để từng người đi lên phía trước, cho tới khi bánh xe xuất hiện trước mắt!

Lúc này, hắn đột ngột giơ tay lên, ném một viên đạn pháo báo tin vào vách núi đối diện.

Đạn pháo bay qua đỉnh đầu binh sĩ Tây Phiên, đập vào vách núi, nổ vang, phát ra một chuỗi hoa lửa đỏ tươi.

Đám binh lính Tây Phiên đồng loạt ngẩng đầu nhìn sang vách núi. Thái Thế Đào thừa dịp này khẽ vẫy tay, dẫn dắt thủ hạ phi thân ra.

Còn chưa lao tới, ai nấy đều đã rút đao khỏi vỏ, không nói hai lời, trực tiếp chẻ đôi rương gỗ trên xe.

Rắc...rầm... – Rương gỗ đồng loạt nứt ra.

Sau khi chém rương, đám người Thái Thế Đào cũng không dừng lại mà cầm đao nhảy lên chỗ cao.

Ngay khi ở giữa không trung, họ sò tay vào ngựa áo, móc hộp quẹt ra, nhanh chóng châm lửa, ném xuống!

“Đùng!”

Lửa đỏ rơi xuống bên dưới, gặp phải thuốc súng, lập tức phát ra tiếng nổ long trời lở đất!

Trong thoáng chốc, khói đen bốc lên, mây đỏ ngập trời, đất vàng tung tóe, lá xanh hóa thành bột mịn, kéo theo máu thịt bay đi khắp nơi, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt.

Lúc vụ nổ phát sinh cũng là khi Triệu Thập Tam đang vươn tay định bế Cảnh Thái Lam lên. Chấn động khiến cho Triệu Thập Tam lao đảo lui ra sau năm bước, mà thân thể Cảnh Thái Lam cũng ngã ra sau, sau đó biến mất ngay trước mắt hắn.

– Cảnh Thái Lam! – Triệu Thập Tam cả kinh hét lên, bất chấp thân hình chưa ổn định, điên cuồng nhào ra phía trước, vươn tay tóm lấy Cảnh Thái Lam. Đứa nhỏ kia giống như được cây cỏ phía dưới nâng đỡ, cho nên còn chưa rơi xuống. Triệu Thập Tam vui mừng cúi rạp người xuống, vươn tay muốn kéo nó lên. Ngay lúc đó, mặt đất bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, ngón tay Triệu Thập Tam hơi nói lỏng, Cảnh Thái Lam lập tức biến mất!

Triệu Thập Tam nhào qua, cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy phía dưới sườn dốc, cây cỏ đã đổ rạp xuống, bên dưới tràn ngập bụi mù, mơ hồ có tiếng người kêu lên, giống như đã xảy ra một vụ nổ lớn – nào thấy bóng dáng Cảnh Thái Lam đâu?

– Nguy rồi! – Triệu Thập Tam ngây ra như phỗng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Dung Sở Há Mềm Chờ Sung Rụng

Editor: Imelda Phạm

Cảnh Thái Lam rơi thẳng xuống sườn núi.

Trí nhớ của tiểu tử này rất tốt, ngay khi bị ngã xuống, nó liền nhớ tới lời ma ma từng dạy – một ngày gặp nạn, trước tiên phải bảo vệ đầu thật tốt. Ý nghĩ này vừa lóe lên, nó liền giơ tay ôm lấy đầu.

Cũng là sườn núi không phải quá dốc, dọc đường cũng không có quá nhiều bụi gai. Mặc dù vậy, y phục của Cảnh Thái Lam vẫn bị mài rách trong nháy mắt, trên người nó lúc này chỉ còn lại nhuyễn giáp đặc chế của Dung gia, vừa hay bảo vệ nó không bị bất kỳ thương tổn nào.

Thân thể Cảnh Thái Lam bỗng nhiên chấn động, quá trình lăn lộn cuối cùng cũng dừng lại. Cảnh Thái Lam ngẩng đầu lên, chỉ thấy xung quanh toàn là khói vàng, mùi thuốc súng nồng nặc xộc vào mũi. Cảm giác dưới thân vô cùng mềm mại, nó vươn tay sờ xoạng một chút, sau đó không nhịn được ho khan. Ho khan hai tiếng, Cảnh Thái Lam chợt thấy dưới móng có thứ gì đó động đậy.

Cảnh Thái Lam khiếp vía, giơ tay xua tan khói bụi trước mặt, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới là một đôi mắt đen ngòm hung ác đang nhìn nó chằm chằm.

Khoảnh khắc ấy, mắt to nhìn mắt nhỏ, ai nấy đều ngơ ngẩn.

Trong cặp mắt kia có đau đớn, có mê man, có ngạc nhiên, lại thêm một vài cảm xúc hỗn độn khó nói. Hắn ta nhìn thẳng vào Cảnh Thái Lam, dường như

còn đang nghĩ xem tại sao ở tình huống này rồi mà còn gặp phải một tên tiểu tử, đã vậy, nó còn từ trên trời rơi xuống, đập trúng bụng hấn ta.

Ánh mắt Cảnh Thái Lam chuyển sang nhìn bà vai hấn – Trên đó có một vết thương đang không ngừng đổ máu. Người nọ mặc quân phục màu vàng đất, trên ngực có giáp che, bên trên có hai chữ gì đó.

Mặc dù đó không phải chữ của Nam Tề, nhưng bởi nhiều ngày đứng trên đầu thành, cho nên Cảnh Thái Lam có thể dễ dàng nhận ra đây chính là văn tự của Tây Phiên. Nghĩ tới đây, nó đột nhiên hí mắt lại.

Đây là lần đầu tiên đứa nhỏ này lộ ra vẻ mặt của người lớn, hơn nữa, để ý một chút còn có thể thấy được vài phần sát khí đang chậm rãi lan tỏa.

Nó nhận ra.

Là binh lính Tây Phiên!

Cảnh Thái Lam tự tay rút đoản đao từ trong giày nhỏ ra!

Từ lúc bắt đầu chiến sự, Thái Sử Lan đã mặc kệ sự khuyên can của Triệu Thập Tam, kiên quyết trang bị vũ khí cho Cảnh Thái Lam. Bên trong thắt lưng của nó có bột phấn, hai bên tay áo thêu hình lá liễu viền bạc vô cùng sắc bén, có thể dùng như dao nhỏ, mỗi một bên giày là một thanh chủy thủ, tất cả đều được mài giữa cẩn thận. Triệu Thập Tam từng lo lắng Cảnh Thái Lam sẽ có lúc vô ý ngộ thương chính mình, nhưng Thái Sử Lan lại nói:

– Bây giờ đã là lúc nào rồi? Nơi đây là đâu? Ngươi cho rằng chốn này vẫn là hoàng cung vạn người bảo vệ hay sao? Đây là chiến trường! Thế cục có thể thay đổi bất kỳ lúc nào. Có lẽ, sẽ có một ngày chúng ta đều chết trận. Tới lúc đó, nó phải học cách bảo vệ chính mình!

Cảnh Thái Lam nhớ kỹ từng câu nói của ma ma, cũng nhớ kỹ lời căn dặn của nàng:

– Con phải nhớ rõ vị trí từng món vũ khí. Chưa tới lúc thì tuyệt đối không được sờ đến, nhưng thời điểm đến, nhất định không được do dự rút chúng ra, đâm vào kẻ thù trước mặt!

Bởi vậy, giờ khắc này, nó dứt khoát rút thanh chủy thủ ra!

Mặc dù ma ma đã dạy, chỉ có ở hoàn cảnh bất đắc dĩ thì mới được đã thương người khác. Nhưng mà, Cảnh Thái Lam mặc kệ, nó cầm thù đâm đãm man này!

Có điều, đúng lúc này, động tác của nó bỗng nhiên dừng lại.

Tên lính Tây Phiên cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại. Hấn vốn là bộ binh trong hàng ngũ phía trước, cung tiễn mà hấn công trên người đã gánh thay hấn một phần chấn động, cho nên hấn bị thương không quá nặng. Liếc mắt thấy trên người đứa nhỏ lộ ra nhuyễn giáp lóe sáng ánh vàng, vẻ tham lam liền cuộn trào trong đôi mắt hấn. Hấn ta trở mình ngồi dậy, xách Cảnh Thái Lam lên.

Hấn vừa có hành động, Cảnh Thái Lam cũng ngừng tay ngay tức khắc. Hai tay tiểu tử rũ xuống, thu lại thanh chủy thủ.

Lúc này, nó đã đánh mất cơ hội đâm vào chỗ yếu của kẻ địch.

Thái Sử Lan bảo nó hãy đâm vào bất kỳ chỗ nào có thể thấy, đó là bởi nàng sợ Cảnh Thái Lam còn nhỏ tuổi, sức không lớn, vạn nhất rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng, nếu như bắt buộc nó phải ra tay với điểm yếu của kẻ thù, thì rất có thể sẽ phản tác dụng, ngược lại trở thành hại nó. Bởi vậy, trước hết cứ đã thương kẻ địch rồi tìm đường chạy trốn sau. Tuy nhiên, Cảnh Thái Lam lại rất thông minh. Nó đứng trên thành, tận mắt chứng kiến cảnh chém giết lâu như vậy, dần dần đã biết đâm vào đâu sẽ lấy được mạng người.

– Nhài ranh ở đâu ra! – Tên lính Tây Phiên nhe răng cười, – Nhuyễn giáp này của người không tệ, vừa hay ta cũng đang cần một cái! – Nói rồi, hấn một tay cố định cổ Cảnh Thái Lam, tay kia lột bỏ nhuyễn giáp trên người nó.

Ngay khi hấn nhấc tay lên, sườn dưới cũng theo đó mà lộ ra.

Cảnh Thái Lam nhanh chóng giơ tay.

Binh sĩ lập tức cảm nhận được đau đớn.

Hấn ta cúi đầu, nhìn thấy trước ngực mình không biết từ khi nào đã có thêm một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo, trong lòng bàn tay còn lộ ra chuỗi gỗ màu vàng kim, giống như là... chuỗi đao.

Ý nghĩ này vừa hiện lên, nỗi đau cắt da cắt thịt đã ập đến. Hấn kinh ngạc tròn to hai mắt, tay cũng vô thức buông ra.

Gò má tiểu tử trước mặt gồ lên, giống như đang dồn sức. Nó bỗng nhiên lớn tiếng hét lên, bàn tay nhỏ bé rút mạnh ra!

“Xoẹt!” – một tiếng, thanh chủy thủ cắm trong lồng ngực tên lính Tây Phiên đã bị Cảnh Thái Lam rút ra!

Ma ma nói, dùng vũ khí đâm thẳng vào chỗ yếu hại, sau đó rút mạnh ra, kẻ kia sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết nhanh hơn.

Khoảnh khắc này, cảnh tượng tan hoang của Bắc Nghiêm, cảnh bách tính gào khóc, thân chất chồng trên đất chột lóc lên trong đầu đứa nhỏ.

Đó là binh lính của nó! Là con dân của nó!

Hai tuổi, trong điện Nhật Thần, Sư phó từng nói, “An dân muôn phương, thiên hạ cộng trị”, “Vương giả lấy dân làm nền móng”,... Bao lời sáo rỗng cũng chẳng bằng hai tháng ở cạnh Thái Sử Lan, tận mắt nhìn, chính tai nghe, tự mình hiểu rõ, nhớ mãi không quên...

Đao rút ra!

– Hự! – Máu từ ngực tên lính Tây Phiên phun trào, bắn lên gương mặt nhỏ nhắn của Cảnh Thái Lam. Mùi máu tanh nồng khiến nó chỉ muốn nôn mửa, muốn khóc. Sau đó, nó khóc thật – không phải vì đau lòng, không phải vì sợ. Nó còn quá nhỏ, ngây ngô không hiểu mùi vị nhân gian, chỉ là đột nhiên muốn khóc. Bởi thế, nước mắt liền lăn chã rơi xuống, thấm đầm gương mặt phúng phính ửng hồng.

Thân người tên lính Tây Phiên nghiêng ngã. Cảnh Thái Lam xoay người lùi về phía sau. Nó không biết kẻ kia có thể chết hay không, chỉ biết lúc này bản thân chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Cảnh Thái Lam một bên lau nước mắt, một bên nhanh chân chạy về phía có nhiều khói bụi. Bóng dáng nhỏ bé lóc lên, trong chốc lát đã chìm vào khói bụi mù mịt.

Tên lính Tây Phiên ngã xuống rồi ngất đi. Hắn không chết, bởi dù sao sức của Cảnh Thái Lam vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa cũng không nhằm chuẩn vào trái tim hắn. Chỉ chốc lát sau, lại có một tên lính Tây Phiên khác vọt tới. Phía sai hắn có một vài mũi tiễn bay loạn, cũng không biết đang nhằm vào đâu. Hắn ta đang chạy thì vấp phải thi thể người khác, sau đó ngã nhào xuống đất. Hắn mở miệng mắng một tiếng, toan đứng lên.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện cách đó không xa có một đôi giày nhỏ, gấm mềm nạm vàng, điểm đầy bảo thạch.

Hắn lập tức vươn tay tóm lấy.

Ngay tức khắc, một bóng người nhỏ đột nhiên lao tới. Đứa trẻ cầm một cái bao bằng vải bố thật dài, đập thẳng vào mắt hắn.

Một đồng bột trắng tung ra làm mờ hết mắt hắn. Người nọ hét thảm một tiếng, sau đó che mắt ngồi xồm xuống, khắp mặt và cổ đều là vôi trắng.

Bóng người nhỏ kia vội chạy ra sau người hắn, hai tay cầm gậy gỗ, dùng hết sức bình sinh đập mạnh lên gáy hắn.

Tên lính Tây Phiên hét lên một tiếng, sau đó ngã ngựa ra sau.

Cảnh Thái Lam bò lên người kẻ nọ, đoạt lại đôi giày từ trong tay hắn. Nó đỡ cảm nhớ lại những thủ đoạn dạy dỗ người khác mà ma ma từng dạy. Chốc lát sau, Cảnh Thái Lam đặt lại chiếc giày lên ngực người nọ, sau đó móc dao găm ra, nhét vào trong giày, hướng đầu nhọn lên trên rồi trốn qua một bên.

Không lâu sau, một tên lính Tây Phiên khác lại chạy tới. Nơi này vốn là một khe núi hẹp tương đối vắng vẻ, đa số binh lính còn ở bên ngoài, chỉ có một vài tên bị vụ nổ làm cho kinh sợ, chạy loạn lên nên mới đi bừa vào đây.

Người này chạy tới, dùng tay xua bớt lớp khói trước mặt. Liếc thấy trên ngực đồng đội có một chiếc giày nạm đầy bảo thạch, hai mắt hắn liền sáng lên, lập tức nhào qua.

“Bốp” một tiếng, không biết hắn bị thứ gì đập mạnh một cái, cả người đổ ập lên thi thể của tên lính đang nằm trên đất, lưỡi dao găm bén nhọn thuận đà đâm thẳng vào ngực hắn.

Phía sau hắn, một bàn chân bé nhỏ thò ra, đầu ngón chân còn giật giật một cách thô bị.

Một lát sau, xác định tình hình đã ổn thỏa, Cảnh Thái Lam mới rón rén đi ra, tự tay tách hai thi thể kia ra, cầm lấy giày nhỏ của mình.

Đúng lúc này, tên lính vốn đã ngã xuống vì trúng một đao kia bỗng nhiên vươn tay, tóm lấy chân nó.

....

Trong phòng chủ soái Tây Phiên, cước đạp cung đối diện phía sau lưng Thái Sử Lan cùng trước ngực Lý Phù Chu, đều gần trong gang tấc.

Da Luật Tĩnh Nam ngồi ở đối diện, vẻ mặt ngập ý cười tàn nhẫn. Ánh nến lập lòe khiến cho gương mặt vốn sáng sủa của hắn nhuốm chút tà khí.

Lúc này, Thái Sử Lan và Da Luật Tĩnh Nam ngồi cách nhau một chiếc bàn, Lý Phù Chu ngồi ngay bên phải Thái Sử Lan, bởi vì trước mặt hắn cần đặt cước đạp cung, cho nên không có cái bàn che.

Thái Sử Lan ngưng mắt nhìn kiếm vàng, bỗng nhiên hỏi:

– Huỳnh tin ta chứ?

Lý Phù Chu dường như biết nàng đang nói với mình, lập tức đáp:

– Vĩnh viễn tin tưởng.

– Dù cho liên quan đến sống chết?

– Ta rất vui lòng cho nàng biết rằng, ta vô cùng tin tưởng nàng. – Hắc mỉm cười.

Thái Sử Lan dường như thoáng xuất thần, sau đó nói:

– Vậy thì huynh nhắm mắt lại, đừng xen vào bất cứ việc gì.

– Được. – Lý Phù Chu quả nhiên nhắm mắt lại, môi vẫn nở nụ cười.

Da Luật Tĩnh Nam nhìn hai người, vừa bội phục lại vừa cảm thấy ghen tỵ. Hắc cười lạnh, nói:

– Ả lừa người nhắm mắt lại, chẳng qua là muốn người chết được thoải mái chút, cũng xem như có lòng.

Lý Phù Chu chỉ cười không đáp, giống như khinh không thèm cãi.

Thái Sử Lan cũng không để ý hắc, chậm rãi đưa tay về phía kim kiếm.

Da Luật Tĩnh Nam lập tức ngồi thẳng dậy, không dám thờ ơ mà nhìn chăm chăm vào Thái Sử Lan. Hắc xưa nay là một người cẩn thận, dù đã nắm chắc phần thắng trong tay, hắc cũng tuyệt đối không lơ là.

Đúng vào lúc này, bên ngoài chợt trở nên ồn ào náo động, hình như có người vội vã chạy tới, nhưng lại bị hộ vệ canh cửa kiên quyết cản lại theo lời Đại soái. Da Luật Tĩnh Nam có lệnh, không được để bất cứ ai vào trong.

Chân tên lính đặt trên chiếc cung khê động, ánh mắt đỏ rực khát máu.

Thái Sử Lan nắm lấy kim kiếm, gần như trong nháy mắt, kim kiếm vốn đã gãy vụn lại bắt đầu khôi phục.

– Bắn! – Da Luật Tĩnh Nam lập tức hạ lệnh.

Vút... Vút...

Bàn chân nhún xuống, cạnh một tiếng, mũi tên sắc nhọn lập tức bắn ra!

Một mũi tên hướng thẳng vào lưng Thái Sử Lan, mũi tên còn lại hướng bay vút về phía ngực Lý Phù Chu!

– Tán!

Trong tiếng quát chói tai, mũi tên sắc nhọn đâm thủng bàn tay Thái Sử Lan, lực chưa hao hết, rất có khả năng sẽ xuyên qua Thái Sử Lan bàn tay, cắm vào yết hầu Lý Phù Chu.

– Phá! – Thái Sử Lan dùng sức nắm chặt bàn tay đầy máu tươi lại.

Mũi sắt bén nhọn bỗng dừng biến mất!

“Vút” một tiếng, mũi tên xuyên qua lòng bàn tay Thái Sử Lan, bởi vì đột nhiên mất đi mũi sắt, trọng lượng thay đổi, đường bay của mũi tên cũng theo đó mà thay đổi. Mũi tên màu trắng nhuốm đầy máu tươi xẹt qua gáy Lý Phù Chu, rạch ra một vết xước.

Mà lúc này, “phập” một tiếng, Thái Sử Lan thuận tay đẩy một cái, kim kiếm ngay tức khắc cắm vào bụng dưới của Da Luật Tĩnh Nam!

Trong chớp mắt, cục diện hoàn toàn thay đổi!

Ba người cùng bị thương! Nhưng không ai phải chết!

Đám người đứng quanh khiếp sợ, cả người cứng nhắc, ngay đến Da Luật Tĩnh Nam cũng không kịp phản ứng, duy chỉ có Thái Sử Lan là chưa chịu dừng tay.

Nàng giống như không cảm thấy đau đớn, cũng không để tâm bản thân đã trọng thương, sau khi chặn lại được mũi tên bắn về phía Lý Phù Chu, lập tức đạp mạnh vào cạnh bàn, lăn một vòng vào trong góc.

Chiếc bàn bị đạp đi, hướng thẳng vào kim kiếm còn đang cắm trên bụng Da Luật Tĩnh Nam.

Chỉ cần xảy ra va chạm, kiếm xuyên qua bụng hắc, Da Luật Tĩnh Nam chắc chắn sẽ chết vì mất máu!

Thời khắc này, chỉ trong thoáng chốc, ai ai cũng không theo kịp phản ứng của nàng!

Cái bàn nghiêng ngã...

Hướng về phía kim kiếm...

Da Luật Tình Nam không kịp lau đi vết máu bắn lên mắt, trực giác mách bảo hắn phải lui lại, nhưng hết thảy đều đã không kịp. Qua đôi mắt dính đầy máu, hắn mơ hồ thấy được cạnh bàn cứng rắn đang lao về phía mình. Lúc này, ánh mắt hắn rốt cục hiện lên vẻ tuyệt vọng xen lẫn hối hận.

Bỗng nhiên, rầm một tiếng thật lớn, cửa bị đập tung! Mấy bóng đen lao vào trường, người dẫn đầu lạnh lùng nói:

– Da Luật Tình Nam, mau nhận lấy cái chết!

Tiếng quát chói tai như sét đánh vang trời, ánh kiếm cuộn cuộn mà đến, đâm thẳng về phía cái bàn đang lật giữa chừng.

“Rắc” một tiếng, ngay trước khoảnh khắc va vào kim kiếm trên bụng Da Luật Tình Nam, cái bàn đã bị thích khách này chém đứt hai nửa!

Da Luật Tình Nam ngẩn ra, sau đó không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to.

– Trời không tuyệt ta!

Kẻ bị ám sát lại vui mừng như điên, bọn thích khách thấy thế không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lúc này, hộ vệ đã kịp phản ứng lại, vội vã chạy tới, vây thành một vòng xung quanh Da Luật Tình Nam.

Trong góc phòng, Thái Sử Lan cả người đầy máu cánh tay đứng dậy, liếc nhìn cái bàn bị chém thành hai nửa, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Thất bại trong gang tấc, hận cả nghìn thu!

Nàng già điên, đã thương bạn bè, rơi xuống thành, hủy kim kiếm, không tiếc tổn thương chính mình, tổn thương Tiểu Thủy, tổn thương Lý Phù Chu, hao tổn tâm cơ lập thành kế hoạch để tiếp cận và tìm cơ hội giết Da Luật Tình Nam, khiến cho Tây Phiến như rắn mất đầu, triệt để giải trừ nguy cơ cho Bắc Nghiêm, không ngờ cả đường thuận lợi, ở một khắc cuối cùng lại bị đám thích khách không biết từ đâu chui ra này phá hỏng!

Nếu như lúc này Thái Sử Lan không bị trọng thương, tay chân còn có thể cử động, nàng nhất định sẽ cầm lấy bất cứ thứ gì có thể giết người quanh đây, trước tiên làm thịt cái đám vô duyên này!

Có điều bây giờ nàng đầu vàng mắt hoa, cả người đau nhức, mũi tên ở thắt lưng còn chưa được lấy ra, chỉ có thể quỳ trên vũng máu của mình, bị phần ho ra máu.

Đám thích khách vừa xông vào sững sờ giây lát, sau đó cũng phát hiện tình hình có chỗ không đúng. Thoáng chốc, ánh mắt chứng hiện lên một tia hối hận, rồi lại có vài phần hoảng hốt – Da Luật Tình Nam đã bị thương từ trước? Ai có thể đã thương hắn ngay ở nơi này? Bốn phía còn có hộ vệ! Công lớn thế này, rốt cuộc là do ai lập?

Người dẫn đầu đảo mắt một vòng, lập tức nhìn thấy Thái Sử Lan này giờ vẫn ho khan trong góc phòng. Hắn “Ồ” lên một tiếng, ánh mắt đột nhiên sáng rực, móc từ trong lòng ra một thứ giống như bản vẽ.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên lạnh lẽo. Hắn vung tay lên, lệnh cho đám thuộc hạ tách hộ vệ vây quanh Da Luật Tình Nam ra, đồng thời tự mình cầm lấy trường kiếm, vụt về phía Thái Sử Lan. Người còn chưa tới, kiếm quang lạnh lẽo đã hướng về phía cổ họng Thái Sử Lan.

– Phụng lệnh Thiếu soái Thiên Kỳ lệnh, tróc nã trọng phạm thiết đoạt quân quyền, ám sát Phù doãn – Thái Sử Lan, giải quyết tại chỗ!

...

Trong sơn cốc, Cảnh Thái Lam đột nhiên bị người ta tóm lấy cổ chân, không khỏi thét lên một tiếng chói tai. Nó cúi đầu nhìn xuống, phát hiện tên lính Tây Phiến chẳng biết đã tỉnh lại từ khi nào, trong phút mơ màng liền duỗi tay nắm lấy thứ gần mình nhất, sau đó sống chết không chịu buông tay. Cảnh Thái Lam liều mạng kéo chân ra, nhưng ai ngờ sức của kẻ sắp chết kia lại cực kỳ lớn, một đứa nhỏ như nó lấy đâu ra sức chọi lại. Cảnh Thái Lam bị kéo tới trước mặt tên lính Tây Phiến, trong khi gãy chết, tên kia lại có thể tự tay sờ soạng, nắm lấy thanh đao trên đất, xem ra hắn nhất định phải cho Cảnh Thái Lam một đao.

Cảnh Thái Lam thấy thế thì sợ đến sợ đến vỡ mật, lúc này có hối hận vì đã học ma ma đi đánh lộn thì cũng đã quá muộn. Trong lúc tuyệt vọng, nó nhắm tịt hai mắt, mở miệng khóc lớn:

– Ma ma! Ma ma! Thập Tam thúc thúc, Thập Tam thúc thúc!”

Lúc này, tiếng nổ bốn phía tuy là đã tắt, nhưng đám lính Tây Phiến bị dọa sợ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì vẫn không ngừng trốn chạy, vừa chạy vừa không ngừng la lên, át hết tiếng hét của Cảnh Thái Lam.

Cảnh Thái Lam tuyệt vọng.

Nó trầm nghĩ, sau này Cảnh Thái Lam chỉ còn có một chân, liệu ma ma còn cần nó nữa không?

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu có tiếng gió xẹt qua, cực kỳ nhanh. Một bóng đen vọt xuống phía dưới, giống như là bóng người. Cảnh Thái Lam thấy vậy không khỏi mừng như điên, dùng hết sức kêu lên:

– Cứu giá!

Lúc đầu, bóng người kia vốn định nhảy lên đi qua, đột nhiên nghe được câu này thì cả kinh, nghiêng người một cái, cúi đầu nhìn xuống, không khỏi kinh ngạc nói:

– Trẻ con!

Sau đó, hắn dùng một tay xách Cảnh Thái Lam lên, nhưng lại thấy đứa nhỏ kia vẫn đứng đờ tại chỗ. Hắn “Ồ!” một cái tiếng, lúc này mới phát hiện cổ chân Cảnh Thái Lam đang bị kẻ khác túm lấy. Hắn kéo một cái như vậy, đến cả thân thể tên lính kia cũng đã bị kéo dậy hơn nửa.

– Cút mẹ mày đi! – Hắn mắng một tiếng rồi đập mạnh lên người tên lính kia, đập cho đến khi tên lính kia phun ra máu tươi.

Thai Thế Đào cười ha ha mấy tiếng, đập thêm hai cái nữa lên thi thể máu me be bét kia, nói:

– Quả nhiên giết địch vẫn là sướng tay nhất. Ồ, tại sao tên này lại bị thương như vậy? – Hắn cúi đầu, thấy Cảnh Thái Lam đang định trốn mất, liền vươn tay tóm lấy nó, – Tiểu tử này, sao lại xuất hiện ở đây? Người nhà đệ đâu?

Cảnh Thái Lam liếc thấy trang phục tiểu quân quan của Nam Tề trên người Thai Thế Đào, vừa ngẩng đầu lên, nó không khỏi giật mình.

Diện mạo người trước mắt này... vài phần quen thuộc, mấy phần thân thiết.

Thai Thế Đào và tỷ tỷ Thai Thế Lan vốn có mấy phần giống nhau, Thái Sử Lan và Thai Thế Lan lại dung mạo như một. Bởi thế, Cảnh Thái Lam vừa nhìn lên, tâm tình nhất thời xúc động, vành mắt đỏ hoe, đột nhiên ôm lấy cổ Thai Thế Đào.

Thai Thế Đào bị nó ôm lấy, cái đầu nho nhỏ cọ vào ngực hắn, mùi sữa nhàn nhạt. Hắn giật mình, cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt đứa nhỏ trong lòng chẳng biết từ lúc nào đã ầng ậc nước. Thai Thế Đào nhìn nó, đột nhiên cảm thấy không nỡ.

– Khóc gì chứ? Đừng khóc, đừng khóc! – Hắn ôm lấy Cảnh Thái Lam, cười ha ha quát nó, – Vừa rồi còn không khóc, hiện tại khóc cái gì? Ồm... nơi này không thể ở lâu, binh lính Tây Phiên đông hơn bên ta, vừa rồi chúng ta cho nổ thuốc súng, chặn đường của bọn chúng. Bây giờ mặt đạo đã bị hủy, cũng nên đi rồi, để ta đưa đệ đến chỗ an toàn trước!

Bây giờ hắn đang rất nôn nóng, không có tâm tư tìm người nhà của đứa nhỏ này, chỉ muốn nhanh chóng dẫn người dòi đến nơi an toàn, sau đó dẫn theo thủ hạ của mình lên ra ngoài.

Bên này, hắn vừa rời khỏi, một thân ảnh khác đã lóe lên, Triệu Thập Tam chạy nhanh tới. Vừa rồi, lúc Cảnh Thái Lam xảy chân lăn xuống, Triệu Thập Tam liền lập tức đuổi theo, có điều địa hình đây dốc bằng phẳng, khói bụi lại mịt mù, lại thêm vóc người Cảnh Thái Lam quá nhỏ, Triệu Thập Tam không có cách nào tìm ra nó trong chốc lát.

Lúc này hắn chạy tới, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là chiếc giày nhỏ rục rờ của Cảnh Thái Lam, tiếp đến là ba cổ thi thể, nhất thời hoảng hốt tới nỗi toàn thân run lên. Hắn vội vã lật mấy cổ thi thể kia lên, sau đó ngã ngồi xuống đất, thở dài một hơi – may quá, không có thi thể của Cảnh Thái Lam.

Bây giờ, hắn mới chú ý tới vết thương trên mấy thi thể kia. Triệu Thập Tam ngạc nhiên ngồi thẳng dậy, lật qua lật lại mấy thi thể, quan sát tới lui mấy lần, ánh mắt ngày càng khiếp đảm – vũ khí trên người Cảnh Thái Lam đều do hắn đích thân chuẩn bị, hắn đương nhiên nhận ra.

Trời ạ, ba tên lực lượng này... là Cảnh Thái Lam giết?

KHÔNG! THỂ! NÀO!

...

– Người nhà đệ là ai?

– Tại sao đệ lại xuất hiện ở đây?

– Mấy tên lính Tây Phiên vừa rồi rốt cuộc bị làm sao?

Thai Thế Đào một bên công Cảnh Thái Lam chạy ra phía ngoài, một bên không quên hỏi nó mấy vấn đề.

Cảnh Thái Lam gãi gãi cằm, quay đầu nhìn lại. Nó biết Thập Tam thúc thúc nhất định đang tìm mình, có điều hiện tại nó không muốn đi cùng Thập Tam thúc thúc.

Nó phải đi tìm ma ma.

– Ma ma... – Nó nói, – Tìm ma ma...

Thai Thế Đào suy nghĩ một hồi mới hiểu được “ma ma” là chỉ “nuong”. Mặc dù cảm thấy hơi nghi hoặc về cách xưng hô này, nhưng hắn vẫn hỏi tiếp:

– Vậy nuong của đệ giờ đang ở đâu?

Cảnh Thái Lam liếc liếc hắn, quyết định không nói cho hắn rằng lão nuong nhà mình giờ đang ở đại doanh của Tây Phiên, tránh việc tiểu tử ngốc này sợ quá mà bỏ chạy.

– Phía trước... Phía trước... – Nó ôm lấy cổ Thai Thế Đào, cười ngọt ngào với hắn.

Thai Thế Đào cố gắng chạy một hồi, Cảnh Thái Lam vẫn cứ nói “Phía trước, phía trước!” mắt thấy sắp ra khỏi Âm Sơn, đi lên đường lớn, lại lượn quanh qua một ngọn núi nhỏ, e rằng đã sắp tới địa bàn của quân lính Tây Phiên luôn rồi.

Thai Thế Đào rốt cục cảm thấy không đúng, nguyên bản còn không tin đứa nhỏ này biết gạt người, nhưng lúc này, hắn đột nhiên dừng bước.

– Nuong của đệ đến cùng là ở đâu? – Hắn hỏi, – Phía trước chính là ngoại thành Bắc Nghiêm, hiện tại đã bị quân Tây Phiên chiếm giữ rồi.

Cảnh Thái Lam thấy không thể lừa hắn được nữa, đành phải cúi đầu, dụi dụi mũi, nức nở:

– Ma ma... bị Tây Phiên... bắt đi.

Thai Thế Đào giật mình – một nữ nhân bị Tây Phiên bắt được? Vậy còn có thể có kết quả gì tốt?

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác chua xót. Thai Thế Đào dừng lại, đặt Cảnh Thái Lam xuống, nói:

– Bây giờ ta không thể dẫn đệ đi cứu nuong của đệ, bởi vì ta có chuyện rất quan trọng cần làm. Có điều, ta sẽ thám thính tin tức của nuong đệ giúp đệ.

Cảnh Thái Lam ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu thật thấp, nhìn bàn chân nhỏ bé của mình, không nói lời nào, một giọt giọt nước mắt đọng trên hàng mi, mãi vẫn không rơi xuống.

Thai Thế Đào thực sự không chịu nổi vẻ mặt ủ rũ này của nó, bắt đầu dỗ trấn an:

– Ta thực sự cần làm một chuyện rất quan trọng. Ta cũng muốn cứu người... một người rất quan trọng...

– Là ai? – Ánh mắt Cảnh Thái Lam tràn đầy nghi hoặc, nó cảm thấy trên đời này không có ai quan trọng hơn ma ma cả.

Thai Thế Đào cười cười, một bên lệnh cho binh sĩ tập hợp nghỉ ngơi, ăn chút lương khô bổ sung thể lực chuẩn bị chiến đấu, một bên nheo mắt lại, hướng về phía trước, nói:

– Người ta muốn cứu chính là nữ tử ưu tú nhất trên đời!

– Gạt người! – Cảnh Thái Lam lập tức phản bác, – Ma ma của đệ mới là người ưu tú nhất!

– Nàng quyết đoán, thẳng thắn, trí tuệ. – Thai Thế Đào còn mãi đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, – Nhiều năm như vậy, ta chưa thấy qua một nữ tử nào sánh được với nàng...

– Ma ma của đệ mới tài giỏi... – Cảnh Thái Lam phản bác, nhỏ miếng bánh bột ngô đang nhai trong mồm lên chân Thai Thế Đào.

– Nàng đáng để người trong khắp thiên hạ kính ngưỡng mến mộ...

– Ma ma của đệ mới... – Cảnh Thái Lam chẳng thèm quay đầu.

– Nàng dũng cảm phi phàm, có can đảm gánh chịu tất cả gian khổ...

Cảnh Thái Lam hai tay nâng cằm, lăm lăm:

– Ma ma của đệ mới...

Thai Thế Đào cười rộ lên, xoa xoa đầu nó, thở dài một tiếng, nhìn về phía Bắc Nghiêm:

– Không biết bây giờ nàng thế nào. Mấy ngày qua thật vất vả cho nàng, lại phải bảo vệ Bắc...

Cảnh Thái Lam này giờ không phục nên không nghe kỹ lời hắn nói, lúc này đột nhiên lên tiếng:

– Đệ và huynh đánh cuộc đi!

– Cuộc gì?

– Cuộc người huynh phải cứu và ma ma của đệ, đến cùng là ai mạnh. – Cảnh Thái Lam đếm đầu ngón tay, – Nếu huynh thua thì phải dẫn đệ đi cứu ma

ma của đệ, còn nếu đệ thua... đệ... đệ cho huynh làm đại tướng quân!

Thai Thế Đào lúc đầu còn chăm chú nghe, cảm thấy đứa nhỏ này thực sự rất thông minh, cũng thực đáng yêu, còn nhỏ mà đã biết dùng kế khích tướng, muốn lừa hắn đi cứu người, nhưng tới khi nghe thấy câu cuối cùng, hắn không nhịn được bật cười.

– Được! – Hắn dù sao vẫn là thiếu niên, rất thích vui đùa. Thai Thế Đào néo néo mặt Cảnh Thái Lam – Một lời đã định.

– Một lời đã định. – Cảnh Thái Lam ngẩng mặt lên, ánh mắt thành thật.

Thai Thế Đào nhìn ánh mắt nó, trong lòng hơi động, nhưng lập tức cười cho qua, đồng thời có cảm giác bản thân thật hoang đường. Hắn suy nghĩ một hồi, cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương.

...

Hiện giờ nếu muốn tiến vào Bắc Nghiêm thì bắt buộc phải đi qua ngoại thành, thay vì liều mạng, chi bằng trà trộn vào đám lính Tây Phiên.

Hắn cho nổ banh thuốc nổ bổ sung của Tây Phiên, đất đã lún xuống đã chặn lại mật đạo kia. Vũ khí, thuốc nổ và lương thực chi viện của Tây Phiên lần này không những bị hăng mất, mà mật đạo này cũng không thể dùng tiếp, chúng chẳng khác nào bị chặt đứt đường lui. Đây tuyệt đối là công lớn, nhưng Thai Thế Đào còn chưa thỏa mãn, bởi vì đối với hắn, cứu được Thái Sư Lan chuyện quan trọng nhất.

Hắn vốn định giao Cảnh Thái Lam lại cho thủ hạ, sau đó tự mình xông vào doanh địch. Nhưng giờ đám thủ hạ của hắn, một người cũng không chịu, thế chết đi theo. Thai Thế Đào cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đành ôm Cảnh Thái Lam leo lên lưng ngựa, để nó ngồi trước người mình. Hắn vừa định đi về phía trước, chợt phát hiện con đường trước mặt bụi mù cuộn cuộn, một nhóm đông người đang đi về phía này, nhờ vào trang phục trên người chúng, xem ra đều là binh lính Tây Phiên.

Thai Thế Đào cả kinh – quân Tây Phiên đi tuần ư?

Trong lúc đang chuẩn bị tinh thần chiến tiếp chiến, Thai Thế Đào lại phát hiện đám binh sĩ kia giống như đã bị đánh toi bời, quần áo rách nát, so với đám người bị hắn tập kích ban nãy còn chật vật hơn. Mà ngay phía sau chúng, bụi đất mù mịt, xem ra là bị người ta đuổi giết! Thai Thế Đào hí hóp mắt, cố gắng nhìn rõ là cò tung bay trong bụi m. Không phải là cò của Nam Tề? Là cò của quân Thiên Kỳ!

Đây chính là đội ngũ của Thường Đại Quý bị Dung Sở gạt tới. Trước khi tiến vào phạm vi của Tây Phiên, Dung Sở chia bộ binh làm ba đường, ban đêm đánh lén vào trận doanh của Tây Phiên. Thời gian lẫn địa điểm mà hắn lựa chọn đều cực kỳ chuẩn xác, các khu vực ảnh hưởng lẫn nhau, rất nhanh đã có thể khiến quân binh Tây Phiên trở nên rối loạn. Thêm vào đó, bởi Da Luật Tinh Nam và phó tướng dưới trướng hắn không kịp thời xuất hiện, binh lính liền như rắn mất đầu, lập tức bị đội quân của Thường Đại Quý rượt đuổi tán loạn. Đám người mà Thai Thế Đào gặp phải chính là một nhóm bại binh trong số đó.

Nhóm bại binh này vốn muốn trốn vào mật đạo, kết quả vừa chạy tới nơi, lại thấy Thai Thế Đào nhìn đang nhìn mình chằm chằm. Ngay tức khắc, bọn chúng biết được mật đạo đã bị phát hiện, tiến thế lưỡng nan.

– Đang lo không có cơ hội đánh các ngươi, tới nha, tới nha! – Thai Thế Đào cười vang, vút áo khoác sang một bên, nhanh chóng thúc ngựa nghênh đón. Người còn chưa tới, thương sắc đã như đuôi rồng đâm vào một tên lính Tây Phiên.

Hắn từ trước đến nay chiến đấu dũng mãnh, thủ hạ nhìn mãi cũng quen. Phía đối diện, phó tướng phụ trách lần truy kích này của Thường Đại Quý thấy vậy thì kinh ngạc, vội vã xông lên phối hợp.

Hai bên đánh thế gong kim, Tây Phiên binh lại là chim sợ cành cong, không bao lâu đã bị chém cho toi tã, ngã xuống đầy đất. Những kẻ còn lại hét lớn, ba chân bốn cẳng chạy trốn. Đám người Thai Thế Đào toan đuổi theo, phía trước lại bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ ngựa. Tiếng vỗ ngựa lần này vô cùng quý dị, mạnh như gió bão, chớp mắt đã tới gần, cho thấy ngựa dùng đều là loại cực phẩm. Quân nhân không ai không thích ngựa, vừa nghe thấy tiếng vỗ ngựa như vậy liền ngẩn người mê mẩn. Cùng lúc, đám lính Tây Phiên đang điên cuồng tháo chạy bỗng nhiên nhất loạt rên rĩ, thối lui từng bước, vừa lùi vừa ôm chặt yết hầu, sắc mặt tím lại, ánh mắt sợ hãi. Bọn chúng lui không được mấy bước thì hét lớn, ngã xuống, lăn hai vòng trên đất rồi tắt thở.

Trong nháy mắt, mấy chục người đều gục xuống như vậy, khi chết toàn thân cứng ngắc, sắc mặt xanh lét, tím tái, cảnh tượng quý dị này không khỏi khiến đám người Thai Thế Đào ngây ngẩn.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một đám người vòng qua khe núi. Thai Thế Đào nhìn bào giác tung bay của bọn chúng, toàn thân bỗng nhiên chấn động.

Cắm bào màu xanh, đường viền màu trắng, trên đường viền còn có họa tiết đỉnh nhọn màu đỏ – Hắn nhớ rõ! Ngày Thái Sư Lan bị bắt ở Thai Gia kia, loại áo choàng mà đám thái giám Tây Cự chính là như vậy!

Tây Cự!

Lại ngẩng đầu một cái, con người Thai Thế Đào liền co lại – gã nam tử mặt dài dãn dàu kia chẳng phải chính là Thường công công đêm đó đã ức hiếp hắn và Thái Sư Lan hay sao?

Thai Thế Đào kinh ngạc nhìn chằm chằm đám thái giám Tây Cự phía đối diện, toàn thân cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Muốn hấn quên thế nào? Quên làm sao?

Quên sao được những kẻ xông vào Thai phủ đêm ấy, không hề thương lượng mà muốn bắt Thái Sứ Lan đi?

Quên sao được Thường công công từng dẫn theo một đám thị vệ, ác độc đuổi bắt một người không biết chút võ công như Thái Sứ Lan?

Quên sao được Thường công công từng giày vò, hành hạ tỳ đệ hai người? Quên sao được đêm đó Thái Sứ Lan gãy xương lẫn chảy máu? Quên sao việc nếu không nhờ Thái Sứ Lan hét lên hai chữ “Dung Sở”, hấn đã sớm biến thành đồng tro tàn?

Đêm hôm đó là bước ngoặt của đời hấn, hấn vì thế bỏ nhà ra đi, chạy tới Tây Lăng xa xôi, liều mạng vượt lên mọi người, ở nơi sa trường tắm máu kiếm quân công, làm tất cả mọi thứ, đều bởi câu nói trước lúc lên xe, Thái Sứ Lan từng dặn dò hấn: “Đợi tới khi gặp lại, nhất định không cho phép kẻ nào dám bắt nạt hai chúng ta nữa!”

Lời nói còn vang vọng bên tai, kẻ địch lại đã ngay trước mắt...

Thai Thế Đào nghiêng răng ken két, thân thể run lên nhẹ nhẹ. Người khác còn chưa phát hiện, Cảnh Thái Lam đã chú ý tới, nhẹ nhàng kéo tay áo hấn

Thai Thế Đào vừa cúi đầu đã thấy đứa bé ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt hoang mang. Hấn hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Tây! Cục!

Thanh âm của hấn rất thấp, hận ý tràn ngập. Hấn vốn cho rằng không ai nghe thấy, lại không ngờ tiểu tử bên cạnh khẽ gật đầu.

– Đệ cũng biết Tây Cục? – Hấn ngạc nhiên, hỏi.

– Chẳng phải huynh cũng biết sao? – Cảnh Thái Lam lui ra sau một bước, đáp.

– Ta đương nhiên biết. – Thai Thế Đào lạnh lùng nói, – Người mà ta muốn cứu trước đây từng bị Tây Cục suýt nữa giết chết...

Cảnh Thái Lam không nói lời nào, chợt nhớ tới nãi nương Thủy Nương. Hình ảnh nữ nhân kia trong đầu giờ đã mờ nhạt, nhưng nó nhớ rõ cảnh tượng khi bà ta ôm nó trong lòng, ngay cả lúc khóc cũng cười lên điên cuồng.

Thường công công phía đối diện lại không hề chú ý đến Thai Thế Đào. Ngày ấy gặp nhau ở Thai phủ, hấn vốn không thèm nhìn tới tiểu tử này của Thai gia, thêm vào đó, mấy tháng qua Thai Thế Đào dầm mưa rải nắng, đường nét gương mặt càng anh tuấn, góc cạnh, cho nên hấn đương nhiên không nhận ra. Dĩ nhiên, đối với Cảnh Thái Lam đang trốn sau lưng Thai Thế Đào, hấn càng không chú ý.

Hấn ở trên ngựa, nhủ dùng một cái khăn tay xoa xoa độc được còn dính trên ngón tay, sau đó tiện tay ném chiếc khăn đi. Hấn ngửa tay, lấy ra một cái thẻ bài màu bạc để lam, thân nhiên nói:

– Đối diện chẳng hay là vị tướng quân nào của thượng phủ hay thiên Kỳ? Công công Tây Cục bọn ta đến Bắc Nghiêm là vì việc chung, nếu đã gặp gỡ, chi bằng hãy hộ tống bọn ta vào Bắc Nghiêm.

Phó tướng của Thường Đại Quý tính khí giống hệt chủ nhân, không nhìn nổi vẻ làm bộ làm tịch của đối phương. Hấn nhướn lông mày toan nói gì đó, Thai Thế Đào đã tiến lên, cười xòa nói:

– Công công Tây Cục quang giá, tại hạ đương nhiên phải công hiến sức lực.

– Tiểu tử nguoi thật là thức thời. – Thường công công gật đầu, lúc này mới liếc mắt nhìn hấn, bỗng nhiên cau mày nói, – Khá quen nha.

– Tại hạ từng cầu học ở kinh thành, có lẽ từng may mắn gặp qua công công.

Thường công công tỏ vẻ suy nghĩ một chút, sau đó không mấy để tâm gật đầu, vung tay lên:

– Nghe nói chủ doanh Tây Phiên đã bị phá? Thật là vừa lúc! Thiên Kỳ và thượng phủ hấn là sẽ tới thu thập tàn cục, bọn ta muốn vào chủ doanh làm chút chuyện trước, nguoi mau mau dẫn đường.

– Vâng. – Thai Thế Đào kính cẩn nói, sau đó tự mình tiến lên dẫn ngựa cho Thường công công. Lúc đi qua đám thủ hạ, ánh mắt bọn họ thoáng giao nhau.

Thường công công cô cùng hải lòng, dọc theo còn trò chuyện vài câu với Thai Thế Đào. Thai Thế Đào cũng là người biết uốn mình theo kẻ khác, chỉ chốc lát sau, hai người trở nên thân quen, chỉ là miệng Thường công công quá kín, từ đầu chí cuối vẫn không chịu tiết lộ rốt cuộc hấn tới Bắc Nghiêm làm chuyện gì.

Thai Thế Đào âm thầm lo lắng trong lòng. Vừa nhìn thấy đám thái giám Tây Cục, trực giác đã cho hấn biết có chuyện không hay. Chỉ là thái giám Tây Cục đều đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, lời này, không phải chỉ là nói suông.

– Nay, nguoi muốn làm gì? – Khi hấn tụt lại phía sau suy tư đối sách, Cảnh Thái Lam bỗng nhiên khẽ hỏi.

– Nói suông a, thật khó... – Thái Thế Đào vô thức đáp, ngay sau đó liền phản ứng lại, vỗ nhẹ một cái lên đầu Cảnh Thái Lam, – Còn nhỏ mà hỏi nhiều vậy làm gì? Chớ có ăn nói bậy bạ!

Cảnh Thái Lam yên lặng, một lát sau khẽ kéo tay áo hắn.

Thái Thế Đào cảm giác thấy một vật được nhét vào tay hắn. Hắn cúi đầu nhìn, là một tấm kim bài, bên trên khắc ba chữ “Nhật Thần điện”.

Đây là kim bài mà trước đây Thái Sứ Lan lục được ở trên người nãi nương Thủy Nương.

Thái Thế Đào giật mình, Cảnh Thái Lam cười hi hi nhìn hắn. Nó cũng không rõ lắm lệnh bài kia có tác dụng gì, nhưng khi đó nãi nương muốn hắn xuất lệnh bài kia ra, sau đó hai người liền chạy khỏi hoàng cung. Nó nhớ rằng dọc đường gặp phải thái giám Tây Cục, nó trốn trong ngực Thủy Nương, Thủy Nương giờ lệnh bài lên, họ liền được đi qua.

Thái Thế Đào nhìn lệnh bài, lại nhớ tới lệnh bài mà vừa rồi Thường công công đưa ra, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Lệnh bài này, phải chăng cũng có thể ra lệnh cho Tây Cục?

Bất kể như thế nào hắn cũng phải thử một chút xem sao.

Thái Thế Đào đeo lệnh bài lên bên hông, dùng vật che khuất hoa văn rồng vàng bên trên, chỉ để lộ hai chữ “Nhật Thần” bên dưới, sau đó thúc ngựa đuổi theo Thường công công, cố ý đi hai vòng quanh hắn.

Đi đến vòng thứ hai, quả nhiên Thường công công phát hiện ra lệnh bài kia. Hắn không khỏi ngần, không dám tin chớp chớp mắt, sắc mặt lập tức đại biến. Về mặt đối với Thái Thế Đào trong nháy mắt trở nên cung kính khác thường. Hắn cười nói:

– Thất kính, thất kính, không nghĩ tới ngài cũng là người một nhà!

Thái Thế Đào âm thầm vui sướng, biết lệnh bài này quả nhiên hữu dụng, liền đặc biệt chú ý lung lạc Thường công công. Thường công công khiếp sợ trước “thân phận” của hắn, nghĩ rằng hắn nắm giữ lệnh bài cao cấp, hẳn là cũng có nhiệm vụ bí mật khác cho nên không dám hỏi nhiều. Thế nhưng Thái Thế Đào hỏi nhiệm vụ của hắn, lúc này hắn lại không dám không đáp. Hắn ghé sát vào Thái Thế Đào, thần thần bí bí cười nói:

– Ngài đã hỏi, ta cũng không dám lừa gạt. Chúng ta phụng lệnh Tổng cục, đến đây kiểm tra quân tình Bắc Nghiêm, nếu như chiến sự vẫn còn thì đốc thúc Thiên Kỳ và thượng phủ xuất binh, lập tức vãn tội Thái Sứ Lan thủ thành bất lực.

Thái Thế Đào âm thầm giật mình, hạ giọng hỏi:

– Nếu như Bắc Nghiêm vẫn giữ được?

– Vậy dĩ nhiên phải chúc mừng ả, ngợi khen ả, thăng chức vị cho ả, để ả đến thủ phủ Chiêu Dương nhận thưởng. – Thường công công nhếch môi cười.

Thái Thế Đào vừa mới yên tâm, lại nghe thấy Thường công công bỗng nhiên cất giọng âm u, xòe bàn tay ra, làm động tác cắt cổ:

– Sau đó dùng tội danh tư thông Tây Phiên, bí mật bắt, giết ả!

...

– Giải quyết tại chỗ!

Khi đám thích khách nói ra bốn chữ này, ngay đến Da Luật Tinh Nam cũng phải giật nảy mình.

Hắn kinh ngạc nhìn đám thích khách, lại nhìn Thái Sứ Lan – nữ nhân này không phải là công thần bảo vệ Bắc Nghiêm sao? Nếu như không phải là tốt số, vừa rồi chính hắn cũng đã bị ả ám sát thành công, tại sao giờ Thiếu tướng Thiên Kỳ lại muốn giải quyết ả tại chỗ?

Nhưng Da Luật Tinh Nam đã không còn thời gian kinh ngạc nữa, lúc này, hắn rốt cục nghe thấy tiếng chém giết bên ngoài và từ các nơi bên trong thành truyền đến. Âm thanh kia càng ngày càng gần, vô số cây đuốc cháy lên, sáng rực cả trời đêm.

Hắn kinh ngạc, bất chấp thương thế đứng lên – có kẻ đánh lên ban đêm! Người ở đâu ra? Là thích khách dẫn tới? Cho nên bọn chúng mới có thể xông vào tận đây?

Đám thuộc hạ tinh anh của Thiên Kỳ cũng hai mặt nhìn nhau, bọn họ là đội chấp hành lệnh ám sát của Thiếu tướng, am hiểu ẩn núp cùng ám sát nhưng không hề tham dự chiến đấu, lần này tới cũng là một đội mười người, một đường ẩn núp mà vào, đương nhiên không hề liên quan đến đám người ngoài kia.

Có điều, lúc này nhớ lại, họ liền nhận ra đoạn đường lần này quá mức thuận lợi. Bọn họ vốn định lặng lẽ xuyên thành mà qua, không muốn kinh động đến binh sĩ Tây Phiên mà tiến vào nội thành Bắc Nghiêm, giết chết Thái Sứ Lan. Kết quả, khi đang đến gần chủ doanh của Da Luật Tinh Nam, họ lại phát hiện có hiện tượng lạ, cho nên mới nhất thời nảy sinh ý muốn ám sát đại soái Tây Phiên, không ngờ lại có thể gặp được Thái Sứ Lan ngay ở chỗ này.

Vậy thì kẻ đang tác chiến bên ngoài lúc này là ai? Bốn phía trong thành ngập trong ánh lửa, kẻ địch từ bốn phương tám hướng tiến hành công kích, nhất

định nhân số không ít.

Mấy người này liếc nhau, mặc kệ người tới là ai, nói chung đều là phe mình, không có gì đáng lo ngại.

– Bắt lấy bọn chúng! – Da Luật Tĩnh Nam cố nén đau, rút kim kiếm trong bụng ra, vội vã băng bó qua quýt, một bên lệnh thủ hạ bao vây đám người này, một bên dẫn người đi ra khỏi trường- hấn không có thời gian truy cứu chuyện này, hấn phải ra ngoài chỉ huy chiến đấu!

Bị thủ hạ của Da Luật Tĩnh Nam bao vây, con người của đám thích khách Thiên Kỳ chợt lay động. Chúng bỗng nhiên nói:

– Bọn ta tới là muốn giết Thái Sừ Lan, so với bọn ta, ả mới là kẻ địch lớn nhất của các người. Bây giờ các người dừng tay, để bọn ta giết chết Thái Sừ Lan, sau đó bọn ta thì sẽ rút đi, không nhúng tay vào chiến sự nơi này, các người cũng hi sinh ít đi mấy người, thấy sao?

Đám binh sĩ Tây Phiên liếc nhìn nhau. Một kiếm vừa rồi của thích khách kia bọn họ cũng nhìn thấy, tự biết bản thân không phải là đối thủ của chúng, thực sự không cần hi sinh mạng nhỏ của mình một cách vô ích. Nghĩ vậy, bọn chúng đều im lặng lui về phía sau, phá bỏ vòng vây.

Đám thích khách Thiên Kỳ cười vang, nâng kiếm chỉ về phía Thái Sừ Lan.

Thái Sừ Lan nhìn bọn chúng, ánh mắt không hề sợ hãi, bỗng nhiên cất tiếng nói khàn khàn:

– Thiếu soái Thiên Kỳ? Kỳ Liên Thành?

– Người muốn nhớ kỹ tên của Thiếu tướng, là để lúc xuống địa ngục còn biết đường tham bái sao? – Tên đứng đầu cười nói, – Cũng không sao, có điều, sợ rằng người phải đợi ít nhất trăm năm nữa.

Thái Sừ Lan không nói lời nào, nhìn hấn chăm chăm.

Con người đen láy của nàng nổi bật trên nền máu, bởi vì không ngon giấc trong thời gian dài, cho nên hai mắt hấn lên tia máu, thoạt nhìn tựa như ánh lửa rừng rực. Ánh mắt nàng chuyên chú, kiên định, tràn ngập hận ý cùng sát khí, vẻ bi phẫn khi trước đã biến mất tăm, thay vào đó là sát ý ngập trời, cứng như sắt thép.

Chính là những kẻ này.

Chính là đám vô sỉ, vô dụng, vô tình, hết lần này tới lần khác ý vào địa vị cao, đòi nắm giữ sinh tử của người khác.

Dựa vào cái gì mà muốn loại bỏ nàng? Dựa vào cái gì?

Tên thủ lĩnh kia nguyên bản vui cười tự nhiên, không ngờ vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt đáng sợ như vậy, một kẻ giết người như ngóc là hấn lúc này cũng không khỏi run mình, không nhịn được lùi lại một bước.

Ngay lập tức, hấn kinh ngạc nhận ra sự thất thố của mình. Hấn định thần lại, cười gằn một tiếng, sau tiến lên một bước, nâng đao chém tới.

Vù...

Trong sân, một trận gió bỗng nổi lên cuộn cuộn. Trong nháy mắt, tiếng gió rít đã vượt qua đám thích khách, một bóng người thon dài đột nhiên hiện ra ngay phía sau tên thích khách. Khuỷu tay người nọ thúc vào người tên thích khách, hấn giống như bị búa tạ đập trúng, cả người bay lên, “phụt” một tiếng phun ra máu tươi hòa lẫn với nội tạng bị đập nát. Thân thể hấn va mạnh vào thanh tường, bụi mù lá tạ rơi xuống. Vách tường đột ngột có thêm một lỗ hình người, mà kẻ nọ lại vẫn dính lại bên trong tường, không rơi xuống được.

Bốn phía yên lặng như tờ, mọi người khiếp sợ nhìn kẻ không may kia – trên bụng hấn lún vào một hố sâu, xem ra nội tạng đã bị đánh nát hết!

Thái Sừ Lan ngửa đầu nhìn kỹ người nọ, ngày hôm nay, nàng rút cuộc hiểu được cái gì gọi là “Một đám chôn người vào trong tường, mọi thế nào cũng moi không ra”.

“Rầm” Lý Phù Chu vẫn chưa dừng lại. Hấn xoay người, bàn tay nắm lấy thanh kiếm của thích khách vừa rồi. Lý Phù Chu uốn người, bước chéo, tay áo xanh nhạt tung bay, kiếm quang như sao rơi, trong nháy mắt đã đâm ra từ trong tay áo.

Kiếm quang sáng như tuyết dọc theo vật áo, xuyên qua thân thể hai kẻ đứng gần nhất, máu tươi như hoa, nở rộ giữa ánh kiếm.

Bóng người hơi nghiêng, tay áo như múa, giây phút ấy, Lý Phù Chu bỗng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt bình tĩnh mà sắc bén, đẹp như tiên tử.

Lúc này, ngay cả Thái Sừ Lan cũng cảm thấy hơi run sợ, “Mười bước giết một người, nghìn dặm không dừng chân” có phải cũng là vẻ mặt lạnh thấy xương nhưng cực kỳ tuyệt diệu như vậy?

“Keng!”

Tiên tử đột nhiên rơi xuống khỏi đám mây, thân người Lý Phù Chu lắc lư, giống như sắp ngã. Nhưng cuối cùng, hấn chỉ chống kiếm, từ từ ngồi xuống bên người Thái Sừ Lan.

Hắn thoát nhìn giống như đã kiệt sức. Đám thích khách lại không xác định được hắn đang giả vờ hay thật sự bị thương, nhất thời không dám xông lên.

Lý Phù Chu bắt đầu ho khan, trên môi vẫn nở nụ cười, cúi đầu hỏi Thái Sử Lan:

– Thế nào? Đã hết giận chưa? ”

Thái Sử Lan nhìn vết máu nhàn nhạt bên môi Lý Phù Chu, gật đầu:

– Hết rồi! – Nàng dừng lại trong chớp lát, – Dừng quá sức rồi, tiếp theo huynh phải làm thế nào?

Nàng nhớ rằng Da Luật Tĩnh Nam đã cảnh cáo, Lý Phù Chu đã bị chặn mạch, trong vòng ba canh giờ đừng mong vọng động chân khí, bằng không hậu quả khó lường. Nàng biết, Da Luật Tĩnh Nam không phải phô trương thanh thế, thật không hiểu vừa rồi Lý Phù Chu làm thế nào mà có thể đột ngột xông ra, hung ác giết được mấy tên thích khách.

– À... – Lý Phù Chu hình như hơi xuất thần, suy nghĩ một chút, cười nói, – Con người khi rối trí, thật sự là không biết suy nghĩ trước sau.

Thái Sử Lan còn định nói gì đó, Lý Phù Chu lại bỗng nhiên ôm chặt nàng, lăn một vòng ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, thi thể lẫn tảng gạch vỡ trên tường giáng xuống. Lý Phù Chu vừa vọt nhào lên, bảo vệ Thái Sử Lan dưới người mình, gạch đất màu vàng xám nện xuống mặt đất bên cạnh hai người, bụi mù, gạch vụn bắn tung tóe. Một miếng gạch vỡ xẹt qua gò má Thái Sử Lan, kéo theo tia máu màu đỏ sẫm.

– Không sao chứ... – Lý Phù Chu nâng mặt nàng lên, vội dùng tay áo lau vết thương trên mặt nàng, lại sợ tay áo nhuốm bụi khiến nàng bị nhiễm trùng, vội vàng vàng lộn tay áo ra, lau lại cho nàng, tiện tay xé một mảnh vải sạch băng bó vết thương trong lòng bàn tay cho nàng.

Thái Sử Lan ho khan, giữ tay hắn lại, nói thật nhỏ:

– Nhiều vết thương như vậy, nhiều kẻ địch thế kia, huynh còn quan tâm cái này...

Lý Phù Chu không có ngừng tay, chỉ nhẹ nhàng nói:

– Cho dù một khắc sau chúng ta cùng chết, ta cũng hy vọng nàng bớt đau đi một chút.

Ngón tay Thái Sử Lan cứng đờ, Lý Phù Chu ngược mắt cười cợt nàng, chỉ cảm thấy tay nàng vừa lạnh lẽo, lại vừa mềm mại.

Đúng lúc này, đám người xung quanh đều đã tỉnh táo trở lại, nhất loạt cầm đao xông tới.

– Xin lỗi... – Mỗi lúc nói ra một chữ, khoe môi Lý Phù Chu lại tràn ra tơ máu, kết hợp với sắc mặt tái nhợt lúc này của hắn, vẻ ôn hòa thường ngày lại thêm thêm mấy phần đẹp đẽ thê lương, giống như một hòn ngọc đẹp nhuốm máu, – Ta không thể... cứu nàng lần nữa, nhưng ta có thể... chết ngay trước nàng.

Ánh đao lóe lên, hắn bỗng nhiên ôm chặt Thái Sử Lan, lăn một vòng, dùng cơ thể che chắn cho nàng.

Mà đỉnh đầu, loạt đao lần nữa chém xuống.

Thái Sử Lan chợt ngẩng đầu – nàng nghe thấy tiếng huyết gió!

Tiếng huyết sáo réo rắt, miên man, tràn ngập cảnh cáo vang lên từ phía kia thành, giống như một con mãnh long cười mây đập gió, xuyên qua vòm trời, cuộn cuộn mà đến, khoanh khắc ngang đầu lên còn ở chân trời, chớp mắt một cái đã ở ngay trước mặt!

Tiếng huyết gió vang dội, quân lính Nam Tề lẫn Tây Phiên đều giật mình ngẩng đầu nhìn quanh, Da Luật Tĩnh Nam xanh mặt thúc ngựa nhìn ra, đám người đang định ra tay trong đại doanh cũng đồng loạt chấn động.

Cứ như vậy, trong cơn chấn động, phản phật tiếng gió cuốn rèm, bóng mảnh đao động trên tường, bóng người lóe lên, đã xuất hiện ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thay Nàng Báo Thù

Editor: Imelda Phạm

Ngoại thành náo loạn, trong đại doanh Tây Phiên, tiếng huyết gió vẫn ngân vang chưa tắt.

Bóng người lóe lên, rèm cửa đập mạnh vào tường, lại nặng nề rơi về chỗ cũ. Lúc nó va lên trên tường lần nữa, bóng người đã không còn ở trước cửa.

Ánh trăng rọi soi, bóng người như gió vút qua căn phòng ngập máu tanh nồng, vọt tới trước mặt hai người đang ôm nhau nằm ở góc phòng. Hấn không nói hai lời, áo bào vung lên, đá bay hai tên thích khách cản đường, sau đó kéo cánh tay đang ôm chặt Thái Sử Lan của Lý Phù Chu ra, cười nói:

– Không thể đùa giỡn vợ bạn, lời này cũng đừng để ta phải nói đến lần thứ ba.

Tay còn lại tiện đà quơ tới, ôm lấy eo Thái Sử Lan. Hấn nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

– Tại sao mỗi lần thấy nàng, nàng đều trong bộ dạng te tua cùng cực thế này? Phải chăng ta nên làm một cái lồng sắt, sau đó nhốt nàng vào trong?

Thái Sử Lan không có tròng mắt nhìn hấn. Một khắc nghe thấy tiếng huyết gió kia, nàng đã biết hấn rút cuộc cũng tới. Nói ra cũng thật kỳ quái, nàng chưa từng nghe qua tiếng huyết gió của hấn. Âm thanh ấy réo rất hùng hồn, rất khác với âm thanh trầm thấp khi nói chuyện ngày thường, nhưng không hiểu tại sao, nàng lại biết là hấn.

Biết là hấn, bỗng nhiên liền an tâm, sóng gió bỗng hóa nước chảy, một chốc bi phần, thống khổ, lửa giận... khi trước đều lắng xuống đáy lòng.

Hấn sẽ đòi lại công bằng cho nàng. Nàng biết, hấn sẽ làm thế.

Giờ khắc này, nàng rút cuộc hiểu được cảm giác có người để dựa dẫm, tâm tư bỗng nhiên rối loạn, giống như bị ngọn cỏ quét qua, mềm mại mà ngửa ngửa, tư vị xa lạ mà trong veo.

Khóe môi khẽ nhếch lên, nàng vô lực tựa vào ngực hấn, nhắm mắt lại.

– Nói nhiều, có thời gian thì không bằng giết chết vài tên.

– Sát khí lớn như vậy, thảo nào luôn mang họa sát thân. – Dung Sở mỉm cười, vỗ vỗ vào má nàng, lực tay thoạt nhìn không nhẹ, nhưng lúc chạm vào gương mặt Thái Sử Lan lại nhẹ tựa hoa rơi.

Sau khi nhìn thấy hấn, Thái Sử Lan rút cục thả lỏng bản thân, rơi vào trạng thái hôn mê. Ngay khi nàng mất đi ý thức, nụ cười trên môi Dung Sở liền vụt tắt.

Hấn đứng trong bóng đêm, một tay ôm Thái Sử Lan toàn thân máu tươi, trường bào trên người trong nháy mắt đã loang lổ vết máu, đều là máu của nàng. Mùi hương thanh sạch thường ngày đến lúc này hoàn toàn không thấy đâu, hấn ngửi thấy mùi máu nồng đậm kia, chỉ cảm thấy trái tim như bị lưỡi dao nhọn đâm phải. Ánh trăng dường như cũng không dám rọi sáng dung nhan của hấn, chỉ mờ mờ chiếu lên ánh mắt hấn, âm trầm mà lạnh lẽo.

Một dạng khí tức, từ giữa hai chân mày, thần tình, lối đứng... mỗi một chi tiết trên cơ thể hấn tỏa ra, khiến cho những người xung quanh chỉ dám đứng yên, trong lòng bất an, vẻ mặt hoảng hốt... Bọn họ biết, đây là... sát khí.

Dung Sở, rút cục nổi giận.

Chu Thất dẫn theo đám thuộc hạ, im lặng vọt vào, bao vây toàn bộ người trong trường, hồi báo với Dung Sở:

– Chủ tử, binh lính Tây Phiên đã bị đánh tan, Da Luật Tinh Nam đang được thị vệ hộ tống trốn về nước, vừa rồi chúng thuộc hạ còn nhận được hồi báo của Thường tướng quân, nói có thượng Phú binh sĩ vô tình tìm được mật đạo của Tây Phiên, vừa hay có thể theo đó truy lùng tung tích của Da Luật Tinh Nam, bắt hấn trở lại Nam Tê, người xem. . .

– Không cần! – Dung Sở dứt khoát nói, – Thực lực của Da Luật Tinh Nam không nhỏ, bây giờ hấn đại bại trở về, chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Có điều, hấn không phải là người cam lòng bị trói, cho nên chắc chắn sẽ đại náo một hồi. Ta không ngại để Tây Phiên thêm loạn.

– Vâng!

– Thế nhưng. – Giọng nói của Dung Sở bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, – Tất cả binh lính tham gia chiến sự tại Bắc Nghiêm Tây Phiên. . .không tha kẻ nào!

– Rõ!

Nói xong, Dung Sở mới quay sang, nhìn về phía mấy tên thích khách.

Đám thích khách bị bao vây ở giữa, đi không được, lùi chẳng xong, mắt thấy Dung Sở về lãnh khốc vô tình, thân như thiết giáp của những người dưới trướng Dung Sở, kẻ nào kẻ nấy đều cảm thấy trái tim như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Có điều, Dung Sở trước sau vẫn không thêm nhìn bọn họ, cho nên bọn họ có phần phần nộ, nhưng càng nhiều hơn là an tâm – người chống lưng cho bọn họ là Thiếu soái Thiên Kỳ, Dung Sở hấn sẽ không mạo hiểm gây hấn lung tung.

Còn như nhiệm vụ giết Thái Sử Lan, xem thái độ đó của Tần Quốc công, e là không cách nào hoàn thành. Đợi đến khi về, bọn họ chỉ cần hồi báo tình hình thực tế với Thiếu tướng là được, Thiếu tướng tất nhiên cũng không thích đắc tội với Quốc công.

Thân là đại nhân vật quyền cao chức trọng, nhất cử nhất động đều phải tính toán kỹ càng, hành sự phải cẩn thận, luôn luôn chọn cách làm có lợi nhất cho

bản thân.

Có “viên thuốc an thần” này, thái độ của bọn họ cũng có vẻ không kiêu ngạo, không siểm nịnh, một kẻ tiến lên phía trước, chấp tay nói:

– Chúc mừng Quốc công đại phá Tây Phiên, chúng tiểu nhân là người của Thiếu soái Thiên Kỳ, phụng mệnh tới xử trí trọng phạm ám sát Phủ doãn Bắc Nghiêm – Thái Sứ Lan, nếu Quốc công cho rằng án này còn có ân tình, còn cần phải kiểm chứng thì chúng tiểu nhân xin giao lại nghi phạm cho Quốc công, mong Quốc công hãy xử trí nghiêm minh, Thiếu tướng của chúng tiểu nhân nhất định sẽ mang ơn Quốc công.

Hắn nói ra những lời này chính là muốn cho Dung Sở một cái thang để leo xuống. Thái Sứ Lan được buông tha, Thiếu tướng lại giữ được mặt mũi, đồng thời cũng là một lời cảnh cáo. Nghĩ vậy, hắn cảm thấy hài lòng, kiêu ngạo gật đầu một cái rồi vung tay với thuốc hạ, toan xoay người rời đi.

Thế nhưng, vừa quay đầu, hắn lại nghe thấy giọng nói của Dung Sở.

Giọng nói của Tấn Quốc công ngập ý cười, dư âm kéo dài, nhẹ nhàng nhàn nhạt, nhưng lại khiến lòng tơ cả người hắn dựng ngược.

– Ta có nói cho phép các ngươi rời đi sao?

– Quốc công! – Đám thích khách đồng loạt xoay người, chăm chú nhìn vào Dung Sở, lãnh đạm nói, – Mặc dù bọn tiểu nhân chỉ là tiểu lâu la, nhưng xin ngài đừng quên quên Thiếu tướng!

– Ta đương nhiên sẽ không quên hắn. – Dung Sở mỉm cười gật đầu, – Dám đụng đến người của ta, ta vô cùng bội phục.

– Quốc công... – Đám người kia vừa sợ vừa giận, lưng tựa lưng, tay rút kiếm.

– Kỳ thực, ta thích những thủ đoạn giết người mềm dẻo một chút, nhưng nếu nàng biết được, nhất định sẽ chê ta rườm rà. – Dung Sở cười tiếu nuối, vung tay lên, – Cho nên, mời các ngươi nếm thử cảm giác vừa rồi của nàng đi!

Hắn ôm Thái Sứ Lan đi ra cửa, để đám người Chu Thất ở lại, nhanh chóng đem vào rất nhiều cước đạp cung, đặt khắp bốn phía gian phòng.

Đám thích khách Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn thủ hạ của Dung Sở lục tục tay chân, không hiểu bọn họ đang muốn làm gì. Bên ngoài, vô số người đã lạnh lùng chờ sẵn, lấp tên, rút đao khỏi vỏ, chặn kín lối thoát của chúng.

Tiếp theo, một đám người vọt tới bên cửa sổ, đóng đinh chốt toàn bộ cửa, lại dùng thanh sắt cố định.

Một đám khác khuôn thùng dầu vào phòng, bắt đầu hắt tường.

Bọn thích khách ngửi thấy mùi dầu hỏa, mơ hồ đoán được ý đồ của Dung Sở, sắc mặt đồng loạt đại biến.

– Tấn Quốc công! – Tên đứng đầu hét lớn, – Ngài điên rồi! Ngài muốn thiêu chết chúng ta sao! Ngài hành hạ thuộc hạ của Thiên Kỳ đến chết, không sợ Ngự sử đài vạch tội sao?

Dung Sở làm như không nghe thấy, không thêm ưu hử gì, chỉ nhẹ giọng nói với Thái Sứ Lan đang nằm trong lòng mình:

– Chờ chút xem kịch vui.

Thái Sứ Lan bĩu môi, găng nhóm người ngồi dậy, mở mắt. Chuyện tốt như vậy, Dung Sở đã tỉ mỉ chuẩn bị cho nàng, nàng nhất định không thể bỏ qua.

“Rầm!” – Sau khi đám Chu Thất đi ra ngoài, cửa lớn cửa bé nhất loạt được đóng kín.

Chu Thất nhảy lên trên nóc nhà, cúi đầu, lại “Rầm!” một tiếng, nóc nhà có thêm một lỗ trống đủ để một người ra vào.

Bọn họ đóng kín tất cả lối ra, lại đập thùng mái nhà, rốt cục là ý gì đây?

Thái Sứ Lan lấy làm hứng thú, chăm chú quan sát. Thừa dịp nàng không chú ý, Dung Sở lập tức cúi đầu, tự tay rút tên!

Máu tươi theo mũi tên trào ra, Dung Sở nhanh chóng nghiêng đầu, suối máu xẹt qua cằm hắn, để lại một đường đỏ tươi, sau đó bắn lên hiên nhà.

Cùng lúc đó, thân thể Thái Sứ Lan cũng nảy lên một cái, trong nháy mắt, cả người trở nên cứng ngắc.

Nàng rốt cục đã đi đến giới hạn chịu đựng, lập tức ngất lịm.

Dung Sở vội vàng bắt mạch giúp nàng, lại cho nàng uống mấy viên thuốc. Sau khi xác định nàng chỉ bị hôn mê mới thở phào nhẹ nhõm – ý chí của Thái Sứ Lan quá cường đại, cho nên nàng rất hiếm khi hôn mê. Nãy giờ hắn cứ chần chừ không dám rút tên ra, bởi sợ sẽ làm đau nàng, vừa rồi nhân lúc nàng xuất thần để ra tay, cũng may là không có chuyện gì xảy ra.

Chưa kịp lau đi máu dính trên mặt, Dung Sở vội vã xử lý qua vết thương cho Thái Sứ Lan.

Ngay khi chạm đến bờ vai máu thịt be bét của Thái Sứ Lan, ngón tay trước giờ đứt khoát ổn định của Dung Sở cũng không khỏi run lên.

Thủ hạ dâng kéo lên cho Dung Sở rồi tự động xoay người sang chỗ khác. Dung Sở nhìn Lý Phù Chu, đám thủ hạ lại rất tự giác xoay nốt người Lý Phù Chu đi.

Bấy giờ, Dung Sở mới cất vai áo của Thái Sử Lan ra, dùng nước và vải sạch đã chuẩn bị sẵn giúp nàng xử lý vết thương. Kim sang được của hân đứng đầu thiên hạ, khi đắp lên vết thương, gần như sẽ giúp cầm máu ngay lập tức. Sau khi dùng nước rửa sạch vết máu, mơ hồ có thể thấy được xương trắng ẩn hiện. Vết thương dữ tợn càng làm nổi bật da thịt nhẵn nhụi của nàng, lại tựa như ánh sáng tỏa ra từ trần châu.

Dung Sở hít một hơi thật sâu, lại không giống như đang thương thức da thịt đẹp đẽ của nữ tử. Ánh mắt hân lạnh lẽo, mơ hồ ánh lên vẻ giận giữ, thế nhưng ngón tay lại càng thêm dịu dàng. Chà lau, bôi thuốc, băng bó... Động tác nhẹ nhàng, ôn nhu tựa gió.

Từng chậu, từng chậu nước được đưa tới, dòng nước trong suốt bị nhuộm thành đỏ thẫm. Đám hộ vệ lắng nghe tiếng nước rào rào phía sau lưng, ai nấy đều đánh mắt nhìn nhau.

Nhiều năm như vậy, chủ tử vẫn luôn luôn sống an nhàn sung sướng, mười ngón tay không dính nước xuân, từ lúc nào lại tự tay băng bó cho người khác? Đã vậy, người nọ còn là một nữ nhân?

Có lẽ, không bao lâu nữa, Quốc công sẽ có vị hôn thê thứ tư. Bọn họ chỉ có thể hy vọng vị hôn thê lần này có thể sống lâu hơn một chút, nếu không... Lại nói, nhìn biểu hiện trong thời gian gần đây, cũng không phải về thờ ơ lạnh nhạt như mấy lần trước đó mà giống như đã thật sự rơi vào lưới tình vậy.

Có điều... – Đám hộ vệ lắng tai nghe ngóng động tĩnh phía sau, từ đầu tới cuối không nghe thấy bất kỳ tiếng rên rĩ nào, ánh mắt dần dấy vẻ bội phục – vết thương nặng như vậy, hân tử mình đồng da sắt cũng sẽ đau đến chết đi sống lại, vậy mà nữ tử này khi hôn mê cũng không rên một tiếng!

Vị hôn thê như vậy, ai có thể giết chết?

Đám hộ vệ vui mừng khôn xiết, bắt đầu cảm thấy “sự nghiệp cưới vợ” u tối của Quốc công rốt cục cũng có tí ánh sáng.

...

Trong khi vết thương của Thái Sử Lan được vệ sinh băng bó, công tác niêm phong cửa bên kia cũng gần như hoàn thành.

Chu Thất đứng cạnh lỗ hồng do mình tạo ra, cúi đầu nhìn đám thích khách đang giận dữ gầm gừ bên dưới, lạnh lùng nói:

– Quốc công từ bị, cho các ngươi một đường sống. Nếu có bản lĩnh, thì hãy tự mình thoát ra ngoài qua lỗ hồng này đi!

– Nhảm nhí, mái nhà cao như vậy, lại không có đồ đặc để mượn lực nhảy lên, chúng ta đi ra thế nào?

– Chẳng phải còn có cước đạp cung đây sao! – Chu Thất thần nhiên nói, – Mượn lực nhảy lên, bám vào xà ngang là có thể đi ra rồi!

– Vớ vẩn! Cước đạp cung hướng vào phía trong, dây cung đều đã lên cả, tiền cũng không cách nào gỡ xuống, một khi đạp vào, loạn tiễn nhất loạt bắn ra, chẳng phải chúng ta sẽ bị bắn chết hay sao!

Phía dưới, tiếng chửi loạn vang lên không dứt, chẳng lâu sau đã có người hiểu ra, tuyệt vọng kêu to:

– Trời ạ! Bọn chúng thật là ác độc! Bọn chúng lập tức sẽ phóng hỏa, buộc chúng ta không thể không dùng cước đạp cung để nhảy lên. Tới lúc đó, chúng ta sẽ phải bắn chết lẫn nhau, cuối cùng dù cho có thể thoát ra ngoài, thì chắc chắn cũng sẽ bị bỏng nặng... Chúng ta... chúng ta đều sẽ chết rất thảm!

– Chúc mừng ngươi, đoán đúng rồi! – Chu Thất gạt đầu, vung tay lên.

“Phụt!” – mười mấy tia lửa nhất thời sáng chói, vút qua không trung, rơi vào chân tường sớm đã tưới đầy dầu hỏa.

“Bùng!” một tiếng, mười mấy ngọn lửa, trong nháy mắt nổi lên mãnh liệt!

Tiếng kêu thảm đồng thời vang lên, hòa lẫn với âm thanh hỗn loạn của tên được bắn ra, truyền ra từ trong đám cháy. Âm thanh mũi sắt bén nhọn đâm vào da thịt, kẻ nọ đạp lên kẻ kia, bóng đen lần lượt hướng ngã xuống... tất cả hòa lẫn vào nhau, tấu thành bản nhạc ngập đầy gió tanh mưa máu, đáng sợ không sao kể xiết.

Âm thanh này quá đáng sợ, ngay cả đám hộ vệ từng tham gia chiến trận của Dung Sở cũng cảm thấy không chịu nổi. Ngay thời khắc đỉnh điểm của sự sợ hãi, tất cả thanh âm đột nhiên biến mất, sự tĩnh lặng tuyệt đối lúc này lại càng khiến người ta lạnh toát sống lưng.

Lập tức “Rầm” một tiếng, rốt cục cũng có một kẻ lao ra từ nóc nhà, toàn thân cầm đầy tên, y phục lem luốc máu tươi. Cho tới khi cả người đã ở giữa không trung, hân vẫn còn hét lớn:

– Aaaa... Ta đã thoát rồi! Đã thoát rồi!

Hân thoát rồi, cũng điên rồi.

Kẻ này chính là tên cầm đầu ban nãy.

Chu Thất thấy thế cũng không ra tay ngăn cản mà chỉ lạnh lùng nhìn hán lão đảo bước đi, máu tươi chảy xuống, về thành đường dài.

“Bụp” một tiếng, kẻ nọ ngã xuống trước mặt Thái Sử Lan. Nàng giật mình mở mắt, ngay lập tức thấy trên mặt đất có một bàn tay nhuốm đầy máu tươi đang hướng về phía mình.

– Ta... Ta... – Kẻ lúc trước vênh vào tự đắc xử nàng tội chết, lúc này lại yếu đuối không ai bằng.

Dung Sở kéo nàng vào lòng, ánh mắt không chút dao động. Chỉ cần kẻ kia dám gây bất lợi cho Thái Sử Lan, Dung Sở sẽ không ngại để hán chết thảm gấp ba lần.

Ánh mắt Thái Sử quét qua người hán, mím môi, giơ tay lên, cầm lấy thanh đao ở bên cạnh.

“Phập!” – Nàng dùng đao đâm thẳng vào yết hầu kẻ nọ.

Đầu hán ngửa ra sau, ánh mắt cuồng loạn tối dần. Trước khi lâm chung, môi mấp máy, dường như cố nói ra hai chữ “Đa tạ!”

Đau đớn đến cực hạn, không bằng bị một đao chém chết!

Thái Sử Lan hờ hững ném đao sang một bên.

– Kẻ nào đáng chết nhất? – Nàng nhìn về phía đại doanh Thiên Kỳ.

– Kỳ Liên Thành!

...

– Chết tiệt! Sau khi dò hỏi Thường công công, Thái Thế Đào ghim ngựa chậm lại mấy bước, nhỏ giọng mắng một tiếng.

Tiếng nói chuyện giữa hán và Thường công công rất nhỏ, Cảnh Thái Lam cũng không nghe được gì. Tiểu tử nhũn mỳ, con người khê động.

Nó chán ghét những kẻ này, trước giờ luôn luôn như vậy.

Thái Thế Đào liếc mắt quan sát phía sau. Đội ngũ đi theo Thường công công có tổng cộng mười tám người, trong đó có hai người mặc trang phục màu xanh đen, xem ra đều là thủ lĩnh, mười sáu người còn lại thì mặc y phục hai màu xanh hồng.

Những kẻ này, với binh lính trong tay hán và Thường Đại Quý, muốn giết hết không phải chuyện khó. Có điều, Thường Đại Quý sẽ không hợp tác cùng hán đi giết người của Tây Cự, hán cũng không thể lờ huynh đệ cùng xuống vùng bùn lầy. Giết Tây Cự là giết mệnh quan triều đình, đây là tội chết.

Thái Thế Đào trầm tư suy tính. Trong khoảng thời gian này, hán không ngừng học hỏi ở doanh Quang Vũ, lại thực tập tổng quân, còn đặc biệt bỏ công sức ra nghiên cứu tổ chức mật thám Tây Cự. Tham lam, hung ác độc địa, thâm độc, gian trá, dường như là điểm chung của đám người trong tổ chức này.

Tham lam...

Chân mỳ thoáng nhún lên, Thái Thế Đào đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

– Công công. – Hán tiến đến cạnh Thường công công, làm như lơ đãng nói, – Nếu công công nếu đang vội lên đường, ty chức đương nhiên phải theo hầu, ha ha, vì công công, ty chức có đánh mất một cơ hội phát tài thì đã đáng là gì!

Quả nhiên, hai chữ “phát tài” lập tức kích thích thần kinh của Thường công công. Hán đột nhiên quay đầu, đôi mắt nhỏ tí như hạt đậu tròn lên:

– Sao?

– Lúc trước khi ở trên núi, ty chức đã phát hiện ra mật đạo mà Tây Phiến dùng để lên vào Nam Tề ta. – Thái Thế Đào chỉ về phía Âm Sơn, – Bây giờ, ty chức còn gặp một tốp lính Tây Phiến đang vận chuyển đồ tiếp viện, còn có một đội binh sĩ vây công Bắc Nghiêm đang phụng lệnh đại soái của bọn chúng, đưa tài vật vơ vét được ở Bắc Nghiêm chuyển về Tây Phiến...

– Há? – Hai mắt Thường công công sáng rực.

Thái Thế Đào nói tiếp:

– Nếu chúng ta có thể giết những kẻ đó, tài vật... chẳng phải đều do công công quyết định hay sao? Có điều, người làm lính như bọn ta cũng không thể vì ham món lợi nhỏ lợi mà buông tha đại cục. Nếu như công công có chuyện gấp, chúng ta đương nhiên phải hộ tống ngài đi trước, chỉ là không biết khi trở về, những thứ kia còn ở đó hay không... Haizz, lại nói tiếp, mong công công đừng chê cười, ta cũng coi như xuất thân phú gia, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua nhiều bảo vật như vậy... – Hán cười ha ha, giả bộ ngượng ngùng nói.

Thường công công vô thức dừng ngựa, cánh mũi phập phồng, giọng nói the thé:

– Ở đâu? Mau dẫn bọn ta đi!

– Hà? – Thái Thế Đào ngạc nhiên, Không phải công công đang làm nhiệm vụ khẩn sao?

– Hoàn lại một chút cũng không sao! – Thường công công phát tay, – Nhưng số tài vật mà ngươi nhắc đến, ta nghĩ hẳn phải sớm trả lại cho bách tính Bắc Nghiêm. Vật về với chủ, như vậy mới không phụ lòng hương thân phụ lão Bắc Nghiêm, đúng chứ?

– Công công nói cũng phải. – Thái Thế Đào nói, – Vậy giờ ta sẽ đi báo cho Tôn tham tướng...

– Không cần! – Thường công công vội vàng cắt ngang lời hắn, – Việc thế này càng ít người biết càng tốt.

Thái Thế Đào đưa lưng về phía hắn, lặng lẽ nở nụ cười lạnh.

Quả thực, loại sự tình này, càng ít người biết càng tốt.

– Vậy theo ý công công, – Hắn xoay người lại, thành khẩn nói, – Ta đi chào hỏi một câu với Tôn tham tướng, báo với ngài ấy rằng ta phải theo công công đi làm nhiệm vụ mật, nói bọn họ cứ đi trước.

– Được, được, mau đi đi.

Một lát sau, Thái Thế Đào trở về, cười nói:

– Thuộc hạ của ty chức cũng hơi nhiều, chúng ta cũng để họ ở lại chứ?

– Được!

Một chút nghỉ ngơi ban đầu của Thường công công đã bị lời này đánh tan. Thái Thế Đào chủ động yêu cầu để người mình lại, bên ta lại còn mười tám người. Có gì phải sợ chứ?

Đoàn người quay đầu trở về đường núi. Trước đó, Thái Thế Đào đã dùng đủ mọi cách, hết khuyến đến đe Cảnh Thái Lam theo thuộc hạ của hắn đi trước, nhưng Cảnh Thái Lam lại nắm chặt y phục của hắn, nhất quyết không chịu buông tay, mặt hếch lên trời, nói gì cũng không nghe.

Nó còn phải trông coi cái tên mặt trắng nhỏ này nha, phải đợi hắn giúp mình đi cứu ma ma nữa. Nhìn coi, ban nãy nhiều người như vậy, nhưng trừ hắn ra, đâu có ai chịu nghe lời của một đứa bé đâu. Bởi thế, không thể để hắn chạy thoát được!

Dù sao Cảnh Thái Lam cũng không sợ Thường công công nhận ra mình, nó vẫn đang đeo mặt nạ kia.

Thái Thế Đào bất đắc dĩ, đành phải bịa đại một cái lý do với Thường công công rồi đưa nó đi cùng. Đến gần mật đạo, Thái Thế Đào kéo Thường công công qua một bên, nhẹ giọng nói:

– Công công, những thuộc hạ này của ngài... có đều đáng tin không?

Thường công công liếc liếc phía sau. Thông thường, công công Tây Cục xuất kinh làm việc sẽ không dẫn người từ trong kinh theo mà sẽ triệu tập trợ thủ từ các khu vực khác. Bởi thế, mười bảy người này, ngoại trừ một phó sứ ra, còn lại đều không phải người của hắn.

Lúc này, tâm tư hơi động, ngay cả tên phó sứ hắn cũng không muốn cho tham gia. Lão Thường cười âm hiểm, xoay người nói:

– Vừa rồi Thái bách trưởng hỏi báo, bên trong có nghi phạm quan trọng, để tránh nhiều người đánh rần động cỏ, các người ở bên ngoài chờ ta.

– Rồi!

Thái Thế Đào dẫn Thường công công đi vào mật đạo. Nơi đây cây cối xanh um, thế núi khép kín, hơi khói rất khó tan hết, đến giờ vẫn còn mờ mờ lung lung, trong không khí ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Thái Thế Đào đi đằng trước, cúi đầu tìm kiếm gì đó. Thị lực của Thường công công không tốt lắm, hắn nghỉ ngơi nhìn quanh, nói:

– Tại sao ta lại không thấy kí hiệu của ngươi để lại?

– Ở đây, công công. – Thái Thế Đào cười nói, – Ngài xem.

Thái Thế Đào vừa nói vừa khom người xuống sát bụi cỏ, Thường công công trong lòng nở hoa, cũng vội vàng khom người theo.

Một khắc đó, Thái Thế Đào bỗng nhiên xuất kiếm!

Kiểm quang từ giữa hai chân hắn xuyên ra, quả là một góc độ xảo diệu, âm ngoan. Lưỡi kiếm hơi nghiêng, đâm thẳng vào yết hầu của Thường công công!

Thường công công vạn vạn không ngờ tới trên đời lại có người nghĩ ra cách ám sát từ góc độ này! Hắn ta... làm thế nào mà hắn ta nhìn được!

Máu tươi chảy ra từ cổ họng, thân thể hắn cứng đờ rồi ngã xuống. Cũng chính khi ấy, hắn mới phát hiện trước mặt Thái Thế Đào chẳng phải là bảo bối gì mà chỉ là một vũng nước nho nhỏ.

Mặt nước phản chiếu rõ ràng tư thế, vị trí của hai người. Bởi thế, Thái Thế Đào mới có thể một kiếm giết người!

“Bốp” – Thái Thế Đào xoay người, đá mạnh vào cằm Thường công công – Đây là cái đá thứ nhất người đá tỷ ấy!

Thường công công ngã người về phía sau, Thái Thế Đào phi thân tới, lại đá xoáy một cước vào đùi quần hắn,

– Đây là cái thứ hai, – Hắn cười to, – Ai nha, ta quên mất, phía dưới của người sớm đã mất từ lâu rồi!

Thường công công phun ra một ngụm máu tanh, cả người vừa đập lên vách núi đá, Thái Thế Đào đã như gió lốc xông tới

– Còn đây là trả cái đá ngày ấy người dành cho ta!

“Xoẹt” – Phần trước ngực Thường công công lõm xuống một mảng, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

– Ai nha, ta quên mất trước mặt còn trẻ nhỏ. – Chờ tới khi Thái Thế Đào nhớ ra, khi ấy mới phát hiện Cảnh Thái Lam hình như im lặng quá mức rồi. Hắn quay đầu tìm Cảnh Thái Lam, lại phát hiện tiểu tử kia đang loay hoay lật y phục của Thường công công.

Thái Thế Đào trừng mắt nhìn Cảnh Thái Lam, bắt đầu cảm thấy vị nương kia của Cảnh Thái Lam e rằng thực sự vô cùng ghê gớm. Đứa nhỏ này rốt cuộc là con nhà ai? Lại còn thể bình tĩnh khi nhìn người chết như vậy?

Cảnh Thái Lam che cái mũi nhỏ, lôi ra một cái túi lụa đỏ màu hạnh hoàng từ vạt áo choàng của Thường công công, đưa cho Thái Thế Đào.

Thái Thế Đào mở túi, lấy từ bên trong ra hai phong thủ dụ được phong kín, một phong là lệnh xử tử Thái Sứ Lan vì tội không thủ được thành, phong còn lại là lệnh ngợi khen phong thưởng Thái Sứ Lan, còn kèm theo mật lệnh của Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng, nói chuyện xử tử phải diễn ra bí mật.

Ban đầu, Thái Thế Đào vốn muốn hủy cả ba, nhưng sau khi nhìn lướt qua lệnh khen ngợi, hắn không khỏi ngần ra.

Phần thưởng của Thái Sứ Lan chính là Đồng tri Bắc Nghiêm, hàm Phó tướng Thượng phủ Tây Lăng và Nam tước nhất đẳng!

Tuy là lệnh khen thưởng hàm Phó tướng Thượng phủ phải đợi đến khi Thái Sứ Lan kết thúc học nghiệp ở doanh Nhị Ngũ mới có thể chuyển thành chức thực, nhưng Đồng tri Tứ phẩm, cùng với phong tước, đây là danh thật quyền thật nha!

Phải biết rằng, Thái Sứ Lan tự lực cứu mấy trăm ngàn bách tính Bắc Nghiêm, dốc lực chặn quân tiên phong của Tây Phiên ở ngoài cổng thành, đập tan kế hoạch đánh nhanh thắng nhanh, dùng Bắc Nghiêm làm cứ điểm phân cách Thượng Phủ và Thiên Kỳ để thuận việc xuôi nam, tránh cho nội địa sinh linh đồ tể, tránh cho kinh thành rơi vào hiểm cảnh. Công lao của nàng xứng đáng với phần thưởng này, nhưng vấn đề là – một điều rất rõ ràng, người cầm quyền không muốn để nàng một bước lên mây, làm sao có thể phong thưởng mạnh tay như vậy?

Thái Thế Đào hiện tại đã không còn là con em thế gia thông thường, khoảng thời gian ra ngoài trải nghiệm đã khiến hắn hiểu được ít nhiều về chính trị. Chỉ cần suy nghĩ một chút là rõ, hành động của Thái Sứ Lan hẳn đã truyền vào trong triều, vì nâng cao sĩ khí, tam công và bộ binh tất nhiên sẽ thịnh bên trên ban thưởng. Thế nhưng, Hoàng thái hậu thì ngược lại. Từ sâu trong nội tâm của bà ta đã quyết không giữ Thái Sứ Lan, cũng không ngại mặt ngoài làm người tốt. Vì vậy, bà ta liền đồng ý với kiến nghị của bộ Binh và tam công, ban thưởng thật lớn cho Thái Sứ Lan. Sau này, nếu nàng “Chết bất đắc kỳ tử”, cũng chẳng qua là vì “Không có phúc hưởng” mà thôi.

Thái Thế Đào hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm sao Thái Sứ Lan lại chộc đến Thái hậu cơ chứ? Nàng đã thành công thoát khỏi Tây Cục, đáng ra từ rày về sau không nên dây dưa gì đến hoàng gia mới phải!

Không nghĩ ra, không bằng trực tiếp hỏi nàng vậy!

Thái Thế Đào lật qua lật lại hai phong thủ dụ, không biết nên làm thế nào cho đúng.

Bớt phiên nhất là hủy luôn cả hai phong thủ dụ này, nhưng làm thế thì chẳng khác nào phá hủy tiền đồ của Thái Sứ Lan. Thái Thế Đào không nỡ – hắn chỉ hận mình không thể dùng hai tay đem lên con đường trở thành kẻ mạnh của tỷ tỷ, sao có thể cam lòng đập đổ cơ hội của nàng đây?

Hủy phong thủ dụ thứ nhất, giữ lại phong thứ hai, nhưng mà cả hai đều là mật lệnh, khi xé ra sẽ để lại vết tích. Xưa nay thủ dụ của hoàng gia đều dùng loại giấy đặc thù, khoảng cách giữa các hàng đều có hoa văn rồng phượng ẩn hiện.

Mà khoảng cách giữa phong mật lệnh thứ nhất và phong mật lệnh thứ hai khá lớn, ở chính giữa còn có một hoa văn chim phượng, rất rõ ràng, đây chính là một loại thủ đoạn phòng chống, tùy ý xé bỏ, ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi.

Lật qua lật lại hai phong thủ dụ mấy lần, hắn chợt nhớ tới lúc trước Cảnh Thái Lam có đưa hắn một cái kim bài Nhật Thần điện. Thái Thế Đào móc tấm kim bài ra, do dự hỏi:

– Đây rốt cuộc là cái gì? Sao đệ lại có nó!

– Nhặt... Nhặt... – Cảnh Thái Lam cười hì hì, thuận tay cầm lấy tấm kim bài, sờ sờ cầm, nghĩ lại động tác trước kia từng làm. Nó nắm lấy phong mặt lệnh, cũng không biết dùng thủ pháp gì, tiện tay xé ra, mặt lệnh liền bị tách ra. Cảnh Thái Lam hướng đỉnh kim bài xuống dưới, ấn mạnh lên tấm giấy.

– Ấy ấy, để làm gì thế? – Thai Thế Đào hoảng lên, vội vàng giật lại mặt lệnh, – Đừng làm hư mặt lệnh chứ... A? Hà?

Hắn cúi đầu, trừng mắt nhìn mặt lệnh. Mặt lệnh đã bị xé mở, khoảng ở giữa nguyên bản không có gì, lúc này lại từ từ hiện lên hình rồng.

Thai Thế Đào cầm mặt lệnh hướng về phía ánh mặt trời, chăm chú nhìn một lúc, mới phát hiện mặt lệnh này bằng giấy đặc thù, ở giữa hình như có một tầng thuốc màu, sau khi ép ấn lên, thuốc màu chậm rãi lan ra, hình thành hoa văn.

Ban này, Cảnh Thái Lam dùng đỉnh lệnh bài hình rồng kia ép xuống một cái, trên giấy liền xuất hiện long văn, vừa đúng lấp đầy chỗ trống, thoát nhìn vô cùng hoàn hảo.

Thai Thế Đào nhìn lại tấm lệnh bài kia, lúc này không còn thấy đỉnh phong hình rồng đâu nữa, nó lại khôi phục dáng vẻ của một tấm lệnh bài thông thường, cũng không biết khi này Cảnh Thái Lam đã tác động vào cơ quan gì.

Cảnh Thái Lam đặc ý nhìn tấm lệnh bài kia – đây chính là pháp bảo khi trước giúp nó xuất cung thành công!

– Tiểu tử đệ sao lại có cái này? – Thai Thế Đào nhìn nó chằm chằm, – Nhặt? Trộm? Đệ là tiểu thái giám trong cung? Ta nghe nói có người tịnh thân từ nhỏ, nhưng trước giờ chưa thấy ai nhỏ như đệ.

Khuôn mặt nhỏ của Cảnh Thái Lam ngay tức khắc đen lại.

Ngươi mới là thái giám!

Cả nhà ngươi đều là thái giám!

– Vật quý như vậy đệ không thể cầm được. Chưa từng nghe câu thất phu vô tội mang ngọc có tội hay sao? – Thai Thế Đào ra tay như gió, đoạt lấy lệnh bài, nhét vào ngực áo.

Cảnh Thái Lam trở mắt nhìn đồ của mình bị cướp đi. Nó đang muốn cướp về, lại bị Thai Thế Đào vác lên vai:

– Đi thôi!

Cảnh Thái Lam tựa đầu vào cổ Thai Thế Đào, lại ngửa đầu ngửi ngửi mùi thuốc nổ còn vương lại trong không khí.

Nó quyết định rồi!

Không để cho hắn làm đại tướng quân nữa!

Cho hắn làm đại thái giám Tây Cục!

...

Trước khi đi, Thai Thế Đào đá đá thi thể Thường công công mấy cái, không khỏi ảo não – Giải quyết tên này, lấy được mặt lệnh, nhưng mà bên ngoài còn mười bảy tên nữa. Giết hết không nổi, nhưng giữ lại một người cũng là mối họa. Cái chết của Thường công công, hắn biết khai báo thể nào đây? Mặt lệnh này cũng nhất định phải do công công Tây Cục đưa đến Thủ phủ Tây Lăng thì mới có ý nghĩa, hắn cũng không có cách nào làm thay.

Đang lúc suy tư, cổ đột nhiên nhói đau. Hắn liếc mắt nhìn xuống, liền thấy hai chân của Cảnh Thái Lam đang đứng dựa trên vai, giày nhỏ hoa lệ lắc la lắc lư, bảo thạch to lớn trên giày không ngừng cọ vào cổ hắn.

Thai Thế Đào nhìn thấy bảo thạch, hai mắt lập tức sáng lên.

– Tiểu tử, quần áo đệ đều làm từ vải bông, sao giày lại lộng lẫy như thế, cũng là trộm ra từ trong cung hả? – Thai Thế Đào bắt lấy chiếc giày, không chút khách khí tháo ra, – Tiền tài vô nghĩa, mượn dùng xui nha!

Tóc trên đầu Cảnh Thái Lam lập tức dựng ngược – Tên cướp xấu xa!

Nó quyết định rồi!

Nhất định phải cho hắn làm đại thái giám hầu cận Thái hậu!

Tên cướp thân nhiên cầm lấy giày của nó, vội vã tháo mấy viên bảo thạch lớn nhất ra, lại tìm một nơi thích hợp để cất xác Thường công công, sau đó xới đất lên, ném bừa mấy viên bảo thạch xuống, trông qua giống như vừa đào được đồ quý vậy!

Hắn thả Cảnh Thái Lam xuống, suy nghĩ một chút, rồi nhìn thẳng vào Cảnh Thái Lam, nói:

– Chút nữa ta rất có khả năng sẽ bị thương, chưa chắc có thể đưa đệ đi ra ngoài. Trước tiên đệ cứ ở chỗ này chờ ta, ta sẽ nghĩ cách sắp xếp người tới đón.

– Tại sao ca ca lại phải bị thương? – Cảnh Thái Lam tay hấn ra, lông mi dài khẽ động.

– Ta muốn gạt người, nhưng sợ không ai tin.

– Sẽ chết sao?

– Hầy... xem may rủi đi!

Cảnh Thái Lam nhìn chăm chăm Thai Thế Đào đôi mắt, con ngươi đen trắng rõ ràng, ánh mắt sáng rực, sâu trong đáy mắt có màu lam nhạt, tinh thuần, như trời như biển.

Nó thích đôi mắt này, chúng khiến nó nhớ tới ma ma.

Không phải con mắt giống, mà là nhân thân, đều trông rất kiên định.

Thôi được...

Nó quyết định!

Đề hấn làm đại thái giám Tây Cục được rồi, làm đại thái giám bên người Thái hậu hơi bị thâm quá, rất có lỗi với đôi mắt này.

Sau đó, nó bắt đầu cởi quần áo, áo khoác ngoài vừa cởi ra, liền để lộ nhuyễn giáp bên trong.

Kỳ thực, lúc đầu Thai Thế Đào đã nhìn thấy bộ nhuyễn giáp này rồi, chỉ là không mấy chú ý, lúc này, hai mắt liền sáng rực – Giáp tốt!

Cảnh Thái Lam cởi nhuyễn giáp xuống, mím môi đưa cho Thai Thế Đào. Nhuyễn giáp hộ thân của nó trên dưới hại kiện, phần bên trên chẳng qua chỉ lớn hơn cái khăn tay một chút, có thể dùng để bảo vệ vị trí yếu hại, vậy là đủ rồi.

– Cho ta? – Thai Thế Đào vui vẻ hỏi.

A! Thăng nhóc này rất có nghĩa khí, nhất định là không biết bộ nhuyễn giáp này rất quý giá!

– Mượn! Mượn! – Cảnh Thái Lam trợn trắng hai mắt.

Thai Thế Đào “xì” một tiếng.

Ai mà lại dạy ra một đứa nhỏ hẹp hòi như vậy chứ?

...

Oán thầm thì oán thầm vậy, Thai Thế Đào thực ra vẫn rất cảm kích. Lúc cầm lấy bảo bối hộ thân, hấn có hơi do dự. Mặc dù đứa nhỏ này ăn mặc giản dị quê mùa, nhưng da dẻ nhẵn nhụi, mắt sáng như ngọc, đáng vẻ xuất chúng hơn người. Nổi bật lên khỏi đám trẻ nhỏ chính là khí chất cao quý độc nhất. Lại thêm thông tuệ khôn khéo, dũng cảm lớn mật, thật không biết là thế gia tôn quý bậc nào mới có thể dạy dỗ hài tử như vậy.

Có điều, trong nháy mắt, hấn đã trở nên quyết đoán – vì Thái Sử Lan, cái gì cũng vứt hết sang một bên đi! Sau này hấn sẽ liều mạng che chở đứa nhỏ này là được rồi!

Sau khi đem nhuyễn giáp lên trước ngực, Thai Thế Đào tìm giúp Cảnh Thái một nơi ẩn náu kín đáo, dặn đi dặn lại nó phải trốn cẩn thận rồi mới vội vã đi ra.

Hấn vốc lên một nắm bùn đất lẫn máu ở cạnh thi thể của Thường công công, bôi trét lên khắp người, đáng vẻ thoát nhìn vô cùng khổ sở.

Sau đó, hấn cầm lấy một viên bảo thạch, đi ra bên ngoài. Ở miệng cốc, mười bảy người còn đang chờ, vẻ mặt vị phó sứ đứng đầu vô cùng lo lắng.

Hấn và Thường công công là cộng sự ở Lệ Kinh, cho nên hiểu nhau rất rõ. Nhìn đáng vẻ không nhìn nổi cùng ánh mắt lóe sáng của lão Thường khi nhắc tới việc vào cốc. Bảo chuyện này không có uẩn khúc, hấn còn lâu mới tin!

Nhưng dù lòng đầy hoài nghi thì lão Thường vẫn là người lãnh đạo. Nghĩ tới việc trong lúc bản thân bị ép ở ngoài, lão Thường lại ở trong cốc vui vẻ nhét vàng nhét bạc đầy túi, lòng hấn lại ngập tràn lửa giận, tới nỗi đứng ngồi không yên.

Đúng lúc này, một bóng người lão đạo chạy ra từ trong cốc. Nhìn kỹ, chính là Thai Thế Đào máu me đầy người, vẻ mặt hoảng hốt.

– Làm sao vậy? – Phó sứ lập tức tiến lên, đồng thời ra hiệu cho mười sáu kẻ phía sau “đứng yên xem tình hình”.

Thai Thế Đào thấy hấn tiến lên một mình, trong lòng nở hoa – Thật là đúng như ý nguyện mà!

– Đại nhân! – Hấn thở hồng hộc, nét mặt quý bí, – Vừa rồi... Vừa rồi chúng ta...

– Làm sao? – Phó sứ không dần nổi, kéo hấn qua một bên, tới gần cửa cốc.

– Thường công công điên rồi! – Thai Thế Đào lặng lẽ ghé vào lỗ tai hấn nói, –... Lúc trước binh lính Tây Phiên để lại rất nhiều tài bảo... Lúc Thường công công nhặt bảo thạch, bỗng nhiên bị đao độc làm bị thương... Bây giờ đang nổi điên ở trong cốc... Ty chức không biết làm thế nào... Ngài xem...

– Đề ta đi xem! – Phó sứ kích động, không nói hai lời tiến về phía trước.

Thai Thế Đào tiến lên dẫn đường, dẫn hấn đi qua mấy vòng, đến trước vũng bùn, phó sứ liếc mắt nhìn bảo thạch lác đác dưới đất, vội vã vọt lên, cúi người xuống nhặt.

Bởi vì thái giám không thể sinh con nối dõi tông đường, trong cuộc sống ít có niềm vui, cho nên trước giờ đều chỉ quan tâm đến tiền tài, mà thái giám Tây Cục lại là đám thái giám đứng đầu thiên hạ.

Bên này, hấn khẽ cong thắt lưng, phía sau, Thai Thế Đào lập tức lặng cắt đứt sợi mây đã chuẩn bị từ trước

Đầu mây vừa bị đứt, thi thể của Thường công công cột ở đầu dây còn lại bị giấu trong khe núi liền rơi thẳng xuống đỉnh đầu phó sứ.

Phó sứ cảm thoáng thấy bóng đen ập đến, ngẩng đầu liền thấy Thường công công đang lao xuống, trường đao trong tay lóe sáng, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn!

“Đã điên rồi lại còn muốn giết ta!” – Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu phó sứ. Hấn không chút nghĩ ngợi, nhấc tay một cái.

” Phập!” Thanh đao cảm sẵn trong tay từ trước đâm thẳng vào bụng Thường công công.

Thường công công ngã ngửa ra sau, Thai Thế Đào nhanh tay ném đoạn mây sang chỗ khác.

– Giết người rồi! – Sau khi ném đoạn mây vào đồng lá rụng, hấn thất kinh chạy tới, chắn trước thi thể của Thường công công, – Đại nhân, sao ngài lại giết Thường công công?

Phó sứ đang quỳ gối vũng bùn, lúc này mới ngẩng đầu lên, tia máu hấn đầy hai mắt!

Thai Thế Đào bị dọa sợ tới ngẩn ra, bất động tại chỗ.

Phó sứ duỗi tay ra, thanh đao trong tay thuận thế đâm vào ngực Thai Thế Đào!

Thai Thế Đào “A!” lên, tiếng hét tràn ngập kinh ngạc. Sau đó, hấn ngã ngửa ra sau, đè lên thi thể Thường công công.

– Biết quá nhiều bí mật, thì phải chết! – Phó sứ cười lạnh một tiếng, không đoái hoài gì đến hai thi thể trên mặt đất, chỉ chăm chăm đào tiếp cái hố kia. Nhưng ngoài ba bốn viên bảo thạch vương vãi trên nền đất thì hấn không hề tìm được thêm gì khác.

– Không phải giấu đi chỗ khác rồi chứ? – Phó sứ cất bảo thạch đi, nghi ngờ đứng lên, tiện tay rút thanh đao từ ngực Thai Thế Đào ra, chuẩn bị tìm kiếm chỗ khác.

Lúc rút đao, hấn bỗng nhiên “Ồ!” một cái tiếng.

Cảm giác có chút sai sai! – Lúc rút đao ra, cảm giác giống như không cần dùng tí sức nào vậy!

Hấn hơi nghi ngờ, ánh chừng lưỡi đao trong tay, dự định đâm thêm một cái vào bụng Thai Thế Đào.

Không biết tiếng lao xao từ nơi nào vang lên, nghe như là cách đó không xa có người đang tới gần.

Phó sứ cả kinh – Thi thể Thường công công đang ở trước mắt, nếu như để kẻ khác biết được hấn đã thủ lĩnh, hậu quả sẽ rất khó lường!

Nghĩ đến hình phạt đáng sợ dành cho phản đồ của Tây Cục nghiêm, hấn không nhịn được mà rùng mình một cái, không chần chừ gì nữa, giậm chân một cái liền đi.

Trước lúc rời đi, hấn phát hiện có một chiếc túi giấu lộ ra từ trong tay áo của Thường công công. Chợt nhớ tới nhiệm vụ chuyến này, hấn thầm kêu một tiếng “Nguy hiểm thật!” rồi vội vàng nhặt cái túi lên, chạy ra khỏi cốc.

Sau khi ra khỏi cốc, hấn bảo với đám người kia rằng, Thường công công có nhiệm vụ bí mật cần làm nên phải rời đi trước, cho nên từ giờ hấn sẽ là người phụ trách chỉ huy lần hành động này. Đám công công Tây Cục cũng không cảm thấy có gì kỳ quái- người Tây Cục trước giờ luôn xuất quỷ nhập thần, chuyện như vậy rất bình thường.

Phó sứ vội vã thuộc hạ rời đi, chạy thẳng đến Thủ phủ Tây Lăng. Hấn không mấy lo lắng chuyện thi thể của Thường công công bị phát hiện. Nếu như chuyện đó thật sự xảy ra, chỉ cần lấy lý do là Thường công công một mình độc hành, không có khai báo, vô cơ bỏ mình là được.

Tây Cục đối với thuộc hạ còn sống quản không rất chặt, nhưng đối với kẻ đã chết lại chẳng mấy may quan tâm. Người chết cũng đã chết, còn gì phải dây dưa nữa!

Sau khi Phó sứ rời đi một hồi, Thái Thế Đào mới chậm rãi đứng lên.

– Mẹ ơi... – Hắn che ngực, giữa kẽ tay lộ ra một vết đỏ thẫm.

Dù sao thì nhuyển giáp của Cảnh Thái Lam cũng quá nhỏ, Thái Thế Đào lại không thể xác định chính xác vị trí đối phương sẽ ra tay, cho nên vẫn bị thương nhẹ.

– May mà có nhuyển giáp của tiểu tử này... – Thái Thế Đào lâu bầu, đi tới khe núi mà Cảnh Thái Lam trốn, ngó vào bên trong, lại không thấy bóng ai.

– Người đâu? – Thái Thế Đào cả kinh, suýt nữa thì nhảy dựng lên. Đúng lúc đó, hắn nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, xoay người thì thấy Cảnh Thái Lam đang lững thững đi tới, trong tay còn cầm một nhánh cây.

Lúc này, Thái Thế Đào mới nhớ tới âm thanh dọa phó sứ chạy mất. Nếu như không phải nhờ tiếng động kia, chỉ sợ bây giờ hắn đã biến thành Tử Thế Đào rồi!

– Haizz... mắc nợ đệ những hai lần. – Hắn bấu môi, cõng Cảnh Thái Lam lên, khổ nổi vừa dùng lực, máu từ vết thương lại chảy ra. Hắn vội vàng ngồi xuống, Cảnh Thái Lam do dự nhìn vết thương của hắn. Thái Thế Đào nhìn nó, nhếch miệng cười:

– Nhìn cái gì, mau lên đây!

Khi ghé lên tấm lưng không mấy rộng nhưng rất ấm áp của Thái Thế Đào, Cảnh Thái Lam chợt nhớ tới tấm nệm tơ tằm hoa lệ nhưng lạnh như băng trong Nhật Thần điện.

Phú quý ba nghìn, không bằng lòng ngực nửa phở.

Nó nhếch miệng.

Nó quyết định!

Đề người này làm đại tướng quân đi!!

...

Sắc trời dần dần sáng.

Ánh lửa dần tàn, từng mảng tường bị hun đen thui đổ xuống, thi thể đám binh lính Tây Phiên chất đống khắp nơi, không ít binh sĩ Nam Tề đeo đao tuần tra trên phố – không chết đâm một đao, chết cắt lấy bên tai. Bên thất lưng mỗi người đều treo một chuỗi xiên tai thật dài, người người vì vậy vui vẻ ra mặt — đây chính là chiến công, lấy về chính là phần thưởng, là thắng chức!

Thời điểm sau nửa đêm, Da Luật Tinh Nam đã bị hộ vệ ép chạy trốn, đại thế đã mất, chiến cuộc khó vãn, ở lại thì chẳng qua chỉ nhiều thêm một cái xác mà thôi. Lại nói, lỗ tai của hắn, hẳn là có rất nhiều người muốn cắt.

Kỳ thực, tổng binh lực của Tây Phiên là hai vạn, lẽ ra không bại dưới tay một vạn binh Thiên Kỳ nhanh đến thế. Đáng tiếc, binh sĩ Tây Phiên vốn thiện dã chiến, nhưng lần này lại ở vây thành, hơn nữa kết cấu Bắc Nghiêm đặc thù, phân ra làm nội – ngoại thành. Quân Tây Phiên chiếm giữ ngoại thành hạ trại, tuy là có lợi cho vây thành, nhưng khi bị đánh lên ban đêm, chúng bởi chưa quen thuộc địa hình, lại không am hiểu chiến đấu trên đường phố, cho nên mới rơi vào tình cảnh “bắt rùa trong hũ” như hiện tại.

Mỗi ngõ hẻm đều có người xông ra, mỗi góc ngách đều là bẫy rập. Kết cấu phòng ốc của Nam Tề phức tạp, có đôi khi chạy mất mấy vòng, cuối cùng lại phát hiện bản thân đã trở về tại chỗ. Những kẻ sống ở phương Bắc vốn quen ở nhà to nhưng đơn giản thế này, làm sao có thể tìm được lối ra!

Hơn nữa, người chỉ huy còn là Dung Sở. Từ thời niên thiếu đã lãnh binh bảo vệ biên giới, tài dùng binh trấn động Nam Tề, lại thêm trước đây chủ yếu chống lại Tây Phiên Ngũ Việt, cho nên vô cùng quen thuộc cách đánh của chúng. Mà điểm mấu chốt chính là, ban đầu Da Luật Tinh Nam muốn lấy mạng Thái Sử Lan.

Đột ngột mất đi chỉ huy, lại gặp phải kẻ định cao mình, Tây Phiên làm sao có thể không bại?

Da Luật Tinh Nam vội vã trốn chạy về Bắc. Trước lúc rời đi, hắn từng dừng ngựa nhìn lại thành trì này.

Hắn từng cho rằng đây chẳng qua chỉ là nơi trú chân, chờ khi đại quân tiếp ứng đến, hắn sẽ lập tức xuôi nam, thành này rất nhanh sẽ bị bỏ lại.

Hắn tới trước cửa lớn xâm chiếm Nam Tề, dừng chân chờ đợi rông rã bấy ngày.

Bấy ngày, nhưng chính là trọn đời.

Trộn đôi giục ngựa khắp đất Nam Tề, thanh danh trọng trấn, dã vọng nắm lấy quân quyền Tây Phiên.

Tất cả, đều bị diệt dưới ánh mắt lạnh lùng mà tĩnh lặng của nữ nhân kia.

Diệt dưới gót sắt của Dung Sở.

Thứ khiến người ta thống khổ nhất trên đời... không phải mất đi.

Mà là sau khi có được lại bị cướp mất...

Là thứ đang trong tầm tay, lại đột nhiên vượt mắt, tựa cát chảy kẽ tay.

Dưới tia nắng ban mai, Da Luật Tĩnh Nam nghiêng người nhìn về nơi xa, thật lâu vẫn không muốn rời đi. Cuối cùng, hàng nghìn, hàng vạn phần hận lẫn bất đắc dĩ đều hóa thành một tiếng roi.

“Vút!”

— Dã vọng trộn đời, đến cùng lại bị bóp nát trong tay nữ tử! Thái Sử Lan! Dung Sở! Mỗi nhục hôm nay, chỉ cần Da Luật Tĩnh Nam ta còn sống thì nhất định phải báo!

...

Tia nắng len qua khe hở, chiếu sáng gian phòng.

Dung Sở ngồi xếp bằng trên đất, cảm bào nhuộm đầy máu bụi trải trên nền đất. Hắn lại giống như chưa phát hiện ra, chỉ chăm chú nhìn ngực Thái Sử Lan.

— Đã là lúc nào rồi? — Giọng nói hắn giống như oán trách, nhưng kì thực là thương tiếc, — Nàng vẫn còn bận tâm đến tên hề đấy? Không phải chỉ là một Kỷ Liên Thành thôi sao? Hắn đáng để nàng nhớ mãi không quên như thế sao? Chờ sau khi vết thương lành hẳn, ta liền đưa nàng đi tìm hắn tính sổ!

Thái Sử Lan khép hờ mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Còn nói nàng kiêu ngạo, vị này mới là lớn lối không biên kìa!

Kỷ Liên Thành là ai chứ? Tên hề? Thiên hạ có tên hề nào ngạo mạn như hắn sao?

Thiếu soái Thiên Kỷ, ngày sau chính là một trong tam soái đứng đầu thiên hạ, nắm giữ trong tay hai trăm ngàn quân, mặc dù chức vụ và quân hàm ở dưới Dung Sở, nhưng thực lực chắc chắn hơn hẳn một Quốc công hữu danh vô thực. Hôm nay Dung Sở không chút cố kỵ dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy giết chết sát thủ do Kỷ Liên Thành phái tới, hẳn lại là kẻ có thù tất báo, tương lai nhất định sẽ trở thành mối họa lớn.

Vị Quốc công đại nhân này chọc vào ổ kiến lớn như thế, giờ còn ở đây mỉm cười tỏ vẻ không bận tâm. Coi nàng là đũa ngọc sao?

— Ha! Cười rồi! — Dung Sở cảm thán, — Đợi nàng cười được một lần với ta thật lâu quá! Đừng nhúc nhích!

Hắn đưa tay ra, khẽ kéo môi Thái Sử Lan, nghiêng đầu nhìn một chút, nói:

— Góc độ này là đẹp nhất. Đẹp nhất, nhớ chưa? Lần sau cứ cười như vậy.

Thái Sử Lan lúc này rốt cục hiểu được tư vị của cái gọi là “Vừa bực mình vừa buồn cười”

Khóe môi bị kéo ra khiến cho nụ cười của nàng thoạt nhìn có hơi khô hời. Dung Sở nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt lóe sáng, cảm thấy nụ cười lúc này của nàng quả thực là tuyệt sắc hắn chưa từng thấy qua trên cuộc đời này.

Một đóa hồng băng có gai nở trong lòng ngực của hắn, rốt cục bởi vì một luồng gió nóng rực mà đóng đũa.

Thái Sử Lan đương nhiên không biết nụ cười “dị dạng” của mình ở trong mắt Dung Sở lại thành ra khuynh quốc khuynh thành. Nàng bị hắn nhìn như vậy, cảm thấy không được tự nhiên. Thái Sử Lan mở mắt, nhìn lên cảm Dung Sở, phát hiện có một vết máu chẳng biết ở đó từ khi nào. Vết máu đỏ nhạt nằm trên da thịt trắng sáng như ngọc của hắn, trông vô cùng chói mắt.

Trước khi ý thức kịp trở về, ngón tay của nàng đã không tự chủ được đưa ra, nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên mặt hắn.

Ngay khi phát giác hành động của mình, ngón tay nàng liền cứng đờ.

Đáy mắt Dung Sở bỗng sáng rực lên, tựa như sao trời.

Hắn nắm chặt lấy bàn tay đang định rút về của nàng, trong lòng bỗng nhiên xao động mãnh liệt.

Tư vị vừa xa lạ vừa quen thuộc, tựa như chỉ từng có khi còn niên thiếu, khi hắn phóng ngựa trên chiến trường, cảm hồng anh thương xông vào doanh

địch, nhìn thấy đôi phương treo cao cờ hàng, phủ phục đầy đất. Hấn đứng giữa mọi người, lòng đầy hăng hái.

Lúc này, tư vị ấy lại có thêm mấy phần mềm mại, ôn nhu, ngọt ngào... cùng thương tiếc nhàn nhạt.

Dạng như cảm xúc tuôn ra khắp người, dâng trào trong huyết mạch toàn thân, khiến cả người nóng rực.

Hấn chậm rãi cúi đầu, phủ môi lên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Kết Cục

Editor: Imelda Phạm

Thái Sử Lan hơi chấn động một chút, dường như khẽ nhúc nhích một chút, nhưng mà không biết là suy yếu, hay không muốn cưỡng lại, nàng cũng dần khép hai mắt.

Dung Sở nguyên bản đã nghĩ rằng nàng sẽ gãy dựa kịch liệt, cho nên dùng tay nâng lấy gáy nàng, nếu lỡ nàng có không muốn thì sẽ buông ra, bởi hấn không muốn động tới vết thương của nàng. Vậy mà bây giờ nàng lại nhắm mắt, trong lòng hấn không khỏi nở hoa.

Mà lúc này, dù cho Thái Sử Lan không muốn, hấn cũng không còn ý bỏ qua nữa.

Bởi vì nàng... thơm ngát như vậy, tron bóng như vậy, xinh đẹp... như vậy.

Mắt nhìn thoáng qua, vĩnh viễn không sánh bằng môi chạm tới, da thịt tiếp xúc với da thịt, mới biết thật sự hiểu được thế nào là nhộn nhạo. Làn da nàng mịn màng tới nỗi không nhìn da lỗ chân lông, như một miếng ngọc tron nhẵn, nhưng mà ngọc nào có được mùi hương khiến người ta nguyện chìm đắm cả đời như vậy. Hương thơm của nàng rất đặc biệt, lúc đầu chỉ là thoáng qua, nhưng sau đó lại tuôn trào mãnh liệt, vọt vào khứu giác, giống như khiến cho khắp nơi đều thơm ngát.

Da thịt nàng quả nhiên là hơi lạnh. Tóc mái được nàng ghim lên, để lộ cái trán tron bóng, bị gió đêm thổi qua, hóa thành một không ngọc lạnh, hay như làm người ta nghĩ đến vàng trắng tròn vào giữa mùa đông, trong trời lạnh lùng, lại có thể rọi sáng con đường mù mịt phía trước.

Hấn khẽ má lên trán nàng, không biết là muốn truyền nhiệt nàng, hay là muốn hạ nhiệt nơi đáy lòng cho chính bản thân mình.

Động tác này của hấn có chút trẻ con, quả thực rất hiếm thấy ở người như hấn. Nàng nhắm hai mắt, khóe môi hơi nhếch lên, đột nhiên cảm giác trong lòng rất ấm áp.

Hấn cũng phát hiện nụ cười ấy, quả nhiên nàng không hề ngắt đi. Hấn hiểu, giờ khắc này, nàng có thể lặng lẽ mỉm cười, như vậy trần quý gấp vạn lần cảm dỗ và mời gọi. Bởi thế, hấn vui sướng, hơn cả những niềm vui từ trước tới giờ cộng lại.

Môi của hấn chậm rãi rời xuống phía dưới, từ cái trán, tới gò má, tới... môi.

Phía sau bỗng vang lên tiếng động. Thái Sử Lan nhảy bèn mở mắt, lông mi quét lên mặt Dung Sở, động tác của hấn liền dừng lại.

Ngay sau đó, Dung Sở có chút cảm tức mà nở nụ cười, nhẹ nhàng cắn lên khóe môi nàng xem như trừng phạt, sau đó mới mỉm cười thả nàng ra.

Bên cạnh hấn, Lý Phù Chu rốt cuộc đã tỉnh.

Hấn tỉnh lại, tuy là không phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhưng Thái Sử Lan và Dung Sở đều đã nhảy bèn nhận ra. Dung Sở đương nhiên không ngại, thậm chí còn rất vui lòng tiếp tục cùng Thái Sử Lan ở trước mặt Lý Phù Chu, nhưng hấn biết, làm vậy sẽ khiến nàng không vui.

Quả nhiên, cúi đầu vừa nhìn, Thái Sử Lan đã nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Dung Sở bèn phát tay điểm luân huyết ngù của nàng.

Sau đó, hấn xoay người lại, khẽ nhíu mày nhìn Lý Phù Chu, nói:

– Huyễn không sao chứ?

– Không sao cả. – Ánh mắt Lý Phù Chu dừng lại trên người Thái Sử Lan, nói, – Nàng bị thương rất nặng.

Dung Sở ôm chặt Thái Sử Lan thêm một chút, mỉm cười nhìn hấn:

– Đa tạ huynh đã chăm sóc nàng. Phù Chu, thương thể của huynh ta sẽ sai người...

– A Sở.

Dung Sở im lặng, ánh mắt có chút biến đổi. Cách xưng hô thời niên thiếu một lần nữa thoát ra từ miệng Lý Phù Chu khiến hắn ngần ngại trong chốc lát.

Hắn đã không nghe thấy cách xưng hô này từ khi nào?

À, là từ sau cái chết của Văn Thường.

– A sở. – Lý Phù Chu ngồi xuống bên cạnh hắn, phất tay ra hiệu cho những người khác lui xuống, sau đó mới lên tiếng. – Ta biết, lần này huynh rút cuộc đã động tâm.

Dung Sở nhướn mày, cười nhạt, lát sau mới trả lời:

– Phù Chu, ta không hy vọng huynh nói tiếp với ta rằng, huynh cũng động tâm.

– Thế thì sao chứ? – Lý Phù Chu rũ mắt xuống, dáng vẻ lúc cúi đầu của hắn rất đối diệu dàng, giống như nhìn thấy một đóa hoa rơi vào lòng bàn tay, – Huynh không cho phép sao?

– Phù Chu, – Dung Sở cười rộ lên, đôi mắt cong cong, – Thời niên thiếu huynh luôn nói ta bá đạo, nhưng bây giờ, chúng ta đều đã trưởng thành rồi.

– Vậy là ngươi cho phép sao?

Dung Sở không cười được nữa, nghiêng đầu nhìn Thái Sử Lan:

– Thật không hiểu huynh nghĩ gì mà có thể nói như vậy. Huynh cho rằng Thái Sử Lan là loại nữ tử có thể tùy ý đưa tặng, làm nô làm thiếp sao?

– Ta còn tưởng rằng huynh cho là như vậy. – Lý Phù Chu cười, khẽ ho khan.

Dung Sở vô thức đưa tay vuốt khẽ hàng mày của Thái Sử Lan. Lông mày của nàng không quá đen, cũng không cuốn lên trên, mà đoạn đầu thẳng, đến gần cuối lại xéch lên, điều này khiến cho trán nàng càng thêm rộng, ào ào anh phong.

Chỉ từ đôi mày, liền có thể nhìn ra tâm tính mạnh mẽ của nữ tử này, chẳng vương thế tục. Hắn làm sao dám tùy ý xếp nàng ngang bằng với nữ tử thông thường.

– Nếu nàng thật sự trở thành thiếp của ta. – Hắn không nhịn được mỉm cười, – Đời này ta nguyện không nạp thê.

Lý Phù Chu giống bị những lời này làm rung động, trầm mặc một lúc rồi quay đầu, nhìn hắn chăm chú.

– Thế? – Hắn nói, – A Sở, huynh thật sự cho rằng huynh có thể nạp thê sao?

Ngón tay đặt trên lông mày Thái Sử Lan của Dung Sở thoáng dừng lại. Hắn liếc mắt nhìn Lý Phù Chu.

– Nói vậy, huynh cũng thật sự cảm thấy, huynh thật sự đã quên được quá khứ, động tâm với nàng sao?

Lý Phù Chu không đáp lại.

Hai nam tử, mỗi bên có điều cố kỵ, mỗi bên đều có tâm sự, ngoài mặt thì mỉm cười, nhưng trong lòng lại chất chứa phiền muộn.

– Nàng vốn rất để ý huynh, ta biết. – Dung Sở nhàn nhạt nói, – Phù Chu, huynh thật sự rất may mắn.

– Thế ư? – Lý Phù Chu cười khỏ, – Thật châm chọc!

Nụ cười của Dung Sở mang vẻ giả hoạt:

– Bằng trí thông minh của huynh, hẳn là hiểu được lời này của ta không hề sai. – Hắn khẽ gài tóc mai ra sau gáy nàng, ngón tay lúc thu về thoáng lướt qua cằm mình, nghĩ đến khi trước Thái Sử Lan trong vô thức đã giúp hắn lau sạch vết máu, nụ cười trên môi càng thêm sâu.

– Ta buồn vì buổi đầu mới gặp, nàng không mấy để ý đến ta. – Hắn cười nói, – Nhưng mà ta tin tưởng, ở tương lai không xa, nàng sẽ nhìn ta kỹ thêm một chút, nhiều thêm một chút.

– Không đúng! – Lý Phù Chu nhẹ nhàng nói, – Huynh sai rồi. Nàng kỳ thực... ngay từ đầu đã đối đãi với huynh rất khác.

Dung Sở giống như giật mình, sau đó liền nở nụ cười.

– Ta nguyện ý thừa nhận những lời này của huynh, nguyện ý tin rằng người ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. – Hắn cười xấu xa, – Nếu không... Ta

sẽ luôn cảm thấy có chút tiếc nuối, biết đâu tương lai lại có ngày nào đó không nhận được mà muốn chạy đến giết huynh.

– Ta lại cảm thấy, có thể một ngày nào đó, ta sẽ muốn giết huynh. – Lý Phù Chu bình tĩnh nói, – Tôi thiếu là hiện tại, xem ra ta có lý do làm việc đó hơn huynh.

– Ban đầu, người ta thường hay bị ai đó khác lạ, trái ngược với mình hấp dẫn. Nhưng có thể thật sự đến với nhau hay không, còn phải xem duyên phận.
– Dung Sở bế Thái Sử Lan đứng lên, – Phù Chu, huynh đã liều mạng cứu nàng, ở bên bảo vệ nàng rất lâu, ta nên cảm ơn huynh. Nhưng ta biết, làm vậy không khác nào khinh miệt huynh, huynh cũng không cần. Ta còn biết huynh rất muốn ôm lấy nàng, có điều, xin lỗi... – Hắn lại cười, vẻ mặt rất đáng ghét, – Chuyện liên quan đến nàng, ta không cho phép.

– Hà tất phải tranh giành cái thân mật trong phút chốc này! – Lý Phù Chu thản nhiên nói, – Thực hiện ước hẹn, bên nhau, đó mới là điều nên làm.

Dung Sở cười không đáp, ôm Thái Sử Lan xoay người rồi đi.

– Huynh tính xử trí Tông Chính Huệ thế nào? – Lý Phù Chu bỗng nhiên hỏi.

Bóng lưng Dung Sở thoáng khựng lại. Hắn không quay đầu, cười nhạt một tiếng.

– Huynh tính xử trí Phong Văn Thường ra sao?

Giọng nói của Lý Phù Chu lạnh xuống:

– Ta từng nói với huynh, vĩnh viễn không được nhắc tới nàng.

– Vì sao? – Dung Sở quay đầu lại, con ngươi trong veo dưới ánh mặt trời, đẹp tựa lưu ly, – Bởi vì ta không có tư cách? Bởi vì huynh chưa từng quên đi?

– Đó là chuyện của ta.

– Phải! – Dung Sở cười một cái, cất bước, vừa đi vừa nói, – Phù Chu, trước khi chết vẫn ta, ta cảm thấy huynh tốt nhất nên tự hỏi chính mình. Tốt xấu gì Tông Chính Huệ vẫn là người sống. Chỉ cần còn sống, chung quy có biện pháp giải quyết. Nhưng một cái bóng, huynh hãy nói cho ta biết, dùng cách nào mới có thể xóa đi?

Hắn đẩy cánh cửa ra, cẩn thận không để bà vai của Thái Sử Lan đụng phải khung cửa. Lúc bước ra cửa, hắn nói:

– Phù Chu, cái bóng tồn tại trong lòng, chỉ có chính mình mới có thể xóa tan, đừng tùy tiện coi ai đó là ánh dương, đừng họ rọi soi nơi sâu thẳm nhất lòng mình. Làm vậy, chỉ vừa khiến nàng mất dần ánh sáng, lại càng khiến cái bóng kia ẩn nấp sâu hơn. Như thế là không công bằng!

Hắn không nói thêm nữa, bước nhanh ra ngoài.

Lý Phù Chu không động đậy, đứng thật lâu trong sảnh. Gió mai lùa vào, đánh lên ngực hắn, hắn chợt thấy lồng ngực giống bị thứ gì bắn trúng, nhin không được cúi người xuống, ho khan một hồi, âm thanh trống vắng mà thê lương.

...

Một đêm này, cả ngoại thành lẫn nội thành đều không yên giấc.

Giữa đêm, người trong thành bỗng dung nghe tiếng hò giết truyền tới từ bên ngoài. Lúc đầu, họ còn cho rằng quân Tây Phiên tiến hành tập kích, bây giờ lại không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngờ ngạc không hiểu điều gì vừa diễn ra. Đám người Hoa Tầm Hoan vội vã chạy lên tường thành, nhìn xuống dưới, chỉ thấy khắp nơi lóe lên ánh lửa, dòng người từ bốn phương tám hướng tiến vào trong thành, nhanh chóng bao vây quân Tây Phiên. Đám lính Tây Phiên vừa la hét vừa giãy giụa, tiếng kêu thảm không ngừng phát ra, hòa lẫn với âm thanh đao kiếm va vào nhau. Người thì ngã xuống, người thì cuống cuống bỏ chạy. Ánh lửa chớp chồn như bức tranh về ngày tận thế.

Người trên thành cũng nghe thấy tràng tiếng hét dài đằng đẵng ấy truyền đến từ ngoài cửa thành. Ai nấy đều vội vã chạy đến chỗ cao, phóng mắt nhìn ra. Xa xa, có một đội binh sĩ đặc biệt điều luyện đang một đường tiến quân thần tốc, đao lướt như gió, máu tươi ba trượng. Phía sau đội quân tiên phong thấp thoáng bóng người, nhìn qua giống như một dải mây, hay tựa như dải sáng bỗng dung lóe ra từ sâu trong tâm trời, đâm rách vạn trượng mây mù, chiếu thẳng xuống trung tâm ngoại thành.

Đám người Bắc Nghiêm có thể đại khái đoán được nơi kia chính là chỗ chủ soái Tây Phiên đang ở. Bỗng dung thấy một đạo quân hùng hậu như vậy đâm thẳng vào lều lớn của chủ soái Tây Phiên, họ vốn vừa mừng vừa sợ, nghi nghi hoặc hoặc Bắc Nghiêm. Lúc này, ai nấy đều đồng loạt hoan hô, tiếng vang như sấm rền.

– Viện binh!

– Viện binh!

– Bọn họ rút cuộc đã tới!

Vô số người ném trường thương, quăng tung mũ giáp, vô số người đập mạnh lên tường, lệ nóng doanh tròng.

Bây giờ chống chịu dài đằng đẳng, ngay khi mọi người đều đang tuyệt vọng vì mất đi Thái Sứ Lan, viện binh rốt cuộc cũng tới.

Hồ băng lạnh giá cuối cùng cũng gặp nắng ấm, đất đai cằn khô cuối cùng gặp được mưa rào!

– Viện binh rốt cuộc đã tới... – Tô Á há miệng, đáy mắt ngấn lệ, – Thái Sứ... Muội thế nào rồi?

Thắm Mai Hoa không nói gì, Sứ Tiểu Thúy ngẩng đầu nhìn nàng, muốn nói gì đó nhưng mãi không thành lời. Hoa Tầm Hoan giật mình, lập tức quay đầu đi, Dương Thành cả giận nói:

– Ngươi còn nhắc tới á diên đó? Tô Á, ngươi còn dám nhắc tới á lần nữa, ta sẽ ném ngươi xuống thành!

Tô Á im lặng. Đường khi Dương Thành cho là nàng không còn gì để nói nữa, nàng mới kiên định nhả ra từng chữ:

– Ta tin tưởng muội ấy!

– Ngươi nhìn vết thương của Tiểu Thúy đi! – Dương Thành rít lên, – Nhìn đi!

– Muội ấy tuyệt đối không diên. – Tô Á quay đầu, nhìn xuống dưới thành, – Ngươi sẽ phải hối hận.

– Nếu như á không chết, ta đây mới hối hận! – Dương Thành điềm nhiên nói, – Chúng ta bỏ lại chuyện của mình, chạy tới tuyệt địa Bắc Nghiêm này, vì á vào sinh ra tử, á lại đối xử với chúng ta thế nào?

– Việc muội ấy làm, ngươi không thể hiểu được. Thế nhưng, nếu có một ngày, ai đó chứng minh được muội ấy không làm sai, ngươi sẽ làm thế nào?

Tô Á hiếm có khi nào nói nhiều như vậy, giọng nói đứt quãng, sắc mặt hơi hồng, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

– Á không sai? Chẳng lẽ là ta sai? – Dương Thành cười nhạt, nói tiếp – Người đều chết cả, nói không chừng chỉ chút nữa thôi là ngươi và ta có thể thấy á bị treo ở cửa đại doanh Tây Phiên đấy!

– Nếu như muội ấy không làm sai, ngươi sẽ làm thế nào? – Tô Á làm như không nghe thấy lời của hắn, tiếp tục hỏi.

– Nếu như ta sai! – Dương Thành bị kích quá nhiều, cả giận nói, – Thế gia Dương thị Chiêu Sơn ta, cả đời làm gia nô cho Thái Sứ Lan, mặc nàng đánh đập, đến chết không từ!

– Dương Thành... – Sứ Tiểu Thúy bỗng nhiên kéo ống tay áo Dương Thành, vẻ mặt lo lắng, – Chớ ồn ào, mọi người đừng làm tổn thương hòa khí...

Tất cả mọi người đều bị lời nói của hắn làm chấn động.

Dương Thành vốn là đệ tử phẩm lưu, xuất thân thế gia Dương thị Chiêu Sơn ở hành tỉnh Tăng Nam. Gia tộc này đã mấy đời đảm nhiệm chức tướng quân thủ vệ Tăng Nam, vô cùng thân thiết với các gia tộc quan thổ ty, hầu như đời đời đều cưới nữ nhi các dòng họ này, cho nên rất có địa vị ở Tăng Nam, có thể nói là đại gia tộc đứng nhất nhì nơi này. Dương Thành là người thừa kế của gia tộc, tương lai chắc chắn sẽ kế thừa chức gia chủ, hắn luôn luôn chung đụng với đám Trịnh Tứ thiếu, mãi sau này mới rời khỏi hàng ngũ đệ tử phẩm lưu, gia nhập vào trận doanh của Thái Sứ Lan.

Gia tộc của hắn tuy ở Tăng Nam hoang vu, nhưng mọi người cũng biết phía sau gia tộc của hắn có hơn mười vị quan thổ ty lớn chống đỡ, tuyệt đối là loại quái vật không tầm thường, không thể chọc vào. Gia tộc có ảnh hưởng lớn như vậy, một câu nói tùy tiện của gia chủ đều có thể gây nên những biến động cục diện chính trị của địa phương. Vậy mà hiện tại, Dương Thành lại nói ra những lời như vậy trong cơn xúc động.

Trong đám người, chỉ có ánh mắt Tô Á không thay đổi. Nàng nhìn Dương Thành, khàn giọng nói:

– Được! Ngươi hãy nhớ kỹ những lời này.

– Hừ! – Dương Thành khinh thường nghiêng đầu, – Ta còn chưa nói hết. Hôm nay ngươi đã buộc ta lấy gia tộc ra cược, chính là đã xúc phạm tôn nghiêm của Dương thị Chiêu Sơn ta, cho nên, một khi ngươi sai, hoặc là Thái Sứ Lan chết, Tô Á ngươi sẽ phải đập đầu xin lỗi ta, đồng thời, ngươi lẫn con cháu ngươi đều phải làm gia nô cho Dương thị ta!

– Dương Thành. – Hoa Tầm Hoan ngăn ra, – Ngươi quá đáng rồi đó! Không thể làm vậy với Tô Á được!

Trần Mộ này giờ vẫn căng thẳng đứng một bên nhìn mọi người cãi vã, nghe thế liền vội vàng kéo tay Tô Á.

Tô Á chậm rãi ngẩng đầu, không chút nhún nhường nhìn thẳng vào mắt Dương Thành.

Hai mắt đối nhau, một bên kiên định, một bên sáng quắc.

– Được – Nàng nói.

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, Dương Thành cắn chặt răng, sau đó cười nhạt:

– Ngươi đã nguyện ý dùng đời con cháu đánh cược, cũng xứng đáng ta lấy Dương gia đáp trả, như vậy, bây giờ ngươi có thể chuẩn bị khế thư!

Tô Á lạnh lùng quay đầu, trực tiếp đưa giấy bút cho Hoa Tầm Hoan:

– Giáo quan, xin hãy giúp Dương Thành viết khế thư!

– Các ngươi làm loạn cái gì! – Hoa Tầm Hoan đập lên tường thành, bụi văng khắp nơi, – Thân phận của Thái Sử như vậy, bị bắt làm tù binh rồi nào có đường sống. Tô Á, ngươi đừng ngốc như vậy! Nghe ta, mọi người đều là bạn học, hành động theo cảm tính cũng không nên làm loạn thành như vậy, đều quên đi..

– Đúng thế! Đều là bạn học, đã lúc này rồi, đừng làm lớn chuyện! – Hùng Tiểu Giai Tiểu Đại Cường cũng chạy tới khuyên bảo.

– Không được... – Tô Á lắc đầu.

– Nằm mơ! – Dương Thành trợn mắt nhìn.

– Đừng làm ồn nữa, bên kia có động tĩnh! – Thảm Mai Hoa bỗng nhiên nhướn người, kêu to.

Mọi người nhào tới bên tường thành. Lúc này, sắc trời bắt đầu sáng lên, có thể mơ hồ thấy được quân Tây Phiên đang tan tác bốn phía, đằng sau là một đám binh sĩ chạy theo truy sát. Mà y phục họ mặc chính là binh phục của Nam Tề. Sau khi phát hiện ra điểm này, ai nấy đều mừng như điên, hét lớn:

– Là quân Thiên Kỳ! Là quân Thiên Kỳ! Quân Thiên Kỳ tới cứu chúng ta rồi!

– Sao lại là quân Thiên Kỳ... – Thảm Mai Hoa lắp bắp nói, – Không phải nạn họ ở xa hơn sao?

– Ánh lửa! – Có người kêu to.

Mọi người tức khắc nhìn sang. Ngoài thành, hình như là đại doanh của chủ soái Tây Phiên đang bốc cháy ngùn ngụt, thể lửa cực lớn, vừa nhìn đã biết là bị phóng hỏa bởi nhiều ngọn lửa. Gần như trong nháy mắt, màn trời đã bị nó nung đỏ.

– Trời ạ... Dương Thành trợn to hai mắt, – Đó hẳn là doanh chủ soái của Tây Phiên... Lửa lớn như vậy, Da Luật Tinh Nam chết rồi sao...

Ngay sau đó, hẳn chắc lưỡi tiếu cười:

– Nếu như Thái Sử Lan cũng ở đó, chẳng phải cũng sẽ bị đốt thành tro hay sao.

Sắc mặt mọi người đều tối sầm lại, trong lòng cảm xúc đan xen.

Tuy là phút cuối Thái Sử Lan đã phát điên, gián tiếp lệnh cho Bắc Nghiêm tiến vào đường chết, thậm chí ra tay độc ác với bằng hữu, nhưng vô luận thế nào, nếu như không có nàng dẫn dắt, tất cả mọi người đều đã rơi vào tay Tây Phiên từ lâu. Bách tính Bắc Nghiêm, và cả tất cả mọi người, đều sẽ không sống tới ngày hôm nay.

Lúc này, cái kết tốt đẹp cuối cùng cũng tới, viện binh ồ ạt tiến vào, ngược dòng nhớ tới ưu khuyết điểm của Thái Sử Lan, ai cũng cảm thấy ngùi vị tạ trần, không biết nên vui hay nên buồn.

Chỉ riêng Tô Á yên lặng nhìn ra hướng kia, sau đó đột nhiên “A” lên một tiếng.

Mọi người lại ngoái đầu nhìn xuống. Chỉ thấy hơn mười bóng người đi ra từ chỗ kia, mỗi người cưỡi một con ngựa, hướng thẳng vào nội thành Bắc Nghiêm. Trong lòng người dân đầu tựa như đang ôm thứ gì đó, chỉ là khoảng cách khá xa, lại có nhà cửa ngăn trở tầm nhìn, cho nên không ai thấy rõ.

Mọi người nín hơi trông coi, ánh mắt sáng rực, quân dân Bắc Nghiêm sớm đã không khống chế được, đa số đều chạy đến cửa thành, điên loạn gào thét. Nếu không phải Hoa Tầm Hoan ở trước ngăn cản, bọn họ chắc chắn đã mở rộng cửa thành luôn rồi.

Bây giờ dài đằng đặc, sự kiềm nén, sự căng thẳng, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng đều khiến họ không sao thờ nổi. Bây giờ, mây tan nắng rọi, niềm vui liền giống như sóng ngầm bất chợt dâng lên cuộn cuộn.

Càng ngày càng nhiều người từ bốn phương tám hướng hội tụ, theo sát ngay sau đội kỵ binh mười người kia. Phía sau cùng, một đội binh sĩ Nam Tề đang áp giải tù binh Tây Phiên. Tất cả đều đi đến trước cửa thành thì dừng lại.

Người dẫn đầu ngựa cổ, ánh mắt trời chiếu lên mặt hán, ai nấy đứng trên tường thành đều hai mắt sáng rực.

– Là Tấn Quốc công! – Hoa Tầm Hoan vui mừng gọi lớn.

Đệ tử Nhị Ngũ Doanh hai mặt nhìn nhau – đây không phải là giáo quan Sở của chúng ta sao? Quốc công? Tấn Quốc công?

Trong khi mọi người còn đang chấn động trước thân phận thật sự của Dung Sở thân, ánh mắt Tô Á lại chỉ nhìn chăm chăm vào lòng hán.

Trong lòng hán có một người được tám chắn màu tím bao bọc từ đầu đến chân, không nhìn rõ mặt mũi.

Ánh mắt Tô Á...từ từ sáng lên.

Tân Quốc công Dung Sở, thân phận bậc nào, hấn sao có thể tùy tiện ôm một người vào lòng!

Thân phận của người kia...

Trên thành, mọi người vẫn còn đang kích động, cho nên không ai chú ý tới chi tiết này. Hoa Tầm Hoan vội vàng hô hoán:

– Mở cửa thành, mở cửa thành! Nhanh! Nhanh!

Cửa thành chậm rãi mở ra.

Một đội binh sĩ xanh xao vàng vọt, quần áo rách nát, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hưng phấn nhanh chóng tiến ra đón.

Thế nhưng, Dung Sở lại không hề di chuyển.

Hộ vệ của hấn xếp thành một hàng phía trước, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết Quốc công dẫn người đường xa tới cứu, tại sao bây giờ lại ở dưới thành bày ra vẻ mặt như vậy.

Mãi tới khi sự kích động dần lui xuống, mọi người đều ngơ ngác quay sang nhìn nhau, Dung Sở mới chậm rãi nâng đầu lên.

Ánh mắt của hấn quét qua những khuôn mặt kích động kia.

Hấn lập tức có chút đau lòng, ôm chặt lấy nữ tử trong ngực.

So với bọn họ, khó nhọc nàng phải gánh còn lớn hơn gấp bội.

Một cô gái, trước tình cảnh bị dị tộc tiến đánh bất ngờ, nàng mở cổng thành, hộ tống bách tính, giết thành chủ, làm yên lòng dân, lấy sức mình, ngang bướng dùng tòa thành già cỗi cùng binh lực ít ỏi chống lại khí thế hung hăng của Tây Phiên ròng rã bảy ngày. Cuối cùng, nàng còn không tiếc lấy thân mạo hiểm, giả điên roi thành, chỉ vì giành lấy một cơ hội để lấy mạng chủ soái Tây Phiên.

Nàng đã phải trải qua những gian nan ấy như thế nào?

Hấn biết, nàng sẽ không bao giờ cho phép bản thân hưởng thụ trong khi người khác phải chịu cảnh thiếu thốn. Cho nên, đám binh sĩ trước mắt xanh xao vàng vọt bao nhiêu, thì nữ tử nằm trong lòng hấn lúc này cũng gầy yếu bấy nhiêu. Thời điểm hấn ôm lấy nàng sẽ bị xương của nàng nhô ra, đâm vào da thịt.

Việc này...lại khiến tim hấn rất đau.

Loại đau đớn này đã bắt đầu ngay khi hấn biết tin tức Bắc Nghiêm gặp nạn. Hấn vốn còn cho là mình không để ý quá nhiều, có lẽ sẽ khản trương, có thể có chút lo lắng, thậm trí có thể lập tức hành động, nhưng sẽ không quá đau lòng, chỉ là giống như bằng hữu thân thiết, giống như năm đó đối với Phù Chu, đối với Văn Thường.

Song, sau khi chạy khỏi Lệ Kinh, hấn lại sửa đổi quân báo, uy hiếp Tổng đốc Tây Lăng, cưỡng ép Thiếu soái Thiên Kỳ. Qua từng việc làm, hấn lại càng rõ hơn – hấn vì nàng, sẵn sàng đối địch cả thiên hạ!

Giục ngựa thâu đêm, hết lòng vạch mưu đồ, to gan lớn mật, không hề có kỵ, ngoài mặt chuyện trò vui vẻ, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Tất cả những gì đã làm, hấn không màng hậu quả.

Giờ phút này đây, nguyên do vì sao, hấn đã rõ ràng.

Dung Sở hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt của Thái Sử Lan ở trong lòng mình.

Trước khi vào thành, hấn còn có một việc nên làm vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyên Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Kết Cục 2

Editor: Imelda Phạm

– Mọi người! – Hấn ngừng đầu, thanh âm không cao, nhưng trong nháy mắt đã truyền khắp toàn thành, – Mạnh khỏe chứ?

– Quốc công! – Hoa Tầm Hoan hô to, – Phiên ngài cứu viện, chúng ta cảm kích khôn cùng! Chỉ là, tại sao ngài lại tự mình xuất chinh?

– Bởi vì chỉ có ta tới. – Dung Sở nói giọng mỉa mai, – Đại doanh Thiên Kỳ lẫn Thượng Phủ binh đều không hề xuất binh.

– Chuyện này... – Mọi người hai mặt nhìn nhau.

– Ta tới, là bởi vì nhận được tin tức của một người – Ánh mắt Dung Sở nhu hòa. Hấn cúi đầu nhìn Thái Sứ Lan, – Các người được cứu, cũng là nhờ có nàng!

Người trên thành đều nghi ngờ hướng ánh mắt về phía người trong lòng Dung Sở, chỉ là vẫn không sao nhìn rõ đó là ai.

– Triều đình có lệnh, đợi tới khi Bắc Nghiêm tận lực, quân lực làm của Tây Phiên bị tiêu hao, Thiên Kỳ và Thượng Phủ mới được xuất binh nhằm triệt để chặn lại Tây Phiên ở Bắc Nghiêm. Hai quân nguyên bản ở quan Thanh Thủy mai phục... – Dung Sở lưu loát nói ra lệnh của triều đình, lại lược bỏ việc bản thân mình làm sao đoạt lệnh mượn binh, chỉ nói mình nghe được tin tức, suốt đêm xuất Kinh, lập tức điều một vạn binh của Thiên Kỳ, đích thân đến cứu viện.

Mọi người trên thành đều tròn mắt căng tai lắng nghe, không sao tin được.

– Không thể nào... Không thể nào... – Thảm Mai Hoa lẩm bẩm nói, – Tại sao triều đình lại muốn làm vậy? Bắc Nghiêm chỉ có ba nghìn binh, lại bị tập kích bất ngờ mà mất ngoại thành, tuyệt đối không có khả năng chống lại Tây Phiên. Một ngày mất đi Bắc Nghiêm, nội lực sẽ khó bảo toàn, đạo lý này triều đình không hiểu sao...

– Không thể nào... Không thể nào... – Hoa Tầm Hoan dăm dăm nhìn về phía trước, – Kỳ Liên Thành là ai chứ? Nếu triều đình thực sự có mệnh lệnh này, hấn nhất định sẽ không nhiều chuyện, sao lại có thể để thủ hạ bị quốc công mang đi?

Cũng may Thường Đại Quý đã tới, cho nên liền giải thích qua một chút. Ông ta là đại tướng Thiên Kỳ, trong thành có người biết danh, lúc này nghe ông tự mình làm chứng, không tin cũng không được nữa.

– Lẽ ra, với một vạn binh này của bọn ta, ban đêm đánh lên đại doanh Tây Phiên hai vạn người cũng không thể dễ dàng như vậy. – Khóe miệng Dung Sở hiện lên một nụ cười nhạt, – Có được thành công như vậy chủ yếu là do trước lúc bọn ta tập kích, chủ soái Tây Phiên, Da Luật Tĩnh Nam, đang bị một người hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, đồng thời trọng thương dưới tay nàng, cho nên binh sĩ Tây Phiên không có chỉ huy, như rắn mất đầu, lòng người tan rã, cuối cùng nhanh chóng bại trận dưới tay bọn ta.

– Người kia là ai? – Hoa Tầm Hoan nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt.

Ánh mắt Dung Sở quét qua mặt từng người trên thành, Dương Thành bỗng nhiên rung mình một cái, trong lòng có dự cảm không hay.

Ngay sau đó, Dung Sở cúi đầu, chậm rãi xốc chiếc áo choàng che kín gương mặt Thái Sứ Lan lên.

– Thái Sứ Lan! – Trên thành, tiếng hô vang lên như núi lở.

Động tác của Dung Sở chưa ngừng lại. Hấn tiếp tục xốc áo choàng lên, để lộ vai áo đầy máu và bụi bặm của Thái Sứ Lan.

Thấy một thân toàn máu của nàng, ngón tay hấn run lên, sau đó lại tự bảo mình phải bình tĩnh lại.

Đây là việc nhất định phải làm!

Hôm nay, dưới chân thành này, hấn phải vì thanh danh của Thái Sứ Lan, phải cho người trong cả thành này vĩnh viễn nhớ lấy tên nàng bằng phương thức dứt khoát nhất.

Máu của nàng... không thể chảy vô ích.

Trước đây, hấn không muốn nàng bị cuốn vào việc cạnh tranh đầu đá, nhưng mà vận mệnh tự có an bài, nàng giờ đây đã không thể tránh né vô đài chính trị được nữa, cũng không thể không đối đầu với Tông Chính Huệ.

Làm thế nào mới có thể khiến nàng ngày càng mạnh mẽ? Hấn muốn bảo vệ nàng, cũng muốn nàng có khả năng tự bảo vệ chính mình, sở hữu những thuộc hạ trung thành. Hấn nên vì tương lai của nàng mà tạo bước đệm đầu tiên.

Tâm ý của hấn đối với nàng... đã ngày một đổi khác.

Khi mới gặp gỡ, hấn bị khí phách và sự quả quyết của nàng làm cho bất ngờ, cho nên mới nảy lòng tham, muốn dùng nàng làm tấm chắn để dời đi lực chú ý của Tông Chính Huệ.

Sau đó, hấn bắt đầu cảm thấy có rất nhiều cách để dời đi lực chú ý của Tông Chính Huệ, không cần thiết phải lấy an nguy của nàng ra đặt cược. Hấn

muốn giấu nàng đi, để nàng không thể xuất hiện dưới ánh mắt của thế nhân lẫn cường quyền. Có vậy, nàng mới không vô duyên vô cớ chọc phải họa lớn.

Nhưng hôm nay, hắn nhận ra rằng...

Ai cũng có con đường của chính mình, cứ hành động như tâm mình mách bảo là được.

...

Áo choàng được xốc lên, gương mặt tái nhợt của nàng hiện rõ, khắp người toàn máu là máu, hơn phân nửa xiêm y đã không thấy rõ màu sắc ban đầu.

Tiếng kinh hô của mọi người trên tường thành bỗng ngưng bật, đáy mắt Tô Á đỏ hoe. Hoa Tầm Hoan kinh ngạc nhìn xuống, ngón tay ghim sâu vào tường gạch. Chỉ có Dương Thành hừ lạnh một tiếng, nói:

– Còn sống? Coi như à mạng lớn!

Lời nói của hắn chưa dứt, dưới Dung Sở đã lên tiếng, giọng nói không lớn, nhưng rất rõ ràng:

– Nàng, Thái Sứ Lan, ngay trước lúc thành sắp bị phá, vì cứu quân dân toàn thành, vì muốn giải quyết triệt để Tây Phiên mà giả điên, đả thương bằng hữu, khiến cho bằng hữu đánh nàng rơi xuống dưới thành. Sau khi bị bắt, nàng lấy mạng mình ra cược với chủ soái Tây Phiên, dùng mạng của mình đổi lại việc Tây Phiên mất đi kẻ cầm đầu, khiến chúng đại bại dưới thành. Nàng mặc thân mang trọng thương, đâm chủ soái Tây Phiên, đảo động quân tâm Tây Phiên. Nhờ có nàng, bọn ta mới có một đêm tập kích thành công, Tây Phiên mới đại bại... - hắn nhìn chằm chằm người của phân doanh Nhị Ngũ đứng trên thành, – Nhờ có nàng, Bắc Nghiêm mới được cứu! Các ngươi mới có ngày hôm nay!

...

Giờ khắc này, tiếng gió thổi bỗng nhiên đặc biệt rõ ràng, bởi vì bốn phía tĩnh lặng như tờ. Trên thành dưới thành, mấy vạn người, ai cũng ngừng thở. Thế cho nên tiếng bụi chóc lá chĩa rơi xuống từ trên thành cũng trở nên thật vang vọng.

Âm thanh nhỏ bé, nhưng trong lòng mọi người lại như có sóng dậy, bởi chân tướng giống như một chiếc búa khổng lồ đang giáng mạnh lên người họ.

– Không thể nào! – Sau một chốc yên tĩnh, Dương Thành hô to, – Không thể nào! Thái Sứ Lan có thể xem là không biết chút võ công, sao có thể làm Da Luật Tĩnh Nam trọng thương ngay trong chủ doanh! Da Luật Tĩnh Nam nắm giữ mạng sống của ả, hà tất phải lấy mạng đặt cược!

– Ở chung với nàng lâu như vậy, đáng ra ngươi phải hiểu rõ nàng rồi chứ! Có rất nhiều việc, các ngươi làm được, nàng thì không. Nhưng lại có rất nhiều việc khác nàng có thể, còn những người khác cả đời này cũng khó mà làm.

Dương Thành còn muốn phản bác, Sứ Tiểu Thúy lại bỗng nhiên kéo ống tay áo của hắn, chỉ về đồng tiền trên đất.

Dương Thành lập tức ngậm miệng.

Những mũi tiễn này!

Những mũi tiễn không biết đã được sửa lại bằng cách nào này đã giúp bọn họ vượt qua ba ngày công thành kịch liệt nhất. Những người còn lại đều tin lời Thái Sứ Lan, thật sự cho rằng những mũi tên kia là do công tượng sửa lại, nhưng Dương Thành xuất thân từ đâu? Hắn biết, chuyện đó hoàn toàn không thể.

Thái Sứ Lan khác biệt. Ở chung lâu ngày như vậy, sao bọn họ có thể không mơ hồ đoán được?

Dung Sở vỗ vỗ tay, thuộc hạ của Thường Đại Quý lập tức áp giải một đám lính Tây Phiên bước lên.

Đám người này đều là hộ vệ bên người Da Luật Tĩnh Nam, là những kẻ chính mắt thấy sự kiện cược mạng. Cho nên ngay từ đầu, Dung Sở đã hạ lệnh cho hộ vệ chú ý những người này, cần bắt vài tên làm tù binh.

– Các ngươi đều là hán tử Tây Phiên, trước khi nhập ngũ, đều từng phát thệ trước mặt thần Xương Minh. – Dung Sở thản nhiên nói, – Bây giờ các ngươi chỉ cần nói chân tướng cho bọn họ nghe, ta sẽ cho phép các ngươi chết một cách vinh quang.

– Không cần uy hiếp! – Một hán tử hai mắt đỏ lên, nói bằng tiếng Nam Tề không mấy thuần thục, – Chỉ quý trước Dương Cao, không sợ chết trong tay người Nam! Chuyện như thế nào thì nói thế đó! – Hắn chỉ tay về phía Thái Sứ Lan, lớn tiếng nói, – Nữ tử tốt! Ta cũng bội phục! Chủ soái gấp gỡ nàng đó là kiếp số!

Khác binh sĩ Tây Phiên khác cũng lớn tiếng nói:

– Chúng ta chỉ hận trước đó đã không khuyên chủ soái sớm giết chết nàng!

Thường Đại Quý khẽ gật đầu, ra hiệu binh sĩ cưỡi trời cho đám tù binh rồi lui xuống.

Mấy tù binh Tây Phiên nhìn nhau, cười thầm một tiếng rồi nhặt thanh đao mà binh sĩ Nam Tề cố ý để lại, không chút do dự đâm vào ngực trái của mình.

Máu tươi nhuộm sân rộng, cửa thành không tiếng động.

– Hào hán tử. – Dung Sở nói, – Để toàn thầy, chọn nơi thích hợp ở ngoại thành an táng cho họ!

– Rõ!

Ánh mặt trời giờ đã gắt hơn một chút, hán cúi đầu nhìn Thái Sử Lan nằm trong lòng mình, lại nhìn đám người đứng trên thành. Dung Sở chậm rãi kéo áo choàng lên cho nàng rồi ngửa đầu lên.

Sau một cái ngẩng đầu này, trên thành dưới thành, từng tiếng “bịch”, “bịch” nổi tiếng nhau vang lên.

Binh sĩ tiếp ứng trước cửa thành quỵ xuống, bách tính sau cửa thành sau hoan hô chuẩn bị nghênh tiếp viện quân quỵ xuống, quân nhân liều mạng thủ thành trên đầu đầu thành quỵ xuống.

Hoa Tầm Hoan hai tay che mặt, lệ nóng cuộn cuộn đổ xuống từ kẽ ngón tay, nàng từng tiếng la lên:

– Trời ạ... Trời ạ... Trời ạ...

Thẩm Mai Hoa xoay người, vội vàng lau nước mắt nước mũi, lực cực kỳ lớn, hết như muốn bẻ gãy luân mũi của mình.

Người thương thế chưa lành là Sử Tiểu Thúy cũng lệ nóng doanh tròng, giùng giăng muốn Dương Thành nâng dậy để nàng nhìn xuống dưới chân thành.

Long Triều lộ đầu nhìn ra, ánh mắt mừng rỡ. Sau khi phát hiện không có bóng dáng Lý Phù Chu ngoài đó, hán không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tô Á chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn trời, vẫn không nhúc nhích, khoe mắt đỏ hoe, miệng cười đắc ý

Trần Mộ nhìn nụ cười của nàng, nhìn đến ngây người.

Hùng Tiểu Giai tựa vào ngực Tiêu Đại Cường, dùng tay nghịch nghịch cổ áo hán, lẩm bẩm nói:

– Đại Cường, ta lại tin tưởng vào tình yêu rồi...

– Tiểu Giai – Tiêu Đại Cường thâm tình ôm hông của hán, – Chúng ta so với hai người họ, tình càng thêm sâu.

...

Dương Thành đã choáng tại chỗ.

Hán đứng ở trên thanh, toàn thân cứng đờ không còn cảm giác, trong đầu lúc này cũng không phải đang nghi ngờ lời nói của Dung Sở, mà là đang nhiều lần hồi tưởng lại cảnh Thái Sử Lan rơi xuống khỏi thành.

Chợt nổi điên... Chà đập hộ vệ, bách tính mà trước đó nàng hết lòng bảo vệ... Ra tay với Tiểu Thúy... Kích hán nổi giận... Dựa lưng vào tường thành... Vị trí của hán... Vị trí của Sử Tiểu... Vị trí của Hoa Tầm Hoan... Chỗ mà Thái Sử Lan một bước không rời...

Toàn thân hán bỗng nhiên run lên, như có dòng điện chạy qua!

Quả nhiên, mọi thứ đều nằm trong tính toán.

Bởi vì, mọi thứ đều hợp tình hợp lý, duy chỉ có một việc không hợp lý!

Đó chính là vị trí của Thái Sử Lan!

Trong cảnh phân tranh kịch liệt như vậy, trong cảnh ầu đã hỗn loạn như vậy, một người đã “phát điên” lại từ đầu đến cuối không rời khỏi nơi tường thành sắp đổ!

Nàng liều mạng diễn xuất, chân thật như vậy, bọn họ không ai nhận ra chân tướng.

Cuối cùng, mọi việc đều diễn ra theo ý nàng.

Nếu không phải vậy, Tây Phiến làm sao tin nữ tử từ kia đã phát điên?

Trong đầu hán thoáng hiện lên ánh mắt của nàng trước lúc rơi xuống thành.

Người đã một quyền đánh ngã nàng...

Phía sau hán!

Phía sau hán, là Lý Phù Chu!

Ánh mắt kia, không phải cầu cứu, không phải tuyệt vọng, mà là... hài lòng!

Dương Thành bỗng nhiên buông tay ra, khiến cho Sứ Tiểu Thúy suýt nữa ngã xuống.

Sau đó, bóng người hắt lóe lên, thoáng cái đã chạy ra ngoài.

Tất cả mọi người ngẩn ra, không biết hắn muốn làm gì. Tức giận và khiếp sợ đến cực độ, cho nên muốn bỏ chạy?

Chỉ duy có Sứ Tiểu Thúy là dựa vào tường, nở nụ cười kiêu ngạo.

Dưới thành, Dung Sở bỗng hé mắt, giải huyệt đạo cho Thái Sứ Lan, đỡ nàng ngồi dậy trước người mình.

Thái Sứ Lan từ từ mở mắt.

Lập tức, nàng thấy trên thành dưới thành, hàng vạn hàng nghìn binh sĩ lần bách tính đều đang quỳ xuống, đầu người đen nghịt, như sóng triều nổi lên từ mặt đất.

Nàng thấy lá cờ Nam Tề phấp phật trong gió, mặc dù ngàn vết thủng rách, nó vẫn hiên ngang đứng trên đầu thành Bắc Nghiêm. Dưới cờ, Hoa Tầm Hoan dáng vẻ nhếch nhác đang vươn hai tay về phía nàng.

Nàng thấy cửa thành Bắc Nghiêm mở lớn, vô số mũi tên dính đầy máu đỏ, vô số người đang cầm những mũi tên kia, không ngừng hô lớn tên nàng.

Nàng thấy một bóng người từ trên thành lao xuống, như gió lướt qua đám người, một đường chạy như điên đến trước mặt nàng, đến khi cách nàng ba trượng thì ngừng lại.

Là Dương Thành!

Nàng hơi nheo mắt.

Khuôn mặt Dương Thành ửng đỏ, thiếu niên thế gia này hẳn là vẫn cảm thấy không mấy tự nhiên. Nhưng mà sau chốc lát do dự, hắn liền cắn răng, “bịch” một tiếng quỳ gối lên đất.

– Dương Thành Chiêu Sơn! – Hắn lớn tiếng nói, – Từ nay về sau, nguyện cả đời làm môn hạ của Thái Sứ cô nương, nước sôi lửa bỏng, không nơi nào từ. Trời đất làm chứng, chư vị đồng bào phụ lão làm chứng!

Giọng nói của thiếu niên lang lạnh, vang vọng trời cao, quỵện cả vào gió. Cờ xí phấp phật bay trên nền trời xanh trong, phát ra âm thanh như đang vỗ tay.

Ngay sau đó, tiếng hoan hô cũng đồng thời rền vang trời đất.

– Cả đời nguyện làm môn hạ của Thái Sứ cô nương! Nước sôi lửa bỏng, không nơi nào từ!

Tiếng gầm như thủy triều, trường bá như nghi, trước cửa Bắc Nghiêm bị tàn phá thành nặng nề, quân dân Nam Tề lần đầu tiên lập lời thề vì một nữ tử.

Thái Sứ Lan mím môi bất động, bỗng nhiên hơi ngửa đầu.

Nàng ngẩng mặt lên, là để ngăn không cho nước mắt chảy xuống.

Một đường gian khổ, bảy ngày chưa cay, cuối cùng cũng có một cái kết viên mãn.

Bỗng nhiên, nàng thấy trên đầu tường, Tô Á đang cúi đầu nhìn nàng.

Nước mắt chưa rơi, khóe môi nàng đã cong lên.

Dung Sở bỗng ôm chặt lấy Thái Sứ Lan.

Hắn cảm giác được nữ tử trong ngực dường như đang run khẽ.

Ngay sau đó, hắn bỗng nghe nàng nói:

– Dung Sở, cảm ơn chàng! Lần này, chàng đã cực khổ rồi!

Hắn thoáng yên lặng trong chốc lát, nhẹ nhàng đặt cằm lên hõm vai nàng.

Sau một hồi lâu, trong tiếng hoan hô như sấm, hắn nói:

– Thái Sứ. Nếu như cả đời này bên nàng đã định trước cực khổ, ta nguyện trọn đời không biết đến hưởng lạc.

...

Nam Tề, tháng tám năm thứ nhất Cảnh Thái, Tây Phiên tấn công bất ngờ, vây thành Bắc Nghiêm. Ngoại thành Bắc Nghiêm bị phá, thành chủ tuần thành, hơn mười vạn bách tính bị nhốt, nữ đệ tử doanh Nhị Ngũ, Thái Sử Lan, xuất hiện đúng lúc, ngăn cơn sóng dữ, thống lĩnh ba nghìn quân, mười vạn dân chống lại hai vạn đại quân Tây Phiên. Hơn mười lần công thành mãnh liệt, Tây Phiên vẫn không thể đoạt thành. Thái Sử Lan dùng mưu xông vào doanh địch, đã thương chủ soái Tây Phiên, rốt cục chờ được đến khi viện quân Thiên Kỳ đến. Tây Phiên đại bại. Chiến dịch này, quân Tây Phiên bị bắt sống ba nghìn, giết một vạn một, còn lại chạy tứ tán. Chủ soái Tây Phiên, Da Luật Tinh Nam, tháo chạy trốn chết, khi về đến Tây Phiên, bên cạnh chỉ còn lại ba hộ vệ.

Thái Sử Lan lâm môn đánh trận, ở tường thành tràn ngập nguy cơ, cứu được mười vạn bách tính, trấn giữ thành công của Tây Bắc. Đây là thành tựu thần kỳ nhất trong lịch sử Nam Tề, là một trong những chiến công rực rỡ nhất. Rất nhiều năm sau, “Kế sách con rối mượn tên” của nàng vẫn là kế sách được bàn tán nhiều nhất ở Nam Tề, còn việc nàng làm thế nào để Bắc Nghiêm vẫn có cung tiền sử dụng, lại làm thế nào khiến chủ soái Tây Phiên Da Luật Tinh Nam lấy mạng ra cuộc cùng đã trở thành bí mật vĩnh viễn của Nam Tề. Vô số người học quân sự của hậu thế mua bút thành văn, viết ra hơn triệu luận văn tham khảo, nhưng đáp án chính xác, e rằng chỉ có cặp nam nữ ưu tú nhất, cao quý nhất của thời đại kia mới biết được.

Ngày mùng 10 tháng 8.

Một ngày này, Bắc Nghiêm được cứu trợ, bắt đầu nhận viện trợ của Thượng phủ và khắp nơi đưa đến. Chỉ cần là người còn sống, ai cũng lập bài vị trường sinh cho Thái Sử Lan ngay trong nhà mình.

Một ngày này, Triệu Thập Tam vội vã trở lại Bắc Nghiêm, hồi báo với Dung Sở và Thái Sử Lan chuyện Cảnh Thái Lam mất tích. Hai người hạ lệnh nhanh chóng tìm kiếm.

Một ngày này, Thái Thế Đào dẫn theo Cảnh Thái Lam chạy thẳng đến Bắc Nghiêm.

Một ngày này, một mệnh lệnh từ phủ Tổng đốc hành tỉnh Tây Lăng được truyền đến tay Thái Sử Lan.

– Lệnh cho đệ tử doanh Nhị Ngũ, Thái Sử Lan, ngay trong ngày đi đến thủ phủ Tây Lăng ở Chiêu Dương thành nhận thưởng!

Tin tức vừa truyền ra, tiếng hoan hô đã vang lên như sấm dậy.

Ngày hôm ấy, ánh nắng chan hòa, mây xanh khắp chốn, Thái Sử Lan ở trong phủ thành chủ của Bắc Nghiêm, cúi đầu nhìn công văn được đưa đến từ phủ Tổng đốc, thân nhiên nói:

– Mọi chuyện... chẳng qua chỉ vừa mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Khuyết Thiên Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.